ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΤΑΝΑ

ΑΡ. 950

Πέφαρος ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

ΣΤΗ διασταύρωσι δυὸ δρόμων, δὲ ξέρει ποιὸν ν' ἀκολουθήσῃ. Ὁ ἕνας ὁδηγεῖ στὸ γάμο· ὁ ἄλλος ὁδηγεῖ στὸν ἀνύμφευτο βίο. Στὸ χέρι της νὰ διαλέξῃ... Σὲ γάμο τὴν καλοῦν, χωρὶς νὰ τὴν πιέζουν. Τὴν ἐλεύθερη ζωὴ τῆς ἐπιτρέπουν τὰ εἰσοδήματά της. Καὶ ἡ κοπέλλα ταλαντεύεται.

Φαινόμενο ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια, ἰδίως στὸν τόπο μας, ὅπου ἡ μεγίστη πλειονότητα τῶν κοριτσιῶν, στὸ γάμο τοποθετοῦν τὸ ἰδανικό τους. Δὲν αἰσθάνονται ὁλοκληρωμένες παρὰ μόνο ὅταν παντρευτοῦν. Ὅλα τ' ἄλλα, τὰ βλέπουν σὰν μεταβατικὲς καταστάσεις. Δὲν εἶναι τυχαία ἡ ἔλξι τους ἀπὸ τὸ γάμο. Πολλοὶ λόγοι τὶς ἀθοῦν σ' αὐτόν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους, ἡ οἰκονομικὴ ἀποκατάστασι ἐκείνων ποὺ δὲ διαθέτουν περιουσία γιὰ νὰ ζήσουν μ' αὐτήν· ἢ δὲν ἐργάζονται γιὰ νάχουν πόρους· ἢ, ἀκόμα, ἐργαζόμενες, θέλουν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ ἐπαγγέλματος.

Εἶναι ἐπίσης ἐκεῖνες ποὺ, ἐνῶ διαθέτουν πόρους, θερμαίνονται ὅμως ἀπὸ τὴ σκέψι ν' ἀποκτήσουν σύζυγο καὶ νὰ σχηματίσουν οἰκογένεια, γιατὶ σ' αὐτὸ τὶς ὁθεῖ ἡ παράδοσι, ἡ ἰδιοσυγκρασία, ἡ κλίσι τῆς γυναίκας.

Ὑπάρχουν καὶ οἱ κοπέλλες ποὺ θέλουν νὰ παντρευτοῦν γιὰ ν' ἀποκτήσουν κοινωνικὴν ὑπόστασι, νὰ μὴ εἶναι ἐξαρτήματα τῶν γονέων τους, νὰ μὴ ἀκοῦνε στὸν τίτλο «δεσποινίς», ἕνα τίτλο ποὺ τοὺς γίνεται δυσάρεστος, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια.

Κάθε μιὰ γιὰ ἕνα λόγο. Δὲν ξέρω, πάντως, νὰ ὑπάρχουν πολλὲς ποὺ νὰ παίρνουν ἐχθρικὴ στάσι ἀπέναντι τοῦ γάμου. Τὶς εὐχεσθε «καὶ νύφη» καὶ ἱλαρύνονται, φωτίζονται τὰ πρόσωπά τους.

Ἀσφαλῶς, σὲ ὅλες τὶς χῶρες θὰ παρατηρῆται ἡ ἴδια ροπὴ πρὸς τὸ γάμο. Περισσότερο ὅμως σ' ἐμᾶς ἐδῶ, ὅπου οἱ ἐλεύθερες ἐρωτικὲς σχέσεις στιγματίζουν τὰ κορίτσια, ποὺ μόνο μὲ τὸ νόμιμο γάμο μποροῦν νὰ ζήσουν φυσιολογικά. Ζοῦνε καὶ χωρὶς αὐτόν. Ζοῦνε ὅμως στὰ κρυφά, μὲ τὸν κίνδυνο ν' ἀποκαλυφτοῦν καὶ νὰ διασυρθοῦν.

Ὁ γάμος εἶναι ἡ ἀσφάλεια. Ἱκανοποίησι τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Κολακεύει πάντα ἡ προσωνυμία τῆς κυρίας.

Ὁ γάμος εἶναι ἡ φυσικὴ πορεία. Πῶς μένει διστακτικὴ ἐμπρὸς σ' αὐτὸν ἡ σημερινὴ μας νέα. Δὲν εἶναι σὲ ἡλικία ποὺ ἀντέχει σὲ μεγάλες ἀναβολές. Ὅταν ἕνα κορίτσι φτάνῃ στὰ τριανταπέντε του, παίρνει πιὰ τὶς ὁριστικές του ἀποφάσεις. Διστάζει, ἐντούτοις αὐτή. Τὴ φοβίζει ἡ κατάστασι τῆς ἔγγαμης, τὴ φοβίζει ἡ κατάστασι τῆς ἄγαμης. Τὰ σκέπτεται καὶ τὰ δυό. Βλέπει πρῶτα τὸν ἑαυτό της παντρεμένο. Ἑνωμένη μόνιμα, μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶ.

Δυὸ ἐτῶν φλογερὴ ἀγάπη. Θὰ συνεχιστῇ, ἄρα γε, ἡ ἀγάπη αὐτὴ καὶ μετὰ τὸ γάμο; — ἀναρωτιέται ἡ νέα. Δὲν θὰ πέσουν στὴ ρουτίνα;

Ἡ — χειρότερο — δὲν θὰ ἀναζητήσῃ ἐκεῖνος τὸν ἔρωτα σὲ ξένη φωλιά, ὅταν ἡ δική του παύσῃ νὰ τὸν ἐμπνέῃ;

Γιατί, λοιπόν, νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ἀγάπη αὐτή, ποὺ σημερα χαίρεται στὴν πληρότητά της; Χειραφετημένη, χωρὶς νὰ σκοτίζεται τί θὰ πῇ ὁ κόσμος, χωρὶς κανένα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ τὴν ἐλέγχῃ, μὲ σταθερὰ εἰσοδήματα, γιατὶ νὰ μπλέξῃ στὸν τροχὸ τοῦ γάμου, μὲ τοὺς κινδύνους καὶ τὶς ἐνοχλήσεις ποὺ περιέχει; Πεθερικά, νοικοκυριό, μωρά, γκρίνιες, ἀπιστίες, ἀνία; ἰδιοτροπίες...

Ἂν νοιαζόταν μήπως βγάλῃ κακὸ ὄνομα, θὰ παντρευόταν γιὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὶς σχέσεις καὶ νάχῃ ἥσυχο τὸ κεφάλι της. Αὐτὴ ἀδιαφορεῖ.

Ἂς ποῦνε ὅ,τι θέλουν. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανένα. Γιὰ πριὸ λόγο, λοιπόν, ἡ δέσμευσι;

Εἶναι ἡ μιὰ πλευρὰ τῶν σχέψεών της... Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἄλλη. Ἂς ποῦνε ὅτι μένει ἄγαμη. Ἰσόβια «δεσποινίς». Ὅσο εἶναι φρέσκη, δὲν τὴν ἐνοχλεῖ. Θὰ σπάσῃ ὅμως κάποτε αὐτὴ ἡ φρεσκάδα.

Φυσιολογικά, καθὼς ζῇ, δὲ διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ σταφιδιάσῃ. Ὅσο ὅμως καὶ νάναι, γυναῖκες καὶ ἄντρες, τσακίζουμε κάποτε. Τὰ γκρίζα, οἱ ρυτίδες, τὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως. Καὶ νὰ τὴν πασαγορεύουν δεσποινίδα!...

Μιὰ λεπτομέρεια αὐτό. Περισσότερο τὴν ἀπασχολεῖ, ἂν ὁ ἄντρας ποὺ ἀγαπᾶ σήμερα, θὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος κοντά της. Στὸ γάμο, καὶ ὅταν παύουν νὰ εἶναι ἐρωτευμένοι μὲ τὶς γυναῖκες τους, δὲν φεύγουν οἱ ἄντρες. Οἱ γάμοι ποὺ δὲν διαλύονται εἶναι ἀσυγκρίτως περισσότεροι ἀπὸ τοὺς γάμους ποὺ διαλύονται. Χωρὶς τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο διανύουν, κατὰ κανόνα, τὸ βίο τους. Τὸ ἀντρόγυνο. Θὰ ἰσχύῃ, ἄρα γε, τὸ ἴδιο καὶ στὴν ἐλεύθερη ζωή της, ἂν αὐτὴν προτιμήσῃ; Μᾶλλον δύσκολη ἡ παράτασι τοῦ ἐλεύθερου σύνδεσμου ποὺ δὲ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Καὶ τί θὰ γίνῃ ὅταν τῆς φύγῃ; Μόνη, σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συντροφιά. Χωρὶς παιδιά... Μὲ ἀνικανοποίητους τοὺς πόθους. Καὶ ποιὸς ξέρει, ἂν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, δὲ χαλαρωθοῦν καὶ τὰ φρένα ποὺ σήμερα τὴ συγκρατοῦν καὶ δὲν ἀφίσῃ τὸν ἑαυτό της σὲ πράξεις ποὺ τὴ γελοιοποιοῦν καὶ τὴ ντροπιάζουν, ὅπως ἔξαφνα οἱ ἔρωτες μὲ νεαρούς, ποὺ δὲ θὰ τὴν πλησιάζουν παρὰ μόνο μὲ τὸν πρόστυχο σκοπὸ νὰ τῆς ἀποσπάσουν τὴν ἀμοιβή τους σὲ χρῆμα.

Ἴσως ἀκόμα, σὲ προχωρημένη ἡλικία, μετανοιώσῃ γιατὶ ἀπέφυγε τὸ γάμο, ὅσο ἦταν καιρός, καὶ προσφύγῃ στὶς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων, γιὰ τὸ συνταξιοῦχο, γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς προχωρημένης ἡλικίας, ποὺ θὰ τὴ γηροκομήσῃ καὶ θὰ γηροκομηθῇ ἀπ' αὐτήν...

Κακὸ τὸ πρῶτο, κακὸ καὶ τὸ ἄλλο. Ποιό νὰ προτιμήσῃ.

Τὸν κλασσικό, τὸν καθιερωμένο δρόμο θὰ τῆς συνιστούσαμε ἐμεῖς. Ὁ ἄγαμος βίος, ἂν δὲν εἶναι τόσο σκοτεινὸς ὅσο τὸν βλέπει μὲ τὴ φαντασία της, εἶναι πάντως μιὰ μικρὴ ἀνταρσία ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ τάξι ποὺ ἀκολουθοῦν σ' ὅλες τὶς χῶρες οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ γάμος εἶναι ὁ κανόνας. Γιατὶ νὰ προεξοφλοῦμε τὴ δυσάρεστη ὄψι του;

Φυσικά, μέσα στὸν κύκλο τῆς ἔγγαμης ζωῆς, εἶναι καὶ ἡ μαύρη εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει. Τίποτα δὲν ἀποκλείεται, ἀλλὰ καὶ τίποτα δὲν εἶναι ἀπαραίτητο. Ἡ πεῖρα μᾶς λέει, ὅτι οὔτε ἐξαιρετικὰ δραματικές, ἀλλὰ οὔτε καὶ παραδεισιακὲς εἶναι οἱ καταστάσεις ποὺ δημιουργοῦνται μὲ τὸ γάμο.

Στιγμὲς πικριῶν, στιγμὲς συγκρούσεων. Ἡ κόπωσι, ἡ ἀνία, ἡ ἀπιστία, ἡ μεψιμοιρία.

Ἀλλὰ καὶ στιγμὲς εὐφορίας, ψυχικῆς γαλήνης, ἀνακουφίσεως, στιγμὲς χαρᾶς ὅταν, σὲ ἁρμονία μὲ τὸ κοινωνικὸ σύνολο, δημιουργεῖς τὴν οἰκογένειά σου, περιβάλλεσαι ἀπὸ τὰ παιδιά σου, αἰσθάνεσαι τὴ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ, ξέρεις ὅτι δὲν εἶσαι ἔρημη. ἀλλὰ ὅτι ὁ μικρὸς κόσμος ποὺ δημιούργησες καὶ ποὺ λαχταρᾶς γι' αὐτόν, λαχταρᾶ κι' αὐτὸς ἄλλο τόσο γιὰ σένα.

Μὴ βάνουμε σὲ μεγεθυντικὸ φακὸ τὶς κακὲς πλευρὲς τοῦ γάμου. Εἴμαστε τότε ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Γελιοῦνται τόσο ἐκεῖνοι ποὺ τοποθετοῦν τὸ γάμο στὸ παράδεισο, ὅσο κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν τοποθετοῦν στὴν κόλασι. Δὲν ὑπάρχουν ἀπόλυτα. Θὰ πέσῃς καὶ θὰ σηκωθῇς. Θὰ γελάσῃς καὶ θὰ κλάψῃς. Θὰ πονέσῃς καὶ θ' ἀνακουφιστῇς.

Πρέπει νὰ σὲ κυνηγᾶ πολὺ ἡ μοῖρα σου γιὰ νἄρθουν ὅλα τὰ δεινὰ μαζεμένα σ' ἑσένα.

Ἢ πρέπει νὰ εἶσαι ὁ εὐσούμενος τῶν οὐρανῶν γιὰ νὰ εἶναι ροδάσπαρτη ὅλη ἡ διαδρομή σου.

Ὅσο καὶ νὰ ὑπολογίσῃς τὶς πιθανότητες, δὲ μπορεῖ ν' ἀποφανθῇς μὲ βεβαιότητα τί ἀκριβῶς σὲ περιμένει. Ὁ παράγων τύχη παίζει τὸ μεγαλύτερο ρόλο στὴ ζωή. Ὅ,τι κι' ἂν κάνῃς, δὲν θὰ τὸν ἀποφύγῃς. Θ' ἀναμετρηθῇς κάποτε μαζί της. Χρειάζεται κάποια γενναιότητα ἐμπρὸς στὸ ἄγνωστο. Γενναιότητα ὑποχρεωτική, ἀφοῦ σὲ καμένα δὲν εἶναι γνωστὸ τὸ αὔριο. Δὲ λέμε, νὰ πέφτουμε ἀσυλλόγιστα στὸν ὠκεανό. Θὰ ζυγίσουμε τὰ ὑπὲρ καὶ κατά. Ἀλλὰ τὴν τελευταία λέξι τὴν ἔχει τὸ ἀπρόοπτο, τὸ ἀζύγιστο, τὸ ἀνυπολόγιστο.

Τόχουν ὑπ' ὄψει τους αὐτὸ οἱ φυσιολογικοὶ ἄνθρωποι καὶ παίρνουν τὴν ἀπόφασί τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

✪✪

Φαινόμενα γλωσσομαθείας

Ὁ καθηγητὴς ξένων γλωσσῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια Κὰρλ Μέντζες, μιλάει, διαβάζει καὶ γράφει στὴν ἐντέλεια 35 γλῶσσες. Τὸ ρεκὸρ ὅμως τῆς γλωσσομαθείας ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἀνήκῃ στὸν καρδινάλιο Μετζοφάντι, ποὺ ἤξερε ἀπταίστως ὄχι λιγώτερες ἀπὸ 100 ξένες γλῶσσες!

Δὲν αἰσθάνονται ὁλοκληρωμένες παρὰ μόνο ὅταν παντρευτοῦν...

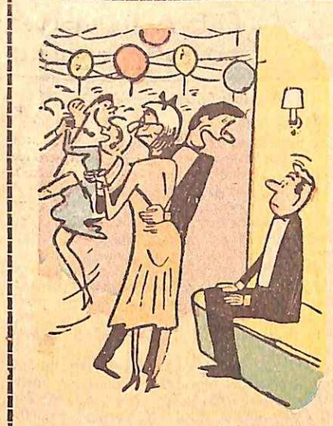

— Φαίνεσαι σὰν νὰ πλήττῃς μόνος σου... Θέλεις νὰ χορέψῃς μὲ τὴ δεσποινίδα;...

— Ὡραία γοῦνα! Ἀπὸ τί ξῶο εἶναι, Καίτη μου;
— Ἀπὸ διευθυντὴ Τραπέζης!...

— Θὰ σὲ κοιμίσω στὸ σπίτι μου. Πρόσεξε ὅμως, μὴ δείξῃς στὴ γυναῖκα μου ὅτι ἤπιαμε!...

Νόστιμα ἐπεισόδια συμβαίνουν καμμιὰ φορὰ στοὺς θιάσους ποὺ περιοδεύουν τὴν ἐπαρχία. Ἔτσι τελευταία σὲ μιὰ τέτοια παράστασι — ὅπως λέει ὁ πρωταγωνιστὴς—καθὼς ἔπαιζε, ἀντελήφθη ἀριστερὰ τῆς πλατείας ἕναν χωροφύλακα, ποὺ τοῦ ἔκανε αὐστηρότατα νοήματα.

Ὁ ἠθοποιὸς δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί τοῦ ἔλεγε παρ' ὅλον ὅτι διαρκῶς ἔρριχνε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ χωροφύλακας, βλέποντας ὅτι δὲ γινόταν ἀντιληπτός, ὅλο καὶ θύμωνε μέχρις ὅτου ἀνέβηκε στὰ παρασκήνια καὶ περίμενε τὸν ἠθοποιό

νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ σκηνή. Ἰδοὺ ποτὲ τέλος πάντων, πλησίασε ὁ ἠθοποιὸς τὸν χωροφύλακα:

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις ἐπὶ τέλους; Ἡ μήπως θὲς νὰ σὲ πῶ μέσα; ξέσπασε ὁ ὀργυιὸν τῆς τάξεως.

— Δὲν καταλαβαίνω, ἀπάντησε ἀπορημένος ὁ ἠθοποιός. Τί συμβαίνει;

— Τὸ τσιγάρο σου!

— Τί ἔγινε μὲ τὸ τσιγάρο μου;

— Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα στὸ θέατρο! Ἢ δὲν τὸ ξέρεις;

Ὁ ἠθοποιὸς γέλασε καὶ ὁ χωροφύλακας μὲ τὸν ὑπέρμετρο ζῆλο παρὰ λίγο νὰ βουτήξῃ ἐπὶ τόπου τὸν παραβάτη. Εὐτυχῶς βρέθηκε δεύτερος χωροφύλακας στὸ θέατρο ποὺ ἐξήγησε στὸν συνάδελφό του ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις δὲν ἀφοροῦσε τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἔπαιζαν. Κι' ἔτσι συνεχίστηκε ἡ παράστασις.

★

Σ' ΕΝΑ γάμο συναντήθηκαν — σὰν καλεσμένοι— ὁ κ. Καραμανλῆς, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Θηβαῖος, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων κ. Ἀσημακόπουλος καὶ ὁ ταμίας της κ. Παπαδούκας. Μόλις οἱ δυὸ τελευταῖοι ἀντίκρυσαν τοὺς ἐπισήμους, ἑτοιμάστηκαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ θυμίσουν τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα τῶν θεα-

τρικῶν συγγραφέων. Ὅταν, λοιπόν, ὁ γάμος τελείωσε καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀναχωροῦσαν, οἱ συγγραφεῖς πλησίασαν τὸν πρωθυπουργό.

— Ἐδῶ εἴσαι κι' ἐσύ, τοὺς ρώτησε ὁ κ. Καραμανλῆς μόλις τοὺς εἶδε.

— Δυστυχῶς κ. Πρόεδρε.

— Γιατί δυστυχῶς;

— Γιατὶ καὶ πάλι θὰ σᾶς θυμίσουμε ὅτι τὰ φορολογικὰ ζητήματα μας μένουν ἐκκρεμῆ.

Ὁ κ. Καραμανλῆς γύρισε στὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν:

— Ἀκόμα δὲν τακτοποίησες τὸ ζήτημά τους; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἑτοίμασε τὸ νομοσχέδιο γιατὶ ἀρχισαν νὰ μᾶς παίρνουν ἀπὸ πίσω. Οὔτε σὲ γάμους θὰ μποροῦμε νὰ πᾶμε πιὰ οὔτε καὶ σὲ βαφτίσια...

Καὶ ἔτσι οἱ συγγραφεῖς εἰσέπραξαν ἀλλη μιὰ ὑπόσχεσι λύσεως τῶν ζητημάτων τους.

★

Νόστιμη κυρία ποὺ ὁδηγεῖ πολυτελῆ κούρσα παρὰ λίγο νὰ χτυπήσῃ ἕναν κύριο. Τρομαγμένη φρενάρει καὶ ρωτᾶ:

— Σᾶς χτύπησα;

— Δυστυχῶς ὄχι! ἀπαντᾶ μὲ χαμόγελο φιλοφροσύνης ὁ εὐγενὴς κύριος.

Καὶ ἡ κυρία μὲ χιοῦμορ:

— Δὲν πειράζει.

Καὶ πατᾶ γκάζι. Ὅσο γιὰ τὸν κύριο ἀκόμα λυπᾶται γιὰ τὸ ἀτύχημά του νὰ μὴ γίνῃ... ἀτύχημα.

★

Φαίνεται ὅτι ὁ νέος ποὺ καθόταν πλάι στὴ δεσποινίδα μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ κινηματογράφου ἦταν ἀρκετὰ θρασύς, γιατὶ — ὅπως ἀποδείχτηκε ἐκ τῶν ὑστέρων —δὲν περιορίστηκε στὶς διὰ λόγων ἐνοχλήσεις, ἀλλὰ τὶς

ΕΤΟΣ ΙΘ—ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957—ΑΡ. 950

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΙ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 (ΓΡΑΜ. ΔΡΧ. 6

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστάντανε

προεξέτεινε καὶ στὰ χέρια. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ἔσγαλε πνιγμένη μέν, ἀλλὰ ἀρκετὰ δυνατὴ φωνὴ πόνου, τόσο ποὺ ἀνησύχησαν οἱ γύρω θεατοί.

— Τί πάθατε, κύριε;

Καὶ ὁ μὲν νέος σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προφυλαγμένος ἀπὸ τὸ ἡμίφως τράβηξε πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ μυστήριο, ὅμως, τὸ ἔλυσε ἡ κοπέλλα:

— Τὸν παλιάνθρωπο! Δὲ φτάνει ὅτι μοῦ ἔγινε φόρτωμα τόση ὥρα μὲ τὶς ταλαιπωρίες του, ἀλλὰ ἁπλώσε καὶ τὸ χέρι...

— Καὶ τί ἔγινε;

— Τὸν τρύπησα μὲ μιὰ καρφίτσα!

Καὶ ἁπλώθηκε στὸ ἡμίφως ἱλαρότης.

★

Ἄρχισε ἡ ὑποβολὴ τῶν νέων φορολογικῶν δηλώσεων τοῦ ἐνιαίου φόρου καὶ ἔξω ἀπὸ μιὰ οἰκονομικὴ ἐφορία ἦταν σχηματισμένη μεγάλη οὐρά. Τὰ πρόσωπα, φυσικά, ὅλων τῶν φορολογουμένων ἦταν κατσουφιασμένα καὶ ἄκεφοι ὅλοι τους περίμεναν τὴ σειρά τους γιὰ νὰ καταθέσουν τὶς δηλώσεις τῶν εἰσοδημάτων τους.

Ἀκούστηκε λοιπόν, ὁ ἑξῆς διάλογος μεταξὺ δύο φορολογουμένων σὲ τόνο λίαν χαμηλό:

— Τὰ δήλωσες ὅλα;

— Ἐσύ;

— Ἐγὼ ναί.

— Κι' ἐγώ, ναί.

Κι' ἕνας τρίτος ποὺ εἶχε τεντώσει τ' αὐτιά του:

— Μὴ φοβᾶστε, κύριοι, μιλᾶτε δυνατώτερα, τοὺς εἶπε. Κι' ἐγὼ... φορομπέπτης εἶμαι!

Κι' οἱ δυὸ ἄλλοι χαμογέλασαν μὲ πλήρη κατανόησι.

★

Ἡ σκηνὴ στὴν ἴδια οὐρὰ τῆς ἰδίας Ἐφορίας. Περνάνε δυὸ πιτσιρίκια ποὺ πουλάνε κουλούρια κι' ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ στοματᾶ καὶ ρωτᾶ κάποιον ἀπ' τὴν οὐρά:

— Δίνουνε τίποτα ἐδῶ, μπάρμπα;

— Παίρνουνε, παιδί μου.

— Τί παίρνουνε;

— Φόρους. Ἐφορία εἶναι.

Κι' ὁ ἕνας κουλουρτζῆς στὸν ἄλλον:

— Βρὲ σύ, τί θὰ κάνουμε ἐμεῖς; Δὲν ἐτοιμάσαμε ἀκόμα τὶς δηλώσεις μας.

Καὶ οἱ μὲν μικροσκοπικοὶ κουλουρτζῆδες γέλασαν, ἔνας, ὅμως, ἀπ' τοὺς φορολογουμένους τῆς οὐρᾶς γύρισε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἂμ ἔτσι ὅπως πᾶμε γρήγορα θὰ σᾶς ζητήσουν κι' ἐσᾶς δηλώσεις! Μὴ γελᾶτε.

Καὶ γέλασαν, ἐπὶ τέλους, ὅλοι...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Ἀπὸ πηγὲς ἀρμόδιες πλειστάκις ἀνηγγέλθη ὅτι σκοπεύει ἡ ΑΔΕΔΥ καὶ πάλι νὰ συνέλθῃ κι' ἂν δὲν βρεθῇ διέξοδος στῶν μισθωτῶν τὸ χάλι, δὲν θὰ καθήσῃ ἀπραγη, μὰ θα... συνέλθῃ πάλι.

★

Πλὴν ὅμως κι' ἂν... συνέρχεται ἡ ΑΔΕΔΥ συνέχεια κι' ἀγῶνες της παρόμοιοι κι' ἂν γίνωντ' ἀλλεπάλ- (ληλοι
οἱ μισθωτοί, ἐπ' ἀπείρον, θὰ ζοῦνε στὴν ἀνέχεια κι' οὐδόλως θὰ... συνέλθουνε οἱ τάλαινες ὑπαλλη- (λοι!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

«ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΗ Η ΑΓΑΠΗ...»

Ὅταν ἡ Σαρλὸτ ἔφτασε στὸ Παρίσι, σχεδὸν ἀσυναίσθητα ἔβαψε στὸ σωφέρ τὴν διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου «Ντορέ».

Κάπου ἤπρεπε ν' ἀκουμπήση, νὰ συγκεντρωθῆ, νὰ σκεφτῆ γι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ μικρή της περιπέτεια μὲ τὸν Ντανιέλ, ποὺ τελείωσε ἔτσι γρήγορα καὶ ἀνώδυνα. Εἶχε ἀληθινὰ γελασστῆ ἡ Σαρλότα πιστεύοντας ὅτι ὁ «ὡραῖος Ντανιὲλ» ποὺ ἦταν τεχνίτης στὴν ἀγάπη, θὰ μποροῦσε γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ τρυγᾶη μέλι ἀπ' τὸ ἴδιο λουλούδι. Τί πλῆξι τῆς ἔφερνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔσβυσε ἡ πρώτη φλόγα τοῦ ἔρωτα! Ἤθελε νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του γιὰ νὰ μὴν πεθάνη ἀπὸ ἀνία...

Ἀφηρημένη ἡ Σαρλὸτ κτυπᾶζει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου τὴν πλατεία τῆς Νὸτρ Ντάμ, ποὺ τῆς εἶναι τόσο γνώριμη καὶ τῆς φέρνει τόσες ἀναμνήσεις. Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματικὴ ἀγάπη... Ὁ Ζὰν Πιέρ, ὁ πρῶτος της ἔρωτας, εἶχε ἀνακαλύψει αὐτὴ τὴ γωνιά, στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τους καὶ εἶχαν συμφωνήσει νὰ ἔρχωνται γιὰ λίγο πότε-πότε νὰ ἀνανεώνουν τὴν ἀγάπη τους, στὸ ἴδιο μέρος, ὁπου ἔδωσαν τὰ πρῶτα φιλιά. Σὲ μιὰ στιγμὴ ρωμαντικῆς διαθέσεως τὸ ὑποσχέθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ τὸ σχέδιο ἔσβυσε καὶ δὲν ξαναμίλησαν πιὰ γι' αὐτό...

Πῶς χάθηκε ἡ ἀγάπη τους; Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμή. Πείσμα; Ἐγωϊσμός; Τί σημασία ἔχει τώρα...

Μιὰ μέρα τῆς φάνηκε πὼς τὰ λόγια του δὲν ἦταν θερμά, πὼς ἡ ματιά του δὲ βυθιζόταν στὴ ματιά της μὲ τὴν ἴδια λατρεία. Τοὔκανε μιὰ δραματική, μιὰ ἀνόητη σκηνή.

Ὁ Ζὰν Πιὲρ κράτησε μιὰ στάσι ἐγωϊστική, δὲ θέλησε νὰ ταπεινωθῆ... Κι' αὐτὸ τὸν ἔριξε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ «ὡραίου Ντανιέλ». Νάτην τώρα πάλι στὴν ἐρωτικὴ φωλιὰ τῆς Νὸτρ Ντάμ, μετανοιωμένη καὶ μ' ἀφάνταστη πλῆξι στὴ ψυχή.

Ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, τὸ παλτό της καὶ ἔβαλε ἐ-να μπουκέτο μενεξέδες στὸ βάζο.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούει κουβέντες... Τί τὴν νοιάζει; Αὐτὴ εἶναι μόνη! Καλύτερα νὰ ντυθῆ νὰ πάη μιὰ βόλτα. Μὰ πάλι ἀκούονται βήματα στὸ πλαϊ, βήματα ἀνδρικά, νευρικά, ἀνυπόμονα. Ὁ κύριος στὸ διπλανὸ δωμάτιο σφυρίζει κάποιο σκοπό. Μπᾶ! Γιατί σταμάτησε τὸ ντύσιμό της ἡ Σαρλὸτ καὶ στέκεται χάνα ἀγαλμα κοντὰ στὴ πόρτα; Κουτὴ γυναικούλα! Ὁλα, νομίζεις πὼς μιλᾶνε γιὰ σένα, ὅλα σοῦ θυμίζουν τὴν ἀγάπη σου μὲ τὸν Ζὰν Πιὲρ καὶ ἀνειρεύεσαι μὲ μάτια ἀνοιχτά!

Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸν ξέρει ἡ Σαρλὸτ. Δὲν βαστιέται ἀλλο. "Οπως εἶναι μισοντυμένη, σκύβει καὶ κυττάζει ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Αὐτὸς εἶναι, δὲ γελάστηκε! Ὁ Ζὰν Πιέρ, χαριτωμένος, κουφὸς, ἄπιστος πάντα! Γιατί τὸν ἐγκαταλείψῃς; Πόσες φορὲς μετάνοιωσε γι' αὐτό! Μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια ἐπιθεωρεῖ ἀκόρταγα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα τὸ δωμάτιο τῆς πρώτης ἀγάπης της. Τώρα καταλαβαίνει μὲ τί ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάνη. Κι' αὐτὴ ἡ κουτή, ποὺ νόμιζε ὅτι κάποτε τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινά.

Κρυφογελάει γιὰ νὰ μὴ κλάψη...

Τὸ περιπάτημα σταματάει ξαφνικά. Μήπως ἤλθε ἡ ἄλλη; Μπᾶ, ἡ ἄλλη δὲν διάζεται. Ἐκείνη μόνο ἔτρεχε νὰ φτάση, ὅσο μποροῦσε νωρίτερα καὶ νὰ χωθῆ στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Ζὰν Πιὲρ γεμίζει τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ πίνει μονορούφι.

Καὶ δεύτερο καὶ τρίτο ἀκολουθεῖ...

— Ἐ, φίλε! Σὰν νὰ τὸ παράκανες! Θέλεις νάχης κέφι ὅταν ἔρθη ἡ φιλενάδα σου; μονολογεῖ ἡ Σαρλότ.

Μιὰ ρομβὶα περνάει ἀπὸ κάτω. «Αὐτὴ μόνο ἐλειπε!» σκέφτηκε ἡ Σαρλότ. Ὁ Ζὰν Πιὲρ παίρνει βιαστικὰ ἕνα κομμάτι χαρτί, γράφει δυὸ λόγια, τυλίγει μερικὰ νομίσματα καὶ τὰ ρίχνει στὸ δρόμο. Σὲ λίγο ἀκούγεται κάποιο τραγούδι θλιμένο, λυπητερό. («Ὅταν ἡ ἀγάπη πεθαίνη...»)

Ὁ Ζὰν Πιὲρ πηγαίνει κι' ἀκουμπάει στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου. Τὸ πρόσωπό του δείχνει ἀνθρωπο κουρασμένο, θανάσιμα θλιμένο. Τὰ μάτια του φαίνονται σὰν βουρκωμένα...

«Θὰ κλάψη;» ἀπορεῖ ἡ Σαρλότ. Γιατί εἶναι ἔτσι λυπημένος; Πόσο πονάει ἡ καρδιά της! Πονάει ποὺ τὸν βλέπει νὰ ὑποφέρη. Κι' ὅμως ὑποφέρει ἐξ αἰτίας κάποιας ἄλλης γυναίκας...

*

Ὁ Ζὰν Πιὲρ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κάθεται.

«Στὸ τραπέζι ἀπάνω βρίσκονται πολλὰ χαρτιά. Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ παίρνει στὰ χέρια του; Μοιάζει μὲ γράμμα... Ἕνα γαλάζιο γράμμα. Τὸ διαβάζει καὶ κλαίει. Βλέπει καθαρὰ τὰ δάκρυα νὰ κυλοῦνε ἀργὰ στὰ μάγουλά του... Τὸ γαλάζιο γράμμα... Εἶναι τὸ γράμμα της!

Νομίζει πὼς βλέπει, φωτισμένα μ' ἕναν πελώριο προβολέα, τὰ ἴδια της τὰ λόγια, τὰ σκληρά της τὰ λόγια: «Δὲν ὑπάρχει πιὰ τίποτε μεταξύ μας!»

Ἀπὸ τότε ποὺ τάγραφε πόσος καιρὸς πέρασε; Νομίζει πὼς ἦταν χτές.

Πῶς φωτίστηκε ξαφνικὰ τὸ μυαλό της μ' ἕνα φῶς τόσο δυνατὸ ποὺ τῆς ἔφερε ἀπόγνωσι; Ὥστε γι' αὐτὴν εἶναι τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα, γι' αὐτὴν ὅλη αὐτὴ ἱεροτελεστία, γι' αὐτήν, ἡ ὁποία τὸν ἐγκατέλειψε, γι' αὐτὴν ποὺ πρόδωσε τὴν ἀγάπη της, ὅπως πίστευε ἐκείνος τὸν ἔβαλε νὰ ξεσυαλίση καὶ πάλι, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ αὐτὴ θῦμα του, τὸν πίστευε, καὶ μεθοῦσε ἀπὸ ἀγάπη κοντά του

Ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ-θαύματα τῶν ἡμερῶν μας, ὁ Ρομπέρτο Μπέντσι, ποὺ σὲ ἡλικία 12 χρόνων διηύθυνε τὴ φιλαρμονικὴ ὀρχήστρα τοῦ Λονδίνου στὸ Ἄλμπερτ Χώλ.

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ «παιδιὰ - θαύματα»

Πῶ· ἐξηγεῖ ἡ ἐπιστήμη τὸ μεγάλο τους ἀριθμὸ

Τὸ «παιδὶ-θαῦμα» εἶναι ἕνα φαινόμενο, ποὺ δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐποχή. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄνδρες τῆς ἱστορίας, ἔδειξαν ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἡλικίας τους, τὴ μεγαλοφυΐα, μὲ τὴν ὁποία τοὺς εἶχε προικίσει ἡ φύσι.

Ἔτσι, ὁ Μότσαρτ συνέθετε πρὶν μάθη ἀκόμα νὰ διαβάζη καὶ σὲ ἡλικία μόλις ἕξη χρόνων εἶχε ἀποκτήσει κιόλας τὴ φήμη μεγάλου πιανίστα. Δυὸ ἄλλοι ἐπίσης ἀθάνατοι μουσουργοί, ὁ Χαΐντελ κι' ὁ Χάϋδν, ἔγραψαν τὰ πρῶτά τους σοβαρὰ ἔργα, παιδιὰ ἀκόμη. Ἀπὸ τοὺς ποιητές, ἐξ ἄλλου, ὁ Δάντης, ὁ Τορκουάτο Τάσσο, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ἡ Ἐλίζαμπεθ Μπράουνινγκ κι' ὁ Ντ' Ἀνυούντσιο, ἔφτιαξαν ὑπέροχους στίχους, πρὶν κλείσουν τὰ δέκα τους χρόνια.

Πηγαίνοντας κατόπιν στοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ἐπιστήμονες, βλέπουμε τὸν Ἄγγλο φιλόσοφο Τζὼν Στιούαρτ Μίλ, νὰ μαθαίνη τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ τριῶν χρόνων, τὸν ἱστορικὸ Τόμας Μπάμπιγκτον Μακώλαιϋ νὰ γράφη μιὰ ὀγκώδη παγκόσμια ἱστορία σὲ ἡλικία ἑφτὰ χρόνων, τὸν Πασκὰλ νὰ δημοσιεύη τὴν πρώτη του ἐπιστημονικὴ μελέτη σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων καὶ τὸν Ἀμερικανὸ φυσικὸ Νόρμπερτ Βίνερ νὰ μιλᾶ καὶ νὰ διαβάζη ἁπταιστα τρεῖς γλῶσσες στὰ τρία του χρόνια.

Ἂν, ὅμως, ἄλλοτε, τέτοια φαινόμενα, ἦταν πολὺ σπάνια, στὴν ἐποχή μας δὲ συμβαίνει καθόλου τὸ ἴδιο. Ὁ κόσμος, σήμερα, ἔχει γεμίσει ἀπὸ «παιδιὰ-θαύματα», ποὺ τὰ περισσότερα μένουν ἄγνωστα.

Ὅλοι ξέρουμε τὴν καταπληκτικὴ Γαλλιδούλα τῶν ἐννιὰ χρόνων, τὴ Μινοὺ Ντρουέ, ποὺ γράφει ποιήματα ἐξαιρετικῆς ὁμορφιᾶς ἢ τὸ Ρομπέρτο Μπέντσι, ποὺ εἶναι σήμερα εἴκοσι χρόνων καὶ κάνει τὸ διευθυντὴ ὀρχήστρας στὴν ὅπερα ἀπὸ ἡλικία δώδεκα χρόνων. Ὑπάρχουν, ὅμως, κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ γνωστὰ παιδιὰ-φαινόμενα τῶν ἡμερῶν μας, ἕνα σωρὸ ἄλλα σὲ κάθε πολιτισμένη χώρα τοῦ κόσμου, ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γίνεται λόγος γιὰ τὸ καθένα τους.

Ἔτσι, σήμερα, στὴν Ἀμερική, εἶναι πολὺ ξακουστὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φρὲντ Σάφιο, ποὺ εἶναι μόλις δώδεκα χρονῶν καὶ σπουδάζει... ἀτομικὴ φυσικὴ στὸ περίφημο Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ! Ὁ συνομήλικός του, ἐξ ἄλλου, Τζὰϊης Ρόμπερτς, εἶναι κι' αὐτὸς φοιτητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μπίρμιγχαμ, στὴν Ἀγγλία, ὅπου σπουδάζει... φιλοσοφία.

Ἀλλά, καθὼς εἴπαμε, τὰ παιδιὰ μὲ πρόωρη καὶ πέρα ἀπὸ κάθε φυσιολογικὸ ὅριο ἐξυπνάδα, εἶναι πολλὰ στὶς μέρες μας.

Ἔτσι, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὁ καθηγητὴς Λιοὺϊς Τέρμαν, ἵδρυσε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Στάνφορντ, στὴν Καλιφόρνια, μιὰ ἰδιαίτερη σχολὴ γιὰ παιδιὰ-φαινόμενα καὶ τὰ θρανία τοῦ πρωτότυπου αὐτοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἱδρύματος εἶναι γεμᾶτα. Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ παίρνουν τὸ πανεπιστημιακὸ δίπλωμά τους σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων τὸ ἀργότερο.

Σὲ τί ὀφείλεται τάχα αὐτὸς ὁ μεγάλος ἀριθμὸς μεγαλοφυῶν παιδιῶν, ποὺ παρατηρεῖται στὴν ἐποχή μας; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ δώση διάφορες ἐξηγήσεις.

Στὸ μόνο σημεῖο, ὅπου συμφωνοῦν ὅλοι οἱ εἰδικοὶ ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διανοητικὴ καὶ συναισθηματικὴ στάθμη τοῦ παιδιοῦ σήμερα βρίσκεται πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ στάθμη ἄλλων ἐποχῶν, γιατὶ τώρα τὸ παιδὶ ἀναπτύσσεται μέσα σὲ ὑγιεινότερο περιβάλλον κι' ἔρχεται γρήγορα σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ ἡ διαπίστωσι αὐτὴ δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐξηγήση τὸ μυστήριο αὐτὸ ποὺ περιβάλλει τὴν ἐμφάνισι τόσων πολλῶν ἐξαιρετικὰ προικισμένων ἀπὸ τὴ φύσι παιδιῶν.

Ὁ Λιοὺϊς Τέρμαν, ὁ Ἀμερικανὸς εἰδικός, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ἀπὸ μελέτες ποὺ ἔκανε σὲ ἑκατοντάδες τέτοιων παιδιῶν, διαπίστωσε πὼς ὅλα σχεδὸν παρουσιάζουν ἐξαιρετικὰ δυνατὴ ὅρασι. Ἔκανε ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη, πολὺ περίεργη παρατήρησι: τὰ οὖρα ὅλων αὐτῶν τῶν μικρῶν μεγαλοφυιῶν, ὅταν ἐκτεθοῦν στὸν ἀέρα, παίρνουν γρήγορα μιὰ πολὺ σκούρα ἀπόχρωσι.

Ἡ τελευταία αὐτὴ διαπίστωσι ἀνοίγει μεγάλους ὁρίζοντες ἀνακαλύψεων, ἰδίως ὅταν τὴ συσχετίση κανεὶς μὲ τὴ διαπίστωσι ποὺ ἔχει κάνει ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ Βιολόγος Ὅρουαν. Ὁ Ὅρουαν, λοιπόν, παρατήρησε σ' ὅλα τὰ θηλαστικὰ τὴν παρουσία ἑνὸς ἐνζύμου, ποὺ ἐπιδρᾶ στὸ οὐρικὸ ὀξύ. Ἡ οὐσία αὐτὴ ὑπάρχει σ' ἐλάχιστη ποσότητα στὸν ἄνθρωπο καὶ λείπει ὁλότελα σὲ ἄτομα προικισμένα μὲ δυνατὴ διάνοια. Φαίνεται, λοιπόν, πὼς τὸ ἔνζυμο αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία τῆς διανοητικῆς ἀδυναμίας κι' ὅταν ἀπουσιάζη ὁλότελα ἀπὸ τὸν παιδικὸ ὀργανισμό, ἔχουμε τότε μπροστά μας ἕνα παιδὶ-θαῦμα.

Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τοῦ διασήμου Ἄγγλου γιατροῦ Ἔρνεστ Ρὸκ-Κάολινγκ, τὴν οὐσία αὐτὴ τὴν ἐλαττώνουν καὶ τὴν ἐξαφανίζουν σὲ ὡρισμένα ἄτομα οἱ ραδιενεργὲς ἀκτῖνες. Κι' ἐπειδή, μισὸ τώρα αἰῶνα, οἱ ἀκτῖνες Χ χρησιμοποιοῦνται σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα μέρη τοῦ κόσμου, ἐξηγεῖται πὼς συμβαίνει ὥστε στὴν ἐποχή μας νὰ μὴν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις τοῦ παιδιοῦ-θαύματος.

Σ' αὐτό, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία ἑνὸς ἄλλου εἰδικοῦ, τοῦ ἐπίσης Ἄγγλου δάκτορος Τζ. Φράντ Τόμπσον, ὅλοι συντείνει κι' οἱ ἐκρήξεις τῶν ἀτομικῶν βομβῶν. Ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ δόκτωρ Τόμπσον, ἡ ἀκτινοβολία τοῦ στροντίου, ἑνὸς ἀπὸ τὰ «προϊόντα» τῆς ἀτομικῆς ἐκρήξεως, ἐπιδρᾶ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶδος ραδιενέργειας στὴν ἐξαφάνισι τοῦ «ἐνζύμου τῆς διανοητικῆς ἀδυναμίας».

Φυσικά, ὅλες οἱ παραπάνω ἐξηγήσεις, ποὺ δίνουν οἱ εἰδικοί, εἶναι ἀκόμα ἁπλὲς ὑποθέσεις καὶ δὲν ἔχουν ἀποδειχτῆ. Ἔτσι τὸ γεγονός, ὅτι στὶς μέρες μας τὰ «παιδιὰ-θαύματα» δὲν εἶναι καθόλου λίγα, παραμένει κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος μυστήριο.

— Εἶναι ἐρώτησις αὐτὴ ἂν εἴμαστε παντρεμένοι; Ἂν ἤμουν ἀνύπαντρος, μ' αὐτὴν θἀρχόμουν νὰ περάσω τὶς διακοπές μου;

— Μὴ φοβᾶσαι! Κατάλαβε φαίνεται, πὼς εἶσαι ζωόφιλος!...

— Ἂν πηγαίναμε, ἀγαπητή μου, νὰ μείνωμε μὲ τοὺς γονεῖς σου καὶ ἐξακολουθοῦσες νὰ ἐργάζεσαι, θὰ μποροῦσαμε νὰ ζήσωμε μὲ τὸ μισθό μου...

ΠΑΛΑΙΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΕΣ

Μιὰ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος ποὺ περιορίζει τὴν προῖκα

Ἡ προῖκα δὲν εἶναι καινούργιος θεσμός. Ὑπάρχει στὸν τόπο μας ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὸ Βυζάντιο καί, μάλιστα, στὴν ἐποχή μας τείνει σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐκλείψη μὲ τὴν ἐργαζομένη γυναίκα. Ὅπως ἔχει καταγρηθῆ πλέον σὲ πολλὲς χῶρες τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ὅπου ὑπῆρχε παλαιότερα.

Εἰδικώτερα στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ὑπῆρχαν προῖκες καί... προικοθῆρες. Ὁ Σόλων γιὰ νὰ περιορίση τὸ κακὸ συνιστᾶ στοὺς Ἀθηναίους νὰ προικίζουν τὰ κορίτσια τους μὲ ἐλάχιστα πράγματα. Ὁρίζει, μάλιστα, πὼς πρέπει νὰ τοὺς δίνουν μονάχα τρία φορέματα καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἔπιπλα καὶ σκεύη γιὰ τὸ νοικοκυριό τους. Ἀλλὰ τόσο στὴν ἐποχὴ τοῦ Σόλωνος ὅσο καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια, φαίνεται, πὼς ὑπῆρχαν μεγάλες προῖκες, γιατὶ ἰαμβογράφοι τῆς ἐποχῆς ἀποκαλοῦν «ἀναιδεστάτους» τοὺς πεθεροὺς ποὺ δὲν ἔδιναν τουλάχιστο τὰ δωδέκατο τῆς περιουσίας τους γιὰ προῖκα. Ὑπῆρχαν ἀπὸ τότε καὶ οἱ «προικοθῆρες» — νέοι καλῶν οἰκογενειῶν — ποὺ παντρεύονταν τὰ κορίτσια τῶν νεοπλούτων τῆς ἐποχῆς. Ὁ ποιητὴς Θέογνις γράφει ὅτι «ἐσθλὸς ἀνὴρ» δηλαδὴ καλὸς ἄντρας, δὲ ντρεπόταν νὰ παντρευτῆ «κακὴν κακοῦ θυγατέρα», ἀρκεῖ νὰ εἶχε πολλὰ χρήματα... Καὶ προσθέτει ὁ ποιητὴς ὅτι οἱ γάμοι ἐκ συμφέροντος εἶχαν ἀναμίξει τὴν παληὰ ἀριστοκρατία μὲ τοὺς καινούργιους νεόπλουτους.

Ἂν αὐτὰ γίνονταν στὰ παλαιότατα χρόνια καὶ τὴν κλασσικὴ ἐποχὴ ἡ προῖκα ἦταν ἐπίσης καθιερωμένη στὴν Ἀθήνα. Τὴν ἐπρόβλεπε τὸ ἀττικὸ δίκαιο καὶ δίνονταν μὲ προικοσύμφωνο (γαμήλιο συμβόλαιο, ὅπως λεγόταν) ἀπὸ τὸν πεθερὸ στὸ γαμπρό. Οἱ Ἀθηναίες, μάλιστα, φημίζονταν γιὰ πολύφερνες νύφες.

Ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα κείμενα μαθαίνουμε καὶ ποιὸς ἐπῆρε τὴ μεγαλύτερη προῖκα στὴν ἀρχαία Ἀθήνα. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀλκιβιάδης, ποὺ παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς πλουσίου Ἀθηναίου, τοῦ Ἱππονίκου, κι' ἐπῆρε γιὰ προῖκα καὶ κληρονομιὰ ἀπὸ τὸ πεθερὸ 30 τάλαντα χρυσάφι. Δηλαδή, κάπου 100 χιλιάδες χρυσὲς λίρες σημερινές.

Τὸ ποσὸ ἦταν τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ἦταν σπάνιο τὸ χρῆμα, καὶ δικαιολογημένα τὴ μεγάλη αὐτὴ προῖκα τὴν ἐπῆρε ὁ καλύτερος γαμπρός. Γιατὶ ὁ μεγάλος αὐτὸς γόης τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας, ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία ὡς «ὡραῖος Ἀλκιβιάδης», καταγόταν ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιφανέστερες οἰκογένειες κι' ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Περικλῆ καὶ πλουσιώτατος ὁ ἴδιος.

Μόνο ποὺ ὡς σύζυγος ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν ἦταν περίφημος. Ἀφοῦ ἀναστάτωσε τὴν Ἀθήνα μὲ τὰ ἐρωτικά του σκάνδαλα καὶ τὰ πολιτικά του σχέδια, στὸ τέλος ἐγκατέλειψε τὴν πολύφερνο σύζυγό καὶ συζοῦσε μὲ ἑταίρες. Ὁ Φερεκράτης γράφει γιὰ τὸν Ἀλκιβιάδη πὼς δὲν ἦταν «ἁπλῶς ἀνήρ, ἀλλ' ἀνὴρ ὅλων τῶν γυναικῶν».

Τὸ ζήτημα τῆς προίκας στὴν ἀρχαία Ἀθήνα καὶ οἱ προικοθῆρες ἔδιναν συχνὰ θέμα στὰ χιουμοριστικὰ σχόλια τῶν σατυρικῶν ποιητῶν καὶ ὁ Πλάτων συμβούλευε τοὺς συμπατριῶτες του νὰ μὴ παίρνουν μεγάλες προίκες, γιατὶ ἔτσι γινόνταν «δοῦλοι τῶν γυναικῶν των».

Ἀλλὰ ἡ προῖκα, παρ' ὅλες τὶς «παραινέσεις» τῶν σοφῶν διατηρήθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ μετὰ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Καὶ στὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ ὁ πάμπλουτος Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἔπιρε μεγάλη προῖκα ἀπὸ τὴ Ρωμαία πατρικία Ρήγιλλα.

Στὸ βυζαντινὸ κράτος ἡ προῖκα εἶχε διατηρηθῆ καὶ ἦταν κατοχυρωμένη ἀπὸ τὴ νομοθεσία. Εἶναι ἀμφίβολο ὅμως ἂν στὴν Ἀθήνα, ποὺ εἶχε μεγάλο ξεπεσμὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ φτωχοὶ κάτοικοί της θὰ εἶχαν χρήματα γιὰ νὰ προικίζουν τὰ κορίτσια τους. Καὶ οἱ προικοθῆρες θὰ εἶχαν περιορίσει τὴ μαχητικότητά τους «δι' ἔλλειψιν πυρομαχικῶν».

Ἀντίθετα, ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες, βλέπουμε σὲ πλήρη ἀκμὴ καὶ θρᾶσι τὴν... προικοθηρία στὴν Ἀθήνα, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Νεοφύτου Σ Τ' γραμμένη τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1737. Ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ εἶναι μακροσκελεστάτη καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν «Ἱερώτατον μητροπολίτην Ἀθηνῶν, ὑπερτιμον καὶ ἔξαρχον πάσης Ἑλλάδος, τοὺς ἐντιμοτάτους κληρικούς, τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς, τοὺς χρησίμους ἄρχοντας καὶ γέροντας καὶ προεστῶτας καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπαξάπαντας εὐλογημένους χριστιανοὺς τῆς ἐπαρχίας».

Ἀπὸ τὸ πατριαρχικὸ αὐτὸ γράμμα μαθαίνουμε ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὴ συνήθεια ποὺ εἶχε ἐπικρατήσει στὸν τόπο τους ἀπὸ λόγους «ματαίας ἐπιδείξεως καὶ σφαλερᾶς φιλοτιμίας» νὰ δίνουν μεγάλες προῖκες στὶς κόρες τους καὶ νὰ μένουν αὐτοὶ ἀπένταροι, εἶχαν μαζευτῆ, μαζὶ μὲ τοὺς προεστῶτες καὶ τὸ Μητροπολίτη «γιὰ νὰ σκεφτοῦν «περὶ τοῦ τοιούτου κακοῦ καὶ κινδύνου». Καὶ ἀφοῦ συζητήσαν τὸ ζήτημα διὰ μακρῶν ἀποφάσισαν νὰ βάλουν ἕνα ἀνώτατο ὅριο στὴν προῖκα. Καὶ τὸ ὅριο αὐτὸ ἦταν 1050 γρόσια γιὰ τὶς προῖκες πρώτης τάξεως ποὺ θἄπαιρναν τὰ πλουσιώτερα κορίτσια. Οἱ προῖκες «δευτέρας» καὶ «τρίτης» τάξεως ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ μικρότερες.

Στὸ ποσὸ αὐτὸ τῆς «προικοδοσίας», ὅπως τὴν ἀναφέρει τὸ πατριαρχικὸ γράμμα, θὰ περιλαμβάνονταν ὅλα τὰ κινητὰ καὶ τὰ ἀκίνητα «μέχρι καὶ τοῦ μυκροστόου». Ἡ ἐκτίμησι τῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων καὶ τῶν χωραφιῶν θὰ γινόταν ἀπὸ «ἐμπείρους καὶ εἰδήμονας διατιμητάς».

Ὁπωσδήποτε, στὸ ρουχισμὸ ποὺ θἄπαιρνε ἡ νύφη γιὰ προῖκα, δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ δέκα «ὁποκαμισόβρακα», δέκα «μπόλιες», δύο «κρεβατοστρώσια μετὰ τῶν ἐπακολουθούντων αὐτοῖς νυμφικῶν κοσμημάτων».

"Οταν ἡ ἀξία τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων δὲν ἔφθανε τὰ **1050 γρόσια**, τότε μόνο θὰ μποροῦσαν νὰ δοθοῦν καὶ «μερικὰ ἄσπρα» σὲ μετρητά, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ ἀνώτατο ποσὸ τῆς προίκας.

Ἀφοῦ ἀποφάσισαν αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπόγραψαν μαζὶ μὲ τὸ Μητροπολίτη ἕνα πρακτικὸ καὶ τὸ ἔστειλαν νὰ τὸ ἐγκρίνη καὶ νὰ τὸ ἐπικυρώση «εἰς μόνιμον καὶ διηνεκῆ ἀσφάλειαν» ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Καὶ ὁ τότε Πατριάρχης Νεόφυτος Σ Τ' ὄχι μόνο συμφώνησε μὲ τὶς ἀποφάσεις τῶν Ἀθηναίων ἀλλὰ στὸ πατριαρχικό του γράμμα, ποὺ ἀναφέραμε, βάζει τρομερὸ ἀφορισμὸ ἐναντίον τῶν γονέων οἱ ὁποῖοι «φανερῶς ἢ κρυφίως ἢ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον» θὰ ἔδιναν μεγαλύτερες προῖκες στὰ κορίτσια τους, καὶ ἐναντίον τῶν «διατιμητῶν» ποὺ θἄκαναν ψεύτικη ἐκτίμησι τῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων.

"Ολοι αὐτοί, γράφει τὸ πατριαρχικὸ γράμμα «ὡς προδόται καὶ ἐπίβουλοι τοῦ συμφέροντος τῆς πολιτείας... νὰ εἶναι κατηραμένοι, καὶ ἀσυγχώρητοι, καὶ μετὰ θάνατον ἄλλοι ἐν τῷ ἄδῃ καὶ ἄλλοι ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ τυμπανιαῖοι, αἱ πέτραι καὶ ὁ σίδηρος λυθήσονται, αὐτοὶ δὲ οὐδαμῶς...». Καὶ ἀκολουθοῦν οἱ συνήθεις κατάρες τοῦ ἀφορισμοῦ, ποὺ φαίνεται πὼς εἶχαν φοβίσει ἀρκετὰ τοὺς Ἀθηναίους, γιατὶ στὰ προικοσύμφωνα ποὺ σώζονται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ προῖκες δὲν ὑπερβαίνουν τὰ καθωρισμένα ὅρια τῆς πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου.

Ἀπὸ τὰ προικοσύμφωνα τοῦ 18ου αἰῶνα ὑπάρχουν ἀρκετὰ στὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο, ὅπου βλέπει κανεὶς τὴ λιτότητα ποὺ χαρακτήριζε τὶς προῖκες, μετὰ τὴν πατριαρχικὴ ἐγκύκλιο, καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς πλουσιώτερες τάξεις τῶν ἀρχόντων, τῶν νοικοκυραίων καὶ τῶν παλαιτῶν.

Τὰ προικοσύμφωνα συντάσσονταν ἀπὸ **τὸ συντάριο**» (τὸ συμβολαιογραφεῖο) καὶ τὰ ὑπογράφαν οἱ μάρτυρες καὶ **ὁ** συντάριος. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι — ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς νύφης ποὺ ἔδιναν τὴν προῖκα, καθὼς καὶ ὁ γαμπρὸς — δὲν ὑπογράφαν. Αὐτὸ ὀφείλεται, προφανῶς, στὸ ὅτι οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι τότε ἦταν ἀγράμματοι καὶ δὲν ἤξεραν νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους καὶ φυσικὰ οὔτε καὶ νὰ διαβάσουν τί ἔγραφε τὸ προικοσύμφωνο. Κι' αὐτὸ γινόταν ὄχι μόνο μὲ **τὰ** προικοσύμφωνα, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλα τ' ἄλλα συμβόλαια ἀπὸ τὰ ὁποῖα, κατὰ κανόνα, λείπει ἡ ὑπογραφὴ τῶν συμβαλλομένων.

Τὸ κείμενο τῶν παλαιότερων αὐτῶν προικοσυμφώνων ἦταν πάντοτε τὸ ἴδιο. "Εμπαινε στὴν ἀρχὴ ἡ ἡμερομηνία καὶ ἡ τυπικὴ φράσι: «Ἡ προικοπαράδοσις τῆς νεόνυμφης κυρᾶς (τάδε) ὅπου παίρνει πατρικά της καὶ μητρικά της τὰ κάτωθεν». Ἀκολουθοῦσε ἡ ἀπαρίθμησι τῶν εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ νοικοκυριοῦ. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀναφέραν ἦταν ἡ ἀπαραίτητη «κασέλα» ἢ τὸ «σεντοῦκι», ποὺ γιὰ νὰ πλουσιώτερα κορίτσια ἦταν πάντοτε ἀπὸ καρυδιά. Καὶ ἀφοῦ περιγράφαν τὰ κινητὰ καὶ τὰ ἀκίνητα ποὺ ἔπαιρνε ἡ νύφη, τὸ προικοσύμφωνο τελείωνε μὲ τὴ φράσι «καὶ ἡ εὐχὴ τῶν γονέων, ἀμήν».

Ὁ περιορισμὸς τῆς προίκας, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸ πατριαρχικὸ γράμμα, εὐχαρίστησε ὅλους τοὺς νοικοκυραίους, ποὺ δὲ θὰ πουλιόνταν πλέον στοὺς γαμπρούς. Οἱ μόνοι ζημιωμένοι ἀπὸ τὸ μέτρο βγαίνανε οἱ... προικοθῆρες ποὺ τοὺς κόβονταν «τὰ φτερά» καὶ πρὸ παντὸς οἱ ...προῖκες, ποὺ ὑπολόγιζαν νὰ πάρουν.

"Ενας, μάλιστα, αὐτοσχέδιος σατυρικὸς ποιητὴς τῆς ἐποχῆς, ἐξυμνεῖ τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τῆς προίκας καὶ προτρέπει τοὺς νέους νὰ σπεύσουν πλέον νὰ παντρευτοῦν, ἀφοῦ στὸ μέλλον δὲν πρόκειται πιὰ νὰ εἶναι «ἀγορασμένοι» ἀλλὰ γιὰ «ζοῦνε μ' ἐλευθερίαν». "Ως τώρα, γράφει στὸ στιχούργημά του, οἱ νέοι τῆς Ἀθήνας:

> «Σ' ὅλην τους τὴν ἡλικίαν
> ἄσπρα γύρευαν ζητοῦσαν,
> τὰ κορίτσια δὲν ὑπῆρχοῦσαν.
> Ὅμως ἔτζι δὲν εἶν' τώρα,
> ἄσπρα πάνε ἀπ' τὴ μέση,
> νέες ὅλες πιὰ χαρῆτε
> ὅλες σας θὰ πανδρευθῆτε...»

Ἀπὸ τὸ ἴδιο στιχούργημα τοῦ αὐτοσχέδιου ποιητῆ, ποὺ δὲ μᾶς ἀποθανάτισε τὸ ὄνομά του, πληροφορούμεθα ὅτι μὲ τὴν προικοθηρία ποὺ ἐπικρατοῦσε προηγουμένως στὴν Ἀθήνα δύσκολα παντρεύονταν ὅσες δὲν εἶχαν τὸ ἀνάλογο «τράχωμα». Καὶ προσθέτει γιὰ τὶς ὑποψήφιες τοῦ «ραφιοῦ» τὰ ἑξῆς:

> Καὶ ἡ τόσ' ἀνυπανδρεία
> ἄτοπα πολλὰ γεννοῦσε!
> τοὺς ὑπάνδρους νὰ κυττάζουν
> ἢ νὰ ζοῦν μὲ μοναξίαν...

Αὐτὰ ἔγραφε πρὶν ἀπὸ δύο αἰῶνες ὁ φίλος μας ποιητής. Ἀπὸ τότε πολλὰ ἄλλαξαν στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ οἱ προῖκες καὶ οἱ προικοθῆρες ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν.

Καθὼς ὑπάρχουν, ἐπίσης, τὰ κορίτσια ποὺ τοὺς ἀρέσει «τοὺς ὑπάνδρους νὰ κυττάζουν». Ἐνῶ, τουναντίον, τείνουν μᾶλλον νὰ ἐκλείψουν ἐκεῖνες ποὺ τρτιμοῦν ἐνὰ ζοῦν μὲ μοναξίαν.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθηναία νύφη πρὶν ἀπὸ ἑνάμισυ αἰῶνα

Ημερημοδούλα μας

Η «ΚΑΡΡΙΕΡΑ» ΤΟΥ ΝΤΙΝΤΗ.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΟΣ ΠΑΛΜΑΣ: Σοβαρός, συγκροτημένος, ήθικὸς καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος. Στὴν πρώτη σκηνὴ 22 χρόνων. Φοιτητής. ΝΤΙΝΤΗΣ ΒΑΡΔΑΡΗΣ: Ἐπιπόλαιος, ἀνόητος, ἀρριβίστας, ψευτοχουμορίστας, ἀμόρφωτος καὶ, μὲ δυὸ λέξεις, ἀκομψεύομενος ντενεκές. Συνομήλικος τοῦ Ρένου. Φοιτητής. ΝΤΙΝΑ: Ἕνα χαριτωμένο μελαχρινὸ πλάσμα μὲ γοητευτικὸ σῶμα καὶ μαγνητικὰ μάτια. 20 χρόνων, στὴν πρώτη σκηνή. Φοιτήτρια. ΕΝΑΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Σοβαρὸς ἄνθρωπος.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ πατάρι ἑνὸς ζαχαροπλαστείου).

ΡΕΝΟΣ (μόλις κάθεται): Πῆρα τὸ πτυχίο μὲ «ἄριστα»!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Συγχαρητήρια! Εἶναι ἡ μόνη χαρὰ ποὺ ἔχεις νὰ δοκιμάσης ἀπὸ τὴν ἀποκτησι τοῦ πτυχίου.

ΝΤΙΝΑ: Δὲ συμφωνῶ μαζί σου. Χωρὶς πτυχίο πῶς θὰ κάνη τὴν καρριέρα του;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμώσαστε κι' οἱ δυό: πῶς μὲ τὰ πτυχία γίνονται καρριέρες! Ἐγὼ οὔτε πῆρα δίπλωμα, οὔτε πρόκειται νὰ σκοτιστῶ γιὰ νὰ τὸ πάρω. Ἂν πρόκειται νὰ χάνω τὸν καιρό μου προετοιμαζόμενος γιὰ γ' ἀρχίσω καριόλα, ὅταν θὰ τὴν ἀρχίσω, θὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά! Θὰ μοὔχη φάει τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μου ἡ προετοιμασία!

ΡΕΝΟΣ: Ἂν μοῦ ἐπιτρέπης μιὰ φιλικὴ συμβουλή, νὰ παραστήσης τὸ χιοῦμορ καὶ νὰ κάτσης νὰ μελετήσης νὰ πάσης τὸ δίπλωμά σου. Νὰ μπῆς, ὅπως ἐγὼ στὸ Ὑπουργεῖο, νὰ γίνης σιγὰ - σιγὰ γραμματεὺς ἄλφα, εἰσηγητής, τμηματάρχης καὶ κατόπιν διευθυντής, νὰ ἐξασφαλίσης τὴ ζωή σου καὶ τὸ μέλλον σου!

ΝΤΙΝΤΗΣ (καγχάζων): Κολοκύθια τούμπανα! "Αν πρόκειται νὰ ρέψω σ' ἕνα ρουτινιέ-νικο δημοσιοϋπ-ληλικὸ γραφεῖο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω πατάτες γιαχνί καὶ μανταρισμένα πουκάμισα, προτιμῶ τὴν αὐτοκτονία! Ἐγὼ θὰ κάνω ἀμέσως καρριέρα! Καὶ πολὺ μεγάλη, μάλιστα!

ΝΤΙΝΑ: Μὲ τί προσόντα;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Μὲ τὰ ὕφος! Μὲ τὴν ἐμφάνισι! Μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μεγάλου φιλοσοφικοῦ ρεύματος: «ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα»! Θὰ πατήσω ἐπὶ πτωμάτων καὶ θὰ φτάσω!

ΝΤΙΝΑ (εἰρωνικά): Ὡραῖα ὄνειρα ἔχεις. Βλέπω!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Πολὺ ποακτικά.

ΡΕΝΟΣ: Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἂν πάς ἔτσι, σὲ πέντε χρόνια ποὺ θὰ εἶμαι τμηματάρχης ἄλφα, ἐσὺ θὰ εἶσαι ὑπάλληλος σὲ κτηματομεσιτικὸ γραφεῖο!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Καλά! Θὰ δοῦμε...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ πέντε χρόνια στὸ ἴδιο πατάρι)

ΡΕΝΟΣ: Ἄργησες!

ΝΤΙΝΑ (κατόκοπη): Ναί, γιατὶ μὲ κράτησε ὁ προϊστάμενος... (Κάθεται). Οὐφ!... Βαρέθηκα πιὰ τὴ ζωή μου!.. Τί ἔγινε μὲ τὴν προαγωγή σου;

ΡΕΝΟΣ: Ἀκόμη τίποτε. Ὁ ὑπουργὸς λέει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη προαγωγές, γιατὶ δὲν τὸ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους.

ΝΤΙΝΑ: Στὸ μεταξὺ ἐμεῖς τρῶμε τὰ καλύτερά μας χρόνια στὸν προθάλαμο τῆς ζωῆς. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γεράσης μὲ τὴν ἀναμονή, Ρένο.

ΡΕΝΟΣ: Πολὺ περίεργη εἶσαι ἀπόψε!

ΝΤΙΝΑ: Ναί, δὲ στὸ κρύβω. Βαρέθηκα! Περιμένουμε νὰ προαχθῆς, περιμένουμε νὰ παντρευτοῦμε, περιμένουμε νὰ ζήσουμε στὸ μέλλον, καὶ κάθε μέρα ποὺ περνάει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ «μέλλον» γίνεται «παρὸν» καὶ σπαταλιέται ἄδικα. (Ἀνάβει σπασμωδικὰ τσιγάρο). Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ θὰ σὲ λυτήση, ἀλλὰ ἐγὼ Ρένο, θὰ παντρευτῶ!

ΡΕΝΟΣ (κατάπληκτος): Θὰ παντρευτῆς;

ΝΤΙΝΑ: Μάλιστα. Θὰ πάρω τὸ Ντιντῆ. Ὅπως ξέρεις ἦταν ἀπὸ τότε ἐρωτευμένος μαζί μου. Τὸν συνάντησα πρὸ ἡμερῶν τυχαίως. Ἔχει μεγάλα γραφεῖα στὸν Πειραιὰ καὶ εἶναι γεμᾶτος λίρες. Κάναμε λίγο παρέα καὶ μοῦ πρότεινε νὰ μὲ παντρευτῆ. Καὶ σήμερα δέχτηκα!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ἕνα χρόνο στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ).

ΡΕΝΟΣ (μπαίνει καὶ ὑποκλίνεται): Τὰ σέβη μου, κ. ὑπουργέ!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Γειά σου!....

ΡΕΝΟΣ: Μὲ ζητήσατε;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ναί. Φέρε μου νὰ ὑπογράψω ἐκεῖνο τὸ χαρτὶ ποὺ ἐνδιαφέρεται ὁ κ. Πλουτάρας.

ΡΕΝΟΣ: "Αν μοῦ ἐπιτρέπετε, κ. ὑπουργέ, ὁ νόμος 1784...

ΝΤΙΝΤΗΣ (διακόπτει): Μωρέ, φέρε μου νὰ ὑπογράψω καὶ γιὰ τὸ νόμο Βλέπουμε... Γιατὶ εἶσαι τόσο ἀνόητος;

ΡΕΝΟΣ (κατακόκκινος): Μὲ συγχωρεῖτε, κ. ὑπουργέ. (Δειλά). Ἐπὶ τῆ εὐκαιρία ἤθελα νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὴν παράκλησί μου γιὰ ἐκείνη τὴν προαγωγὴ στὸ βαθμὸ τοῦ τμηματάρχου βῆτα...

ΝΤΙΝΤΗΣ (μὲ ὕφος): Μά, βρὲ παιδί μου, δὲν ὑπάρχει κενὴ θέσις! Βλέπεις θὰ γίνη τόσα τμηματάρχης ὁ Παπαρδέλης...

ΡΕΝΟΣ: Μά, κ. ὑπουργέ, ὁ Παπαρδέλης δὲν ἔχει δίπλωμα νομικῆς!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Δὲν ἔχει δίπλωμα ἀλλὰ εἶν' ἔξυπνος ἄνθρωπος κι' ἔξυπηρετεῖ τὰ κόμματα. Ἐνῶ ἐσὺ ἔχεις κριθῆ ὡς σχολαστικὸς καὶ ὁ Γενικὸς λέει πὼς πρέπει νὰ μείνης στάσιμος. Τέλος πάντων, θὰ κυττάξω νὰ δῶ τί μπορῶ νὰ σοῦ κάνω...

ΡΕΝΟΣ (ἱκετευτικά): Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώων, κύριε ὑπουργέ!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Γυρίζουμε ἀπότομα ἕξη χρόνια πίσω. Ὁ Ρένος ἔχει ἀποκοιμηθῆ ντυμένος πάνω στὴν Ποινικὴ Δικονομία).

ΝΤΙΝΑ (μπαίνει): Καλημέρα! Ὅλη νύχτα ξεὐγτησες μελετῶντας;

ΡΕΝΟΣ (ἀλαφιασμένος): Ναί... Κι' εἶδα ἕνα ὄνειρο τρομερό! Ἐφιαλτικό!

ΝΤΙΝΑ (γελῶντας): Ἐγὼ εἶδα μόνο τὸ Ντιντῆ. Ὄχι στὸν ὕπνο μου! Τὸν εἶδα χτὲς στὴ φοιτητικὴ λέσχη. Καὶ... μοῦ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του! Φαντάσου!... Οὔτε δίπλωμα πῆρε οὔτε διαβάζει. οὔτε τίποτε, καὶ μοῦ θέλει ἔοωτες καὶ προτείνει γάμους! Θὰ κάνη. λέει, κοσμάρα μὲ τὸ «ὄφος» καὶ τὴν «καπατσωσύνη» του!... Τὸ γελοῖο!

ΡΕΝΟΣ (πετάει κάτω τὴν Ποινικὴ Δικονομία): Ἄ στὸ διάολο. ἐλεεινὸ καὶ ἠλίθιο βιβλίο!... Δὲν πρόκειται νὰ ξαναμελετήσω κι' ἐγώ!.. Θὰ κάνω «καρριέρα» μὲ τὴν ἐξυπνάδα μου! Δὲ χρειάζεται δίπλωμα!

ΝΤΙΝΑ: Καὶ πῶς θὰ προαχθῆς στὸ ὑπουργεῖο;

ΡΕΝΟΣ (ἐξαλλος): Δὲ χρειάζεται νὰ προαχθῶ. Θὰ παραιτηθῶ καὶ θὰ γίνω σὲ πέντε χρόνια ὑπουργός!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σὲ πέντε χρόνια στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ).

ΡΕΝΟΣ (δειλά): Σᾶς παρεκάλεσε καὶ ὁ Βουλευτὴς ὁ κ. Τρίμης, κύριε ὑπουργέ. Ἐγὼ εἶμ' ἔξυπνος ἄνθρωπος κι' ἐξυπηρετῶ τὸ κόμμα.... Πρέπει νὰ προαχθῶ...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ (σοβαρά): Σύμφωνοι, ἀγαπητέ μου! Ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὰ προσόντα... δὲν ἔχετε δίπλωμα! Λυποῦμαι πολύ! Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς δώσω προαγωγή!

(Ὁ Ρένος βγαίνει μελαγχολικὸς καὶ συναντᾶται στὸ διάδρομο μὲ τὴ Ντίνα).

ΝΤΙΝΑ: Τί ἔγινε μὲ τὴν προαγωγή;

ΡΕΝΟΣ: Τίποτα! Δὲν ἔχω τὰ προσόντα!

ΝΤΙΝΑ: Τὰ εἶδες ποὺ στάλεγα;... Πήγες νὰ μιλήθῆς τὸ Ντιντῆ! Τάμαθες τὰ νέα του, ἔ;

ΡΕΝΟΣ: Ὄχι. Τί;

ΝΤΙΝΑ: Συνελήφθη γιὰ λαθρεμπόριο συναλλάγματος. Αὐτὰ κάνουν οἱ «σοβαρὲς» τῆς «εὐθυτίας»!... Εὐτυχῶς ἐγὼ θὰ σωθῶ ἐγκαίρως. Σταματάει ὁ δεσμός μας, Ρένο! Παντρεύομαι τὸ Γενικὸ Διευθυντή!

ΡΕΝΟΣ: Ἔ!... (Τσιμπιέται μόνος του μὲ μιὰ καρφίτσα). Δὲν ξυπνάω!... Ἄρα εἶμαι ξύπνιος!... Ἔστω κι' ἀργά, πάω νὰ μελετήσω γιὰ δίπλωμα!

ΝΤΙΝΑ (γελῶντας): Τώρα; Τί νὰ τὸ κάνης; Ὥσπου νὰ γίνης τμηματάρχης... θὰ σ' ἔχη πάρει τὸ ὄριο τῆς ἡλικίας!

(Αὐλαία)

ΨΥΛΛΟΝ

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΟΙ

Στοὺς γυναικείους ἀγῶνες σκί, ποὺ ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν στὸ Γκρίντελβαντ τῆς Αὐστρίας μὲ συμμετοχὴ πολλῶν ἀθλητριῶν ἀπὸ 14 χῶρες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, νικήτρια ἀναδείχτηκε ἡ Ἰταλίδα Κλάρα Μαρκέλι, 19 χρόνων (στὸ μέσον). Ἡ Κλάρα ἐνίκησε καὶ στοὺς τρεῖς συνδυασμοὺς τοῦ ὡραίου χειμερινοῦ σπόρ. Τὴ δεύτερη καὶ τρίτη θέσι κατέλαβαν κατὰ σειρὰ οἱ Αὐστριακὲς ἀθλήτριες Τέα Χοχλάϊνερ (ἀριστερά) καὶ Χίλντε Χόφνερ (δεξιά).

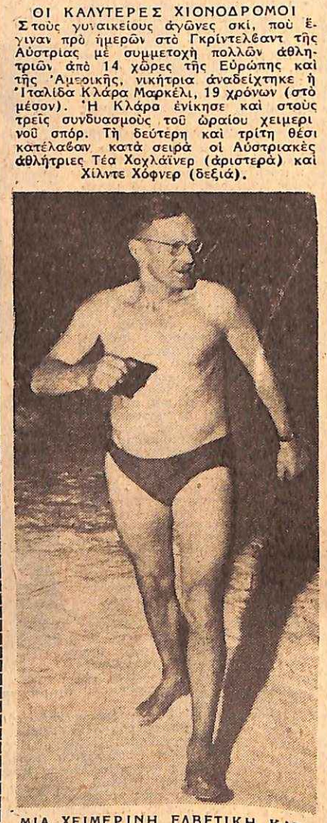

ΜΙΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙ

Τετρακόσια ἄτομα ἀπὸ 14 διάφορες χῶρες συγκεντρώθηκαν ἐφέτος στὴ χειμερινὴ κατασκήνωσι «Ντιαμπλερὲν» τῆς Ἑλβετίας ποὺ βρίσκεται σὲ ὕψος 1700 μέτρων καὶ ὅπου τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ χιόνι φτάνει τὸ ὕψος τῶν δυὸ μέτρων. Οἱ φίλοι τῆς χειμερινῆς αὐτῆς κατασκηνώσεως ἰσχυρίζονται πὼς κακῶς οἱ κατασκηνώσεις λειτουργοῦν μονάχα τὰ καλοκαίρι δεδομένου ὅτι τὸ χειμώνα προσφέρουν πολὺ μεγαλύτερες ἀπολαύσεις. Ὅπως βλέπετε, οἱ ἐκκεντρικοὶ κατασκηνωτὴ κυκλοφοροῦν ὁλόγυμνοι πάνω στὰ χιόνια καὶ παίρνουν τὸ μπάνιο τους μέσα στὰ νερὰ μιᾶς γειτονικῆς λίμνης, ἀφοῦ σπάσουν προηγουμένως τοὺς πάγους ποὺ σκεπάζουν τὴν ἐπιφάνειά της.

ΤΟ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟ παιδὶ τοῦ κόσμου

Ἡ Οὔλλα Λάρσεν, ποὺ τὰ μάτια της στοιχίζουν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία!

Μιὰ μικρούλα Δανέζα δεκαοκτὼ μηνῶν, ἡ Οὔλλα Λάρσεν, εἶναι σήμερα... τὸ ἀκριβώτερο παιδὶ τοῦ κόσμου! Σὲ περίπτωσι ποὺ οἱ «κινντάπερς», οἱ ἀπαγωγεῖς μικρῶν παιδιῶν, κατορθώσουν νὰ τὸ βάλουν στὸ κέρι, θὰ ζητήσουν τεράστια λύτρα γιὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψουν. Καὶ οἱ γονεῖς του, ὁ κτηματίας Νὶλς Λάρσεν καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Γκέρντα τὸ φρουροῦν μὲ ἀγρύπνη ἀστυνομικὴ εὐσυνειδησία!

Πρὶν φτάσωμε στὸ σημεῖο νὰ ἐξηγήσωμε γιατὶ καὶ πῶς ἡ μικρὴ Οὔλλα ἔγινε τὸ «ἀκριβώτερο παιδὶ τοῦ κόσμου», θὰ χρειαστῆ νὰ γυρίσωμε ἕνα χρόνο πίσω. Ὅταν ἡ μοναχοκόρη τοῦ ζεύγους Λάρσεν, ἕξη μηνῶν τότε, φανέρωσε τὰ πρῶτα συμπτώματα, ποὺ μαρτυροῦσαν πὼς ἡ ὅρασί της δὲ λειτουργοῦσε καλά.

Ἡ μητέρα της παρατήρησε πὼς ἡ Οὔλλα ἔφερνε ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ στὰ μάτια της τὰ παιχνιδάκια ποὺ τῆς εἶχαν δώσει γιὰ νὰ παίζη, σημεῖο πὼς δυσκολευόταν νὰ τὰ ξεχωρίση.

Στὴν ἀρχή, ἡ Γκέρτα Λάρσεν δὲν ἀπέδωσε σ' αὐτὸ ἰδιαίτερη σημασία. Καθὼς ἦταν ἡ ἴδια ἐξαιρετικὰ μύωψ καὶ φοροῦσε γυαλιὰ μὲ πολὺ κοντρὸ φακό, ὑπέθεσε πὼς ἡ κόρη της εἶχε κληρονομήσει τὴ μυωπία της. Καὶ θεώρησε περιττὸ νὰ τὴν πάη σὲ ὀφθαλμίατρο, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, σκέφτηκε, ἕνα παιδὶ ἕξη μηνῶν δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ φορέση γυαλιά.

Πολὺ ἀργότερα μόνο, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Οὔλλα κόντευε νὰ κλείση χρόνο, οἱ γονεῖς της, πηγαίνοντας γιὰ δουλειές στὸ Νέστβεντ τὴν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας, ὅπου βρισκόταν τὸ κτῆμα τους, ἀποφάσισαν νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὴν κόρη τους γιὰ νὰ τὴν δῆ ἕνας γιατρός.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ πῆγε μαζὶ μὲ τὴν Οὔλλα στὸν καλύτερο εἰδικὸ τοῦ Νέστβεντ γιὰ νὰ τὴν ἐξετάση, θὰ μείνη γιὰ πάντα τραγικὰ ἀξέχαστη στὴ Γκέρτα Λάρσεν.

Ὁ γιατρὸς δὲ θέλησε νὰ τῆς κρύψη τὴν φοβερὴ ἀλήθεια:

—Δὲν πρόκειται γιὰ μυωπία, τῆς εἶπε, ἀλλὰ γιὰ καρκίνο! Ἡ κόρη σας ἔχει κακοήθεις ὄγκους καὶ στὰ δυὸ μάτια!

Ἡ μητέρα τῆς Οὔλλα τὸν κύτταξε ἄλαλη ἀπὸ τὴν φρίκη, ἀνίκανη ν' ἀρθρώση λέξη.

—Πρέπει, συνέχισε ἐκεῖνος, νὰ τὴν πᾶτε τὸ ταχύτερο στὴν Κοπεγχάγη, στὴν κλινικὴ τοῦ πανεπιστημίου, γιὰ νὰ τῆς γίνη ἐκχείρησις. Μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ χρειαστῆ νὰ τῆς ἀφαιρεθοῦν καὶ τὰ δυὸ μάτια. Εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸ θάνατο...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νὶλς καὶ ἡ Γκέρτα Λάρσεν ἐπαιρναν, μὲ τὴν κόρη τους, τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Κοπεγχάγη. Ὄχι γιὰ νὰ τὴν ὑποβάλουν στὴν φριχτὴ ἐγχείρησι, γιατὶ προτιμοῦσαν κι' οἱ δυό νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πεθάνη παρὰ νὰ τὴν τυφλώσουν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἄκουγαν τοὺς ἀφθαλμολόγους τῆς πανεπιστημιακῆς κλινικῆς νὰ διαφεύδουν τὴν διάγνωσι τοῦ εἰδικοῦ τοῦ Νέστβεντ.

Δυστυχῶς, καὶ ἐκεῖνοι ἦταν τὸ ἴδιο κατηγορηματικοί. Οἱ κακοήθεις ὄγκοι – διαπιστώσανε – ἀναπτύσσονταν μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα καὶ πλησίαζαν νὰ προσβάλουν τὰ ὀπτικὰ νεῦρα. Μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες, τὸ μὲν ἀργότερα, τὰ φωτεινά, ὁλοστρόγγυλα μάτια τῆς Οὔλλα θὰ ἐσβύνανε καὶ δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ἔρθη ὁ θάνατος. Μόνο μιὰ ἄμεση ἐπέμβασι – δηλαδὴ, μιὰ ἄμεση τυφλωσι – μποροῦσε νὰ σώση τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ.

Οἱ γονεῖς της βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα τραγικὸ δίλημμα. Ἤξεραν πιὰ πὼς τὰ μάτια τῆς Οὔλλα ἦταν, ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, καταδικασμένα. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ θάνη, ἢ νὰ τὴ βοηθήσουν νὰ ζήση ἔστω καὶ τυφλή; Χωρὶς, ὅμως, κι' αὐτὸ νὰ εἶναι βέβαιο πὼς θὰ γινόταν, γιατὶ οἱ Δανοὶ καθηγητὲς δὲν παρεῖχαν καμμιὰ ἐγγύησι πὼς μὲ τὴν ἐγχείρησι δὲ θὰ ὑπῆρχε κανένας πιὰ κίνδυνος γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Οὔλλα.

Οἱ μέρες περνοῦσαν, ἐνῶ ὁ Νὶλς καὶ ἡ Γκρέτα Λάρσεν ἔμεναν τὸ ἴδιο δραματικὰ ἀναποφάσιστοι. Καὶ ἡ μικρὴ Οὔλλα ἔπαιζε καὶ γελοῦσε, ἀνυποψίαστη, στὴν πτέρυγα τῆς κλινικῆς, ποὺ προωρίζόταν γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἡ περίπτωσί τους δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἐλπίδα θεραπείας καὶ ἀπὸ ὅπου ἡ κ. Λάρσεν εἶχε δῆ, ἀνατριχιάζοντας, νὰ βγαίνουν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τρία μικρὰ πτώματα...

Ξαφνικά, στὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας, ποὺ βρίσκονταν οἱ γονεῖς τῆς Οὔλλα ἔλαμψε μιὰ ἀμυδρὴ ἐλπίδα. Τοὺς πληροφόρησαν πὼς ὑπῆρχε στὸ Λονδῖνο ἕνας περίφημος ὀφθαλμολόγος, ὁ δόκτωρ Στάλλαρντ ποὺ εἶχε ἐπιτύχει χάρις σὲ μιὰ καινούργια μέθοδο ποὺ ἐφάρμοζε, ἀληθινὰ θαύματα στὶς πιὸ δύσκολες περιπτώσεις.

Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ὁ Νὶλς Λάρσεν τοῦ τηλεγράφησε καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἄγγλο εἰδικὸ τὴν ἀπάντησι πὼς ἦταν πρόθυμος νὰ κάνη ἐντελῶς δωρεὰν τὴν ἐπέμβασι, ἂν οἱ γονεῖς τῆς Οὔλλα εἶχαν τὰ ἔξοδα γιὰ τὸ ταξίδι τους καὶ γιὰ τὴν παραμονή τοῦ παιδιοῦ στὸ νοσοκομεῖο.

Ὅταν ἡ οἰκογένεια Λάρσεν ἔφτασε στὸ Λονδῖνο, δὲν ὑπῆρχε πιὰ παρὰ μόλις εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν περιθώριο γιὰ τὴν ἐπέμβασι! Τὴν ἑπόμενη ἀκριβῶς μέρα, κατὰ τὴν διάγνωσι τοῦ δόκτορος Στάλλαρντ, ἡ μικρὴ Οὔλλα θὰ τυφλωνόταν!

Γιὰ νὰ σώση τὴν Οὔλλα, ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ θάνατο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν τύφλωσι, ὁ Ἄγγλος εἰδικὸς ἔθεσε σ' ἐφαρμογὴ μιὰ μέθοδο μοναδικὴ ὡς τώρα στὰ ἰατρικὰ χρονικά. Δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἀφαιρέση – πρᾶγμα, ποὺ θὰ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο — τοὺς κακοήθεις ὄγκους, ἀλλὰ τοποθέτησε πίσω ἀπὸ κάθε μάτι μιὰ μικρὴ θήκη ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι γεμάτη μὲ μιὰ ὕλη, ποὺ ἐξέπεμπε ραδιενεργὸ ἀκτινοβολία!

Ἡ λεπτότατη αὐτὴ ἐπέμβασι στέφθηκε ἀπὸ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία καὶ τὸ μόνο ζήτημα ἦταν πιὰ ἂν θὰ γινόταν δυνατὸ οἱ κακοήθεις ὄγκοι νὰ ἐξουδετερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ραδιενεργῶν ἀκτίνων.

Ἀλλὰ τὸ θαῦμα, ποὺ θεωροῦσαν γιὰ ἀκατόρθωτο οἱ γιατροὶ τῆς Κοπεγχάγης, πραγματοποιήθηκε! Σήμερα, πέντε μῆνες μετὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Ἄγγλου εἰδικοῦ ἡ Οὔλλα ὄχι μόνο δὲν ἔχει χάσει τὴν ὅρασί της, ἀλλὰ καὶ βλέπει πολὺ καλύτερα ἀπὸ τότε ποὺ ἡ μητέρα της διαπίστωσε τὰ πρῶτα συμπτώματα, σημεῖο πὼς οἱ κακοήθεις ὄγκοι ἀρχισαν νὰ διαλύωνται.

Ὡστόσο, γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἀκόμη ἡ μικρούλα Δανέζα θὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πηγαίνη ὁτὸ Λονδῖνο γιὰ ἐξέτασι καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ φοράη τὶς ὁλόχρυσες θῆκες μὲ τὸ ραδιενεργὸ ὑλικό, ποὺ στοιχίζουν ἡ καθεμιὰ μιὰ ὁλόκληρη περιουσία—πρᾶγμα, ποὺ δημιουργεῖ γιὰ τὴν Οὔλλα ἕναν καινούργιο, ἐντελῶς διαφορετικῆς μορφῆς, κίνδυνο!

—Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας προειδοποίησε ὁ δόκτωρ Στάλλαρντ τοὺς γονεῖς της ὅταν ἐφευγαν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, πὼς ἡ κόρη σας εἶναι μὲ τὶς θῆκες αὐτές, τὸ ἀκριβώτερο κορίτσι τοῦ κόσμου! Καὶ ἐξαιρετικὰ... ὀρεκτικὸς μεσὲς γιὰ τοὺς κινντάπερς ποὺ δὲ θὰ δίστασαν νὰ τὴν ἀπαγάγουν γιὰ νὰ πάρουν τὶς θῆκες!

Ἔτσι, ὁ Νὶλς καὶ ἡ Γκρέτα Λάρσεν, ἀφοῦ ἔσωσαν τὴν κόρη τους ἀπὸ τὸν καρκίνο, ἀφιέρωσαν τώρα νὰ τὴ φυλάξουν ἀπὸ τοὺς... χρυσοθῆρες κιντνάπερς!

✪ ✪

Τὸ κοτόπουλο ἦταν... κατεψυγμένο

Ἕνας πόλισμαν, στὴ Νέα Βρεττανία (Ἡνωμένες Πολιτεῖες) εἶχε σταματήσει στὸ δρόμο ἕνα ὑποπτο κι' εἶχε διαπιστώσει πὼς ἐκρυβε κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του ἕνα κοτόπουλο. Ἐκεῖνος δικαιολογήθηκε τότε ὅτι τὸ πουλερικὸ... εἶχε χωθῆ μονάχο του ἐκεῖ μέσα, προσπαθῶντας νὰ κρυφτῆ! Φαίνεται δὲ ὅτι τόλεγε μὲ τέτοιο τόνο εἰλικρινείας, ὥστε ὁ ἀστυφύλακας κόντευε νὰ τὸ πιστέψη.

Ὅταν ὅμως ὑποχρεώθηκε νὰ παρουσιάση τὸ κρυμένο κοτόπουλο, ἀποκαλύφθηκε πὼς ἦταν... κατεψυγμένο! Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸν ἔπιασε ὁ πόλισμαν καὶ τὸν κουβάλησε στὸ τμῆμα!

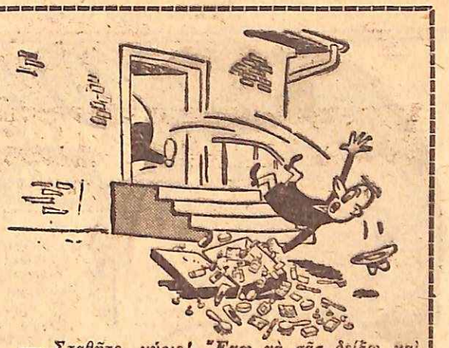

— Σταθῆτε, κύριε! Ἔχω νὰ σᾶς δείξω καὶ ἄλλα!

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΕΙΔΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ

Πρὸς λύπην τῶν διευθυντῶν πολλῶν μαιευτηρίων
γίνονται πλεῖστοι τοκετοὶ ἐντός ...λεωφορείων,
καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα θ' ἀρχίσουν, ὅπου νάναι,
«κυοφοροῦσες» πάμπολλες στὰ ...μπούσια νὰ γεν- (νάνε!

★

Μ' αὐτὴ τὴ μόδα συνεπῶς κι' αὐτὴ τὴν ἱστορία,
ὀφείλουν, ὅσοι μεριμνοῦν γιὰ τὰ λεωφορεῖα,
μαζὶ μὲ τοὺς εἰσπράκτορες νὰ βάζουν καὶ ...μαιμὲς
ἀκόμα καὶ στὶς ...ἄγονες τῆς χώρας μας γραμμές,
γιατὶ ἀποδεικνύεται, μὲ δυὸ γραμμὲς ὠμότατες,
πὼς οἱ γραμμὲς οἱ ἄγονες γινῆκαν ...γονιμώτατες!

ΣΑΦΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Στὴν ἔξοχη τὴν χώρα μας καὶ τὴν ἰδανική,
παραίτησιν ὑπέβαλαν πολλοὶ μηχανικοί,
διότι μόνον φούμαρα, ὡς τώρα, ἐγευθήκανε
κι' ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους μας «ἀγρίως δουλευτήκανε».

★

Τὶς θέσεις τους ἀφῆσανε κι' αὐτοί, λοιπόν, κενές,
γιατὶ κατέστη ἔκθυλον καὶ δὴ στασιφανές,
πὼς οἱ σοφοὶ μας νέμονται μεθόδους ἀνηκούστους
καὶ ...μηχανὲς δουλεύουνε καὶ στοὺς μηχανικοὺς (τους!

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ... ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Στ' ἀνόσια τὰ χρόνια μας, τ' ἀνούσια κι' ἀνάλατα,
ἂξία μεγαλύτερη ἐπῆραν καὶ τὰ ...γάλατα,
γιατ' ἡ φυλή μας, φαίνεται, πὼς τῶχει προσταγ- (μά της,
νὰ μὴ γλυτώνη, οὐδέποτε, ἀπὸ τὸ ...ἄρμεγμά της!

★

Ὑψοῦται καὶ τὸ γάλα μας, ἐν πάσῃ συντομίᾳ
κι' ὑπάρχει τέτοια ...ἔπαρσις στὴν γαλακτοκομία,
ὥστε κι' αὐτῆς τῆς φέτας μας οἱ φίλοι κι' οἱ πι- (στοί,
συντόμως θὰ ὑφίστανται τιμὴ ...«κοπανιστή».

ΜΑΤΑΙΟΣ ΚΟΠΟΣ

Κάποιος φιλέλλην Γερμανός,
καθὼς ὑποστηρίζει,
μᾶς δίνει, λίαν εὐγενῶς,
καὶ τζάμπα μᾶς χαρίζει
μιὰ ...φαεινὴ τοῦ ἐφεύρεσι, ποὺ θὰ χαλάση ἡ (πλάσις,
γιατὶ παράγει ἠλεκτρισμὸν μὲ κύματα ... θαλάσσης!

★

Τὴν δωρεάν του, μ' ὅλ' αὐτά, τὴν βρίσκουμε οὐ- (τοπία
κι' οὐδόλως τὸν συγχαίρουμε γιὰ τὴν πρωτοτυπία,
γιατὶ τὸν νεοφώτιστον ἐκεῖνον εὐεργέτη,
τὸν ἔχει ...σβύσει ἡ Πάουερ ἀπὸ δεκάδες ἔτη...
Ἐφ' ὅσον οἱ «γεννήτριες» καὶ τ' ἄλλα της καιώ- (ματα,
εἶναι γιὰ μᾶς ἀνέκαθεν ...ἠλεκτροθαλασσώματα!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΕΣ

Ἀπὸ τὴ Δράμα ἔοχονται μαντᾶτα θλιβερά,
ἢ μᾶλλον, ἀναγνῶστα μου, χαμπάρια ...ζοφερά,
ποὺ λένε, πὼς ὁ Δῆμος της χρωστάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ φῶς δὲν τοῦ παρέχεται ἀπ' τὴν ...Ἠλεκτρική!

★

Παντὸς φωτὸς ὁ Δῆμος της στερεῖται ἤτοι κι' (ἤγουν
καὶ στὸ σαφὲς συμπέρασμα οἱ πάντες καταλήγουν,
ὅτι τῆς ...Δράμας τὸ κενὸν δημοτικῶν ταμείων,
*στὸ πιὸ ὀξὺ του βρίσκ

'Ελληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ὁ Ἔφηβος ΜΕ ΤΑ ΘΑΝΑΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος Δημόνικος καὶ ἡ γυναίκα του φαιναρέτη πηγαίνουν στους Δελφοὺς τὴν ὁμορφη κόρη τους, τὴ Δάφνη, ποὺ βασανίζεται ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀρρωστεια, νὰ ζητήσουν ἕνα χρησμὸ ἀπὸ τὸ μαντεῖο, γιὰ τὴν θεραπεία της. Στὸ δρόμο τοὺς ἐπιτίθενται λησταί, ἀλλ' ἕνας ὡραῖος νέος μὲ δυὸ μάτια σὰν ἀστρα τοὺς σώζει. Ἔτσι, φτάνουν στοὺς Δελφοὺς καὶ βρίσκουν ἕνα δωμάτιο, κοντὰ στὸ ναὸ τῆς Προνάου Ἀθηνᾶς. Ὁ Δημόνικος, ἀνάμεσα στους σκλάβους, εἶχε πάρει μαζί του κι' ἕναν ὡραῖο ξανθὸ νέο, τὸ Νίκανδρο ποὺ τραγουδοῦσε μὲ μελωδικὴ φωνὴ καὶ ποὺ τὸν συμπαθοῦσε ἡ Δάφνη. Στοὺς Δελφοὺς εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀθλητὲς γιὰ νὰ λάθουν μέρος στὰ Πύθια. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ὡραῖος Μεγακλῆς, ὁ νέος ποὺ τοὺς εἶχε σώσει ἀπὸ τοὺς λῃστάς. Ὁ χρησμὸς ποὺ πῆραν κατόπιν ἦταν παράξενος γιὰ τὴ Δάφνη: "Ἔπρεπε νὰ φύγη γιὰ νὰ σωθῆ... Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἡ Δάφνη ἄνοιξε τὴν καρδιά της στὴ μητέρα της. Τῆς ἐξωμολογήθηκε ὅτι πρῶτα ἀγαποῦσε τὸ Νίκανδρο κι' ὅτι τώρα ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Μεγακλῆ. Ἡ Δάφνη ζήτησε νὰ τὸν συναντήση καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε πὼς ἤθελε νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ στολίζη τὸ μέτωπό του μὲ δάφνη... Ἀπὸ τὸ Νίκανδρο πάλι, ἡ νέα ἔμαθε ὅτι εἶχε γεννηθῆ ἐλεύθερος κι' ὄχι σκλάβος. Ὁ Μεγακλῆς εἶχε στοὺς ἀγῶνες ἕναν ἀσπονδο ἐχθρὸ τὸν Τήλεφο, ποὺ ἀμφισβήτησε τὴ νίκη του. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀγωνίστηκαν πάλι τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ πάλι νίκησε ὁ Μεγακλῆς. Ὁ Τήλεφος τὴ νύχτα τὸν κατηγόρησε ὅτι εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὸν σκοτώση καὶ ὁ ὡραῖος ἀθλητὴς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς φρουροὺς. Ὁ Νίκανδρος τὸν βοήθησε κατόπιν νὰ δραπετεύση, ἀλλὰ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν φρουρῶν καὶ κλείστηκε στὴ φυλακή. Ὁ Δημόνικος, γιὰ νὰ σώση τὸ σκλάβο του, προτείνει στὸν Τήλεφο νὰ τοῦ δώση χρήματα. Ἐκεῖνος ὅμως ζητάει τὴ Δάφνη γυναῖκα του...

Ξέρεις τί χάρι σοῦ χρωστάω, Μοῦσωσες γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ ζωή. Ἔξω ὅτι ἐσὺ ἔστειλες τὸ Νίκανδρο νὰ μὲ βοηθήση νὰ δραπετεύσω. Ἤρθα νὰ εὐχαριστήσω τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ νέο... Τὸν ἀγαπῶ σὰν ἀδελφό μου, Δάφνη, κι' ἂς εἶναι σκλάβος. Ἤρθα νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Κι' ἀκόμα κάτι: Νὰ προτείνω στὸν πατέρα σου νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερία του. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνηθῆ αὐτὴ τὴ χάρι.

Ἡ Δάφνη τὸν κύτταξε μὲ πόνο. Δυὸ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της.

— Κλαῖς; ἀπόρησε ὁ Μεγακλῆς. Δὲν χαίρεσαι μ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω;

— Μὰ δὲν ἔμαθες τίποτε;

— Τί τρέχει; Γιατί εἶσαι ἔτσι χλωμή; Γιὰ ὄνομα τῶν θεῶν;...

— Δὲν ξέρεις πὼς συνέλαβαν τὸ Νίκανδρο;

Ὅλο τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ἀθλητῆ.

— Συνέλαβαν τὸ Νίκανδρο; Πῶς;

— Δὲν εἶδες πὼς τὸν συνέλαβαν;

— Ὄχι. Αὐτὸς μὲ μερικοὺς φίλους μου —ποὺ τοὺς ηὗρε, δὲν ξέρω— ἤρθαν καὶ μὲ βοήθησαν νὰ δραπετεύσω. Μοῦ εἶπαν νὰ φύγω ἐγώ. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν ξέρω τίποτα. Ἤμουν βέβαιος ὅτι εἶχαν σωθῆ!

— Οἱ ἄλλοι σώθηκαν. Δὲν ἄκουσα νὰ συνέλαβαν κανένα ἄλλον. Τὸ Νίκανδρο ὅμως τὸν ἔπιασαν. Αὔριο δικάζεται...

— Μεγάλοι θεοί!

— Ὅπως λέει ὁ πατέρας, κινδυνεύει νὰ καταδικαστῆ σὲ θάνατο, ἐπειδὴ εἶναι σκλάβος.

— Μά, δὲν πρέπει νὰ εἶναι πιὰ σκλάβος. Σοῦ εἶπα θὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερία του...

— Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνη...

— Τὸ κακὸ εἶναι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ παρουσιαστῶ ἐγὼ αὔριο στὸ δικαστήριο... Ἂν παρουσιαστῶ, θὰ μὲ συλλάβουν!

— Ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ καταδικάσουν ἐσένα σὲ θάνατο; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

Ὁ Μεγακλῆς τὴν κύτταξε στὰ μάτια. Χωρὶς νὰ θέλη νὰ τοῦ τὸ ὑποδείξη, ἤθελά της αὐτὸ ἔλεγε ἡ φωνή της. Ἄκουσε ὁ νέος μέσα ἀπὸ τὸν τόνο της, τὰ λόγια ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πῆ: «Κι' ἂν σὲ συλλάβουν ἐσένα, εἶναι μικρότερο τὸ κακό, ἐπειδὴ ἐσένα ὀπωσδήποτε δὲ θὰ σὲ καταδικάσουν σὲ θάνατο».

— Ὄχι, Δάφνη, τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά. Ἐμένα δὲ θὰ μὲ καταδικάσουν σὲ θάνατο. Ἂν παραδεχτοῦν ὅμως τὴν ἐνοχή μου, ἀτιμάζομαι! Φαντάσου, ἕνας Πυθιονίκης ποὺ θέλησε νὰ δολοφονήση τὸν ἀντίπαλό του, τὸν ἀντίπαλο μάλιστα ποὺ εἶχε προηγουμένως νικήσει. Ὅλοι θὰ ποῦνε ὅτι ἄδικα κέρδισα τὸ δάφνινο στεφάνι. Δὲ θὰ ξέρω ποῦ νὰ σταθῶ.

Τὸ στῆθος τῆς παρθένας ἀνεβοκατέβαινε φουρτουνιασμένο. Μιὰ πάλη γινόταν μέσα της. Λόγια τρελλὰ ἀνέβαιναν στὰ χείλη της: «Μεγακλῆ! Πήγαινε, τρέχα, πᾶρε τὴ θέσι τοῦ Νίκανδρου. Ἡ ζωή του κινδυνεύει, ἡ δική σου ὄχι. Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἀνεπανόρθωτο, ὅταν ἔχουμε τὴ ζωή». Ἀνέβαιναν αὐτὰ τὰ λόγια στὰ χείλη της, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζε νὰ τ' ἀρθρώση. Ἐπειδὴ ἤξερε πὼς μόλις θἄβλεπε τὸ Μεγακλῆ νὰ φεύγη, θἄτρεχε πίσω του καὶ θὰ τοῦ φώναζε πὼς μετάνοιωσε.

Σὰν νὰ καταλάβαινε τὴν πάλη ποὺ γινόταν μέσα της τὸ παλληκάρι, τὴν κύτταξε βαθειά, στὰ μάτια.

Κι' ἄξαφνα, ἤρθε ἡ ἐρώτησί του:

— Δάφνη, θὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Θέλω ὅμως νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

Τὰ βλέφαρά της φτερούγισαν τρομαγμένα.

— Μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς θὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια;...

— Μὴ μ' ἀναγκάζης νὰ σοῦ ὁρκιστῶ, Μεγακλῆ, τὸν παρακάλεσε.

— Εἶναι γιὰ μένα ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου.

— Τότε... ναί, σοῦ ὁρκίζομαι.

— Πές μου. Γιατί ἔστειλες τὸ Νίκανδρο νὰ μὲ σώση;

«Κατάλαβέ το!»

Τὰ γόνατά της λύθηκαν. Εἶχε δώσει ὅρκο νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια. Κι' ὅμως πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν κρατήση; Πῶς ἦταν δυνατόν, παρθένα αὐτή, καλοαναθρεμένη νὰ τοῦ πῆ: «Σ' ἀγαπῶ!»

Τὸν κύτταξε βαθειὰ μέσα στὰ μάτια, μὲ τρόμο. Περίμενε πὼς θὰ διάβαζε στὰ μάτια της τὴν ἀπάντησι. Αὐτὸς ὅμως τὴν κύτταζε ἀκόμα ἐρωτηματικά.

Τότε ἡ Δάφνη κατέβασε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε:

— Κατάλαβέ το!...

Ἄργησε νὰ φανῆ πὼς τὸ κατάλαβε ὁ νεαρὸς ἀθλητής. Στάθηκε μπροστά της σὰν κεραυνοχτυπημένος. Ἔπειτα, μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη δέος, σεβασμὸ ἀλλὰ καὶ λατρεία, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Τὸ τράβηξε ἀπάνω του, στὸ στῆθος του.

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε βαθειά, παλλόμενη:

— Σ' εὐχαριστῶ, Δάφνη. Μὲ κάνεις πολὺ εὐτυχισμένο!

Σώπασε. Θἄθελε ἴσως νὰ πῆ κι' ἄλλα. Ποιὸς ξέρει; Ποιὸς ξέρει τί λόγια πλημμύριζαν τὴν καρδιά του; Δὲν ἦταν ὅμως συνηθισμένος ἀπὸ λόγια.

Δειλή, κόκκινη, εὐτυχισμένη, σήκωσε τὰ μάτια της νὰ τὸν κυττάξη. Τάχα θὰ τῆς χαμογελοῦσε τώρα;

Τὰ χείλη του ἦταν μισοανοιχτά. Φρικιοῦσαν. Ὅπως τότε ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ ἅρμα του, ὅμορφος σὰν θεός, κι' ὅλη του ἡ προσοχὴ ἦταν στραμμένη στὴ νίκη. Ἔτσι καὶ τώρα. Τὸ νεανικό του πρόσωπο ἦταν σοβαρό, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀντρίκειας εὐτυχίας. Καὶ τὰ μάτια του... Ὦ αὐτὰ τὰ μάτια του... Βύθισε ἡ Δάφνη τὴ ματιά της σ' αὐτὰ τὰ καστανά, φωτεινὰ καὶ βαθειὰ μάτια, κι' ἔμεινε ἐκστατική. Περίμενε τὸ φιλί του...

Ὁ Μεγακλῆς ἔκανε μιὰ κίνησι. Ἔπειτα, τῆς ἄφησε τὸ χέρι. Τὸ νεανικό του πρόσωπο σκούρηνε ἀπὸ τὸ κοκκίνισμα τῆς ντροπῆς.

Μονάχα αὐτὴ του ἡ κίνησι, μονάχα αὐτὸ τὸ κοκκίνισμα ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ δείξουν στὴν ἐρωτευμένη νέα πὼς ὁ ἔφηβος αὐτὸς μὲ τὸ ἀθλητικὸ κορμὶ καὶ τὰ μάτια ποὺφεγγαν σὰν ἄστρα, δὲν ἦταν συνηθισμένος στὰ παιχνίδια τῆς ἀγάπης.

Ἡ Δάφνη ὅμως ἦταν πολὺ ταραγμένη καὶ πολὺ ἄπειρη γιὰ νὰ τὸ παρατηρήση αὐτό. Ἔμεινε μονάχα μὲ τὴ προσδοκία τοῦ φιλιοῦ του, μὲ τὰ χείλη μισοανοιχτὰ κι' αὐτή, διψασμένη γιὰ ἀγάπη.

Κι' ἡ βάγια ποὺ στεκόταν παράμερα, καὶ κατάλαβε τὴ σεμνότητα τοῦ παλληκαριοῦ, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σκιστάη ἀπὸ τρυφερότητα.

—Ὦ, Ἀφροδίτη, προσευχήθηκε σιγανά, βάζω στοίχημα πὼς ὁ ἔφηβος αὐτὸς δὲ γνώρισε ποτὲ τὴ δύναμί σου ὡς τώρα, οὔτε καὶ θυσίασε ποτὲ στὸ βωμό σου. Βοήθησέ τον, βοήθησε καὶ τὴν κορούλα μου τὴν ἀγαπημένη νὰ βροῦνε μαζὶ τὰ μυστικὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐτυχίας...

«Τώρα ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω!»

Τὰ παράξενα ἐρωτικὰ μεθύσι, ποὺ εἶχε περάσει μέσα στὶς ψυχές τους κι' ὄχι στὰ χείλη τους, βάσταξε λίγο. Ξαφνικὰ ὁ Μεγακλῆς ἄλλαξε ὕφος.

— Τώρα, Δάφνη, σ' ἀποχαιρετῶ, πρόφερε σοβαρά, μὲ πόνο.

Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Ξέρω τώρα τί πρέπει νὰ κάνω, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἐπίσημη.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Μεγακλῆ;

— Πηγαίνω νὰ ἐλευθερώσω τὸ Νίκανδρο...

— Μὲ ποιὸ μέσον;

— Μὲ τὸ μόνο μέσον ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη. Θὰ παρουσιαστῶ ἐγώ, καὶ θὰ τὸν ἀφήσουν αὐτὸν ἐλεύθερον.

— Ἄ, Μεγακλῆ, ἔκανε ἡ κοπέλλα μὲ πόνο.

Τὴν κύτταξε βαθειά, σοβαρά.

— Αὐτὸ δὲν μοῦ ζήτησες πρίν;

— Δέν... δὲν ξέρω... Τώρα πιὰ δὲν ξέρω.

— Αὐτὸ μοῦ ζήτησες, Δάφνη. Τὸ διάβασα στὰ μάτια σου. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκαιο. Ἂν ὑποπτεύουμουν πὼς θὰ κινδύνευε τόσο ὁ Νίκανδρος, δὲ θἄφευγα ποτέ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ θόλωσε ὁ νοῦς μου. Δὲν ξέρω γιατὶ νίκησε μέσα μου γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας. Τώρα ὅμως ντρέπομαι γιὰ τὸ φέρσιμό μου. Ντρέπομαι ποὺ ἔστω καὶ λίγες ὧρες ὑπέφερε ἄδικα γιὰ μένα ἕνας ἄντρας τόσο ὑπέροχος σὰν τὸ Νίκανδρο.

Πρόφερε μὲ εἰλικρίνεια αὐτὰ τὰ λόγια ὁ νεαρὸς ἡνίοχος, συγχρόνως ὅμως κύτταζε τὴν κοπέλλα βαθειά, λὲς κι' ἤθελε νὰ καταλάβη τί ἀπήγησι εὕρισκαν τὰ λόγια του στὴν ψυχή της.

— Μεγακλῆ... Τὸν βρίσκεις ἀλήθεια ὑπέροχο τὸ Νίκανδρο;

— Μόνο γυιὸς βασιλιᾶ θὰ μποροῦσε νἄχη αὐτὴ τὴν εὐγένεια, αὐτὴ τὴ μεγαλοψυχία, αὐτὴ τὴ σεμνότητα. Εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐξαιρετικοὺς νέους ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου. Κι' ἂν ποτέ...

Σταμάτησε, καὶ κοκκίνισε πάλι.

Ἡ Δάφνη δὲν κατάλαβε.

— Ἂν ποτὲ ἔδιναν οἱ θεοὶ νὰ μπῶ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου, ὄχι σὰν ξένος, συνέχισε ὁ νέος μὲ σεμνότητα. Θὰ τὸν θεωροῦσα ἀδελφό μου τὸ Νίκανδρο.

Ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης σκίρτησε, τ' αὐτιά της ἄρχισαν νὰ βουΐζουν ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

Τὰ λόγια τοῦ ἀγαπημένου της ἀντιλάλησαν στὴν καρδιά της σὰν ἀραβώνας.

— Τώρα ὅμως, εἶπε ὁ Μεγακλῆς, τὸ πρῶτο ποὺ θὰ κάνω, μόλις τακτοποιήσω αὐτὴ τὴ δυσάρεστη ὑπόθεσι, εἶναι νὰ πληρώσω στὸν πατέρα σου τὰ λύτρα τοῦ Νίκανδρου.

— Δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ πληρώσης λύτρα, εἶπε ἡ κοπέλλα αὐθόρμητα.

Κυττάχτηκαν...

Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀπάνω στὰ κεφάλια τους λεπτή, φθινοπωρινή. Στὸν οὐρανὸ τοῦφες ταξίδευαν τὰ γκρίζα σύννεφα στὸ σκοτεινὸ φόντο, ποὺ μόλις ἄρχιζε νὰ φωτίζεται ἀπὸ μιὰ μουντὴ αὐγή. Ἕνα κρύο ἀεράκι ἔκανε τὶς κορφὲς τῶν δέντρων νὰ φρικιοῦνε. Ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦσε βρεμένο χῶμα καὶ ροδοδάφνη.

Οἱ Φαιδρυάδες ὕψωναν τὸ φοβερό τους ὄγκο ἀπειλητικὰ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν δυὸ ἐρωτευμένων παιδιῶν. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἔνοιωθαν οὔτε τὴν ἀπειλή, οὔτε τὸ φθινοπωρινὸ ἐκεῖνο φρικίασμα. Μέσα στὴν καρδιά τους φούντωνε μιὰ παράξενη ἀνοιξι, καὶ τὰ κορμιά τους πετοῦσαν φλόγες.

Ὁ Μεγακλῆς ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Δάφνης.

— Μὴ λυπᾶσαι! τῆς εἶπε. Ὅλα θὰ γίνουν ὅπως πρέπει νὰ γίνουν.

— Πῶς θὰ σὲ ξαναδῶ; τοῦ ψιθύρισε, μὲ χείλη τρεμάμενα.

Τὰ μάτια του, τῆς χαμογέλασαν; ἐνῶ τὰ χείλη του τῆς ἀποκρίθηκαν σοβαρά:

—Ὑπάρχει δρόμος γιὰ τὴν Ἀθήνα...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τραβήχτηκε ἀπὸ κοντά της.

Τότε ἔγινε αὐτὸ ποὺ φοβόταν ἡ νέα. Μόλις τὸν εἶδε νὰ φεύγη, αἰσθάνθηκε ἕνα ὀδυνηρὸ σφίξιμο στὴν καρδιά της, ἕνα τρελλὸ φόβο. Ἄθελά της ἅπλωσε τὰ χέρια της. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε χαμηλή, ἀλλὰ γεμάτη ἀγωνία:

— Μεγακλῆ!...

Στάθηκε ὁ νέος, γύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

Πῆγε ἡ κοπέλλα κοντά του. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε λαχανιασμένη:

— Μεγακλῆ, δὲ θέλω νὰ πάθης κακό... δὲ θέλω...

—Ἡ τύχη τῶν ἀνθρώπων βρίσκεται στὰ χέρια τῶν θεῶν, τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔφυγε ἀποφασιστικὰ ἀπὸ κοντά της.

Τότε ἡ βάγια πῆγε κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της τὴν κοπέλλα.

— Κορούλα μου ἀγαπημένη! Τώρα πιὰ εἶσαι σίγουρη πὼς ἡ εὐτυχία σὲ περιμένει. Λυγμοὶ συγκλόνιζαν τὸ κορμὶ τῆς νέας.

— Δάφνη, ἀγαπημένη μου! Γιατὶ κλαῖς τόσο; Δὲν κάνει!

—Ὦ, βάγια. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί μοῦ σφίγγει τόσο τὴν καρδιά...

—Ἡ εὐτυχία, ὅταν εἶναι πολὺ μεγάλη, μᾶς κάνει καὶ πονᾶμε.

—Μὰ δὲν ξέρω ἂν αἰσθάνωμαι εὐτυχία.

— Πῶς; Ἀκόμα δὲν ξεδιάλυνες τί γίνεται μέσα σου;

—Ὄχι, ξέρω πὼς θέλω νὰ γίνω γυναίκα τοῦ Μεγακλῆ. Ἀλλὰ πονῶ καὶ γιὰ τὸ Νίκανδρο...

— Γι' αὐτὸ κλαῖς;

—Ἴσως. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψω πολύ. Καὶ φοβᾶμαι.

— Πάλι φοβᾶσαι;

— Ναί, βάγια μου, φοβᾶμαι...Νομίζω... Γύρισε ἀντίκρυστε τὶς σκοτεινὲς Φαιδρυάδες. Ἀπὸ πάνω τους περνοῦσαν σὰν λοφία τὰ σύννεφα, μὲ σχήματα φανταστικά, φοβερά.

— Ναί, φοβᾶμαι ἐδῶ. Ἀπόψε φοβᾶμαι πολύ. Τὸ τοπίο αὐτὸ μοῦ φαίνεται τόσο ἅγριο. Κι' οἱ ἄνθρωποι. Νομίζω πὼς πίσω ἀπὸ κάθε σκιὰ εἶναι ὁ Τήλεφος, ἕτοιμος νὰ μοῦ κάνη κακό.

— Εἴμαστε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, Δάφνη. Τὸ μόνο κακὸ ποὺ παθαίνομε εἶναι ὅτι μουσκέψαμε ἀπὸ τὴ βροχή...

— Φοβᾶμαι, βάγια Νομίζω πὼς μὲ παραμονεύει κάποιος κίνδυνος... Φοβᾶμαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ τὸ Μεγακλῆ, γιὰ τὸ Νίκανδρο. Κι' ἔχω τύψεις. Δὲν ἔπρεπε νὰ βάλω δυὸ ἀγάπες στὴν καρδιά μου.

— Μιὰ εἶναι ἡ ἀγάπη, τὴν παρηγόρησε ἡ Φερενίκη. Δὲν χωροῦνε δυὸ ἀγάπες σὲ μιὰ καρδιά. Στὴ δική σου τὴν καρδιὰ ἐρχότανε πότε ἡ μία, πότε ἡ ἄλλη. Ὥσπου βοήθησαν οἱ θεοί, καὶ νίκησε ἐκείνη ποὺ μποροῦσε νὰ τελεσφορήση

Τὴν τραβήξε ἁπαλὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἔβαλε ἀθόρυβα στὸ κρεβάτι της τὴν ὥρα ποὺ ἄρχιζαν πιὰ νὰ ξυπνᾶνε οἱ ἄλλοι.

Ὁ Νίκανδρος ἐλευθερώνεται

Δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα καλὰ - καλὰ στὶς πλαγιές, ὅταν ἔφτασε ὁ Νίκανδρος στὸ σπίτι τοῦ Δημόνικου. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ὁ ἀφέντης του, τὸν κύτταξε μὲ μάτια χαρούμενα καὶ θυμωμένα μαζί.

—Ὡραία!... Ἐγὼ σὲ εἶχα κιόλας ξεγράψει!... Πῶς ἐλευθερώθηκες;...

Ὁ νεαρὸς σκλάβος διηγήθηκε τότε πῶς εἶχε παρουσιαστῆ ὁ Μεγακλῆς, καὶ πῶς εἶχαν φυλακίσει ἐκεῖνον καὶ εἶχαν ἀφήσει αὐτὸν ἐλεύθερον.

—Ὁ Μεγακλῆς ἔκανε τὸ χρέος του, ἐπιδοκίμασε ὁ Δημόνικος. Ἐσὺ ὅμως φέρθηκες ἄσχημα καὶ θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ τιμωρηθῆς!...

Εἶχε πάρει τὸ ὕφος τοῦ ἀφέντη, κι' ἡ Δάφνη αἰσθανόταν τὴν καρδιὰ της νὰ βουλιάζη γιὰ τὴν ταπείνωσι τοῦ εὐγενικοῦ νεανία. Τὸ ἤξερε πὼς γιὰ τίποτε στὸν κόσμο ὁ Νίκανδρος δὲ θὰ μαρτυροῦσε στὸν πατέρα της πὼς αὐτὴ τὸν εἶχε στείλει νὰ βοηθήση τὸ Μεγακλῆ στὴν ἀπόδρασι. Μέσα της, τὴν δάγκωναν οἱ τύψεις.

«—Ἂν ἐπιμείνη ὁ πατέρας νὰ τιμωρήση τὸ Νίκανδρο, συλλογιζόταν, ἐγὼ θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια».

Γιὰ καλὴ τύχη ὅμως μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Δημόνικου ἡ χαρὰ ποὺ ξανάβλεπε τὸν ἀγαπημένο του τραγουδιστὴ νίκησε τὸ θυμό του.

—Σὲ συγχωρῶ, γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τὴ χαρὰ αὐτῆς τῆς ἡμέρας, εἶπε ὁ Δημόνικος στὸ Νίκανδρο.

Ἐνταῦτα

Δὲ συμφέρει...

Ὁ κύριος Ἀνάργυρος, σοβαρὸς καὶ συνετὸς ο.κογενειάρχης, θέλοντας νὰ ἐξασφαλίση τὴν οἰκογένειά του, πηγαίνει σὲ μιὰ ἑταιρία γιὰ ν' ἀσφαλίση τὴ ζωή του.

Παρουσιάζεται λοιπὸν μπροστὰ στὸν ἁρμόδιο ὑπάλληλο καὶ τοῦ λέει:

— Παρακαλῶ ἐπιθυμῶ νὰ συνάψω μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς...

—Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε... τοῦ ἀπαντάει ὁ ὑπάλληλος μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Μιὰ στιγμὴ ὅμως νὰ σᾶς ρωτήσω μερικὰ πράγματα...

— Σᾶς ἀκούω... λέει ὁ κ. Ἀνάργυρος καὶ περιμένει.

— Ὁδηγεῖτε ἀεροπλάνο;

— Οὔτε ἔχω ταξειδέψει ποτέ μου! ἀπαντάει καὶ... σταυροκοπιέται ὁ κ. Ἀνάργυρος.

— Βενζινάκατο;

— Ὄχι, οὔτε αὐτό... ἀπαντάει κατάπληκτος ὁ κ. Ἀνάργυρος.

— Αὐτοκίνητο;

— Ὄχι!

— Τουλάχιστον βέσπα ὁδηγεῖτε; ἐπιμένει ὁ ὑπάλληλος.

— Ὄχι! εἶναι πάλι ἡ ἀπάντησι τοῦ κ. Ἀνάργυρου.

Ὁ ὑπάλληλος τότε, ἀποκρίνεται:

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε... ἀλλὰ ἡ ἑταιρία μας δὲν ἀσφαλίζει πιὰ πεζούς!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Σὲ συγχωρῶ, εἶπε ἄξαφνα γελαστός, γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τὴ χαρὰ αὐτῆς τῆς ἡμέρας.

— Εὐχαριστῶ, ἀφέντη, ἀποκρίθηκε ὁ νέος ἁπλᾶ.

Τὸν παρατηροῦσε τώρα μ' ἄλλα μάτια ἡ Δάφνη. Πάντα τὸν εὕρισκε ὡραῖο σὰν Ἀπόλλωνα, πάντα ἐνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ πηδάη τρελλὴ στὸ ἀντίκρυσμά του. Τώρα ὅμως καθὼς τὸν παρατηροῦσε, θυμόταν τὰ λόγια τοῦ Μεγακλῆ:

«Εἶναι ὁ πιὸ ὑπέροχος νέος ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου».

Τὸ ἴδιο συλλογιζόταν κι' αὐτή. Πρόσθετε ὅμως μέσα της:

«— Μετὰ τὸ Μεγακλῆ».

Σύγκρινε μὲ τὴ φαντασία της τοὺς δυὸ νέους. Θὰ εἶχαν περίπου τὴν ἴδια ἡλικία. Ἦταν κι' οἱ δυό τους ὅμορφοι κι' εὐγενικοὶ σὰν θεοί. Τοῦ Μεγακλῆ τὸ κορμὶ πιὸ δεμένο, πιὸ ἀθλητικό, ἀλλὰ καὶ τοῦ Νίκανδρου δὲν ὑστεροῦσε σὲ δύναμη, ἂν καὶ εἶχε κάποια πιὸ νεανικὴ χάρι. Τὰ πρόσωπά τους..

«— Μὰ τοὺς θεούς, μοιάζουν!» συλλογίστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα.

Κι' ἀλήθεια, καθὼς στεκόταν τώρα μπροστὰ στὸν Δημόνικο ὁ Νίκανδρος, μὲ τὸ κεφάλι στητό, μὲ τὰ ἀρρενωπὰ του πρόσωπο ταραγμένο καὶ συγκινημένο, μὲ τὰ χείλη του μισοανοιχτά, τῆς φάνηκε πὼς ἔμοιαζαν οἱ δυὸ νέοι καταπληκτικά. Μονάχα τὰ μάτια τους καὶ τὰ μαλλιά τους διέφεραν. Τοῦ Νίκανδρου τὰ ἀντρίκειο πρόσωπο γλύκαινε μὲ τὰ πλαίσιο τῶν ὁλόχρυσων μαλλιῶν καὶ μὲ τὰ δυὸ ὁλογάλανα γλυκὰ του μάτια, πρὺ ἔπλεαν, θαρρεῖς, σ' ἕνα οὐράνιο φῶς.

Ὁ Μεγακλῆς, μελαχροινὸς μὲ τὰ καστανὰ μαλλιά του, σγουρὰ στεφάνι γύρω στὸ μέτωπό του, εἶχε μιὰ ἔκφραση γεμάτη μυστήριο. Ἦταν τὰ μάτια του ποὺ τοῦδιναν αὐτὴ τὴν ἔκφρασι. Τὰ μάτια του, ποὺ δεύτερα δὲν ὑπῆρχαν στὸν κόσμο!

Μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν ἔβλεπε ὁ πατέρας ὁ Νίκανδρος γύρισε καὶ κύτταξε τὴ νεαρά του κυρὰ ἐρωτηματικά. Αὐτὴ τοῦ χαμογέλασε φιλικά, μὲ καλωσύνη, μὲ εὐγνωμοσύνη, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ παλληκαριοῦ ἄστραψε ἀπὸ χαρά.

— Τώρα, εἶπε ὁ Δημόνικος, πρέπει νὰ φύγουμε. Νὰ ἑτοιμαστοῦμε καὶ θὰ φύγουμε χωρὶς ἄλλο αὔριο.

— Αὔριο κιόλας; ἔκανε ἡ Φαιναρέτη.

— Κιόλας: Τί λές, γυναῖκα: Δὲ βλέπεις; Χάλασε ὁ καιρός. "Αν πιάσουν μπόρες, καὶ γίνουν οἱ δρόμοι χείμαρροι, πῶς θὰ γυρίσουμε;

— Ἔχουμε ἀκόμη καιρὸ γιὰ τὸ χειμῶνα. Μιὰ φθινοπωρινὴ βροχούλα εἶναι σήμερα.

— Μὰ γιατί θέλεις νὰ μείνουμε κι' ἄλλο;

— Δὲν θἄθελα νὰ φύγουμε πρὶν μάθουμε γιὰ τὴν τύχη τοῦ Μεγακλῆ, ἀποκρίθηκε ἡ Φαιναρέτη, ποὺ διάβαζε στὰ μάτια τῆς κόρης της αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία, χωρὶς νὰ ἔχουν συνεννοηθῆ.

— Χμ... ἔκανε ὁ Δημόνικος. Βέβαια. Κι' ἐγὼ θἄθελα νὰ μάθω τί ἀπόγινε.

— Ἂς φύγουμε μεθαύριο! εἶπε ἡ βάγια. γιὰ νὰ ἐνισχύση κι' αὐτὴ τὴ Δάφνη.

Ὁ Δημόνικος ὑπεχώρησε.

— Καλά, ἑτοιμᾶστε τὰ πράγματα νὰ φύγουμε μεθαύριο. Ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο. Στὸ μεταξὺ σήμερα θὰ μάθουμε γιὰ τὴν τύχη τοῦ Μεγακλῆ.

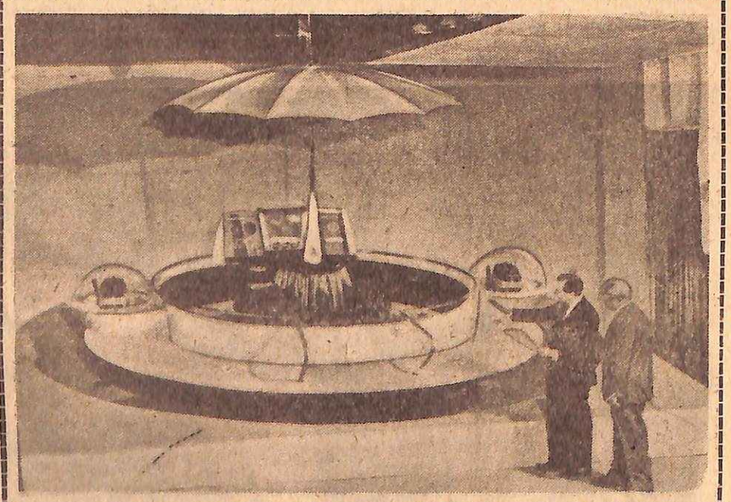

Ο ΒΥΘΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ

Σὲ μιὰ ἔκθεσι ποὺ ἔγινε πρησφάτως στὴ Νέα Ὑόρκη ἐπεδείχθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ παράξενο αὐτὸ πλωτὸ μέσον, ποὺ θὰ ἐξυπηρέτη τὸ καλοκαίρι μιὰ εὐχάριστη διασκέδασι σὲ πολλοὺς φίλους τῆς θάλασσας καὶ ἰδίως σ' αὐτούς, ποὺ διψοῦν νὰ δοῦν τί γίνεται στὸ βυθό της. Ἡ πλωτὴ αὐτὴ συσκευὴ εἶναι ἐφωδιασμένη μ' ἕνα τηλεοπτικὸ πομπὸ καὶ δέκτη. Ὁ πομπὸς βυθίζεται στὴ θάλασσα καὶ τότε ὁ δέκτης ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ πλοιάριο, ἐπιτρέπει στοὺς ἐπιβάτες του νὰ παρακολουθήσουν πάνω στὴν ὀθόνη τοῦ δέκτου ὅ,τι συλλαμβάνει ὁ βυθισμένος φακός. Μιὰ ὀμπρέλλα θὰ προστατεύη τοὺς ἐπιβάτες ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχή. Ἡ σημερινὴ ἀξία τῆς ὅλης ἐγκαταστάσεως εἶναι 14.000 δολλάρια.

'Αναβρασμὸς στοὺς Δελφούς

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε. ἀραιή. Μικρὲς ἀνάλαφρες μπόρες ποὺ τὶς διαδεχόταν μιὰ δακρυσμένη λιακάδα, κι' ἔκανε τὸ μυστηριακὸ τοπίο νὰ φαίνεται μὲ τὶς δυό του ὄψεις. Πότε σοβαρό, πότε γελαστό.

Εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ ἡ ἡμέρα ὅταν ἀκούστηκαν φωνὲς ἐξαγριωμένου πλήθους. Ὁ Δημόνικος βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ πάη νὰ μάθη τί συμβαίνει. Καὶ σὲ λίγο γύρισε ταραγμένος.

— Γίνονται μεγάλα πράγματα! εἶπε στὶς γυναῖκες. "Ολος ὁ λαός, κι' οἱ ντόπιοι κι' οἱ ξένοι, ἔχουν ξεσηκωθῆ. μαζεύτηκαν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ φωνάζουν νὰ ἐλευθερωθῆ ὁ Μεγακλῆς. Ἀπειλοῦνε νὰ τὴν παραδιάσουν. Ὁ Τήλεφος δὲν τολμάει νὰ παρουσιασθῆ. Ἐπιμένει ὅμως στὴν καταγγελία του. Μὲ κανένα τρόπο, παρ' ὅλες τὶς ἀπειλὲς τοῦ πλήθους δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποχωρήση.

— Τὸν εἶδες; ρώτησε ἡ Φαιναρέτη:

— Ναί, προσπάθησα πάλι νὰ τὸν πείσω. Στάθηκε ἀδύνατον. Ἐπιμένει στὴν ἴδια ἀξίωσι Θέλει τὴ Δάφνη. Ποιὸς κακὸς θεός, τοῦβαλε αὐτὰ τὸ ὀλέθριο πάθος στὴν ἄγρια καρδιά του, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

— Τί θὰ γίνη τώρα; ρώτησε τρεμάμενη ἡ Δάφνη.

— Φαντάζομαι πὼς ὁπωσδήποτε δὲν μποροῦνε νὰ τοῦ ἐπιβάλουν καμμία αὐστηρὴ τιμωρία. Τὸ μόνο ποὺ τρέμω εἶναι ἡ ἐκδίκησι τοῦ Τήλεφου. Αὐτὸς εἶναι ληστής, δολοφόνος.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθοῦνε φρουροὶ τὸ Μεγακλῆ, ὅσο βρίσκεται ἐδῶ ὁ Τήλεφος, εἶπε μὲ φόβο ἡ Δάφνη.

— Σωστά! Θὰ λάβη τὰ μέτρα του κι' αὐτὸς φαντάζομαι.

—'Ο Μεγακλῆς εἶναι ἄφοβος.

— Ἡ λογικὴ θὰ τοῦ ἐπιβάλη νὰ φυλαχτῆ. Τώρα ὅμως σταμάτησε ἡ βροχή. Πάω πάλι μήπως μάθω κανένα νεώτερο, εἶπε ὁ πατέρας.

"Εφυγε καὶ σὲ λίγο γύρισε μὲ συνταρακτικὰ νέα.

— Τὸ δικαστήριο πῆρε μιὰ σπουδαία ἀπόφασι. Θὰ ἐρωτηθῆ ἡ Πυθία τίνος γυιὸς εἶναι ὁ Μεγακλῆς.

Οἱ γυναῖκες σάστισαν.

— Μὰ τί σημασία ἔχει:

— Ὁ Τήλεφος μαίνεται. Δὲν ἡσυχάζει. Ἐπειδὴ φοβᾶται πὼς θὰ ἀνατρέψη ὁ Μεγακλῆς τὴν κατηγορία του, ὅτι πῆγε νὰ τὸν δολοφονήση, ἀνακίνησε πάλι τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τοῦ Μεγακλῆ Φαίνεται πὼς εἶναι γυιὸς σκλάβων, κι' ἑπομένως ἔλαβε μέρος παράνομα στοὺς ἀγῶνες. Γι' αὐτὸ οἱ Ἑλλανοδίκες ἀφαστάσιαν νὰ ρωτήσουν τὴν Πυθία. Τώρα νίνονται οἱ ἑτοιμασίες γιὰ τὸ χρησμό.

— Ποιὸς θὰ ρωτήση τὴν Πυθία;

— Ὁ ἴδιος ὁ Μεγακλῆς. Θὰ τὸν ἀφίσουν νὰ πάη στὸ ἱερὸ καὶ νὰ ρωτήση.

— Τὸ θέλει ὁ Μεγακλῆς: ρώτησε μὲ φόβο ἡ Δάφνη.

— Ποιὸς ξέρει: Γιατί νὰ μὴ τὸ θέλη;... Εἶναι ἴσως ὁ μόνος τρόπος νὰ μάθη κι' αὐτὸς κάτι, ποὺ τὸν βασανίζει. Ἀπορῶ, μάλιστα, πῶς τόσον καιρὸ δὲν εἶχε σκεφθῆ ν' ἀποταθῆ στὸ μαντεῖο

— Ἴσως νὰ φοβόταν, εἶπε ἡ Φαιναρέτη.

— Ὁ κόσμος ὅλος φλέγεται ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ μάθη, εἶπε ὁ Δημόνικος. Πολὺς λαὸς μαζεύτηκε κιόλας ἔξω ἀπὸ τὸ ναό! Ὡς τὴν Κασταλία ὁ τόπος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ περίεργο πληθος.

— Νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς, εἶπε ἡ Φαιναρέτη, διαβάζοντας αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία στὰ μάτια τῆς κόρης της.

— Ἐλᾶτε, συγκατένευσε ὁ Δημόνικος. Ἐξὸν στὸν ξένο τόπο, φύγατε κι' ἐσεῖς οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὶς συνήθειές σας.

Τράβηξαν ὅλοι κατὰ τὸ ναό. Ἦταν μαζὶ καὶ τοὺς δούλους, γιατὶ ὁ Δημόνικος φοβόταν μὴ κάνη καμμιὰ τρέλλα ὁ Τήλεφος μὲ τὴ Δάφνη. Μιὰ καὶ τὴν εἶχε βάλει στὸ νοῦ του, ὑπῆρχε κίνδυνος γιὰ κάθε τι.

Προχώρησαν, λοιπόν, πρὸς τὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πίσω τους οἱ σκλάβοι, ὁ Νίκανδρος, ὁ Κλεούτας, ὁ Λυσανίας, ἀκόμα κι' ὁ Βίας ὁ γιατρός.

Μὲ δυσκολία κατώρθωσαν ν' ἀνοίξουν δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Ἔσφασαν, ἐπὶ τέλους κοντὰ στὸ ναό, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ Πυθία προχωροῦστε πρὸς τὰ ἐκεῖ, συνοδευμένη ἀπὸ τὸν σεβάσμιο ἱερέα

"Ενα πρόσωπο παντάσματος..

— Μητέρα! Κύτταξε τὸ πρόσωπο τῆς Πυθίας...

Ἄθελά της ἡ Δάφνη φώναξε σχεδὸν δυνατὰ αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἡ Πυθία μπροστά τους. Ἦταν ψηλή, μεγαλοπρεπὴς, καὶ τὸ βῆμα της ἐπίσημο. Τὸ πρόσωπό της ὅμως δὲν ἔμοιαζε μὲ πρόσωπο ζωντανοῦ ἀνθρώπου. Τὰ μεγάλα, παράξενα μάτια της, εἶχαν μιὰ ὑπεροκόσμια λάμψι καὶ τὸ χρῶμα της ἦταν τόσο χλωμὸ ποὺ θύμιζε τὸ πρόσωπο τῆς σελήνης, ὅταν βασιλεύη, θλιμένη, στὸ βαθυγάλανο οὐρανό!

Τ' ἄκουσε τὰ λόγια τῆς κοπέλλας: Ἡ Πυθία Ἀριστόκλεια γύρισε πρὸς τὸ μέρος της. Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ βῆμα της βράδυνε. Τὰ δυὸ πελώρια καστανά, βαθειὰ καὶ φλογερά της μάτια, στυλώθηκαν στὴν κοπέλλα.

Τί ἤθελαν νὰ τῆς ποῦνε αὐτὰ τὰ μάτια; Ἡ Δάφνη ἔνοιωσε τὸ ἀνατρίχιασμα ἑνὸς θανάσιμου φόβου ὡς τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς της. Ἂν καὶ ἔτρεμε, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ χαμηλώση τὰ μάτια της αὐτή. Κάτι τῆς ἔλεγαν τὰ μάτια τῆς Ἀριστόκλειας. Κάτι ἤθελε νὰ τῆς πῆ αὐτὴ ἡ βαθειά, ἡ ἀπελπισμένη ματιά. Ἔπειτα, ἡ Πυθία σήκωσε τὸ κεφάλι της μὲ ὕφος ἀγέρωχο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ναό.

— Μητέρα, ψιθύρισε ἡ Δάφνη, πιάνοντας σπασμωδικὰ μὲ τρόμο τὸ χέρι τῆς Φαιναρέτης. Μητέρα! Εἶδες τὰ μάτια τῆς Πυθίας; Τί βλέμμα ἦταν αὐτὸ ποὺ μοῦρριξε:

Κρύος ἱδρώτας στάλαζε στὸ μέτωπο τῆς Φαιναρέτης. Εἶχε ἀντιληφθῆ κι' αὐτὴ τὴ ματιὰ τῆς μάντισσας, εἶχε αἰσθανθῆ κι' αὐτὴ τὸν ἴδιο δεισιδαίμονα τρόμο.

— Τὸ εἶδα! ψιθύρισε, μὲ χείλη πανιασμένα.

— Μητέρα... πᾶμε νὰ φύγουμε.

— Τί θὰ ὠφεληθοῦμε: 'Η θέλησι τοῦ θεοῦ θὰ μᾶς ἀκολουθήση, ὅπου καὶ νὰ πᾶμε, Κι' ἂν σὲ προορίζη γιὰ δυστυχία, παιδί μου, τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ σὲ γλυτώση.

— Ἔχεις δίκηο μάννα. Τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ μὲ γλυτώση ἀπὸ τὴ θέλησι τοῦ θεοῦ, ψιθύρισε ἡ Δάφνη καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι της, ἐξουθενωμένη.

Ὁ χρησμὸς

Σὲ λίγο φάνηκε κι' ὁ Μεγακλῆς. Στὸ ἀντίκρυσμά του ὁ λαὸς ἔκανε σὰν τρελλός. Οἱ ἐπευφημίες ἐσχισαν τὸν ἀέρα κι' ἔκαναν τὴν καρδιὰ τῆς Δάφνης νὰ ξεχάση τοὺς φόβους της.

Προχωροῦσε ὁ νεαρὸς ἀθλητής, ἀνάμεσα ἀπὸ νεαροὺς φίλους ποὺ τὸν συντρόφευαν, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὸ πρόσωπο ἤρεμο, σεμνό, ὅπως πάντα. Φαινόταν νὰ μὴ βλέπη καὶ νὰ μὴν ἀκούη τίποτε γύρω του. Τὰ μάτια του ἦταν στηλωμένα μὲ μιὰ ἔκφρασι ἤρεμης προσδοκίας στὰ λευκὰ μάρμαρα τοῦ ναοῦ. Λὲς κι' ἡ ψυχή του ἐπικοινωνοῦσε κιόλας μὲ τὸ θεό!

Πέρασε μὲ βῆμα σίγουρο μπροστὰ ἀπὸ τὴ Δάφνη. Τότε μονάχα, τὰ μάτια του, σὰν μαγνητισμένα, στράφηκαν γιὰ μιὰ στιγμή. Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν. Ποιὰ ἦταν ἡ δύναμι ποὺκαναν τὰ μάτια τους κι' ὅταν δὲν τὰ διηύθυνε ἀκόμα ἡ θέλησί τους νὰ συναντιῶνται:

Κοκκίνισαν ἀνεπαίσθητα κι' οἱ δυό, κι' ἡ Δάφνη αἰσθάνθηκε πὼς ὅλα ἔσβυναν γύρω της. Κι' ἀπόμεινε μονάχα αὐτὴ ἡ ματιά. Αὐτὰ τὰ δυὸ καστανὰ μάτια.

Ὁ Μεγακλῆς προχώρησε ἔπειτα μὲ τὸ ἴδιο σταθερὸ βῆμα πρὸς τὸ ναό.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἡ Δάφνη αἰσθάνθηκε πάλι τὰ μάτια της νὰ σηκώνωνται σὰν μαγνητισμένα. Ἡ καρδιά της σταμάτησε. Ἀντίκρυ της, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, χωμένος μέσα στὸ πλῆθος, στεκόταν ὁ Τήλεφος. Τὰ σκοτεινά του μάτια, μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ ματόκλαδα, τὴ στήλωναν διαπεραστικά, φλογερά, κόκκινα, θαρρεῖς, ἀπὸ τὴ φλόγα ποὺ τάκαιγε.

— Μητέρα, χάνομαι! ψιθύρισε ἡ Δάφνη.

Ὁ Δημόνικος εἶχε ἀντιληφθῆ κι' αὐτὸς τὸ λήσταρχο ἀντίκρυ του.

— Μὴ δείχνης φόβο! ψιθύρισε στὴν κόρη του. Δὲ μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη τίποτα ἐδῶ. Σήκωσε τὸ κεφάλι σου καὶ μὴ δείχνης φόβο.

Κι' ἡ Δάφνη σήκωσε τὸ κεφάλι της μὲ ὑπερηφάνεια κι' αἰσθάνθηκε νὰ φεύγη ὁ φόβος ἀπὸ τὴν καρδιά της, στὰ λόγια τοῦ πατέρα της.

— Νίκανδρε, Κλεούτα... ψιθύρισε ὁ Δημόνικος. Προσοχή!...

Καὶ τοὺς ἔδειξε τὸν Τήλεφο.

— Ἔννοια σου, ἀφέντη, ἀποκρίθηκαν οἱ δοῦλοι.

Στὸ μεταξύ, τὸ πλῆθος ἔριχνε ἐχθρικὲς ματιὲς στὸν Τήλεφο Τόσο ποὺ ἀναγκάστηκε αὐτὸς νὰ ἐξαφανιστῆ. Τότε ἀνάσαναν ὅλοι πιὸ ἐλεύθερα κι' ἔστρεψαν τὴν προσοχή τους πρὸς τὸ ναό.

Ἀογησε πολὺ νὰ ἀκουστῆ τίποτε ἀπὸ κεῖ. Κάποτε, ἄρχισαν τὰ πρῶτα ψιθυρίσματα. Πῶς διαδόθηκαν τὰ νέα: Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, λὲς καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ἦταν ἕνα σῶμα, μιὰ ψυχή.

Τὰ πρῶτα νέα ποὺ ἀκούστηκαν, πλημμύρισαν τὶς ψυχὲς μὲ δέος:

— Ἡ Πυθία μαίνεται. Δὲ θέλει νὰ μιλήση. Χτυπιέται, βογγάει. Εἶναι τρομερὸ νὰ τὴν ἀκοῦη κανείς...

— Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο μανιασμένη ἡ Πυθία... Ὅλος ὁ «Οἶκος» κλονίζεται, καθὼς τραντάζει τὸν τρίποδα...

Τὰ πρόσωπα τοῦ πλήθους χλώμιαζαν. Ἡ παρουσία τοῦ θεοῦ, ποὺ τὸν ἐνοιωθαν κοντά τους, γέμιζε τὶς ψυχὲς μὲ ἱερὸ δέος.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε ἀκούστηκε ἡ εἴδησι:

— Δόθηκε ὁ χρησμός! Δόθηκε ὁ χρησμός!...

— Δόθηκε ὁ χρησμός, ἐπαινέλαβαν χίλιες στόματα καὶ χίλιαι ζευγαρια μάτια στράφηκαν γεμᾶτα προσδοκία πρὸς τὸ ναό.

— Θὰ τὸν μάθουν ὅλοι τὸ χρησμό: ρώτησε τρεμάμενη ἡ Δάφνη.

— Θὰ τὸν μάθουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Δημόνικος. Δὲν γίνεται ἀλλοιώτικα. Ξεσηκώθηκε ὁ λαός. Ἔχει κι' αὐτὸς τὰ δικαιώματά του.

Ὁ Δημόνικος δὲ βάσταξε. Ἡ περιέργεια τὸν ἔκαιγε.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ προχωρήσω πρὸς τὸ ναό, εἶπε. Σταθῆτε ἐσεῖς ἐδῶ. Μὴν ἀπομακρύνεσθε, κι' ἐσεῖς δοῦλοι. Ἐγὼ θὰ σᾶς φέρω τὰ νέα.

Μὲ κόπο κατάφερε ὁ Ἀθηναῖος ἄρχοντας ν' ἀνοίξη δρόμο ὡς τὸ ναό. Τὸν σέβονταν καὶ παραμέριζαν πολλοί. Ἄλλοι πάλι δὲν ἐννοοῦσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ κουνηθοῦνε ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Δὲν ἄργησε νὰ γυρίση στοὺς δικούς του ὁ πατέρας. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀναστατωμένο.

— Δόθηκε ὁ χρησμός, εἶπε.

— Τί εἶναι:

— Ἡ Πυθία εἶπε, ὅτι ὁ Μεγακλῆς θὰ βρῆ τὸν πατέρα του κρεμασμένο στὸ λαιμό του.

— Τί θέλει νὰ πῆ: ἀπόρησε ἡ Δάφνη.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θἄχη κάποιο φυλαχτὸ ὁ Μεγακλῆς. Ἴσως ἐκεῖ μέσα νὰ βρίσκεται τὸ μυστικό.

Ἡ Δάφνη εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιο φῶς χυνόταν μέσα της. Τί εἶχε πῆ ἡ Περίαλλος, ἡ γυναῖκα τοῦ Βοσκοῦ. στὴ Φαιναρέτη: "Οτι τὸ μόνο ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ σπίτι του ὁ Μεγακλῆς, ὅταν τὸν πῆγαν στὰ χέρια της, ἦταν ἕνα νόμισμα κρεμασμένο στὸ λαιμό του, σὰν φυλαχτό.

— Ἕνα νόμισμα... Τί νόμισμα;...

Θυμήθηκε πὼς ὁ Νίκανδρος τῆς εἶχε πῆ, ὅτι ἡ Αἴγλη, ἡ μητέρα του, ἰσχυριζόταν, ὅτι εἶναι γυιὸς τοῦ Γέλωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Κι' ὁ Νίκανδρος εἶχε ἕνα νόμισμα ποὺ παρίστανε τὸ Γέλωνα. Ποιὸς ξέρει, λοιπόν;... Μήπως κι' ὁ Μεγακλῆς ἦταν γυιὸς Βασιληᾶ: Μήπως τὸ νόμισμα ποὺ εἶχε αὐτὸς στὸ λαιμό του παρίστανε τὸν πατέρα του:

Μιὰ τρελλὴ χαρὰ τραγουδοῦσε κιόλας στὴν καρδιά της, πρὶν διευθύνη ἡ λογικὴ τὶς σκέψεις της.

— Θὰ εἶναι κι' αὐτὸς γυιὸς Βασιληᾶ! Γυιὸς Βασιληᾶ...

Θἄθελε νὰ τὸ φωνάξη κιόλας, νὰ τὸ βροντοφωνήση... Θἄθελε νὰ τὸ πῆ στὸν Τήλεφο, νὰ τὸν ντροπιάση!

— Ἀγωνίστηκες μὲ τὸ γυιὸ ἑνὸς Βασιληᾶ... καὶ τόλμησες νὰ φ^σθῆς ἔτσι ποταπά:

Θἄθελε νὰ πηδάη, νὰ χορεύη...

— Τώρα ὅλα εἶναι εὔκολα, συλλογιζόταν. 'Ο Μεγακλῆς θὰ μείνη ἐλεύθερος! 'Ο Τήλ^φος δὲ θὰ τολμήση νὰ τοῦ κάνη κακό.

Ὁ πατέρας μου θὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά του ὅταν μάθη πὼς ὁ Μεγακλῆς, ὁ γυιὸς ἑνὸς Βασιληᾶ, θέλει νὰ γίνη ἄντρας μου!

— Νόθος γυιὸς Βασιληᾶ! τῆς ψιθύρισε κάποια δυσάρεστη φωνή.

Ἡ χαρούμενη φωνὴ μέσα της ἔπνιγε τὴ δυσάρεστη.

— Τί σημασία ἔχει: Ποιὸς ξέρει ποιὰ ἦταν ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα του: 'Η γυναῖκα. σίγουρα, ποὺ τὸν πῆγε στὴν Περίαλλο. Μιὰ παρθένα ἀπὸ τοὺς Δελφούς! Γιὰ νὰ ξέρη τὸν μυστικὸ καῦμὸ τῆς Περίαλλου γιὰ παιδί!...

"Εκρυβε τὸ πρόσωπό της. Κανένας δὲν τὴ κατάλαβε... κανένας...

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς κοπέλλας ξαφνικά. "Ενοιωσε μιὰ ἀπέραντη συμπόνια γι' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη μάννα τοῦ ἀγαπημένου της.

Συγχρόνως καὶ μιὰ ἀπεριόριστη ἐπιθυμία νὰ ξαναδῆ τὸ Μεγακλῆ!

— Νὰ τοῦ πῶ, ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη... Νὰ τοῦ πῶ ὅτι τὸν ἀγαπῶ... Νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ μάννα ποὺ δὲ γνώρισε...

Χίλια λόγια λατρείας πλημμύριζαν τὴν καρδιά της, βούρκωναν τὰ μάτια της.

Καὶ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἡ αἰσθανόταν τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι μητέρα.

— Ναί, θὰ εἶμαι γι' αὐτὸν καὶ σύζυγος καὶ μητέρα...

Μιὰ ἀχτίδα ἥλιου πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Οἱ Φαιδρυάδες βάφτηκαν ρόδινες, λὲς καὶ χαμογέλασαν.

— Ἡ ζωὴ μοῦ χαμογελάει! σκέφτηκε ἡ Δάφνη, μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια. "Ολα θὰ πᾶνε καλά...

"Ενοιωθε πίσω της τὸ Νίκανδρο. ἀνήσυχο, ταραγμένο κι' αὐτόν. Γύρισε καὶ τοῦ χαμογέλασε φιλικά, ἀδελφικά. Ἡ καρδιά της πλημμύρισε τρυφερότητα καὶ γι' αὐτόν.

— Θὰ ζήση δίπλα μας, εὐτυχισμένος, σὰν ἀδελφός μας κι' ὁ Νίκανδρος Θὰ πέσω στὰ πόδια τοῦ πατέρα νὰ τὸν ἐλευθερώση. Ποιὸν φύγουμε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τώρα ἔχω θάρρος. Ἐδῶ στοὺς Δελφοὺς ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν δούλων ποὺ ἐλευθερώνονται.

"Ολα ἦταν ρόδινα, καθὼς ἔριχνε ὁ ἥλιος τὸ χαμόγελό του στὸ σοβαρὸ τοπίο.

Ὁ γυιὸς τοῦ Γέλωνος!

Ποιὰ φωνὴ πρόφερε πρώτη αὐτὰ τὰ λόγια:

Στὴν ἀρχὴ ἀκούστηκε σὰν ψίθυρος. Ἡ Δάφνη νόμιζε πὼς τ' αὐτιά της εἶχαν πλάσει αὐτὰ τὰ λόγια. "Επειτα, κάποιος τὰ πρόφερε κοντά της, δυνατά:

— Εἶναι γυιὸς τοῦ Γέλωνος!

Ἡ Δάφνη νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται. Ἦταν σίγουρη πὼς τὸ μυαλό της τάπλαθε αὐτὰ τὰ ἀπίθανα λόγια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΥΜΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Τὰ τετράδυμα Βιουγκίν, ποὺ γεννήθηκαν στὸ Κουμπισέφ, πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες εἶναι σήμερα τὰ δημοφιλέστερα παιδιὰ τῆς Ρωσίας. Ἡ μητέρα τους Θεοδοσία, θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ὁδηγοὺς τρακτὲρ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ ἔχει ἀποκτήσει δυὸ ἄλλα παιδιὰ πρὶν ἀπὸ τὰ τετράδυμα αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δυὸ εἶναι ἀγόρια καὶ τὰ δυὸ κορίτσια. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ τὰ τέσσερα χαριτωμένα καὶ γεμᾶτα ὑγεία μωρὰ, συμπλήρωσαν μισὸ χρόνο ζωῆς.

Ὁ πιστὸς ὄϊντο ἀναμεσα σὲ παιδάκια τῆς γειτονιᾶς του.

ΠΕΡΙΜΕΝΕ 13 ΧΡΟΝΙΑ τὸ νεκρὸ κύριό του!

Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ σκυλιοῦ ἑνὸς σκοτωμένου

"Ὅλη ἡ Ἰταλία σήμερα μιλᾶ μὲ συγκίνησι καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὸ Φίντο, ἕνα γέρικο σκυλὶ τῆς Φλωρεντίας, ποὺ τὸ ὄνομά του κι' ἡ ἱστορία του μαθεύτηκαν μόλις τώρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τελετή, ποὺ ἔγινε πρὸς τιμήν του στὴν πόλι αὐτή.

Ὁ Φίντο, ποὺ σημαίνει στὰ ἑλληνικὰ «Πιστός», μπῆκε τὴν περασμένη βδομάδα σὲ μιὰ κλινικὴ σκυλιῶν τῆς Φλωρεντίας, γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὶς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς του. Πρίν, ὅμως, μπῆ στὴν κλινική, ὅπου ὅλα τὰ ἔξοδά του θὰ τὰ πληρώνῃ ὁ Δήμος τῆς πόλεως, τοῦ φόρεσαν στὸ στῆθος τὴν ταινία μὲ τὸ «μετάλλιο τῆς ἀφοσιώσεως», ποὺ κάθε τόσο μιὰ ὀργάνωσι ζωοφίλων τῆς Φλωρεντίας ἀπονέμει σ' ἕνα ἐξαιρετικὰ πιστὸ σκυλί.

Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ Φίντο ἄρχισε στὰ 1943, ὅταν ἦταν ἕνα χαριτωμένο κουταβάκι. Δὲν ἐπρόκειτο, βέβαια, γιὰ σκυλὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὰ παρουσιάζουν στὶς ἐκθέσεις. Πάντως, ὅμως, ἦταν ἀρκετὰ ὅμορφο. Εἶχε γεννηθῆ ἄγνωστο ποῦ κι' ἀπὸ ποιους γονεῖς καὶ βρισκόταν στὴν ἄκρη ἑνὸς ἐξοχικοῦ δρόμου, σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ προάστια τῆς Φλωρεντίας, ὅταν, περνῶντας ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Κάρλο Σοριάνι, τὸ εἶδε καί, διαπιστώνοντας πὼς ἦταν ἐγκαταλελειμμένο, τὸ πῆρε μαζί του καὶ τὸ ἔθρεψε στὸ σπίτι του.

Ὁ Κάρλο Σοριάνι ἦταν ἕνας φτωχὸς ἐργάτης κι' ἡ οἰκογένειά του ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, τὶς δυὸ κόρες του καὶ τὴ μητέρα του.

Ὅλοι τους δέχτηκαν τὸ ἄστεγο κι' ὀρφανὸ ἐκεῖνο σκυλάκι μὲ χαρά, γιατὶ ὅπως εἶπαμε ἦταν ὅμορφο. Γρήγορα, λοιπόν, ὁ Φίντο, ὅπως τὸν ὠνόμασαν τ' ἀφεντικά του, ἔδειξε πὼς ἦταν τρισευτυχισμένος γιὰ ὅλα πσα εἶχε βρῆ κουτά τους. Ἡ τύχη τοῦ εἶχε δώσει ἕνα καλὸ κύριο, δυὸ κοριτσάκια νὰ παίζῃ μαζί τους, ἕνα ἀπόμερο συνοικιακὸ δρόμο νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ τὸν πατήσῃ κανένα αὐτοκίνητο, ἕνα πιατάκι γάλα τὸ πρωὶ καὶ λίγα κόκκαλα κάθε μεσημέρι καὶ βράδυ.

Ἀπὸ τὰ δυὸ εἴδη δουλειᾶς, ποὺ ἀναθέτει ὁ ἄνθρωπος στὸ σκυλί, τὸ κυνήγι καὶ τὸ φύλαγμα, ὁ Φίντο δὲν εἶχε νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ κανένα τους. Δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ λαγωνικό, κι' ὅσο γιὰ τὸ φύλαγμα, τὸ σπιτάκι τοῦ ἀφεντικοῦ του ἦταν τόσο φτωχό, ὥστε δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φυλάῃ τίποτα.

Ὡστόσο ὁ Φίντο ἦταν φιλότιμος κι' ἀποφάσισε ν' ἀναλάβῃ μονάχος του μιὰ δουλειά. Στὶς τέσσερις καὶ μισὴ κάθε πρωῒ ἦταν στὸ πόδι καὶ προσέχοντας νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὰ παιδιά, πήγαινε καὶ τραβοῦσε τὰ σκεπάσματα στὸ κρεββάτι τοῦ κυρίου του, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ. Ὕστερα, τὸν περίμενε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ τὸν συνόδευε χοροπηδῶντας ὡς τὸ λεωφορεῖο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Κάρλο Σοριάνι πήγαινε στὴ δουλειά του.

Τὸ βράδυ, στὴν κανονικὴ ὥρα, ὁ Φίντο βρισκόταν πάλι στὴ στάσι, περιμένοντας τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Αὐτὸ φαίνεται πὼς ἦταν ἡ μεγαλύτερη χαρὰ γιὰ τὸ Φίντο, γιατὶ δὲν ἔκανε σὲ καμμιὰ ἄλλη περίπτωσι τόσα παιγνίδια, ὅσα ὅταν συνόδευε τὸν κύριό του ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο στὸ σπίτι. Κι' ἐκεῖνος πάλι δὲν ἔμενε ἀμέτοχος στὴν εὐθυμη αὐτὴ διάθεσι τοῦ σκυλιοῦ. Ποῦ καὶ ποῦ σηνήθιζε νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ ράχη κάποιου καθίσματος, ἐνῶ τὸ λεωφορεῖο εἶχε πιὰ ἀδειάσει κι' ὁ Φίντο μὴ βλέποντάς τον νὰ κατεβαίνῃ, ἔβινε ἕνα σάλτο,, ἔμπαινε στὸ λεωφορεῖο καὶ ψάχνοντας τὸν ἀνακάλυπτε τέλος πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα!

Ἀλλὰ στὶς 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1944, ἡ ἱστορία αὐτὴ τελείωσε ἀπότομα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Φίντο δὲ βρῆκε τὸ ἀφεντικό του, ἀκόμη κι' ἀφοῦ πῆδησε στὸ ἄδειο πιὰ λεωφορεῖο κι' ἔψαξε πίσω ἀπὸ τὰ καθίσματα.

Ὁ Κάρλο Σοριάνι δὲ θὰ γύριζε ποτὲ πιά. Σ' ἕνα ἀεροπορικὸ βομβαρδισμὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, εἶχε βρῆ τὸ θάνατο μαζὶ μ' ἄλλα διακόσια πενῆντα ἄτομα, στὸ ἐργοστάσιο, ὅπου δούλευε.

Ἀλλ' ὁ Φίντο δὲν τὄξερε αὐτό. Ἀπὸ ἐκείνη, λοιπόν, τὴν ἡμέρα, περίμενε κάθε βράδυ τὸ ἀφεντικό του νὰ γυρίσῃ. Στὴ συνηθισμένη ὥρα, βρισκόταν στὴ στάσι καὶ κουνώντας τὴν οὐρά, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες, προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κύριό του. Καὶ μὴ βλέποντάς τον νὰ κατεβαίνῃ, πηδοῦσε τέλος μέσα στὸ λεωφορεῖο γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ μάταιο καὶ θλιβερὸ ψάξιμό του πίσω ἀπὸ τὰ καθίσματα.

Οἱ μέρες, οἱ βδομάδες, τὰ χρόνια πέρασαν, ἀλλὰ ὁ Φίντο δὲν ἤξερε ὡς προχτὲς ποὺ τὸν πῆγαν στὴν κλινική, τί θὰ πῆ ὁριστικὴ ἀπογοήτευσι.

Δεκατρία ὁλόκληρα χρόνια περίμενε τὸ ἀφεντικό του, ποὺ ποτὲ δὲ θὰ γύριζε! Στὸ σπίτι, ἀπὸ καιρό, δὲν εἶχε πιὰ κανένα νὰ τὸν περιμένῃ. Τὰ δυὸ κοριτσια εἶχαν παντρευτῆ κι' ἡ γυναίκα του δούλευε σὲ ξένα σπίτια.

Ἔτσι ὁ Φίντο κοιμόταν κάθε βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὴ μάταιη ἀναμονή του, σ' ἕνα πλαϊνὸ ὑπόστεγο. Εἶχε πιὰ γεράσει κι' ἦταν σωστὸ ἐρείπιο. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γείτονες εἶχαν προσπαθήσει νὰ τὸν πάρουν στὸ σπίτι τους. Ἀλλ' ὁ Φίντο δὲ δεχόταν νὰ μείνῃ σὲ κανένα. Γι' αὐτόν, τὸ ἀφεντικό του δὲν εἶχε πεθάνει. Θὰ γύριζε κάποιο βράδυ καὶ θὰ πήγαινε ν' ἀνοίξῃ τὸ σπίτι γιὰ νὰ ξαναρχίσουν πάλι τὴν παληὰ ὁμορφη ζωή τους.

Τώρα, ὁ Φίντο, βρίσκεται στὴν κλινικὴ καὶ τὸ μαρτύριό του φαίνεται πὼς τελείωσε χάρις στὸν οἶκτο καὶ τὴ φροντίδα τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τελείωσε πραγματικά: Τὸ λυπημένο βλέμμα του δείχνει πὼς οἱ περιπαίσεις ποὺ τοῦ κάνουν τὸν ἀφήνουν ἀδιάφορο καὶ πὼς ἂν τὰ πόδια του βαστοῦσαν, θὰ τὄσκαζε μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία καὶ θὰ πήγαινε πάλι στὴ στάσι τῶν λεωφορείων, γιὰ νὰ περιμένῃ τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του!...

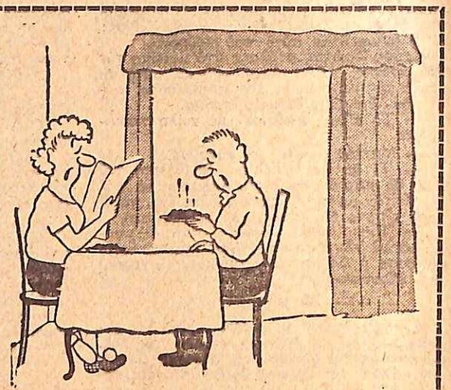

Ἐκείνη: Νοικιάζεται ἕνα διαμέρισμα μὲ δύο δωμάτια, ἀλλὰ δὲν ἔχει κουζίνα!
Ἐκεῖνος: Δόξα σοι ὁ Θεός!

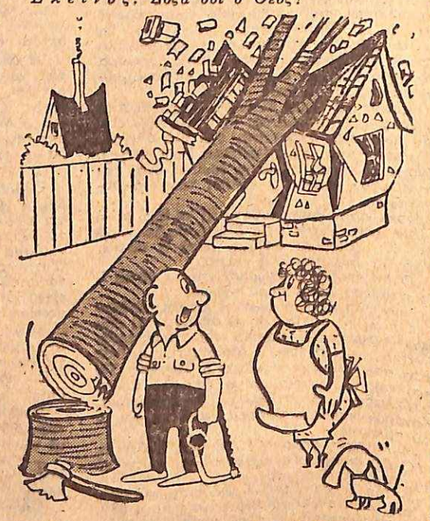

—"Ἔτσι, Κατίνα μου, ἐφέτος δὲ θ' ἀγοράσουμε ξύλα γιὰ τὴ σόμπα!...

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟΥ
Ἡ συλλέκτρια ἐρωτικῶν ἐξομολογήσεων...

Πῶς θὰ παλαιώσεμε ΤΗΝ ΑΫΠΝΙΑ

Τί γίνεται στὸν ὀργανισμό μας ὅταν κοιμόμαστε

ΔΕΝ εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ κοιμηθοῦμε μόλις πέσουμε στὸ κρεββάτι. Ὑπάρχουν βέβαια ἄνθρωποι ποὺ κοιμοῦνται μέσα σὲ 2—3 λεπτά, ἐνῶ ἄλλοι χρειάζονται 2—3 ὧρες. Πάντως, χρειάζεται ὁπωσδήποτε ἕνα χρονικὸ διάστημα, μεγάλο ἢ μικρό, ἀνάλογα μὲ τὸ ἄτομο, γιὰ νὰ χαλαρωθοῦν οἱ μῦς, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ὕπνο.

Καὶ νὰ πῶς γίνονται τὰ πράγματα: Πρῶτα χαλαρώνονται οἱ μεγαλύτεροι μῦς, τῆς ράχης, τῶν μπράτσων, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν κνημῶν. Μετὰ οἱ μικρότεροι, τῶν δακτύλων, καὶ τέλος οἱ ἀκόμα μικρότεροι, αὐτοὶ ποὺ περιβάλλουν τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα.

Οἱ αἰσθήσεις μας παύουν νὰ λειτουργοῦν σχεδὸν συγχρόνως. Πρῶτα χάνουμε τὴ δυνατότητά τοῦ νὰ κάνουμε συνειδητὲς κινήσεις. Κατόπιν ἐλαττώνεται καὶ σιγὰ - σιγὰ ἐξαφανίζεται τελείως ἡ ὅρασι καὶ ἡ ἀκοή. Τελευταῖο ἀπὸ ὅλες σταματᾶ νὰ λειτουργῆ ἡ αἴσθησι τῆς ἁφῆς.

Ὅταν ξυπνοῦμε, ὁ ὀργανισμός μας ἀκολουθεῖ ἐντελῶς ἀντίθετη σειρά. Πρῶτα δηλαδὴ αἰσθανόμαστε τὰ πράγματα ποὺ ἀγγίζουμε, μετὰ ἀκοῦμε, κλπ.

Ἕνας κοιμισμένος δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχῃ κλειστὰ τὰ μάτια. Πολλοὶ κοιμοῦνται μὲ τὰ βλέφαρα μισόκλειστα καὶ κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς πειράματος, μιὰ ἐπέβλεπα ποὺ εἶχε νὰ κοιμηθῆ πολλὲς νύχτες, κοιμήθηκε μέ... τὰ μάτια ἀνοιχτά!

"Ὡσπου νὰ χαλαρωθοῦν τελείως οἱ μῦς, βρισκόμαστε σὲ μιὰ κατάστασι ὑπνηλίας. Δὲν προσέχουμε καὶ δὲν καταλαβαίνουμε τί γίνεται γύρω μας. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς συμβῆ κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς πληκτικῆς διαλέξεως, ἢ ἀκόμα καὶ στὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου, ὅταν ὁδηγοῦμε πολλὲς ὧρες συνέχεια σὲ ἕναν τελείως ἴσιο καὶ ἔρημο δρόμο.

Ἐπίσης παρατηρεῖται καὶ σὲ ὅσους τρῶνε πολὺ τὸ βράδυ καὶ κάθονται μετὰ νὰ διαβάσουν τὴν ἐφημερίδα τους. Τοὺς παίρνει ὁ ὕπνος στὴν πολυθρόνα καὶ ὅταν ἀποφασίσουν νὰ πέσουν στὸ κρεββάτι δὲ μποροῦν νὰ κλείσουν μάτι. "Ἂν θέλουν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, θὰ κάνουν καλὰ νὰ βγάζουν μιὰ βόλτα τὸ σκύλο τους ἢ τὴ γυναίκα τους μετὰ τὸ φαΐ, ὥστε νὰ ὑποβοηθήσουν τὴ χώνευσι καὶ νὰ μὴ γομίζουν ὅτι ἔχουν μιὰ σιδερένια μπάλλα στὴ θέσι τοῦ στομαχιοῦ τους ὅταν ξαπλώσουν.

Ὁ ὕπνος μας δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὅλη τὴ νύχτα. Ἐπὶ μιὰ περίπου ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κοιμηθοῦμε εἶναι βαθύς. Μετὰ γίνεται ἐλαφρότερος καὶ στὶς τέσσερις τὸ πρωῒ ἀρχίζει μιὰ περίοδος ληθαργικοῦ ὕπνου. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ γνώριζαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι, γιατὶ οἱ περισσότερες αἰφνιδιαστικὲς ἐπιθέσεις γινόντουσαν τὰ χαράματα.

"Ὅταν τὸ αἷμα συγκεντρώνεται στὸν ἐγκέφαλο, διεγείρεται τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κοιμηθοῦμε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀποφεύγετε τὶς σοβαρὲς σκέψεις καὶ τὶς μελέτες, τουλάχιστον μιὰ ὥρα πρὶν πέσετε στὸ κρεββάτι.

Τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμαστε ἡ καρδιά μας ἐργάζεται πιὸ ἀργὰ καὶ ἡ πίεσις τοῦ αἵματος κατεβαίνει. Προπαντὸς στοὺς ἄντρες. "Ἂν ἐχετε 70 σφυγμοὺς στὶς 6 ἡ ὥρα, τὰ μεσάνυχτα θὰ ἐχετε μόνον 54 (ἂν βέβαια κοιμηθῆτε στὶς ἕξη). Μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ σφυγμὸς ἀρχίζει πάλι νὰ ἐπιταχύνεται.

Ὁ δόκτωρ Μανασσὲν ἀνεκάλυψε ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου σας τὰ ἐσωτερικά μας ὄργανα βρίσκονται σὲ κατάστασι ἀναμίας, ἐνῶ τὸ δέρμα μας εἶναι γεμᾶτο αἷμα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἰδρωτοποιοὶ ἀδένες μας ἐργάζονται πολὺ τὴν ὥρα ποὺ σχεδὸν ἀδρανοῦν τὰ νεφρά, οἱ σιελογόνοι ἀδένες καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὄργανα ποὺ ἐκκρίνουν διάφορες οὐσίες.

"Ἂν εἴσαστε ἕνας ἄντρας ἢ μιὰ γυναῖκα μὲ καλὴ ὑγεία, θὰ κινῆσθε πολὺ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου σας. Θὰ ἀλλάζετε στάσι τουλάχιστον 30—35 φορές. Αὐτοὶ ποὺ δὲν γυρίζουν ἀρκετά, ξυπνοῦν κάθε τόσο μὲ τὸ σῶμα τους μουδιασμένο. Εἶναι τελείως ἀφύσικο τὸ νὰ κοιμᾶστε ἀκίνητος, σὰν κοῦκλα, γιατὶ τότε πιέζετε συνεχῶς τοὺς ἴδιους μῦς καὶ τὶς ἴδιες φλέβες, πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ πόνους καὶ γράμπες.

«Οἱ στάσεις ποὺ παίρνουμε στὸν ὕπνο μας δείχνουν τὸ χαρακτῆρα μας», ὑποστηρίζει ὁ καθηγητὴς Ἄλφρεντ Ἄντλερ. «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κοιμᾶται ξαπλωμένος στὴ ράχη ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἀτόμων ποὺ θέλουν νὰ φαίνωνται μεγάλοι. Αὐτοὶ ποὺ κουλουριάζονται καὶ κουκουλώνονται μὲ τὰ ροῦχα τους εἶναι συνήθως δειλοί. Καὶ αὐτοὶ ποὺ κοιμοῦνται μπρούμυτα εἶναι πεισματάρηδες».

Ὁ Φρόϋντ πάλι ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτοὶ ποὺ κοιμοῦνται μαζεύοντας χέρια καὶ πόδια κοντὰ στὸ στῆθος, εἶναι ὑποκριτὲς καὶ δύστροποι, ἐνῶ ὅσοι χαμογελοῦν στὸν ὕπνο τους καὶ ἀγκαλιάζουν τὸ μαξιλάρι στεροῦνται στοργῆς καὶ ἀγάπης τὶς ὧρες ποὺ εἶναι ξύπνιοι.

Οἱ γυναῖκες παραπονιόνται συχνὰ ὅτι οἱ ἄντρες τους τὶς σπρώχνουν στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Αὐτό, κατὰ τὸν Φρόϋντ, δείχνει αὐταρχικότητα, δυστροπία καὶ ἔλλειψι τρυφερότητος ἐκ μέρους τοῦ συζύγου.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι, ἂν θέλετε νὰ κρύψετε τὸν πραγματικό σας ἑαυτό, πρέπει νὰ κοιμᾶσαστε μόνος σας καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα μάτια ποὺ προσπαθοῦν νὰ ξεσκεπάσουν τὶς πραγματικὲς τάσεις σας...

Πολλοὶ ἄνθρωποι δυσκολεύονται νὰ ξυπνήσουν τὸ πρωῒ. Ὑπάρχει μιὰ κινέζικη πρόληψι ὅτι, ἂν τρομάξῃς κάποιον ποὺ κοιμᾶται, ἡ ψυχὴ δὲν προφταίνει νὰ γυρίσῃ στὸ σῶμα ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ ὀνείρου καὶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει. Δὲν εἶναι βέβαια ἐντελῶς σωστή, ἔχει ὅμως κάποια βάσι.

Φροντίζετε νὰ ξυπνᾶτε λίγο πρὶν τὴν κανονικὴ ὥρα, ὥστε νὰ ἔχετε καιρὸ νὰ τεντωθῆτε λίγο στὸ κρεββάτι σας, νὰ χασμουρηθῆτε καὶ νὰ χαμογελάσετε στὴν καινούργιο ἡμέρα. Εἶναι πολὺ - πολὺ καλὰ αὐτό.

Αὐτὸς ποὺ ξυπνᾶ δὲν καταλαβαίνει στὴν ἀρχὴ τίποτα. Ἀκούει καὶ βλέπει, ἀλλὰ δυσκολεύεται νὰ μιλήσῃ καὶ προπαντὸς νὰ σκεφτῆ. Βρίσκεται μεταξὺ ὕπνου καὶ πραγματικότητος, σὲ μιὰ κατάστασι ὑπνώσεως. "Ἂν ἡ κατάστασι αὐτὴ κρατᾶ πολὺ ὥρα, ἀκόμα καὶ μετὰ ἕναν ὕπνο ἤρεμο καὶ πολύωρο, εἶναι σύμπτωμα ἀρρώστειας. Οἱ σημερινοὶ ψυχίατροι τὴν θεωροῦν ὡς ἀποτέλεσμα φόβου ἀντιμετωπίσεως τῆς ζωῆς.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐξηγοῦν καὶ τὴ ναρκοληψία. Ναρκοληψία ὀνομάζεται ἕνας βαθὺς καὶ μεγάλης διαρκείας ὕπνος. Λέγεται ὅτι ὁ Ναπολέων, ὁ ὁποῖος δὲν κοιμόταν ποτὲ περισσότερο ἀπὸ 4—5 ὧρες κάθε νύχτα, κοιμήθηκε 36 ὁλόκληρες ὧρες μετὰ ἀπὸ τὴν πρώτη ἥττα τοῦ στρατεύματός του. «Δὲ μποροῦσε νὰ ἀντικρύσῃ τὴν πραγματικότητα», λένε σήμερα οἱ εἰδικοὶ πάνω στὰ ψυχικὰ φαινόμενα.

Ἡ ὑπνηλία πάλι εἶναι μιὰ κατάστασι τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Μποροῦμε νὰ τὴν ὀνομάσωμε «μεθύσι τοῦ ὕπνου». Ὁ δόκτωρ Χάμοντ λέει ὅτι εἶναι μιὰ ἰδιόρρυθμη κατάστασι, κατὰ τὴν ὁποία ὡρισμένες φυσικὲς ἱκανότητες καὶ ὡρισμένες αἰσθήσεις εἶναι κοιμισμένες, ἐνῶ ἄλλες μένουν ξύπνιες καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζωνται. Ἡ περίπτωσι αὐτὴ παρατηρεῖται συνήθως σὲ παιδιὰ καί, λιγώτερο συχνά, σὲ ἀνθρώπους κουρασμένους.

"Ὅταν ἀποφασίσουν νὰ πέσουν στὸ κρεββάτι, δὲν μποροῦν νὰ κλείσουν μάτι...

"Ἄλλη μιὰ περίεργη κατάστασι εἶναι ἡ ὑπνοβασία. Συναντᾶται συνήθως σὲ παιδιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχίζουν νὰ ἀναπτύσσωνται. Στὴν ἡλικία αὐτὴ ἡ ὑπνοβασία δὲ θεωρεῖται ἐπικίνδυνη. "Ἂν ὅμως ἐξακολουθήσῃ καὶ μετὰ τὴν ὡριμότητα, δείχνει ἀνώμαλίες τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ὁ ὑπνοβάτης μπορεῖ νὰ ἀκούσῃ, νὰ γράψῃ, νὰ αἰσθανθῆ. Ἐπομένως τὸ μυϊκό του σύστημα δὲν κοιμᾶται. Ὁ δόκτωρ Σέϊτζερ, γνωστότατος Αὐστριακὸς ψυχίατρος, λέει: «Ἡ ὑπνοβασία παρουσιάζει μιὰ κινητικὴ ἐκδήλωσι τοῦ ὑποσυνειδήτου καί, ὅπως καὶ τὰ ὄνειρα, χρησιμεύει γιὰ τὴν, ἔστω καὶ φανταστικὴ, πραγματοποίησι κάποιου πόθου».

Καὶ κάτι πολὺ περίεργο: Ξέρετε ὅτι τὰ 59% τῶν ἀνθρώπων μποροῦν νὰ ξυπνήσουν ὁποια ὥρα θέλουν; Μεγάλο προτέρημα αὐτό!

Τὸ παραμιλητό, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν ὑπνοσυζύγων, εἶναι ἕνα φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται πολὺ συχνὰ καὶ προδίδει ὅτι ὁ ἐγκέφαλος δὲν παύει νὰ ἐργάζεται κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου τοῦ πάσχοντος.

Αὐτὰ γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμαστε.

"Ὅπως βλέπετε, ὅλα ἔχουν σημασία γιὰ ἕναν ἡσυχο ὕπνο καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας, σωματικῆς καὶ πνευματικῆς.

Σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἀποβλέπουν κυρίως οἱ συμβουλὲς ποὺ σᾶς δώσαμε στὴ σειρὰ αὐτὴ τῶν ἄρθρων κατὰ τῆς ἀϋπνίας. Γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τους θὰ βεβαιωθῆτε στὴν πρᾶξι.

✿✿

Πῶς καθαρίζονται τὰ κουφώματα

Πῶς θὰ καθαρίσετε τὰ κουφώματα τοῦ σπιτιοῦ σας;

Ἂν ἔχουν μικροὺς λεκέδες, δαχτυλιές, κλπ., τὰ τρίβετε μὲ μιὰ ὑγρὴ πατάτα, κομμένη στὴ μέση. Ὁ χυμός της τὰ καθαρίζει χωρὶς ν' ἀλλοιώσῃ τὰ χρώματά τους.

"Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ τὰ πλύνετε ὁλόκληρα, θὰ μεταχειρισθῆτε χλιαρὸ νερό, μὲ ποτάσσα, σόδα ἢ σαπούνι, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

"Ἂν θέλετε νὰ καθαρίσετε ἐπιφανειακὰ τὴ μπογιά, χρησιμοποιεῖτε ἀφρισμένη σαπουνάδα ἀπὸ μαῦρο σαπούνι. "Ἂν ὑπάρχουν ὅμως «φιλέτα» μὲ λεπτὰ χρώματα, ἡ σαπουνάδα θὰναι κρύα κι' ἀφίνουν ὑπὸ σαπούνι.

Γιὰ νὰ διορθώσετε ριζικὰ τὴ μπογιά, ἀφαιρῶντας ὅ,τι πρέπει νὰ φύγῃ, θὰ μεταχειρισθῆτε ἀλυσίδα μὲ ποτάσσα, ἀφοῦ τὴ δοκιμάσετε πρῶτα σ' ἕνα μικρὸ μέρος ποὺ δὲν φαίνεται. Θ' ἀρχίσετε τὸ πλύσιμο ἀπὸ κάτω καὶ θ' ἀνεβαίνετε πρὸς τὰ πάνω. Ἀλλοιῶς, θὰ σχηματισθοῦνε ρυάκια, ποὺ τρῶνε τοπικὰ τὴ μπογιὰ κι' ἀφίνουν ὑπόλευκα σημάδια ποὺ χάνονται δύσκολα.

Τὸ πλύσιμο γίνεται μὲ μιὰ χοντρὴ βούρτσα κι' ἕνα σφουγγάρι. Ἀφοῦ πλύνετε ἕνα ὁλόκληρο τμῆμα, τὸ ξεπλένετε καλὰ μὲ κρῦο νερό, ὥστε νὰ μὴ προλάβῃ νὰ μείνῃ ἀπάνω σαπούνι ἢ ποτάσσα ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ προσβάλλῃ τὴ μπογιά.

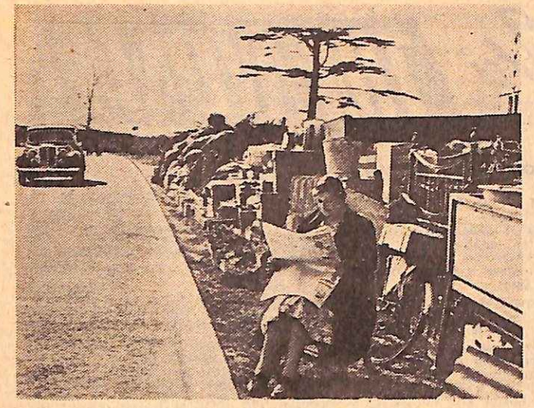

Ἡ Μαίη Μόρλεϋ στὸ... σπίτι της

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΧΩΡΙΣ ΤΟΙΧΟΥΣ

Τὸ ἀπίστευτο πεῖσμα μιᾶς ἡλικιωμένης Ἀγγλίδας

Μιὰ ἔκπληξι περιμένει τοὺς αὐτοκινητιστές, ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὰ Καντέρμπουρυ, διασχίζοντας τὸν ὡραῖο ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο. Μόλις φτάσουν λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ γραφικὸ χωριὸ Μόλας, ἀντιμετωπίζουν ἕνα θέαμα, ποὺ τοὺς κάνει νὰ κόβουν ταχύτητα. Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ἁπλώνεται ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἔπιπλα καὶ σκεύη νοικοκυριοῦ, σὲ μῆκος κάπου τρ' ἀντα μέτρων. Τραπέζια καὶ ντουλάπια, κομοδίνα καὶ μπαοῦλα, πολυθρόνες καὶ ντιβάνια, ἀκόμα κι' ἕνα μεγάλο διπλὸ κρεβάτι βρίσκονται ἀραδιασμένα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι σκεπασμένα μὲ κερόπανο.

Ὕστερα, ὁ περαστικὸς αὐτοκινητιστής, ποὺ πάει ἀργὰ ἀπὸ περιέργεια, ἀνακαλύπτει ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὸ σωρὸ καὶ μιὰ γρηὰ μὲ γούνινο πανωφόρι. Εἶναι ἡ κ. Μαίη Μόρλεϋ ἡλικίας ἑξήντα ἕξη χρόνων, ἡ ἰδιοκτήτρια αὐτοῦ τοῦ «σπιτιοῦ», ποὺ δὲν ἔχει οὔτε τοίχους οὔτε στέγη.

Οἱ Ἄγγλοι εἶναι γνωστοὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὰ πεῖσμα τους, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ ἄλλες περιπτώσεις τὸ δείχνουν κι' ὅταν διεκδικοῦν ἀπέναντι τῶν νόμων τὰ δικαιώματά τους. Ὡστόσο, τὸ πεῖσμα ποὺ ἔδειξε ἡ κυρία Μόρλεϋ, ξεπερνᾶ κάθε προηγούμενο.

Ἡ γρηὰ αὐτὴ ζῆ ἐννιὰ μῆνες τώρα στὸ ὕπαιθρο, ὅπου μετέφερε ὅλο τὸ νοικοκυριό της, γιατί νομίζετε; Ὡς κήρα πολέμου, τὸ κράτος τῆς πρόσφερε δωρεὰν ἕνα σπίτι μὲ τρία δωμάτια. Αὐτή, ὅμως, ἀφοῦ ἐξέτασε τὴ σχετικὴ νομοθεσία, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ἐδικαιοῦτο ἕνα σπίτι μὲ τέσσερα δωμάτια. Κι' ἐπειδή, στὰ μεταξύ, τῆς εἶχαν κάνει ἔξωσι ἀπὸ τὰ μικρὰ σπιτάκι ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸν ἄντρα της, γιατὶ ἔπρεπε νὰ γκρεμιστῆ μὲ ἀπόφασι τοῦ νομομηχανικοῦ, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ ἕνας καινούργιος δρόμος, ἡ πεισματάρα γρηοῦλα πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ ὕπαιθρο.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διαμαρτύρεται «ἐναντίον τῆς ἀνόητης γραφειοκρατίας», ὅπως λέει ἡ ἴδια, κι' οὔτε θέλει συζήτησι γιὰ τὸ ὡραῖο σπίτι ποὺ τῆς πρόσφερε τὸ κράτος. Ἐπίσης δὲν παίρνει οὔτε τὴν ἀποζημίωσι γιὰ τὸ σπιτάκι της ποὺ γκρεμίστηκε.

Ἀμέσως παρουσιάστηκε τὸ ἐρώτημα: Μήπως ἡ καϋμένη ἡ κ. Μόρλεϋ ἦταν... τρελλή; «Μακάρι νὰ ἦταν» ἀπαντοῦν ἀναστενάζοντας ὁ δήμαρχος κι' ὁ ἀστυνόμος τοῦ χωριοῦ. Ἂν στὸ μυαλό της ὑπῆρχε ἔστω κι' ἕνα ἴχνος τρέλλας, οἱ ἀρχὲς τοῦ τόπου θὰ εἶχαν τὰ δικαίωμα νὰ τὴ σηκώσουν ἀπὸ τὴν «κατασκήνωσί» της. Ἀλλὰ οἱ ψυχίατροι ποὺ τὴν ἐξέτασαν, ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχτοῦν πὼς τὸ μυαλό της λειτουργεῖ σάν... ἐλβετικὸ ρολόϊ.

Μ' ἐπιμονὴ ἐγγλέζικη ἑκατὸ τὰ ἑκατό, ἡ κήρα αὐτὴ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ βροχή. Τὸν παγωμένο ἄνεμο. Τὴ μοναξιά, τὶς χίλιες δυὸ στερήσεις καθὼς καὶ γιὰ τὶς δελεαστικὲς προτάσεις ποὺ τῆς γίνονται ἀπὸ τὴν κοινότητα τοῦ χωριοῦ. Ἐννιὰ μῆνες τώρα ἐξακολουθεῖ τὴν πρωτότυπη κι'... ἀνατριχιαστικὴ αὐτὴ διαμαρτυρία της.

Στὶς 18 τοῦ περασμένου Ἀπρίλη, ἡ γρηὰ Ἀγγλίδα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁμηρικὴ μάχη ποὺ ἔκανε μὲ τὴ σκοῦπα στὸ χέρι ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τῆς κοινότητος, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ φτωχόσπιτό της, ποὺ γκρεμίστηκε τὴν ἴδια κιόλας μέρα. Στὸ μεταξύ, τὴν περίμενε τὸ καινούργιο της σπίτι, ποὺ εἶχε τρία δωμάτια, ἦταν κομψότατο καὶ διέθετε κι' ἕνα κῆπο γύρω του. Ἀλλὰ ἡ Μαίη Μόρλεϋ εἶχε τὴν πεποίθησι πὼς τὸ κράτος τὴν κορόϊδεψε, γιατὶ τάχα ἔπρεπε νὰ τῆς δοθῇ ἕνα σπίτι μὲ τέσσερα δωμάτια. Κι' ἔτσι προτίμησε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ὕπαιθρο, ὥσπου νὰ βρῇ τὸ δίκηο της.

Σκέπασε τὰ πιὸ πολλὰ ἔπιπλα μὲ κερόπανο κι' ἔφτιαξε καὶ μιὰ μικρὴ σκηνή, γιὰ νὰ κοιμᾶται ἀπὸ κάτω της. Τὸ μεγάλο νυφικό της κρεβάτι βρίσκεται κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα καὶ τῆς εἶναι ἀχρείαστο.

Στὶς πέντε τὸ πρωΐ, ἡ Μαίη Μόρλεϋ σηκώνεται ἀπὸ τὰ στρῶμα της καὶ φτιάχνει λίγο τσάϊ στὸ καμινέτο. Στὶς ἕξη πλένεται μὲ τὸ νερὸ ποὺ κράτησε ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα. Στὶς ἑφτά, ἀνεβαίνει στὸ ποδήλατό της καὶ κάνει ἕξη ὁλόκληρα χιλιόμετρα γιὰ νὰ πάῃ σὲ μιὰ ἀντλία ἀπ' ὅπου παίρνει νερό. Τὸ ὑπόλοιπο πρωΐ της τὸ περνᾶ πλέκοντας. Στὴ μία γευματίζει μὲ λίγο ψωμὶ καὶ χόρτα ἢ καμμιὰ ρέγγα. Τὸ ἀπόγευμα πετάγεται στὸ χωριὸ γιὰ νὰ κάνῃ μερικὰ ψώνια καὶ στὶς πέντε, μὴ διαθέτοντας φῶς, πίνει λίγο ζεστὸ γάλα καὶ πλαγιάζει.

Ἡ κοινότητα, ὅλους αὐτοὺς τοὺς μῆνες, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κάνῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Τῆς πρόσφερε ἕνα σπίτι, ὅπως τὸ ἤθελε, δωρεὰν γιὰ ἕνα χρόνο, ἀλλὰ ἐκείνη ἀποκρίθηκε πὼς δὲν καταδέχεται ἐλεημοσύνες καὶ θέλει ἕνα τέτοιο σπίτι ἀπὸ τὸ κράτος.

Καὶ τώρα γεννιέται τὸ ἐρώτημα: Πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ παράξενη αὐτὴ ὑπόθεσι; Τὰ διαβήματα, ποὺ ἔκανε ὁ δικηγόρος τῆς Μαίη Μόρλεϋ στὸ δημόσιο, γιὰ νὰ τῆς παραχωρηθῇ τὸ σπίτι ποὺ θέλει, ἔμειναν ἄκαρπα. Ὁ νόμος ποὺ ἡ γρηὰ Ἀγγλίδα ἐρμήνεψε κακά, χωρὶς νὰ πιστεύῃ οὔτε τὸν δικηγόρο της οὔτε κανέναν ἄλλο, πὼς τῆς λένε πὼς δὲν ἔχει δίκηο, δὲν ἐπιτρέπει τέτοιες γενναιοδωρίες.

Ὡστόσο, ὑπάρχει τώρα μιὰ ἐλπίδα. Ἕνας ὑπάλληλος, ἀφοῦ ἔψαξε καλὰ τοὺς νόμους, βρῆκε κάποιο... παράθυρο. Ὑπάρχει μιὰ διάταξι, ποὺ δίνει τὸ δικαίωμα στὸν γιατρὸ τῆς κοινότητος νὰ μεταφέρῃ στὸ νοσοκομεῖο, ἔστω καὶ μὲ τὴ βία, τὴ κήρα Μόρλεϋ, μόλις διαπιστωθῇ πὼς ἀρρώστησε.

Κι' ἔτσι, κάθε τόσο, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κοινοτικοῦ γιατροῦ σταματᾶ ἔξω ἀπὸ τὸ «σπίτι» τῆς ἐπίμονης γρηᾶς. Ὁ γιατρὸς «μπαίνει»—ἂν μποροῦμε νὰ ποῦμε ἔτσι — καὶ τὴν ἐξετάζει μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τῆς βρῇ καμμιά... ἀδιαθεσία. Ἀλλὰ ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα ἔχει σιδερένια ὑγεία κι' ὁ γιατρὸς φεύγει κάθε φορὰ ἀπογοητευμένος.

— Θ' ἀρκοῦσε ἕνα ἁπλὸ συνάχι, εἶπε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ὁ δήμαρχος ἕνα ἁπλὸ συναχάκι, γιὰ νὰ τὴ μεταφέρουμε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο! Ἐκεῖ ἡ ζεστασιὰ κι' ἡ καλὴ τροφὴ θὰ τὴν ἔκαναν ἴσως νὰ κατάλάβῃ πόσο ἀνόητη στάθηκε.

Ἀλλὰ τὸ συνάχι, παρ' ὅλη τὴν τρομερὴ κακοκαιρία ποὺ μαστίζει τὴν Ἀγγλία, δὲν ἔρχεται. Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ ποτέ; «Ἔ, τότε — ἔγραψε μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα — ἡ Μαίη Μόρλεϋ θὰ σώσῃ τὴν ἐπαρχία μας, γιατὶ θὰ τραβᾶ τοὺς τουρίστες. Κι' ἡ ὑπαίθρια κατοικία της θὰ γίνῃ ὀνομαστὴ ὅσο εἶναι κι' ὁ καθεδρικὸς ναὸς τοῦ Καντέρμπουρυ»!...

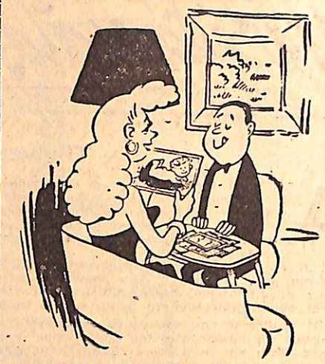

— Καὶ τώρα θὰ σοῦ δείξω μιὰ φωτογραφία μου, ποὺ εἶμαι ὁλόγυμνη.

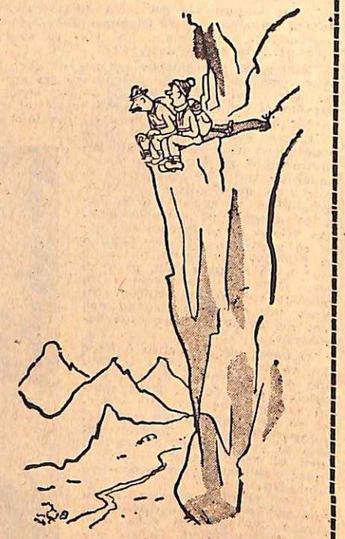

— "Ωρα ποὺ τὴν βρῆκες νὰ νοσταλγήσῃς τὴ πεθερά σου, καϋμένε...

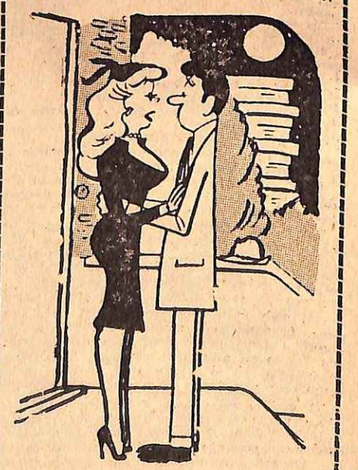

— Ὁ γάμος μου μὲ τὸ Δέαντρο, δὲ θὰ μὲ κάνῃ νὰ ξεχάσω τὰ ὡραῖα βράδυα ποὺ περάσαμε μαζί!...

Ὁ θεραπευτὴς ΤΟΥ ΖΟΛΙΝΓΚΕΝ

Ὁ Χέρμαν Τσάϊς, ποὺ τὰ «θαύματά» του ἀνεστάτωσαν τοὺς Γερμανοὺς ἐπιστήμονας

Ὁ ΛΟΚΛΗΡΗ ἡ Γερμανία ἔχει ἀναστατωθῆ μὲ τὸ φαινόμενο ἑνὸς ἀληθινὰ μάγου θεραπευτοῦ, τοῦ Χέρμαν Τσάϊς —ἢ «ἀδελφοῦ Χέρμαν», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ ἀναρίθμητοι πιστοί του — ποὺ τὰ ἀπίθανα κατορθώματά του γυρίζουν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ πού, τὴν στιγμὴ αὐτή, ἑνας μυστηριώδης φωτοστέφανος σχεδὸν ἀπίστευτης αἴγλης περιβάλλει τὸ ὄνομά του.

Χωρὶς νὰ καταφεύγῃ σὲ καμμιὰ ἁπλὴ ἢ περίπλοκη μέθοδο, χωρὶς κἂν ν' ἀγγίζῃ μὲ τὰ χέρια του τοὺς ἀρρώστους του, ὁ «ἀδελφὸς Χέρμαν» τοὺς θεραπεύει μονομιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ βαρειὲς καὶ τὶς πιὸ ποικίλες μεταξύ τους παθήσεις κι' ἀσθένειες: Ἀπὸ τὴν φυματίωσι, ἀπὸ τὸν καρκῖνο, ἀπὸ τὴν παράλυσι, ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς, ἀπὸ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι, ἀπὸ τὴν καρδιά. Ἔχει κάνει ἀκόμη καὶ τυφλοὺς ν' ἀναβλέπουν καὶ παρανοϊκοὺς ν' ἀνακτήσουν τὸ λογικό τους!

Μὲ ποιὸ τρόπο; Μὲ τὴ τεραστία δύναμι τῆς ὑποβολῆς, ποὺ διαθέτει — ἀπαντοῦν ὅσοι ἀντιπαθοῦν τὶς μεταφυσικὲς ἐξηγήσεις. Μὲ τὴν ἀπέραντη πίστι του στὸν Θεὸ καὶ μὲ τὴν δύναμι τῆς προσευχῆς, ἰσχυρίζεται ἐκεῖνος.

Τὸ ἐνδεχόμενο νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ εὐρείας ἐκτάσεως ἀπάτη, γιὰ ἕναν ἐξυπνα καλλιεργημένο θρῦλο, ποὺ ἔχει δημιουργήσει ὁ ἴδιος ὁ Τσάϊς, μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν ἐπιτήδειων φίλων του, πρέπει ν' ἀποκλειστῇ. Γιατὶ χιλιάδες εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ καταφεύγουν στὰ φῶτα του γιὰ νὰ σωθοῦν καὶ ἐξακριβωμένες κατὰ τρόπο ἀδιάψευστο ὡρισμένες ἀπὸ τὶς θεραπεῖες ποὺ πραγματοποίησε.

Ὅταν μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ παραμόρφωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, καὶ τὴν γιάτρεψε ὁ Τσάϊς, ἔδειξε τὶς ἀκτινογραφίες ποὺ εἶχαν καὶ μετὰ τὴν θεραπεία, οἱ γιατροί, ποὺ ἀμφισβητοῦσαν τὸ γεγονός, ἔμειναν κατάπληκτοι. Εἶχαν μπροστά τους χειροπιαστὴ τὴν ἀπόδειξι γιὰ κάτι, ποὺ ἡ λογικὴ τους δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ μιὰ νοσοκόμο, τὴν Βιλελμίνη Μπ., ποὺ εἶχε κακοήθη ὄγκο στὸν οἰσοφάγο. Οἱ ἀκτινογραφίες, ποὺ παρουσίασε, ἀποδεικνύουν πὼς ὁ ὄγκος ἐξαφανίστηκε ἐντελῶς μετὰ τὴν μυστηριώδη ἐπέμβασι τοῦ Χέρμαν Τσάϊς. Σήμερα, ἡ Βιλελμίνη Μπ. ἔχει ξαναγυρίσει στὴν δουλειά της καὶ δὲν ἐμφανίζει κανένα ἀνησυχαστικὸ σύμπτωμα. Οἱ προϊστάμενοί της γιατροὶ τὴν κυττάζουν σὰν ἕνα περίεργο καὶ ἀνεξήγητο φαινόμενο.

Τὰ παράξενα αὐτὰ «θαύματα» συμβαίνουν σ' ἕνα ταπεινὸ χαμόσπιτο τῆς Νέπτουνστράσσε τοῦ Ζόλιγκεν, ὅπου κάθε Τρίτη βράδυ ὁ «ἀδελφὸς Χέρμαν» δέχεται τοὺς ἀπελπισμένους ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

Ἀτέλειωτες σειρὲς ἀπὸ αὐτοκίνητα, μοτοσυκλέτες καὶ σκοῦτερ εἶναι σταματημένα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν τροχοφόρων αὐτῶν δείχνουν πὼς προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἑλβετία, ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία, ἀπὸ τὴν Δανία, ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ ζώνη καὶ ἀπὸ κάθε περιοχὴ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Γιατὶ ἡ φήμη τοῦ Χέρμαν Τσάϊς ἔχει ἀπὸ πολὺν καιρὸ ξεπεράσει τὰ σύνορα τῆς χώρας τους καὶ ἔχει ἁπλωθῆ σ' ὅλη τὴν Βόρεια καὶ Κεντρικὴ Εὐρώπη.

Στὸ χαμόσπιτο χωράνε, συνωστισμένα, τετρακόσια ὡς πεντακόσια πρόσωπα. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν κατώρθωναν νὰ φθάσουν ἐγκαίρως, περιμένουν ὑπομονητικὰ ὡς τὴν ἑπόμενη Τρίτη, γιὰ νὰ τοὺς δεχτῇ ὁ Τσάϊς. Τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ ἐκλιπαροῦν νὰ μποῦν μέσα καὶ ποὺ πολλοὺς τοὺς μεταφέρουν σὲ μιὰ καρέκλα ἢ σ' ἕνα φορεῖο οἱ συγγενεῖς τους, ἐχει κάτι τὸ ἀληθινὰ ἀνατριχιαστικό.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «θεραπευτηρίου» ἐπικρατεῖ μιὰ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ διακόπτεται συχνὰ ἀπὸ κρίσεις θρησκευτικοῦ παροξυσμοῦ. Οἱ ἄρρωστοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ὑγιεῖς, ποὺ θεωροῦν τὸν «ἀδελφὸ Χέρμαν» σὰν ἕνα εἶδος προφήτου προικισμένου μὲ ὑπερκόσμια χαρίσματα καὶ προσέρχονται στὶς συγκεντρώσεις του ὅπως θὰ πήγαιναν στὴν ἐκκλησία, προσεύχονται, κάνουν μετάνοιες, σηκώνουν ψηλὰ τὰ χέρια τους ἐπικαλούμενοι τὸν Θεό, καταλαμβάνονται ἀπὸ λυγμούς...

Στὸ βάθος, ἀνεβασμένος σὲ μιὰ ἕδρα, ξεχωρίζει κανεὶς τὸν «μάγο» θεραπευτή, τὸν Χέρμαν Τσάϊς, ἕναν ἄνθρωπο 63 ἐτῶν μὲ ἀσπρισμένα, μαλλιὰ καὶ φυσιογνωμία καλοκάγαθου ἀστοῦ, ποὺ τίποτε ἀπάνω του δὲν προδίνει τὶς «ὑπερφυσικὲς» του ἱδιότητες. Στὴν ἰδιωτική του ζωὴ ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰναι ἕνας βιομήχανος ξυριστικῶν λεπίδων — ἄριστος, πρέπει, νὰ προσθέσωμε, στὴν δουλειά του. Τὸ ἐργοστάσιό του βγάζει 250.000 ξυραφάκια τὴν ἡμέρα, ποὺ καταναλίσκονται σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὶς θεραπευτικές του ἱκανότητες, ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς τὶς ὀφείλει «σὲ μιὰ ἔνωσι τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ταπεινό του ἄτομο», ὁ Χέρμαν Τσάϊς τὶς ἀνακάλυψε μόλις πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Καὶ ἡ φήμη του ἀπὸ τότε δὲν ἔχει πάψει ν' αὐξάνῃ ἀδιάκοπα.

Τελευταῖα, ἕνας Γερμανὸς δημοσιογράφος παρακολούθησε μιὰ ἀπὸ τὶς παράξενες συγκεντρώσεις τῆς Νέπτουνστράσσε τοῦ Ζόλινγκεν καὶ εἶχε τὴν τύχη νὰ παραστῇ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς περιπτώσεις θεραπείας, ποὺ πραγματοποίησε ὁ Τσάϊς: Τὴν θεραπεία μιᾶς τυφλῆς γρηᾶς, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ὅρασί της.

«Εἶδα — γράφει ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος — νὰ τὸν πλησιάζῃ μιὰ γρηούλα φτωχικὰ ντυμένη, ὑποβασταζομένη ἀπὸ μιὰ νέα, ποὺ θὰ ἦταν κόρη της ἢ ἐγγονή της.

»— Ἔλα πιὸ κοντά μου, τῆς εἶπε ὁ Τσάϊς.

»— Δὲ σὲ βλέπω, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Οἱ γιατροί μοῦ εἶπαν πὼς δὲ θὰ ξαναβρῶ ποτὲ τὸ φῶς μου.

»— Κύτταξέ με! τὸν ἄκουσα νὰ τῆς λέῃ ἐπιτακτικά.

»Ἡ γρηὰ ὕψωσε τὰ τυφλά της μάτια πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Τσάϊς ἀκούμπησε τὸ ἕνα χέρι στὸ μέτωπό της καὶ σήκωσε ψηλὰ ἕνα δάχτυλο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

»— Τί βλέπεις ἐδῶ: τῆς εἶπε.

»Ἡ ἀπάντησι ἀκούστηκε χωρὶς κανένα δισταγμό: —"Ἕνα δάχτυλο!

»Ὁ Τσάϊς ἔκανε τότε ἕνα βῆμα πίσω καὶ σήκωσε ψηλὰ τρία δάχτυλα.

»— Πόσα βλέπεις: τὴν ρώτησε.

»— Τρία δάχτυλα! ξεφώνισε ἡ γρηά.

»Ἕνα βουητὸ ξεσηκώθηκε σ' ὁλόκληρη τὴν αἴθουσα, καθὼς ἡ τόσο ἀνέλπιστη, τόσο ἀνεξήγητα γιατρεμένη τυφλὴ ἔσκυβε μὲ δάκρυα νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ θεραπευτῆ της».

Οἱ «θαυματουργὲς ἐπεμβάσεις» τοῦ Χέρμαν Τσάϊς δὲ γίνονται μόνον στὸ χαμόσπιτο τοῦ Ζόλινγκεν. Συχνὰ ταξιδεύει σὲ διάφορες πόλεις τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ὁλλανδίας, ὅπου δέχεται νὰ προσφέρῃ τὴν συνδρομή του σ' ὅσους εἶναι διατεθειμένοι νὰ «προσευχηθοῦν μαζί του».

Ἀπ' ὅσους καταφεύγουν στὰ φῶτα του γιὰ νὰ θεραπευτοῦν ὁ Τσάϊς δὲ δέχεται καμμιὰ ἀμοιβή. Καὶ στὶς εὐχαριστίες τους ἀπαντάει στερεότυπα:

«Ὄχι ἐμένα, ἀλλὰ τὸν Θεὸ πρέπει νὰ εὐχαριστῆτε».

Ὁ Χέρμαν Τσάϊς

Οἱ πιστοὶ τοῦ Χέρμαν Τσάϊς προσεύχονται μὲ κατάνυξι καὶ ἐκλιπαροῦν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν θεραπεία τους. Ἄνω ἀριστερά: Ἡ νοσοκόμος Βιλελμίνη Μπ., ποὺ ὁ Τσάϊς τὴν θεράπευσε ἀπὸ καρκίνο στὸν οἰσοφάγο.

Η ΜΑΝΙΑ
τοῦ «ρὸκ ἔντ ρὸλ»

Ἐξηγεῖ ἕνας ψυχίατρος

"Οπου κι' ἂν παίχτηκε τὸ φίλμ «Ρὸκ ἔντ ρὸλ» προκάλεσε ἕνα ὁμαδικὸ ὑστερισμὸ τῆς νεολαίας στὶς αἴθουσες τῶν κινηματογράφων. Νέοι καὶ κορίτσια πετάγονταν ἀπ' τὰ καθίσματά τους, τραγουδοῦσαν, οὐρλιαζαν, χόρευαν σάν... ἐπιληπτικοί, καὶ συνέχιζαν καὶ στὸ δρόμο τὸ χορό τους, ἔξω ἀπ' τὸν κινηματογράφο!

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις μάλιστα, ἀπειλήθηκε διατάσσει τῆς δημοσίας τάξεως καὶ χρειάστηκε νὰ ἐπέμβη ἡ ἀστυνομία...

"Ας ἰδοῦμε ὅμως πῶς ἐξηγεῖ τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας ἕνας διακεκριμένος ψυχίατρος, ὁ δόκτωρ Κ. Τέϋλορ, τοῦ Ψυχιατρικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Λονδίνου.

"Ενας ἐπίμονος ρυθμός —μᾶς λέει— ἔχει τὴ δύναμι νὰ μᾶς σπρώχνη πρὸς τὸ τραγούδι καὶ τὸ χορό. Ὡστόσο, ὅταν εἴμαστε μόνοι, μποροῦμε συνήθως ν' ἀντισταθοῦμε εὔκολα σ' αὐτὴ τὴν παρόρμησι.

"Αν ὅμως βρεθοῦμε ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος ποὺ χορεύει καὶ τραγουδάει ρυθμικά, ἡ παρόρμησι γίνεται πιὸ ἔντονη, μᾶς παρασύρει τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων κι' ἀρχίζομε νὰ τοὺς μιμούμεθα. Ἡ σχοράτερη δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ρυθμοῦ εἶναι ἡ τάσις τῆς μιμήσεως, ποὺ ὑπάρχει ἔμφυτη στὸν ἄνθρωπο. "Ετσι, ἡ ὁμάδα τῶν χορευτῶν μεγαλώνει ὁλόενα καὶ γίνεται ἕνα πλῆθος ποὺ παραληρεῖ κι' ἔχει χάσει κάθε αὐτοκυριαρχία.

'Αλλὰ —προσθέτει ὁ δόκτωρ Τέϋλορ— χρειάζεται νὰ συντελέσουν κι' ἄλλοι παράγοντες, γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ αὐτὴ ἡ ὁμαδικὴ ὑστερία.

'Υπάρχουν συχνὰ ἄνθρωποι, ποὺ ἀναζητοῦν ἕναν τρόπο νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν καθημερινή, μονότονη καὶ συγκρατημένη ζωὴ τοὺς κι' ἀπὸ τὴν ὑποταγὴ τοὺς στοὺς κανόνες τῆς κοινωνικῆς τάξεως. ('Η τάσι αὐτὴ συναντᾶται ἰδίως στοὺς ἐφήβους, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη ὡριμάσει συναισθηματικά).

'Εξ ἄλλου, σὲ περιόδους κοινωνικῶν κρίσεων καὶ ἀναταραχῶν, ἕνα μεγάλο ποσοστὸ ἀνθρώπων διψοῦν γιὰ κάθε τι ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ ξεχάσουν γιὰ λίγο τὶς σκοτοῦρες καὶ τὶς εὐθύνες τους καὶ νὰ γίνουν ἀνώνυμες μονάδες μέσα σ' ἕνα πλῆθος ποὺ γλεντάει καὶ ξεφαντώνει.

Οἱ παράγοντες αὐτοὶ λοιπόν, συνδυασμένοι μὲ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς ἐξαλλου χορευτικοῦ ρυθμοῦ καὶ τὴν τάσι τῆς μιμήσεως προκαλοῦν τὸ ὁμαδικὸ φαινόμενο τῆς «χορομανίας».

Φαίνεται ὡστόσο ὅτι, στὴν περίπτωσι τοῦ «ρὸκ ἔντ ρὸλ», συντελεῖ ὄχι λίγο καὶ ἡ ὑποβολὴ τῆς φήμης αὐτοῦ τοῦ καινούργιου χοροῦ.

Πραγματικά, ὅταν τὸ φίλμ «Ρὸκ ἔντ ρὸλ» πρωτοπαίχτηκε στὸ Λονδίνο, δὲν προκάλεσε καμμιὰ ἐχθρικὴ ἐκδήλωσι. Οἱ ἐξαλλοι χοροὶ τῆς νεολαίας στοὺς κινηματογράφους ἀρχισαν μόνον ὅταν μαθεύτηκαν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὰ ἀποτελέσματα τῆς προβολῆς αὐτοῦ τοῦ φίλμ σὲ ἄλλες χῶρες.

Αὐτὰ μᾶς λέει ὁ δόκτωρ Τέϋλορ, γιὰ νὰ ἐξηγήση τὴν ὁμαδικὴ μανία τοῦ «ρὸκ ἔντ ρὸλ».

'Απὸ τὴν ἱστορία ἐξ ἄλλου μαθαίνομε μερικὲς παλαιότερες περιπτώσεις χορομανίας.

Τὸ 1374, ἐκδηλώθηκε μιὰ τέτοια «ἐπιδημία» βασείας μορφῆς στὴ Γερμανία. Χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναῖκες γύριζαν πόλεις καὶ χωριά, μισόγυμνοι, χορεύοντας καὶ τραγουδῶντας στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ σπίτια, στὶς ἐκκλησίες... "Ενας σύγχρονος κληρικὸς τους χαρακτηρίζει ὡς «δαιμονισμένους». Αφηγεῖται δὲ ὅτι «οἱ δαίμονες μπαίνανε ξαφνικὰ σὲ ἀνθρώπους ὑγιεῖς καὶ μυαλωμένους» καὶ τοὺς κάνανε νὰ χορεύουν κι' αὐτοί, ὧρες ὁλόκληρες, ὥσπου πέφτανε χάμω ἐξαντλημένοι.

Μιὰ παρόμοια ἐπιδημία ὁμαδικοῦ χοροῦ ἐκδηλώθηκε τὸ ἔτος 1418 στὸ Στρασβοῦργο.

Τὸ 16ο αἰῶνα ἐξ ἄλλου, κυριεύθηκαν ἀπὸ χορομανία οἱ κάτοικοι τοῦ Τάραντος, στὴν Ἰταλία. Τὴν ἀπέδιδαν τότε στὸ δάγκωμα μιᾶς φαρμακερῆς ἀράχνης τοῦ εἴδους «ταραντούλα», καὶ θεωροῦσαν ὡς ἀποτελεσματικὸ... φάρμακο ἐναντίον της ἕνα εἶδος μουσικῆς, ποὺ ὠνομάστηκε «ταραντέλα». Καὶ ἡ «μανία» μὲν αὐτὴ πέρασε, ἀλλ' ἡ «ταραντέλα» διατηρήθηκε σὰν ἐθνικὸς ἰταλικὸς χορός.

—'Ελᾶτε, κύριε διευθυντά, νὰ χορέψουμε ἕνα ρὸκ ἔντ ρὸλ! Μόνο στὸ γραφεῖο θὰ κάνετε τὸ ζωηρό;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ

Ποιὸς ξέρει ἂν δὲ ζήσαμε
καὶ σ' ἄλλη ἐποχή,
ποιὸς ξέρει ἂν δὲ γλεντήσαμε
μακρυά, σὲ ἄλλες σφαίρες,
ἂν δὲν ἀνταμωθήκαμε
στῶν χρόνων τὴ βροχὴ
κι' ἂν δὲν ἀγκαλιαστήκαμε
σ' ἄλλες, παμπάλαιες μέρες...

*

Μοῦ φαίνεσαι σὰν γνώριμη
ἀπ' ἄλλα ἴσως χρόνια
καὶ τέτοια ἀγάπη ὥριμη
ποτὲ δὲν ἔχω νοιώσει
ποὺ λέω: Μπορεῖ νὰ ζήσαμε
ἄλλοτε, σὰν ἀηδόνια
κι' ἴσως νὰ κελαϊδήσαμε
μαζί, μ' ἀγάπη τόση.

*

Μπορεῖ, ἀγάπη μου χρυσῆ,
ποὺ μέσ' τὸ εἶναι μου ἄρχεις,
νάσουν ἡ Λάουρα, ἐσὺ
καὶ νάμουν ὁ Πετράρχης
καί, ὅπως θἄχης ἀκουστά,
νἄμαστ' ἐρωτευμένοι
κι' ὁ ἔρωτάς μας νὰ βαστᾶ
κι' αἰώνιος πιὰ νὰ μένη...

*

"Ισως νὰ ὑπάρχουν πουθενὰ
τὰ ἐρωτικὰ τεφτέρια,
ποὺ ν' ἀναφέρουνε τ' ἀγνὰ
ζευγάρια καὶ τὰ ταίρια
κι' ἴσως — αὐτὸ τ' ὁμολογῶ
πὼς τὸ μυαλό μου τρώει —
ὁ Δάφνις νὰ ὑπῆρξα ἐγὼ
καὶ σύ, ἡ ἀγνή του Χλόη...

*

Ποιὸς ξέρει· 'Αγαπιόμαστε
βαθειὰ κι' ἀληθινὰ
κι' ἂν ἴσως δὲν θυμόμαστε
τὰ "Αλφα μας τὸ μέγα,
βλέπεις πὼς ζευναρώνομε,
ἀνάπτη μου, ξανὰ
χωρὶς νὰ κατορθώνωμε
νὰ φτάνωμε στ' 'Ωμέγα...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

"Οταν πηγαίνετε ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Ποῦ θὰ βάλετε τὸ καπέλλο, τὸ τσιγάρο, τὰ ἄνθη κτλ.

'Υπάρχουν μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς ποῦ νὰ τὰ βάλη! Τὸ καπέλλο π.χ., τὸ τσιγάρο, ἕνα μπουκέτο λουλούδια, τὰ προφυλακτήρια, τὸ ποτῆρι μὲ τὸ βερμοὺτ ἢ τὸ οὔζο... Γελᾶτε ἴσως, κάνοντας τὴ σκέψι πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μεταξύ τους. Κι' ὅμως...

'Αλλ' ἂς τὰ πάρουμε ἕνα - ἕνα μὲ τὴ σειρά. Καί, πρῶτα τὸ καπέλλο.

"Οταν ἕνας ἄντρας πηγαίνη σ' ἕνα ξένο σπίτι, πρέπει, φυσικά, νὰ βγάλη τὸ καπέλλο του προτοῦ περάση τὸ κατώφλι τῆς πόρτας. 'Αλλὰ ποῦ θὰ τὸ βάλη;

Ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν στὸ χῶλ μιὰ κρεμάστρα, μιὰ καπελλιέρα ἢ ἕνα εἰδικὸ ἔπιπλο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. 'Αλλὰ τὸ κακὸ εἶναι πὼς πολλοὶ ἄνθρωποι περνᾶνε χωρὶς νὰ τὴ βλέπουν καὶ προχωροῦν στὸ σαλόνι μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

Εἶναι πιθανὸν νὰ μὴν τὸ κάνετε αὐτὸ οὔτε σεῖς, οὔτε οἱ φίλοι σας. 'Υπάρχουν, ὅμως, πολλοί, πάρα πολλοὶ ποὺ σέρνουν πάντα τὸ καπέλλο μαζί τους κι' ὅταν συμβῆ νὰ τοὺς χρειαστοῦν καὶ τὰ δυό τους χέρια, τὸ ἀκουμπᾶνε στὰ γόνατά τους ἢ σὲ μιὰ καρέκλα.

'Αλλ' ἂν ἕνα σπίτι δὲν ἔχη χῶλ; "Η ἂν δὲν ὑπάρχη κρεμάστρα ἢ καπελλιέρα στὸ χῶλ; Εἶναι χρέος τότε τῆς οἰκοδεσποίνης νὰ πάρη τὸ καπέλλο τοῦ ἐπισκέπτου καὶ νὰ τὸ βάλη σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο—πάντως, ὄχι στὸ σαλόνι. Κατὰ τὴν ἀνοιχώρησι, θὰ δώση ἡ ἴδια τὸ καπέλλο στὸν ἐπισκέπτη.

Σὲ περίπτωσι ποὺ οἱ ἐπισκέπτες εἶναι πολλοὶ καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μπερδευτοῦν τὰ πράγματά τους, πρέπει ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας ἢ μιὰ ὑπηρέτρια ν' ἀσχοληθῆ εἰδικὰ μὲ τὰ καπέλλα, τὸ παλτὸ κλπ.

"Ας ἔρθουμε τώρα στὸ τσιγάρο.

Δὲν ἐπιτρέπεται, φυσικά, νὰ μπῆτε σ' ἕνα σπίτι μὲ τὸ τσιγάρο στὸ χέρι ἢ στὸ στόμα. 'Απὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ θὰ βρεθῆτε σ' ἕνα σαλόνι, μπορεῖτε νὰ βγάλετε τὸ πακέτο σας καὶ νὰ καπνίσετε, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχη ρητὴ ἀπαγόρευσις.

'Αλλ' ἂν, ἐνῶ καπνίζετε, ἀρχίση ἕνας χορὸς ποὺ ἔχετε ὑποσχεθῆ νὰ χορέψετε; Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ σβύσετε τὸ τσιγάρο σας μέσα σ' ἕνα σταχτοδοχεῖο καὶ κατόπιν θὰ πᾶτε στὸ χορό. Τὸ τσιγάρο σας θὰ τὸ σβύσετε μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ μὴν βγαίνη τὸ ἐλάχιστο ἴχνος καπνοῦ ἀπ' αὐτό.

Γιὰ ν' ἀκουμπήσετε τὸ τσιγάρο σας ἢ γιὰ γὰ τὸ σβύσετε, δὲν ὑπάρχει ἄλλη θέσις ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σταχτοδοχεῖο. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ βάλετε στὸ πιατελάκι τοῦ καφὲ ἢ στὸ πιάτο ὅπου φάγατε. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ στάχτη.

Εἶναι ἀνάγωγο, ἐξ ἄλλου, νὰ πετᾶτε τὰ τσιγάρα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἢ μέσα σὲ βάζα μὲ ἄνθη κλπ.

"Οταν πηγαίνετε σ' ἕνα σπίτι ἄνθη, πρέπει νὰ τὰ κρατᾶτε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ χαιρετήσετε μὲ τὸ δεξιό. Ἀμέσως μετὰ τὸ χαιρετισμό, θὰ τὰ παραδώσετε στὴν οἰκοδέσποινα. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τ' ἀποθέσετε πάνω σ' ἕνα τραπέζι ἢ σ' ἕνα ἔπιπλο.

Προκειμένου γιὰ τὰ λουλούδια, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζετε τὸ τραπέζι, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι κοντά. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ βάζο ποὺ τὰ περιέχει. Διαφορετικά, θὰ ἐνοχλοῦσαν τοὺς προσκαλεσμένους, ποὺ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ σκύβουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ δοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα;

Τὸ μαχαίρι, τὸ κουτάλι καὶ τὸ πηροῦνι, ἀφοῦ τελειώσετε τὸ φαγητό σας, θὰ τὰ ἀφήσετε μέσα στὸ πιάτο. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ γιὰ τὸ κουτάλι, μὲ τὸ ὁποῖο φάγατε ἕνα γλυκό, μιὰ κρέμα κλπ.

Προκειμένου γιὰ τὰ ποτηράκια μὲ τὸ ἀπεριτίφ, πρέπει νὰ σερβίρωνται μὲ πιάτακι. Οἱ προσκαλεσμένοι, ὅμως, θὰ πάρουν μόνον τὸ ποτῆρι, χωρὶς τὸ πιατάκι.

Καὶ μιὰ τελευταία σύστασι: Πρόκειται γιὰ τοὺς ἀγκῶνες, ποὺ δὲν εἶναι, βέβαια, ἀντικείμενο, ἀλλὰ ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν ξέρουν τί νὰ τοὺς κάμουν, ὅταν πηγαίνουν σὲ ἕνα τραπέζι, σὲ μιὰ συγκέντρωσι κλπ. 'Η εὐγένεια, λοιπόν, ἀπαιτεῖ νὰ μὴν τοὺς ἀκουμπᾶτε πάνω στὸ τραπέζι. Στὸ τραπέζι θ' ἀκουμπήσετε μόνο τοὺς πήχεις τῶν χεριῶν. "Ετσι, ἀλλωστε, θὰ φᾶτε μὲ μεγαλύτερη ἄνεσι.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η Λίτσα ΚΑΙ Τ' ΑΣΤΕΙΑ ΤΗΣ

Τὸ δεύτερο ραντεβοῦ ἐκτελέσθηκε κανονικά. Τὸ τρίτο τὸ ὡρίσαμε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, στὸ κέντρο. 'Από κεῖ θὰ ξεκινούσαμε γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ρομαντικὸ μέρος — ἴσως γιὰ Φάληρο. Καθὼς βγαίναμε, μοῦ εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ ψωνίσω κάτι σ' ἕνα μαγαζί, ἐδῶ πιὸ πάνω.

Τὴ συνώδεψα. "Ηταν ἕνα μεγάλο ἐμπορικὸ κατάστημα, γυναικεῖο.

— Μὴν ἔρχεσαι μέσα, μοῦ λέει. Περίμενέ με ἐδῶ, δὲ θὰ κάνω οὔτε πέντε λεπτά.

Στάθηκα καὶ χάζευα στὴ βιτρίνα. Μ' ἀρέσει νὰ χαζεύω στὶς βιτρίνες ποὺ ἔχουν γυναικεῖα εἴδη. Τὰ παρατηρῶ καὶ φέρνω στὴ φαντασία μου ἐκεῖνες ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ φοροῦν καὶ τὶς ὀνειρεύομαι πολὺ ὅμορφες καὶ ὀρεκτικές. Πέντε λεπτά, δέκα λεπτά, εἴκοσι λεπτά. Δὲν ἔβαλα στὸ νοῦ μου τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὸ πῶς, ὅταν μιὰ γυναῖκα θὰ μπῆ σ' ἕνα μαγαζὶ νὰ ψωνίση, κάτι μὲ τὸ νὰ διαλέξη, κάτι μὲ τὰ παζάρια, ξεχνάει νὰ βγῆ. 'Αλλὰ ὅταν τὰ εἴκοσι λεπτὰ ἔγιναν τρία τέταρτα, ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ. Τί διάβολο, αἰχμάλωτη τὴν εἶχαν πιάσει; Κύτταξα ἀπὸ τὴν πόρτα. "Ητανε μέσα πεντέξη γυναῖκες, μὰ καμμιὰ δὲν ἦταν ἡ Λίτσα. "Ωστε; Μ' ἔζωσαν τὰ φίδια. "Ισως νὰ μὴ βρῆκε αὐτὸ ποὺ γύρευε σὲ τοῦτο τὸ μαγαζί καὶ νὰ πετάχτηκε σὲ κανένα διπλανό. Καὶ γιατί νὰ μὲ ἀνησυχήση, γιὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας; Βγῆκα, λοιπὸν καὶ ξαναστῆθηκα μπροστὰ στὴ βιτρίνα, δίπλα ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο. 'Εκεῖ συμπλήρωσα μιάμιση ὥρα, μέχρι ποὺ ἄρχισαν νὰ κατεβάζουν τὰ ρολλά. Τὰ μαγαζιὰ ἔκλειναν, τὸ προσωπικὸ ἐφευγε, ὁ ἐμπορικὸς αὐτὸς δρόμος ποὺ πλημμύριζε ἀπὸ ζωὴ καὶ κίνησι, ἐρήμωσε. 'Απελπίστηκα. "Ηταν καιρὸς νὰ φύγω.

Καὶ τὸ πρωῒ τηλέφωνο, μὲ τὸ ἴδιο γέλοιο:

— Χά, χά, χά, χά! Τί γίνεσαι Γιαννάκη;

— "Οχι τί γίνομαι. 'Εσὺ τί ἔγινες.

— 'Εγώ; Βγῆκα ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα!

— Γιατί τόκανες αὐτό;

— "Ετσι, γιὰ ἀστεῖο. Χά, χά, χά! Μὰ δὲν ἦταν πολὺ ἀστεῖο;

— Δὲν βρίσκω ποῦ ἔγκειται τὸ ἀστεῖο. Στὸ ὅτι περίμενα δυὸ ὧρες;

— "Ωστε τόσο περίμενες; 'Έχεις μεγάλη ὑπομονή, λοιπόν. Καὶ φαίνεται πὼς μ' ἀγαπᾶς. Χά χά, χά, χά!

Μοῦ ἤρθε νὰ τὴ βρίσω. 'Αλλὰ ἀμέσως τὸ κακάρισμά της μοῦφερε στὸ νοῦ τὰ παχουλούτσικα χεῖλη της κι' ἔβαλα φρένο στὴν ἀγανάκτησί μου. Κάνε μου ἀστεία, κυρά μου, ἀλλὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὸ λογαριασμό μου.

— 'Ας εἶναι, εἶπα σὲ εὔθυμο τόνο, τώρα ποὺ τὸ θυμάμαι διασκεδάζω κι' ἐγώ. "Εχεις γιὰ ἀπόψε τίποτα ὑπ' ὄψι σου;

— Κανένα ἀστεῖο;

— "Οχι. Τίποτα σοβαρό.

— Πᾶμε σινεμά;

— Καὶ δὲν πᾶμε;

Καὶ πήγαμε. 'Ήθελε νὰ ἰδῆ ἕνα ἔργο ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Η δραπέτις».

— Εἶναι κοινωνικὸ δράμα, μοῦ εἶπε, κι' ἔμαθα πὼς εἶναι ἐξαιρετικό.

Καὶ πρέπει νὰ ἦταν, γιατὶ εἶχε πολὺν κόσμο στὸ ταμεῖο. 'Επὶ τέλους, δυὸ ὧρες θὰ τὴν εἶχα κοντά μου. Τὸ ἔργο μόλις εἶχε ἀρχίσει. Η σάλα βυθισμένη στὸ σκοτάδι. Μᾶς παράλαβε ἡ ταξιθέτρια μὲ τὸ φαναράκι.

— Μπροστά, εἶπε ἡ Λίτσα. Προχώρα, Γιαννάκη.

Προχώρησα. Τρεχάτη σχεδὸν ἡ ταξιθέτρια κατηφόρισε πρὸς τὶς μπροστινὲς σειρές. Μὲ τὸ φαναράκι της μοῦ ἔδειξε δυὸ θέσεις ἄδειες, διάδρομο. Κάθησα στὴν ἀπομέσα καὶ περίμενα νὰ καθίση καὶ ἡ Λίτσα στὴν ἀπόξω. Μὰ ἐκείνη δὲν φαινόταν. Μήπως μὲ εἶχε χάσει ἀράγε; Σηκώθηκα κι' ἐρεύνησα μέσα στὸ ἔρεβος. "Ακουγα κάτι βήματα στὸ διάδρομο, μάντευα καποιες σκιές.

— Ἐδῶ Λίτσα! φώναξα.

Τὰ βήματα σταματοῦσαν, οἱ σκιὲς βολευόντουσαν σὲ ἄλλες θέσεις, Λίτσα πουθενά. Ξαναγύρισα στὴ θέσι μου. Μὰ καθόμουνα στὰ καρφιά. Στιγὰ-στιγά, ὅταν τὰ μάτια μου συηθίσαν στὸ σκοτάδι, σηκώθηκα πάλι κι' ἀρχισα τὶς ἐρευνές μου. 'Έκανα δυὸ βήματα, στὸ διάδρομο, κύτταζα δεξιὰ κι' ἀριστερά νὰ ξεχωρίσω φάτσες, τίποτα. Οἱ θεατὲς ποὺ τοὺς ἐνοχλοῦσα μοῦ φώναζαν:

— Καθῆστε κύριε!

'Έφερα τὸν κύκλο τῶν διαδρόμων δυὸ φορὲς — πουθενὰ Λίτσα. Ἐπέστρεψα στὴ θέσι μου καὶ μέσα μου ἔβραζα. Ὑποπτευόμουν ὅτι μοῦ τὴν εἶχε σκάσει πάλι, ἀλλὰ εἶχα καὶ μερικὲς ἀμφιβολίες, πῶς μπορεῖ νὰ εἶχε χάσει καὶ τὰ ἴχνη μου μέσα στὰ σκοτεινά. 'Απὼ ποὺ ἤλεγχα νὰ ξαναστηκωθῶ, πιάνεται καὶ ἡ διπλανὴ θέσι. "Ητανε μιὰ χοντρὴ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ μοῦκουβε τὴν ἐλευθεροκοινωνία μὲ τὸν ὄγκο της. Κράτησα τὶς ἐλπίδες μου γιὰ τὸ διάλειμμα. Μιὰ νέα περιπολία, ὅταν ἀνάψαν τὰ φῶτα, δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. 'Ανέβηκα μέχρι τὴ γαλαρία. Κι' ἔφυγα ὀπελπισμένος καὶ βράζοντας ἀπὸ τὸ θυμό μου. Τὸ πρωῒ τηλέφωνο:

— Χά χά, χά! Ἦταν ὡραῖο τὸ ἔργο, Γιαννάκη;

— Νά, μὲ συγχωρῆς, Λίτσα ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα αὐτά! Πῶς μὲ παρατᾶς ἔτσι, σὰν ξυλάγγουρο στὸ σινεμά;

— Νὰ σοῦ πῶ Γιαννάκη. Ἐγὼ δὲν εἶχα τέτοιο σκοπὸ χτές. Τὸ ἔργο φταίει. Μόλις εἶδα τὸν τίτλο «Ἡ δραπέτις» ἀμέσως μοῦ μπῆκε ὁ πειρασμός. Σὲ φαντάζομαι νὰ ψάχνης στὰ σκοτεινά... Μὰ ἤταν πολὺ ἀστεῖο, αἴ; Κά κὰ κά κά κά!. Ἀφοῦ, φαντάσου, ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸ σινεμά, γελοῦσα μονάχη μου στὸ δρόμο. Ὅσο τὸ σκέπτομαι... Κά κά κά κά κά... Μὰ εἶσαι ὑπέροχος, Γιαννάκη!

— Σὲ τί εἶμαι ὑπέροχος;

— Γενικῶς, θέλω νὰ πῶ. Μὲ διασκεδάζεις πολύ. Ἀλλὰ σοῦχω καὶ ἀδυναμία.

— Δηλαδὴ αὐτὸ νὰ τὸ πάρω ὅτι μ' ἀγαπᾶς λιγάκι;

— Πάρ' το ὅπως θέλεις. Πότε θὲς νὰ συναντηθοῦμε τώρα;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Φοβᾶμαι...

— Μὴ φοβᾶσαι.

Ὡρίσαμε αὔριο στὸ ἴδιο ζαχαροπλαστεῖο ὅπου καὶ ἄλλοτε. Ἤμουνα στὴν ὥρα μου, βέβαιος πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ φαινόταν ἐν τάξει. Γιατὶ θὰ καταλάβαινε κι' αὐτὴ ὅτι τ' ἀστεῖα καὶ μάλιστα τὰ τέτοια, δὲν ἔχουνε γοῦστο κάθε μέρα. Χρειάζεται καὶ λίγο ξεκούρασμα. Ἐπιασα ἕνα τραπεζάκι γωνιακὸ καὶ περίμενα. Ἔξη εἶχαμε πῆ καὶ πάλι. Ἔξη καὶ δέκα, ἑξη καὶ τέταρτο. Ἀρχίζω πάλι νὰ μπαίνω σὲ ὑποψίες. Ἀλλὰ δὲν προφταίνω. Χτυπάει τὸ τηλέφωνο, τὸ παίρνει ἡ ταμίας, ρωτάει:

— Ὁ κ. Γιαννάκης τάδε;

— Ἐγώ.

— Στὸ τηλέφωνο.

Ἦτανε μιὰ ἄλλη γυναικεία φωνή:

— Κύριε Γιαννάκη, εἶμαι ἡ ἐξαδέλφη τῆς Λίτσας. Βρίσκεται σιῶν Πρώτων Βοηθειῶν Τρεχάτε σμέσως.

Λὲν μοῦ δίνει καιρὸ νὰ ρωτήσω πὼς καὶ τί. Φαίνεται πὼς κάτι σοβαρὸ τῆς συνέβη — καμμιὰ δηλητηρίασι ἴσως. Ἕνα ταξὶ καὶ ...γρήγορα ὅσο μπορεῖς, σωφὲρ, Πρώτων Βοηθειῶν. Τὴν καϋμένη, σκέπτομαι. Ἀπάνω στὸν πόνο της, μὲ σκέφτηκε. Τὸ ταξὶ μὲ κατεβάζει ἀπ' ἔξω, κάνω νὰ μπῶ τρεχάτος. Ἀλλὰ μιὰ φωνὴ μοῦ κάβει τὴν πιλάλα:

— Γιαννάκη!

Εἶναι — ποιὰ ἄλλη; — ἡ Λίτσα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ροδοκόκκινη καὶ γελαστή.

— Ἐδῶ εἶμαι, μοῦ λέει, ποῦ τσέχεις;

— Μέσα.

— Γιατί;

— Μὰ μοῦ τηλεφώνησε ἡ ξαδέρφη σου ὅτι εἶσαι στῶν Πρώτων Βοηθειῶν.

— Αἴ, εἶμαι. Λοιπόν;

— Σοῦ συνέβη τίποτα;

— Ὄχι. Τί νὰ μοῦ συμβῆ; λέει σοβαρὴ καὶ τάχα ἀπορημένη.

— Τότε γιατί Πρώτων Βοηθειῶν;

— Νὰ σοῦ πῶ. Βαρέθηκα νὰ τρέχω ἀπάνω, βρέθηκα ἐδῶ κοντὰ μὲ τὴν ξαδέρφη μου καὶ σκέφτηκα: Ποῦ νὰ τὸν περιμένω νὰ μὲ βρῆ στὰ σίγουρα; Τότε μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν. Γνωστὸ... κέντρον!

— Κσὶ γιατί βρὲ Λίτσα δὲν τηλεφωνοῦσες ἡ ἴδια, ἀλλὰ ἔβαλες τὴν ξαδέρφη σου;

— Γιατί... γιατί... χά, χά, χά! Σὲ λαχτάρησα, Γιαννάκη μου;

— Καλὰ τὰ ἄλλα, βρὲ Λίτσα. Μὰ εἶναι ἀστεῖα αὐτά, σὲ παρακαλῶ;

— Δηλαδὴ θὰ προτιμοῦσες νὰ εἶχα πάθει κάτι σοβαρό. Μπράβο Γιαννάκη. Δὲν περίμενα ν' ἀκούσω τέτοιο πρᾶγμα.

— Δὲν εἶπα αὐτό.

— Αὐτὸ λές. Σοῦ κακοφαίνεται ποὺ μὲ βρῆκες σῶα καὶ ἀβλαβῆ. Θὰ ἤθελες νὰ σπαράζω ἀπὸ τοὺς πόνους αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἴσως καὶ νὰ πεθάνω κι' ὅλας!

Βρέθηκα ἀναγκασμένος νὰ ζητήσω καὶ συγγνώμη ἀπὸ πάνω! Ὅμως ἀποζημιώθηκα πιὸ ὕστερα γιατὶ περάσαμε μερικὲς ὧρες πολὺ-πολὺ τρυφερές.

*

Ὅμως δὲν τελείωσε ἐκεῖ τὸ πρόγραμμα τῶν ἀστείων της. Ἡ Λίτσα μοῦ σκάρωσε κι' ἄλλες δουλειές. Μιὰ φορὰ π. χ. ποὺ μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο τῶν Πατησίων, μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, τάχα φοβισμένη:

— Εἶναι κάποιος θεῖος μου μέσα καὶ δὲ θέλω νὰ μᾶς δῆ. Ἐγὼ θὰ προχωρήσω μπροστὰ καὶ θὰ σὲ ἰδῶ στὸ τέρμα.

Φυσικὰ στὸ τέρμα κατέβηκα μόνος μου. Ἐκείνη εἶχε κατέβει σὲ κάποια στάσι πιὸ πάνω. Μιὰ ἄλλη φορά... Ἀλλὰ ποιὲς ἄλλες φορὲς νὰ πρωτοθυμηθῶ; Αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶχε μανία μὲ τὶς «κοπάνες» ὅπως τὶς λέει ὁ ὄχλος. Δὲν ξέρω τί γλέντι εὕρισκε νὰ μοῦ δίνη ραντεβοῦ καὶ νὰ μὴν ἔρχεται. Ἢ νἄρχεται καὶ νὰ μ' ἀφίνη καγκέλλο καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνω πῶς μοῦ γλύστησε. μπροστὰ στὰ μάτια μου. Ὅταν τὴ ρώτησα, μοῦ εἶπε:

— Εἶμαι εὔθυμος τύπος, Γιαννάκη μου. Μ' ἀρέσει νὰ σκαρώνω τέτοιες φαρσοῦλες. Ξεδίνει ἡ ψυχή μου.

Καὶ πάντα, τὴν ἄλλη μέρα, μ' ἔπαιρνε στὸ τηλέφωνο:

— Χά, χά, χά, χά!

Ἔτσι ἄρχιζε τὸ τηλεφώνημα καὶ μὲ τὰ ἴδια κακορίσματα τελείωνε. Μὲ ἄλλα λόγια εἶχα γίνει γελοῖος. Ὅμως στάσου καὶ θὰ ἰδῆς, κυρά μου. Γιατὶ τὸ Γιαννάκη δὲν τὸν ξέρεις ἀπὸ τὴ καλή.

*

— Καϋμένη Λίτσα, τῆς λέω μιὰ μέρα, μ' αὐτὰ τὰ ἀτελείωτα ἀστεῖα σου, μοῦ καταστρέφεις ὅλα μου τὰ σχέδια.

— Τί σχέδια, Γιαννάκη; ρώτησε σοβαρά.

— Νά, ἐγὼ ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ παντρευτῶ. Τὸ σκέπτομαι συχνά. Ἀλλὰ ἔχω δισταγμοὺς καὶ δὲν τ' ἀποφασίζω. Καὶ ξέρεις γιατί;

— Γιατί, Γιαννάκη μου;

— Γιατὶ λέω μὲ τὸ νοῦ μου: Φαντάσου Γιαννάκη, νὰ περιμένης γαμπρὸς στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ μὴν ἔρθη! Καὶ νὰ σὲ πάρη τὸ πρωὶ στὸ τηλέφωνο καὶ νὰ σοῦ πῆ πὼς σοῦ ἔκανε ἀστεῖο.

— Ἄ! ὄχι Γιαννάκη μου, διαμαρτυρήθηκε. Ὄχι καὶ ὡς ἐκεῖ πιά. Τὸ ἀστεῖο ἔχει καὶ τὰ ὅριά του.

— Τότε, λοιπόν, νὰ προχωρήσουμε. Ὁρίζουμε τοὺς ἀρραβῶνες μας γιὰ τὴν Κυριακή;

— Γιαννάκη μου, εἶσαι ὑπέροχος.

— Ἀλλὰ θέλω ἐπίσημους ἀρραβῶνες. Νἄχης κόσμο.

— Μὰ μόνο οἱ συγγενεῖς μου κι' οἱ φίλες μου νἀρθοῦνε, γέμισε τὸ σπίτι. Τὴν Κυριακή, λοιπόν; Μὰ εἶσαι ὑπέροχος, Γιαννάκη.

Τὴν Κυριακὴ στὶς ἕξη ἐγὼ βρισκόμουνα στὸ Λουτράκι. Καὶ φανταζόμουνα τὸ σπίτι γεμᾶτο φῶτα, λουλούδια καὶ γλυκά. Ἡ Λίτσα, μὲ τὸ καινούργιο της φόρεμα, εἰδικὰ ραμένο γιὰ τὴν τελετή. Ἀτμόσφαιρα συγκινητικῆς ἀναμονῆς. Ἕξη παρὰ δέκα. Ὅπου νἄναι θἄρθη ὁ Γιαννάκης. Ἕξη καὶ πέντε. Κάποιο αὐτοκίνητο περνάει. Αὐτὸς θἄναι. Ἕξη καὶ μισή. Πῶς ἄργησε ἔτσι; Ἑφτά, ἑφτάμιση, ὀχτώ, ἐννέα. Δὲν ἦρθε ὁ Γιαννάκης. Οὔτε θἄρθη. Γιατὶ ὁ Γιαννάκης εἶναι στὸ Λουτράκι καὶ ξεκοκκαλίζει μιὰ τσιποῦρα καὶ γελάει μόνος καὶ τὸν κυτάνε παράξενα οἱ πελάτες. Σειρά του.

*

Τὸ πρωῒ τὴν πῆρα πρῶτος στὸ τηλέφωνο:

— Κά, κά, κά, κά! Μὲ περίμενες πολὺ ἐχτές, χρυσό μου;

— Εἶσαι κτῆνος, Γιαννάκη.

— Καλὰ ντέ. Ἕνα ἀστεῖο ἔκανα κι' ἐγώ.

— Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα.

— Γιατί, τὰ ἄλλα ἦτανε;

— Τέλος πάντων. Τώρα τί θὰ γίνη;

— Τίποτα. Ξοφλήσαμε. Κά, κά, κά, κά!...

Θὰ μοῦ πῆτε πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν ἀστεῖο. Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ γιὰ φαντάσου νὰ τὴν παντρευκείνη νὰ τὴν σκάσει τὴ νύχτα. Καὶ νὰ μὴν ξέρης ποῦ εἶναι. Καὶ νὰ σοῦρχεται τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ σοῦ λέη:

— Ἀστεῖο ἦτανε!

Ἀστεῖο; Καὶ ποῦ θὰ τὸ ξέρω ἐγὼ ὅτι ἦταν ἀστεῖο;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 627

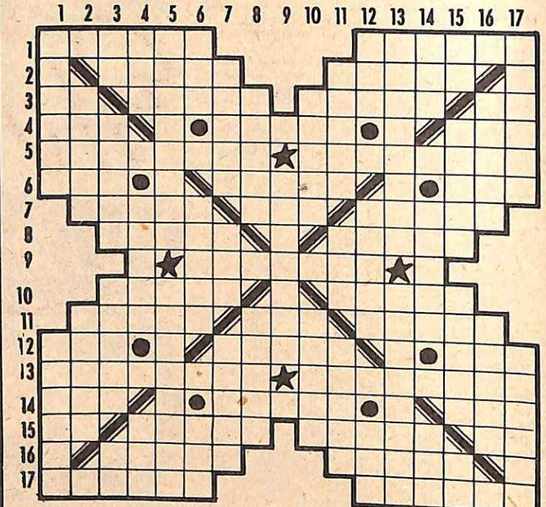

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Λίμνη ποὺ μοιράζεται ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Γιουγκοσλαυΐα. — Ἰδιαίτερο γνώρισμα, ἰδιότης.
2 Ἐρωτοτροπία. — Ὁ καρπὸς τῆς μουριᾶς.
3 Καλύπτουν τὸ μισὸ πόλο. — Μονὰς τοῦ ναυτικοῦ. — Δὲν ἔχει συντροφιά. — Ποιότης ἐκλεκτή.
4 Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.). — Τὸ τελευταῖο φίλμ τοῦ Τζέημς Ντήν. — Θάλασσα (ἀρχ.).
5 Κακός. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ περίπου δισεκατομμύρια ἀστέρια.
6 Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Φρέσκος. — Χρηματικὸ ποσὸ τῶν ἀρχαίων.
7 Τροπικὸ ἐπίρρημα: ἐξ ὁλοκλήρου. — Σύντομη ἀπάντησις. — Γεμίζουν τὸ πορτοφόλι μας.
8 Ἀνύψωσις. — Νησὶ τοῦ Β. Αἰγαίου.
9 Μακεδὼν ναύαρχος ποὺ κατέλαβε τὸν Πειραιὰ τὸ 319 π. Χ.
10 Ἀφονεῖ σὲ πολλὰ παράλια. — Μεγάλη ἀναταραχή.
11 Ἄπειρος. — Ὁ καθένας. — Νησάκι τῆς Ἀλβανίας.
12 Ἀρχικὰ μεγάλης δυνάμεως. — Ἐξασφαλίζει προβιβασμόν. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.).
13 Ἀσφαλίζει μιὰ πόρτα. — Καρπὸς δέντρου ποὺ δὲν τρώγεται, παρὰ μόνο ὅταν γίνη γλυκό.
14 Προσκαλεῖ. — Γάλλος πολιτικός, πιὸ ἐξετελέσθη ὡς προδότης. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
15 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. — Μέσον σωτηρίας. — Ἄρθρο.
16 Συνοδεύει κάθε λέξι. — Ζωοτροφή.
17 Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ νησιά. — Ζήτησε ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μέρος τοῦ χεριοῦ, ἀλλὰ καὶ μονὰς μετρήσεως. — Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος.
2 Ἔχουν κοινὰ σύμπτωμα. — Τέτοια εἶναι τὰ χάδια.
3 Πρόθεσις. — Κάθε ἄλλο παρὰ γοητευτικά. — Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. — Δυὸ σύμφωνα ποὺ ἔχουν στὸ ἀλφάβητο τὴν ἀντίθετη σειρά.
4 Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. — Χαρτοπαικτικὸς ὅρος.
5 Προλέγει τὸ μέλλον. — Ἀσήμαντα.
6 Ὑπερήφανο ζῶο. — Ὁ σύζυγος τῆς Σεμιράμιδος. — Ἀνεστραμμένη νότα.
7 Προϊὸν ἐργασίας. — Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας ποὺ οἱ Βυζαντινοὶ ὀνόμαζαν Φλαβιούπολις. — Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
8 Ὁ πατέρας τοῦ Ἰάσωνος. — Τίτλος στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς.
9 Μεγάλος ποιητὴς μας.
10 Κάνουν θαύματα. — Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
11 Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Τσακάλι. — Οὐράνιο φαινόμενο ποὺ ἀναστάτωσε πρὸ ἡμερῶν τὴν Εὐρώπη.
12 Λουλουδάκι. — Χεῖμα. — Μάρκα αὐτοκινήτων.
13 Γρήγορος. — Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ ψῆσιμο γλυκισμάτων.
14 Μιὰ τῶν Κυκλάδων. — Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα νησιὰ μας. — Νότα.
15 Ὁ ὑπάρχων. — Ὀροσειρὰ τῶν Βαλκανίων. — Ὀρθά. — Ἐπώνυμον γνωστοῦ συγγραφέως.
16 Ἀλητόπαιδο. — Ὅπλα τῶν γυναικῶν.
17 Ἡ πρώτη Ἑλληνίδα. — Εἶδος μελάνης.

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(ΜΑΚΡΗΣ)

Ἡ λύσις τοῦ 626 στὴ σελ. 98

✪✪

Οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὸ στρόντιον

Κατὰ τὸ βιολόγο δόκτωρα Οὐίλλιαμ Νιοῦμαν, τὸ στρόντιον 90, ποὺ ἀπελευθερώνεται κατὰ τὴν ἔκρηξι μιᾶς βόμβας ὑδρογόνου, ξαναπέφτοντας στὴ γῆ μὲ τὴ μορφὴ ραδιενεργοῦ κονιορτοῦ, μπορεῖ νὰ προκαλέση σοβαρώτατες βλάβες στὰ βρέφη. Ἡ σκονὴ αὐτὴ ἀνακατεύεται μὲ τὸ ἀσθέστιο τῶν ὀστῶν κι' εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴ χωρίσωμε πιὰ ἀπ' αὐτό. Κατὰ τὸν δόκτορα Νιοῦμαν, ἂν συνεχιστοῦν τὰ ἀτομικὰ πειράματα, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκληθοῦν ἀθεράπευτες μορφὲς καρκίνου· τῶν ὀστῶν στὰ παιδιὰ ὁλοκλήρου τοῦ πλανήτου μας.

Μαρίες...

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Ἀσπασία,... ἀπολύεται ἡ Μαρία!...

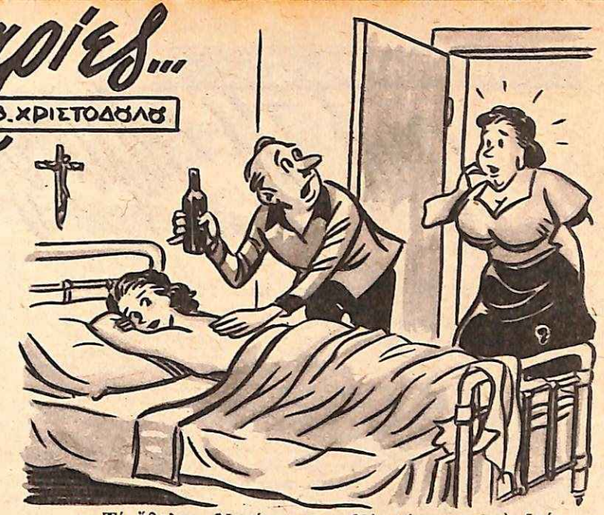

— Τί ἤθελες, Ματίνα μου; Νὰ πάρουμε καὶ δεύτερη ὑπηρέτρια γιὰ νὰ κάνη ἐντριβὲς τῆς πρώτης, ποὺ κρυολόγησε;

— Μαμᾶ, αὐτὴ νὰ μοῦ πάρης!...

— Μὴν τραβᾶς ἔτσι, βρὲ γυναῖκα! Θέλω νὰ δῶ ἂν σβύνη ἡ Μαρία τὸ φῶς, ὅταν κοιμᾶται!

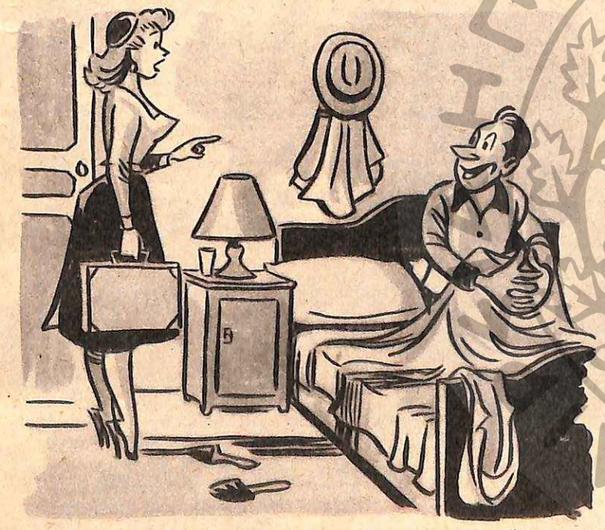

— Ἐσεῖς ζητᾶτε ὑπηρέτρια νὰ περιποιῆται ἕνα ἄτομο;
— Μάλιστα, δεσποινίς!...

— Τί ὥρα εἶν' αὐτὴ ποὺ γυρίζεις, προκομένε;

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

γιά τίς γάμπες

Ἡ καλύτερη λύσι γιὰ τὸ καθένα

ΚΑΠΟΙΟΣ εἰδικός — Γάλλος, ἂν δὲν κάνουμε λάθος — καθώρισε τὸν ἑξῆς ἁπλὸ λογαριασμὸ τῆς «ἀριθμητικῆς τῆς γοητείας»: Ἕνα ἐλκυστικὸ πρόσωπο, 30 %. Ἕνα ὡραῖο σῶμα, 40 %. Ὁμορφες γάμπες, 30 %. Ἴσως νἆναι κάπως ὑπερβολικὴ αὐτὴ ἡ ἐξίσωσις τοῦ προσώπου μὲ τὶς γάμπες. Πάντως ὅμως κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀμφισβητήση, ὅτι ἕνα ζευγάρι χυτές, τορνευτὲς καὶ ἄψογες γάμπες, ἀποτελεῖ ἕνα σπουδαῖο «ἄτου» γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ θέλει ν' ἀρέση — καὶ ποιὰ δὲν τὸ θέλει;...

Ὡστόσο, οἱ περισσότερες γυναῖκες παραμελοῦν μᾶλλον τὸν παράγοντα αὐτὸ τῆς γοητείας τους. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε πὼς δὲν ὑπάρχουν γάμπες ποὺ νὰ μὴ μποροῦν νὰ γίνουν ὡραιότερες μὲ τὴν κατάλληλη περιποίησι.

Τὸ πρῶτο βῆμα αὐτῆς τῆς περιποιήσεως εἶναι ἡ ἐ ν τ α τ ι κ ὴ χ ρ η σ ι μ ο π ο ί η σ ι: πεζοπορεία, τρέξιμο, πήδημα, χορός, κολύμπημα, ὅλ' αὐτὰ κάνουν τὶς γάμπες πιὸ ὅμορφες.

Ὅσο τώρα γιὰ τὰ εἰδικὰ προβλήματα ποὺ ἀφοροῦν τὶς γάμπες, θὰ δοῦμε πιὸ κάτω τὰ πιὸ συνηθισμένα ἀπ' αὐτὰ καὶ τὴν ἀποτελεσματικώτερη λύσι τοῦ καθενός.

1) Γ ά μ π ε ς...ὀ δ ο ν τ ο γ λ υ φ ί δ ε ς : Συνήθως συνοδεύονται ἀπὸ γενικὴ ἀδυναμία τοῦ σώματος. Προσθέσετε στὴν καθημερινή σας δίαιτα δυὸ μεγάλα ποτήρια γάλα, ἕνα τὸ βράδυ κι' ἕνα κατὰ τὶς 11 τὸ πρωΐ. Ἀρχίστε νὰ κοιμόσαστε περισσότερο καὶ ν' ἀναπαύεσθε μετὰ τὸ φαγητό, ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ μονάχα.

Ὠφέλιμες εἶναι οἱ ἑξῆς ἀσκήσεις:

α) Κάθεσθε γάμω, μὲ τὰ γόνατα λυγισμένα, πατῶντας καλὰ μὲ τὸ πέλμα. Ἀνασηκώνετε ὕστερα τὶς φτέρνες μονάχα ὅσο ψηλότερα μπορεῖτε. Ἐπαναλαμβάνετε 20 φορές. Πρέπει νὰ νοιώσετε νὰ «ἐργάζωνται» οἱ μῦς τῶν κνημῶν σας.

β) Στέκεσθε στὸ ἕνα πόδι, ἀκουμπᾶτε μὲ τὸ χέρι σας στὴ ράχη μιᾶς καρέκλας κι' ἀνασηκώνεσθε στὰ νύχια, σιγὰ-σιγά. Ἐπαναλαμβάνετε 40 φορὲς μὲ κάθε πόδι.

γ) Κάνετε ποδήλατο ὅσο μπορεῖτε. Ἀνεβαίνετε μ' αὐτὸ σὲ ἀνηφοριές, γιὰ νὰ καταβάλλετε μεγαλύτερη προσπάθεια μὲ τὶς γάμπες σας.

2) Χ ο ν τ ρ ο ὶ ἀ σ τ ρ ά γ α λ ο ι : Θὰ σᾶς ὠφελήσουν ὅλες οἱ παραπάνω ἀσκήσεις. Ἂν συνυπάρχη γενικὴ παχυσαρκία, ἐφαρμόζετε μιὰ ἀπισχνυντικὴ δίαιτα, ὄχι ὅμως πολὺ αὐστηρή. Καὶ μιὰ ἄλλη ἄσκησι, εἰδικὴ γιὰ τοὺς ἀστραγάλους: Βάζετε χάμω δυὸ χοντρὰ βιβλία, σ' ἀπόστασι λίγων πόντων ἀπ' τὸν τοῖχο. Πατᾶτε πάνω τους. Ἀκουμπᾶτε μὲ τὰ δυὸ χέρια σας στὸν τοῖχο. Ἀνασηκώνεσθε στὰ νύχια καὶ πατᾶτε στὶς ἄκρες τῶν βιβλίων, ἔτσι ὥστε, ὅταν ξανακατεβάσετε τὶς φτέρνες σας, ν' ἀγγίξουν τὸ πάτωμα ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα ἀπ' τὰ βιβλία.

Κάθε βράδυ, βουτᾶτε μιὰ χοντρὴ πετσέτα στὸ γνωστὸ φάρμακο «Σλοάνς» καὶ τρίβετε τὸ πίσω μέρος τῶν ἀστραγάλων σας, πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ ἔμπρός, σὰν νὰ γυαλίζετε μπότες, ὥσπου νὰ κοκκινίση τὸ δέρμα.

Ὑπάρχουν ἐπίσης γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι δραστικώτερα μέσα (ἠλεκτρικὰ μασσάζ, κλπ.) ποὺ ἐφαρμόζονται ὅμως μόνο στὰ εἰδικὰ Ἰνστιτοῦτα καλλονῆς.

Ἐντελῶς διαφορετικὸ εἶναι τὸ πρόβλημά σας, ἂν οἱ ἀστράγαλοί σας πρήσκωνται ἀπὸ τὴν κούρασι ἢ τὴν ὀρθοστασία. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι: α) τοὺς βρέχετε μὲ κρύο νερό, μετὰ τὸ περπάτημα, β) φροντίζετε νἆναι λίγο ἀνασηκωμένα τὰ πόδια σας στὸν ὕπνο σας, γ) κάνετε μασσάζ, ὅταν ξυπνᾶτε, ἀνασηκώνοντας τὸ κάθε πόδι σας καὶ ζουλῶντας το δυνατὰ μὲ τὰ δυό σας χέρια ἀπ' τὸν ἀστράγαλο ὡς τὸ μηρό. Ἂν δὲν ἰδῆτε ὠφέλεια, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας, γιατὶ μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρώτερο.

3) Τ ρ ι χ ω τ ὲ ς γ ά μ π ε ς : Ἡ εὐκολώτερη «θεραπεία» τους εἶναι τὸ τρίψιμό τους μὲ ἐλαφρόπετρα, ἀφοῦ πρῶτα τὶς σαπουνίσετε καὶ τὶς σκουπίσετε. Ἐπειτα τὶς πουντράρετε μὲ τάλκ. Ἂν ὅμως οἱ τρίχες εἶναι χοντρὲς καὶ πυκνές, ξυρίστε τις πρὶν ἀπ' αὐτὸ τὸ τσίψιμο μὲ τὴν ἐλαφρόπετρα (δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μὲ τὸ ξύρισμα οἱ τρίχες γίνονται ἀκόμα πιὸ χοντρὲς καὶ πιὸ σκληρές). Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῆτε ἕνα καλὸ ἀποτριχωτικό, ἢ τὴ γνωστὴ μέθοδο ἀποτριχώσεως μὲ κερί. Μόνιμα ἀποτελέσματα δίνει μόνον ἡ ἀποτρίχωσις μὲ ἠλεκτρισμό, ἀλλὰ στοιχίζει ἀκριβά.

4) Γ ά μ π ε ς μ ὲ σ τ ί γ μ α τ α : Ἡ αἰτία εἶναι κάποια κυκλοφοριακὴ ἀνωμαλία, ποὺ συνδέεται συχνὰ μὲ ἀδενικὲς διαταραχές. Ἡ πεοίπτωσι αὐτὴ ποιατηρεῖται μᾶλλον στὶς ὄχι πολὺ νέες γυναῖκες. Γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγετε, παίρνετε μουρουνόλαδο καὶ βιταμίνες. Πρὶν ἀρχίσετε τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας, πηδᾶτε σκοινάκι ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Περπατᾶτε πολύ. τρέχετε γιὰ νὰ προλάβετε τὸ λεωφορεῖο. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀσκήσεις καλυτερεύουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἂν ὡστόσο τὰ στίγματα ἐπιμένουν, δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι, παρὰ νὰ φορέσετε κάπως χοντρύτερες κάλτσες, γιὰ νὰ τὰ κρύβετε.

5) Ἀ δ ύ ν α τ ο ι μ η ρ ο ί : Ἴσως δὲν τρῶτε ἢ δὲν κοιμᾶσθε ἀρκετά. Πιθανώτατα, πρέπει νὰ κερδίσετε μερικὰ κιλά, γιὰ νὰ διορθωθῆ κι' αὐτὸ τὸ τοπικὸ ἐλάττωμά σας. Καὶ δυὸ ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν πολύ:

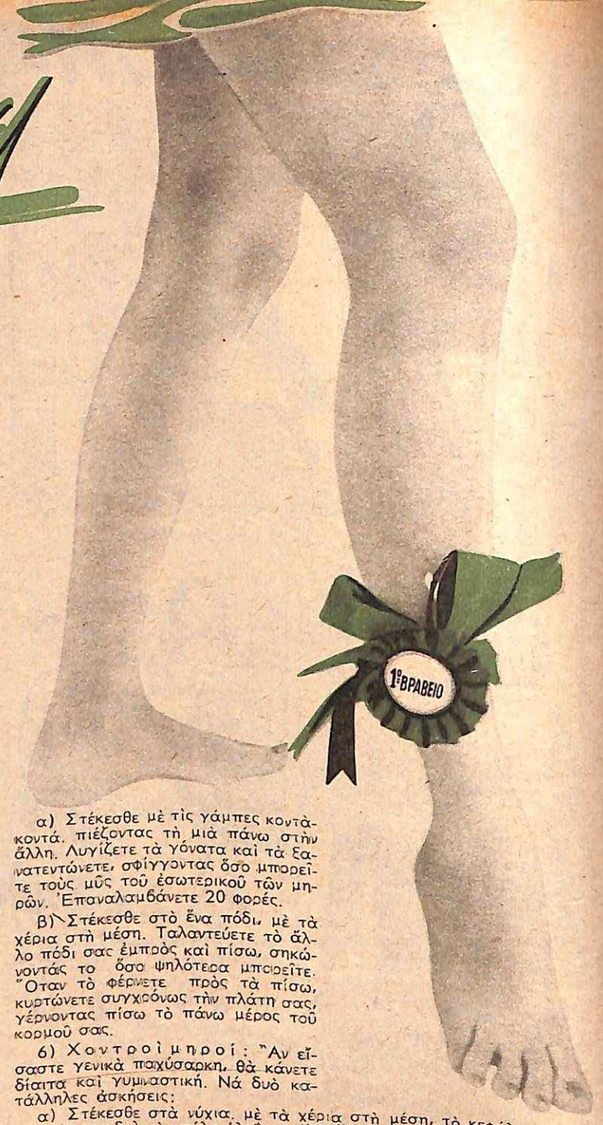

α) Στέκεσθε μὲ τὶς γάμπες κοντὰ-κοντά. πιέζοντας τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη. Λυγίζετε τὰ γόνατα καὶ τὰ ξανατεντώνετε, σφίγγοντας ὅσο μπορεῖτε τοὺς μῦς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν μηρῶν. Ἐπαναλαμβάνετε 20 φορές.

β) Στέκεσθε στὸ ἕνα πόδι, μὲ τὰ χέρια στὴ μέση. Ταλαντεύετε τὸ ἄλλο πόδι σας ἐμπρὸς καὶ πίσω, σηκώνοντάς το ὅσο ψηλότερα μπορεῖτε. Ὅταν τὸ φέρνετε πρὸς τὰ πίσω, κυρτώνετε συγχρόνως τὴν πλάτη σας, γέρνοντας πίσω τὸ πάνω μέρος τοῦ κορμοῦ σας.

6) Χ ο ν τ ρ ο ὶ μ η ρ ο ί : Ἂν εἶσαστε γενικὰ παχύσαρκη, θὰ κάνετε δίαιτα καὶ γυμναστική. Νά δυὸ κατάλληλες ἀσκήσεις:

α) Στέκεσθε στὰ νύχια. μὲ τὰ χέρια στὴ μέση, τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὴ σπονδυλικὴ στήλη ὁλοΐσια. Λυγίζετε ὕστερα τὰ γόνατα ὅσο περισσότερο μπορεῖτε, διατηρῶντας πάντα ἴσιο τὸ σῶμα καὶ τὸ κεφάλι σας, χωρὶς νὰ σκύψετε καθόλου. Ἐπαναλαμβάνετε 25 φορὲς αὐτὴ τὴν ἄσκηση.

β) Κάθεσθε χάμω σταυροπόδι, μπροστὰ σὲ μιὰ καρέκλα, ἀκουμπῶντας τὰ μπράτσα σας στὸ κάθισμά της. Τεντώνετε τὸ δεξιὸ σας πόδι πλάγια, ὅσο μακρύτερα μπορεῖτε. Ξαναγυρίζετε στὴν ἀρχικὴ θέσι καὶ τεντώνετε τὸ ἀριστερό. Ἐπαναλαμβάνετε 10 φορὲς μὲ κάθε πόδι.

Προσπαθῆστε σιγὰ-σιγὰ νὰ κάνετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι, χωρὶς νὰ στηρίζεσθε πιὰ στὴν καρέκλα.

Ὑπάρχουν ὡστόσο κοπέλλες λεπτές ποὺ ἔχουν δυσανάλογα χοντροὺς μηροὺς καὶ γάμπες.

Σ' αὐτὲς τὶς ἀρκετὰ συχνὲς περιπτώσεις, πρόκειται ἴσως γιὰ ἕνα κληρονομικὸ ἐλάττωμα, ποὺ δὲν ὀφείλεται σὲ τοπικὴ συσσώρευσι λίπους καὶ δὲν μπορεῖ, δυστυχῶς. νὰ καταπολεμηθῆ ἀποτελεσματικά.

Ἴσως νὰ δῆτε ὅμως καὶ πάλι κάποια ὠφέλεια, ἂν σηκώνετε ψηλὰ τὶς γάμπες σας κάθε βράδυ, τοὺς κάνετε ἕνα σφιχτὸ μασσὰζ μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο πρὸς τὸ μηρό. καὶ τὶς τυλίγετε ὕστερα σφιχτὰ μ' ἕνα στερεὸ ἐπίδεσμο, τὸν ὁποῖο ἀφίνετε ὅλη τὴ νύχτα.

7) Κ ι ρ σ ώ δ ε ι ς φ λ έ β ε ς : Σχηματίζουν ἕνα δίχτυ ἀπὸ λεπτὲς μπλὲ γραμμές, σχεδιασμένο πάνω στὸ δέρμα τῆς γάμπας καὶ τοῦ μηροῦ.

Πρόκειται γιὰ μιὰ πάθησι ἄγνωστης αἰτιολογίας, ποὺ προσβάλλει δέκα φορὲς περισσότερες γυναῖκες παρὰ ἄντρες. Συμβουλευθῆτε γι', αὐτὴν τὸ γιατρό σας.

Ἀποφεύγετε τὶς καλτσοδέτες καὶ τὶς πολὺ σφιχτὲς ζῶνες-ζαρτιέρες. Καὶ κρύβετε ὅσο μπορεῖτε τὶς μπλὲ φλεβίτσες μ' ἕνα ἐπιδέξιο μακιγιάζ.

Γουνα

Ὅλ' ἡ γοῦνα τῆς γυναίκας ὁ μεγάλος ὁ μαγνήτης
πειρασμὸς ἀπὸ τοὺς λίγους στὴν καρδούλα την (ἀγνή της.
«Κοσμικὴ» καὶ «μιντινέττα» «δακτυλὸ» ἡ θεατρίνα
ἔχει κλείσει τ' ὄνειρό της σὲ γουνάδικου βιτρίνα.

★

Ἡ μικρούλα τὴν προθήκη τὴν κυττάζει μὲ πικρία
καὶ τὸ κρύσταλλο «τρυπάει» μὲ τοῦ πόθου τὴ ματιά,
ὅσα λόγια κι' ἂν τῆς πῆτε, ἡ καρδιά της μένει κρύα
θέλει γοῦνα γιὰ ν' ἀνάψη τῆς ἀγάπης ἡ φωτιά!
Τί περίεργο ἀλήθεια! Μέσ' τοὺς τέσσερις τοὺς τοίχους
κάποιας γραφικῆς ταβέρνας ποὺ στεγάζει μὲ στοργὴ
τὰ «ντουέττα» τῶν βλεμμάτων, ὑποσχέσεις, ὅρκους, στί- (χους
ἡ μικρὴ σ' ἀγριοβλέπει... ὅλο νεῦρο καὶ ὀργή!
Καὶ φιλοσοφεῖ: «Πῶς τρέχουν, στὴ ζωή μας τὰ ρολό- (για!»

κι' ἐσὺ χάσκεις σὰν Ρωμαῖος τῶν καιρῶν μας τῶν πεζῶν!
Τῆς κομψότητος τὰ σίγη, δὲν ζεσταίνονται μὲ λόγια,
ἀλλὰ μόνον μὲ «βιζόν!»
Τί περίεργο ἀλήθεια! Ὅλες μὲ μιὰ γοῦνα «πρώτης»
παίζει ρόλο κι' ἡ ποιότης! —
πῶς θερμαίνονται ἀμέσως! Κάνουν σὰν μικρὰ παιδιά.
Καὶ νομίζεις πὼς τὴ γοῦνα... τὴ φορᾶνε στὴν καρδιά!

★

"Ἔτσι ὁ νέος ὁ καϋμένος, λαχταρᾶ κι' αὐτὸς μιὰ γοῦνα
— κι' ὅταν λέη Ἐκείνη «γοῦνα», ἐννοεῖ μακοὺ παλ- (τό!—
κι' ἔχει βάλει στὸ κεφάλι, καταπληκτικὴ φουρτοῦνα
γιατὶ χάνει τὸ κορίτσι ἑκατὸ τοῖς ἑκατό!
Ἡ παρέα κοροϊδεύει! Γιατὶ ὁ κόσμος εἶναι εἴρων,
κι' ὅταν δοῦνε πὼς «δὲν ἔχεις», δὲν τοὺς καίγεται καρφί.
—Ἡ «φερεγγυότης» λένε, τῶν νεανικῶν ὀνείρων
σὲ γραμμάτιο δὲν πιάνει γι' «ἀσφαλὴς ὑπογραφή!»
Ἔτσι πιὰ γιὰ μόνη λύσι
βρίσκει «κάτι νὰ πουλήση»!
"Ἐχει ἕναν ἀναπτῆρα, μὰ πολὺ παληό, σακάτη.
Τὸ ρολόϊ; Τί νὰ πιάση; Ποῦ νὰ τόβρη αὐτὸ τὸ «κάτι»;
Ξενυχτάει μέχρι ν' ἀκούση τῶν πουλιῶν τὴ συναυλία
καὶ πρωῒ ἀποφασίζει νὰ πουλήση τὰ βιβλία!
Τὰ πουλάει «ὅσα - ὅσα» — ὅλη τὴ βιβλιοθήκη —
"Ὡσπου εἷς μαυραγορίτης πούχει «ἀμάξια» καὶ μαοῦνα
πλησιάζει τὴν «Ἐκείνη» καὶ τῆς ἀγοράζει γοῦνα
καὶ ὁ νέος στὴν ταβέρνα μ' ἕνα ὕφος τραγικὸ
πίνει τὴ «Δικονομία» καὶ τὸ «Κληρονομικό».

★

Ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει ἡ γοῦνα! Τί καυγάδες κι' ἀγωνίες
κι' ἴσως προσεχῶς γιὰ γοῦνες νἄχουμε κι' αὐτοκτο- (νίες.

Ζευγαριῶν πολλῶν θὰ γίνουν ἀποτόμως χωρισμοί
καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον
μερικῶν λαμπρῶν συζυγῶν
θὰ τὴ δῆς νὰ κινδυνεύη τὴ συζυγικὴ τιμή.
Θὰν' αὐτὸς ὑπαλληλᾶκος μὲ μικρὸ μισθὸ καὶ βάρη
καὶ θὰ πάη αὐτὴ στὸ σπίτι, μὲ γκρὶ» τοῦ «Σιστο- (βάρη»!

— Ποῦ τὴ βρῆκες τέτοια γοῦνα;
— Μοῦ τὴν ἔφερ' ἡ νουνὰ μου, πούρθε τώρα ἀπὸ τὸ (Παρίσι!
» Τοὺς ἐθάμπωσα στοῦ «Φλόκα»! Πέρασα κι' ἀπὸ τὸ («Ζοννάρ»!
» Τώρα πάει ἡ νουνὰ στὴ Ρώμη! Θὰ μοῦ στείλη δυὸ «φενάρ»,
Κι' «οὔτε γάτα οὔτε ζημιὰ» ἡ ἁπλὴ ἀνωμαλία!
"Ἐχει «μπάρμπα στὴν Κορώνη»... καὶ «νουνὰ στὴν Ἰτα (λία»!

★

Ὅλ' ἡ γοῦνα τῆς γυναίκας ὁ μεγάλος ὁ μαγνήτης.
«Κοσμικὴ» καὶ «μιντινέττα» «δακτυλὸ» ἡ θεατρίνα
γιὰ μια γυναῖκα ἀνοίγει θέσι στὴν καρδούλα τὴν ἀγνή της
κι' ἔχει κλείσει τ' ὄνειρό της σὲ γουνάδικου βιτρίνα.

Εἰκονογράφησις Τίτα Τάσσου — Ὁ Συντάκτης Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

ΤΟ «ΚΥΝΗΓΙ» ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΕΚΡΗΞΗ έγινε στ' ανοιχτά της Ρόδου. Το ναρκαλιευτικό «Ντράϊεν» ανατινάχτηκε στον αέρα, παρασέρνοντας στο βυθό όλους όσους βρίσκονταν πάνω στο καλοφτιαγμένο εκείνο σκάφος, που ήταν το πρώην ελληνικό «Σημαία». Από τους όγδοντα έξη άντρες του πληρώματός του, σώθηκαν μονάχα τρεις. Τους βρήκε σε κακά χάλια ένα δικό μας καΐκι — το «Ασημίνα 31» Ν. Χ. — τους περιμάζεψε και τους μετέφερε στην Κω. Έχει άρχισαν αμέσως οι ανακρίσεις γιά νά εξακριβωθή πώς έγινε ό καταποντισμός. Φυσικά οι τρείς ναυαγοί, που δούλευαν στο μηχανοστάσιο, βεβαίωσαν ότι το «Ντράϊεν» χτυπήθηκε από τορπίλλη. "Ετσι ή ιστορία έκλεισε χωρίς συνέπειες. Μά ή πραγματικότητα ήταν άλλη. Το γερμανικό ναρκαλιευτικό ανατινάχτηκε έπειτα από ένα πετυχημένο σαμποτάζ της όμάδος «033», που βρούσε από τις άρχές του 1942 στά διαφορα έλληνικά λιμάνια...

Οι σαμποτέρ ήταν πολλοί. Οι περισσότεροι είχαν έρθει από τη Μ. 'Ανατολή κι' ήταν άξιωματικοί και ύπαξιωματικοί, που είχαν τελειοποιήσει τις γνώσεις τους στη Σχολή «102» της Χάιφα. "Ετσι δέν άργησαν νά στοιλοΐν στην 'Ελλάδα, μιά καί αύτός ήταν έξ άρχής ό σκοπός τους. Από τους σαμποτέρ αύτούς σημειώνουμε τα όνόματα τοϋ Γιάννη Κλωνάρη, τοϋ Κώστα Χατζόπουλου, τοϋ Μηνά Παπαγιάννη, τοϋ Κώστα Σφαντόπουλου, τοϋ Χάρη Γιαννικόπουλου, τοϋ Γιώργη Βουδούρη καί τοϋ Μανώλη Κάτσικα, πού είχαν δραπετεύσει από τήν Κρήτη — μέ τήν έλληνική καταδρευστ— καί ξαναγύρισαν στην 'Ελλάδα έπειτα από ένα χρόνο περίπου. Οί τολμηροί αύτοί άντρες δρούσαν σέ διαφορετικά σημεία, μά διατηρούσαν έπαφή άνάμεσά τους μέ τους άσυρμάτους πού είχαν φέρει μαζί τους. 'Η δράση τους ήταν πράγματι καταπληκτική. Γιατί δέν ήταν μόνο τα σαμποτάζ. "Ηταν καί οί πολύτιμες πληροφορίες πού έστελναν στη «βάση» τους γιά τίς νηοπομπές, πού διέσχιζαν κάθε τόσο τό Αιγαίο...

Τό σαμποτάρισμα τοϋ «Ντράϊεν» ήταν άποκλειστική σχεδόν δουλειά τοϋ Γιάννη Κλωνάρη καί τοϋ Μανώλη Κάτσικα. 'Ο πρώτος, όχι μονάχα κατώρθωσε νά προσληφθή ώς ναυπηγός στό Σκαραμαγκά, άλλά καί νά στήση δουλειά άπό τα ναρκαλιευτικά, μέ τη βοήθεια ένός νεαροϋ Γερμανοϋ άξιωματικοϋ, πού τον είχαν «τυλίξει» μ' ένα πολύ άριστοτεχνικό τρόπο. 'Αφοϋ τον διπλάρωσαν κανονικά κι' έπιασαν φιλίες μαζί του, ό Γιάννη Κλωνάρης τοϋ παρουσίασε ώς... φοραδωνιαστικιά του, όνομα Μαρία— πού έν γνώσει της γιά όλα έκεϊνα πού μπορούσαν νά συμβοϋν, δέχτηκε νά παίξη τό ρόλο της «μνηστής». 'Η Μαρία ήταν ώραία. Κι' όχι μόνο αύτό. "Ασχετα άν ή μοίρα τήν είχε ρίξει στάν «κακό δρόμο», ήταν μιά τίμια κι' ύπερήφανη 'Ελληνίδα.

"Ετσι δέν άργησε ν' άναλάβη τα καθήκοντά της κοντά στό Γερμανό άξιωματικό καί νά φέρη είς πέρας τήν άποστολή της.

— Είσαι τόσο καλός, Πέτερ! τοϋ είπε ένα βράδυ πού τής έκανε... έρωτηκή έξομολόγησι, άδιαφορώντας γιά τήν ύπαρξι τοϋ ύποτιθεμένου άρν' άγαπτό τοϋ Γιάννη, λυπούμαι νά τον έγκαταλείψω. Τούλάχιστον άν τοϋ έκανα, άν τοϋ έλεγα πώς τό παρατώ γιά ν' άκολουθήσω άλλον...

— Έχεις δίκηο, άποκρίθηκε ό αίσθηματίας άξιωματικός. Τί δουλειά μπορεί νά κάνη ό Γιάννης Κλωνάρης;

— Ό,τι καί βάνει. 'Ακόμη κι' έργάτης στά ναυπηγεία τοϋ Σκαραμαγκά...

Αύτό ήταν. 'Από τήν άλλη μέρα κιόλας τό πρωί, ό "Ελληνας σαμποτέρ βρέθηκε σ' ένα άπό τα πιό έπίκαιρα άπόσταν» τής πολεμικής μηχανής των Γερμανών. Συγχρόνως, δείχνοντας καλή διαγωγή ό ίδιος, κατώρθωσε νά προσλάβουν καί τό συνεργάτη του Μανώλη Κάτσικα στά ναυπηγεία κι' έτσι, οί δύο τους τώρα, ν' άρχίσουν τή δράση τους. 'Ο σκοπός τους βέβαια ήταν τα σαμποτάζ. Μά ή δουλειά ήταν έξαιρετικά λεπτή καί δύσκολη γιατί, ή μεταφορά τών έκρηκτικών ύλών μέσα στοϋ Σκαραμαγκά, ήταν σχεδόν άκατόρθωτη. Οί σωματικές έρευνες, άπό τα νύχια ώς τήν κορφή, γινόντουσαν κάθε πρωί πού πήγαιναν ν' άναλάβουν έργασία. Πώς θά γινόταν λοιπόν; Τίς έκρηκτικές ύλες —τίς «βεντοΰζες» συνηθισμένη τους γλώσσα οί σαμποτέρ— τίς φύλαγε ό έπισμηνίας τής Β. 'Αεροπορίας μας Αναστάσιος Σκάλκος, στην όδό Τζαβέλα 16, μαζί μέ τον άσύρματο τής όργανώσεως.

'Από έκεί όμως γιά νά μεταφερθοϋν στά ναυπηγεία καί νά τοποθετηθοϋν στον προορισμό τους, ήταν κάτι τό άπίθανο σχεδόν. Πρόβλημα άλυτο. Φυσικά, τόσον ό Γιάννης Κλωνάρης, όσο κι' ό Μανώλης Κάτσικας, προσπαθοϋσαν νά βροϋν τον τρόπο γιά νά πετύχουν τό σκοπό τους. Δέν άπογοητεύονταν γρήγορα. 'Ωστόσο στίς 19 Φεβρουαρίου 1943, είχε έρθει μήνυμα άπό τή Μ. 'Ανατολή, ότι ήταν άνάγκη νά βγή άπό τή μέση μέ κάθε θυσία τό ναρκαλιευτικό «Ντράϊεν», πού τους είχε χωθή γιά καλά στή μύτη. 'Αλλ' όχι μόνο σ' αύτούς. 'Ακόμη καί οί σαμποτέρ γό μέ τή λιγνή μαύρη τσιμινιέρα, τό περίεργο σκαρί, τά χοντρά άλχρόνια τώρα τους πατριώτες των διαφόρων όργανώσεων.

Τό «άνάγγελλαν» κάθε τόσο οί μυστικοί πομποί στό στρατηγείο τής Μ. 'Ανατολής καί ξεκινοϋσαν άπ' τίς βάσεις τους τά συμμαχικά όπαδρύχια γιά νά τό συναντήσουν στό Αιγαίο. Παραμόνευαν μέρα καί νύχτα. Τό χτυποϋσαν μέ τίς τορπίλλες τους. "Αδικα κοπιάζανε. Τό «Ντράϊεν» ξεγλυστροϋσε πάντα άπό τό κυνήγι αύτό τοϋ θανάτου. 'Από τοϋ χάρου τά δόντια. Δέ βιαζόταν. Ξαναγύριζε στον Πειραιά. Λαδωμένο έμπαινε στή δεύτερη. Τοϋ έφτιχναν βόμβες βυθοϋ π' άεροπλάνα. Μικροζημίες. Τά κατάφερνε καί γλύτωνε, σάν νά τό προστάτευε μιά άνώτερη δύναμι. Τ' άλμπουρά του ήταν σπασμένα. 'Η τσιμινιέρα τοϋ είχε φύγει. Μέ μισή προπέλα καί σαρωμένο τό κατάστρωμά του άπό τα πολυβόλα. Γεμάτο νεκροϋς καί τραυματίες...

Τό «Ντράϊεν» ξαναγύριζε μέ ψηλά πάντα στην πρύμη τή σημαία τοϋ άγκυλωτοϋ. Τί μυστήριο ήταν αύτό; Τό νόμιζαν στό βυθό κι' αύτό ξαναγύριζε στή βάση του. 'Εμπαινε στη δεξαμενή, έπισκευαζόταν κι' ήταν έτοιμο πάλι νά ξεκινήση. Τύχη βουνό. Δέν είχαν άδικο λοιπόν πού τό έλεγαν πλοίο τοϋ διαβόλου οί πατριώτες...

"Ενα βράδυ, ό Λεωνίδας Παπαδημητρίου —μέλος στενό τής όμάδος σαμποτέρ— έφερε μιάν ένδιαφέρουσα πληροφορία άπό τό λιμάνι τοϋ Πειραιώς: Τό ναρκαλιευτικό είχε πάθει σοβαρές ζημίες στό Αιγαίο άπό μιά έπίθεσι πού τοϋ έκαναν τά συμμαχικά άεροπλάνα στ' άνοιχτά τής Πάρου. Τήν πληροφορία γιά τον άπόπλου τοϋ «Ντράϊεν» τήν είχε στείλει στό στρατηγείο τής Μ. 'Ανατολής ή όργάνωσι «"Ομηρος» καί τώρα έπρεπε νά είδοποιήσουν πάλι «κάτω» γιά τό άποτέλεσμα. Τό ναρκαλιευτικό είχε μεταφερθή στοϋ Σκαραμαγκά γιά τό έπισκεύασμα. "Ηταν άνάγκη λοιπόν νά πληροφορηθοϋν, πότε θά ήταν έτοιμο γιά νά ξαναφύγη.

— Περίπου τό μάθαμε κιόλας, είπαν τό ίδιο έκείνο βράδυ ό Γιάννης Κλωνάρης κι' ό Μανώλης Κάτσικας στό Σκάλκο, πού περίμενε νά στείλη τήν πληροφορία μέ τον άσύρματο. Τό πολύ σ' ένα μήνα θά μπορέση νά ξαναταξιδέψη...

Μά αύτή τή φορά οί Γερμανοί ήταν βέβαιοι ότι κανείς δέ μπορούσε νά τους προδώση. 'Ακόμη καί τό έλληνικό προσωπικό πού είχε λάβει μιχρος στην έπισκευή τοϋ σκάφους, είχε μεταφερθή άεροπορικώς στή Θεσσαλονίκη —όπως γινόταν πάντα σέ παρόμοιες περιπτώσεις— έκτος άπό έφτά τής άπολύτου έμπιστοσύνης τους. 'Ανάμεσα στούς τελευταίους αύτούς, ήταν καί οί δύο πατριώτες. Τό κακό ήταν ώστόσο ότι τό «Ντράϊεν» τό κινηγοϋσαν κι' οί σαμποτέρ άλλων όργανώσεων, πρό παντός τοϋ «Απόλλωνος», πού είχαν βαλθή σώνει καί καλά νά τό άνατινάξουν. "Ενας άπ' αύτούς ήταν κι' ό γνωστός μας Νικόλας 'Αδάμ, τό άσύγκριτο έκείνο παλληκάρι άπό τους Τσακαίους, πού είχε έπιτελέσει άληθινά θαύματα ώς τότε.

Μέ τή σειρά του κι' αύτός είχε πληροφορηθή ότι τό «Ντράϊεν» έπρόκειτο ν' άποπλεύση άπό στιγμή σέ στιγμή κι' άποφάσισε νά τά παίξη όλα γιά όλα. Στην κατάλληλη ώρα, παρουσιάστηκε στούς Γερμανούς καί ζήτησε δουλειά. Εύτυχώς δέν τον κράτησαν. 'Ο 'Αδάμ δέν είχε καμένα «συστατικό» κι' έτσι δέ μπορούσαν νά τον... βοηθήσουν. 'Αλλά καί δέν τον άπογοήτευσαν.

—"Αφησέ μας τή διεύθυνσί σου, τοϋ είπαν. Θά σέ είδοποιήσουμε σύντομα. Μπορεί νά μάς χρειαστής γιά τό πλήρωμα ένός καινουργίου φορτηγοϋ πού θά βάλουμε αύτές τίς μέρες μπροστά...

Τους εύχαρίστησε ό 'Αδάμ, τους άφησε μιά ψεύτικη διεύθυνσι κι' έφυγε. Είχε άποτύχει, πράγμα έξαιρετικά εύχάριστο γιά τους άλλους σαμποτέρ. Γιατί ή έπέμβασί του, ίσως χαλούσε τα σχέδια τοϋ Γιάννη Κλωνάρη καί τοϋ Μανώλη Κάτσικα. Οί Γερμανοί τους θεωροϋσαν τής άπολύτου έμπιστοσύνης τους. "Οπως είπαμε καί πιό πάνω, όχι μόνο δέν τους έστειλαν στή Θεσσαλονίκη, όπως είχαν στείλει καί τους άλλους έργάτες καί τεχνικούς, άλλά καί τους έβαλαν γιά δώρο άπό δυο κονσέρβες, ζάχαρη καί τσιγάρα, γιά τήν καλή δουλειά πού είχαν κάνει. Τό μόνο πού έγινε ήταν, ότι δέν τους άφησαν νά πάνε στά σπίτια τους, άπό φόβο σίγουρα μήπως μεταδώσουν τήν πληροφορία ότι ήταν έτοιμοι νά ξεκινήσουν άπό τό Σκαραμαγκά, γιά ένα μακρυνό ταξίδι.

— Θά φύγη πάλι τό διαβολόκαραβο κι' έμείς δέν κατοφέραμε άκόμη τίποτε, είπε ό Κλωνάρης άπογοητευμένος στό σύντροφό του. Κι' όχι μόνο αύτό, άλλά βοηθήσαμε κι' άπό πάνω νά διορθωθή μιά ώρα άρχήτερα...

'Ο Μανώλης Κάτσικας άνασήκωσε τους ώμους του.

— Αίσθάνομαι τύψεις, άποκρίθηκε. "Αν δέν άνατινάξουμε τό «Ντρέϊεν», δέν άξίζουμε γιά "Ελληνες. Κρίμα πού μάς θεωρούσαν άσσους στή Σχολή τής Χάιφα...

"Αγνωστο όμως γιατί, τό ναρκαλιευτικό άλλαξε πάλι πρόγραμμα καί άνέβαλε τό ταξίδι του γιά έκατοστή φορά. Οί έφτά "Ελληνες, πήραν τότε άδεια νά βγοϋν έξω. "Επρεπε όμως νά ξαναγυρίσουν στό Ναύσταθμο έπειτα άπό σαράντα όχτώ ώρες. Οϋτε μισή παραπάνω. 'Εν τάξει. "Εφυγαν ό Κλωνάρης κι' ό Κάτσικας, άνταμώθηκαν μέ τον έπισμηνία Σκάλκο καί κάθησαν νά βροϋν κανένα καινούργιο σχέδιο, γιά νά περάσουν στά ναυπηγεία κομμιάτι άπό τις βόμβες πού είχαν έτοιμάσει γιά τό «Ντράϊεν». Είδαν κι' άπόειδαν όμως πώς δέν έβγαινε τίποτε μέ τις «συσκέψεις» κι' άποφάσισαν ν' άκολουθήσουν τον πρωτόγονο τρόπο, πού άκολουθοϋσαν όλοι οί σαμποτέρ έκείνοι πού δέν είχαν βγή άπό καμμιά «είδική» σχολή.

— Θά βασιστοϋμε πάλι στήν κουραμάνα, είπε ό Κάτσικας. 'Ο κίνδυνος βέβαια νά πιαστοϋμε έτ' αύτοφώρω είναι μεγάλος, μά δέν μποροϋμε νά κάνουμε διαφορετικά. Θά προσπαθήσουμε νά πετύχουμε κι' ό Θεός βοηθός ..

Μέ τήν άπόφασι αύτή χώρισαν. 'Ο 'Αναστάσιος Σκάλκος τράβηξε νά στείλη μήνυμα στό στρατηγείο ότι «έντός τών δύο προσεχών ήμερών θά έγένετο άπόπλους άνατινάξεως τοϋ ναρκαλιευτικοϋ», ένώ ό Κλωνάρης καί ό Κάτσικας πήγαν παρέα στό δωμάτιό τους, στό ξενοδοχείο «Δελφοϋ» τής όδοϋ 'Αγ. Κωνσταντίνου. Τό μεγαλύτερο μέρος τοϋ ξενοδοχείου αύτοϋ ήταν έπιταγμένο άπό τους Γερμανούς. 'Αλλά οί δύο σαμποτέρ είχαν έπιδιώξει νά νοικιάσουν ένα δωμάτιο έκεί μέσα, μέ τήν έλπίδα πώς ίσως νά καταρθώναν πότε - πότε νά «τσιμπολογοϋν» καμμιά πολύτιμη πληροφορία.

—"Ας πέσουμε στον ϋπνο, πρότεινε ό Κλωνάρης στό σύντροφό του. Πρέπει νά κοιμηθοϋμε πολύ, γιά νά ήρεμήσουν κάπως τά νεϋρα μας..

— Σύμφωνος, άποκρίθηκε ό άλλος. 'Όνειρα γλυκά, Γιάνη...

Σάν νά προαισθάνονταν τήν ώρα έκείνη τά δυό παλληκάρια, τό τραγικό φινάλε τής ήρωϊκής αύτής ίστορίας. "Οπως κι' άν είχε τό ζήτημα, τήν ώρισμένη ώρα πού τους είχαν πή οί Γερμανοί, οί δυό σαμποτέρ βρισκόντουσαν στή θέσι τους. "Ολα ήταν έτοιμα. Κι' όπως έξεϊχναν τά πράγματα, τό ναρκαλιευτικό θά ξεκινοϋσε άπό στιγμή σέ στιγμή. Πραγματικά, τό πρωϊ τής τρίτης μέρας, μιά όμάδα άπό χρυσοστόλιστους έκπροσώπους τοϋ Γερμανικοϋ ναυαρχείου, άνέβηκε στό σκάφος συνοδευόμενη κι' άπό άλλους έπισήμους. Τό «Ντράϊεν» ξεκίνησε άκριβώς στίς όχτώ κι' έπλευσε μέχρι τήν Αίγυνα. Πέρασε κοντά άπό τον Πόρο κι' άπό μερικά άλλα νησάκια καί ξαναγύρισε στή βάσι του κατά τίς τρεϊς τό μεσημέρι. Οί έκπρόσωποι τοϋ ναυαρχείου άποβιβάστηκαν καί καιτέφθασε τό πλήρωμα γιά νά φορτώση τά μηχανήματα άνιχνεύσεως ύποθρυχίων, έκατοντάδες τόννους πυρομαχικά κι' έφόδια γιά ένα πολύμηνο ταξίδι.

Μαζί όμως μ' αύτούς ήταν καί οί δυό σαμποτέρ: 'Ο Γιάννης Κλωνάρης κι' ό Μανώλης Κάτσικας. 'Ο πρώτος κραίσοσε κάτω άπό τή μαισχάλη του μιά γερμανική κουραμάνα, πού μέσα στήν ψύχα της βρισκόντουσαν κρυμμένες δυό μικρές, άλλ' έξαιρετικά δυνατές ώρολογιακές βόμβες. "Ηταν Σαββατοκύριακο. Κατά τίς έξη, τό πλήρωμα έγκατέλειψε τό σκάφος καί μπήκε στά γραφεία τών ναυπηγείων γιά νά είσπράξη τό βεβαιωτικό του. Μαζί μ' αύτούς ήταν καί οί δύο σαμποτέρ, πού περίμεναν ύπομονετικά πίσω άπό τους άλλους έργάτες. Χαϊμογελοϋσαν μόνοι τους. 'Επί τέλους είχαν κατορθώσει αύτό πού έπεδίωκαν τόσον καιρό. Οί «ώρολογιακές» τους είχαν τοποθετηθή έκεί πού έπρεπε.

Ξαφνικά, ό Γιάννης Κλωνάρης άνατρίχιασε. Τά μάτια του είχαν καρφωθή σ' έναν άξιωματικό πού τον κυττοϋσε περίεργα. Μήπως λοιπόν είχε μυριστή τίποτε καί τώρα τον παρακολουθοϋσε γιά νά δή τί θά έκανε καί ποϋ θά πήγαινε; "Εκανε μιά κίνησι καί χωρίς νά βγάλη κουβέντα, προσπάθησε νά είδοποιήση τό σύντροφό του γιά τον κίνδυνο Μά ό κίνδυνος δέν ήταν αύτός πού φοβόντουσαν. "Ηταν κάτι άλλο, ίσως χειρότερο. 'Ο άξιωματικός πλησίασε τό σαμποτέρ κι' άκούμπησε τό χέρι του στόν άριστερό του ώμο

— Εσύ είσαι ό Γιάννης Κλωνάρης; τοϋ είπε μέ τά μισοσπασμένα έλληνικά του. Μιλάς γερμανικά;

— Πολύ λίγα, άποκρίθηκε ό άλλος, ένώ κρύος ίδρώτας έβρεχε τό μέτωπό του. "Ο,τι ξέρω τά έμαθα έδώ μέσα...

— Δέν πειράζει. Είσαι καλός ναυπηγός καί θάρθης μαζί μας. Σέ δυό ώρες άκριβώς θά ξεκινήσουμε γιά τό Αίγαίο. 'Από σήμερα, θά πληρώνεσαι διπλό ήμερομίσθιο. .

Τά πόδια τοϋ "Ελληνα λύγισαν στήν κυριολεξία. "Αν αύτό πού τοϋ είπε ό Γερμανός ήταν άλήθεια, έπρεπε ν' άποχαιρετήση μιά γιά πάντα τή ζωή. Γιατί οί ώρολογιακές βόμβες πού είχαν τοποθετήσει στό μηχανοστάσιο, θά έκρήγνυνταν τό άργότερο μέχρι αύριο τό βράδυ. 'Αφοϋ λοιπόν τήν ώρα έκείνη θά ταξίδευε μέ τό ναρκαλιευτικό, ή τύχη του θά ήταν όμοια μέ τών άλλων. Μέ ποιόν τρόπο θά κατώρθωνε ν' άποφύγη τό ταξίδι; 'Ωστόσο γιά νά μή δείξη άνησυχία, χαμογέλασε εύθυμα στόν άξιωματικό καί τον εύχαρίστησε γιά τήν... τιμή πού τοϋ έκανε νά τον διαλέξη άνάμεσα σέ τόσους άλλους τεχνίτες "Υστερα άποκακρύθηκε μέ τρόπο. 'Ο σκοπός του ήταν νά προσπαθήση νά ξεφύγη άπαρατήρητος άπό τό Σκαραμαγκά καί νά έξαφανιστή.

— Είναι τό καλύτερο πού έχεις νά κάνης, τοϋ είπε άνήσυχος ό Κάτσικας. Τί άναποδιά ήταν αύτή;

Τή στιγμή όμως πού ήταν έτοιμος νά βγή άπό τά ναυπηγεία, τον πλησίασε ένας ναύτης καί τοϋ είπε ότι τον ζητοϋσαν στή διεύθυνσι. "Επρεπε νά παρουσιαστή άμέσως. Θάμεινε καί μή, ό Κλωνάρης άναγκάστηκε νά ύπακούση. Μόλις μπήκε μέσα στά γραφεία, είδε τον άξιωματικό πού τοϋ είχε μιλήσει πρίν άπό λίγο, νά τον κυττάζη καλοκαρδα. 'Αναπτρίχισε ό δυστυχισμένος "Ελληνας καί χαμογέλασε κι' αύτος μέ δυσκολία. 'Η Διοίκησι, τοϋ είπε, είχε έκτιμήσει τήν έργασία του καί τον «παρακαλοϋσε» νά μήν άφνηθή τή συνδρομή του: "Ηταν άπόλυτη άνάγκη νά δεχτή τή θέσι πού τοϋ πρότειναν, γιατί ό δικός τους ναυπηγός είχε άρρωστήσει. Συμφωνοϋσε ή όχι;

— Τί θά πή αύτό; έκανε ξαφνιασμένος δηθεν ό Κλωνάρης, ένώ ή ψυχή του έτρεμε άπό μέσα. Είμαι έτοιμος νά σάς άκολουθήσω στήν άκρη τοϋ κόσμου. Μπορώ νά είδοποιήσω τό σπίτι μου;

— Δυστυχώς όχι, άποκρίθηκε ό Γερμανός άξιωματικός. Κανείς δέν πρόκειται νά βγή "Εξω σήμερα. 'Από τό πρωϊ όμως λιμάνι πού θά πιάσουμε, θά μπορέσης νά τους στείλης τηλεγράφημα ή γράμμα. Πήγαινε νά έτοιμαστής...

'Ο Κλωνάρης άπομακρύνθηκε σάν μεθυσμένος. 'Η ψυχή του ήξερε τί αίσθανόταν τήν ώρα έκείνη. "Ηταν λοιπόν καταδικασμένος νά πεθάνη άπό τις ίδιες τους τις βόμβες; 'Επειδή ώστόσο δέ μπορούσε νά κάνη διαφορετικά, βρήκε τον Κάτσικα καί τοϋ είπε τά καθέκαστα. 'Ο νεαρός σαμποτέρ κόντεψε νά λιποθυμήση. Τουλάχιστον νά πήγαινε κι' αύτός μαζί τους! Θά προσπαθοϋσε νά φτάση άπαρατήρητος στό μηχανοστάσιο καί θά έκανε τ' άδύνατα δυνατά ν' άφοπλίση τις «βεντοϋζες».

— Αύτό θά προσπαθήσω νά τό κάνω έγώ, τοϋ είπε ό Κάτσικας. Δέν είναι εύκολο βέβαια, μά έτσι ή άλλοιώς είμαι χαμένος. "Αν δέν τά καταφέρω, μία ώρα προτοϋ έκραγή ή βόμβα, θά πηδήσω στή θάλασσα. 'Από ΐκεί καί πέρα ό,τι θελήση πιά ό Θεός...

Οί δύο φίλοι άγκαλιάστηκαν καί φιλήθηκαν. Δέν είπαν τίποτε άλλο. Κυτάχτηκαν μόνο στά μάτια κι' ένώ ό Γιάννης Κλωνάρης έπιδιδόταν στό «Ντράϊεν» μαζί μέ τους άλλους, ό Μανώλης Κάτσικας σκούπιζε μέ τρόπο τά δάκρυά του. "Ηταν κάτι φοβερό. Φοβερό νά ξέρη κανείς ότι πηγαίνει σέ βέβαιο θάνατο. Τό ναρκαλιευτικό κίνησε ύπερήφανο γιά τον άγνωστο προορισμό του. Κατά τίς δώδεκα τή νύχτα βρισκόντουσαν έξω άπό τή Σύρο. 'Η θάλασσα ήταν λάδι. "Οπως έδειχναν τά πράγματα, τραβοϋσαν γιά τή Ρόδο. Κάποια στιγμή ό Κλωνάρης —αύτά πιά άπό τις άφηγήσεις των τριών ναυαγών— πλησίασε τό Γερμανό κυβερνήτη καί τοϋ είπε πώς ήταν λίγο άδιάθετος. Ζητοϋσε άδεια νά πάη νά ξαπλώση.

— Πήγαινε, άποκρίθηκε έκείνος. 'Εφόσον δέν έχεις ύπηρεσία, είσαι έλεύθερος νά κάνης ό,τι θέλεις...

«Ταξιδεύαμε περίφημα —άναφέρουν στήν έκθεσί τους πρός τό γερμανικό ναυαρχείο οί τρείς ναυαγοί, καί ή έκθεσι αύτή βρίσκεται σήμερα στά έπίσημα άρχεία τής Β.Μ.Σ.— καί τίποτε δέν προμηνοϋσε τό δράμα πού θά έπακολουθοϋσε σέ λίγο. Βρισκόμασταν άνοιχτά τής Ρόδου. "Αξαφνα είδαμε τον "Ελληνα ναυπηγό —δέν θυμόμαστε τ' όνομά του— νά σκαφαλώνη στά ρέλια τοϋ καταστρώματος μέ φανερή πρόθεσι νά πηδήση στή θάλασσα. Μερικοί τρέξαμε καί τον πιάσαμε. 'Ως φαίνεται είχε πάθει ένα είδος καταλήψίας καί ένεργοϋσε παρά τή θέλησί του. Τά μάτια του ήταν άνοιχτά, άλλά δέν έβλεπε μπροστά του. 'Αμέσως τον όδηγήσαμε στον κυβερνήτη τοϋ πλοίου, πλωτάρχη φόν Γκρέεβ. Αύτός μάς βεβαίωσε ότι πράγματι, ό ναυπηγός ήταν άρρωστος καί ότι τοϋ είχε ζητήσει άδεια νά ξαπλώση. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη αίσθανθήκαμε ένα φοβερό συγκλονισμό. "Ηταν ή έχθρική τορπίλλη, πού βρήκε τό «Ντράϊεν» άπό τό άριστερό πλευρό, όπως άντιληφθήκαμε. Τί-ποτε άλλο δέν θυμόμαστε, έκτός ότι βρεθήκαμε στό νερό καί ότι μάς έσωσε έπειτα άπό πλιές ώρες ένα έλληνικό πλοιάριο...»

Τό δράμα τελειώνει έδώ. Οπως δείχνουν τά πράγματα, ό Γιάννης Κλωνάρης θέλησε νά γλυτώση, πηδώντας στή θάλασσα, προσποιούμενος τον ύπνοβάτη. Δέν τά κατάφερε όμως γιατί τον πήραν είδησι οί Γερμανοί ναοϋτες καί τον... έσωσαν. Τόν έσωσαν γιά νά πεθάνη θϋμα τοϋ ύψηλοϋ του καθήκοντος πρός την αίώνια έλληνική πατρίδα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ
Για τ' άντρόγυνο

— Κύτταξε τό πράσωπο τής γυναίκας, γιά νά μαντέψης τό χαρακτήρα τοϋ συζύγου.

— Γυναίκα πού έχει καλόν άντρα, δέν κάνει ποτέ μυστικοσύμβουλο τήν ύπηρέτρια της.

— "Οποιος δέρνει τή γυναίκα του, δέρνει τό κεφάλι του.

— "Οσο πιό πολύ άγαπάει τή γυναίκα του ό άντρας, τόσο μεγαλώνει τίς ίδιοτροπίες της. Κι' όσο πιό πολύ άγαπάει μιά γυναίκα τόν άντρα της, τόσο διορθώνει τά έλαττώματά του.

Στ' άντρός τ' άνασκουμπώματα καυχιέται κι' ή γυναίκα.

— Οταν οί άντρες κατακρίνουν τή φιλαρέσκεια τών γυναικών, δέν είναι είλικρινείς. Γιατί, άν οί γυναίκες έπαυαν νά είναι φιλάρεσκες, πρώτοι οί άντρες θά τις ίκέτευαν νά ξαναγίνουν.

Για τή φύσι

— "Οποιος άκολουθεί τή φύσι, δέ χάνει ποτέ τό δρόμο του.

— Η φύσις έσπειρε μέσα στην ψυχή μας ζιζάνια καί λουλούδια. Προορισμός της ζωής μας είναι νά ξερριζώνουμε τά πρώτα καί νά καλλιεργοϋμε τά δεύτερα.

Ἡ χαριτωμένη στὰρ τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου μὲ τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες

ΔΕΝ εἶναι μακρυνὴ ἡ ἡμέρα, ποὺ ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος, κυρίαρχος ἀπὸ χρόνια στὶς περισσότερες ξένες ἀγορές, θὰ ἔχη νὰ ἀντιμετωπίση ἕνα καινούργιο καὶ ἐπικίνδυνο ἀνταγωνιστή. Πρόκειται γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ παραγωγὴ τῆς δυτικῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία, ἐντελῶς ἀνανεωμένη καὶ μὲ καινούργια ἀστέρια, ἑτοιμάζει συνεχῶς περισσότερες καὶ καλύτερες ταινίες μὲ σκοπὸ νὰ ξανακερδίση τὴν ἐπίζηλη θέσι της ἀνάμεσα στὶς παραγωγὲς ἄλλων χωρῶν.

Πολλὰ εἶναι τὰ καινούργια ἀστέρια τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ θὰ δοῦμε μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὴ μικρὴ καὶ χαριτωμένη Ρόμυ Σνάϊντερ, μιὰ γοητευτικὴ κοπέλλα 18 ἐτῶν, ποὺ ἡ φήμη της σήμερο πλησιάζει νὰ κατακτήση κι' αὐτὴ τὴν Ἀμερική ἀκόμη. "Οσοι τὴν εἶδαν στὶς τελευταῖες της ταινίες, μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι καὶ ἡ «Πριγκήπισσα Σίσσυ», συμφωνοῦν ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα καινούργιο ταλέντο, ποὺ γρήγορα θὰ φτάση πολὺ ὑψηλά.

Ἡ Ρόμυ Σνάϊντερ εἶναι ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς δυὸ κόρες τῆς ἄλλοτε δόξας τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου Μάγδα Σνάϊντερ ἡ ὁποία, τερες ἀπὸ 50 ταινίες, ποὺ τὴν ἔκαναν γνωστή, ἀγαπητὴ καὶ «χρυσὴ» περίοδο τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου τῆς δεκαετίας 1930 — 1940, ἀσφαλῶς θυμοῦνται τὴ πτή κομψὴ καὶ χαριτωμένη, νὰ παίζη σὲ δεκάδες φιλμ περέττες μὲ μπρὶς καὶ κέφι. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔκρηξι τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, τὸ ἄστρο της ἔσβυσε μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα ποὺ σμοῦ πολέμου. τὸ ἄστρο της ἔσβυσε μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα ποὺ σμίου

κι' αὐτὸ κάτι — πόσες γυναῖκες, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀπρόοπτη χασοῦρα στὰ χαρτιά, δὲν πέσανε στὰ νύχια ἐλεεινῶν ἐκμεταλλευτῶν, ποὺ τὶς τραβήξανε χαμηλά!... — Νὰ μὴν παίζετε, γιατί, παίζοντας — σᾶς τὸ ξαναλέω — αὐτοκτονεῖτε σὰ γυναῖκα!.. Πῶς νὰ ἀνθέξῃ, πῆτε μου, ἡ φτωχὴ ὁμορφιὰ σας στὰ χτυπήματα μιᾶς τόσο ἐντονης ὅσο καὶ συχνῆς δοκιμασίας;... Εἴχατε τὴν περιέργεια νὰ κυττάξετε τὸν ὁραῖο ἑαυτό σας ὕστερα ἀπὸ μιὰ χαρτοπαιχτικὴ νύχτα στὸν καθρέφτη;... Κι' ἂν ἀκόμα εἴσαστε κερδισμένη σὲ μάρκες, θὰ βγῆτε ἀναμφίβολα χαμένη σὲ δροσιά, σὲ νειάτα, σὲ αἴγλη!... Κάθε φοὺλ τοῦ ἄσσου σας ποὺ θὰ φάῃ τὰ μοῦτρα του ἀπάνω σ' ἕνα ἀντικρυνὸ σας καρρὲ τοῦ ἑφτά, προσθέτει μιὰ καταγέρασμα ρυτίδα στὸ ἁπαλὸ βελοῦδο τῆς ἐπιδερμίδος σας!... Κάθε ξενύχτι γύρω ἀπὸ τὸ πράσινο τραπέζι ἀμαυρώνει αἰσθητὰ τὴ λάμψι τῶν καστανῶν ματιῶν σας, ποὺ ξέρουνε ἀκόμα νὰ λιγάνουν τὸν ἀντικρυνό τους μὲ μελιὰ βλέμματα... Λέω κάκόμα" τὸ προσέξατε;... Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάκοιμο σᾶς κρούει δυνατὰ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου! Γιατί, σὲ λίγο, τὰ μάτια σας θὲ θὰ εἶναι καστανά, κι' οὔτε τὰ βλέμματά τους θὰ μοιράζουνε μέλι σ' αὐτοὺς ποὺ θὰ κυττάζουν, οὔτε ἡ γυναικεία σας γοητεία θὰ μεθάῃ ἐκείνους ποὺ θὰ σᾶς πλησιάσουν: Τὸ χαρτὶ θὰ σᾶς ἔχῃ προσθέσει χρόνια ἀλύπητα, ποὺ θὰ ἔχουνε τσακίσει τὴν εὐαίσθητη κι' εὐθρανστη ὁμορφιά σας!... Τότε, ὅταν θὰ ἔχετε θρυμματιστῆ σὰν κομψοτέχνημα, θὰ ἔχετε ἐπιζήσει σὰν σκλήρη δεξιοτέχνις τοῦ χαρακίρι καὶ τοῦ ταμπουχτοῦ!... Τότε, ὅταν ὅλα θὰ ἔχουνε τελειώσει πιὰ γιὰ σᾶς στὸν τομέα τῆς γοητείας, ὅταν θὰ ἔχετε κλείσει, θέλοντας καὶ μή, τοὺς ἐρωτικοὺς λογαριασμούς σας μὲ τὴ ζωή, ὅταν θὰ ἔχετε πάψει νὰ εἶσαστε ὁραία γυναῖκα μὲ ἀναμφίβολο ἐνδιαφέρον, θὰ βῆτε μὲ ἀπελπισία τί μεγάλο καὶ τί πολύτιμο ἦταν αὐτὸ ποὺ σπαταλήσατε, χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὸ ἀντικαταστήσετε μὲ τίποτε — γιατὶ τίποτε δὲν ἀντικαθιστᾶ τὴν ὁμορφιὰ ποὺ περνάει, τὴν αἴγλη ποὺ σβύνει, τὴ δροσιὰ ποὺ μαραίνεται!...

ΕΚΕΙΝΗ (τρομοκρατημένη): Σωπᾶτε λοιπόν!... Βοηθήκατε νὰ μὲ τρελλάνετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταθερά): Βάλθηκα νὰ σᾶς θεραπεύσω. Νὰ διατηρήσω τὴ ζεστὴ καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα γυναικότητά σας...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν κυττάζει καί, ξαφνικά, βάζει τὰ γέλια): Γιὰ τὴν προσωπική κατανάλωσί σας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκύβει πιὸ πολὺ πρὸς τὸ μέρος της. Σιγά): Θάναι ἄδικο καὶ παράλογο αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΗ: Θάναι, ἁπλούστατα, ἐξυπνο καὶ ὑπολογιστικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμο γιὰ τὴν ὁμορφιά σας...

ΕΚΕΙΝΗ (σὰν νὰ παίρνη τὴ σωτήρια ἀπόφασί της): Ἔχετε δίκηο... Δὲ θὰ ξαναπαίξω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐπιθετικά): Τότε, φύγετε... Γιατί, ἀλλοιῶς, θὰ παρασυρθῆτε.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχετε δίκηο, θὰ φύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδέψω...

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ χαμογελάει): Γιὰ νὰ πειστῆτε ὅτι δὲ θὰ ξαναγυρίσω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, θερμά): Γιὰ νὰ ἔχω, κυρίως, τὴν εὐτυχία τῆς συντροφιᾶς σας... (Φεύγουν μαζί, μὲ τὴ βεβαιότητα καὶ οἱ δυὸ ὅτι εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔχουν θετικὰ κερδίσει — χωρὶς νὰ παίξουν...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Συρροὴ συμπτώσεων

Δυὸ Νοτιοαφρικανοί, ὁ Ὤμπρεϋ Γκουίντγουίλ κι' ὁ Ρόμπερτ Γουίνγκαρτ, πρωτογνωρίστηκαν τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ὅταν κατατάχτηκαν τὴν ἴδια μέρα στὸ ἴδιο σύνταγμα. Τοποθετήθηκαν στὴν ἴδια φρουρά καί, ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, γύρισαν μὲ τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο στὰ σπίτια τους — ὁ πρῶτος στὸ Καιηπτάουν, κι' ὁ δεύτερος στὸ Τράνσβααλ. Ἔπειτα ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ξανασυναντήθηκαν τυχαίως σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Νατάρπαν κι' ἀνακάλυψαν πὼς εἶχαν πανιρευτῆ τὴν ἴδια μέρα. Οἱ γυναῖκες τους εἶχαν τὸ ἴδιο ὄνομα, Μαίηης. Ἐλτανε Μεΐθις. Κι' εἶχαν περάσει τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο. Ἀνακάλυψαν ὅμως κι' ἄλλα περίεργα πράγματα: Ὁ πατέρας τοῦ καθενὸς λεγότανε Κόλιν κι' ὁ ἀδελφός τους ἐπίσης Κόλιν. Μετὰ 15 μῆνες, ἀπέκτησαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ μιὰ κόρη καὶ τὴ βάφτισαν Μπάρμπαρα. Χωρίστηκαν ὕστερα πάλι καὶ ξαναβρέθηκαν τώρα τελευταῖα, ὅταν ὁ Γκούντγουίλ ἀγόρασε ἕνα σπίτι στὸ Νταρμπαν. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἀγόρασε τυχαίως τὸ διπλανὸ σπίτι ὁ Γουίνγκαρτ!

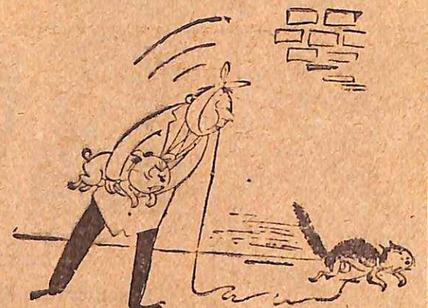

Ἀνέξοδη ἐξαγωγὴ δοντιοῦ...

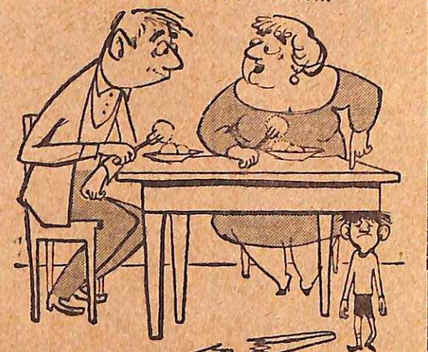

— Καὶ τί θὰ κάνουμε, ἂν κόψη καὶ τ' ἄλλο;

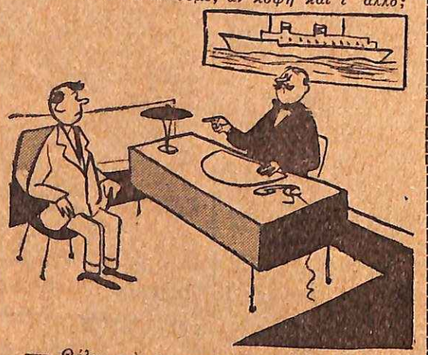

— Θέλω μιὰ γραμματέα, ποὺ νὰ μὴ ξεπερνᾶ τὰ 50 κιλά!... Τὰ γόνατά μου ἄρχισαν ν' ἀδυνατίζουν!...

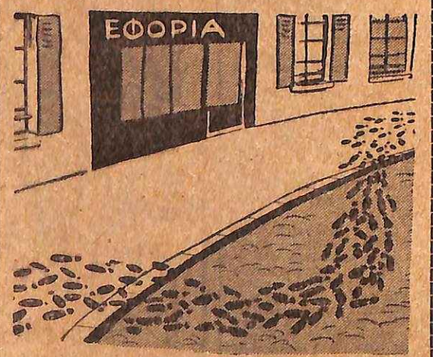

Χωρὶς σχόλια...

Τὸ τσιμποῦκι ἔκλεισε ΤΑ 400 ΧΡΟΝΙΑ!...

Διαγωνισμοὶ μὲ τραγικὲς συνέπειες

— Τὸ τσιμποῦκι εἶνε καλὸ μόνον γιὰ τοὺς τεμπέληδες! εἶπε κάποια μέρα ὁ Ναπολέων.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶχε προσωπικοὺς λόγους γιὰ νὰ μὴ χωνεύῃ τὸ τσιμποῦκι. Κάποτε, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Περσίας τοῦ πρόσφερε ἕνα τσιμποῦκι μαζὶ μὲ ἕνα κουτὶ ἁρωματισμένο καπνό.

Ὁ Ναπολέων θέλησε νὰ τὸ δοκιμάσῃ. Ἀλλ' ὅπως δὲν ἤξερε, μὲ ποιὸ τρόπο, λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῇ κι' ἔμεινε μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα στὸ κρ βάτι ὥσπου νὰ συνέλθῃ.

Ἀπὸ τότε, αἰσθανόταν μιὰ ἔντονη ἀπέχθεια γιὰ τὸ τσιμποῦκι καί, κάποτε, ἀρνήθηκε νὰ δεχτῇ τὸ στρατηγὸ Λασσάμ, ἐπειδὴ δὲν ἀποχωριζόταν ποτὲ τὸ τσιμποῦκι του, ποὺ εἶχε μῆκος 70 ἑκατοστῶν καὶ ποὺ τὸ ἀσημένιο καπάκι του παρίστανε ἕναν ἀητὸ μ' ἁπλωμένα τὰ φτερά του.

"Ενας ἄλλος στρατηγὸς τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Λάν, ἦταν μανιώδης ἐπίσης γιὰ τὸ τσιμποῦκι. Ὅταν τοῦ ἔκοψαν καὶ τὰ δυὸ πόδια — ἡ ἀναισθησία ἦταν ἄγνωστη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ — κάπνιζε ἀκατάπαυστα καὶ δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Ναπολέων συνήθιζε μόνο νὰ βάζῃ πρέζες ταμπάκου στὴ μύτη του. Παρὰ τὴν ἀπέχθεια του γιὰ τὰ τσιμποῦκια, χάρισε κάποτε ἕνα τσιμποῦκι γιαγιατσιάνικων διαστάσεων στὸν Ὀθντινό. Τὸ τσιμποῦκι αὐτὸ παρίστανε ἕνα ὀβιδοβόλο πάνω στὴ βάσι του καὶ ζύγιζε 170 δράμια!...

Πρὶν ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα κι' ἕνας ἄλλος μονάρχης ἀπεχθανόταν τὰ τσιμποῦκια καὶ γενικώτερα τὸν καπνό: ὁ Λουδοβίκος 14ος. Καὶ ἡ ὀσμὴ μόνο τοῦ καπνοῦ τὸν ἀρρώσταινε! Γι' αὐτὸ εἶχε ἀπαγορεύσει τὸ κάπνισμα μέσα στὸ ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιῶν.

Τὰ τσιμποῦκια ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισι τους στὴν Εὐρώπη κατὰ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνα μαζὶ μὲ τοὺς ναργιλέδες. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι, ἐνῶ ἡ πατρίδα τῶν δεύτερων ἦταν ἡ Ἀνατολή, τὰ πρῶτα προέρχονταν ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἀπὸ ὅπου τὰ μετέφεραν οἱ Ἱσπανοὶ καὶ Πορτογάλοι κατακτηταί.

Τὰ πρῶτα τσιμποῦκια ἦταν ἀπὸ μέταλλο —ἀσῆμι κατὰ προτίμησι— μὲ ξύλινο σωλῆνα. "Αρχισαν κατόπιν νὰ φτιάνουν καὶ χωματένια τσιμποῦκια, ποὺ εἶχαν μεγάλη διάδοσι κατὰ τὸν 17ο καὶ τὸ 18ο αἰῶνα.

Στὴ Γερμανία καὶ τὴν Αὐστρία συνηθίζονταν πολὺ τὰ τσιμποῦκια ἀπὸ πορσελάνη.

Οἱ Σουηδοὶ καὶ οἱ Βέλγοι, ἐξ ἄλλου, ἔφτιαναν ξύλινα τσιμποῦκια. Οἱ πρῶτοι χρησιμοποιοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸ ξύλο τῆς σημύδας, οἱ δὲ δεύτεροι τὸ ξύλο τῆς ἀχλαδιᾶς.

Τὸ ρεϊκι (μπριγιὲρ) ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆται μόλις κατὰ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα. Τόσος ἦταν δὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ προκάλεσαν τὰ τσιμποῦκια ἀπὸ ρεϊκι, ὥστε ἡ κατανάλωσι τσιγάρων μειώθηκε ἀμέσως στὴ Γαλλία, τὴν Ὁλλανδία, τὸ Βέλγιο καὶ ἄλλες χῶρες. "Εγιναν μάλιστα καὶ διαγωνισμοὶ ἀντοχῆς στὸ τσιμποῦκι, ποὺ κατέληξαν ὄχι λίγες φορὲς σὲ τραγωδίες.

"Ενας τέτοιος διαγωνισμὸς διεξήχθη στὴ Λυῶνα τὸ 1860. Ἀπὸ τοὺς διαγωνισθέντας ἀπέμειναν τελικὰ δύο. Ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτοὺς ὁ ἕνας παρητήθη ἔπειτα ἀπὸ τὸ 17ο τσιμποῦκι. Ὁ ἄλλος κάπνισε καὶ τὸ 18ο. Ἀλλὰ μὲ τὴν τελευταία ρουφηξιὰ σωριάστηκε χάμω. Εἶχε πάθει συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς!

Σ' ἕναν ἄλλο διαγωνισμό, ποὺ ἔγινε μερικὰ χρόνια ἀργότερα στὸ Μπορντώ, τρεῖς ἀπὸ τοὺς διαγωνισθέντες ἔφτασαν στὸ 20ὸ τσιμποῦκι. Ἀλλὰ οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσαν σὲ κωματώδη κατάστασι καὶ ὁ ἕνας πέθανε, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, στὸ νοσοκομεῖο ὅπου τὸν μετέφεραν ἐπειγόντως.

Ἀντίθετα μὲ τὸν Ναπολέοντα 1ο, μανιώδης καπνιστὴς τσιμπουκιοῦ ἦταν ὁ Ναπολέων ΙΙΙ. Ἀλλὰ κι' ἡ Γεωργία Σάνδη εἶχε πάντοτε μέσα στὴν τσέπη τῆς φούστας της ἕνα τσιμποῦκι, ποὺ τὸ κάπνιζε μ' ἀπόλαυσι, ὅταν τῆς δίνοταν ἡ εὐκαιρία.

Οἱ μεγαλύτεροι καπνιστὲς τσιμπουκιοῦ εἶναι σήμερα οἱ Βαυαροί. Κατόπιν ἔρχονται οἱ Ὁλλανδοὶ καὶ πολὺ πιὸ κάτω οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἱσπανοί. Τὸ τσιμποῦκι ἔχει, ἐξ ἄλλου, μεγάλη διάδοσι στὴ Νότιο Ἀμερική.

Πρωτότυπο περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Γεράκης ἐξομολογεῖται στὴ Λέν-Λάϊ τὴν ἀγάπη του. Ἡ νέα, ποὺ τὸν ἀγαπάει ἐπίσης, δέχεται μὲ αὐγκίνησι αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, φτάνουν σὲ μιὰ ἐρειπωμένη παγόδα, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς Τοῦλι-Σάπ. Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ φτάνουν ἐκεῖ, ὁ Κοπὸμ ἀποκοιμίζει τὸ γιατρό μ' ἕνα δυνατὸ ναρκωτικὸ καί κατόπιν τὸν παραδίδει στὸν Μιὲν-Μίγκ. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρὸς ξυπνάει πάνω σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ τὴν ὁδηγοῦν κάμποσοι ἰθαγενεῖς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὸν ἀποθιβάζουν σ' ἕνα ἐρημικὸ νησάκι, ὅπου τὸν κλείνουν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα. Τὴ νύχτα ξεσπάει ἕνας τρομερὸς κατακλυσμός. Ὁ Γεράκης ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς παγόδας, ἀλλὰ δὲν βρίσκει οὔτε τοὺς ἰθαγενεῖς, οὔτε τὴ βάρκα.

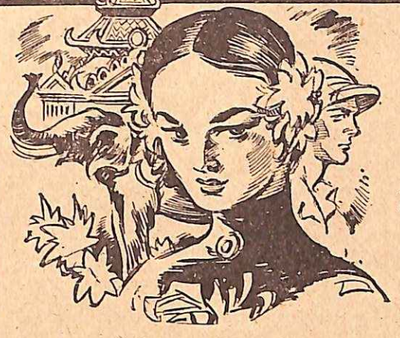

8ον

Κόπος χαμένος! Ἡ βάρκα δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Τὸ νερὸ εἶχε ξεπεράσει τώρα τοὺς ἀστραγάλους του κι' ἀνέβαινε ὁλοένα.

Μιὰ ἀστραπὴ ἔσχισε, ξαφνικά, τὸν οὐρανό. Στὴ λάμψι αὐτή, ὁ Γεράκης εἶδε ἕνα μεγάλο κῦμα ποὺ προχωροῦσε ἀπὸ τὸ ποτάμι πρὸς τὸ νησάκι.

— Τὸ ποτάμι ξεχείλισε καὶ θὰ σκεπάσῃ σὲ λίγο τὰ πάντα! ψιθύρισε μ' ἕνα αἴσθημα ἀπερίγραπτης φρίκης.

Στὴ λάμψι τῆς ἀστραπῆς εἶχε διακρίνει, εὐτυχῶς, τὴν καλύβα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὰ κῦμα πλησίαζε ὁλοένα.

Ὁ Γεράκης σκαρφάλωσε πάνω στὴ καλύβα κι' ἀνέβηκε στὴ στέγη της.

Ἦταν καιρός.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ κῦμα εἶχε σκεπάσει τὰ πάντα.

Ὁ Γεράκης βρισκόταν τώρα σὲ ὕψος πέντε ἢ ἕξη μέτρων καὶ εἶχε κάθε λόγο νὰ φαντάζεται, ὅτι τὸ νερὸ δὲν θὰ τὸν ἔφθανε ἐκεῖ πάνω.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη πάντα καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνὸ ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ διακρίνη οὔτε σὲ ἀπόστασι μισοῦ μέτρου μπροστά του.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἐρχόταν ἕνα ἀδιάκοπο μουγκρητό.

Ὁ Γεράκης προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του. Καταλάβαινε τώρα πὼς οἱ ἄγριοι εἶχαν φύγει, ἀφίνοντάς τον στὴν τύχη του.

— Ἆ τοὺς ἐλεεινούς! βρυχήθηκε. Μακάρι νὰ τοὺς κατασπαράξουν ὅλους οἱ κροκόδειλοι τοῦ ποτσμοῦ!... Ἔφυγαν, χωρὶς νὰ μὲ ξυπνήσουν!

Καθὼς ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἄκουσε ἕνα δυνατὸ τρίξιμο ποὺ ἐρχόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὁλόκληρη ἡ καλύβα τρανταζόταν, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ χαρτόνι.

— Αὐτὴ ἡ καλύβα δὲ θὰ βαστάξῃ πολλὴ ὥρα, σκέφτηκε. Σὲ λίγο, θὰ βρίσκωμαι μέσα στὸ νερό... Ξέρω, εὐτυχῶς, καλὸ κολύμπι... Ἀλλὰ θὰ μποροῦσα νὰ φτάσω στὶς ὄχθες ἢ θὰ μὲ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα;

Τὰ τραντάγματα γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατά.

Ὁ Γεράκης κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ. Καὶ γαντζώθηκε μ' ὅλη του τὴ δύναμι πάνω σ' ἕναν κορμὸ μπαμπού. Αὐτὸς ὁ κορμὸς ἦταν ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα του.

Ἡ ἀγωνία τῆς καλύβας κράτησε πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ὅτι εἶχε φανταστῆ. Οἱ κορμοὶ ποὺ σχημάτιζαν τὰ τοιχώματά της ἄρχισαν νὰ γέρνουν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον... Ἕνα τελευταῖο τράνταγμα, ποὺ ἦταν πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὴν διέλυσε καὶ τὰ κομμάτια της κύλησαν μέσα στὸ νερό.

Ὁ Γεράκης δὲν εἶχε ἀφίσει, εὐτυχῶς, τὸν κορμὸ τοῦ μπαμπού ἀπὸ τὰ χέρια του. Κι' ἔτσι βρέθηκε μαζί του μέσα στὸ νερό... Ἔπειτα συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις του, πῆδησε πάνω σ' αὐτόν.

Δοκίμασε τότε μία εὐχάριστη ἔκπληξι. Αὐτὸς ὁ κορμὸς δὲν ἦταν μόνος του. Συνδεόταν μὲ δυὸ ἄλλους κι' ἔτσι κι' οἱ τρεῖς μαζὶ σχημάτιζαν ἕνα εἶδος σχεδίας.

Αὐτοὶ οἱ τρεῖς κορμοὶ ἀποτελοῦσαν ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ στέγη. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν φτιάξει τὸ ναὸ τῆς θεᾶς Πρᾶ, τοὺς εἶχαν ἑνώσει μεταξύ τους, μὲ σιδερένιους κρίκους, ποὺ τοὺς συγκρατοῦσαν γερὰ καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ διαλυθοῦν.

Ἡ σχεδὶ ἔτρεχε τώρα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα πάνω στὸ νερό.

Τ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὁ Γεράκης εἶναι, ὅτι ἀπομακρυνόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ νησάκι.

Αὐτὸ τὸ τρελλὸ ταξίδι μετριάσθηκε ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα. Τὰ ρεῦμα ἐξασθένιζε ὁλοένα. Ἀλλὰ τώρα μεγάλα κύματα ὑψώνονταν γύρω στὴ σχεδία.

Ὁ Γεράκης κρατιόταν μ' ὅλη του τὴ δύναμι πάνω στοὺς κορμοὺς τῶν μπαμπού, γιὰ νὰ μὴν κυτρακυλήσῃ μέσα στὸ νερό.

Βρισκόταν, ἄρα γε, κοντὰ στὶς ὄχθες ἢ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτές;

Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει, εὐτυχῶς, ἀλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν πάντα πολὺ πυκνό.

— Λὲ θ' ἀργήσῃ νὰ ξημερώσῃ καὶ τότε θὰ κατατοπιστῶ, σκεφτόταν ὁ Γεράκης. Ἀρκεῖ νὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω ὡς τότε.

Ἕνα δραματικὸ ταξίδι

Ξημέρωσε τέλος. Ὁ Γεράκης ἄρχισε τότε νὰ ψάχνη μὲ τὸ βλέμμα του ὁλόγυρα, προσπαθώντας νὰ προσανατολιστῇ.

Ὁ δυνατὸς ἄνεμος τὸν εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὶς ἐκβολὲς τοῦ Κοὺν Μπόρεϋ καὶ τὸν εἶνε ξαναφέρει στὴν Τοὺλι Σάπ. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία γι' αὐτό. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο, ὡστόσο, νὰ καταλάβῃ σὲ ποιὰ ιέρος τῆς λίμνης βρισκόταν. Οἱ ὄχθες τις μόλις ξεχώριζαν στὸ βάθος, σὲ ἀπόστασι τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων.

— Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ φτάσω στὴν ὄχθη; ἀναρωτήθηκε ὁ Γεράκης. Ἂν, τοὐλαχιστον, εἶχα ἕνα γερὸ ξύλο, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω σὰν κουπί. Ἀλλὰ μιλάω γιὰ ξύλο;.. Ὑπάρχουν τόσα ὁλόγυρα...

Πραγματικὰ τὸ νερὸ εἶχε συμπαρασύρει ἕνα σωρὸ ξύλα, ἄλλα μικρὰ κι' ἄλλα μεγάλα.

Ὁ Γεράκης ἔσκυψε στὴν ἄκρη τῆς μικρῆς σχεδίας κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του... Κάθε τόσο τὰ δάχτυλά του σφίγγονταν πάνω σ' ἕνα ξύλο. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἦταν ἢ μικρότερα ἢ μεγαλύτερα ἀπὸ ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν.

Κατάφερε, τέλος, νὰ βρῇ ἕνα μακρόστενο καὶ ἴσιο κλαδί, ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν κατάλληλο γιὰ κουπί. Τὸ τράβηξε ἀμέσως ἔξω καὶ τὸ ἔδεσε μὲ τὴ ζώνη του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς σιδερένιους κρίκους, ποὺ ἑνωναν τοὺς κορμοὺς τῶν μπαμπού μεταξύ τους.

Μποροῦσε τώρα νὰ διευθύνη μ' αὐτὸ τὸ κλαδὶ τὴ σχεδία του.

Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ μπαμπού ὅπου βρισκόταν, ἐγείραν ἀπότομα πρὸς τὸ ἕνα πλευρὸ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ κυλήσῃ μέσα στὸ νερό.

— Τί σημαίνει αὐτό; ψιθύρισε ὁ Γεράκης.

Τίποτα δὲν δικαιολογοῦσε αὐτὴ τὴν ἀπότομη κλίσι. Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ μάτια του ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα ἀποκρουστικὸ κεφάλι, ποὺ τὸ τεράστιο στόμα του ἦταν ὡπλισμένο μὲ δυὸ σειρὲς κοφτερῶν δοντιῶν.

— "Ενας γκαβίαλος! εἶπε τρομαγμένος ὁ Γεράκης.

Ὁ γκαβίαλος εἶναι ὁ κροκόδειλος τῆς Ἀσίας. Ἔχει μικρότερο ἀνάστημα ἀπὸ τὸν ἀφρικανικό, ἀλλὰ δὲν εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνος. Τρέφεται κυρίως μὲ ψαρικὰ. Ἀλλὰ δὲ διστάζει νὰ ἐπιτεθῇ καὶ ἐναντίον ζώων ἢ ἀνθρώπων.

Τὸ μεγάλο σαυροειδὲς εἶχε στηρίξει τὰ δυὸ μπροστινά του πόδια πάνω στὰ μπαμπού καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀναποδογυρίσῃ τὴ σχεδία γιὰ νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὴν ἀνθρώπινη λεία.

Σὲ μερικὰ μέρη ἡ βλάστησι ἦταν τόσο πυκνή, ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ χρησιμοποιῇ τὸ σιωπηλό του γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἕνα πέρασμα...

Για μπαμπού έγερναν όλοένα και περισσότερο κι' ο Γεράκης κατάφερνε μὲ μεγάλη δυσκολία νὰ συγκρατηθῆ πάνω σ' αὐτά. Δὲν ἔχασε, ὡστόσο, τὴν ψυχραιμία του. Πιάστηκε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς σχεδίας, τράβηξε μὲ τὸ δεξὶ τὸ βαρὺ σπαθί, πού, εὐτυχῶς, εἶχε τὴν πρόνοια νὰ πάρη μαζί του καὶ χτύπησε μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὸν γκαβίαλο στὸ κεφάλι.

Τὸ σαυροειδὲς ἀναταράχτηκε δυὸ ἢ τρεῖς φορές, ἀλλὰ δὲν κατέβασε τὰ πόδια του. Τὰ ἐρπετὰ αὐτά, ὅπως κι' ἐκεῖνα τῆς Ἀφρικῆς, ἔχουν πολὺ σκληρὸ δέρμα, ποὺ εἶναι ἀδιατέραστο ἀκόμη κι' ἀπὸ σφαῖρες. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ χτύπημα τοῦ Γεράκη δὲν εἶχε κανένα σχεδὸν ἀποτέλεσμα πάνω στὸ τεράστιο σαυροειδές, ποὺ τὸ μῆκος του θἄπρεπε νὰ ξεπερνάη τὰ ἕξη μέτρα.

Ὁ γιατρὸς εἶχε τότε μιὰ ἐλαφνικὴ ἔμπνευσι. Ξανακατέβασε μὲ τὴν ἴδια ὁρμὴ τὸ σπαθί του, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἀντὶ γιὰ τὸ κεφάλι, χτύπησε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πόδια τοῦ ἑρπετοῦ καὶ τὸ ἔκοψε πέρα ὡς πέρα.

Ὁ γκαβίαλος κατέβασε τότε καὶ τὸ ἄλλο του πόδι καὶ χάθηκε μέσα στὰ θολὰ νερά.

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσα! ψιθύρισε ὁ Γεράκης. Ἀλλὰ πῶς κόβουν αὐτὰ τὰ σπαθιά! Δὲ φανταζόμουν, ὅτι οἱ Ἰθαγενεῖς θἆταν σὲ θέσι νὰ δουλεύουν τόσο καλὰ τὸ σίδερο.

Ἡ σχεδία εἶχε ξαναβρῆ πάλι τὴν ἰσορροπία της.

Ὁ γιατρὸς ἔπλυνε τὸ σπαθὶ μέσα στὸ νερὸ κι' ἔπειτα τὸ ξανάχωσε στὴ ζώνη του. Ξανάπιασε κατόπιν τὸ κουπὶ ποὺ εἶχε φτιάξει κι' ἄρχισε νὰ διευθύνη τὴ σχεδία πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ξεχώριζε ἡ ὄχθη.

— Θὰ εἶναι ὡς πέντε χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ, ἴσως κάτι παραπάνω, ψιθύρισε ὁ Γεράκης, ἐκτιμώντας μὲ τὸ μάτι τὴν ἀπόστασι. Ἂν δὲν ἔχωμε καμμιὰ ἄλλη δυσάρεστη συνάντησι, εἶμαι βέβαιος, πὼς σὲ δυὸ ὧρες θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ.

Τραβοῦσε μὲ δύναμι τὸ κουπί, ἀλλ' ἡ σχεδία δὲν προχωροῦσε ὅσο γρήγορα θὰ ἐπιθυμοῦσε. Ἔτσι, εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι, ὅταν, τέλος, ἔφτασε στὴν ὄχθη. Ἦταν τόσο κουρασμένος, ποὺ μόλις πάτησε στὴν ξηρά, σωριάστηκε στὴ ρίζα μιᾶς ἀγριομπανανιᾶς, ποὺ ἅπλωνε τὰ τεράστια φύλλα της πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἀλλὰ ποῦ ἄρα γε βρισκόταν; Γιὰ τὴ στιγμή, δὲν πολυσκοτιζόταν νὰ τὸ μάθη. Τὸ εὐχάριστο ἦταν ὅτι εἶχε βγῆ στὴν ξηρά.

Ἡ ὄχθη, στὸ μέρος αὐτό, σκεπαζόταν ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ἄμμο. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔβλεπες φτερὰ κορμοράνων καὶ πελεκάνων.

Δὲ φαίνονταν πουθενὰ οὔτε βάρκες, οὔτε καλύβες. Στὰ μέρη αὐτὰ δὲν ἔμεναν πιθανὸν Στιένγκοι.

Ὁ Γεράκης, ἀφοῦ ξεκουράστηκε ὡς μισὴ ὥρα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ πεινάη.

— Πρέπει νὰ βρῶ κάτι γιὰ νὰ φάω, ψιθύρισε. Θὰ προσπαθήσω κατόπιν νὰ προσανατολιστῶ... Ὁ Λάκον-Τάϋ κι' ἡ Λὲν-Λάϊ θὰ φάχνουν ἀκόμη νὰ μὲ βροῦν κι' εἶναι πιθανόν, ὅτι δὲ θἄχουν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν παγόδα... Ἀλλὰ πόσο θἄχουν ἀνησυχήσει! Ἂς ἐλπίσωμε, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ περιπέτεια θὰ τελειώση καλά.

Ἄρχισε νὰ ψάχνη στὶς φωλιὲς τῶν κορμοράνων, ποὺ βρίσκονταν στοὺς θάμνους γύρω στὴν ὄχθη. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἀνακάλυψε, τέλος, μισὴ δωδεκάδα αὐγά, ποὺ ἦταν λίγο μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν περιστεριῶν.

— Αὐτὰ θὰ μοῦ ξαναδώσουν δυνάμεις, εἶπε ὁ Γεράκης.

Τὰ ἔσπασε ἀμέσως καὶ τὰ ρούφηξε τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔκοψε κατόπιν μὲ τὸ σπαθὶ του ἕνα κλαδί, ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ ραβδί κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ νότο, χωρὶς ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἀφοῦ εἶχε ἀφίσει πίσω του τὶς ἐκβολὲς τοῦ Κοὺμ Μποφέϋ, ἦταν βέβαιος, ὅτι θἄβρισκε τὴν παλιὰ παγόδα. Δὲν ἤξερε μόνο ἂν ἡ ἀπόστασι ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτήν, ἦταν μικρὴ ἢ μεγάλη.

Προχώρησε ἔτσι κἄμποση ὥρα. Ἀλλά, ξαφνικά, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα τέλμα ποὺ τοῦ ἔκοβε τὸ δρόμο. Αὐτὸ τὸ τέλμα ἁπλωνόταν σὲ πολὺ μεγάλη ἔκτασι.

— Ἂν κάμω τὸ γύρο του, θὰ διπλασιάσω ἢ θὰ τριπλασιάσω τὸ δρόμο μου, σκέφτηκε ὁ Γεράκης. Κι' ὅταν φτάσω στὴ παγόδα, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ βρῶ κανένα ἐκεῖ.

Ἔμειναν συλλογισμένος μερικὲς στιγμές, ἀλλά, στὸ τέλος, κατάλαβε πὼς ἡ μοναδικὴ λύσι ἦταν νὰ κάμη τὸ γύρο τοῦ τέλματος.

— Θὰ περπατήσω γρηγορώτερα καὶ δὲ θὰ σταματήσω καθόλου γιὰ νὰ ξεκουραστῶ, ψιθύρισε

Καί, χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ δάση ἐκεῖνα, ποὺ σκεπάζονται ἀδιάκοπα σχεδὸν ἀπὸ ἕνα εἶδος ὁμίχλης. Οἱ Στιένγκοι, τὰ προτιμοῦν, γιατὶ δὲ φοβοῦνται μέσα σ' αὐτὰ τὶς ἐπιθέσεις τῶν Καμποτζιανῶν καὶ τῶν Λαστιανῶν.

Γιὰ ὁποιονδήποτε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Στιένγκους, τὰ δάση αὐτὰ εἶναι ἀληθινὴ κόλασι. Βδέλλες, σκορπιοὶ καὶ φαρμακερὲς σαῦρες καὶ φίδια ζοῦν ἐκεῖ. Ἡ μεγάλη ὑγρασία φέρνει, ἐξ ἄλλου, ἕνα τρομερὸ πυρετό, ποὺ προσβάλλει ὄχι μόνο τοὺς λευκούς, ἀλλὰ κι' αὐτοὺς τοὺς Σιαμέζους.

Ὁ γιατρός, ὅμως, δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῆ τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Βιαζόταν νὰ ξαναγυρίση στὴν ὄχθη γιὰ νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του πρὸς τὴν παγόδα. Σὲ μερικὰ μέρη, ἡ βλάστησι ἦταν τόσο πυκνή, ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ χρησιμοποιῆ τὸ σπαθί του γιὰ ν' ἀνοίξη ἕνα πέρασμα. Κάπου-κάπου, ἔκοβε καμμιὰ μπανάνα ἢ κάποιον ἄλλο καρπό, γιὰ νὰ ξεγελάη τὴ δίψα του.

Ὁ Γεράκης συνέχιζε πάντα τὸ δρόμο του, ὅταν, ξαφνικά, εἶδε σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἕνα μεγάλο ζῶο μὲ ραβδωτὸ δέρμα, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ τὰ κιτρινοπράσινα μάτια του.

— Ἕνας πάνθηρας! ψιθύρισε τρομαγμένος. Ἂν εἶναι πεινασμένος, θὰ ξεμπλέξω ἄσχημα μαζί του.

Τράβηξε ταυτόχρονα τὸ σπαθί του καὶ πῆρε ἀμυντικὴ στάσι.

Τὸ θηρίο δὲν εἶχε κάμει ἀκόμη καμμιὰ κίνησι. Φαίνεται πὼς δὲν βιαζόταν νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ. Ἡ λάμψι τοῦ σπαθιοῦ εἶναι πιθανὸν νὰ τὸ εἶχε κάμει διστακτικό.

Ὁ Γεράκης ἔκαμε δυὸ-τρία βήματα πρὸς τὰ πλάγια γιὰ νὰ προφυλαχτῆ καλύτερα. Ἀλλά, ξαφνικά, εἶδε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ βγῆκε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους. Κρατοῦσε ἕνα τόξο στὰ χέρια του κι' εἶχε τεντώσει κιόλας τὴ χορδὴ του μὲ τὸ μακρὺ βέλος του.

«Τώρα θὰ ἔχω νὰ κάμω καὶ μ' ἕνα Στιένγκο! σκέφτηκε ὁ γιατρός. Φαίνεται πὼς δὲν ἔφτανε ὁ πάνθηρας!».

Ὁ Στιένγκο δὲν εἶχε ἰδῆ ἀκόμη τὸν πάνθηρα. Γι' αὐτὸν ὁ ἐχθρὸς ἦταν ὁ λευκὸς ἄνθρωπος, ποὺ βρισκόταν μπροστά του. Ἔκαμε ἀκόμη ἑνα-δύο βήματα, ἀνεβοκατεβάζοντας τὸ τόξο του, σὰν νὰ ζητοῦσε τὸ καταλληλότερο μέρος γιὰ νὰ ἐξαποστείλη τὸ βέλος του.

Ὁ γιατρὸς βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ἐνῶ ταυτόχρονα φώναξε στὸν Στιένγκο:

— Κατέβασε τὸ τόξο σου!... Δὲ βλέπεις πὼς εἶμαι λευκός;... Κύτταξε ἐκεῖ, μπροστά σου...

Τοῦ εἶχε μιλήσει στὴ διάλεκτο τοῦ Σιάμ, ποὺ ὁ Στιένγκο θἄπρεπε νὰ καταλαβαίνη. Ἐκεῖνος δὲ φάνηκε, ὡστόσο, πὼς ἔδωσε προσοχὴ στὰ λόγια του κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ, μὲ τεντωμένη πάντα τὴ χορδὴ τοῦ τόξου του.

Ὁ γιατρός, ἐνῶ παρακολουθοῦσε τὸν Στιένγκο, δὲν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν πάνθηρα. Εἶδε, ξαφνικά, τὸ θηρίο νὰ τεντώνεται στὰ πισινά του πόδια καὶ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ ὁρμήση.

— Κύτταξε ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα! φώναξε ὁ Γεράκης στὸν Ἰθαγενῆ. Ὁ πάνθηρας!... Εἶναι ἕτοιμος νὰ χυμήξη πάνω σου!

Ὁ Στιένγκο γύρισε τὸ κεφάλι του. Βλέποντας τὸ θηρίο, ἄφησε ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ κι' ἔκαμε νὰ φύγη.

Ἀλλ' ὁ πάνθηρας δὲν τοῦδωσε τὸν καιρό. Μ' ἕνα τήδημα, βρέθηκε πάνω του, τοῦ ξέσχισε μὲ τὰ νύχια του τὸν ἀριστερὸ ὦμο κι' ἔπειτα χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν τόσο ξαφνική, ποὺ ὁ γιατρὸς δὲ μπόρεσε νὰ δώση καμμιὰ βοήθεια στὸν Ἰθαγενῆ.

Ὁ Στιένγκο εἶχε πέσει τώρα πάνω στὰ χόρτα καὶ μούγκριζε ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸ τόξο εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ὁ γιατρὸς πέταξε τὸ σπαθί του καὶ πῆγε κοντά του.

Ἀλλ' ὁ Ἰθαγενὴς ξαναπῆρε τότε τὸ τόξο του καὶ ξανάβαλε τὸ βέλος στὴ χορδή.

— Δὲ θέλω νὰ σοῦ κάνω κακό, τοῦ φώναξε ὁ Γεράκης. Μὲ καταλαβαίνεις;

— Ναί.

— Ἄφησε, λοιπόν, τὸ τόξο σου καὶ δεῖξε μου τὴν πληγή σου. Ξέρω νὰ γιατρεύω τὶς πληγές.

Ὁ Ἰθαγενὴς δίστασε κἄμποσες στιγμές. Τὸ βλέμμα του, ὡστόσο, ἦταν τώρα λιγώτερο ἀγριο ἀπὸ πρίν.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲ θέλεις νὰ μὲ σκοτώσης; ρώτησε.

— Ἂν ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω, θὰ μποροῦσα νὰ τὸ εἶχα κάμει, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶναι κακοί.

— Μοῦ εἶπαν, ὅτι τρῶνε τοὺς ἐχθρούς τους...

— Ὅποιος σοῦ τὸ εἶπε, εἶναι ἀνόητος... Ἄφησέ με νὰ ἰδῶ τὴν πληγή σου.

Ὁ Στιένγκο γύρισε τὸν πληγωμένο ὦμο του πρὸς τὸ μέρος τοῦ γιατροῦ. Τὸ αἷμα εἶχε βάψει κόκκινο ὅλο τὸ μπράτσο του.

Ὁ Γεράκης γονάτισε κι' ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τὴν πληγή. Ὁ πάνθηρας δὲν τοῦ εἶχε ἐξαρθρώσει τὸν ὦμο, ἀλλὰ τὰ πέντε νύχια του εἶχαν χωθῆ βαθειὰ μέσα στὶς σάρκες τοῦ Ἰθαγενοῦς.

— Φτηνὰ τὴν γλύτωσες, εἶπε ὁ Γεράκης

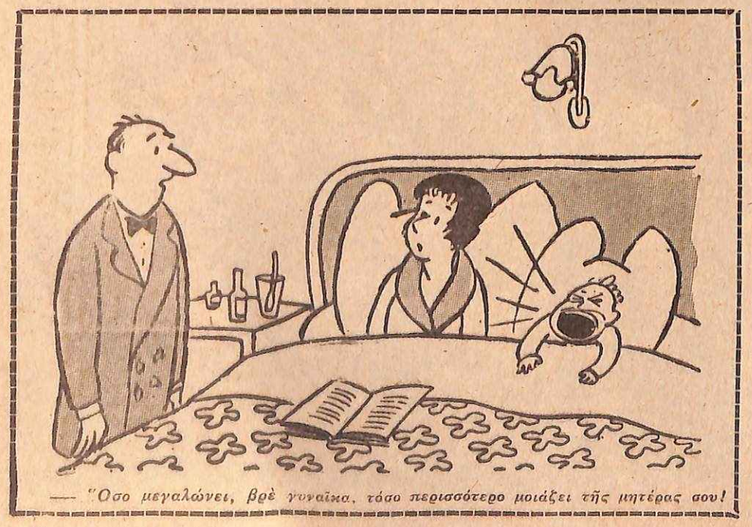

— *Ὅσο μεγαλώνει, βρὲ γυναῖκα, τόσο περισσότερο μοιάζει τῆς μητέρας σου!*

στὸ Στινέγκο. Ἂν τὰ νύχια τοῦ πάνθηρα δὲν ἦταν μολυσμένα, θὰ γίνης καλὰ σὲ δύο ἡμέρες... Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ σταματήσωμε τὸ αἷμα. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε.

Οἱ Καϋάν

Εἶχε ἀκούσει ἕναν ἀνάλαφρο θόρυβο, ποὺ ἔδειχνε πὼς κάποιο ουάκι βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

— Ξέρεις κανένα ρυάκι ἢ καμμιὰ πηγὴ ποὺ νὰ εἶναι ἐδῶ κοντά; ρώτησε τὸν Στιένγκο.

Ὁ Ἰθαγενὴς κούνησε πρὸς τὸ κάτω τὸ κεφάλι του.

— Μπορεῖς νἀρθῆς μαζί μου ὡς ἐκεῖ

Ὁ Ἰθαγενὴς ξανακούνησε τὸ κεφάλι του. Σηκώθηκε ἐπειτα καὶ προπορεύτηκε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, βρίσκονταν σὲ μιὰ πηγὴ μὲ ὁλοκάθαρο νερό.

Ὁ Γεράκης ἔβαλε τὸν ἰθαγενὴ νὰ γονατίση κι' ἔπειτα τοῦ ἔπλυνε τὴν πληγὴ του ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ λιγοστεύη καὶ στὸ τέλος σταμάτησε νὰ τρέχη.

— Δὲ μποροῦμε γιὰ τὴ στιγμὴ νὰ κάμωμε τίποτα ἄλλο, εἶπε ὁ γιατρός.

Πῆρε κατόπιν τὴ φαρδειὰ ζώνη τοῦ ἰθαγενοῦς κι' ἔκαμε ἕναν ἐπίδεσμο γύρω στὸν ἀριστερό του ὦμο.

— Τελειώσαμε, εἶπε. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ χρειάζεται τώρα, εἶναι νὰ ξεκουραστῆς.

— Εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής. Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός, πρέπει νὰ μὲ θεωρῆς σκλάβο σου.

— Καλά, ξεκουράσου τώρα...

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι κουρασμένος... Καὶ σχεδὸν δὲν πονάω πιά...

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν ἔκαμε ἐντύπωσι στὸ γιατρό, ποὺ εἶχε μάθει, στὶς διάφορες περιπλανήσεις του, ὅτι ἡ ἀντοχὴ τῶν ἰθαγενῶν τόσο τῆς Ἀσίας, ὅσο καὶ τῆς Ἀφρικῆς, εἶναι πολὺ μεγάλη.

— Ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ κοιμηθῆς, ἂς συζητήσωμε, εἶπε. Θέλω νὰ μάθω ἀπὸ σένα πολλὰ πράγματα... Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἔρεις νὰ μοῦ πῆς ποῦ βρισκόμαστε:

— Στὰ Ἕλη τῆς Τοὺλι-Σάπ.

— Μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἐκβολὲς τοῦ Κοὺν-Μποφέϋ:

— Γιὰ νὰ φτάσωμε ἐκεῖ, πρέπει νὰ περπατήσωμε μισὴ μέρα.

— Δὲ θέλω νὰ πάω ἐκεῖ, εἶπε ὁ γιατρός. Ἔχεις ἰδῆ ποτὲ σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη μιὰ παληὰ ἐρειπωμένη παγόδα:

— Μοῦ φαίνεται πὼς πῆγα ἐκεῖ μιὰ φορά, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής.

— Μπορεῖς νὰ μὲ ὁδηγήσης σ' αὐτὴ τὴν παγόδα:

— Ἐλπίζω πὼς θὰ τὸ καταφέρω... Θὰ χρειαστῆ, ὅμως, νὰ περπατήσωμε δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες, γιατὶ ἡ περιοχὴ ἐδῶ εἶναι γεμάτη ἀπὸ Ἕλη καὶ πρέπει νὰ κάμωμε τὸ γῦρο τους... Κι' ἔπειτα, στὰ μέρη αὐτὰ βρίσκονται οἱ Καϋάν...

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ Καϋάν: ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Γεράκης.

— Οἱ Καϋὰν κατάγονται ἀπὸ τὸ Λάος. Ξεχύνονται κάθε τόσο στὰ δάση μας, πυρπολοῦν τὰ χωριά μας καὶ καταστρέφουν τὰ γεννήματά μας.

— Καὶ αὐτοὶ οἱ Καϋὰν βρίσκονται τώρα ἐδῶ;

— Ναί. Ἔκαψαν χτὲς τὸ βράδυ τὸ χωριό μου, ἔσφαξαν πολλοὺς πολεμιστὲς καὶ αἰχμαλώτισαν τὶς ὡραιότερες γυναῖκες, ποὺ θὰ τὶς πουλήσουν ἔπειτα στοὺς Κινέζους.

Ὁ γιατρὸς ἔγινε κατακίτρινος. Τὸ μυαλό του ἔτρεξε ἀμέσως στὴ Λὲν-Λάϊ καὶ τὸν πατέρα της.

«Οἱ φίλοι μου εἶναι χαμένοι ἂν πέσουν στὰ χέρια αὐτῶν τῶν Καϋάν, σκέφτηκε. Πῶς νὰ τοὺς εἰδοποιήσω γι' αὐτὸ τὸν κίνδυνο:

Ὁ ἰθαγενὴς πρόσεξε τὸ συλλογισμένο ὕφος του καὶ τὸν ρώτησε ποιὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς ἀνησυχίας του.

— Ἄφησα στὴν παληὰ παγόδα μερικοὺς φίλους μου καὶ τρέμω γι' αὐτούς, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Ἔχουνε τουφέκια:

— Ναί

— Οἱ Καϋὰν δὲ θὰ τολμήσουν τότε νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν, γιατὶ τὰ φοβοῦνται πολὺ τὰ τουφέκια καί, μόλις ἀκούσουν τὸν κρότο ποὺ κάνουν, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος γιὰ τοὺς φίλους σου.

— Σὲ ποιὸ μέρος τοὺς συνάντησες; ρώτησε ὁ γιατρός, ποὺ τὰ λόγια τοῦ Ἰθαγενοῦς δὲν τὸν καθησύχασαν τελείως

— Πήγαινα σ ἕνα χωριό, ποὺ ὁ ἀρχηγός του εἶναι φίλος μου, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής. Ἄφησα, λοιπόν, τὴ βάρκα μου στὴν ὄχθη τοῦ τέλματος, γιὰ νὰ κόψω μερικὲς μπανάνες, ὅταν, ξαφνικά, τοὺς εἶδα μπροστά μου.

— Ἔχεις ἀφίσει μακρυὰ ἀπὸ δῶ τὴ βάρκα σου·

— Σὲ μισὴ ὥρα μποροῦμε νὰ πᾶμε νὰ τὴ βροῦμε.

— Καλά, εἶπε ὁ Γεράκης. Ὅταν μπορέσης νὰ περπατήσης, θὰ ξεκινήσωμε.

— Ἔχεις δίκηο, λευκὲ ἄνθρωπε, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ πᾶμε μὲ τὴ βάρκα νὰ βροῦμε τὸ φίλο μου... Θὰ τοῦ ζητήσω νὰ σὲ προστατεύση, καθὼς καὶ τοὺς δικούς σου, γιατὶ μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή... Θέλεις νὰ φύγωμε:

— Ἀλλ' εἶσαι πληγωμένος, εἶπε ὁ Γεράκης. Θὰ μπορέσης νὰ περπατήσης;

— Ὁ ὦμος μου δὲν μὲ πονάει πιά, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Ἂς βροῦμε πρῶτα κάτι γιὰ νὰ φᾶμε κι' ἔπειτα φεύγομε... Ἐδῶ δὲν εἴμαστε σίγουροι. Ἂν ὁ Ντόρεϋ μὲ ξεπροτιμήσει, δὲ θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Ντόρεϋ:

— Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καϋάν. Μὲ μισεῖ θανάσιμα, γιατὶ πέρυσι σκότωσα τὸν ἀδελφό του.

— Καλά, εἶπε ὁ γιατρός. Ἀφοῦ δὲν πονᾶς, μποροῦμε νὰ ξεκινήσωμε... Περίμενε νὰ φέρω πρῶτα μερικὲς μπανάνες γιὰ νὰ φᾶς.

Λίγο πιὸ κάτω, βρισκόταν ἕνα ἀλσύλιο μὲ μπανανιές. Ὁ γιατρὸς διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ χώθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Εἶχε διακρίνει ἕνα τσαμπί, ποὺ θὰ ζύγιζε πάνω ἀπὸ εἴκοσι κιλά.

Καθὼς τὸ ἔκοβε, ὅμως, μὲ τὸ σπαθί του, ἄκουσε, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό.

— Ὁ πάνθηρας παραμονεύει, ψιθύρισε, Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω.

Ἔκοψε γρήγορα τὸ τσαμπί, τὸ φορτώθηκε στὴ ράχη του κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Ὁ Ἰθαγενής, βλέποντάς τον νὰ τρέχη, εἶχε σηκωθῆ κι' εἶχε πάρει τὸ τόξο του.

— Συνάντησες κανένα ἐχθρό; ρώτησε ἀνήσυχος τὸ Γεράκη.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ὁ πάνθηρας, ὅμως, δὲν ἀπομακρύνθηκε.

— Τώρα ποὺ εἴμαστε δύο, δὲ θὰ τολμήση νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ, εἶπε ὁ Ἰθαγενής. Ἂς φᾶμε κάτι κι' ἔπειτα φεύγομε.

Ἔφαγαν κἄμποσες μπανάνες ὁ καθένας, ἤπιαν ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς κι' ἔπειτα ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἕλους.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἔφτασαν στὶς ἐκβολὲς ἑνὸς ποταμοῦ, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ πλατὺς καὶ ὁρμητικός. Μιὰ βάρκα, φτιαγμένη ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ ἐφωδιασμένη μὲ δυὸ κουπιά, βρισκόταν ἐκεῖ.

— Ἔξερες νὰ τραβᾶς κουπί: ρώτησε ὁ ἰθαγενής.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Θὰ πιάσωμε τὸ ἕνα κουπὶ ἐσὺ καὶ τὸ ἄλλο ἐγώ, εἶπε ὁ Ἰθαγενής.

— Ἀλλ' ὁ ὦμος σου:

— Ὁ ὦμος μου δὲ μ' ἐνοχλεῖ... Ἂς μὴ χάνωμε καιρό. Οἱ Καϋὰν μπορεῖ νἀρθοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς, ὅταν ἰδοῦν πὼς βρίσκεσαι κοντὰ σ' ἕνα λευκό, δὲ θὰ τολμήσουν νὰ σοῦ ἐπιτεθοῦν.

— Ἐσένα μπορεῖ νὰ μὴ σὲ πειράξουν, εἶπε ὁ Ἰθαγενής. Ἐγώ, ὅμως, δὲ θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τους... Ὁ Ντόρεϋ ὡρκίστηκε πὼς θὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀδελφό του καὶ θὰ κρατήση τὸ λόγο του... Πρέπει νὰ ξέρης, ὅμως, πὼς δὲ θὰ εἶναι τόσο εὔκολο νὰ μὲ σκοτώσῃ, γιατὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ παραδῶ τὸ τόξο καὶ τὸ σπαθί.

Μπῆκαν στὴ βάρκα κι' ἄρχισαν νὰ τραβᾶνε τὰ κουπιά. Προσπαθοῦσαν νὰ τὴν κρατᾶνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ ρεῦμα, γιὰ νὰ μὴν παρασυρθοῦν ἀπ' αὐτό.

Ὁ Ἰθαγενὴς τραβοῦσε γερὰ τὸ κουπί του, χωρὶς νὰ δείχνη τὴν παραμικρὴ ἐξάντλησι. Ὁ Γεράκης τὸν κύτταζε μὲ θαυμασμό. Ἕνας λευκός, σκεφτόταν, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάμη τὴν παραμικρὴ κίνησι μ' αὐτὰ τὴν τρομερὴ πλην στὸν ὦμο.

Προχώρησαν ἔτσι ὡς μιὰ ὥρα.

Ὁ Ἰθαγενὴς ἄφησε, ξαφνικά, τὸ κουπὶ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του, σὰν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀκούση κάτι. Ξανάπιασε κατόπιν τὸ κουπὶ καί, μὲ μερικὲς ἐπιδέξιες κινήσεις, ἔφερε τὴ μικρὴ βάρκα κοντὰ σὲ μιὰ ὑψηλὰ ἀπὸ ἄμμο, ποὺ ὑψωνόταν στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ.

— Τί ἔχεις: τὸν ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Γεράκης.

— Κρά... κρά... ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴ περιμένω.

— Κρά... κρά, ψιθύρισε ὁ Στιένγκο. Δὲν ἀκούω τὸ ο... Ἂν ἦταν ἕνας τουκάνος ἔπρεπε, ἔπειτα ἀπὸ τὸ κρά, νὰ φωνάξη ἕνα πνιγμένο ο... Αὐτὸ τὸ ο δὲν μπορεῖ κανένας ἄνθρωπος νὰ τὸ πῆ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο...

Οἱ τουκάνοι εἶναι μεγάλα πουλιὰ τῶν τροπικῶν χωρῶν, Ὁ Γεράκης τὰ εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ φωνάζουν, ἀλλὰ δὲν εἶχε δώσει ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴ φωνή τους. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν, ὅτι τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἔχουν πολὺ νόστιμο κρέας κι' ὅτι οἱ κυνηγοὶ τὰ ζητᾶνε.

— Φαντάζεσαι πὼς κάποιος προσπαθεῖ νὰ μιμηθῆ τὴ φωνὴ τοῦ τουκάνου: ρώτησε.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Νά τον ποὺ ξαναρχίσε...

— Εἶναι μήπως κάποιο σύνθημα: ρώτησε ὁ Γεράκης.

— Πιθανόν... Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος

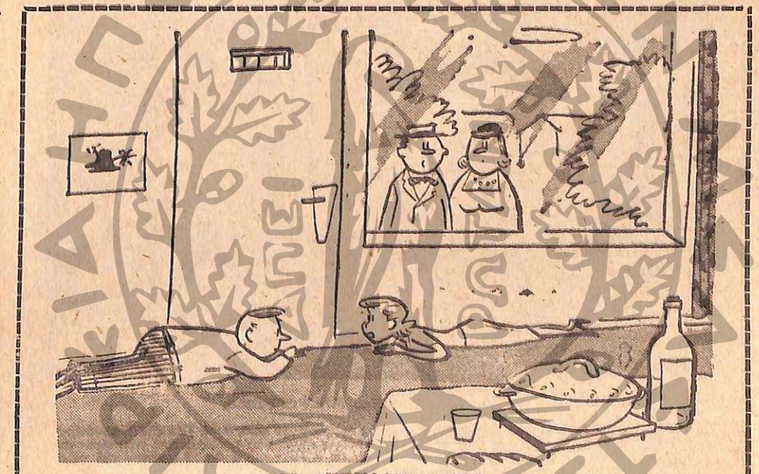

ΟΙ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ

— *Θὰ ἔφυγαν φαίνεται ξαφνικά, γιατὶ βλέπω τὸ τραπέζι τους στρωμένο!...*

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Στραβοκεφαλιές

Μέσα στ' ἀμέτρητα στραβά,
ποὖναι κανεὶς νὰ τὰ οἰκτείρη
καὶ τὰ μαλλιά του νὰ τραβᾶ,
ὁποιος λατρεύει τὸ ποτῆρι...
Εἶδα, μὲ κάποια μου ὀργή,
μὰ καὶ μὲ θλῖψι μου μεγάλη
ὅτι... κρασο—ἐξαγωγὴ
προετοιμάζεται καὶ πάλι!

★

Τὸ ρετσινᾶτο μας τ' ἀγνὸ
καὶ τὸ ξανθό μας κεχριμπάρι
γιὰ ξένο τόπο, μακρυνό,
πάλι τὴν ἄγουσα θὰ πάρη...
Γιατ' ἡ φτωχή μας, λέει, ἡ γῆ
μὲ τὰ παλιά της μεγαλεῖα,
πρέπει νὰ κάνη ἀνταλλαγὴ
τοῦ ρητινίτου, μὲ... ξυλεῖα!

★

Ξύλα, σανίδες καὶ λοιπά,
ἤτοι, ὁ κράσος μας θὰ γίνη,
πράγμα ποὺ πάλι θὰ ξεσπᾶ
σ' ὅσους ρουφᾶνε τὸ λαγήνι...
Γιατ' ἡ κυρά μας, βρὲ παιδιά,
ξύλο καινούργιο πάντα θάχη,
εἴτε καινούργια...
(σανίδια
γιὰ τὰ πλευρά μας
(καὶ τὴ ράχη!

★

Μὰ πλὴν αὐτοῦ, ἀ-
(γαπητοί
καὶ τακτικοὶ στὰ κα-
(πηλεία,
ἐγὼ ὁλωσδιόλου πε
(ριττὴ
βρίσκω τὴν ξένη
(τὴν ζυλεία...
Γιατ' ἡ ρετσίνα ἡ
(ρουμπινιά,
ἂν παραμείνη ἐδῶ
(πέρα
κι' ἀπὸ τὰ φτωχο-
(ταβερνεῖα
τάβλες θὰ βγάζη
(νύχτα-μέρα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ποὺ προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τὴ φωνὴ τοῦ τουκάνου:

— Μπορεῖ νὰ εἶναι κάποιος ἀ... συντρόφους σου, ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τὴ σφαγή, εἶπε ὁ γιατρός. Θέλει ἴσως νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ...

Ὁ ἰθαγενὴς κούνησε πρὸς κεφάλι του.

— Οἱ Στιένγκοι, ὅταν θέλουν νὰ εἰδοποιήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ τὴν παρουσία κάποιου ἐχθροῦ, μιμοῦνται τὴ διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ μικροῦ τουκάνου κι' ὄχι τοῦ μεγάλου, ὅπως εἶναι αὐτὸ ἐδῶ.

— Μήπως τότε εἶναι κανένα' Κρύσ...

— Τὸ φοβᾶμαι.

— Θὰ προχωρήσωμε ἢ θὰ γυρίσωμε πίσω:

— Ἐδῶ ποὺ εἴμαστε, δὲ μᾶς ἀπειλεῖ κανένας κίνδυνος. ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ συνεχίσωμε ν' ἀνεβαίνωμε τὸ ποτάμι... Στὸ μεταξύ, θὰ ἑτοιμάσω τὰ βέλη μου... Θὰ φτάσωμε σὲ λίγο σ' ἕνα μικρὸ καταρράκτη καὶ θὰ ἰδοῦμε τότε τί πρέπει νὰ κάμωμε.

Περίμεναν ἀκόμη μερικὰ λεπτά. Ἀλλ' ὅπως δὲν ξανάκουσαν αὐτὴ τὴ φωνή, σκέφτηκαν πὼς ἦταν ἄσχετη μ' αὐτοὺς καὶ ξανάπιασαν τὰ κουπιά. Ἐπιτηροῦσαν ταυτόχρονα ὁ ἕνας τὴ δεξιὰ ὄχθη κι' ὁ ἄλλος τὴν ἀριστερή, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν πέσουν σὲ παγίδα.

Προχώρησαν ἔτσι ἄλλη μισὴ ὥρα. Ξεχώριζαν κιόλας τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ νερὰ τοῦ καταρράκτη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ξανακούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ τουκάνου. Ἀλλὰ τὸ ο ἔλειπε καὶ πάλι.

— Φαίνεται πὼς κάποιος μᾶς παρακολούθησε, εἶπε ὁ Γεράκης, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῇ.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής. Ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι ὅμοια μ' ἐκείνη ποὺ ἀκούσαμε πρωτύτερα.

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος...

— Ἄ, ἂν μποροῦσα νὰ τὸν ἰδῶ ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Στιένγκο, κυττάζοντας τὰ βέλη του.

Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός. Ἔπειτα ρώτησε:

— Ἔχεις ξανανεβῆ ποτὲ αὐτὸ τὸ ποτάμι:

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Γεράκης.

— Δὲν ἔχει σημασία. Ξέρεις νὰ τραβᾶς κουπὶ κι' αὐτὸ εἶναι ἀκοτέτο... Θὰ ἐξακολουθήσης, λοιπόν, νὰ προχωρῇς ὥσπου νὰ βρῇς τὸν καταρράκτη καὶ θὰ μὲ περιμένης ἐκεῖ.

— Καὶ σύ:

— Θὰ πάω νὰ σκοτώσω αὐτὸ τὸν καταραμένο Καϋάν, προτοῦ προφτάση νὰ φέρη ἐδῶ κι' ἄλλους συντρόφους του.

— Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ κινδυνεύσῃς...

— Δὲ φοβᾶμαι... Ἂς διευθύνωμε τὴ βάρκα πρὸς τὴν ὄχθη... Θὰ συνεχίσης κατόπιν μόνος σου τὸ ταξίδι καὶ θὰ προχωρήσῃς ὡς τὸν καταρράκτη... Θὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ... Ἐλπίζω πὼς θὰ σὲ περιμένω, γιατὶ τρέχω γρηγορώτερα ἀπὸ τὴ βάρκα.

— Θαυμάζω τὸ θάρρος σου, εἶπε ὁ Γεράκης.

Κι' ὁ θαυμασμός του ἦταν εἰλικρινής.

Ἔφεραν τὴ βάρκα κοντὰ στὴν ὄχθη, ποὺ ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ ψηλὲς καλαμιές. Ὁ Στιένγκο πῆρε τὸ τόξο καὶ τὸ σπαθί του κι' ἔπειτα πήδησε ἔξω.

Ἄρχισε κατόπιν νὰ προχωρῇ μὲ μεγάλα βήματα.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἀκούστηκαν καὶ πάλι οἱ τρεῖς παράξενες νότες:

— Κρά... κρά... κρά...

— Λείπει πάντα τὸ «ο». Ψιθύρισε ὁ ἰθαγενής. Ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πάῃ;... Ὅποιος κι' ἂν εἶναι, θὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ τοῦ φυτέψω ἕνα ἀπὸ τὰ βέλη μου στὴν καρδιά!...

Αὐτὸς ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς δὲν ἔπρεπε νὰ ἦταν μακρυά, ὅπως μποροῦσε νὰ κρίνη ἀπὸ τὴν ἔντασι ποὺ εἶχαν αὐτὲς οἱ νότες. Θὰ εἶχε παρακολουθήσει σίγουρα τὴ βάρκα, γλυστρώντας ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους ποὺ σκέπαζαν τὴν ὄχθη.

Ὁ ἰθαγενὴς ἔβαλε ἕνα βέλος στὸ τόξο του κι' ἔπειτα γώθηκε σὲ μιὰ πυκνὴ λόχμη, περπατώντας μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο. Ὁ ἄλλος φαίνεται ὅτι συνέχιζε τὸ δρόμο του, γιατὶ οἱ νότες ἀκούγονταν ὁλοένα καὶ πιὸ μακρυά. Παρακολουθοῦσε πιθανὸν τὴ βάρκα, χωρὶς νὰ ἔχῃ καταλάβει ἀκόμη ὅτι, ἀντὶ γιὰ τοὺς δύο, βρισκόταν τώρα ἕνας μόνο ἄνθρωπος μέσα σ' αὐτή.

— Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ! ἔλεγε κάθε τόσο ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Στιένγκο.

Ἄκουσε, ξαφνικά, βήματα πίσω του.

«Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο, σκέφτηκε. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρακολουθᾶ βρίσκεται μπροστά. Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, λοιπόν, ποὺ ἔρχονται πίσω μου;»

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ συστάδα θάμνων καὶ περίμενε συγκρατώντας τὴν ἀναπνοή του.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, δὲν ξανάκουσε τίποτα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, εἶδε κάμποσους ἀνθρώπους ποὺ βγήκαν, ξαφνικά, πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Εἶχαν μαυρουδερὴ ἐπιδερμίδα, σὰν τοὺς μαύρους τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰ μάτια τους ἦταν λοξά, ὅπως τῶν Μογγόλων. Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ φαίνονταν σὰν νὰ εἶχαν στὶς φλέβες τους τὸ αἷμα δύο διαφορετικῶν φυλῶν. Ἦταν γυμνοὶ σχεδὸν κι' εἶχαν ὅπλα μεγάλα τόξα καὶ βαρειὰ σπαθιά.

— Οἱ Καϋάν! ψιθύρισε ὁ Στιένγκο, ποὺ ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Τοὺς μέτρησε ἕναν - ἕναν. Ἦταν δεκαπέντε.

«Φαίνεται πὼς παρακολούθησαν τὰ ἴχνη μου, σκέφτηκε. Πρέπει νὰ σώσω μὲ κάθε θυσία τὸ λευκὸ ἄνθρωπο».

Περίμενε νὰ προσπεράσουν κι' ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἐλπίζοντας πὼς θἄβρισκε τὸ γιατρό, ποὺ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ δὲν θὰ τὸν εἶχε ἀφίσει ν' ἀπομακρυνθῇ πολύ.

Καί, πραγματικά, δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ὅταν ἔφτασε στὴν ὄχθη εἶδε τὸ Γεράκη, ποὺ ἀγωνιζόταν ν' ἀνεβῇ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Σφύριξε τότε ὅπως οἱ νεαροὶ τουκάνου καὶ ταυτόχρονα ἄρχισε νὰ τοῦ κάνη νοήματα μὲ τὰ χέρια του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ βάρκα πλεύρισε στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν.

— Σκότωσες τὸν ἄνθρωπό σου; τὸν ρώτησε ὁ Γεράκης.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής. Ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώσω ἐγώ, λίγα ἔλειψε νὰ μὲ σκοτώσουν αὐτοί.

— Ποιοί;

— Οἱ Καϋάν

— Ἔφτασαν κι' ὅλας ἐδῶ;

— Φαίνεται πὼς παρακολούθησαν τὰ ἴχνη μου.

— Εἶναι πολλοί;

— Μέτρησα δεκαπέντε.

— Καὶ ποῦ πηγαίνουν;

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ψάχνουν γιὰ νὰ μὲ βροῦν. Ὁ ἀρχηγός τους θέλει τὰ κεφάλι μου.

— Θὰ γυρίσωμε πίσω;

— Τὰ πράγμα αὐτὸ εἶναι τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνο.

— Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμωμε;

— Δὲν μπορῶ νὰ σκεφτῶ τίποτα, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο, ποὺ τὰ εἶχε χαμένα.

— Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ μείνωμε ἐδῶ.

— Θὰ συνεχίσωμε τὸ ταξίδι μας ὡς τὸν καταρράκτη. Τὸ χωριὸ ὅπου σκάπευα νὰ πάω, γιὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ φύλαρχο νὰ μὲ προστατεύσῃ, δὲν εἶναι μακρυά.

— Ἂν βέβαια, δὲν τὸ κατάστρεψαν κι' αὐτὸ οἱ Καϋάν, εἶπε μὲ συλλογισμένο ὕφος ὁ γιατρός.

— Ἄ, αὐτὸ δεν τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅλα μποροῦν νὰ τὰ κάμουν.

— Ἂς προσεγγίσωμε στὴ δεξιὰ ὄχθη...

— Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι καλύτερο.

— Ἐμπρὸς τότε!

Ξανάπιασαν τὰ κουπιὰ κι' ἄρχισαν ν' ἀγωνίζωνται ἐναντίον τοῦ ρεύματος, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸ σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ζύγωναν ὁλοένα στὸν καταρράκτη. Τὸ ρεῦμα εἶχε γίνει τώρα πολὺ ὁρμητικό.

— Ἂν καταφέρωμε νὰ ξεπεράσωμε τὸν καταρράκτη, θὰ πᾶμε σ' ἕνα μέρος, ὅπου οἱ ἐχθροί μας δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν, εἶπε ὁ Ἰθαγενής.

— Καμμιὰ σπηλιά:

— Εἶναι μιὰ τρύπα ποὺ προχωρεῖ σὲ μεγάλα βάθος καὶ ποὺ μέσα σ' αὐτὴ, ὅπως ἄκουσα νὰ λένε. ἔχει τὴν κατοικία του τὰ πνεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Σύ, ὅμως, μπορεῖς νὰ τὰ διώξῃς ἀπὸ κεῖ.

— Μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτό, τὸν βεβαίωσε ὁ γιατρός. Κανένα πνεῦμα δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἀντισταθῇ.

— Μόνος μου δὲν θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ μπῶ σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά, συνέχισε ὁ Στιένγκο.

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρίσκεσαι μαζί μου δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

— Προσοχή! Νὰ ὁ καταρράκτης.

Τὸ νερὸ κατέβαινε ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ ξανάπεφτε μουγκρίζοντας στὴν νότια κοίτη τοῦ ποταμοῦ. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὅμως, δὲν ὑπῆρχαν βράχοι καὶ τὸ ρεῦμα ἦταν λιγώτερο ὁρμητικό.

Οἱ βράχοι αὐτοί, ἀπὸ ὅπου κατέβαινε τὰ νερό, ἦταν τρεῖς καὶ βρίσκονταν στὴ σειρὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Στὸ μέρος αὐτό, ὅμως, τὰ ποτάμι στένευε καὶ οἱ δυὸ ὄχθες του βρίσκονταν κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

Ὁ ἰθαγενὴς παράγγειλε στὸ γιατρὸ νὰ βγάλη τὸ κουπὶ ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ νὰ τὸ στηρίξῃ στὴν πλευρὰ τοῦ πρώτου βράχου. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' αὐτός.

Κατάφεραν ἔτσι μὲ μεγάλο κόπο νὰ προσπεράσουν τὸν πρῶτο βράχο.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἕνα δυνατὸ «κρὰ - κρὰ» ἔφτασε στ' αὐτιά τους.

— Μᾶς παρακολουθοῦν, εἶπε ὁ γιατρός.

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ σφύριγμα κι' ἕνα βέλος σφηνώθηκε στὴν πλώρη τῆς μικρῆς βάρκας.

Δεύτερο βέλος πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Γεράκη.

— Δὲ μποροῦμε νὰ τοὺς ἀπαντήσωμε, τοῦ φώναξε ὁ Ἰθαγενής. Γιατί, ἂν ἀφήσωμε καὶ μιὰ μόνα στιγμὴ τὰ κουπιά, ἡ βάρκα μας θ' ἀναποδογυριστῇ.

Προχωροῦσαν τώρα σύρριζα στὸ βράχο, γιὰ νὰ εἶναι περισσότερο προφυλαγμένοι.

Ἀλλ' ἀνάμεσα στὸν πρῶτο καὶ στὸ δεύτερα βράχο ὑπῆρχε ἕνα κενὸ καὶ οἱ Καϋὰν θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς χτυπήσουν καὶ πάλι.

Ὁ ἰθαγενὴς κατέστρωσε ἀμέσως τὸ σχέδιό του.

— Θὰ ξαπλωθοῦμε μπρούμυτα μέσα στὴ βάρκα, εἶπε. Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς χτυπήσουν.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ τοὺς ἔσωσε. Γιατί, μόλις ἡ βάρκα βγῆκε ἀπὸ τὸ βράχο, οἱ Καϋάν, ποὺ βρίσκονταν στὴν ἀριστερὴ ὄχθη, ἄφησαν ἀμέσως τὰ βέλη τους. Ἀλλ' οὔτε ὁ Γεράκης οὔτε ὁ Ἰθαγενὴς ἔπαθαν τίποτα. Τὰ βέλη πέρασαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Προχώρησαν κατόπιν κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ δευτέρου βράχου, ἀλλ' ὅπως τὰ ρεῦμα ἦταν στὸ μέρος αὐτὸ λιγώτερο δυνατό, τὸν ξεπέρασαν τόσο γρήγορα, πού, οἱ Καϋάν, βλέποντάς τους, ξαφνικά, μπροστά τους, δὲν πρόφτασαν νὰ ἑτοιμάσουν τὰ τόξα τους. Ὅταν τέλος, τὰ βέλη τους ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ τόξα τους, ὁ Γεράκης κι' ὁ ἰθαγενὴς βρίσκονταν προφυλαγμένοι πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ ποὺ σχημάτιζε ὁ τρίτος βράχος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΣΕ... ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ

Μιὰ ἀληθινὴ μικρογραφία ἱπποδρόμου ὑπάρχει σήμερα στὴν πόλι Φὺμ Πὲν τῆς Καμπότζης. Ἡ πίστα του εἶναι μόλις 1200 μέτρα, τὰ δὲ ἄλογα εἶναι ὅλα καβαρόαιμα ἰνδοασιατικά, γνωστὰ γιὰ τὸ μικρό τους ἀνάστημα. Οἱ ἀναβάτες εἶναι παιδιὰ 8—12 χρόνων καὶ τέλος οἱ θεαταὶ εἶναι κι' αὐτοὶ ὅλοι πιτσιρίκοι, δεδομένου ὅτι σὲ αὐτὴ περιοχὴ αὐτῆς τῆς γῆς, οἱ κάτοικοι συνηθίζουν ἀπὸ τὴν κούνια τους, θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανείς, νὰ ἐπιδιώκωνται στὰ τυχερὰ παιγνίδια!

Μιὰ ἀπὸ τὶς νεαρὲς γυναίκες τῆς φυλῆς τῶν Βιτσεντίνο.

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ μὲ τὰ κόκκινα μαλλιὰ

Σ' ἕνα μονέξυλο, μὲ ραμένα τὰ βλέφαρα

"Οσα χρόνια κι' ἂν ζήση, ὁ Γερμανὸς ἀνθρωπολόγος Χέρμαν Φραϊκελ δὲ θὰ ξεχάση ποτὲ τὴ φριχτή, τὴν ἐφιαλτικὴ περιπέτεια ποὺ τοῦ συνέβη τὸ καλοκαίρι τοῦ 1938.

Βρισκότανε τότε στὴ Χοντούρα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, μαζὶ μὲ τὸ συμπατριώτη του καὶ συνάδελφό του Κὰρλ Μπάουμαν. Ὁ σκοπός τους ἦταν νὰ μελετήσουν τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἰθαγενῶν τῆς Χονδούρας καὶ τῆς γειτονικῆς Νικαράγουας.

Ἡ κακή τους τύχη λοιπὸν τοὺς ἔφερε σ' ἕνα χωριὸ Ἰνδιάνων, τῆς φυλῆς Βιτσεντίνο. Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ εἶναι μικροσώμοι, εὐκίνητοι, μὲ μαλλιὰ μαῦρα, μάτια μογγολοειδῆ καὶ δέρμα κιτρινοκόκκινο.

Ὁ «σουκία», ὁ γιατρὸς—μάγος τους, δέχτηκε τὰ δῶρα τῶν ξένων — μαχαίρια, ἕνα μεταλλίνο καθρέφτη, κάμποσες βελόνες, σκοινιὰ κι' ἀρκετὰ κουτιὰ μὲ σπίρτα— καὶ τοὺς πρόσφερε τὴ φιλοξενία γιὰ τὴ νύχτα ἐκείνη. "Αλλο ποὺ δὲν ἤθελαν οἱ δυὸ Γερμανοί! Ἡ ἐπιθυμία τους ἦταν νὰ μείνουν μερικὲς μέρες μὲ τοὺς Βιτσεντίνο, γιὰ νὰ σπουδάσουν τὶς συνήθειές τους.

Μιὰ ὥρα ἀφοῦ πλάγιασαν, στὴν καλύβα ποὺ τοὺς εἶχε διαθέσει ὁ «σουκία», μπήκανε δυὸ κοπέλλες τῆς φυλῆς. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς πλησίασε στὸ στρῶμα ἀπὸ ἄχυρα τοῦ Φραϊκελ καὶ ξαπλώθηκε δίπλα του, ἐνῶ ἡ συντροφισσά της κάθησε χάμω, σὰν νὰ περίμενε...

Ὁ Μπάουμαν ἔβαλε τὰ γέλια. Ὁ Φραϊκελ προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ στὴν Ἰνδιάνα ὅτι δὲν χρειαζόταν τὴ συντροφιά της... Δὲ μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ ὁμορφη αὐτὴ ἡ κοπέλλα, κι' ἐπιπλέον εἶχε μιὰ μυρωδιὰ ἀνυπόφορη...

Ὁ Φραϊκελ τῆς πρότεινε γιὰ... ἀντικαταστάτη του τὸ φίλο του. Μὰ ἐκείνη τοῦ ἐξήγησε μὲ χειρονομίες ὅτι δὲν τὸν ἤθελε, γιατὶ ἦταν κοντός, μελαχροινὸς καὶ με μαῦρα μαλλιά, ὅπως κι' αὐτή. Ἀντίθετα, ὁ Φραϊκελ ἦταν ψηλός, ἄσπρος καὶ μὲ κοκκινόξανθα μαλλιά.

— Καλλίτερα νὰ ὑποχωρήσῃς, σύστησε ὁ Μπάουμαν στὸ σύντροφό του. Δὲν πρέπει νὰ τὶς προσβάλλης! Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ μιὰ εἶναι ἡ κόρη τοῦ «σουκία»... Δίχως ἄλλο, θέλουν ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ μὲ κόκκινα μαλλιά.

Θέλοντας καὶ μή, ὁ Φραϊκελ δέχθηκε τὸ ρόλο ποὺ τοῦ ἐπέβαλλαν. Ὅταν ἔφυγε ἡ μιὰ Ἰνδιάνα, τὴ διαδεχθήκε ἡ ἄλλη...

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ὑπάρχει καὶ τρίτη! εἶπε ὁ Μπάουμαν στὸ σύντροφό του, γελώντας.

Τὸ πρωὶ νωρίς, οἱ δυὸ Γερμανοὶ μάζεψαν τὰ πράγματά τους κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ φύγουν. Μὰ οἱ Βιτσεντίνο δὲν τοὺς ἄφισαν.

Τοὺς ἐξήγησαν πὼς ὁ Μπάουμαν ἦταν ἐλεύθερος νὰ φύγῃ, ὁ Φραϊκελ ὅμως ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, γιὰ νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του καὶ στὶς ἄλλες γυναῖκες τῆς φυλῆς! Ὁ πρῶτος σύστησε καὶ πάλι στὸ σύντροφό του νὰ φύγουν κάθε ἐπικίνδυνη ἐξέλιξη. Τοῦ ὑποσχέθηκε δὲ ὅτι θὰ ξαναγύριζε γρήγορα, μαζὶ μὲ ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλησιέστερη φυτεία, γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Πραγματικά, ὁ Μπάουμαν ἔφυγε, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ὁδηγὸ Βιτσεντίνο. Καὶ γιὰ τὸν Φραϊκελ ἄρχισε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνεπιθύμητους γάμους...

Ὁ Μπάουμαν δὲν ξαναφάνηκε. Εἶχε ξεχάσει λοιπὸν τὴν ὑπόσχεσί του;...

Ὑποθέτω ὅτι, ὅταν τελείωσαν πιὰ ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς, ὁ Φραϊκελ πίστεψε πὼς θὰ τὸν ἀφίναν νὰ φύγῃ. Καθὼς ὅμως ἔβγαινε ἕνα πρωὶ ἀπ' τὴν καλύβα του, τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ λιθοβολισμὸ οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀπέναντι. Μερικὲς πέτρες τὸν χτύπησαν ἀσχημα. "Επεσε χάμω.

Πῆγε τότε κοντά του ὁ «σουκία», ὁπλισμένος μὲ μιὰ μακρειὰ λόγχη. Τὸν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς ποὺ εἶχαν σχηματίσει οἱ ἄντρες τῆς φυλῆς. Καθὼς περνοῦσε, αὐτοὶ τὸν χτυποῦσαν ἀλύπητα μὲ ρόπαλα στὸ κεφάλι, στὰ νεφρά, στὴν πλάτη καὶ προπάντων στὴν κοιλιά. Ὡσπου νὰ φτάσῃ στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς διπλῆς παρατάξεως, ὁ δυστυχισμένος εἶχε σωριαστῆ χάμω, τρέμοντας ἀπ' τὸν πόνο.

Κανεὶς δὲ μιλοῦσε. Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ ἦταν ἁπλωμένη ὁλόγυρα...

Παρ' ὅλα τὰ χάλια του, ὁ Φραϊκελ μπόρεσε νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ καταλάβῃ: Οἱ γυναῖκες τοῦ εἶχαν ἐπιτεθῆ, μὲ σκοπὸ νὰ καταστρέψουν τὴν ἀνδρικὴ του ἱκανότητα, ὥστε νὰ μὴ βοηθήσῃ τυχὸν κι' ἄλλη φυλὴ ν' ἀποκτήσῃ τὸ ζηλευτὸ χαρακτηριστικὸ τῶν κόκκινων μαλλιῶν. Οἱ ἄνδρες πάλι ἤθελαν νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, νὰ τὸν τιμωρήσουν, γιατὶ τοὺς εἶχε στερήσει προσωρινὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες τους...

Ἡ ἀπελπισία του μεγάλωσε, ὅταν δυὸ Ἰνδιάνοι φέρανε ἀπ' τὴ ζούγκλα καὶ πέτσεταν μπροστά του κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀνυρωπο... Ἦταν ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπ' τὸ Μπάουμαν! Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν εἶχαν σκοτώσει, γιὰ νὰ μὴ τοὺς προδώσῃ, εἶχαν ὑδάρει τὸ πτῶμα του καὶ τὸ εἶχαν καπνίσει μέ διάφορα χόρτα!...

Ὁ Φραϊκελ εἶχε παγώσει ἀπ' τὴ φρίκη...

Ὕστερα ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ ἕνας τρελλὸς θυμός. Σηκώθηκε, χύμηξε πάνω στὸ «σουκία», τοῦ πέταξε ἀπ' τὰ χέρια τὴ λόγχη καὶ τὸν ἄρπαξε μὲ τὸν ἁριστερό του χέρι ἀπ' τὸ λαιμό. Μὲ τ' ἄλλο χέρι, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασί του, τοῦ ἔγαλε δίχως νὰ τὸ θέλῃ τὸ ἀριστερό μάτι!

"Επεσαν ὅμως ἀπάνω του οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς, τὸν πέταξαν χάμω καὶ τὸν κράτησαν ἀκίνητο. Ἀφρίζοντας ἀπὸ μανία, ὁ μονόφθαλμος «σουσία» τοὺς ἔδωσε μερικὲς διαταγές.

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ ξύνουνε μὲ πέτρες τὶς παλάμες τοῦ Φραϊκελ, ὥσπου τὶς γδάρανε τελείως. Ὕστερα τοῦ δέσανε τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὴν πλάτη, μὲ τὶς παλάμες ἐνωμένες, γιὰ νὰ κολλήσουν ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη ὅταν θὰ ἐπουλώνονταν. "Επειτα ὁ ἴδιος ὁ «σουκία» ἔρραψε τὰ βλέφαρά του πάνω στὸ μέτωπό του με φυτικὲς ἶνες, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ κλείσῃ καθόλου τὰ μάτια του.

Τέλος, τὸν δέσανε ἀνάσκελα πάνω σ' ἕνα μονόξυλο κι' ἄφησαν νὰ τὸν παρασύρῃ τὸ ἀργὸ ρεῦμα τοῦ γειτονικοῦ ποταμοῦ.

"Ἔτσι συμπληρώθηκε ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἐκδίκηση τοῦ «σουκία» γιὰ τὸ χαμένο μάτι του...

Τὸ μαρτύριο τοῦ Φραϊκελ ἦταν ἀφάνταστο. Ἀντίκρυζε συνεχῶς τὸν ἐκτυφλωτικὸ ἥλιο, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κλείσῃ καθόλου τὰ βλέφαρά του. Ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν ἀποφύγῃ, γυρίζοντας στὸ ἕνα πλευρό, θ' ἀναποδογύριζε τὸ στενὸ κι' ἐλαφρὸ μονόξυλο καὶ θὰ βρισκόταν μέσα στὸ ποτάμι, ποὺ ἦταν γεμάτο κροκοδείλους!

Ὑπόφερε σὰν κολασμένος. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι, ἔβλεπε μπροστά του κόκκινα φῶτα. Τοῦ φαινόταν πὼς καίγανε φωτιὲς μέσα στὶς κόγχες του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνοιωθε σὰν νὰ τοῦ τρίβανε τοὺς βολβοὺς τῶν ματιῶν μὲ μικρὰ μυτερὰ πετραδάκια...

Τὸ μαρτύριό του κράτησε σχεδὸν δυὸ μερόνυχτα. Ὕστερα εἶδαν τὰ μονόξυλα οἱ ἰθαγενεῖς μιᾶς ἄλλη φυλῆς. Τὰ σταμάτησαν, λύσανε τὰ Φραϊκελ καὶ τὸν πῆραν σὲ μιὰ μπανανοφυτεία. Ἐκεῖ τὸν περιποιήθηκε ὁ ἰδιοκτήτης της.

Ἄλειψε τὶς πληγὲς τῶν χεριῶν του μὲ βαζελίνη, καθάρισε τὸ πύον τῶν ματιῶν του κι' ἔβαλε μιὰ ἀλοιφὴ στὰ βλέφαρά του, ἀφοῦ τὰ κλεισε μὲ τὰ δάχτυλά του —γιατὶ ὁ ἴδιος δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τὰ κουνήσῃ. Τὸν ἄφισε μιὰ βδομάδα νὰ μείνῃ σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο.

Σ' ὅλα αὐτὰ τὸ διάστημα, ὁ Φραϊκελ νόμιζε πὼς τοῦ χώνανε στὰ μάτια πυρωμένες βελόνες. Ἀρκοῦσε νὰ σκεφθῇ τὸ φῶς, γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ ναυτία...

Ὕστερα μπόρεσε γ' ἀντικρύσῃ σιγὰ - σιγὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸ κάθε τι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν ἥλιο...

Τὰ μάτια του εἶχαν πάθει βλάβες ἀνεπανόρθωτες. Τὰ χέρια του ξανάγιναν σχεδὸν φ

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ σπιτιοῦ σας

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ

ΟΤΑΝ διαλέγουμε καλλωπιστικὰ δέντρα καὶ θάμνους γιὰ τὸν κῆπο μας, πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψι πολλοὺς παράγοντες.

Πρῶτο καὶ κύριο, θὰ προτιμήσουμε εἴδη ποὺ ἔρχομε πῶς προκόβουν στὸν τόπο μας — ἐκτὸς ἂν θέλουμε νὰ δοκιμάσουμε, μὲ τὸν κίνδυνο τῆς ἀποτυχίας. Τὸ κάθε δέντρο θέλει τὸ κατάλληλο κλῖμα, ἔδαφος, προσανατολισμό, κλπ.

Ὕστερα, εἶναι φρονιμώτερο νὰ προτιμήσουμε ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ὡραῖο καὶ πλούσιο φύλλωμα ἐπὶ πολλοὺς μῆνες ἢ ὁλόκληρο τὸ ἔτος, παρὰ ἐκεῖνα ποὺ ἀξίζει μονάχα ἡ πρόσκαιρη ἄνθησί τους. Θὰ διαλέξουμε ἐπίσης εἴδη ἀνθεκτικὰ στὶς ἀρρώστειες καὶ τὰ παράσιτα, ὥστε νὰ μὴ βρισκώμαστε συνεχῶς μὲ τὸν ψεκαστῆρα στὸ χέρι...

Τέλος, θὰ φυτέψουμε δέντρα καὶ θάμνους μὲ διαστάσεις ἀνάλογες πρὸς τὸ χῶρο ποὺ διαθέτομε καὶ μὲ σχῆμα ταιριασμένο μὲ τὴ μορφὴ ποὺ θὰ δώσουμε στὸν κῆπο μας.

Θὰ βροῦτε ἐδῶ μιὰ σύντομη περιγραφὴ τῶν κυριωτέρων δέντρων καὶ θάμνων κατὰ κατηγορίες. Ἐκεῖνα ποὺ τὸ ὄνομά τους συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ἀστερίσκο (*) δὲν ἔχουν καλλιεργηθῆ στὴν Ἑλλάδα. Συνεπῶς, δὲ μποροῦμε νὰ ἐγγυηθοῦμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους.

ΚΩΝΟΦΟΡΑ

Εἶναι δέντρα ἀειθαλῆ, μὲ πολὺ στενὰ φύλλα, ὅπως τὸ πεῦκο, τὸ ἔλατο, κλπ. Ἄλλα γίνονται τεράστια κι' ἄλλα μένουν μικρά.

* Ἄρκευθος: Δὲν ἔχει ἰδιοτροπίες στὸ ἔδαφος.

Ἔλατο: Εἶναι ἕνα ὡραῖο δέντρο, μὲ συμμετρικὸ σχῆμα. Χρειάζεται ὑγρὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καλὰ ἀποστραγγιζόμενο, καὶ ἄφθονο χοῦμο. Βλασταίνει σὲ ὀρεινὰ μέρη. Ὑπάρχουν ὡστόσο ποικιλίες του ποὺ μποροῦν νὰ προκόψουν καὶ στὶς πεδιάδες.

Ἐρυθρελάτη: Εἶναι προτιμώτερη ἀπ' τὸ ἔλατο, ὅταν ἐπιζυμοῦμε ψηλὰ καὶ μεμονωμένα δέντρα, γιατὶ διατηρεῖ πιὸ πολὺ τὰ χαμηλότερα κλαδιά της. Ἔδαφος ὑγρὸ καὶ ἀποστραγγιζόμενο.

Κέδρος: Ὡραῖο δέντρο, μὲ θαυμάσιο φύλλωμα. Χρειάζεται ὅμως μεγάλο χῶρο, γιατὶ παίρνει μεγάλη ἀνάπτυξι.

Κυπαρίσσι: Κατάλληλο μάλλον γιὰ δενδροστοιχίες.

Πεύκη: Ἀντέχει στὴν ξηρασία, καθὼς καὶ σὲ ἔδαφος φτωχό, ἀμμώδες ἢ πετρῶδες. Διαλέγετε ὅμως τὶς ἥμερες ποικιλίες, ποὺ παίρνουν ὡραῖο σχῆμα κωνικό.

Τάξος (ἥμερο ἔλατο): Ἀναλόγως τῆς ποικιλίας, γίνεται δέντρο μεγάλο, ἢ μικρὸ σὰν ἕνας ψηλὸς θάμνος.

Τούγια: Προκόβει σὲ ἀσβεστώδη γόνιμα ἐδάφη. Τὸ φύλλωμά του παίρνει σχῆμα βεντάλιας κι' ἔχει ἕνα εὐχάριστο ἄρωμα.

* Τσούγα: Γίνεται πολὺ ψηλό. Μεταφυτεύεται μάλλον δύσκολα. Προτιμάει ὑγρὸ ἔδαφος.

* Χαμαικυπάρισσος: Συγγενεύει μὲ τὸ κυπαρίσσι. Μοιάζει στὸ φύλλωμα μὲ τὴν τούγια. Ὑπάρχει ὡς μεγάλο δέντρο ἢ ὡς μικρό. Ἔδαφος ὑγρό, ἀποστραγγιζόμενο, ἀμμώδες.

ΔΕΝΤΡΑ ΜΕ ΩΡΑΙΑ ΑΝΘΗΣΙ

Ἀκακία: Λέγεται ἀλλέως καὶ μιμόζα. Φυλλοβόλον. Λουλούδια ἄσπρα ἢ κίτρινα, μυρωδᾶτα. Ὕψος 4—6 μέτρα (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Ἀντέχει στὸ κρύο καὶ τὴν ξηρασία. Σὲ πολὺ ὑγρὸ ἔδαφος κιτρινίζουν τὰ φύλλα του. Πολλαπλασιάζεται πολὺ εὔκολα. Κάνει ρίζες πολὺ μακριές. Ἀνθίζει τὴν ἄνοιξι.

Γαζία: Εἶναι ἕνα εἶδος ἀκακίας. Ὕψος 2—3 μέτρα. Φυλλοβόλον. Ἀνθίζει τὸ φθινόπωρο. Λουλούδια κίτρινα, εὔοσμα.

* Ἱπποκαστανέα (ἀγριοκαστανιά): Φυλλοβόλον. Ἄνθη λευκὰ ἢ κόκκινα. Ἀνθίζει τὴν ἄνοιξι. Ὕψος 10—20 μ. Κατάλληλο γιὰ δενδροστοιχίες. Γιὰ ψυχρὰ κλίματα.

* Κοιλρευτερία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 3—10 μέτρων. Ἀνθίζει τὸ καλοκαίρι. Ἄνθη κίτρινα. Ἀναπτύσσεται ἀργά. Ἀντέχει στὴν ξηρασία, στὴ ζέστη, στὸ φτωχὸ ἔδαφος.

* Λειριόδενδρον: Γίνεται πολὺ ψηλό, Φυλλοβόλον. Μεταφυτεύεται ὄχι εὔκολα (καλύτερη ἐποχὴ ἡ ἄνοιξι). Ἔδαφος πλούσιο καὶ ὑγρό. Λουλούδια μεγάλα κιτρινοπράσινα.

* Μακλούρα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 10—15 μ. Βραδείας ἀναπτύξεως. Λουλούδια ἄσπρα.

Μηλέα: Μιὰ διακοσμητικὴ ποικιλία. Φυλλοβόλον. Ὕψος 5—10 μέτρα. Ἀνθίζει ἄνοιξι. Λουλούδια κοκκινωπά. Πολὺ ἀνθεκτικό.

Μυρίκι (ἁρμυρίκι): Φυλλοβόλον Ὕψος 3—4 μ. Ἄφθονα ρὸζ λουλούδια. Ἀνθίζει Ἀπρίλιο καὶ Αὔγουστο. Κατάλληλο γιὰ ἁλμυρὰ ἐδάφη. Πολλαπλασιάζεται εὔκολα. Πολὺ ἀνθεκτικό.

Προύμνη (μυγδαλιά, κερασιά, δαμασκηνιά, βερυκοκκιά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 5—10 μέτρα (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Ἀνθίζει ἄνοιξι. Λουλούδια ἄσπρα ἢ ρόζ. Προκόβει σὲ ἀσβεστοῦχο ἔδαφος.

Σόρβος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 5—12 μ. Ρὸζ λουλούδια. Ἀντέχει πολὺ στὸ κρύο. Μάλλον ὑγρὸ ἔδαφος.

Σοφόρα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 5—10 μ. Κιτρινόλευκα λουλούδια. Ἀνθίζει καλοκαίρι. Πολὺ ἀνθεκτικό.

* Στύραξ (ἀγριοκυδωνιά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 15 μ. Ἄσπρα λουλούδια, τὸ καλοκαίρι. Ἀνθεκτικό, ἀλλὰ ὄχι σὲ πολὺ κρύο κλίμα.

Ψευδομελία (σολωμός): Φυλλοβόλον. Ὕψος 5—7 μ. Λουλούδια μώβ εὔοσμα. Ἀνθίζει ἄνοιξι. Μάλλον ἀνθεκτικό.

ΔΕΝΤΡΑ ΜΕ ΩΡΑΙΟ ΦΥΛΛΩΜΑ

Αἴλανθος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 15—20 μ. Πολὺ ἀνθεκτικό.

Ἀκακία κυανόφυλλος: Ἀειθαλές. Ὕψος 4—5 μ. Ἄνθη κίτρινα τὴν ἀνοιξι. Ἔδαφος μέτρια ὑγρό.

Δρῦς (βελανιδιά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 20—30 μ. Καλύτερα νὰ φυτεύεται μὲ «μπάλα», τὴν ἄνοιξι. Ὅταν πιάση, μεγαλώνει εὔκολα. Ἔδαφος ὑγρό, ἀμμώδες ἢ ἀσβεστοῦχο (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας).

Ἐλαγνος (ἀγριοτζιτζιφιά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 5—6 μ. Φύλλα ἀργυρόχρωμα.

Ἐλαιόπρινος (ἀρκουδοπούρναρο): Ἀειθαλές. Ὡραῖο μὲ κωνικὸ σχῆμα. Ὕψος 10—12 μ.

Εὐκάλυπτος: Ἀειθαλές. Ὕψος 10—15 μ. Ὑγρὸ ἔδαφος.

Ἰτέα: Φυλλοβόλον. Μεγαλώνει γρήγορα. Μεταφυτεύεται εὔκολα. Ὕψος 5—20 μ. Προκόβει σὲ ὑγρὸ ἔδαφος.

Λεύκη: Φυλλοβόλον. Ταχείας ἀναπτύξεως. Ὕψος 10—20 μ. Ὡραῖα ἀσημένια φύλλα. Ἔδαφος ὁποιοδήποτε.

Πλάτανος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 30 μ. Ταχείας ἀναπτύξεως. Ἔδαφος ὑγρό.

Πτελέα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 10—30 μ. Μεταφυτεύεται εὔκολα, ἀλλὰ προσβάλλεται ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες.

Σαλισβουρία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 20 μ. Δὲν προσβάλλεται ἀπὸ ἔντομα. Τὰ φύλλα του γίνονται κίτρινα τὸ φθινόπωρο.

* Σημύδα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 20—25 μ. Φυτεύεται τὴν ἄνοιξι. Προκόβει σὲ φτωχὸ καὶ στεγνὸ ἔδαφος.

Σφένδαμνος (σφεντάμι, νεροπλάτανος): Φυλλοβόλον. Ὕψος 10—15 μ. Λουλούδια πρασινοκόκκινα, πρὶν βγοῦνε φύλλα. Ἔδαφος μάλλον ὑγρό. Ἀνθεκτικό.

Φηγὸς (ὀξυά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 20—30 μ. Μεταφυτεύεται δύσκολα. Ἔδαφος ἀμμώδες ἢ ἀσβεστῶδες.

Φιλύρα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 30 μ. Μεταφυτεύεται εὔκολα ἀκόμα καὶ μεγάλο. Μικρὰ ἀλλὰ εὔοσμα ἄνθη τὸ καλοκαίρι. Δὲν ἀντέχει πολὺ σὲ ζέστη καὶ ξηρασία.

ΘΑΜΝΟΙ ΠΟΥ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Σπουδαιότεροι θάμνοι εἶναι ἡ τριανταφυλλιὰ καὶ ἡ πασχαλιά, γιὰ τὶς ὁποῖες ὅμως θὰ μιλήσουμε ἰδιαιτέρως. Νὰ τώρα οἱ κυριώτεροι ἄλλοι θάμνοι ἀνοιξιάτικης ἀνθήσεως:

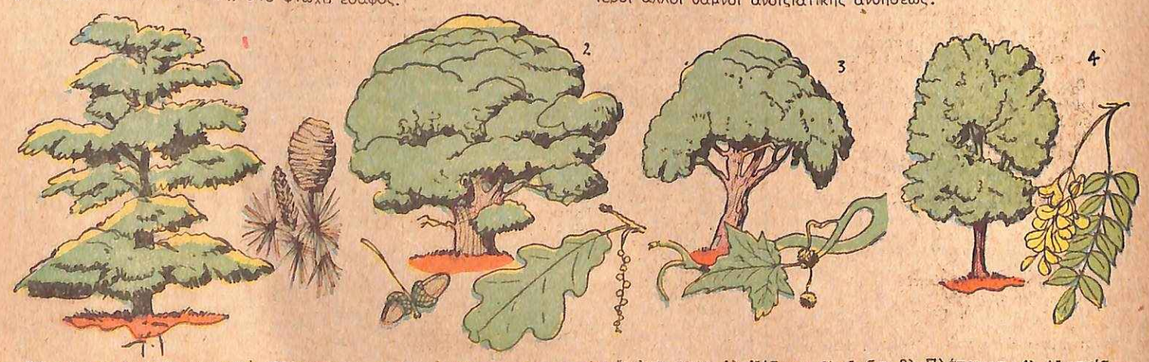

Δέντρα καλλωπιστικὰ ποὺ προτιμῶνται γιὰ τὸ φύλλωμα ἢ γιὰ τὴν ἄνθησι τους. 1) Κέδρος. 2) Δρῦς. 3) Πλάτανος. 4) Ἀκακία.

Ἀβούτιλον: Ἀειθαλές. Ὕψος 2—3 μ. Ἄνθη κίτρινα. Ἀνθίζει ὅλο τὸ χρόνο. Εὐαίσθητο.

Ἀκτή: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—3 μ. Ἄνθη λευκά. Ἀνθεκτικό.

Ἀρβούτος (ἀγριοκουμαριά): Ἀειθαλές. Ὕψος 3—4 μ. Ἄνθη ἄσπρα πρασινωπά. Εὐαίσθητο.

Βερβερὶς (μαονία): Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ὕψος 1—1½ μ. Ἄνθη κίτρινα ἢ πορτοκαλιά, εὔοσμα. Ἔδαφος μάλλον ὑγρό.

Βιβούρνον: Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ὕψος 3—4 μ. Ἄνθη ἄσπρα ἢ ρόζ, εὔοσμα. Ἀνθεκτικό. Δὲν κλαδεύεται.

Δετζία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1 ½ μ. Ἄνθη ἄσπρα ἢ ρόζ. Κλαδεύεται ἀμέσως μετὰ τὴν ἄνθησι.

Ἐλελίφασκος (ἀλιφασκιά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—3 μ. Ἄνθη ἄσπρα. Ἀνθεκτικό.

Ἐρείκη (ρεῖκι): Ἀειθαλές. Ἄνθη μώβ καὶ ἄσπρα. Μεταφυτεύεται φθινόπωρο καὶ ἄνοιξι ἀπ' τὰ βουνά.

Εὐφόρβιον: Ἀειθαλές. Ὕψος 2 μ. Ἄνθη κίτρινα.

Ἴασμος καμψίφυλλος (κίτρινο γιασεμί): Ἀειθαλές. Ὕψος 1—4 μ. Ἄνθη κίτρινα εὔοσμα. Ἀντέχει στὸ κρύο.

Ἰουστικία: Ἀειθαλές. Ὕψος 3—4 μ. Ἄνθη λευκά.

Κέστρον: Ἀειθαλές. Ὕψος 1—3 μ. Ἄνθη λιλά. Ἀνθίζει ὅλο τὸ ἔτος. Δὲν θέλει ὑγρασία.

Κίστος (ἀγριοφασκομηλιά): Ὕψος 0,50 μ. Ἄνθη λευκά.

* Κρανέα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2 μ. Ἄνθη ἄσπρα πρασινωπά. Ἀνθεκτικό.

Κυδωνίαστρον: Φυλλοβόλον ἢ ἀειθαλές. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη λευκά. Πολὺ ὡραῖο.

Κύτισος (σύννεφο): Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—3 μ. Ἄνθη κίτρινα. Προκόβει σὲ φτωχὸ ἀμμῶδες ἔδαφος. Δὲν ἀντέχει στὸ κρύο.

Μαλάχη: Ἀειθαλές. Ὕψος 2—3 μ. Ἄνθη κόκκινα. Εὐαίσθητο.

* Μελίανθος: Ἀειθαλές. Ὕψος 1—1½ μ. Ἄνθη κόκκινα.

Μηδική: Ἀειθαλές. Ὕψος 3—5 μ. Ἄνθη λευκά.

Μυόσπορος: Ἀειθαλές. Ὕψος 0,30 μ. Ἄνθη ἄσπρα.

* Παρωνυχία: Ἀειθαλές. Ὕψος 0,30 μ. Ἄνθη ἄσπρα.

Πιττόσπορον (ἀγγελική): Ἀειθαλές. Ὕψος 1—3 μ. Ἄνθη ἄσπρα, εὔοσμα.

Πυράκανθα: Ἀειθαλές. Ὕψος 4—5 μ. Μικροὶ κόκκινοι καιροί. Ἀντέχει στὸ κρύο.

Ράμνος (ἀλάτερνος): Ἀειθαλές. Ὕψος 4 μ. Ἄνθη κιτρινοπράσινα. Ταχείας ἀναπτύξεως. Ἀντέχει στὴν ξηρασία.

Σπειραία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη ἄσπρα ἢ ρόζ. Θέλει καλὸ χῶμα, ἥλιο καὶ ὑγρασία.

Σπειραία μεγανθής: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2 μ. Ἄνθη λευκά. Ἔδαφος ὑγρό.

Σφαιράνθεμον: Ἀειθαλές. Ὕψος 0,25 μ. Ἄνθη μπλέ.

Φιλάδελφος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2—3 μ. Ἄνθη ἄσπρα.

Φορσυθία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 3—5 μ. Ἄνθη κίτρινα. Ἀνθεκτικό, εὔκολο, δίχως ἀπαιτήσεις.

Χαμαιμηλέα (κυδωνέα ἰαπωνική): Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη λευκά, κόκκινα.

ΘΑΜΝΟΙ ΠΟΥ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀβελία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1 μ. Ἄνθη ρόζ. Δὲν ἀντέχει σὲ πολὺ κρύο.

Ἀσκληπιάς: Ἀειθαλές. Ὕψος 0,50—1 μ. Ἄνθη κόκκινα.

Βερονίκη: Ἀειθαλές. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη μώβ. Δὲν λαδεύεται.

Βουδλεΐα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2—3 μ. Ἄνθη λιλά. Δὲν ἀντέχει σὲ πολὺ κρύο. Ταχείας ἀναπτύξεως.

Γαρδένια: Ἀειθαλές. Ὕψος 2 μ. Ἄνθη λευκά, εὔοσμα. Μόνο γιὰ πολὺ θερμὰ κλίματα.

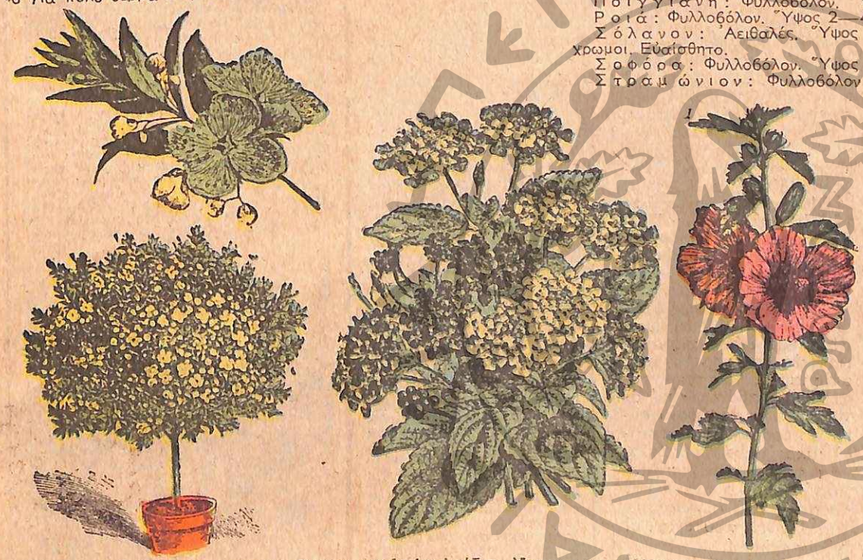

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θάμνους ποὺ δίνουν ὡραῖο λουλούδια. Ἀριστερά: Μύρτο, μὲ τὸ ἄνθος του (ἀνω). Μέσον: Λαντάνα. Δεξιά: Ἰβίσκος.

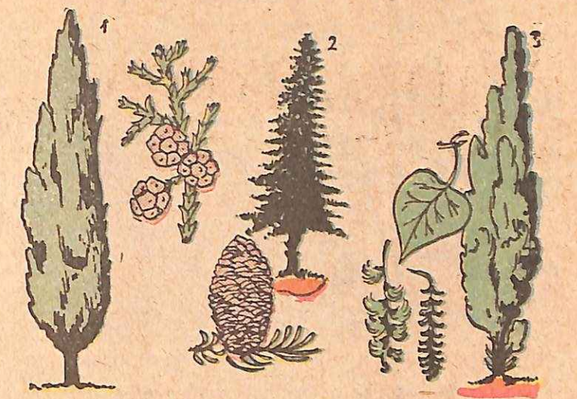

Καὶ τρία ἀκόμη καλλωπιστικὰ δέντρα, ἀγαπητὰ στὸν τόπο μας. 1) Κυπαρίσσι. 2) Ἔλατο. 3) Λεύκη.

Δουράντα: Ἀειθαλές. Ὕψος 1—3 μ. Ἄνθη μώβ.

Ἐλελίφασκος (σάλδια): Ἀειθαλές. Ὕψος 0,60. Ἄνθη κόκκινα, εὔοσμα. Εὐαίσθητο στὸ κρύο.

Ἰακαράνδη: Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ἄνθη μπλέ.

Ἰβίσκος: Φυλλοβόλον ἢ ἀειθαλές. Ὕψος 1½—2 μ. Ἄνθη ἄσπρα ἢ κόκκινα. Ἀνθεκτικὸ ἢ πολὺ εὐαίσθητο στὸ κρύο (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Κλαδεύεται τὸ χειμῶνα. Θέλει ἥλιο.

Καλλιστήμων: Ἀειθαλές. Ὕψος 2—4 μ. Ἄνθη κόκκινα.

Κασσία: Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη κίτρινα.

Κυανόθους: Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ἄνθη μπλέ.

Λεβαντὶς (λεβάντα): Ἀειθαλές. Ὕψος 0,50 μ. Ἄνθη μώβ εὔοσμα. Ἀνθεκτικό. Κλάδεμα μετὰ τὴν ἄνθησι.

Λεβαντίνι: Ἀειθαλές. Ὕψος 0,40 μ. Γιὰ μπορντοῦρες. Προκόβει σὲ φτωχὸ χῶμα.

Λαντάνα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—3 μ. Ἄνθη κίτρινα, πορτοκαλιά, μώβ. Θέλει ἥλιο.

Λιγούστρον: Ἀειθαλές. Ὕψος 3—4 μ. Ἄνθη λευκά. Ἀνθεκτικό.

Λιπία (λουΐζα): Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη ἄσπρα ἢ μώβ εὔοσμα.

Λυγιὰ (λυγαριά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 2—3 μ. Ἄνθη λευκὰ ἢ μπλὲ εὔοσμα. Θέλει ἥλιο.

* Λύκιον (λουτσιά): Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—2 μ. Ἀνθεκτικό.

Μολύβδαινα (πλουμπάγκο): Ἀειθαλές. Ὕψος 1—1½ μ. Ἄνθη γαλάζια. Εὐαίσθητο στὸ κρύο.

Μύρτος (μυρτιά): Ἀειθαλές. Ὕψος 1—4 μ. Ἄνθη ἄσπρα εὔοσμα. Ἔδαφος ὑγρό.

Νήριον (πικροδάφνη): Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ὕψος 2—4 μ. Ἄνθη ἄσπρα ἢ ρόζ.

Παρκινσονία: Ἀειθαλὲς ἢ φυλλοβόλον. Ὕψος 3—4 μ. Ἄνθη κίτρινα εὔοσμα. Ταχείας ἀναπτύξεως. Ἀνθεκτικό.

Ποϊγκιανή: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2—4 μ. Ἄνθη κίτρινα.

Ροιά: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2—4 μ. Ἄνθη ἄσπρα, κόκκινα.

Σόλανον: Ἀειθαλές. Ὕψος 1—2 μ. Καποῖ πορτοκαλόχρωμοι. Εὐαίσθητο.

Σοφόρα: Φυλλοβόλον. Ὕψος 3—5 μ. Ἄνθη ὠχρά.

Στραμώνιον: Φυλλοβόλον ἢ ἀειθαλές. Ὕψος 2—3 μ. Ἄνθη ἄσπρα εὔοσμα. Εὐαίσθητο στὸ κρύο.

Συμφορίκαρπος: Φυλλοβόλον. Ὕψος 1—2 μ. Ἄνθη ρόζ. Ἀνθεκτικό.

Γιούκα (γιούκα): Ἀειθαλές. Ὕψος 1—1½ μ. Ἄνθη ἄσπρα.

Ὑπέρικον: Ἀειθαλές. Ὕψος 1 μ. Ἄνθη κίτρινα. Κλαδεύεται τὸ Μάρτιο.

Φούξια: Ἀειθαλές. Ὕψος 1 μ. Ἄνθη κόκκινα, μώβ. Πολὺ εὐαίσθητο.

Ψευδόκριον: Ἀειθαλές. Ὕψος 1 μ. Ἄνθη ἄσπρα εὔοσμα.

Ψευδοσπειραία: Φυλλοβόλον. Ὕψος 2 μ. Ἄνθη ἄσπρα.

Ἐπίσης οἱ ἑξῆς θάμνοι καὶ δέντρα ποὺ περιγράψαμε στὴν ἄνθησι τῆς ἀνοίξεως, ἀνθίζουν καὶ τὸ καλοκαίρι (ἄλλες ποικιλίες τους):

Ἀβούτιλον, Ἀκακία, Ἀκτή, Δετζία, Ἰακωβινία, Κέστρον, Κύτισος, Λιγούστρον, Μαλάχη, Μυρίκη, Ῥάμνος, Σπειραία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θάμνοι ποὺ ἀνθίζουν τὸ φθινόπωρο.

Οἱ γυναίκες χειρίζονται τὸ βολὰν μὲ μεγαλύτερη ἑτοιμότητα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΒΟΛΑΝ

Εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὸν ἄντρα!...

Ἡ γυναῖκα στὸ βολάν, ὁδηγεῖ πάντα μὲ πιὸ σταθερὸ χέρι, ξέρει ν' ἀποφεύγη πιὸ εὔκολα τοὺς κινδύνους καὶ παθαίνει σπάνια ἀτυχίες.

Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὶς στατιστικὲς τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων σὲ χῶρες, ὅπου μεγάλος ἀριθμὸς ἐκπροσώπων τοῦ ὡραίου φύλου ἔχει νὰ κάνη μὲ τὸ βολάν.

Ἔτσι, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ 1955 ὡς τὰ μέσα τοῦ 1956, συνέβηκαν 9.672 θανατηφόρα αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα, ὅπου μονάχα στὸ... ἕνα ὑπῆρξε αἰτία ὁδηγὸς γυναῖκα. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἀρκετὰ εὔγλωττοι. Ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψι του ὅτι τὰ 37 στὰ ἑκατὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν δίπλωμα ὁδηγοῦ.

Στὴν Ἀγγλία, τὴ Γαλλία καὶ τὴν Ἰταλία, ἀνάλογες στατιστικὲς δείχνουν πὼς τὸ ὡραῖο φῦλο παρουσιάζει κατὰ σειρὰν ποσοστὰ 3,2, 4,3 καὶ 3,9 στὰ ἑκατὸ ὑπαιτιότητος σὲ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα ἀπέναντι στὸ ἀνδρικό.

Ἕνα μεγάλο περιοδικὸ τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔκανε μιὰ ἔρευνα στοὺς εἰδικοὺς τῆς τροχαίας, στὶς σχολὲς ὁδηγῶν καὶ παντοῦ ἀλλοῦ, ὅπου μποροῦσε νὰ ὑπάρχη ἔγκυρη γνώμη, σχετικὰ μὲ τὸ πῶς ὁδηγοῦν οἱ γυναῖκες. Ἡ ἔρευνα, λοιπόν, αὐτή, ποὺ ἔγινε πολὺ συστηματικά, ἀπέδειξε τὰ ἑξῆς:

Στὰ μαθήματα οἱ γυναῖκες εἶναι γενικὰ πιὸ προσεχτικὲς καὶ παρουσιάζουν μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ἔχουν ἐπίσης περισσότερη ἑτοιμότητα στὶς δύσκολες στιγμὲς κι' ἡ παρατηρητικότης τους εἶναι ἀνώτερη. Στὶς ἐξετάσεις, ἐξ ἄλλου γιὰ τὸ δίπλωμα, τὰ δικά τους ἀποτελέσματα εἶναι πιὸ λαμπρά!

Αὐτὰ ὅλα, ὅμως, ἰσχύουν γιὰ γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔχουν ξεπεράσει τὰ σαράντα τους χρόνια. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, τὸ ὡραῖο φῦλο ἀποδίδει λιγώτερο ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ τῆς ἰδίας ἡλικίας.

Τὸ μόνο σημεῖο, ὅπου οἱ ἄνδρες ἔχουν τὰ πρωτεῖα σὲ κάθε ἡλικία, εἶναι ἡ ὅρασι. Οἱ ἄνδρες βλέπουν κατὰ κανόνα καλύτερα. Αὐτό, ὅμως, κάνει ἀκόμα πιὸ θαυμαστὴ τὴν ὑπεροχὴ τῶν γυναικῶν ἀπέναντί τους, γιατὶ παρὰ τὸ μειονέκτημά τους αὐτό, τὰ καταφέρνουν καλύτερα σὲ κάθε δυσκολία ἀπὸ ἐκείνους.

Τὶς ἴδιες παρατηρήσεις ἔχουν κάνει, πλάϊ στοὺς δασκάλους τοῦ βολάν, κι' οἱ γιατροὶ ποὺ ἐξετάζουν τὰ φυσικὰ καὶ διανοητικὰ πλεονεκτήματα τῶν θηλυκῶν ὁδηγῶν, ὅταν δίνουν τὴ γνώμη τους γιὰ τὸ ἂν κάθε ὑποψήφια εἶναι ἱκανὴ γιὰ ν' ἀποχτήση δίπλωμα.

Οἱ στατιστικὲς τέλος τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Τροχαίας, ποὺ ἀναφέρουν τὶς παραβάσεις καὶ τὰ ἀτυχήματα τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτου κατανεμημένα σὲ χίλιες δυὸ ἰδιαίτερες ὁμάδες, λένε τὰ ἴδια περίπου. Ἀπ' αὐτὲς τὶς στατιστικὲς ἀποδείχνεται πὼς στὶς πιὸ πολλὲς περιπτώσεις παραβάσεων κι' ἀτυχημάτων, τὸ ὡραῖο φῦλο ἐκπροσωπεῖται μὲ πολὺ μικροὺς ἀριθμούς, πρᾶγμα ποὺ ἀποδείχνει περισσότερη ἱκανότητα καὶ προσοχὴ στὸ σωφάρισμα ἀπὸ ἐκείνες ποὺ ἔχουν οἱ ἄνδρες ὁδηγοί.

Ὡστόσο, ὑπάρχουν κι' ἕνα σωρὸ ἐλαφρυντικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, ποὺ ὅταν τὰ λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψι του βλέπει πὼς λιγοστεύει ἀρκετὰ ἡ ὑπεροχὴ τῶν γυναικῶν.

Νὰ τὰ σπουδαιότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλαφρυντικά:

1) Οἱ γυναῖκες ὁδηγοῦν συνήθως μέσα σὲ εὐνοϊκὲς συνθῆκες κυκλοφορίας. Κυκλοφοροῦν κυρίως μέσα στὶς πόλεις, ὅπου ἡ ταχύτης εἶναι πάντα περιωρισμένη, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πὼς τὰ δυστυχήματα εἶναι πάντα περισσότερα ἔξω ἀπὸ τὶς πόλεις, ὅταν ξεπερνιέται πρὸ παντὸς ἡ διαδρομὴ τῶν ἑκατὸ χιλιομέτρων χωρὶς διακοπή. Οἱ ἄνδρες, συνήθως ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη, ξεπερνοῦν συχνὰ τὰ 300 χιλιόμετρα συνεχοῦς διαδρομῆς, ὁπότε ἡ κούρασι μεγαλώνει τὶς πιθανότητες ἀπροσεξίας.

2) Οἱ γυναῖκες ὁδηγοῦν μὲ τὸ κεφάλι λιγώτερο φορτωμένο ἀπὸ ἔγνοιες καὶ σχεδὸν πάντα γιὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν, ἐνῶ οἱ ἄνδρες σκέφτονται τόσα καὶ τόσα ἐνῶ κρατοῦν τὸ βολὰν καὶ πολὺ συχνὰ ὁδηγοῦν γιατὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ πάνε κάπου.

3) Ὁ ἄνδρας εἶναι πάντα πιὸ ριψοκίνδυνος καὶ τὸ φιλότιμό του δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸν ξεπερνοῦν ἄλλα αὐτοκίνητα. Ἔτσι, ἐνῶ ἔχει ὅλη τὴν ἱκανότητα ποὺ χρειάζεται, πατάει ὑπερβολικὰ τὸ γκάζι ἢ κάνει μανοῦβρες ποὺ ἡ στοιχειώδης φρονιμάδα δὲν τὶς ἐπιτρέπει.

4) Αὐτές, ὅμως, τὶς ὑπερβολικὲς ταχύτητες καὶ ἐπικίνδυνες μανοῦβρες τὶς συναντᾶ κανεὶς στοὺς ἄνδρες καὶ γιὰ ἕναν ἄλλο λόγο: ἡ ἀνάγκη τῆς δουλειᾶς τους τοὺς ἐπιβάλλει οἰκονομία χρόνου. Θέλουν νὰ φτάσουν σὲ ὡρισμένη στιγμὴ στὸν προορισμό τους, ἐνῶ συνήθως οἱ γυναῖκες ὁδηγοὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν καθυστέρησι.

5) Τέλος οἱ γυναῖκες ὁδηγοὶ προσέχουν τὸ ἀμάξι τους σχεδὸν ὅπως καὶ τὸ φόρεμά τους, ἐνῶ οἱ ἄνδρες δὲν πολυλογαριάζουν τὶς μικροζημίες ποὺ μπορεῖ νὰ πάθη.

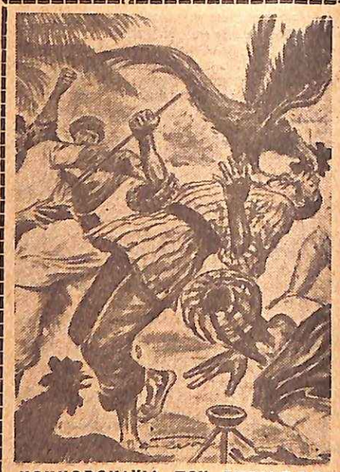

ΚΟΚΚΟΡΟΜΑΧΙΑ ΠΟΥ ΕΞΕΛΙΣΣΕΤΑΙ ΣΕ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Στὸ Μπιχάρι, ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴν Καλκούτα, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς κοκορομαχίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ἐγκατέλειψε ξαφνικὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἀντιπάλου του, τοῦ ἔδωσε δὲ τόσο πολλὲς καὶ δυνατὲς τσιμπιὲς σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ προσώπου, ὥστε τελικὰ τὸν ἐξαπλώσε κατάχαμα νεκρό. Εἶναι γνωστὸ πὼς τὰ κοκόρια ποὺ χρησιμοποιοῦνται στοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς εἶναι φοβερὰ ἐπιθετικά.

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΙΓΚΟΥΙΝΟΥΣ

Παρὰ τὸ δυνατὸ κρύο, ποὺ ἐπικρατεῖ ἀπὸ καιρὸ στὴ Β. Εὐρώπη, ἡ διεύθυνσι τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Παρισιοῦ κατασκεύασε μιὰ αἴθουσα μὲ ψυκτικὰ μηχανήματα, ποὺ προορίζει γιὰ τοὺς πιγκουΐνους. Στὴν αἴθουσα αὐτὴ ἐπικρατεῖ θερμοκρασία ὁμοια μὲ τὰ παγωμένα νησιὰ τοῦ Βορρᾶ ὅπου ζοῦν συνήθως τὰ παράξενα αὐτὰ ζῶα. Καὶ πάλι ὅμως οἱ πιγκουΐνοι μολώνουν πρίν ἀπὸ θὰ πρωτοκατάλάβη τὴ θέσι κοντὰ στὴ συσκευὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκινοῦν τὰ κατεψυγμένα κύματα.

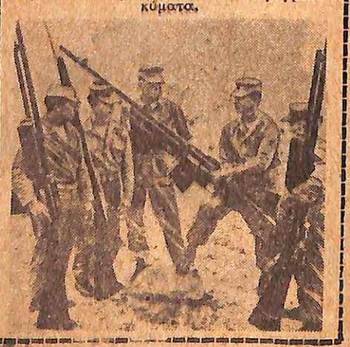

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΚΓΥΜΝΑΣΙΣ ΑΠΛΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Γιὰ νὰ ἁπλοποιηθῆ ἡ ἐγύμνασις τῶν Ἀμερικανῶν πεζοναυτῶν, τὸ ἐπιτελεῖο ἔθεσε στὴ διάθεσί τους τὸ παράξενο αὐτὸ ὅπλο ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα συνδυασμὸ «Μ. 1α, καὶ αὐτομάτου «Μπράουνινγκ». Ἀπεδείχθη πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ στρατιῶτες μαθαίνουν τὸν χειρισμὸ καὶ τῶν δύο ὅπλων μέσα στὸ μισὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ χρειάζονταν πρίν.

Οἱ μεγάλοι πιθηκισμοὶ τῆς Ἱστορίας

Ὁ Κλέων τῶν Ἀθηνῶν

ΟΛΟΙ σχεδὸν οἱ βασιλιάδες, οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ στρατηγοὶ ποὺ κυβέρνησαν τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἦταν λίγο-πολὺ φημισμένοι μπεκρῆδες. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς βλέπουμε νὰ σατυρίζωνται στὶς κωμῳδίες τῆς ἐποχῆς τους μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Ἐπειδὴ ὑπῆρχε ἀπόλυτη ἐλευθερία τοῦ λόγου, καθένας μποροῦσε νὰ πῆ ἢ νὰ γράψη ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου, χωρὶς νὰ ἔχη «νομικὲς συνέπειες». Ἂν τὰ λεγόμενα ἦταν συκοφαντίες, ὁ συκοφαντούμενος ἔβγαινε στὴν ἀγορὰ καὶ κατάγγελνε τὴν πρᾶξι ὡς ποταπή. Κι' ὁ λαός, ἀνάλογα μ' αὐτὰ ποὺ ἄκουγε, ἔκρινε ποιὸς ἔχει δίκηο. Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Περικλῆς κυβερνοῦσε τὴν Ἀθήνα, ἕνα νεαρὸ ἀρχοντόπουλο, ὁ Σωσθένης, ποὺ ἡ φήμη του κάθε ἄλλο παρὰ καλὴ ἦταν, κατηγόρησε τὸν Κλέωνα ὡς μέθυσο καὶ «παραλυμένο».

— Χτὲς βράδυ τὸν συνάντησα στὸ δρόμο τύφλα στὸ μεθύσι, εἶπε. Οἱ γυναῖκες ἔτρεχαν νὰ κρυφτοῦν, γιατὶ τὸν φοβήθηκαν καὶ οἱ ἄντρες τὸν κυνήγησαν, γιατὶ τοὺς ἔβρισε. Καὶ νὰ σκεφτῆ κανείς, πὼς ἐγὼ ἤπια τὸ διπλάσιο!

Ὁ Κλέωνας ἦταν γυιὸς πλούσιου βυρσοδέψη. Νεώτατος τότε, μόλις εἰκοσι ἐτῶν, δὲν εἶχε φανερώσει ἀκόμα τὰ καταπληκτικά του προσόντα, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ γίνη ὁ μεγάλος πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ Περικλῆ. Ὡραῖος, δυνατὸς καὶ πλουσιόπαιδο καθὼς ἦταν, τὸρριχνε συχνὰ ἔξω καὶ τὰ μεθύσια του ἐμειναν ξακουστὰ στὸν καιρό του. Δὲν ἦταν ὡστόσο κακός, μ' ὅλο ποὺ ὁ Θουκυδίδης τὸν χαρακτηρίζει ὡς τὸν πιὸ βίαιο ἀπ' ὅλους τοὺς πολίτες.

— Μὲ κατηγοροῦν ὡς μέθυσο, ἔλεγε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι. Πίνω κρασί, ἀλλὰ δὲν χάνω τὸν ἑαυτό μου. Ἀντίθετα, ὅταν ἀδειάζω τὸ κύπελλό μου, μπορῶ νὰ χαρίσω ὅλα μου τὰ ὑπάρχοντα!

Κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Τὸ πιοτὸ ἔκανε τὸν Κλέωνα νὰ γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος. Τὸν μεταμόρφωνε σὲ ἁπλὸ καὶ ὀνειροπόλο, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἦταν στὸ ἔπακρο ἀτίθασσος. Ὅσο περισσότερο ἔπινε, τόσο πιὸ τρυφερὸς γινόταν ἀπέναντι στοὺς φίλους του καὶ πρὸ παντὸς σ' αὐτοὺς ποὺ ἤξερε πὼς ἦταν φτωχοί. Τοὺς μοίραζε τὰ μεταξωτά του χιτώνια κι' ὅ,τι ἄλλο καταλάβαινε πὼς εἶχαν ἀνάγκη. Ὁ πατέρας του, μ' ὅλο ποὺ ἦταν «ἀξεστος» βυρσοδέψης, ἔνοιωθε πολὺ καλὰ τὴν ἀξία τοῦ γυιοῦ του. Καὶ δὲν τὸν ἐμπόδιζε σὲ τίποτα. Τὸν βοηθοῦσε μάλιστα νὰ μεγαλώνη τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν του, σὰν νὰ προμάντευε πὼς αὐτοὶ θὰ τὸν ἀνέβαζαν ἐκεῖ ποὺ ἀνέβηκε μιὰ μέρα. Ὡστόσο, ὅταν πληροφορήθηκε πὼς ὁ Σωσθένης τὸν κατηγόρησε μὲ βαρειὰ λόγια, τοῦ κακοφάνηκε. Καὶ εἶπε στὸ γυιό του πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ δώση ἕνα «καλὸ μάθημα».

— Ἔννοια σου, ἀπεκρίθηκε ἐκεῖνος. Ἀπόψε κιόλας θὰ τὸν καλέσω σὲ «ἀγώνα κυπέλλου». Ἀφοῦ καυχιέται πὼς πίνει περισσότερο ἀπὸ μένα, πρέπει νὰ μᾶς τ' ἀποδείξη...

Καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, προσκάλεσε τὴ συντροφιά του σὲ «φιλικὸ συμπόσιο» στὸ ἀρχοντικό του. Κάλεσε φυσικὰ καὶ τὸ Σωσθένη πού, μ' ὅλο ποὺ δὲν χώνευε τὸ γυιὸ τοῦ βυρσοδέψη, δὲν ἤθελε νὰ χάση καὶ τὸ τρικούβερτο ποὺ θὰ γινόταν πάντα ἐκεῖ. Πῆγε λοιπόν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μιὰ φημισμένη ἑταίρα, τὴ Δροσαία, ποὺ εἶχε χρησιμεύσει ὡς τότε σὲ πολλοὺς γλυκασμένη ἑταίρα, τὴ Δροσαία, ποὺ εἶχε χρησιμεύσει ὡς τότε σὲ πολλοὺς γλύ-σπτες ὡς μοντέλο γιὰ Ἀφροδίτη. Μόλις μπῆκαν στὴν αἴθουσα, οἱ συμποσιάζοντες τοὺς ὑποδέχτηκαν μ' ἐπευφημίες. Κι' ἀφοῦ κάθησαν γύρα ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι, σηκώθηκε ὁ Κλέων, πῆρε ἕνα ἀμφορέα καὶ εἶπε:

— Φίλοι μου, σᾶς κάλεσα ἀπόψε ἐδῶ γιὰ νὰ κρίνετε δίκαια τὸν ἀγώνα, ποὺ θὰ ἐπακολουθήση. Κάποιος ἀπ' ὅλους σας μὲ κατηγόρησε δημόσια ὡς μέθυσο καὶ παραλυμένο. Τὰ παραδέχομαι καὶ τὰ δύο. Δὲν παραδέχομαι ὅμως ὅτι μπορεῖ νὰ πιῆ περισσότερο ἀπὸ μένα, ὅπως καυχήθηκε. Σὰν ἀπόδειξι σοῦ προσφέρω αὐτὸ τὸν ἀμφορέα. Ἐγὼ θὰ πάρω ἕναν μεγαλύτερο...

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο, τὸν παρέδωσε στὸ Σωσθένη, ποὺ εἶχε γίνει κάτωχρος ἀπὸ τὸν τρόμο του. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κατεδάση ὅλο ἐκεῖνο τὸ κρασί, ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ οἰκοδεσπότης. Οἱ συνδαιτημόνες καταλάβαν τὸ δισταγμό του κι' ἄρχισαν νὰ τοῦ λένε ἐνθαρρυντικὰ λόγια. Ἡ Δροσαία τὸν κυττοῦσε μὲ μισόκλειστα μάτια. Καὶ τὸ βλέμμα της ἐκεῖνο τοῦ τρυποῦσε σὰν λεπτὸ στιλέτο τὴν καρδιά. Ἀποφασιστικὰ τότε ἅρπαξε τὸν ἀμφορέα, τὸν ἔφερε στὰ χείλη του κι' ἄρχισε ν' ἀδειάζη τὸ περιεχόμενό του. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ φτάση στὰ μισὰ κι' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὸ τραπέζι, ἀναίσθητος. Ἡ πεντάμορφη ἑταῖρα ἔκανε μιὰ περιφρονητικὴ κίνησι μὲ τοὺς ὤμους καὶ γύρισε στὸν Κλέωνα. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε πάρει κιόλας ἀπ' τὸ πλάϊ του ἕναν τεράστιο κρατῆρα, διπλὸ ἀπὸ κεῖνο ποὺ εἶχε δώσει στὸν ἀντίπαλό του, τὸν σήκωσε ψηλὰ κι' ἄφησε νὰ κυλήση στὸ στόμα του σιγὰ-σιγὰ τὸ Σαμιώτικο κρασί. Οἱ παρευρισκόμενοι κρατοῦσαν τὴν ἀνάσα τους. Ὁ Κλέων, στραγγίζοντας καὶ τὴν τελευταία σταγόνα, πέταξε μακρυὰ τὸν ἀμφορέα. Σηκώνοντας κατόπιν τὸ κεφάλι τοῦ κοιμισμένου Σωσθένη, τοῦ φώναξε:

— Καὶ τώρα θὰ πᾶς ἐκεῖ ποὺ πρέπει! Ἡ καλύτερη τιμωρία γιὰ τοὺς συκοφάντες, εἶναι ἡ γελοιοποίησι...

Καὶ τὸν ἐστειλε μὲ τοὺς ὑπηρέτες του στὴ Μουνυχία, στὸν Πειραιὰ δηλαδή, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν γυμνὸ μέσα σὲ μιὰ βάρκα τοῦ λιμανιοῦ. Τέτοιος ἦταν ὁ Κλέων. Γερὸ ποτήρι, τίμιος χαρακτῆρας, ὀξύθυμος, ἀλλὰ καὶ πονόψυχος. Ὅς τὰ εἴκοσι πέντε του χρόνια ἔπινε σὰν «φραγγάρι», μὰ ποτὲ δὲν ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ τὸν κατηγορήσουν γιὰ τίποτα. Ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ Σωσθένης, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πάθημά του, ἔγινε ὁ πιὸ στενός του φίλος. Αὐτὸς μάλιστα ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὸν παρακίνησε νὰ μπῆ στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου του. Ὁ Περικλῆς στὴν ἀρχὴ τὸν πῆρε στὸ «φιλό». Δὲν τοῦ γέμιζε τὸ μάτι αὐτὸς ὁ νεαρός. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα. Ὁ Κλέων ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίση λοιπὸν τοῦ κήρυξε ἀνοιχτὰ τὸν πόλεμο.

Κάποτε, μιλώντας ὁ Περικλῆς στὸ λαό, προσπάθησε νὰ τὸν κατεδάση ὅσο πιὸ χαμηλὰ μποροῦσε. Εἶπε ἕνα σωρὸ πράγματα εἰς βάρος του, ἐνῶ ἀπὸ κάτω τὸν ἄκουγε ὁ Κλέων μὲ χαμόγελο. Μόλις ὅμως ὁ «κατήγορός» του κατέβηκε ἀπὸ τὸ βῆμα, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πῆρε τὸ λόγο:

— Πράγμα παράδοξο! εἶπε. Ὅταν εἶμαι νηστικός, ὁ νοῦς μου δὲν μὲ βοηθάει διόλου. Μόλις ὅμως γευτῶ τὸ κρασί, δὲν στοχάζομαι παρὰ πολιτικὲς μάχες κι' ἡρωϊκοὺς ἀγῶνες. Κοκκινίζω ἀπὸ ντροπὴ νὰ ζῶ σὲ χρόνια ἄδοξα. Βρισκόμαστε στὴν παρακμὴ τῆς δημοκρατίας.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔπεσαν σὰν μαχαιριὲς στὰ αὐτιὰ τοῦ Περικλῆ καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν μιὰ ὥρα, ἀρχήτερα ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐκείνη συγκέντρωσι. Ὁ λαὸς ἐπευφήμησε τὸν Κλέωνα κι' ὁ δημοφιλὴς Ἀθηναῖος συγγραφέας Ἑρμιππος, σατύρισε τὸν Περικλῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κωμῳδίες του, παίρνοντας ἀφορμὴ τὸ ἐπεισόδιο, ποὺ ἀναφέραμε.

Ἡ δημοτικότητα τοῦ τελευταίου ὅλο καὶ μεγάλωνε. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ μπῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος. Μὲ τὸν Κλέωνα ἄρχιζε καὶ ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν ἀνδρῶν, ποὺ ὀνομάστηκαν «δημαγωγοί». Δημαγωγὸς στὴν κυριολεξία σημαίνει «ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ».

Ἀπὸ ἄποψι ἀρχῶν ἡ πολιτική του δὲν διέφερε ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τοῦ Περικλῆ. Ὅπως ἐκεῖνος, ἔτσι κι' αὐτός, ἐνεργοῦσε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κραταιᾶς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, ἀκολουθώντας σ' ὅλα τὶς προστασίες τοῦ δήμου. Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς δύο βρίσκεται στὸ ὅτι ὁ Κλέων ἦταν ἀναγκασμένος νὰ δρᾶ σὲ μιὰ περίοδο βαθειᾶς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς κρίσεως. Σὲ μιὰ περίοδο ὀξυτάτης πάλης, πρᾶγμα ποὺ, ὅπως ἦταν φυσικό, τὸν ὑποχρέωνε νὰ καταφεύγη σὲ σκληρὰ μέτρα καὶ νὰ μὴ διστάζη στὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων του. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχε παρατήσει τὸ ἀγαπημένο του κρασί. Ἔπινε πάντα. Οἱ ἀντίπαλοί του δὲν ἄφηναν εὐκαιρία νὰ μὴ τὸν κατηγοριάσουν:

— Κυττάχτε τον! Ἔλεγαν. Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ πολιτεία διατρέχει οἰκονομικὴ κρίσι, αὐτὸς διαθέτει τεράστια ποσὰ γιὰ ἐκλεκτὰ κρασιὰ ποὺ φέρνει ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴ Κρήτη.

Ἔτσι, ὅταν ἄρχισε ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Σπαρτιάτες κι' οἱ Ἀθηναῖοι ἄρχισαν νὰ χάνουν, τὸ κόμμα τῆς «Εἰρήνης», ποὺ ἦταν ἐχθρικὸ πρὸς τὸν Κλέωνα, ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν καινούργια κατάστασι καὶ ξεσήκωσε τὸ λαὸ ἐναντίον του. Καὶ καθὼς ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Σπαρτιάτες φούντωνε ὁλοένα, τὸν ἔκαναν νὰ πέσῃ ἀρκετὰ στὰ μάτια τῶν ὀπαδῶν του. Μὰ ὁ Κλέων δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του. Ἦταν βέβαιος ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ στύψῃ κατὰ κράτος τὸ Βραυρῶνα, τὸ στρατηγὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Καὶ μιὰ νύχτα, ἀφοῦ ἤπιε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολι, ποὺ τὴν πολιορκοῦσε. Ἡ μάχη ποὺ ἐπακολούθησε ἀπέμεσα στοὺς δύο τολμηροὺς ἐκείνους ἄντρες ἔμεινε βουλιὰ κι' ὁ Θουκυδίδης στὴν ἀποθανάτισε στὴν «Ἱστορία τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου». Οἱ ὑπολογισμοὶ ὅμως τοῦ Κλέωνα δὲν κατεπόφησαν. Ἀντίθετα ἡ μάχη τελείωσε μὲ τὴ συντριβὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ στρατοῦ καὶ τὸ θάνατο τῶν δύο ἀντιπάλων ἀρχηγῶν. Λίγο προτοῦ κλείση τὰ μάτια του ὁ Κλέων, τραυματισμένος βαρειά, ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νὰ πιῆ. Ὅταν τοῦ ἔφεραν τὸ κύπελλο, ἅπλωσε τὰ χέρια του ψιθυρίζοντας:

— Ὦ νέκταρ!

Καὶ πρὶν προλάβη νὰ τ' ἀδειάση, ξεψύχησε.

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Ἡ "Αφντερα ὁρανκέττι κι' ὁ Χένρυ Φόντα, καθὼς μιλαίνουν στὴν "Οπερα τῆς Ρώμης...

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΓΑΜΟΣ τοῦ Χένρυ Φόντα

Ὁ μεγάλος πρωταγωνιστὴς τοῦ φιλμ «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη» εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ὄμορφη Ἰταλίδα βαρώνη

Τὸ φίλμ «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη» ἦταν στὴ ζωὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ στὰρ Χένρυ Φόντα, ἕνας μεγάλος σταθμός. Σ' αὐτὴ τὴν ταινία, ἀνάμεσα σὲ μιὰ πλειάδα διασήμων συναδέλφων του, ποὺ ἔπαιξαν μαζί του, ἀναδείχτηκε ὁ πιὸ δυνατὸς ἠθοποιός. Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸν καλλιτεχνικὸ θρίαμβο, ἡ ταινία ἐκείνη τοῦ χάρισε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ γιὰ τὸν ἴδιο ἔχει πολὺ μεγαλύτερη σημασία. Τὸ «γύρισμά» της ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γνωρίση τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του!...

Πραγματικά, ἔχοντας μείνει ἕνα περίπου χρόνο στὴ Ρώμη, ὅπου «γυρίστηκε» ἡ ταινία «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη», ὁ Χένρυ Φόντα πῆγε ἕνα βράδυ σὲ μιὰ δεξίωση, ποὺ ἔδινε στὸ σπίτι της κάποια Ἀμερικανίδα γνωστή του. Ἐκεῖ ἦταν συγκεντρωμένο τὸ ἄνθος τῆς ρωμαϊκῆς ἀριστοκρατίας. Ἀνάμεσα, λοιπόν, στοὺς καλεσμένους, βρισκόταν κι' ἡ Βαρώνη "Αφντερα Φρανκέττι, μιὰ κοπέλλα τριάντα χρόνων, μὲ ξανθὰ μαλλιά, λεπτὸ σῶμα καὶ θαυμάσια καστανὰ μάτια.

Ἡ "Αφντερα εἶναι μοναχοκόρη τοῦ ἐξερευνητῆ Φρανκέττι, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐκλεπτυσμένους εὐγενεῖς τῆς σημερινῆς Ἰταλίας καὶ γνωστότατου γιὰ τὰ ταξίδια του στὶς ζούγκλες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξίδια, εἶχε γεννηθῆ ἡ "Αφντερα, ποὺ τὸ ὄνομά της δὲν εἶναι ἰταλικό. Προέρχεται ἀπὸ τὴ διάλεκτο κάποιας ἄγριας φυλῆς τῆς Ἀφρικῆς καὶ σημαίνει «ξαναμμένο ἡφαίστειο». Ὁ πατέρας της τὴν ἔβγαλε ἔτσι, γιατὶ τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκε, εἶχε ἐκραγῆ πάλι ἕνα ἡφαίστειο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν κατασκήνωσί τους.

Ὅπως τὸ λέει καὶ τ' ὄνομά της, ἡ "Αφντερα ἔχει μιὰ πολὺ θερμὴ ἰδιοσυγκρασία κι' εἶναι γνωστὴ στοὺς κύκλους τῆς ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας γιὰ τὸν ἀτίθασσο χαρακτῆρα της καὶ τὶς πολλές της αἰσθηματικὲς περιπέτειες.

Ὁ Χένρυ Φόντα, μόλις τὴν εἶδε σ' ἐκείνη τὴ δεξίωση, καὶ προτοῦ ἀκόμη μάθη τὰ παραμικρὰ γι' αὐτή, ἔπαθε ἐκεῖνο ποὺ λέμε συνήθως «κεραυνοβόλο ἔρωτα».

Δὲ σκέφτηκε οὔτε τὴ διαφορὰ ἡλικίας τους, οὔτε κανένα ἄλλο ἐμπόδιο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ τὴν εἶδε, κατάλαβε μονομιᾶς πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του. Κι' ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ κάθε τι γιὰ νὰ μὴ τὴ χάση.

Ἡ "Αφντερα, τὶς πρῶτες μέρες, οὐ φέρθηκε ἐπιφυλακτικά. Ἀλλὰ σὲ λίγο, εἶχε πάθει κι' ἐκείνη τὰ ἴδια μαζί του. Τὸ περιβάλλον της, ὡστόσο, προσπάθησε νὰ τὴ γλυτώση ἀπ' αὐτὸ τὸ δεσμό, ποὺ ὅλα ἔδειχναν πὼς δὲν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες αἰσθηματικὲς περιπέτειες τῆς θερμόαιμης βαρώνης. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἐπιχειρήματα, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ νὰ τὴν κάνουν ν' ἀλλάξη γνώμη, τὸ πιὸ σπουδαῖο ἦταν τὸ σχετικὸ μὲ τὴν τύχη ποὺ εἶχαν οἱ γυναῖκες τοῦ Χένρυ Φόντα. Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει λίγους μῆνες μετὰ τὸ γάμο τους κι' εἶχε καταλήξει σὲ ψυχιατρικὴ κλινική. Ἡ δεύτερη εἶχε αὐτοκτονήσει, πηδῶντας ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς βίλλας τους. Ὅσο δὲ γιὰ τὴν τρίτη, τὴν τωρινή του σύζυγο, ὅλος ὁ κόσμος στὸ Χόλλυγουντ, ἤξερε πὼς εἶχε χάσει τὴν ὑπομονή της κι' ἑτοιμαζόταν νὰ ζητήση διαζύγιο...

Αὐτὰ ὅλα ἦταν ἀλήθεια, ὅπως ἀλήθεια ἦταν καὶ τὸ ὅτι αἰτία εἶχε σταθῆ ὁ δύστροπος χαρακτήρας τοῦ Χένρυ Φόντα, ποὺ ὡς σύζυγος, δὲν ὑπῆρξε καθόλου ἰδανικός. Οἱ παράφοροι κι' ἀδικαιολόγητοι θυμοί του, τὰ καπρίτσια του, ὁ μεγάλος του ἐγωϊσμός, ποὺ ἐκδηλώνεται μ' ἀνυπόφορους τρόπους, εἶχαν κάνει καὶ τὶς τρεῖς γυναῖκες του νὰ δυστυχήσουν μαζί του.

Ἡ "Αφντερα Φρανκέττι, ὡστόσο, δὲν ἐπηρεάστηκε ἀπὸ ὅσα λέγονταν γιὰ τὸν ἀγαπημένο της. Ἀπαντοῦσε ἥσυχα, πὼς ὁ ἴδιος τῆς τὰ εἶχε διηγηθῆ ὅλα αὐτά, δίνοντάς της τὴν ἐξήγησι πὼς ἦταν ἕνας δυστυχισμένος ἄντρας, γιατὶ οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες δὲν τὸν εἶχαν ἀγαπήσει ἀληθινὰ κι' οὔτε τὸν εἶχαν νοιώσει.

Ὅταν ὁ Χένρυ Φόντα ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ρώμη, συναντήθηκαν στὸ Λονδῖνο, ὕστερα πορουσιάστηκαν γιὰ λίγες μέρες μαζὶ στὸ Παρίσι καί, τέλος, χώρισαν. Ὁ Χένρυ πῆγε στὴν Ἀμερικὴ κι' ἡ "Αφντερα γύρισε στὴν Ἰταλία. Ἀλλὰ τὸ διάλειμμα αὐτὸ δὲ βάσταξε πολύ. Σὲ δυὸ μῆνες, ἡ ὄμορφη βαρώνη βρέθηκε στὸ Χόλλυγουντ.

Ἐκεῖνος δὲν ἔμενε πιὰ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ κάθε μέρα βρισκόταν μαζὶ μὲ τὴν "Αφντερα. Ὅταν, τέλος — ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες — ἐκεῖνη ξαναγύρισε στὴν πατρίδα της, ἄφησε νὰ ἐννοηθῆ πὼς ὁ γάμος τους δὲ θ' ἀργοῦσε καὶ πολὺ νὰ γίνη.

Ἔλεγε στὸ περιβάλλον της πὼς ὁ Χὰνκ — ὅπως λέει γαϊδευτικὰ τὸν ἀγαπημένο της — τὴν ἔπαιρνε κάθε μέρα στὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ πὼς εἶναν τὴ βεβαιότητα γιὰ τὴ γρήγορη ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου του.

Τώρα ὁ Χένρυ Φόντα βρίσκεται πάλι στὴ Ρώμη, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του "Αφντερα καί, καθὼς διαδίδεται στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς ἰταλικῆς πρωτεύουσας, ὁ γάμος τους θὰ γίνη τὸ ἀργότερο στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως.

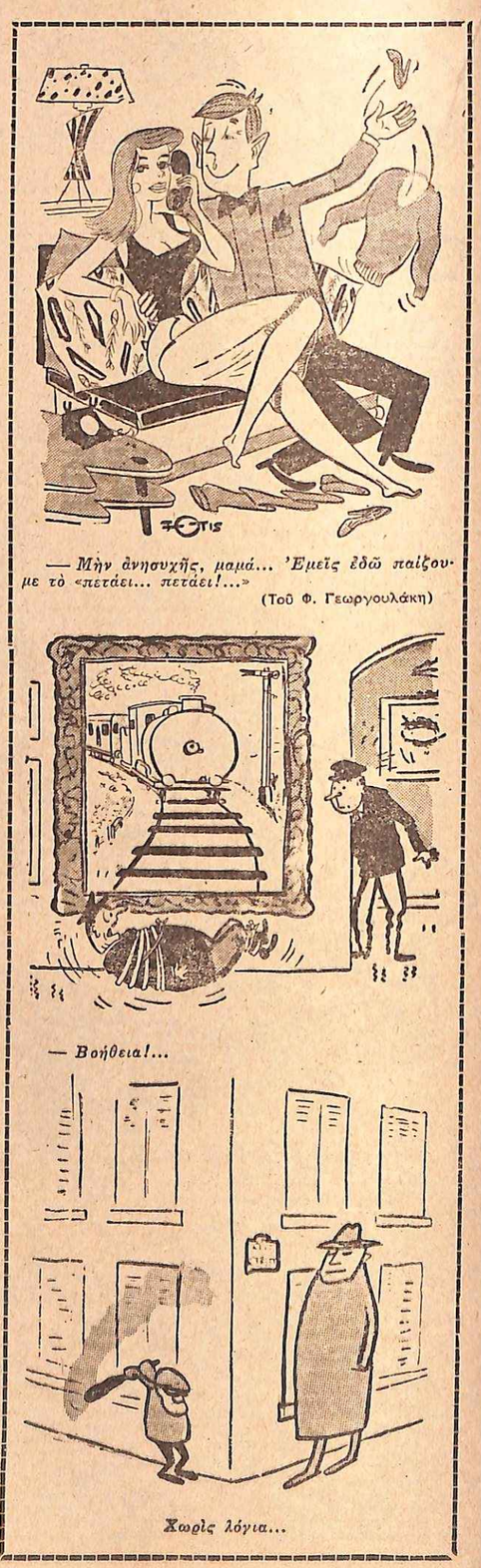

— Μὴν ἀνησυχῆς, μαμά... Ἐμεῖς ἐδῶ παίζουμε τὸ «πετάει... πετάει!...»

(Τοῦ Φ. Γεωργουλάκη)

— Βοήθεια!...

Χωρὶς λόγια...

Οἱ νέοι ἄγγελοι τοῦ ἐλέους

Οἱ «Παρα - Πὲτ» πέφτουν μ' ἀλεξίπτωτο στὶς ἄγριες ἐρημιὲς

Ἐνῶ ὁ Καναδὸς Κένεθ Νόρθκοτ ἔψαχνε γιὰ μεταλλεύματα στὰ ἀπόκρημνα βουνὰ τῆς Βρεταννικῆς Κολομβίας, παραπάτησε καὶ κατρακύλησε μέσα σ' ἕνα βάραθρο. Στὰ μισὰ τοῦ γκρεμοῦ τὸν συγκράτησε ἕνας κορμὸς δέντρου. Οἱ σύντροφοί του τὸν κύτταζαν ἀπὸ ψηλά, ἀνίκανοι νὰ τὸν βοηθήσουν. Θὰ ἰσοδυναμοῦσε μ' αὐτοκτονία, ἂν προσπαθοῦσαν νὰ φτάσουν στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν, 100 μέτρα κάτω ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ γκρεμοῦ... Ἦσαν βέβαιοι ἄλλωστε πὼς ὁ Κένεθ εἶχε σκοτωθῆ πέφτοντας. Ὅταν ὅμως τὸν εἶδαν νὰ κουνάη ἐλαφρὰ τὸ ἕνα του χέρι, κατάλαβαν πὼς ζοῦσε ὁκόμα.

— Μεῖνε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι! τοῦ φώναξαν. Θὰ ζητήσουμε βοήθεια. Θὰ σὲ βγάλουμε γρήγορα ἀπὸ κεῖ...

Ὡστόσο, εἶχαν ἐλάχιστες ἐλπίδες πὼς θὰ ἔρχόταν ἐγκαίρως ἡ βοήθεια...

Εὐτυχῶς, τὸ μήνυμα ποὺ στείλανε μ' ἕνα φορητὸ ραδιοφωνικὸ πομπό, ἔφτασε στὸν προορισμό του: στὸ Κέντρο Ἐρευνῶν καὶ Διασώσεων, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Βανκούβερ. Τέτοια Κέντρα ὑπάρχουν σὲ διάφορα μέρη τοῦ Καναδᾶ, προορίζονται δὲ γιὰ τὴ διάσωσι τῶν ἐπιβατῶν τῶν ἀεροπλάνων ποὺ κινδυνεύουν, ἀλλὰ καὶ καθενὸς ποὺ χρειάζεται βοήθεια, κάπου, στὶς ἀπέραντες ἐρημιὲς ἐκτάσεις αὐτῆς τῆς χώρας.

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ λοιπόν, ἕνα ἀεροπλάνο Ντακότα εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Ἐπέβαιναν σ' αὐτὸ ὁ γιατρὸς Γουάϋν, ὁ ἔμπειρος ἀλεξιπτωτιστὴς Τζέϊμσον καὶ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ἡ Γκρέϊς Γούντμαν, νοσοκόμα τῆς Καναδικῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας.

Τὸ σχέδιό τους ἦταν νὰ πέσουν μὲ ἀλεξίπτωτο κοντὰ στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ Κένεθ Νόρθκοτ.

Ἡ Γκρέϊς ἐνοιωθε μιὰ δικαιολογημένη ταραχή. Γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ ἐφάρμοζε στὴν πρᾶξι ὅσα εἶχε διδαχθῆ στὴ σχολὴ τῶν «Παρα-Πέτ», τῶν κοριτσιῶν ποὺ πέφτουν μὲ ἀλεξίπτωτο γιὰ νὰ βοηθήσουν ὅσους κινδυνεύουν.

Τὸ Ντακότα ἔφτασε ἀργὰ τ' ἀπόγεμα στὸ καθωρισμένο σημεῖο, μισὸ μίλι μακρυὰ ἀπ' τὴ θέσι τοῦ Νόρθκοτ. Κυττάζοντας κάτω, ἡ Γκρέϊς ἔβλεπε ἀπόκρημνες βουνοκορφές, βαθειὲς χαράδρες, δέντρα πανύψηλα καὶ μυτερά... Σίγουρα, ἐνέδρευαν ἐκεῖ κάτω λέοντες τοῦ βουνοῦ κι' ἄλλα θηρία!

Χρειαζότανε ἀδάμαστο θάρρος καὶ ἰσχυρὴ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος, γιὰ ν' ἀποφασίση μιὰ κοπέλλα νὰ πέση σ' αὐτὴ τὴν ὄγρια ἐρημιά, καὶ μάλιστα ἐνῶ εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ νυχτώνη!...

Μὰ ἡ Γκρέϊς δὲν ἐδείλιασε καθόλου.

Ὁ Γουάϋν πήδησε πρῶτος. Ὕστερα ἑτοιμάστηκε ἡ Γκρέϊς νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ἔμοιαζε σὰν παράξενο πλάσμα ἀπὸ ἄλλο πλανήτη, μὲ τὴ δικτυωτὴ μάσκα ποὺ φοροῦσε στὸ πρόσωπο, τὴν εἰδικὴ στολὴ ἀπὸ χοντρὸ καραβόπανο, τὰ δυὸ ἀλεξίπτωτα καὶ τὰ σκοινιὰ ἀπὸ νάϋλον... Μόλις ὁ Τζέϊμσον τῆς ἔδωσε τὸ σύνθημα, ρίχτηκε στὸ κενό.

Ἔπεσε πάνω σ' ἕνα ψηλὸ δέντρο — ὅπως τόχε καινονίσει ἄλλωστε, γιὰ νὰ μὴν κατατσακιστῆ στοὺς μυτεροὺς βράχους—κι' ὕστερα κατέβηκε ἀπ' αὐτό, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς σκοινιοῦ ποὺ εἶχε μαζί της.

Μ' ἕνα ἰδιαίτερο ἀλεξίπτωτο ἔπεσαν τὸ ὑγειονομικὸ ὑλικό, τὰ εἴδη πρώτης βοηθείας κι' ἕνα πτυσσόμενο φορεῖο. Τελευταῖος πήδησε ὁ Τζέϊμσον.

Τώρα ἄρχιζε ὅμως ἡ πραγματικὴ περιπέτεια γιὰ τὴ Γκρέϊς. Εἶχε πέσει σ' ἀπόστασι ἀπ' τοὺς δυὸ συντρόφους της, κι' οἱ ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους τὴν ἐμπόδιζαν νὰ φτάση κοντά τους. Ἀγωνίστηκε ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ τοὺς πλησιάση, ὁλομόναχη μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ τὴν παγωνιά, ἐνῶ τὰ θηρία μουγκριζαν γύρω της!

Τὸ κατώρθωσε ἐπιτέλους κατὰ τὰ ξημερώματα. Ὕστερα πῆγαν ὅλοι νὰ βοηθήσουν τὸ Νόρθκοτ.

Τὸν βρῆκαν σὲ κακὴ κατάστασι, μὲ κατάγματα τῶν πλευρῶν καὶ τῆς λεκάνης. Τὸν φόρτωσαν σ' ἕνα ἑλικόπτερο, ποὺ εἶχε φτάσει στὸ μεταξύ, κι' ἡ Γκρέϊς πῆγε μαζί του, γιὰ νὰ τὸν περιποιῆται, στὸ ταξίδι ὡς τὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ διάσωσις αὐτὴ ἔγινε στὶς 5 Ἰουλίου 1952. Ἀπὸ τότε, τὰ ἡρωϊκὰ αὐτὰ κορίτσια, οἱ «Πάρα-Πέτ», ἔσωσαν πολλοὺς ἄλλους ποὺ κινδυνεύανε. Ἡ ἀποστολή τους εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ εὐγενικὲς καὶ συγχρόνως τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες γιὰ ἕνα κορίτσι. Πρέπει νάναι ἀλεξιπτωτίστριες, ὀρειβάτιδες καὶ νοσοκόμες μαζί. Οἱ ὑποψήφιες διαλέγονται μεταξὺ τῶν νοσοκόμων τῆς Καναδικῆς Ἀεροπορίας. Πρέπει νὰ συγκεντρώνουν θάρρος, ἐπιδεξιότητα, δύναμι, ἀντοχὴ κι' ἄλλα προσόντα, στὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνεται — τουλάχιστον ἀνεπισήμως — κι' ἡ ὁμορφιά! Ὑποβάλλονται ἐπὶ 20 βδομάδες σὲ μιὰ συστηματικὴ ἐκπαίδευσι, ἀκριβῶς ὁμοια μὲ τοὺς ἄντρες. Ἐξασκοῦνται στὰ πηδήματα μὲ ἀλεξίπτωτο, στὴ ναυσιπλοΐα, στὴν ὀρειβασία, στὸ σκί, στὴ συνεινόησι μὲ σήματα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς λαμπρότερες ἐπιτυχίες ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικό του αὐτὸ τὸ νεοσύστατο σῶμα, εἶναι ἡ συμμετοχή του στὴ λεγομένη «Ἐπιχείρησι τῆς Ἀμμώδους Λίμνης». Δεκαπέντε ἀεροπλάνα ἐξερευνοῦσαν τότε ἐπὶ 3 ἡμέρες μιὰ ἔρημη ἔκτασι 300 τετραγωνικῶν μιλίων. Ἀναζητοῦσαν ἕνα στρατοσφαιρικὸ βομβαρδιστικὸ Β—47 τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀεροπορίας, ποὺ εἶχε πέσει στὴν περιφέρεια τοῦ Σασκατσεβάν, ἐνῶ ἔκανε, μαζὶ μ' ἄλλα πέντε ὅμοια, μιὰ πτῆσι 8.000 μιλίων ἀπ' τὴν Καλιφορνία πρὸς τὴ Βάσι τῆς Τούλης, στὴ Γροιλανδία.

Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ εἶχε γκρεμιστῆ ἀπὸ ὕψος 10.000 μέτρων. Τρεῖς ἀπ' τὸ πλήρωμά του εἶχαν προλάβει νὰ πηδήσουν ἔξω. Εὐτυχῶς, τοὺς ἀνακάλυψε ἕνα καναδικὸ «Ντακότα». Κι' ἡ Μάριον Μαίη Ντόλαντ, ἡ «Πάρα-Πὲτ» ποὺ ἐπέβαινε σ' αὐτό, ἔπεσε μὲ ἀλεξίπτωτο κοντά τους. Περιποιήθηκε τὶς πληγὲς καὶ τὰ κρυοπαγήματά τους καὶ τοὺς βοήθησε νὰ στήσουν μιὰ σκηνὴ καὶ ν' ἀνάψουν μιὰ γερὴ φωτιά.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἔφτασε ἐκεῖ ἕνα ἀπόσπασμα τῆς Καναδικῆς Ἐφιππης Ἀστυνομίας καὶ τοὺς μετέφερε σ' ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ περίμενε, 4½ μίλια μακρύτερα.

Ὅπως διηγήθηκε κατόπιν ἕνας ἀπ' τοὺς διασωθέντες, μολονότι ἦταν μισοπεθαμένος ἀπ' τὸ κρύο, εἶχε νοιώσει ἀμέσως καλύτερα τὸν ἑαυτό του μόλις ἄκουσε κοντά του μιὰ γυναικεία φωνή. Τονώθηκε τὸ ἠθικό του κι' αἰσθάνθηκε ὅτι ζωντάνευε.

Αὐτὴ ἡ ψυχικὴ τόνωσι ἀποτελεῖ ἕνα σπουδαῖο παράγοντα ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τῶν «Πάρα-Πέτ».

Οἱ ἡρωϊκὲς αὐτὲς κοπέλλες φαίνονται, σ' ἐκείνους ποὺ κινδυνεύουν, σὰν ἄγγελοι ποὺ κατέβηκαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ — μ' ὅλη τὴ σπουδαιότητα τῆς λέξεως!

Μιὰ «Πάρα-Πὲτ» δείχνει ἐμπράκτως τὸν κατάλληλο τρόπο γιὰ νὰ κατεβῆ κανεὶς μιὰ ἀπόκρημνη πλαγιά.

'Αριστερά: Μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα, τὰ γόνατα λυγισμένα, τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ἡ θαρραλέα αὐτὴ κοπέλλα πέφτει στὸ κενό. Δεξιά: Ἡ ὑγεία ποὺ ξεχειλίζει στὴ φυσιογνωμία αὐτῆς τῆς «Πάρα-Πὲτ» εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς γυμναστικῆς ποὺ ἔκαμε.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἐγχείρησι ποὺ σώζει ἀπὸ τὴ φαλάκρα

Ἡ νέα μέθοδος τῆς «μετωποτομῆς» τοῦ Γερμανοῦ γιατροῦ Ἔρνστ Κέσλερ

Ἕνα ἀπὸ τὰ «ὄνειρα», ποὺ ὁ ἄνθρωπος προσπάθησε μάταια νὰ πραγματοποιήση στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, εἶναι κι' ἡ θεραπεία τῆς φαλάκρας. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν τεράστια πρόοδο ποὺ ἔχει κάνει τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐπιστήμη, δὲν κατώρθωσε νὰ βρῆ τὸ φάρμακο ἢ τὴ μέθοδο, ποὺ θὰ ξαναχαρίση στοὺς φαλακροὺς τὰ μαλλιά τους.

Ὡστόσο, τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες, φτάνουν ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ κόσμου μερικὲς εὐχάριστες εἰδήσεις γιὰ ὅσους Βλέπουν πὼς τοὺς πέφτουν τὰ μαλλιὰ καὶ κινδυνεύουν νὰ γίνουν σὲ λίγο καιρὸ φαλακροί.

Ἔτσι, ὁ διάσημος Γάλλος Βιολόγος Ζὰν Ροστάν, σ' ἕνα πρόσφατο Βιβλίο του, ποὺ περιέχει τὰ συμπεράσματα μακροχρονίων ἐρευνῶν, ὑποστηρίζει πὼς βρῆκε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σοβαρὲς αἰτίες τῆς φαλάκρας. Κατὰ τὸν εἰδικὸ αὐτόν, λοιπόν, ἡ φαλάκρα προέρχεται, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀπὸ ὡρισμένες ζυμώσεις, ποὺ γίνονται στὶς ἀνδρικὲς ὁρμόνες κι' ἔχουν καταστροπτικὴ ἐπίδρασι στοὺς βολβοὺς τῶν τριχῶν. Μ' αὐτὴ τὴ θεωρία ἐξηγεῖται μιὰ χαρὰ καὶ τὸ φαινόμενο, ὅτι ἡ φαλάκρα εἶναι σπάνια στὶς γυναῖκες.

Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων ἀναφέρει στὸ Βιβλίο του πὼς θεράπευσε πολλοὺς πελάτες του, ποὺ ἔχαναν τὰ μαλλιά τους, ἐφαρμόζοντάς τους μιὰ κατάλληλη γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁρμονοθεραπεία.

Μιὰ ἄλλη ἐλπίδα τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης γιὰ τὸ στοιχεῖο τῆς φαλάκρας, βρίσκεται στὴ χρησιμοποίησι τῶν ὑπερήχων, δηλαδὴ τῶν ἠχητικῶν κυμάτων ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πιάση τὸ αὐτί μας. Οἱ ὑπερῆχοι, ὅπως ἔχει πιὰ διαπιστωθῆ, ἐπιδροῦν εὐεργετικὰ στὶς ἀλλοιώσεις τῶν ἀνδρικῶν ὁρμονῶν κι' ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ ἡ θεραπεία μ' αὐτοὺς ἀποσόβησε τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν.

Πέρυσι, ἐξ ἄλλου, ἀνακαλύφτηκε, ἀπὸ τυχαία σύμπτωσι, πὼς ἕνα φάρμακο ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ παθήσεις τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος, τὸ «ρονικόλ», μπορεῖ σὲ ὡρισμένα ἄτομα νὰ παίξη τὸν ἴδιο σωτήριο ρόλο. Τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ τὴν ἔκανε ἕνας γιατρὸς στὴ Γλασκώβη, ὁ δόκτωρ Κέλβιν, μὲ ἀφορμὴ ἕνα πελάτη του, ποὺ τοῦ παραπονιόταν γιὰ κυκλοφοριακὲς ἀνωμαλίες στὰ πόδια του. Δίνοντάς του, λοιπόν, «ρονικόλ», παρατήρησε μὲ ἔκπληξι πὼς ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἔπαψαν νὰ πέφτουν τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀρρώστου, ποὺ κόντευε νὰ γίνη φαλακρός. Τὸ «ρονικόλ» ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ πλαταίνη τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα κι' ἐπέδρασε ἔτσι καὶ σ' ἐκεῖνα τοῦ κεφαλιοῦ, εὐκολύνοντας τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ δέρμα τοῦ κρανίου.

Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἡ φαρμακευτικὴ ἑταιρεία, ποὺ παράγει τὸ «ρονικόλ» ἔκανε πειράματα σὲ 500 ἄτομα ποὺ ἔχαναν τὰ μαλλιά τους. Ὡστόσο τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ὑπῆρξε πολὺ ἱκανοποιητικό, γιατὶ ἡ τριχόπτωσι σταμάτησε μονάχα σὲ λίγα ἀπ' αὐτά.

Ἡ τελευταία εἴδησι, ποὺ δίνει ἐλπίδες σ' ὅσους Βλέπουν πὼς τοὺς πέφτουν συνεχῶς τὰ μαλλιὰ καὶ κινδυνεύουν νὰ γίνουν φαλακροί, ἦρθε αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ τὴ Γερμανία. Πρόκειται γιὰ τὴ μέθοδο, ποὺ ἀνακάλυψε στὴν πόλι Στάντε, κοντὰ στὸ Ἀμβοῦργο. Ἡ μέθοδος αὐτὴ βασίζεται ἐπίσης, ὅπως κι' ἡ προηγούμενη, στὴ διαπίστωσι, ὅτι οἱ ρίζες τῶν μαλλιῶν μαραίνονται, ὅταν τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς ὑποφέρουν.

Ὁ Γερμανὸς γιατρός, ποὺ ὀνομάζεται Ἔρνστ Κέσλερ, εἶχε ἕνα πελάτη ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ βρογχικά, ἀλλὰ συγχρόνως κι' ἀπὸ συνεχῆ τριχόπτωσι. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ γεγονός, ἔκανε τὸ δόκτορα Κέσλερ νὰ ἐνδιαφερθῆ, ἀπὸ ἁπλὴ ἐπιστημονικὴ περιέργεια — γιατὶ Βέβαια δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ εἰδικότης του — γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς φαλάκρας. Ἀκριβῶς, λοιπόν, ἐκείνες τὶς μέρες, εἶχε διαβάσει, τὸ Βιβλίο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ συναδέλφου του, τοῦ καθηγητῆ Χῶστον Γιάγκ, ποὺ εἶχε ὡς θέμα μερικὲς παρατηρήσεις σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ποὺ διδάσκει ἀνατομία στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Οὐάσινγκτων, ἀνέφερε στὸ βιβλίο του ἐκεῖνο καὶ τὸ ἑξῆς περίεργο: Ἀνάμεσα στὰ τσιάντα καὶ τὰ σαράντα χρόνια τῆς ἡλικίας τους, ὁ ἐγκέφαλος τῶν ἀνδρῶν αὐξάνεται ξαφνικὰ σὲ ὄγκο κατὰ μερικὰ δέκατα τοῦ κυβικοῦ χιλιοστομέτρου. Ἡ αὔξησι αὐτή, ὅσο ἀνεπαίσθητη κι' ἂν εἶναι, ἔχει σὰν συνέπεια ἕνα ἀνάλογο μεγάλωμα τοῦ κρανίου!

Ὁ δόκτωρ Κέσλερ εἶχε τότε μιὰ φωτεινὴ ἰδέα: Συσχέτισε αὐτὸ τὸ φαινόμενο μὲ τὴν τριχόπτωσι τοῦ ἀρρώστου του, ποὺ ἦταν τριανταοχτὼ χρόνων καὶ τὴν ἀπέδωσε στὸ μεγάλωμα τοῦ κρανίου του. Σκέφτηκε, δηλαδή, πὼς μὲ τὸ μεγάλωμα αὐτὸ τοῦ κρανίου, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ τριχωτοῦ δέρματος παθαίνουν ἕνα τέντωμα, παύουν, νὰ διοχετεύουν ἀρκετὸ αἷμα κι' οἱ ρίζες τῶν μαλλιῶν μαραίνονται.

Τί ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ γίνη, ὥστε νὰ πάψουν νὰ εἶναι τεντωμένα τὰ ἀγγεῖα αὐτὰ καὶ νὰ λειτουργοῦν πάλι κανονικά: Ὁ Γερμανὸς γιατρὸς βρῆκε γρήγορα τὴ λύσι. Μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι θὰ ἔσωζε τὴν κατάστασι.

Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ ἔγκειται στὸ νὰ χαλαρώση τὸ δέρμα καὶ γίνεται στὸ μέτωπο, πάνω ἀπὸ τὴ μύτη, σὲ σημεῖο ποὺ ὑπάρχει συνήθως κάποια βαθειὰ ρυτίδα, ἱκανὴ νὰ κρύψη κατόπιν τὴν οὐλή.

Ὁ δόκτωρ Κέσλερ ἔκανε σὲ πλῆθος ἐνηλίκων ποὺ ἔχαναν τὰ μαλλιά τους αὐτὴ τὴ σωτήρια μικρὴ ἐπέμβασι μὲ τὸ νυστέρι στὸ μέτωπο καί, καθὼς γράφει σ' ἕνα Βιβλίο του, ποὺ ἐξέδωσε τώρα τελευταῖα γιὰ τὸ θέμα αὐτό, εἶχε πάντα θαυμαστὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ μέθοδος τοῦ Γερμανοῦ γιατροῦ, ποὺ ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο «μετωποτομή», ἀποδείχτηκε πὼς εἶναι ἡ πιὸ ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὸ σταμάτημα τῆς τριχοπτώσεως, ὅταν αἰτία εἶναι ἡ κακὴ λειτουργία τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ δέρματος τοῦ κρανίου.

✪✪

Ἀλοιφὴ γιὰ τὴν πιτυρίασι

Μιὰ δερματικὴ πάθησις τοῦ θώρακος καὶ τῶν ὤμων, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ μύκητες καὶ ὀνομάζεται «ἐγχρωμος πιτυρίασις», ὑποχωρεῖ μὲ μιὰ νέα ἀλοιφὴ ποὺ περιέχει κυρίως θειοῦχον σελήνιον. Ἀπὸ 32 πάσχοντες, στοὺς ὁποίους δοκιμάσθηκε αὐτὴ ἡ ἀλοιφή, ἔγιναν καλὰ οἱ 28 καὶ δὲν παρουσίασαν ἐπὶ ἕνα χρόνο ὑποτροπὴ τῆς παθήσεώς τους. Ἡ ἀλοιφὴ αὐτὴ δὲ λερώνει τὰ ροῦχα, οὔτε καὶ εἶναι ἐρεθιστική.

Ἡ μεταφύτευσι ποὺ θεραπεύει τοὺς πόνους τῶν κνημῶν

Μιὰ πάθησι τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τῶν κνημῶν προκαλεῖ πόνους στὸ βάδισμα, ποὺ ἀναγκάζουν τὸν πάσχοντα νὰ κουτσαίνη κάθε τόσο. Στὶς περιπτώσεις λοιπὸν αὐτὲς ἐφαρμόζεται τώρα μιὰ ἐντελῶς νέα μέθοδος θεραπείας: μεταφύτευσις νωτοῦ ἁμνισκοῦ ἰστοῦ μέσα στὸ λίπος ποὺ σκεπάζει τοὺς μῦς τοῦ μηροῦ (ὁ ἁμνιακὸς ἰστὸς εἶναι ὁ σάκκος ποὺ περιβάλλει τὸ ἔμβρυον μέσα στὴ μήτρα καὶ ἀποβάλλεται λίγο μετὰ τὸν τοκετό). Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀνακαλύφθηκε ἐντελῶς τυχαία, ἐνῶ δοκιμαζόταν ὁ ἁμνιακὸς ἰστὸς γιὰ τὴν ἐπούλωσι ἐπιμόνων ἑλκῶν τῶν κνημῶν. Ἀποδείχθηκε δὲ ἀποτελεσματικὴ στὰ 80% τῶν περιπτώσεων. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πάσχοντες μάλιστα θεραπεύτηκε τόσο ριζικά, ὥστε ἔγινε κατόπιν γραμματοκομιστής! Κι' ἕνας ἄλλος, ἡλικίας 57 ἐτῶν, ποὺ δὲ μποροῦσε προηγουμένως νὰ περπατήση περισσότερο ἀπὸ 10—15 μέτρα, τώρα διατρέχει 5 χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια! Ἡ μεταφύτευσις αὐτὴ φαίνεται ὅτι καλλιτερεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὶς κνῆμες, συντελῶντας στὸ σχηματισμὸ νέων αἱμοφόρων ἀγγείων.

Κατὰ τῆς ἐπιληψίας

Τὸ «πεγκανόν» εἶναι ἕνα καινούργιο φάρμακο, ὠφέλιμο σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ἐπιληψίας, ποὺ δὲν ὑποχωροῦν μὲ κανένα ἄλλο μέσον. Χορηγήθηκε δοκιμαστικὰ σὲ 134 ἐπιληπτικούς, ἐπὶ 8—18 μῆνες, καὶ σημείωσε ἐπιτυχία στοὺς πιὸ πολλούς. Ἰδίως εἶναι ὠφέλιμο στὴ μορφὴ τῆς ἐπιληψίας ποὺ ὀνομάζεται «μεγάλη». Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἔχει δυσάρεστες παρενέργειες.

Τὰ πολὺ συχνὰ συνάχια

Πολλοὶ ἄνθρωποι παρουσιάζουν μιὰ ἰδιαίτερη εὐαισθησία στὸ συνάχι, τὸν πονοκέφαλο καὶ ἄλλες παθήσεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Ἡ εὐαισθησία αὐτὴ εἶναι πιθανώτατα νὰ ἔχη ἀλλεργικὴ προέλευσι. Τὰ ἀντιβιοτικὰ δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτε, ἴσως μάλιστα χειροτερεύουν κάποτε τὴν κατάστασι. Τώρα λοιπὸν ἐφαρμόζεται σὲ τέτοιες περιπτώσεις μιὰ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος: μὲ ἐνέσεις ἑνὸς παρασκευάσματος μικροβίων, παρμένων ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀρρώστου. Οἱ οὐσίες αὐτές, σὲ μικρὲς δόσεις, βοηθοῦν τὸν ὀργανισμὸ ν' ἀναπτύξη ἀντοχὴ ἀπέναντι νεωτέρων μολύνσεων.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Ἕνας Αὐστριακὸς γραφολόγος, ὁ Ἄλφερντ Κάνφερ, ποὺ ζῆ καὶ ἐργάζεται ἀπὸ χρόνια στὴ Νέα Ὑόρκη, ἰσχυρίζεται ὅτι βρῆκε ἕνα νέο τρόπο διαγνώσεως τοῦ καρκίνου ἐξετάζοντας στὸ μικροσκόπιο τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα ἑνὸς ἀτόμου. Στὸ κάτω μέρος διακρίνετε ἕνα ὀγκῶδη τόμο μὲ διάφορα δείγματα γραφῆς ποὺ συνέλεξε ὁ δόκτωρ Κάνφερ κατὰ τὶς μακροχρόνιες μελέτες του. Διάφορες ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες ἔδειξαν ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς μελέτες τοῦ ἐν λόγω γραφολόγου καὶ ἐξακριβώθηκε ἤδη πὼς οἱ διαγνώσεις του εἶναι σωστὲς σὲ δυὸ περιπτώσεις ἐπὶ ἑκατό.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΧΟΕΙΔΩΝ ἀγγείων

Αὐτὰ δείχνουν τὴν πραγματικὴ ἡλικία μας

Λέμε συνήθως ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γραμμένη στὶς ἀρτηρίες του. Σὲ μιὰ ὡρισμένη ἐποχή, τὰ τοιχώματά τους χάνουν τὴν ἐλαστικότητά τους, γίνονται σκληρὰ καὶ τὸ διαμέτρημά τους μικραίνει, λόγω τῆς συσσωρεύσεως στὸ ἐσωτερικό αὐτῶν τῶν ἀγωγῶν διαφόρων «καταλοίπων»: χοληστερόλης, ἁλάτων κτλ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτή, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα ἀντίληψι, ἀρχίζουν τὰ γηρατειά.

Ἀλλ' ἡ σκλήρυνσι τῶν ἀρτηριῶν καὶ ἡ συμίκρυνσις τῆς διαμέτρου των εἶναι τὸ τελευταῖο στάδιο μιᾶς ἐπεξεργασίας, ποὺ ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ πολὺ πρωτύτερα. Ἡ ἐπεξεργασία αὐτὴ περιορίζεται κατὰ τὸ πρῶτο της στάδιο στὰ περίφημα τριχοειδῆ ἀγγεῖα, ποὺ διακλαδίζονται σ' ὅλο τὸν ὀργανισμό. Ἀπ' αὐτὰ ἐπεκτείνεται κατόπιν στὰ μεγαλύτερα αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ φτάνει, τέλος, στὶς ἀρτηρίες.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ πραγματικὴ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γραμμένη στὰ τριχοειδῆ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Ἂν ἐνώναμε αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, θὰ φτιάναμε μιὰ σήραγγα, ποὺ ἕνα αὐτοκίνητο, τρέχοντας μὲ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, θὰ χρειαζόταν 1000 ὧρες γιὰ νὰ μπῆ ἀπὸ τὸ ἕνα της στόμιο καὶ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἂν, ἐξ ἄλλου, ἀνοίγαμε αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα καὶ τὰ κολλούσαμε τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, θὰ φτιάναμε ἕναν τάπητα, ποὺ ἡ ἐπιφάνειά του θὰ ἦταν 600 τετραγωνικὰ μέτρα.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τοιχώματα αὐτῶν τῶν μικροσκοπικῶν ἀγγείων γίνονται οἱ ἀνταλλαγὲς μεταξὺ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἱστῶν.

Ἀλλ' ὁ ρόλος τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων δὲν εἶναι παθητικός. Ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῆ. Δὲν περιορίζονται, δηλαδή, στὸ νὰ μεταβιβάζουν στοὺς ἱστοὺς τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα, ποὺ τοὺς εἶναι ἀπαραίτητα καὶ νὰ παραλαμβάνουν ἀπ' αὐτοὺς τὰ ὑπολείμματα τῆς καύσεως. Κάνουν, τουναντίον, μιὰ ἐπιλογὴ μεταξὺ αὐτῶν τῶν στοιχείων καί, μάλιστα, ὑποβοηθοῦν τὸ μετασχηματισμό τους σὲ ἀφομοιώσιμο ὑλικό. Ὅλα γίνονται, ἔγραψε ἕνας Βιολόγος, ὡσὰν στὴν ἐπιφάνεια τῶν τοιχωμάτων τους νὰ ἦταν ἐγκατεστημένα ἀναρίθμητα φυλάκια ἐλέγχου, ποὺ δὲν ἀφήνουν νὰ περάση παρὰ μόνον ὅ,τι εἶναι χρήσιμο στὸν ὀργανισμό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ σύστημα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἔχει ἀποκληθῆ «περιφερειακὸς ἐγκέφαλος».

Τὰ γηρατειὰ ἀρχίζουν, λοιπόν, ἀπὸ τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φτάσουν στὶς ἀρτηρίες γιὰ νὰ καταλάβωμε ὅτι γεράσαμε. Ἂν δὲν εἶναι τότε πολὺ ἀργά, δὲν εἶναι, ὅμως, οὔτε καὶ πολὺ ἔγκαιρα γιὰ νὰ σταματήσωμε αὐτὴ τὴν ἐπεξεργασία τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ.

Γιὰ τοὺς συγχρόνους Βιολόγους ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἀρχὴ ὅτι τὸ κύτταρο διατηρεῖ στὸ διηνεκὲς τὴν ἱκανότητά του ν' ἀνανεώνεται καὶ ν' ἀναπαράγεται. Τὸ κύτταρο, μᾶς λένε, οὔτε γερνάει οὔτε πεθαίνει, ἐφ' ὅσον βρίσκεται μέσα σ' ἕνα περιβάλλον, ἀπὸ ὅπου μπορεῖ νὰ παραλαμβάνη τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται. Αὐτὸ τὸ περιβάλλον τοῦ τὸ ἐξασφαλίζει τὸ αἷμα καὶ τὰ ἄλλα ὑγρὰ τοῦ σώματος (λύμφη κτλ.). Ὅταν, ὅμως, τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους (ὅπως συμβαίνει ὅταν ἡ διάμετρός τους ἔχει συμπυκνωθῆ λόγω τῆς συσσωρεύσεως στὰ ἐσωτερικά τους διαφόρων ἁλάτων καὶ ἄλλων ἐπιβλαβῶν στοιχείων, ἢ ὅταν τὰ τοιχώματά τους ἔχουν χάσει τὴν ἐλαστικότητά τους ἢ ἀκόμη ὅταν τὰ φυλάκια ἐλέγχου ἔχουν περιπέσει σὲ ἀδράνεια, τότε τὸ κύτταρο, ποὺ δὲν βρίσκει πιὰ τὴν τροφὴ ποὺ τοῦ χρειάζεται, μαραίνεται σιγὰ - σιγὰ καὶ πεθαίνει.

Προκειμένου, λοιπόν, νὰ προσδιορίσωμε τὴν ἡλικία ἑνὸς ἀτόμου, παρατηροῦν οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες, δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζωμε τὴν κατάστασι τῶν ἀρτηριῶν του, ἀλλὰ νὰ ἀρχίζωμε μὲ τὴν ἐξέτασι ἀπὸ τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα. Ἔτσι, θὰ μπορέσωμε νὰ προλάβωμε τὶς παθήσεις τῶν ἀρτηριῶν, ποὺ μᾶς δείχνουν ἕνα προχωρημένο στάδιο τῶν γηρατειῶν, καὶ νὰ διατηρήσωμε ἀκμαῖες τὶς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

Ἀλλ' ἡ ἐξέτασι τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων δὲν εἶναι τὸ ἴδιο εὔκολη ὅσο τῶν ἀρτηριῶν. Μποροῦμε, ὅμως, νὰ κρίνωμε τὴν κατάστασι τους ἀπὸ πολλὲς ἄλλες παρατηρήσεις, ποὺ μᾶς δίνουν μιὰ γενικὴ εἰκόνα τοῦ ὀργανισμοῦ. Μιὰ χρήσιμη ἔνδειξι ἀποτελοῦν ἐπίσης οἱ νεώτερες μέθοδοι προσδιορισμοῦ τῶν ἀνταλλαγῶν τῆς ὕλης. Ἂν οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς μᾶς δείξουν ὅτι τὰ πράγματα δὲ γίνονται ὅπως πρέπει, θὰ συμπεράνωμε ὅτι τὰ ἄτομα ἔχει ἀρχίσει νὰ γερνάη, ἔστω κι' ἂν οἱ ἀρτηρίες του βρίσκωνται ἀκόμη σὲ ἄριστη κατάστασι.

Στὸ στάδιο αὐτό, ὅμως, εἶναι δυνατὸ νὰ σταματήσωμε τὴν πρόοδο τῶν γηρατειῶν καὶ νὰ ξαναφέρωμε τὸν ὀργανισμὸ στὸ κανονικό του ἐπίπεδο.

Ἡ ἐπιστήμη μόλις τώρα ἀρχίζει νὰ μελετᾶ τὰ ποικίλοτατα φαινόμενα ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα. Ἀλλὰ τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερικὴ γίνονται συστηματικὲς ἔρευνες πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Οἱ ἔρευνες αὐτὲς θὰ μᾶς δώσουν πιθανὸν σὲ πολὺ προσεχὲς μέλλον τὸ κλειδὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς μακροζωΐας.

✪✪

Ποιοὶ προσβάλλονται ἀπὸ ναυτία

Μιὰ Ἔρευνα μεταξὺ 15.000 ναυτῶν, στρατιωτῶν καὶ ἀεροπόρων, σχετικὰ μὲ τὴν ἀντοχή τους στὴ θάλασσα, ὁδήγησε στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1) Ἡ ναυτία προσβάλλει περισσότερο τοὺς νέους, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ συχνότης της καθὼς καὶ ἡ ἔντασί της ἐλαττώνεται μεταξὺ τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων.

2) Οἱ εὐκίνητοι καὶ λεπτοὶ ἄνθρωποι ὑποφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὴ ναυτία ἀπὸ τοὺς δυσκίνητους καὶ τοὺς παχύσαρκους.

3) Οἱ φοβιτσιάρηδες κι' ἐκεῖνοι ποὺ κατέχονται ἀπὸ ἀγωνία δὲν παρουσιάζουν μεγαλύτερη εὐαισθησία στὴ θάλασσα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μόνον ὅτι ἀναστατώνουν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές τους καὶ τὶς μεμψιμοιρίες τους.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

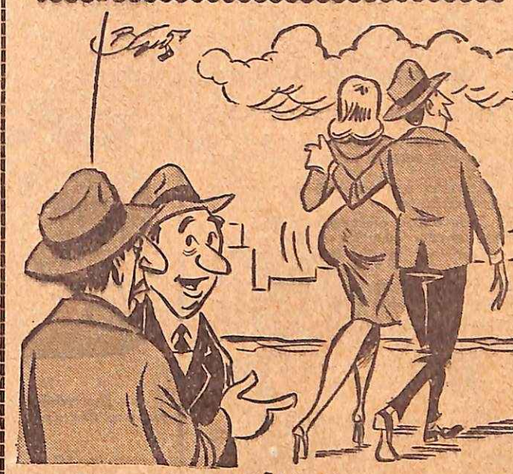

— Στόφαγε τὸ κορίτσι ὁ Νίνιος!..
— Δὲ βαρύεσαι; Σφαῖρα εἶναι καὶ γυρίζει!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ποιὸς εἶναι ὁ μπαμπᾶς μου;

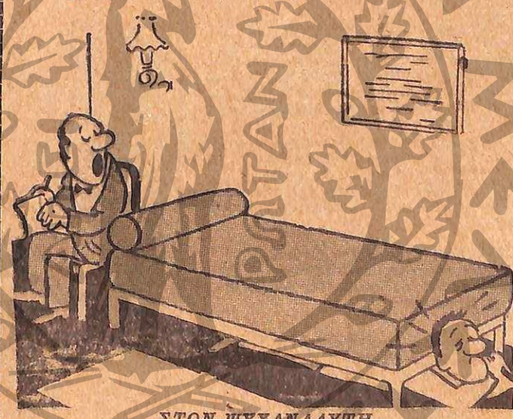

ΣΤΟΝ ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗ
— Κάτι μοῦ λέει πὼς τὸ ὑποσυνείδητό σας εἶναι πολὺ συμπεπιεσμένο!...

Λοιπόν

Σκωτσέζικη τσιγκουνιὰ

Ἕνας Σκωτσέζος μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα καὶ ρωτάει πόσο κοστίζει ἕνα καπέλλο.

— Δεκαέξη σελίνια, τοῦ ἀπαντάει ὁ καταστηματάρχης.

Ὁ Σκωτσέζος σκέπτεται τότε:

«Μοῦ ζητάει δεκαέξη σελίνια, γιατὶ ἔχει σκοπὸ νὰ κατεβῇ στὰ δεκατέσσερα, ἂν τοῦ δώσω δώδεκα. Τὸ καπέλλο ἀξίζει δέκα. Μπορῶ νὰ τὸ πάρω μὲ ὀχτώ. Μὰ θὰ τοῦ πῶ ἕξη».

Βγάζει λοιπὸν ἀπ' τὴν τσέπη του τέσσερα σελίνια, ἀφίνει τὰ δυὸ πάνω στὸ ταμεῖο καὶ λέει στὸν ἔμπορο:

— Ἂν μοῦ δώσετε ρέστα τὸ ἕνα σελίνι, παίρνω τὸ καπέλλο!

*

— Παράτησες λοιπὸν τὸ κυνῆγι;

— Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ κυνηγήσῃ τώρα πιά; Οἱ λαγοὶ εἶναι πανάκριβοι... στὴν ἀγορά!

*

— Ἕνας σκύλος μοῦ ἔσωσε κάποτε τὴ ζωή...

— Ἀλήθεια; Σ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ποτάμι, τὴ στιγμὴ ποὺ πνιγόσουνα;

— Ὄχι, βρὲ ἀδερφέ! Τὸν πούλησα ἕνα ἑκατοστάρικο, μιὰ μέρα ποὺ πέθαινα τῆς πείνας!

*

Ἐκείνη: Τί χάλια εἶν' αὐτά; Γιατί εἶσαι γεμάτος ἐπιδέσμους; Καλὰ σοῦ τόλεγα ἐγὼ πὼς θὰ πάθῃς κανένα δυστύχημα, μὲ τ' αὐτοκίνητο ποὺ ἀγόρασες... Τί σοῦ συνέβη λοιπόν;

Ἐκεῖνος: Ἄγγιξα λίγο μὲ τὸ φτερὸ... ἕνα πυγμάχο!

*

Οἱ καλεσμένοι κάθονται ἀμίλητοι καὶ στενοχωρημένοι. Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν ξέρει πῶς νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὸ κέφι. Λέει λοιπὸν στοὺς νεαρώτερους τῆς συντροφιᾶς:

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; Ἔχει νὰ προτείνῃ κανεὶς σας κάποιο διασκεδαστικὸ παιχνίδι;

— Ἐγὼ ξέρω, ἕνα ὡραῖο παιχνίδι! φωνάζει ἕνας ἀπ' τοὺς νεαρούς. Ξέρετε τί θὰ κάνουμε; Ἐγὼ θὰ φύγω καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι θὰ προσπαθήσετε νὰ μαντέψετε ποῦ πῆγα!...

*

Ὁ Μάριος ἐργάζεται σ' ἕνα γιαπί. Ὁ ἐργολάβος τὸν βάζει νὰ ξεφορτώσῃ καδρόνια ἀπὸ ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο μαζὶ μ' ἄλλους ἐργάτες. Ἐνῶ ὅμως οἱ ἄλλοι κουβαλάνε στὸ γιαπὶ ἀπὸ δυὸ καδρόνια τὴ φορά, ὁ Μάριος κουβαλάει ἀπὸ ἕνα μόνο.

— Ἔ, δὲν βλέπεις πῶς δουλεύουν οἱ ἄλλοι; τοῦ φωνάζει ὁ ἐργολάβος.

— Αὐτοὶ οἱ τεμπέληδες; ἀπαντάει ὁ Μάριος. Μὰ αὐτοὶ κουβαλάνε τὰ καδρόνια δυὸ-δυό, γιὰ νὰ κάνουνε λιγώτερους δρόμους!

*

— Θαυμάζω αὐτὸν τὸν τενόρο...

— Μὰ κάνει φοβερὰ φάλτσα!

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Τὸν θαυμάζω... γιὰ τὸ θάρρος του!

*

Ἡ ζηλιάρα σύζυγος: Σαρδανάπαλε! Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ! Τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ γράφεις στὸ καρνέ σου;...

Ὁ σύζυγος: Ποιό Μαρί μου·

Ἡ σύζυγος: «Γιὰ τὴν Κάρμεν, 100 δραχμές».

Ὁ σύζυγος: Ἁπλούστατα, ἔβγαλα δυὸ εἰσιτήρια γιὰ τὸ μελόδραμα!

— Γιαννάκη μὴ ξεχνᾶς πὼς ἡ γιαγιά σου δὲν ἀγαπᾶ καθόλου τὴ τζάζ...

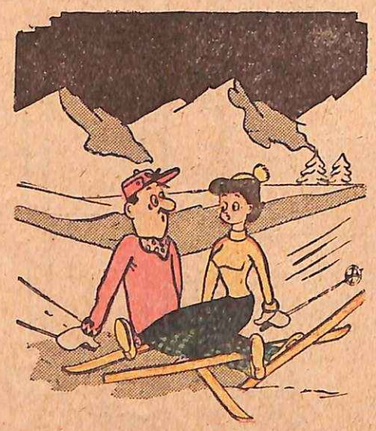

— Ὦ! κύριε διευθυντά! Τί συνάντησις!

ΡΟΚ ΕΝΤ ΡΟΛ

— Τηλεφώνησε γρήγορα στῶν Α' Βοηθειῶν!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἡ ἀληθινὰ κομψὴ γυναίκα δὲν ἐπιχειρεῖ ποτὲ νὰ κρύψῃ τὰ ὄψιμα «ἐλαττώματα» τοῦ προσώπου της. Ἀπεναντίας μάλιστα. Γιατὶ ξέρει πὼς μιὰ γκρίζα τούφα μαλλιῶν, ἕνα δοντάκι ποὺ λείπει ἢ μερικὲς τρίχες ποὺ ἐπιμένουν νὰ ξεπετάγωνται, ἀνυπόταχτες στὸ κατσάρωμα, προσθέτουν στὴ γοητεία της, δημιουργῶντας της μιὰ ἰδιαίτερη «προσωπικότητα». Ἡ γκρίζα τούφα π. χ. τονίζει περισσότερο τὸ νεανικὸ πρόσωπο καὶ δίνει λάμψη στὰ μάτια, τὸ δοντάκι ποὺ λείπει ἀφίνει νὰ διακρίνεται ἡ ῥοὴ γλωσσίτσα, κλπ.

Ἂν ἔχετε μεγάλα πόδια, ἂς ποῦμε, μὴν προσπαθῆτε νὰ τὰ κάνετε νὰ φαίνωνται μικρότερα, φορῶντας στενὰ παπούτσια. Τὸ μόνο ποὺ θὰ κατορθώσετε ἔτσι, θἆναι νὰ δώσετε μιὰ γελοία γραμμὴ στὴ σιλουέτα σας καὶ νὰ τραβήξετε τὴ γενικὴ προσοχὴ στὰ πόδια σας. Ἐνῶ, ἂν φορούσατε κανονικὰ παπούτσια, κανεὶς δὲ θὰ τὰ πρόσεχε. Ἀφίνομε δὲ καὶ τοὺς κάλους ποὺ θὰ βγάλετε ἀπ' τὰ στενὰ παπούτσια!

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἂν ἔχετε μεγάλα χέρια, μὴν τὰ φυλακίζετε σὲ στενὰ ἢ τελείως ἐφαρμοστὰ γάντια. Θὰ στραβώσουν τὰ δάχτυλά σας καὶ θὰ βγάλετε χιονίστρες. Τὰ μεγάλα χέρια ἔχουν ἀνάγκη, ἁπλούστατα, ἀπὸ περισσότερη περιποίησι, γιὰ νὰ γίνουν πιὸ ἐλκυστικά.

Οἱ πορτοκαλόφλουδες

Ἡ μυρωδιὰ τῆς πορτοκαλόφλουδας ποὺ καίγεται, διώχνει τὴν ὀσμὴ τοῦ κατωῦ, κι' ὕστερα ἐξαφανίζεται κι' αὐτὴ πολὺ γρήγορα.

Μὴ πετᾶτε λοιπὸν τὶς φλοῦδες τῶν πορτοκαλιῶν. Ἀφιστε τις νὰ ξεραθοῦν, γιὰ νὰ τὶς μεταχειρισθῆτε ὅταν παρουσιαστῇ τέτοια περίπτωσι.

Κόκκινο μελάνι γιὰ μαρκάρισμα

Γιὰ νὰ φτιάσετε μελάνι γιὰ μαρκάρισμα τῶν ἀσπρόῤῥουχων, διλύσετε τὸ ἀσπράδι ἑνὸς αὐγοῦ σὲ ἴση ποσότητα νερό, κι' ἀφοῦ τὸ φιλτράρετε ἀπὸ λεπτὸ πανί, τὸ χρωματίζετε μὲ κιννάβαρι (θειοῦχον ὑδράργυρο). Μαρκάρετε τὸ ἀσπρόῤῥουχο, γράφοντας πάνω του ὅπως θὰ γράφατε μὲ κοινὸ μελάνι. Ὅταν στεγνώσῃ τὸ μαρκάρισμα, τὸ σιδερώνετε μὲ ζεστὸ σίδερο.

Τὸ μελάνι αὐτὸ δὲ φεύγει μὲ τὸ σαποῦνι, οὔτε καὶ μὲ τὰ ὀξέα.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ καφὲ

Λεκέδες ἀπὸ καφὲ ἢ ἀπὸ καφὲ μὲ γάλα μποροῦν νὰ βγοῦν ἀπὸ ἕνα μάλλινο ἢ μεταξωτὸ ὕφασμα, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα ὁ χρωματισμός του, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Τοὺς τρίβετε μὲ μιὰ βούρτσα, βουτηγμένη σὲ καθαρὴ γλυκερίνη. Ὕστερα τοὺς ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σιδερώνετε τὸ ὕφασμα ἀπ' τὴν ἀνάποδη, ὥσπου νὰ στεγνώσῃ.

Ἡ γλυκερίνη ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾷ τὶς χρωστικὲς οὐσίες τοῦ καφὲ καὶ τὶς λιπαρὲς τοῦ γάλατος.

Καλοὶ τρόποι

Πρὶν προσλάβετε μιὰ ὑπηρέτρια, δῆτε διάφορες καὶ διαλέξετε ἐκείνη ποὺ σᾶς φαίνεται πιὸ ἱκανὴ νὰ σᾶς ἀφοσιωθῇ. Ὕστερα προσπαθῆστε νὰ κερδίσετε τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη της.

Ἂν εἴσαστε καλὴ νοικοκυρά, ἂν ξέρετε ἡ ἴδια τὴ δουλειὰ ποὺ ἀναθέτετε στὴν ὑπηρέτριά σας, ἐκείνη θ' ἀκούσῃ προσεκτικώτερα τὶς παρατηρήσεις σας καὶ θὰ συμμορφωθῇ πρόθυμα μ' αὐτές.

Δίνετέ της τὶς διαταγές σας μὲ σαφήνεια καὶ μὲ ἤρεμο τόνο. Μὴν τὴν ἐνοχλῆτε στὴ δουλειά της δίχως λόγο. Ἂν ὅμως παραμέλῃση κάτι, ὑποδείξτε τῆς το.

Πληρώνετέ την κανονικὰ κι' ἀνάλογα μὲ τὴ δουλειά σας. Αὐξῆστε τὸ μισθό της, ὅταν κρίνετε πὼς τὸ ἀξίζει. Μὴν ἔχετε ἀνοιχτοὺς λογαριασμοὺς μὲ τοὺς προμηθευτές σας. Νὰ ξέρετε πόσο κοστίζει κάθε πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ μὴ τσιγκουνεύεστε καὶ τὴν πεντάρα ἀκόμα. Κρατᾶτε κανονικοὺς λογαριασμοὺς γιὰ τὰ ψώνια, ἀλλὰ μὲ λεπτότητα, χωρὶς νὰ δείχνετε πὼς ὑποπτεύεστε μήπως σᾶς κλέψῃ ἡ ὑπηρέτριά σας.

Ὅταν εἶναι κουρασμένη ἢ ἔχη πρόσθετη δουλειά, βοηθῆστε την καὶ σεῖς. Συχωρέστε τὴν ἀκεφιά της ἢ μιὰ μικροπαραλειψι στὴν ἐργασία της. Μὴ τὴν μαλώνετε συνεχῶς, γιὰ ψύλλου πήδημα. Ἀλλὰ καὶ μὴν ἀνέχεστε καμμιὰ αὐθάδεια ἐκ μέρους της.

Δίνετέ της ἀρκετὸ φαγητό, ὅπως τρῶτε καὶ σεῖς, κι' ἕνα δωμάτιο καθαρὸ καὶ εὐάερο. Μὴν παραξενεύεστε, ὅταν τὴ βλέπετε νὰ θέλῃ νὰναι ἀλουτσμένη καὶ περιποιημένη, στὴν ἔξοδό της. Συμβουλέψετε τὴν ὅμως διακριτικὰ νὰ μὴ γίνῃ πολυέξοδη καὶ κοκέττα. Ἂν θὰ τῆς χαρίσετε κάποιο εἶδος ρουχισμοῦ, διαλέχτε το μ' ἐπιμέλεια καὶ γούστο.

Τό τελευταῖο μαχαίρι

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ἀπόφασί σου εἶναι, λοιπόν, ὁριστική; τραύλισε ὁ Χάνς, σάν νά μήν πίστευε στ' αὐτιά του.

— Ναί, Χάνς! ἀπορρίθηκε ἡ Ἔλφρηντ μέ σταθερή φωνή. Τό ξέρω πῶς θά σέ πικράνη ὁ χωρισμός μας. Μά, δέ μπορεῖ νά γίνη διαφορετικά.

Συζητοῦσαν ὄρθιοι στήν πόρτα τοῦ «Μαϊάμι», ἑνός λαϊκοῦ κέντρου, στό Δυτικό Βερολίνο, πού εἶχε διάφορες ἀτραξιόν. Τό πιό δύσκολο νούμερο τό ἔκαναν ὁ Χάντς,—παλληκάρι ὡς εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ἀλλά μέ πρόσωπο ἀφάνταστο ρυτιδωμένο,—καί ἡ Ἔλφρηντ, πολύ μικρότερή του.

Πῶς βρέθηκε ἡ ξανθή αὐτή καλλονή τῆς Σουηδίας στή Γερμανία; Κάθε ἀναγνώστης μπορεῖ μόνος του, μέ τή φαντασία του, νά πλάση καί μιά ἱστορία, βλέποντας τήν ὡραία αὐτήν κοπέλλα μέ τό ἀγαλματένιο σῶμα καί μέ τά γκριζοπράσινα μάτια ν' ἀντικρύζη τούς πελάτες τοῦ κέντρου μέ κάποια ἀηδία.

Στό Βερολίνο, ἔγινε φιλενάδα τοῦ Χάνς, ἐπειδή ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας πού βρέθηκε στό δρόμο της καί τῆς μίλησε μ' εὐγένεια. Δέν εἶχε ποῦ νά πάη νά κοιμηθῆ. Δέχτηκε τή φιλοξενία τοῦ Γερμανοῦ,—ὕστερ' ἀπό ἕνα καλό γεῦμα,—σάν κάτι πολύ φυσικό. Μέ τήν ἴδια ἀδιαφορία τόν ἄφησε νά τήν ἀγκαλιάση καί νά τή φιλήση. Ἡ καρδιά της δέν ἔνοιωθε τίποτα γι' αὐτόν.

Ὕστερ' ἀπό καλή ἐκπαίδευσι, ὁ Χάντς τήν ἔκανε σύντροφό του σ' ἕνα ἀπό τά πιό ἐπικίνδυνα νούμερα. Τήν ἔδεσε, μισόγυμνη, νά σταθῆ ὄρθια μπροστά σ' ἕνα σανίδι, στή πίστα, καί τῆς πλαισίωνε τό κεφάλι μέ μαχαίρια πού τά πετοῦσε ἀπό μακρυά, στό φῶς ἑνός προβολέως.

Ἕνα χρόνο τώρα ἔκαναν τό νούμερο αὐτό, χωρίς νά σημειωθῆ κανένα ἀτύχημα. Στό διάστημα αὐτό, ἡ Ἔλφρηντ δεχότανε τήν προστασία καί τά φιλιά τοῦ Χάνς μέ τήν ἴδια κρύα καρδιά...

★

Ξαφνικά, ἕνα βράδυ παρουσιάστηκε στό κέντρο, γιά πρώτη φορά, ἕνας καινούργιος πελάτης, στήν ἡλικία τοῦ Χάνς, ἀλλά μέ νεανικό πρόσωπο καί γελαστά μάτια. Οἱ χειρονομίες του ἦταν ἁπλές. Μαρτυροῦσαν, ὅμως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχε πεποίθησι στή δύναμι καί στήν ἀξίο του.

Ἡ Ἔλφρηντ καθότανε μόνη σ' ἕνα τραπεζάκι, περιμένοντας νάρθη ὁ Χάνς γιά νά ἑτοιμαστοῦν γιά τό νούμερό τους. Τά χρυσαφένια μαλλιά της καί τά γκριζοπράσινα μάτια της τράβηξαν ἀπό μακρυά τόν ἄγνωστο, σάν μαγνήτης. Πῆγε κοντά της καί τήν ρώτησε μ' ἐλαφρά ὑπόκλισι:

— Ἐπιτρέπετε;

Ἐκείνη ἀνοιγόκλεισε τό μάτι της,—ποὺ ἔλαμψαν ξαφνικά,—καί ἔδωσε τή συγκατάθεσί της, μέ κίνησι τῆς κεφαλῆς.

— Μισέλ Ρουάν, Γάλλος δημοσιογράφος, συστήθηκε μόνος του ὁ νέος, μόλις κάθησε. Δέν ἤρθα στό Βερολίνο γι' ἀποστολή. Θά μείνω ἐδῶ τό πολύ μιά βδομάδα. Εἶμαι μέ ἄδεια. Χορεύετε;

Ἡ Ἔλφρηντ σηκώθηκε μηχανικά καί τόν ἀκολούθησε στήν πίστα, ὅπου στροβιλίζονταν ἤδη ἀρκετά ζευγάρια.

Ὁ Μισέλ ἔνοιωθε τό φιδίσιο σῶμα της νά ἐγκαταλείπεται στά δικά του καί τόν κυρίευε σιγά - σιγά μιά ἀσυνήθιστη ταραχή. Ἐκείνο, ὅμως, πού τοῦ ἔκανε πιό μεγάλη ἐντύπωσι ἦταν ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της, πού ἦταν κορφωμένα στά δικά του μέ παράξενη ἐπιμονή.

— Ὑποφέρατε πολύ στή ζωή σας; τή ρώτησε.

— Ναί... ψιθύρισε ἐκείνη.

Ὁ δημοσιογράφος τόλμησε τότε μιά ἐρώτησι στό αὐτί τῆς Ἔλφρηντ:

— Μόνη;

— Ὄχι καί ναί...

Ἡ ἀπάντησι αὐτή ἔδωσε τοῦ Μισέλ νά καταλάβη πολλά.

— Μέ τί ἀσχολεῖστε;

— Κάνω μέ τόν Χάνς τό νούμερο μέ τά μαχαίρια. Σέ λίγο, θά μέ δῆτε... Ἀλλ' μέ συγχωρῆτε... πρέπει νά πηγαίνω.

Σέ μιά στροφή τοῦ χοροῦ, εἶχε δῆ τόν Χάνς νά παρουσιάζεται στήν πόρτα τοῦ κέντρου. Ἄφησε τό Μισέλ μ' ἕνα μελαγχολικό χαμόγελο καί ἀκολούθησε τό σύντροφό της στό καμαρίνι του.

Τό νούμερο σημείωσε κι' ἐκείνο τό βράδυ μεγάλη ἐπιτυχία.

Μά, ἐνῶ οἱ πελάτες χειροκροτοῦσαν ἀπό ἐνθουσιασμό, ὁ Μισέλ, πού εἶχε καθήσει σ' ἕνα μπροστινό τραπεζάκι, κοντά στήν πίστα, δοκίμαζε τήν ἀόριστη ἐντύπωσι—χωρίς νά ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος τό γιατί...— πώς κάθε μαχαίρι πού κάρφωνε ὁ Χάνς γύρω ἀπό τό ξανθό κεφάλι τῆς Ἔλφρηντ, ἔμπαινε βαθειά στή δική του καρδιά.

Ὅπου νά τελειώση τό νούμερο, ἡ Σουηδέζα δέν εἶχε ξεκολλήσει τά μάτια της ἀπό τόν Μισέλ, πού καθόταν ἀπέναντί της. Μά κι' ἐκεῖνος μόλις ἀντίκρυσε τή μοχθηρή ἔκφρασι τοῦ Γερμανοῦ, κατάλαβε πώς κάποιο κακό σκοπό θά εἶχε, καί ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ...

Σέ λίγο, ὁ Χάνς ἄρχισε, στό φῶς τοῦ προβολέως, νά πετᾶ ἕνα - ἕνα τά μαχαίρια. Τρέκλιζε ἐλαφρά ὄρθιος, ἀνοιγόκλεινε τά μάτια του, καί τά χέρια του ἔτρεμαν.

Τά μαχαίρια καρφώνονταν ὁλοένα καί πιό κοντά στό κεφάλι τῆς Ἔλφρηντ, περισσότερο ἀπ' ὅ,τι θά ἔπρεπε.

Ἔμενε ἕνα ἀκόμα μαχαίρι νά πετάξη ὁ Χάνς.

Ὁ Μισέλ διάβασε στά μάτια τῆς ἀγαπημένης του μιάν ἄφωνη ἱκεσία, καί χύμηξε στήν πίστα, γιά νά τήν προστατεύση μέ τό σῶμα του.

Τήν ἴδια στιγμή, δέχθηκε στό στῆθος τό τελευταῖο μαχαίρι, πού προώριζε ὁ Χάνς γιά τήν καρδιά τῆς Ἔλφρηντ. Μά δέν ἔπαθε τίποτα.

Ἡ αἰχμή τοῦ μαχαιριοῦ χτύπησε στό πορτοφόλι καί τό διαβατήριο πού εἶχε στήν ἀριστερή του τσέπη, καί τό ὅπλο γλύστρησε κάτω.

— Πᾶμε νά φύγουμε! φώναξε ὁ Μισέλ, ἁγκαλιάζοντας τήν μισολιπόθυμη Ἔλφρηντ, μέσα στό παγδαιμόνιο, πού σηκώθηκε στό κέντρο.

Καί ἐνῶ ἔφευγαν, μερικοί πελάτες ἀγωνίζονταν νά κρατήσουν τό Χάνς, ἕνα μανιακό τρελλό, πού σπαρταροῦσε προσπαθῶντας νά ξεφύγη ἀπ' τά χέρια τους καί προφέροντας ἀκατανόητα λόγια.

ZAN ΜΟΝΤΩ

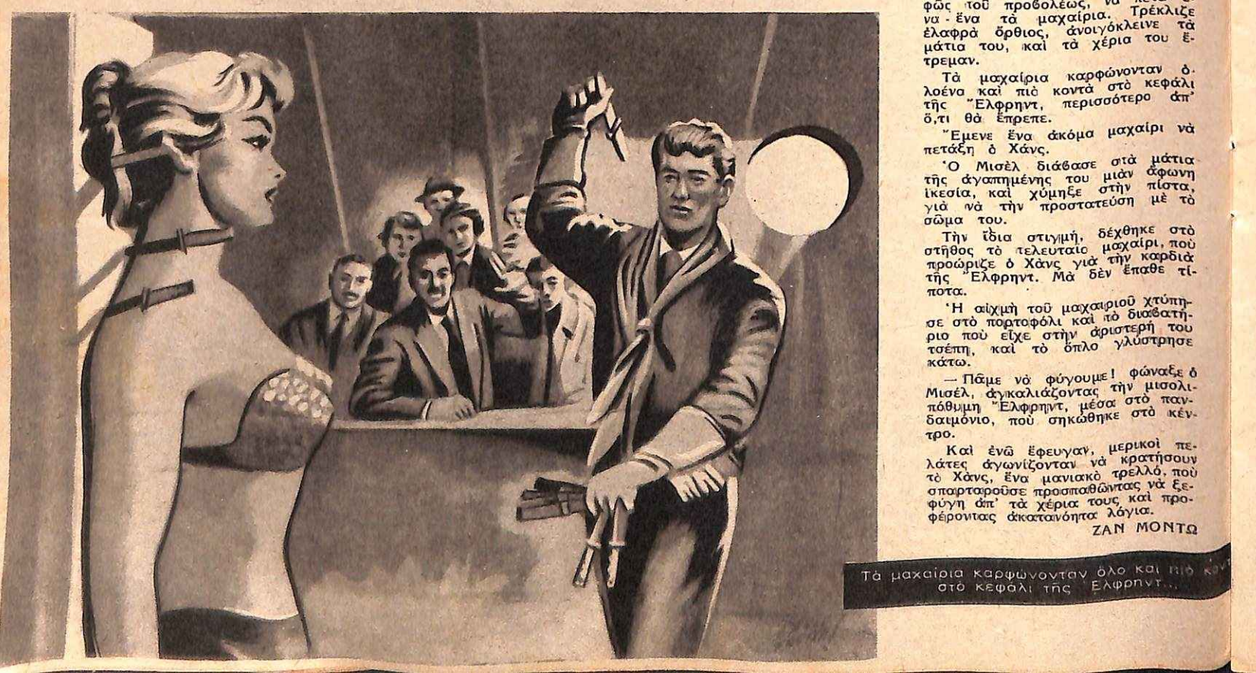

Τά μαχαίρια καρφώνονταν ὅλο καί πιό κον στό κεφάλι τῆς Ἔλφρηντ...

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΟΤΤΑ

ἀλλὰ χωρὶς λεφτά!

Τὰ τεχνάσματα τῶν ἐπαγγελματιῶν τρακαδόρων

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐργάζεται κανεὶς γιὰ νὰ ζήση — καὶ μάλιστα νὰ ζήση καλά — ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ἔχη κανένα πόρο χρημάτων. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχή, στὴν ὁποία πιστεύουν χιλιάδες «ἐπαγγελματίαι τρακαδόροι» σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς γῆς καὶ χάρις στὴν ὁποία κατορθώνουν νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ κόττα.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ τοὺς δοθῆ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀπατεῶνα, μελετοῦν καλὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ κερδίσουν χωρὶς κόπο καὶ ἔξοδα τὸ φαντό τους, τὸν ὕπνο τους, τὸ ντύσιμό τους καὶ τὴ διασκέδασί τους. Ἰδιαίτερα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς εὐνοεῖ τὴν ἄνθησι τῶν παρασίτων αὐτῶν τῆς κοινωνίας.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ ἐξασφαλίση ὁ καθένας γιὰ νὰ ζήση, εἶναι τὸ φαγητό. Καί, τούλάχιστον στὴν Ἀμερική, ὑπάρχουν ἄπειροι τρόποι, γιὰ νὰ τὸ πετύχη χωρὶς ἔξοδα καὶ κόπους, ἂν ξέρη τὰ κατάλληλα τεχνάσματα.

Σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῶν ἀμερικανικῶν πόλεων δίνονται κάθε μέρα δεξιώσεις διαφόρων συλλόγων, ὀργανώσεων, λεσχῶν, φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων ἢ ἐπιχειρήσεων, ὅπου ὑπάρχει καὶ τὸ ἀπαραίτητο φαγοπότι. Οἱ προσκεκλημένοι εἶναι συνήθως ἀντιπρόσωποι ἢ μέλη ἀπὸ διάφορες πολιτεῖες, ποὺ κανεὶς σχεδὸν δὲν τοὺς ξέρει στὸ πρόσωπο.

Ὁ «τρακαδόρος», λοιπόν, μαθαίνει ποιὸς δίνει τὴ δεξίωσι καὶ κατορθώνει νὰ μπῆ στὴν αἴθουσα καὶ νὰ γεμίση τὸ στομάχι του, χωρὶς κανεὶς νὰ σκεφτῆ νὰ τὸν ρωτήση ποιὸς εἶναι. Κι' ἂν ἀκόμη ἀποκαλυφτῆ ὅτι δὲν εἶναι προσκαλεσμένος, ἰσχυρίζεται, ὅτι εἶναι καλεσμένος στὴν ἑπόμενη δεξίωσι καὶ ὅτι ἔκανε λάθος στὴν ὥρα.

Τὰ γαμήλια γεύματα, ἐπίσης, ποὺ δίνονται σὲ μεγάλες αἴθουσες ξενοδοχείων, ἀποτελοῦν μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τὸν ἐπαγγελματία τρακαδόρο. Ἂν ἔχη κάποια ἄνεσι στοὺς τρόπους καὶ πολὺ θάρρος, μπορεῖ νὰ δημιουργήση στὸ γαμπρὸ καὶ τοὺς συγγενεῖς του τὴν ἐντύπωσι, ὅτι εἶναι προσκεκλημένος τῆς νύφης καὶ στὴ νύφη νὰ δώση τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὸν ἔχει καλέσει ὁ γαμπρός.

Γιὰ νὰ φᾶνε — δωρεὰν βέβαια — στὰ ἐστιατόρια, τὰ παράσιτα αὐτὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα σὲ πολλὰ τεχνάσματα, ποὺ θὰ τοὺς βοηθήσουν. Μπαίνουν, λόγου χάρι, σὲ μιὰ αἴθουσα, κατὰ προτίμησι, γευάτη, καὶ κάθονται στὸ ἴδιο τραπεζάκι μὲ ἕναν ἄγνωστο πελάτη — ὅπως γίνεται συχνά.

Ἀφοῦ φᾶνε καλά, προφασίζονται, ὅτι ἔχασαν κάτι πολύτιμο καὶ σηκώνονται γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸ ταμεῖο.

— Ὅταν φτάσω ἐκεῖ, παρακαλοῦν τὸν ἄγνωστο, σηκῶστε τὸ χέρι σας, γιὰ νὰ δῆ ὁ ταμίας ποῦ καθόμουν.

Στὸν ταμία, ὅμως, λένε, ὅτι ὁ «φίλος» τους σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ δείξη, ὅτι θὰ πληρώση ἐκεῖνος τὸ λογαριασμὸ καὶ φεύγουν, χωρὶς νὰ πληρώσουν.

Ὅταν βρεθοῦν δύο μαζί, μπαίνουν χωριστὰ σὲ ἕνα ἐστιατόριο, ἀλλὰ φροντίζουν νὰ καθήσουν τελικὰ στὸ ἴδιο τραπέζι. Δὲ δείχνουν, ὅτι γνωρίζονται καὶ δίνουν χωριστὲς παραγγελίες. Ὁ ἕνας τρώει ἕνα πλούσιο γεῦμα καὶ ὁ δεύτερος παίρνει ἕνα γάλα ἢ ἕναν καφέ.

Ὅταν τελειώσουν, ὁ χορτάτος παίρνει τὸ λογαριασμὸ τοῦ δεύτερου. Τὸν πληρώνει στὸ ταμεῖο καὶ φεύγει. Ὁ δεύτερος μένει, κρατῶντας τὸ λογαριασμὸ τοῦ πρώτου, ποὺ εἶναι βέβαια μεγάλος. Ἀλλά, φυσικά, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ τὸν πληρώση, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ ἀποδείξη, ὅτι πῆρε μόνο τὸ γάλα ἢ τὸν καφέ.

Καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου, βέβαια, οἱ ἐπαγγελματίες τρακαδόροι φροντίζουν νὰ τὸ λύσουν σύμφωνα μὲ τὴ βασική τους ἀρχή: νὰ μὴν πληρώσουν. Κλασσικὸ εἶναι τὸ κόλπο τοῦ χαρτοφύλακα, ποὺ φαίνεται νὰ εἶναι ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ — τὸ σπουδαιότερο — νὰ περιέχη σημαντικὰ ποσά.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐμφανίζεται σὲ ἕνα ξενοδοχεῖο, παίρνει ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα δωμάτια καὶ παραδίδει τὸ χαρτοφύλακα πρὸς φύλαξιν στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ξενοδοχείου. Φυσικά, ὁ ξενοδόχος δὲ σκέπτεται' νὰ ζητήση προκαταβολικὴ πληρωμὴ ἀπὸ ἕναν τόσο σπουδαῖο — ὅπως δείχνει — πελάτη. Ὁ ὁποῖος, ὅμως, ἐξαφανίζεται κάποια μέρα, χωρὶς νὰ πληρώση. Ὁ ξενοδόχος ἐλπίζει νὰ ἀποζημιωθῆ ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ χαρτοφύλακα, ἀλλά, ὅταν τὸν ἀνοίγη, ἀνακαλύπτει, ὅτι εἶναι φουσκωμένος μὲ ἄχρηστα χαρτιά.

Ἄλλοι, προτιμοῦν ξενοδοχεῖα ἢ πανσιόν, ποὺ ἀνήκουν σὲ γυναῖκα — κατὰ προτίμησι γεροντοκόρη ἢ χήρα, ἀλλὰ πάντως ἐλεύθερη. Πληρώνουν μπροστὰ τὸ νοίκι μερικῶν ἡμερῶν, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων φροντίζουν νὰ ἀποκτήσουν τὴ συμπάθεια τῆς ἰδιοκτήτριας μὲ ἕνα διακριτικὸ φλέρτ. Κατόπιν ἀμελοῦν νὰ πληρώσουν τακτικὰ τὸ νοίκι τους, ὥσπου, κάποια μέρα, ἐξαφανίζονται, ἀφήνοντας ἀπλήρωτο τὸ νοίκι!

Τὸν σπουδαιότερο ρόλο στὴν ἐπιτυχία τῆς συστηματικῆς τράκας, παίζει ἡ ἀξιοπρεπὴς ἐμφάνισι. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἐπαγγελματίες τεμπέληδες φροντίζουν νὰ εἶναι πάντοτε καλοντυμένοι — χωρὶς βέβαια, νὰ πληρώνουν οἱ ἴδιοι.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, ἔχουν βρῆ τὴ σωτηρία τους, χάρις σὲ ἀσκεπτες ἐταιρεῖες στυλογράφων, οἱ ὁποῖες στὶς διαφημίσεις τῶν προϊόντων τους ὑποστηρίζουν, ὅτι τὸ κύριο σῶμα τοῦ στυλογράφου τους δὲν βγαίνει εὔκολα ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ ἔτσι τὰ ροῦχα δὲν διατρέχουν τὸν κίνδυνο νὰ λερωθοῦν. Ὑπόσχονται, μάλιστα, ὅτι θὰ ἀντικαταστήσουν ὁποιοδήποτε λερωμένο κοστοῦμι μὲ ἕνα ὁλοκαίνουργο, ἂν φταίη γι' αὐτὸ τὸ στυλό τους.

Ὁ τρακαδόροι, λοιπόν, λερώνουν ἐπίτηδες ἕνα παληὸ κοστοῦμι τους μὲ μελάνη καὶ ζητᾶν ἀποζημίωσι ἀπὸ τὴν ἐταιρεία. Κανονικά, ἡ ἐταιρεία μπορεῖ νὰ ἀποδείξη, ὅτι τὸ κοστοῦμι δὲ λερώθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ στυλογράφου της.

Αὐτό, ὅμως, θὰ τῆς στοιχίση σὲ ἔξοδα περισσότερο ἀπὸ τὸ καινούργιο κοστοῦμι — χωρὶς νὰ λογαριάση καινεὶς τὴ δυσφήμισι.

Γι' αὐτὸ καὶ προτιμοῦν νὰ πληρώσουν τὸ καινούργιο κοστοῦμι.

1 Τά καλλιστεῖα δέν ἔχουν συνήθως καμμιά σχέσι μέ τή διπλωματία. Ὡστόσο στή δημοκρατία Σαλβαντόρ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, πιστεύουν γενικά πώς μέ τήν ὁμορφιά ἐπιτυγχάνει κανείς τά πάντα. Ἔτσι ἡ «Μίς Σαλβαντόρ τοῦ 1956» Μιραμπέλ - Ἐριέττα Καλδούζ, πού ἦταθε δεύτερη στά καλλιστεῖα τοῦ Πάλμ Μπήτς γιά τήν ἐκλογή τῆς «Μίς Ὑφήλιος» ἐστάλη τώρα ὡς γενικός πρόξενος τῆς χώρας της στήν Ἀμβέρσα τοῦ Βελγίου.

2 Μιά ἄλλη κυρία, χήρα μέ δυό παιδιά, ἡ σενόρα Νόνα Βιορτζίνια Ποεστόνσορ ἀπό τήν Κοσταρίκα, διορίσθηκε πρόξενος τῆς χώρας της στό Λονδίνο. Πρό ἡμερῶν ὁ βρετανικός τύπος ἀποκάλυψε πώς ἡ ὡραία χήρα εἶναι τσαλλά ἐρωτευμένη μέ τόν πρῶτο γραμματέα τῆς πρεσβείας τῆς Οὐρουγουάης καί πώς εἶναι ἕτοιμη νά θυσιάση τή διπλωματική της κοσιέρα γιά νά παντρευτῆ τόν ἀγαπημένο της!...

3 Καί τρίτο δεῖγμα τῶν κατακτήσεων τοῦ ὡραίου φύλου στόν διπλωματικό τομέα ἀποτελεῖ ἡ Γκλάντυς Βιλάρ, ἡ ὁποία κατόπιν ὑποφαστῶν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ ἐστάλη ὡς ἀκόλουθος τύπου στήν πρεσβεία τῆς Ρώμης. Μέχρι σήμερα παρόμοιες θέσεις κατελάμβαναν μόνο ἄνδρες, τώρα ὅμως διάφορες χῶρες βρῆκαν πώς οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν θαυμάσια ἀποτελέσματα ὡς διπλωμάτες καί ὁ ἀριθμός τῶν γυναικῶν πού κατέχουν σημαίνουσες θέσεις σέ διάφορες πρεσβεῖες αὐξάνει καθημερινῶς.

4 Ἀπό τό 1902 κυκλοφορεῖ πάνω ἀπό τά θολά νερά τοῦ ποταμοῦ Βούπερ, πού χωρίζει στά δυό τή γερμανική πόλι Βούπερταλ, ἕνας ἐναέριος σιδηρόδρομος, πού ἦταν πρό ὀλίγου μονοδικός σ' ὅλο κόσμο. Ὁ σιδηρόδρομος αὐτός ἔχει μεταφέρει μέχρι σήμερα 310 ἑκατομμύρια ἐπιβατῶν χωρίς τό παραμικρό ἀτύχημα. Γιά τό λόγο αὐτό ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Βούπερταλ εἶναι σήμερα ἀντικείμενο μελετῶν ἐκ μέρους εἰδικῶν πού προσπαθοῦν νά λύσουν τό κυκλοφοριακό πρόβλημα τῶν ἀμερικανικῶν μεγαλουπόλεων. Ἤδη δυό παρόμοιοι σιδηρόδρομοι κατασκευάζονται στόν Ἅγιο Φραγκίσκο καί ἕνας στό Λός Ἀντζελες.

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Από τη μαύρη εκείνη μέρα, που ο γερο-Λάμπης είχε έρθει σε τόσο δραματική σύγκρουση με τη μοναχοκόρη του τη Κατινιώ, στο ξενοίκιαστο και χαρούμενο σπίτι του είχε πέσει απελπισία! Η γυναίκα του η Λεμονιά δεν έπαυε να κλαίη και να βαρυαναστενάζη... Κι' εκείνος, βλέποντάς την, θύμωνε και της έβαζε τις φωνές:

—Παψε πιά! Τι κλαίς;...

Κούναγε η γυναίκα με απόγνωση το κεφάλι της και του απαντούσε ανάμεσα στα αναφυλλητά της:

—Κλαίω τη χαμένη μας χαρά, άντρα μου! Αυτήν που πήρε μαζί της φεύγοντας η κόρη μας.

Βάραγε με δύναμη τη γροθιά του ο γέρος κάπου και φώναζε:

'Η κόρη μας δεν άξιζει, γυναίκα, να τη λυπάσαστε κι' ούτε να κλαίμε πού'φυγε! Δεν ήταν άξια για κόρη δική μας.. Γιατί μάς ντρόπιασε, και τώρα πιά δεν μπορούμε να σηκώσουμε κεφάλι, μάς περιγελάει όλο το χωριό!...

Γιατί η Κατινιώ, ασυλλόγιστα, απερίσκεπτα, είχε δώσει την καρδιά της — κι' ύστερα, κάτι πιό πολύ από την καρδιά της... — σε κάποιον πού'χε τρελλά αγαπήσει... Ήταν ο 'Αργύρης, ο μικρότερος γυιός του Κίτσου, του τσελιγκα, ένα όμορφοπαίδο με κατάμαυρα μάτια και μαλλιά, και ζεστή φωνή... Από μικρά μαζί, τα δυό παιδιά είχαν αγαπηθή. Κοντά-κοντά, η Κατινιώ κι' ο 'Αργύρης, είχανε κάνει τα παιχνίδια τους, τις σκανταλιές τους, κι' ύστερα, μιά μέρα, είχανε δη τη ζωή τους να άλλαξη μαζί με τα αισθήματά τους... Κάτι άλλοιώτικο, κάτι πιό σοβαρό από σκανταλιές και παιχνίδια, είχε φλογίσει τις νεανικές καρδιές τους... Και τό «κάτι» αύτό τους έκανε να άρχίσουνε να αποζητάνε τις έρημιές και τη μοναξιά, κι' έκεί, πίσω από τους απόμερους φράχτες και τα μακρυνά περβόλια, χτίζανε σιγά-σιγά τα όνειρα της αύριανής εύτυχισμένης τους ζωής. Άλλοιμονο! Τα όνειρα αύτά σκιστήκανε, ξεφτίσανε, κουρελιαστήκανε από την κακία των ανθρώπων: Το πράμα μαθεύτηκε στό χωριό, άρχισε το σούσουρο, και, σέ λίγο, η Κατινιώ δέν κοτοῦσε να βγή στό δρόμο, στην πλατεία...

Ένοιωθε όλων τα μάτια καρφωμένα είρωνικά άπάνω της, ένοιωθε τα χείλια να κουνιοῦνται γιά να άτίνουνε να βγή από μέσα τους η κακία της κακογλωσσιάς... Και σιγά-σιγά, το πράμα έφτασε και στ' αύτιά τοῦ πατέρα της! Άναψε και κόρωσε μεμιάς ο γερο-Λάμπης! Η κόρη του, τέτοια πράματα; Μπορεί να μην ήτανε πλούσιος, ήταν όμως περήφανος και τίμιος... Στό σπίτι του δέ χωρούσανε τέτοια... Πήγε αμέσως, γραμμή, και βρήκε τον Κίτσο τον τσέλιγκα. Τοῦ μίλησε άντρίκια, στά ίσια:

—Ό γυιός σου μοῦ ντρόπιασε τό σπίτι...

Έστριψε τα ψαρά μουστάκια του ο τσέλιγκας:

—Ό γυιός μου; Ποιός γυιός μου; ρώτησε.

—Ό μικρός... Ό 'Αργύρης... Ξελόγιασε τη κόρη μου!

Έμεινε για λίγο συλλογισμένος ο Κίτσος, κι' ύστερα σήκωσε άδιάφορα τούς ώμους του:

—Έ... Άς την πρόσεχες! Δέν είναι δική μου δουλειά να προσέχω το γυιό μου... Άντρας είναι, ό,τι τοῦ καπνίση κάνει.

—Άκόμα κι' άτιμιες;...

Άστραψε το μάτι τοῦ τσέλιγκα:

—Άτιμος, μωρέ, δέν ήτανε κανένας στό σπιτικό μου! Πῶς μιλᾶς έτσι;...

—Μιλάω γιατί έχω δίκηο... Ό γυιός σου άδίκησε τη κόρη μου.

—Έ, κι' ύστερα;...

—Άς τούς παντρέψουμε να τελειώνη... Να πάψουνε και τα λόγια στό χωριό...

Γέλασε περιφρονητικά ο τσέλιγκας:

—Η κόρη σου να πάρη το γυιό μου; Τί λές, μωρέ; Τό συλλογίστηκες αύτό πού λές;...

Έσφιξε τις γροθιές του ο Λάμπης:

—Γιατί; ρώτησε.

—Γιατί ό γυιός μου παίρνει έκατό πρόβατα από μένα! Η κόρη σου τί έχει από σένα;

Άγρίεψε ο Λάμπης:

—Άν την εύρισκε λίγη για τοῦ λόγου του, ας μήν την ξεμυάλιζε...

—Έ, και φταίω γώ; Άπαράτα με, χοιστιανέ μου!

Είδε ο γερο-Λάμπης ότι δέ θά κέρδιζε τίποτα από αύτόν τον σκληρό κι' άλύγιστο άνθρωπο, και γύρισε στό σπίτι του ταπεινωμένος... Κι' όλη την ταπείνωσί του την ξέσπασε άπάνω στην κόρη του:

—Είσαι μιά ντροπιασμένη! της φώναξε άφρισμένος. Νά σηκωθῆς νά φύγης από τό σπίτι μου!

Μαστιγωμένη από τα σκληρά λόγια του, η Κατινιώ έκλαψε όλη τη νύχτα στην καμαρούλα της, κι' ύστερα, την άλλη μέρα, χάθηκε από τό σπίτι, από το χωριό! Μαζί της χάθηκε κι' ο 'Αργύρης τοῦ Κίτσου. Ποιός ξέρει πού είχανε καταφύγει τα δυό παιδιά γιά νά προστατέψουνε τον παράνομό τους έρωτα. Ό πατέρας τοῦ 'Αργύρη έγινε έξω φρενῶν μόλις έμαθε τά μαντάτα. «Δέ θά πάρη δεκάρα από μένα!» δήλωσε. («Άς πάη νά τον ταΐση η ζητιάνα πού πῆρε κι' ο ψωμοζήτης ο πατέρας της!»)

Τάραξε αύτά ο γερο-Λάμπης, πικράθηκε, ήπιε τό φαρμάκι της άδικης προσβολῆς, και είπε στη γυναίκα του:

—Άς ποῦμε πῶς δέν είχαμε κορίτσι...

Νά πούνε... Κι' άν τό λέγανε, μήπως έπαυε η καρδιά τους νά ματώνη; Έκλαιγε η Λεμονιά φανερά, έκλαιγε κρυφά κι' ο Λάμπης. Κι' η πρίν χαρούμενη ζωή τους είχε γεμίσει μαυρίλα και άπελπισία...

Ώσπου, μιά μέρα, μαθεύτηκε πῶς ο Κίτσος, ο πατέρας τοῦ 'Αργύρη, είχε βρεθῆ ξερός μέσα στό μαντρί του! Κόλπος, είπαν όλοι... Ό γερο-Λάμπης, μ' όλο πού αύτός τον είχε τόσο πειράξει, δέ χάρηκε μέ το θάνατό του...

Τώρα όμως πού μαθεύτηκε ο θάνατος τοῦ Κίτσου, τοῦ σκληροῦ πατέρα, δέν ήτανε δύσκολο ο 'Αργύρης νά γυρίση στό χωριό... Ό γέρος, μ' όλες τις άπειλές του, δέν είχε προφτάσει νά κάνη καμμιά διαθήκη πού νά άποκληρώνη τον δεύτερο γυιό του... Κι' έτσι, μιά μέρα...

★

Ήταν άνοιξι. Τα καινούργια λουλούδια είχαν άρχίσει νά άγκαλιάζουνε τούς φράχτες. Ό ζέφυρος χάιδευε το χωριό. Κι' ο καθαρός ούρανός άφινε νά γλυστράη μέσα στις μαυρισμένες καρδιές λίγη γαλάζια αίσιοδοξία...

Νά, όπως στις καρδιές τοῦ Λάμπη και της Λεμονιᾶς φτερούγιζε μιά έλπίδα. Μιά έλπίδα πού ένσαρκώθηκε μιά μέρα σέ χαρούμενη πραγματικότητα: Ένα άπόγευμα η έξώπορτα τοῦ γέρο Λάμπη χτύπησε χαρούμενα! Ήταν η Κατινιώ κι' ο 'Αργύρης.

—Λάμπη! φώναξε η Λεμονιά στον άντρα της. Η Κατινιώ!

—Η Κατινιώ;..., ψέλλισε έκείνος.

Πῶς είχε τολμήσει νάρθη, η ντροπιασμένη, πάλι μπροστά του; Σά νά μάντεψε τις σκέψεις του έκείνη, τον ζύγωσε και τοῦ είπε δείχνοντας τον 'Αργύρη:

—Νά, πατέρα, ο άντρας μου!

—Ό... άντρας σου;

Γκρεμίστηκαν όλες οί έπιφυλάξεις τοῦ γέρου, άνοιξε πρόθυμη την άγκαλιά... Και μέσα της χυμήξανε τα δυό παιδιά του: η Κατινιώ κι' ο 'Αργύρης.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χτίζανε σιγά σιγά τα όνειρα της αύριανής εύτυχίας τους...

Άνταλλαγή φιλοφρονήσεων...

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Πειρατεία καὶ... σιναμικὴ

ΚΑΤΑ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ Κράτους, ἡ πειρατεία ἤκμαζε σ' ὅλες τὶς θάλασσες καὶ ἰδιαίτερα στὴ Μεσόγειο. Δὲν εἶναι, λοιπόν, περίεργο, ὅτι ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της καὶ στὰ ἑλληνικὰ πάράλια, εἰδικώτερα στὶς περιοχὲς ποὺ γειτόνευαν μὲ τὸ τουρκικὸ ἔδαφος.

Τὸ Κράτος, ἀνοργάνωτο ὅπως ἦταν, δὲ μποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίση ἀποτελεσματικὰ τὴν πληγὴ τῶν πειρατῶν. Διέθετε, βέβαια, μερικὰ πολεμικὰ καράβια, ὑπόλοιπα τῶν Ὑδραίϊκων καὶ Σπετσιώτικων ἐξοπλισμένων, ποὺ εἶχαν παίξει ἀποφασιστικὸ ρόλο στὸν κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ τὴν πάταξι τοῦ κακοῦ.

Ἡ Κυβέρνησις, φυσικά, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μείνη ἀδρανής. Εἰσηγήθηκε στὸν "Οθωνα τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα καί, τὴν 4 Ἀπριλίου 1835, δημοσιεύθηκε στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» τὸ ἀκόλουθο διάταγμα:

«"Οθων, ἐλέω Θεοῦ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, ἀκουσάντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ καταπαύσεως τῆς πειρατείας κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας, κατὰ τοὺς κόλπους τῆς Ἀταλάντης καὶ τῆς Λαμίας καὶ εἰς τὰς Σποράδας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

»"Εκαστον ἐμπορικὸν πλοῖον ἢ πλοιάριον, ἐρχόμενον ἀπὸ Τρίκερι, Βόλον καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, καὶ ἄνευ κατεπειγούσης καὶ ἀποδεδειγμένης ἀνάγκης, προσορμίζεται ἢ ρίπτει ἄγκυραν εἰς ἕνα τῶν λιμένων τῆς Εὐβοίας, εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀταλάντης καὶ Λαμίας, ἢ εἰς τὰς Σποράδας, εἰς τόπους καὶ μέρη ὅπου δὲν ὑπάρχει διωρισμένη ἀσφὴ, θεωρεῖται ὡς ὕποπτον πειρατείας, θέλει καταλαμβάνεσθαι ἀπὸ τὰ βασιλικὰ πλοῖα τῆς μοίρας ἐκείνης καὶ διευθύνεσθαι εἰς τὰ ἀνήκοντα ἐγκληματικὰ δικαστήρια.

»Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλει θωρεῖσθαι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην θέλει ἔχη ἕκαστον ἐμπορικὸν πλοῖον ἢ πλοιάριον, πλέον κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, χωρὶς νὰ ἔχη τακτικὰ τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα.

«Οἱ ὅροι τῶν δύο προλαβόντων ἄρθρων, εἶναι ἐφασμοστέοι καὶ εἰς τοὺς ἐπιβάτας τῶν τοιούτων πλοίων...».

"Ενα ἄλλο πρόβλημα ποὺ ἀπασχολοῦσε τὴν Κυβέρνησι κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1835, ἦταν τῶν φαρμάκων. Ὡργίαζε τότε τὸ αὐθαίρετο φαρμακεμπόριο, τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα προϊόντα κάθε ἄλλο παρὰ ἐγγύησι τῆς ὑγείας τῶν πολιτῶν παρεῖχαν. Τοῦτο, διότι πολλὰ παρασκευάσματα στηριζόνταν στὴν κομπογιαννίτικη φαρμακευτική.

"Επρεπε, λοιπόν, νὰ γεθῆ ὑπὸ κάποιον ἔλεγχο τὸ ἐμπόριο τῶν φαρμάκων καὶ ποὺ παντοῦ νὰ ἀφαιρεθῆ τὸ δικαίωμα ὄχι μόνο τῆς παρασκευῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς πωλήσεώς τους ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φαρμακοπώλου καί, ἀντιθέτως, ἐξασκοῦσαν διάφορα ἄλλα ἐπαγγέλματα, μέσα στὰ ὁποῖα ἐμπλεκαν καὶ τὴ φαρμακοποιία. Ἰδιαιτέρως φαίνεται, ὅτι συναγωνίζονταν ζωηρότατα τοὺς φαρμακοποιοὺς οἱ... μπακάληδες, ὅπως συμβαίνει σήμερα στὴν Ἀμερική!

Στὸ ὑπ' ἀρ. 15 φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» (2 Μαΐου 1835) δημοσιεύεται τὸ διάταγμα ποὺ θέτει τέρμα στὶς σχετικὲς αὐθαιρεσίες:

«Προβλέποντες τὴν ἐκ τῆς ἀπεριορίστου πωλήσεως τῶν ἰατρικῶν προερχομένην βλάβην, διατάττομεν, κατὰ πρότασιν τῆς ἐπὶ των Ἐσωτερικῶν Γραμματείας, τὰ ἑξῆς:

»Μόνον οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ φαρμακέμποροι ἔχουσι τὴν ἄδειαν νὰ πωλῶσιν ἰατρικά· οἱ δεύτεροι χρεωστοῦσι νὰ πωλῶσι μεγάλας ποσότητας καὶ ἀπαρασκεύαστα ἰατρικά, οἱ δὲ πρῶτοι μόνον μικρὰς ποσότητας, ἁπλᾶ ἢ σύνθετα, παρασκευασμένα καὶ ἀπαρασκεύαστα ἰατρικά, ἐκτὸς ἂν χορηγῶσιν εἰς ἄλλους φαρμακοποιοὺς ἢ φαρμακεμπόρους, καθ' ἣν περίστασιν δύνανται καὶ αὐτοὶ νὰ πωλήσωσι μεγάλας ποσότητας.

»Οἱ εἰδοπῶλαι (Σημ. Συντ.: μπακάληδες) δύνανται νὰ πωλῶσι μόνον τὰ εἰς τὰς τέχνας χρήσιμα ἰατρικά. "Οθεν δὲν τοῖς συγχωρεῖται νὰ πωλῶσι σιναμικήν, μάννα, τρυγίαν (κρεμόρι), θειϊκὴν μαγνησίαν (ἅλας τῆς Ἰγγιλτέρας) κλπ., καθὼς τοῦτο ἐγένετο μέχρι τοῦδε.

»Οἱ φαρμακοποιοὶ πάλιν χρεωστοῦσι νὰ πωλῶσι μικρὰς ποσότητας τῶν ἰατρικῶν, τότε μόνον, ὅταν τοῖς παρουσιασθῆ γραμμάτιον ἐνυπόγραφον, παραδεδεγμένου τινὸς ἰατροῦ ἢ χειρουργοῦ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἁπλᾶ, ἤτοι καὶ γενικῶς ὡς ἀβλαβῆ ἀνεγνωρισμένα ἰατρικά, τὰ ὁποῖα συγχωρεῖται νὰ δίδωνται καὶ ἄνευ ἰδιαιτέρου γραμματίου.

»Οἱ ἰατροὶ καὶ χειρουργοί, τότε μόνον δύνανται νὰ πωλῶσιν ἰατρικά, ὅταν δὲν ὑπάρχη φαρμακοποιεῖον μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των. Οἱ κτηνίατροι ἔχουσι τὴν ἄδειαν νὰ παρασκευάζωσι καὶ νὰ πωλῶσι μόνον τὰ πρὸς θεραπείαν τῶν ζώων (κτηνῶν) διωρισμένα ἰατρικά. Οἱ ἀντιπράττοντες δὲ παιδεύονται κατὰ τὰ ὁριζόμενα...».

Οἱ ἀπαγορεύσεις, ὅμως, ἔφθαναν καὶ μέχρι τῆς ἀποκαλύψεως τῆς συνθέσεως τῶν φαρμάκων, ἡ ὁποία ἀπαγορεύονταν νὰ γίνεται διὰ τοῦ Τύπου. Ἐπίσης ἀπαγορευόταν ἡ διαφήμισις ὑπόπτων φαρμάκων ποὺ δὲν ἦσαν ἐπίσημα ἀναγνωρισμένα:

«Ἀπαγορεύεται — λέγει ἕνα ἄρθρο τοῦ σχετικοῦ διατάγματος — ἡ πώλησις τῶν μυστηρίων ἰατρικῶν καὶ ἡ διὰ τῶν ἐφημερίδων κοινοποίησις αὐτῶν, ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας. Ἀλλὰ καὶ ταύτης δοθείσης, ἡ πώλησις πρέπει νὰ γίνηται μόνον διά τινος φαρμακοποιοῦ, κατ' ἐπιταγὴν ἰατροῦ...».

Ὑπῆρχε ὅμως καὶ ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοὺς «πλανητικοὺς» φαρμακεμπόρους, ποὺ ἐμπαιναν λαθραῖα στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ κράτη:

«"Ολαι αἱ Ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται ἰδιαιτέρως νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ παρόντι διατατταμένων, νὰ φανερώσιν ὅπου ἀνήκει ὅ,τι μάθωσι περὶ ἀντιπράξεως καὶ τὰ περιλαμβανόμενα ἐνταῦθα καὶ νὰ ἐμποδίζωσι τοὺς πλανητικοὺς φαρμακεμπόρους νὰ ἐπιβαίνωσι τὰ ὅρια τοῦ Κράτους...».

Σωστά, βέβαια, ἦσαν ὅλα αὐτά, ἀλλὰ οἱ ἀπαγορευτικὲς διαταγὲς δὲν ἦσαν ἀρκετὲς νὰ ἐξουδετεώσουν τὸ κακό. Ἀπόδειξις, ὅτι τὰ ἴδια περίπου προβλήματα ὑπάρχουν καὶ σήμερα, ἑκατὸν εἴκοσι δύο χρόνια μετὰ τὰ μέτρα ποὺ ἐθέσπισε ἡ Κυβέρνησις τοῦ "Οθωνος, κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἐλευθέρου Κράτους...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪

Λεβεντογυναῖκα!

Στὸ χωριὸ Νῖσφ 'Εγκμπέελ, τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰσρδάνου, ἡ γυναῖκα ἑνὸς χωρικοῦ ἔφτασε μιὰ μέρα στὸ σπίτι της τραβώντας πίσω της ἕνα μεγαλόσωμο λύκο. Τὸν εἶχε στραγγαλίσει μὲ τὰ χέρια της, ἀφοῦ πάλεψε μισὴ ὥρα μαζί του!

Πῶς νὰ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὶς ἀπογοητεύσεις

Ὁ γάμος εἶναι ὅπως ἕνα βιβλίο ποὺ φτάσαμε στὴν τελευταία του σελίδα. Τὸ πολὺ - πολὺ ποὺ μποροῦμε νὰ κάνωμε εἶναι νὰ ξαναφέρνωμε στὴ θύμησί μας, μὲ κάποια δόσι μελαγχολίας ἴσως, τὶς σελίδες ποὺ διαβάσαμε. Στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ὁ γάμος ἀντιπροσωπεύει, λοιπόν, τὸ στατικὸ στοιχεῖο. Τὸ δυναμικὸ εἶναι ὁ ἔρως ποὺ κυλάει γύρω μας σὰν ἀδιάκοπος πειρασμὸς καὶ ποὺ γαργαλίζει τὶς αἰσθήσεις μας, δίνει φτερὰ στὴ φαντασία μας καὶ τραντάζει, σὰν σεισμός, τὸ συναισθηματικὸ ὑπόβαθρο τοῦ εἶναι μας.

"Ανδρες καὶ γυναῖκες, ὅταν μιλοῦν γιὰ γάμο, ἐννοοῦν τὸν ἔρωτα (ἐξαίρεσις ὑπάρχει μόνο γιὰ τὸ γάμο — ἐπιχείρησι καὶ γιὰ τὸ γάμο — ἀσφάλεια ζωῆς). Ἀλλὰ δὲν ἀργοῦν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν πλάνη τους.

Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ διαφορετικά; Ὁ ἔρως εἶναι τὸ καράβι ποὺ σκίζει θάλασσες κι' ὠκεανούς, χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει, καὶ ποὺ διατηρεῖ τὰ νεῦρα του καὶ τὴ φρεσκάδα του, γιατὶ δὲν σκέφτεται ποτὲ πῶς ὑπάρχει τέρμα σ' αὐτὴ τὴν πορεία του. Ὁ γάμος, ἀντίθετα, εἶναι τὸ καράβι ποὺ ἄραξε καὶ ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ξαναφύγη πιά.

Δὲν ὑπάρχει τρόπος, λοιπόν, γιὰ νὰ ξεφύγη ὁ γάμος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποτελμάτωσι, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκινησία;

Πρωτοῦ ἀπαντήσωμε σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἂς προσπαθήσωμε νὰ ἰδοῦμε ποιά εἶναι τὰ συστατικὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου. Νά ἕνας πίνακας ποὺ δείχνει τὴ «χημικὴ» σύνθεσι τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου:

	ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ	
	Ἔρως	Γάμος
Φαντασία	19	1
Ὄνειρα	22	0
Ἀγάπη	28	7
Στοργὴ	2	25
Ἐνθουσιασμὸς	12	2
Κρίσεις τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον	2	20
Ἀμοιβαία ἐκτίμησι	2	15
Πόθος ἀπομονώσεως ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο	14	0
Θετικότης	0	30
Σύνολον:	100	100

Καὶ τώρα ἡ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι ποὺ κάνωμε παραπάνω εἶναι πολὺ εὔκολη. Τὰ συστατικὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου μποροῦν νὰ εἶναι περίπου τὰ ἴδια, ἀλλ' οἱ ἀναλογίες τους διαφέρουν. Καὶ αὐτὸ κάνει ἀδύνατη σχεδὸν τὴ μεταξύ τους συγκρισι.

Ὁ γάμος δὲν ἀποτελεῖ μιὰ ἐλαφρὴ παρέκκλισι ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ μιὰ στροφὴ 180 μοιρῶν, δηλαδὴ μιὰ ὁλοκληρωτικὴ ἀλλαγὴ καταστάσεως. Τὰ στοιχεῖα ποὺ κυριαχοῦν στὸν ἔρωτα εἶναι ἡ φαντασία, τὰ ὄνειρα, ἡ ἀκαταγώνιστη ἔλξις, ὁ ἐνθουσιασμός.

Στὸ γάμο, ἀντίθετα, κυριαρχεῖ ἡ στοργή, ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ τὸ θετικὸ πνεῦμα.

Ἀλλ' ἂν αὐτὸ εἶναι σωστό, τότε πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ περάσωμε ἀπὸ τὸν ἔρωτα στὸ γάμο, χωρὶς τὴν ἀπαραίτητη συντροφιὰ ἀπὸ τὶς πίκρες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις;

Ἐκεῖνο ποὺ θἄπρεπε νὰ ἐπιδιώξωμε εἶναι νὰ σώσωμε ὄχι τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸ γάμο, ἀλλὰ τὸ γάμο ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Γιατὶ ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦ γάμου εἶναι ἡ νοσταλγικὴ ἀναπόλησις τῶν ὀνείρων, τῶν ἐνθουσιασμῶν καὶ τῆς ὑπερβολικῆς ἀμεριμνησίας τῆς περιόδου ποὺ οἱ δύο σύζυγοι ἦταν μόνον ἐρωτευμένοι.

"Ολα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἔχουν πιὰ θέσι στὴν ἔγγαμη ζωή. Τοὺς ἐνθουσιασμούς καὶ τὶς φαντασιοπληξίες θὰ τοὺς διαδεχτῆ τώρα ἡ θετικὴ καὶ γόνιμη ἐργασία γιὰ νὰ πραγματοποιήσωμε τοὺς σκοποὺς ποὺ θελήματικὰ βάλσιμε μπροστά μας. Τὴν ἀσυγκράτητη ἔλξι καὶ τὸ πάθος, τὸ μεγάλο καὶ βαθὺ αἴσθημα ποὺ λέγεται στοργὴ καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πεμπτουσία τῆς ἀγάπης. Τὸν πόθο γιὰ τὴν ἀπομόνωσι, ἡ θαρραλέα ἀντιμετώπισι τῆς πραγματικότητος, μὲ ὅλες τὶς συνέπειές της, κοινωνικές, ἐπαγγελματικές, ἀνθρώπινες. Τὴν ἐπιβολὴ κι' ἐπιφανειακὴ ἐξέτασι τῶν συστατικῶν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἑνὸς ἐρωτευμένου ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἡ βαθειὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἀνάλυσί τους, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ προκύψη ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησι, ποὺ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς συζυγικῆς ἁρμονίας.

Οἱ παλαιότεροι ψυχολόγοι ἔλεγαν ὅτι ἦταν ποστωμένο νὰ περνάη ὁ ἐρωτευμένος ἀπροειδοποίητος στὴν ἔγγαμη ζωὴ καὶ νὰ προσαρμόζεται σ' αὐτὴν ὅπως καλύτερα μποροῦσε. Οἱ σύγχρονοι, ὅμως, ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη. "Αν ἀφήσωμε τὸν ἐρωτευμένο, παιρνάτη σοῦν, νὰ περάση ἀπροειδοποίητος στὴν ἔγγαμη ζωή, δὲν κάνομε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν σπρώχνωμε στὴν ἀπογοήτευσι καὶ πιθανὸν στὴν ἀπόγνωσι. Ἐνῶ, τοὐναντίον, ἂν τὸν προπαρασκευάσωμε κατάλληλα, θὰ κάμωμε αὐτὸ τὸ πέρασμα λιγώτερο δδυνηρὸ καὶ θὰ περισώσωμε τὸ γάμο, ποὺ διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταλήξη σὲ ναυάγιο.

Συμβαίνει δηλαδὴ καὶ ἐδῶ ὅ,τι μὲ τὸν ταξιδιώτη ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ πάη στὴν Ἀλάσκα. Εἶναι καλύτερο νὰ μὴ τὸν προειδοποιήσωμε γιὰ τὶς διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας καὶ νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ τὰ βγάλη πέρα μόνος του ἀνάμεσα στοὺς πάγους τῶν πολικῶν περιοχῶν ἢ τοὐναντίον νὰ τοῦ συστήσωμε νὰ πάρη μαζί του μάλλινα ἐνδύματα, γουνοκαπά, μπόττες, γάντια κλπ. γιὰ νὰ προστατευτῆ ἀπὸ τὸ κρύο;

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ δεύτερο εἶναι προτιμότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὸ γάμο. Οἱ ἐρωτευμένοι ποὺ φτάνουν σ' αὐτὸν πιστοποιημένοι θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ κάμουν γόνιμη τὴν ἔγγαμη ζωὴ καὶ νὰ βροῦν σ' αὐτὴν τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ποὺ φτάνουν ἀπροετοίμαστοι, ἐκθέτονται στοὺς πιὸ σοβαροὺς κινδύνους, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὶς ἀπογοητεύσεις, ποὺ τοὺς καραδοκοῦν σὲ κάθε τους βῆμα, γιὰ νὰ γευίσουν ἀπὸ πίκρα καὶ λύπη τὴν ψυχή τους. Ὁ μονσδικὸς τρόπος προστασίας ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀπονοπεύσεις εἶναι, λοιπόν, τὸ νὰ ξέρωμε ἀπὸ πρὶν σὲ τί συνίσταται ἡ ἔγγαμη ζωὴ κι' ὄχι νὰ βοισκώμαστε σὲ πλάνη ὡς πρὸς τὴν οὐσία καὶ τὸ βαθύτερο νόημά της.

Αὐτὸ ἰσχύει τόσο γιὰ τὸν ἄπτρα ὅσο καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τί ζητάει ὁ ἄνδρας ἀπὸ τὴ γυναῖκα.

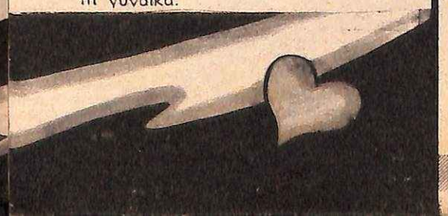

"ΕΙΣΑΣΤΕ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας ἢ ἄνθρωπος τῆς νύχτας;». Τὸν τελευταῖο καιρό, εἶναι πιθανότερο ν' ἀκούσετε στὴ Νέα Ὑόρκη νὰ σᾶς διατυπώσουν αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, παρὰ ἂν εἴσαστε ρεπουμπλικάνος ἢ δημοκρατικός. Καί, ὡρισμένως, οἱ διαφορὲς καὶ οἱ ἀντιθέσεις, ποὺ χωρίζουν τὰ μέλη τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν, εἶναι πολὺ βαθύτερες καὶ πιὸ ἀγεφύρωτες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ χωρίζουν ἕναν ρεπουμπλικάνο ἀπὸ ἕναν δημοκρατικό!

Πρὶν δοῦμε τί ἀντιπροσωπεύουν οἱ «ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας» καὶ οἱ «ἄνθρωποι τῆς νύχτας», καλὸ εἶναι νὰ γνωρίσωμε τὸν ἄνθρωπο. ποὺ λανσάρησε τοὺς δυὸ καθιερωμένους σήμερα αὐτοὺς ὅρους. Πρόκειται γιὰ κάποιον Τζὼν Σέππερντ, σχολιαστὴ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ WOR τῆς Νέας Ὑόρκης, δόκτορα τῆς φιλοσοφίας, μὲ τρία διπλώματα καὶ τυπικὸ «αὐγοκέφαλο». «Αὐγοκέφαλους», πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε, ὀνομάζουν οἱ Ἀμερικανοί, «ἄνθρωποι κατ' ἐξοχὴν πρακτικοί, τοὺς διανοουμένους, τοὺς συγγραφεῖς καὶ γενικὰ ὅσους ἔχουν θεωρητική, κυρίως, μόρφωσι.

"Αν, ὅμως οἱ «αὐγοκέφαλοι» συγκεντρώνουν τὴν εἰρωνικὴ περιφρόνησι τῆς πλειοψηφίας τοῦ ἀμερικανικοῦ ἔθνους, οἱ ἴδιοι κομαρώνουν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ θεωροῦν τὸν χαρακτηρισμὸ «αὐγοκέφαλος» σὰν τὸ μεγαλύτερο τίτλο τιμῆς ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποκτήσουν!

"Ως τὴν ἐποχή, ὡστόσο, ποὺ ὁ δόκτωρ Τζὼν Σέππερντ ἀνέλαβε τὴ θέσι τοῦ σχολιαστοῦ στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ WOR, οἱ «αὐγοκέφαλοι» δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἄμυνα στὴν ἀντεπίθεσι. Ἦξεραν πὼς ἀποτελοῦσαν τὴν μειοψηφία μέσα σ' ἕνα λαό, ποὺ εἶχε διαφορετικὲς ἀντιλήψεις καὶ διαφορετικὸ τρόπο ζωῆς. Καὶ πὼς δὲν εἶχαν καμμιὰ πιθανότητα νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξη.

Ἀλλὰ ὁ Τζὼν Σέππερντ ἦταν ἕνας μαχητικὸς «αὐγοκέφαλος»! Καί, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ποὺ τέλειωνε στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ WOR ἡ ἐκπομπὴ γιὰ τὸ «μεγάλο κοινόν», ὡς τὶς 4 τὸ πρωΐ, ἐγκατέστησε μιὰ δική του ἐκπομπή, ἀπευθυνόμενη, ὅπως ἐδήλωσε, ἀποκλειστικὰ στοὺς «ἀνθρώπους τῆς νύχτας».

Κάτω ἀπὸ τὴ συμβολικὴ αὐτὴ ὀνομασία, ποὺ ὁ Σέππερντ τὴν ἐμπευστηκε... ἀπὸ τὸν ἑαυτό του — γιατὶ συνηθίζει νὰ κοιμᾶται ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νὰ ξυπνᾶη μόλις βραδυάση — ἐννοοῦσε ὅλους ἐκείνους, ποὺ ἡ ζωή τους βοίσκεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν περίφημο «ἀμερικανικὸ τρόπο ζωῆς», τὸν «ἀμέρικαν γουαίηκ ὄφ λάϊφ»: Ἐκείνους, δηλαδή, ποὺ δὲν ἔχουν ὡς φιλοδοξία τους ἕνα ὡραῖο διαμέρισμα, ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο καὶ ἕνα μεγάλο λογαριασμὸ στὴν Τράπεζα, ποὺ δὲ θεωροῦν τὴν πυρετώδη ἐργατικότητα ὡς τὴν ὑψίστη τῶν ἀρετῶν, ποὺ δὲν πιστεύουν πὼς «ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα», ποὺ δὲ μασσοῦν τσίκλα, ποὺ δὲ χορεύουν τὸ «ρὸκ ἐντ ρόλ»!

Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς... ἀντιαμερικανοὺς Ἀμερικανούς, τοὺς «ἐξευρωπαϊσμένους» ἢ ἔστω, «εὐρωπαΐζοντες», ὁ Σέππερντ ἀφιέρωσε τὴ νυκτερινὴ ἐκπομπή του ἀπὸ τὶς 12 ὡς τὶς 4 τὸ πρωΐ, ποὺ περιλάμβανε σοβαρὴ μουσική, καλῆς ποιότητος τζάζ, ἀνάγνωσι ἀποσπασμάτων ἀπὸ ἐκλεκτὰ λογοτεχνικὰ βιβλία, φαρμακερὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ «ἀμερικανικοῦ τρόπου ζωῆς» καὶ πολιτικὰ συνθήματα, ὅπως π. χ., ὅτι προκλητικὰ συνθήματα, ὅπως π. χ., ὅτι «μιὰ μελῳδία τοῦ Ραβέλ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ μιὰ Πακάρ»!

"Αν, ὅμως ὁ Τζὼν Σέππερντ ἦταν «ἄνθρωπος τῆς νύχτας», ὁ διευθυντὴς τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ WOR, ἦταν ἕνας δεδηλωμένος «ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας»! Ἀφοῦ ἀνακάλυψε ὁ ἴδιος τὴ χρηματοδότησι τῶν ἐκπομπῶν του, ὑπὸ τὸν ὅρο, φυσικά, νὰ ἐξακολουθήση ρεκλαμαριζομένη ἡ φίρμα «Σουητχάρτ»!

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ ὁ διευθυντὴς τοῦ WOR δὲν πρόβαλε, ἐννοεῖται, καμμιὰ ἀντίρρησι στὸ νὰ ξαναπροσλάβη τὸν ἰδιόρρυθμο δόκτορα τῆς φιλοσοφίας, ποὺ συνεχίζει τώρα τὶς ἐκπομπές του, ρεκλαμάροντας ἀπὸ τὴ μιὰ τὰ σαπούνια «Σουητχάρτ» καὶ βάλλοντας, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐναντίον τῆς «μετριότητος» καὶ τῆς «ἀσημαντότητος» τῶν «ἀνθρώπων τῆς ἡμέρας»!

Ὁ Τζὼν Σέππερντ, ἐνῶ ἑτοιμάζεται ν' ἀρχίση στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ WOR, τὴν τακτικὴ ἐκπομπή του.

«Οἱ ἄνθρωποι ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ»

Μιὰ «ἐπαναστατικὴ κίνησι» ἐναντίον τοῦ «ἀμερικανικοῦ τρόπου ζωῆς»

Ὁ διευθυντὴς τοῦ WOR εἶχε, ὅμως, πολὺ ἀργὰ σκεφτῆ νὰ καταφύγη στὸ δραστικὸ αὐτὸ μέσο.

Πράγματι, στὸ μεταξύ, ὁ Σέππερντ εἶχε ἀποκτήσει μιὰ στρατιὰ ἀπὸ 400.000 πιστοὺς ἀκροατές, φανατικοὺς «ἀνθρώπους τῆς νύχτας». καὶ οἱ διαμαρτυρίες, ὑπὸ μορφὴ τηλεφωνημάτων, τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολῶν, ἔπεσαν βροχή, μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀπόλυσί του.

"Ετσι, «ὑπὸ τὴν πίεσι τῆς κοινῆς γνώμης», ὁ Τζὼν Σέππερντ ξαναπῆρε τὴ θέσι του, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξαναγίνη ἀκόμη «προκλητικώτερος» ἀπὸ πρίν. Ἕνα βράδυ, ἐδήλωσε πὼς οἱ «ἄνθρωποι τῆς νύχτας». ὡς πολὺ ἐξυπνότεροι, εἶναι σὲ θέσι νὰ «βάλουν τὰ γυαλιὰ» στοὺς «ἀνθρώπους τῆς ἡμέρας», ἀκόμη καὶ σ' ἕναν τομέα τῆς ἀπολύτου εἰδικότητος τῶν δευτέρων: τὴ Διαφήμισι. Καί, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς θεωρίας του, ρεκλαμάρισε ἐν συνεχείᾳ τὰ σαπούνια «Σουητχάρτ», ποὺ ἡ διαφήμισί τους οὔτε εἶχε πληρωθῆ, οὔτε συμπεριλαμβανόταν στὸ πρόγραμμα τοῦ σταθμοῦ!

Ὁ διευθυντὴς τοῦ WOR κόντεψε νὰ πάθη ἀποπληξία ἀπὸ τὸ κακό του! Καί, τὴν ἑπομένη, ὁ Τζὼν Σέππερντ ἀπολυόταν, γιὰ δεύτερη φορά.

Οἱ ὀπαδοί του ὠργάνωσαν τότε μιὰ θορυβώδη συγκέντρωσι σ' ἕνα ἀποτεφρωμένο κατάστημα τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ εἶχαν μείνει μόνο οἱ τέσσερες τοῖχοι του, ἀδιώνοντας νὰ ξαναγυρίση ὁ Σέππερντ στὴ θέσι του καὶ νὰ ἐπαναληφθοῦν οἱ ἐκπομπὲς γιὰ τοὺς «ἀνθρώπους τῆς νύχτας». Ὡστόσο, ἡ συγκέντρωσι αὐτὴ δὲ θὰ κατέληγε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα, γιατὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ WOR ἦταν ἀμετάπειστος, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὑπὲρ τοῦ Σέππερντ ἕνας... «ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας»: Ὁ βιομήχανος τῶν σαπουνιῶν «Σουητχάρτ», ποὺ, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη διαφήμισι ποὺ εἶχε κάνει ὁ Σέππερντ στὰ σαπούνια του, ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὴ χρηματοδότησι τῶν ἐκπομπῶν του, ὑπὸ τὸν ὅρο, φυσικά, νὰ ἐξακολουθήση ρεκλαμαριζομένη ἡ φίρμα «Σουητχάρτ»!

"Επειτα ἀπὸ αὐτὸ ὁ διευθυντὴς τοῦ WOR δὲν πρόβαλε, ἐννοεῖται, καμμιὰ ἀντίρρησι στὸ νὰ ξαναπροσλάβη τὸν ἰδιόρρυθμο δόκτορα τῆς φιλοσοφίας, ποὺ συνεχίζει τώρα τὶς ἐκπομπές του, ρεκλαμάροντας ἀπὸ τὴ μιὰ τὰ σαπούνια «Σουητχάρτ» καὶ βάλλοντας, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐναντίον τῆς «μετριότητος» καὶ τῆς «ἀσημαντότητος» τῶν «ἀνθρώπων τῆς ἡμέρας»!

Ένας ξένοιαστος ΑΝΔΡΑΣ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΕΙΝΑΙ μιὰ ἱστορία πολὺ ρωμαντικὴ γιὰ τὴν ἐποχή μας ἡ ἱστορία αὐτὴ τῆς Ἐβελίνας, ποὺ μοιάζει νὰ ξετυλίγεται στὸ ρυθμὸ ἑνὸς ἀργοῦ βάλς. Ἑνὸς βάλς ποὺ τῆς θυμίζει ἕνα ὀδυνηρὸ παρελθόν, ἐνῶ ὁ ἄντρας της ζεσταίνει τὰ χέρια του μπρὸς στὸ τζάκι.

— Ξέρεις κάτι; τῆς λέει. Πιάσανε κάποιον στὸ λιμάνι, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μεταφέρη λαθρεμπόριο. Τοῦ φώναξαν «ἅλτ!», μὰ αὐτὸς θέλησε νὰ τὸ σκάση κι' ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ πυροβολήσουν...

— Θυμᾶσαι τ' ὄνομά του; ρώτησε ἡ Ἐβελίνα.

— Ναί, μοῦ φαίνεται πὼς λεγόταν Ἐνρίκο Πόνς...

Τὸ δωμάτιο ὁλόκληρο φάνηκε νὰ στριφογυρίζη μπρὸς στὰ μάτια τῆς Ἐβελίνας. Τὰ μάγουλά της χλώμιαναν κι' ἕνοιωσε ἕνα ἀσήκωτο βάρος στὸ στῆθος. Τότε ἐκεῖνο τὸ βάλς, τὸ ἀργό, τὸ θλιμμένο, ποὺ εἶχε ἑνωθῆ μὲ τὴ ζωή της, ξανάρθε στὸ νοῦ της...

— Λαθρέμπορος: ρώτησε σιγανά.

— Ναί, πακέτα τσιγάρα, πίπες κι' ἄλλα πράγματα.

Ἡ Ἐβελίνα ἀπόμεινε σιωπηλή.

— Πρέπει νὰ πάω γιὰ τὶς νόμιμες διατυπώσεις, εἶπε ὁ Ζάν, φιλῶντας την στὸ μάγουλο καὶ βγῆκε.

Ἡ Ἐβελίνα ἔμεινε μόνη μὲ τὸν πόνο στὴν ψυχή της, ἐνῶ τὸ κῦμα τῶν ἀναμνήσεων τὴν ἔφερνε χρόνια πίσω.

★

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἡ Ἐβελίνα βρισκόταν στὴ γέφυρα ἑνὸς πλοίου ποὺ ἀπ' τὴν Ἀργεντινή, ὅπου εἶχε πάει σὲ κάποιους συγγενεῖς τοῦ ἀντρός της, τὴν ξαναφερνε πίσω στὴν πατρίδα της. Τὴ συνώδευαν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀντρός της ὁ Ρισὰρ καὶ ἡ νεαρὴ μνηστή του.

Ἡ Βίκυ ἔμοιαζε μὲ λουλούδι. Ἦταν μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, μὲ ἐβένινα μαλλιὰ καὶ μιὰ ἐπιδερμίδα δροσερὴ καὶ βελουδένια σὰν ροδάκινο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ, ἀνάδειχνε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν ὁμορφιά της. Μὰ κι' ἡ Ἐβελίνα εἶχε κι' αὐτὴ μιὰ παράξενη, θερμὴ γοητεία, μέσα στὴ μαύρη τουαλέττα της.

— Εἶστε καὶ οἱ δυό σας ἐξαίσιες, ψιθύρισε ὁ Ρισάρ, καθὼς ἔμπαιναν στὴ μεγάλη σάλα τοῦ χοροῦ.

Ἡ Ἐβελίνα χαμογέλασε, μὰ τὸ χαμόγελό της σβύστηκε ἀπ' τὰ χείλη της: Εἶχε δῆ, λίγο πιὸ πέρα, ἕναν ἄντρα ποὺ ποτέ της δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεχάση: τὸν Ἐνρίκο Πόνς. Τὸ χαμόγελό του, ἡ εὐγλωττία του, οἱ τρόποι του, ἡ εὐφυΐα του, συνέτειναν ὥστε ὅλοι νὰ γυρεύουν τὴ συντροφιά του, πρὸ πάντων οἱ γυναῖκες. Ὅλα τὰ σπίτια ἄνοιγαν γι' αὐτόν: ὄχι ὅμως καὶ τὸ σπίτι τῆς Ἐβελίνας, γιατὶ ἡ οἰκογένειά της εἶχε παληὲς ἀρχὲς κι' ἔμενε πιστὴ στὶς παραδόσεις.

— Αὐτὸς ὁ νέος — ἔλεγαν στὴν Ἐβελίνα — φαίνεται τυχοδιώχτης, δὲν πρέπει νὰ τὸν παντρευτῆς.

Μάταια τότε ἡ Ἐβελίνα εἶχε κλάψει καὶ εἶχε ἐλπίσει. Δὲ μποροῦσε νὰ βγάλη ἀπ' τὴ καρδιά της ἕνα τόσο φλογερὸ ἔρωτα. Ὁ Ἐνρίκο ἔφυγε καὶ ἡ Ἐβελίνα τοῦγραψε πολλὰ γράμματα, ὅλο πάθος. Ὕστερα ἀκολούθησε ἡ σιωπή.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Ἐβελίνα ἀναγκάστηκε νὰ παντρευτῆ ἕνα σοβαρὸ ἄντρα. Στὴν ἀρχή, δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρη, μά, σιγὰ-σιγά, ἀνακάλυψε πὼς εἶχε δυὸ ὡραῖα γαλανὰ μάτια, ὅλο καλωσύνη καὶ στοργὴ κι ἔξεχάση τὴ γοητεία τοῦ πρώτου της ἔρωτα...

Ὅταν ὁ Ρισὰρ καὶ ἡ Βίκυ σηκώθηκαν γιὰ νὰ χορέψουν, τὴν εἶδε ὁ Ἐνρίκο. Μιὰ ἔκφραση θλιμμένη φώτισε τὸ πρόσωπό του, σὰν νάθελε νὰ μεμφθῆ τὴ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ θάρρος νὰ τοῦ μείνη πιστή. Ἡ Ἐβελίνα βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλα καὶ μπῆκε στὴν καμπίνα της. Ἦταν πάρα πολὺ συγκινημένη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας της. Ἡ Ἐβελίνα ἄνοιξε. Ἦταν ὁ καμαρότος ποὺ τῆς ἔδωσε ἕνα μπιλιέτο. Τῆς ἔγραφαν: «Περίμενέ με αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς ἕννιά, στὴ γέφυρα τῆς πρώτης θέσεως. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ πολλά. Ἐνρίκο».

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν, ξημέρωσε, ἡ Βίκυ βρῆκε τὴν Ἐβελίνα ξεχτένιστη, ὠχρή, ἐαγρυπνισμένη.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε. Σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω;

— Στὶς ἕννιά, στὴ γέφυρα, ἀπάντησε ἡ Ἐβελίνα μὲ κομμένη φωνή, μὲ περιμένει κάποιος ποὺ ἔπαιξε ἕνα μεγάλο ρόλο στὴ ζωή μου. Στὰ χέρια του βρίσκονται ἀκόμα τὰ γράμματά μου. Ἂν τὸ θελήση, θὰ μποροῦσε νὰ καταστρέψη τὴ ζωή μου μὲ τὸ Ζάν. Καταλαβαίνεις;

— Θὰ πάω ἐγώ, εἶπε ἡ Βίκυ, καὶ θὰ καταφέρω νὰ τοῦ πάρω τὰ γράμματα.

Ἡ Ἐβελίνα ἡσύχασε καὶ περίμενε.

Τὶς ἑπόμενες μέρες, ἡ Βίκυ φάνηκε ἀφηρημένη, ὁμίλητη. Ὁ Ρισάρ, ὁ μνηστήρας της, ἀνησυχοῦσε. Συχνὰ ἡ κοπέλλα χανόταν γιὰ πολλὲς ὧρες κι' ὅταν γύριζε τὰ μάτια της ἔλαμπαν παράξενα. Μιὰ μέρα, ἔξω φρενῶν, ὁ Ρισὰρ μπῆκε στὴ καμπίνα τῆς Ἐβελίνας.

— Πρέπει, ἀλήθεια, νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἐσὺ τὴν ἔστειλες σ' αὐτόν;

— Τὸ ἔκανα γιὰ τὸν ἑαυτό μου... ἀφοῦ ξέρεις ὅλη τὴ θλιβερὴ ἱστορία μου...

— Μὰ δὲν καταλάβαινες, ὅτι δὲν στέλνουν γιὰ τέτοιες δουλειὲς ἕνα κοριτσάκι δεκαοχτὼ χρόνων σ' ἕναν ἄντρα ἐπικίνδυνο: Ξέρεις τί μοῦ γράφει ἡ Βίκυ;... Ὅτι δὲν σκέπτεται νὰ παντρευτῆ μαζί μου, γιατὶ βρῆκε τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων της. Ὡραῖα τὰ κατάφερες!

Ἡ Ἐβελίνα τότε δὲ βάσταξε. Σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸν Ἐνρίκο στὴ γέφυρα.

— Σὲ ἱκετεύω, τοῦ εἶπε, ἄφησε τὴ Βίκυ ἐλεύθερη... Εἶναι τόσο νέα... Μὴ τὴν παρασύρης... Κι' ἂν εἶσαι γενναιόδωρος, δός μου πίσω τὰ γράμματά μου.

— Μὴν ἀνησυχῆς, Ἐβελίνα, θὰ τῆς φερθῶ ἔτσι ὥστε ἡ Βίκυ ν' ἀπογοητευτῆ ἀπὸ μένα... Μὰ ἄφησέ μου τὰ γράμματα: εἶναι τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἀπομένει ἀπὸ σένα.

Ἡ Ἐβελίνα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη ἀπὸ συγκίνησι.

Κι' ἐνῶ ἔφευγε, ἄκουσε τὸν Ἐνρίκο, ποὺ ψιθύριζε:

— Ἀντίο, ἀγάπη μου, Ἐβελίνα!

★

Τὰ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ἡ Βίκυ εἶχε παντρευτῆ στὸ μεταξὺ τὸ Ρισὰρ καὶ εἶχε ἀποχτήσει ἕνα κοριτσάκι. Ὅλ' αὐτὰ τὰ θυμόταν ἀπόψε, τὰ ξαναζοῦσε ἡ Ἐβελίνα. Τώρα τὸν Ἐνρίκο τὸν εἶχαν σκοτώσει γιὰ λαθρέμπορο καὶ δίχως ἄλλο θὰ εἶχαν βρῆ, ἀνάμεσα στὰ χαρτιά του, τὰ γράμματά της. Φοβόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ πὼς ὁ ἄντρας της, ὁ Ζάν, θὰ τ' ἀνακάλυπτε ὅλα καὶ ἡ ἀγάπη του, ἡ ἐκτίμησή του γι' αὐτήν, θἄσβυναν μὲ μιᾶς... Ἄκουσε ξαφνικὰ τὸ κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας νὰ τρίζη κι' ἀνατρίχιασε. Ὅτον εἶδε τὸν ἄντρα της μπροστά της, χλώμιασε.

— Ξέρεις, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, ἔκανα μιὰ θλιβερὴ ἀνακάλυψη, Ἐβελίνα. Αὐτὸς ὁ Ἐνρίκο εἶχε σχέσεις μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ μοῦ εἶναι ἀγαπητή. Ἔρωτας μ' ἕναν ἐκτὸς νόμου, δὲν σοῦ φαίνεται ἀστεῖο;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ζὰν ἦταν λυπημένη. Τὰ μάτια τῆς Ἐβελίνας ἦταν θαμπὰ ἀπὸ δάκρυα.

— Στὶς τσέπες του βρῆκα αὐτὰ τὰ γράμματα. (Ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα πακέτο). Τὰ πῆρα γιὰ τὴν ἡσυχία τῆς οἰκογένειάς μας... Καλύτερα νὰ τὰ κάψης, Ἐβελίνα...

Ὁ Ζὰν βγῆκε ἀπ' τὴ κάμαρα. Τί καλός, τί γενναιόδωρος ποὺ ἦταν! Ἡ Ἐβελίνα πλησίασε σ' ἕνα καμινέτο, πῆρε τὸ πακέτο μὲ τρεμάμενα χέρια... Τὰ γράμματα ἦταν γραμμένα ἀπὸ παιδικὸ χέρι κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν μουντζουρωμένα ἀπὸ δάκρυα: «Ἀγαπημένε μου Ἐνρίκο, θυμᾶμαι τὰ λόγια σου: «ὁ ἔρωτάς μας εἶναι βαθὺς σὰν τὴ θάλασσα. ἀπέραντος σὰν τὸ διάστημα...». Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἀγαπᾶς μονάχα ἐμένα, λέγοντάς μου πάντα: «ἀλησμόνητή μου Βίκυ».

Τὰ γράμματα, λοιπόν, δὲν ἦταν τὰ δικά της. Ὁ Ἐνρίκο τὰ εἶχε, φαίνεται, καταστρέψει. Ἦταν τὰ γράμματα τῆς Βίκυ. Ποιὸς ξέρει σὲ πόσες γυναῖκες εἶχε πῆ τὰ ἴδια πράγματα.

Ἡ φλόγα ἔκαψε ἀργὰ τὰ γράμματα.

Ἔπειτα, ἡ Ἐβελίνα κλείστηκε στὴν κάμαρά της. Ἡ σκιά, ἡ ἀνάμνησι τοῦ Ἐνρίκο διαλυόταν σιγὰ-σιγά. Τώρα ξανάβρισκε γύρω της τὴν πραγματικότητα... Ὅλα τ' ἄλλα ἦταν ἕνα ὄνειρο... ἕνα ὄνειρο ποὺχε κι' αὐτὸ δισλυθῆ σὰν ὁμίχλη...

ΝΤΕΛΙΑ ΛΕΟΝ

— Ἄφησέ μου τὰ γράμματα...τῆς εἶπε ὁ Ἐνρίκο. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἀπομένει ἀπὸ σένα...

Η ΖΗΝΟΒΙΑ τῆς Παλμύρας

Γυναῖκες ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

ΑΠΟΨΕ ἡ νύχτα ἦταν γεμάτη ἀπὸ ὄμορφα ὄνειρα. Ἕνα ποτάμι ἀπὸ ξέθωρο χρυσάφι εἶχε ἁπλώσει τὸ φεγγάρι πάνω ἀπὸ τὴ φημισμένη πολιτεία, τὴν Παλμύρα. Ὁ ἀέρας ἦταν ζεστὸς καὶ ὑγρός. Ὡστόσο στὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο, ποὺ ὁδηγοῦσε πρὸς τὰ καταπράσινα Συριακὰ ἄλση, μιὰ σκιὰ προχωροῦσε. Ἡ «σκιὰ» αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Ζηνοβία, τὴ σύζυγο τοῦ ἡγεμόνα τῆς Παλμύρας Ὀδονάθου, ποὺ ἦταν περήφημη γιὰ τὰ κάλλη της, «τὴν σύνεσιν, τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ εὐγλωττίαν της, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν ὅλως ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα της», ὅπως γράφουν οἱ ἱστορικοὶ γι' αὐτήν. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ὀδονάθου, ἡ Ζηνοβία ἀνέλαβε μόνη της τὴν «ἀνωτάτη ἀρχή» κι' ἔγινε ἐπίτροπος τοῦ ἀνήλικου γιοῦ της Ἀθηνοδώρου. Ἦταν τὸ ἔτος 272 μ. Χ. μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σκοτεινὲς ἐποχὲς τῆς ἀνθρωπότητος...

Ἡ Ζηνοβία ζοῦσε σὰν ἄντρας. Τὸ κράτος της περιλάμβανε ὁλάκερη τὴ Συρία μέχρι τῆς Αἰγύπτου. Φιλοπόλεμη ὅμως καθὼς ἦταν, ξεσήκωνε συχνὰ ἐκστρατείες ἐναντίον τῶν γειτονικῶν κρατῶν. Ἔτσι, μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ ὁλόκληρη τὴ χώρα τοῦ Νείλου, ἐπιχειρῶντας συγχρόνως νὰ κυριαρχήσῃ καὶ στὴ Μ. Ἀσία. Τότε ἀκριβῶς ἐξεστράτευσε ἐναντίον της ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Αὐρηλιανός. Ἡ Ζηνοβία, προετοιμασμένη γιὰ ὅλα καὶ πολεμῶντας ἡ ἴδια στὶς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν της, ἀνθεξε σ' ὅλες τὶς ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις τῶν Ρωμαίων ποὺ ἀναγκαστικά, ἔλυσαν τὴν πολιορκία καὶ ἔφυγαν...

Ἡ νίκη αὐτὴ ἐξύψωσε τὴ Ζηνοβία στὰ μάτια τοῦ λαοῦ της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ἀθηνόδωρος, ὁ γυιός της, ἦταν μόλις δέκα ὀχτὼ ἐτῶν. Μὰ ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, δὲν εἶχε πάρει ὁ Ἀθηνόδωρος εἶκε δειλό, σχεδὸν γυναικεῖο χαρακτῆρα. Γι' αὐτὸ κι' ἡ Ζηνοβία σκέφτηκε νὰ τὸν παντρέψῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, μήπως κι' ὁ γάμος κατώρθωνε νὰ τὸν ἀλλάξῃ. Νὰ τὸν κάνῃ δηλαδὴ πιὸ ἄντρα. Ἔστειλε λοιπὸν μήνυμα στὴ Δαμασκὸ νὰ τῆς στείλουν τὴ φημισμένη γιὰ τὴν ὁμορφιά καὶ τὸ ἦθος της Ἀβροσύνη, θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ της Δαμία, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὴν πολιορκία τῆς Παλμύρας. Καὶ τώρα τὴν περίμενε. Ἡ βγῆ ἀπὸ τὸ παλάτι ὁλομόναχη, γιὰ νὰ χαρῇ τὴν ἀνοιξιάτικη νύχτα...

Ἄξαφνα μακρυνὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων διέκοψε τοὺς συλλογισμούς της. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου πρόβαλε μιὰ μικρὴ συντροφιὰ καβαλλάρηδων. Ἀπὸ ἕνα χαρούμενο καβαλλάρηδες αὐτοὺς ἦταν γυναῖκα.

—Ποιοί νὰ εἶναι ἄραγε; ἀναρωτήθηκε σχεδὸν φωναχτὰ ἡ Ζηνοβία. Ἀφοῦ ὅμως τοὺς ἄφησε ἡ φρουρὰ νὰ περάσουν τὴν πύλη, θὰ εἶνε πρόσωπα φιλικά...

Δὲν πρόλαβε ὡστόσο ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της, ὅταν ἀπὸ τὰ δυὸ χαντάκια ποὺ πλαισίωναν τὸ δημόσιο δρόμο, πετάχτηκαν καμμιὰ δεκαριὰ ἄντρες ποὺ κρατοῦσαν στιλέτα. Ἅρπαξαν τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων καὶ μὲ φωνὴ ἐπιτακτικὴ πρόσταξαν τοὺς καβαλλάρηδες νὰ πηδήσουν κάτω. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν μὲ τέτοια ταχύτητα, ὥστε οἱ συνοδοὶ τῆς γυναίκας δὲν πρόλαβαν νὰ τὴν ὑπερασπιστοῦνε. Ἡ Ζηνοβία ὅμως, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τὸν κίνδυνο, ἔσυρε τὸ σπαθί της καὶ χύθηκε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε πρὸς τὸν τόπο τῆς ἀπόπειρας. Στὸ μεταξὺ οἱ ληστὲς εἶχαν κατεβάσει ἀπὸ τ' ἄλογό της μιὰ νέα, ποὺ ἦταν τυλιγμένη σ' ἕνα πλούσιο χιτῶνα ἀπὸ χρυσοκέντητη πορφύρα. Τὴ στιγμὴ ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὴ φιμώσουν, ἡ βασίλισσα τοὺς εἶχε φτάσει σχεδόν.

—Τιποτένιοι! τοὺς φώναξε μὲ τὴ βαρειὰ φωνή της. Ἀνανδροι! Ἀκουσαν τὴ φωνὴ της ἐκεῖνοι καὶ φάνηκαν σὰν νὰ δίσταζαν νὰ ἐξακολουθήσουν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, οἱ τρεῖς ποὺ κράτουσαν τὴ νέα, τὴν ἄφησαν κι' ἔκαναν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Ἡ κίνησί τους αὐτὴ ἔδωσε καιρὸ στὴ Ζηνοβία νὰ σταθῇ στὰ πλάϊ τῆς γυναίκας.

—Ἡσύχασε, δέσποινα! τῆς εἶπε. Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι δὲν θὰ τολμήσουν νὰ πλησιάσουν τὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ μου...

Μιλοῦσε τολμηρά, σὰν ἄντρας. Ἡ νέα δὲν ἀποκρίθηκε. Ὡχρὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἔγειρε λίγο, σχεδὸν λιποθύμησε. Ἡ Ζηνοβία τὴ στήριξε, ἀγκαλιάζοντας τὴ δαχτυλιδένια της μέση, μὲ τ' ἀριστερό της χέρι. Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς ληστές, εἶχαν μαζευτῆ μερικὰ βήματα πιὸ πέρα καὶ κάτι ἐλεγαν σιγανά. Οἱ ἄλλοι μισοί, κρατοῦσαν σὲ κάποια ἀπόστασι τοὺς δύο συνοδοὺς τῆς νέας, ποὺ τοὺς εἶχαν ἀφοπλίσει. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, τότε, ποὺ φαίνόταν γι' ἀρχηγός τους, φώναξε ἀπὸ τὴ θέσι του χωρὶς νὰ πλησιάσῃ:

—Ἐμπρός! Τί περιμένετε γιὰ νὰ ξεμπερδέψετε αὐτὸν ποὺ μᾶς κάλασε τὴ δουλειά;

Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς ληστὲς δὲν ἀπάντησε. Στὴν ἀρχὴ ἡ Ζηνοβία νόμισε πὼς τὴν εἶχαν ἀναγνωρίσει κάτω ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴ της ἀμφίεσι. Ἔκανε ὅμως λάθος. Ὅπως φαίνεται, οἱ ἄγνωστοι σχεδιάζανε νὰ τῆς ἐπιτεθοῦν ὅλοι μαζί κι' ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα. Τὸ κατάλαβε αὐτὸ ἐκεῖνη καὶ παρ' ὅλη τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόταν, δὲν τὰ ἀποτσε. Κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴ μισολιποθύμη νέα καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ σπαθί της, δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ καθὼς σκέφτηκε τί θὰ συνέβαινε ἄραγε, ἂν τοὺς ἔλεγε ξαφνικὰ πὼς ἦταν ἡ βασίλισσά τους! Σιγά, μὲ μικρὰ βήματα, ἔσυρε τὴ νέα καὶ τὴν ἀκούμπησε στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου. Ὕστερα προχώρησε πρὸς τοὺς κακοποιοὺς ποὺ κρατοῦσαν ἀκίνητους μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ στιλέτου τοὺς τοὺς δύο συνοδοὺς τῆς νέας.

Ἐκεῖνοι, μόλις τὴν εἶδαν νὰρχεται κατάπανω τους, τοὺς παράτησαν καὶ ὑποχώρησαν μερικὰ βήματα.

—Πηγαίνετε κοντὰ στὴν κυρία σας! πρόσταξε τοὺς συνοδούς, κυττάζοντάς τους ὑποτιμητικά. Τί ἄντρες λοιπὸν εἴσαστε ἐσεῖς, ποὺ ἀφήσατε νὰ σᾶς ἁρπάζουν τὴ γυναίκα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια;

Χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπάντησι, διευθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὴ συμμικρύλιο, θ' ἀπείχε λίγα βήματα μονάχα ἀπὸ αὐτούς, ὅταν ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἐμφανίστηκε στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου. Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, ντυμένας μ' ἐλαφρὰ ἑκατρατευτικὴ στολή. Μιὰ μαύρη μάσκα ἀπὸ δέρμα, ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του. Μόλις ἀντίκρυσε τὴ Ζηνοβία, ἔσυρε τὸ σπαθί του καὶ φώναξε:

—Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι σύ, μάθε πὼς δὲ μ' ἀρέσει ν' ἀνακατεύωνται στὶς δουλειές μου! Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω φύγε καὶ ξέχασε ὅ,τι εἶδες!...

Ἡ Ζηνοβία ἀσυγκίνητη λύγισε τὸ σπαθί της καὶ παίζοντάς το, τ' ἄφησε νὰ μαστιγώσῃ τὸν ἀέρα.

—Ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ λερώσω τὸ σπαθί μου στὸ αἷμα σου, σὲ συμβουλεύω νὰ πάρῃς αὐτοὺς τοὺς ἀνανδρους καὶ ν' ἀφήσῃς τὴ δέσποινα ἥσυχη! τοῦ εἶπε αὐστηρά. Ὡς ἐδῶ ἡ πρᾶξι σου ἦταν μιὰ προστυχιά. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ ἀτιμία...

Ὁ ἄγνωστος μὲ τὴ μάσκα κάτι μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Οἱ ἄνθρωποί του τραβηχτήκαν τότε στὰ πλάγια, γιατὶ μονομιᾶς κατάλαβαν τί θὰ ἐπακολουθοῦσε. Μέσα στὴν σιγαλιὰ τῆς ἐξοχῆς ποὺ φωτιζόταν μονάχα ἀπὸ τὸ φεγγάρι, δὲν ἀκουγόταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ οἱ βαρειὲς καὶ γρήγορες ἀναπνοὲς τῶν δύο ἀντιπάλων καὶ οἱ κλαγγὲς τῶν ἀτσαλιῶν ποὺ συναντιόντουσαν. Ξαφνικά, ἡ Ζηνοβία γλύστρησε πάνω σὲ μιὰ τούφα χαμομήλια, βρεμένα ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ πάχνη. Ὁ προσωπιδοφόρος χύθηκε νὰ τὴν τρυπήσῃ. Ἀλλὰ μιὰ γρήγορη κι' ἀπότομη κίνησι τῆς γονατισμένης βασίλισσας, ἔστειλε δέκα μέτρα μακρυὰ τὸ σπαθί του. Μιὰ κραυγὴ λύσσας ἀκούστηκε. Ὁ ἄγνωστος μὲ τὴ μάσκα, τρίζοντας τὰ δόντια του, τράβηξε τὸ στιλέτο του. Ἡ Ζηνοβία βρῆκε καιρὸ νὰ σηκωθῇ, νὰ πετάξῃ τὸ ζίφος της καὶ νὰ σύρῃ κι' αὐτὴ τὸ δικό της λεπίδι.

Μιὰ φοβερὴ πάλη σῶμα μὲ σῶμα ἄρχισε τότε. Οἱ λάμες τῶν στιλέτων, καθὼς γλυστροῦσαν ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, ἔβγαζαν μικρὲς λάμψεις. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ ἄγνωστος κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὴ Ζηνοβία ξυστὰ στὸν ὦμο καὶ νὰ βρεθῇ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι στὸ ἀριστερὸ πλευρό της. Ἡ βασίλισσα, μὲ σφιγμένα τὰ χείλη, γύρισε ἀπότομα. Καὶ διαγράφοντας στὸν ἀέρα μιὰ φωτεινὴ καμπύλη, κάρφωσε τὸ στιλέτο της μὲ δύναμι στὸ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου της. Μιὰ κραυγὴ πόνου πνίγηκε σὲ γόγγο, ἕνα ἄπλωμα τοῦ χεριοῦ, δύο βήματα μεθυσμένου καὶ ὁ ἄγνωστος ωριάστηκε βαρὺς στὸ χῶμα.

Ἡ Ζηνοβία μὲ τὸ στιλέτο στὸ χέρι ἐμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη, κυττάζοντας τὸ αἷμα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ ἀντιπάλου της. Ἔπειτα τὸ χέρι της ξανασηκώθηκε.

—Μὴ τὸν σκοτώσῃς! ἀκούστηκε πίσω της μιὰ παρακλητικὴ φωνή. Ἀρκετὰ τιμωρήθηκε...

Γύρισε τὸ κεφάλι της ἡ Ζηνοβία κι' ἀντίκρυσε τ' ὡραῖο πρόσωπο τῆς ἀγνωστης νέας, ποὺ τὴν κυττοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο,

—Παρ' το καὶ προσπαθησε νὰ σωθῇς μ' αὐτό! του εἶπε ἡ Ζηνοβία.

γεμάτο μυστήριο. Κάτι πῆγε νὰ τῆς πῇ, μὰ δὲν πρόλαβε. Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούστηκαν σάλπιγγες καὶ ποδοβολητά, ποὺ πλησίαζαν μὲ μεγάλη ταχύτητα. Οἱ κακοποιοὶ κυττάχτηκαν ἀνήσυχα μεταξύ τους κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια παίρνοντας μαζί τους καὶ τὸν πληγωμένο. Μὰ ὥσπου νὰ τὸν σηκώσουν ἀπὸ χάμω, φάνηκαν οἱ καβαλλάρηδες νὰ ζυγώνουν πρὸς τὸ μέρος τους. Τὰ κοντάρια τους ἦταν ἑτοιμα νὰ καρφωθοῦν πάνω τους. Ἡ Ζηνοβία πρόλαβε καὶ σήκωσε τὸ χέρι της.

—Πῶς ἤρθατε; τοὺς ρώτησε. Ποιὸς σᾶς ἔστειλε;

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν καβαλλάρηδων πήδησε ἀπὸ τ' ἄλογό του κι' ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστά της.

—Αὐγούστα! τῆς εἶπε. Κάποιος περαστικὸς ἀπὸ δῶ, εἶδε τὴν ἐπίθεσι τῶν ληστῶν καὶ μᾶς εἰδοποίησε. Ἀλλὰ δὲ φανταστήκαμε πὼς εἶχαν διαλέξει ἐσένα. Πές μας τώρα ποιὰ τιμωρία ἐπιθυμεῖς νὰ τοὺς ἐπιβάλουμε;

—Καμμιά! ἀποκρίθηκε ἡ Ζηνοβία. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ τοὺς ἀφήσετε νὰ φύγουν. Δὲ θέλω νὰ τιμωρηθοῦν γιὰ κάτι ποὺ ἄλλος τοὺς ἀνάγκασε νὰ κάνουν. Αὐτὸς ἐδῶ! Βγάλτε του τὴ μάσκα γιὰ νὰ δοῦμε τὸ πρόσωπό του...

Καθὼς ὅμως τὸν ἀντίκρυσε, ἡ βασίλισσα ἄφησε μιὰ πνιγμένη κραυγή. Ὁ προσωπιδοφόρος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μάρκο Λιναῖο, τὸ νεαρὸ φρούρχρχο τῆς Δαμασκοῦ, ποὺ τὸν εἶχε διορίσει ἡ ἴδια ἐκεῖ. Ἀνατρίχιασε σύγκορμη, γιατὶ θυμήθηκε ξαφνικὰ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς της, τὴν εἶχαν προειδοποιήσει γιὰ τὸν κίνδυνο: Ὁ Λιναῖος συμπαθοῦσε τοὺς Ρωμαίους κι' ἐρχόταν σὲ μυστικὲς συνεννοήσεις μαζί τους. Ἡ Ζηνοβία ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ αὐτό. Νόμισε ἁπλῶς πὼς οἱ ἄνθρωποί της τὸν κατηγοροῦσαν, ἐπειδὴ τοῦ ἔδειχνε ξεχωριστὴ εὐνοια κι' ἴσως λίγο «ἔρωτα», ὅπως πιστεύουν μερικοὶ σύγχρονοί της ἱστορικοί. Τώρα ὅμως τὸ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια της. Ὁ Μάρκος Λιναῖος ὄχι μόνο τὴν πρόδωσε, ἀλλὰ θέλησε καὶ νὰ τὴ σκοτώσῃ. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει, ἔστω κι' ἂν ἦταν ἀντρικὰ ντυμένη.

—Πάρτε τον! πρόσταξε τοὺς ὁπλίτες της. Καὶ προσπαθῆστε νὰ γίνῃ καλά. Πρέπει νὰ μάθουμε τοὺς σκοποὺς του. Γιατὶ σίγουρα, κάποιο σκοπὸ θὰ ἔχουν ὅλ' αὐτά...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστές, αὐτὸς ποὺ ἔμοιαζε γι' ἀρχηγός τους, ἔπεσε στὰ πόδια της.

—Ἐσὺ μᾶς χάρισες τὴ ζωή! τῆς φώναξε φιλῶντας τὰ πέδιλά της. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Αὐγούστα! Δὲν γνωρίζαμε ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ μᾶς πλήρωσε, γιὰ νὰ κάνουμε τὴν ἐπίθεσι. Ἀλλὰ τώρα ποὺ ξεσκέπασες τὸ πρόσωπό του, πρέπει νὰ σοῦ δώσω μιὰ πολύτιμη πληροφορία. Στείλε μερικοὺς στρατιῶτες σου στὴν Κανάθη. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ ἐρημικὴ καλύβα, συνεδριάζουν τὶς νύχτες μερικοὶ ἄγνωστοι μὲ προσωπεῖα. Ἴσως αὐτοὶ νὰ προετοιμάζουν τὸν ἀφανισμὸ τῆς Παλμύρας...

Τὰ λόγια τοῦ ληστῆ ἔκαναν τέτοια ἐντύπωσι στὴ βασίλισσα, ὥστε πρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους της νὰ τρέξουν γρήγορα στὴν Κανάθη. Γύρισε κατόπιν νὰ δῇ τὴ νέα ποὺ εἶχε σώσει. Ἤθελε νὰ πληροφορηθῇ ποιὰ ἦταν καὶ νὰ τὴν ρωτήσῃ διάφορα πράγματα. Δὲν εἶδε ὅμως οὔτε αὐτήν, οὔτε τοὺς συνοδούς της. Παραζενεύτηκε μὲ τὴν ἐξαφάνισί τους καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ ποῦ ἦταν. Κανεὶς δὲν τοὺς εἶδε νὰ φεύγουν! Ἡ Ζηνοβία γύρισε στοὺς ληστές. Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν ποὺ τῆς εἶχε δώσει πληροφορίες γιὰ τὸ Λιναῖο, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν φύγει. Αὐτὸς ποὺ ἔμενε ἐκεῖ, στεκόταν μὲ τὸ βλέμμα χαμηλωμένο, σὰν ἔνοχος. Τὸν ρώτησε γιὰ τὰ νέα. Ὁ ληστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του. Δὲν γνώριζε ἀπολύτως τίποτα. Ἡ βασίλισσα πρόσταξε ἀμέσως νὰ βρεθοῦν οἱ τρεῖς φυγάδες. Μάταιος κόπος. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους, δὲν ξαναβρέθηκαν...

Ἡ Ζηνοβία γύρισε στὸ παλάτι της βαρειὰ συλλογισμένη. Ἄρχισε νὰ σκέφτεται μήπως πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρυβόταν καμμιὰ συνωμοσία. Κι' ἀνησύχησε, γιατὶ καταλάβαινε πὼς δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ τέτοιου εἴδους φασαρίες. Οἱ Ρωμαῖοι μπορεῖ νὰ εἶχαν ἀποτύχει τὴν πρώτη φορὰ μὲ τὴν πολιορκία τους. Αὐτὸ ὅμως δὲ σήμαινε ὅτι δὲ θὰ ξαναεπιχειροῦσαν καὶ δεύτερη καὶ τρίτη ἐπίθεσι, ὥσπου νὰ κατελάβουν τὴν Παλμύρα. Ὁ Αὐρηλιανὸς ἦταν πεισματάρης. Δὲν τὰ παρατοῦσε εὔκολα, ὅταν ἔβαζε κάτι στὸ μυαλό του. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προσέχῃ. Νὰ προσέχῃ κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πιὸ ἐμπιστους στρατηγούς της, μήπως τὴν προδώσουν. Οἱ Ρωμαῖοι σκορποῦσαν ἀφθονο χρυσάφι κι' ἐξαγόραζαν συνειδήσεις. Ἀλλὰ ποιὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ νέα, ποὺ εἶχε σώσει; Ἐπισκέφτηκε τότε τὸ Μάρκο Λιναῖο, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸ τραῦμα του καὶ ποὺ τὸν κρατοῦσαν φυλακισμένο στὸ μεγάλο φρούριο τῆς Παλμύρας.

Ἡ βασίλισσα προσπάθησε νὰ τοῦ θυμίσῃ ὅλα ὅσα εἶχε κάνει γιὰ χάρι του. Ἐκεῖνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸ στόμα του ἐπίμονα κλειστό. Στὸ τέλος ἔβγαλε ἕνα στιλέτο καὶ τοῦ τὸ παρέδωσε.

—Πάρτο! τοῦ εἶπε. Πάρτο καὶ προσπάθησε νὰ σωθῇς μ' αὐτό. Δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς ἐδῶ μέσα, γιατὶ ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ εἶσαι ἀγαπητός. Δυστυχῶς δὲ μπορῶ νὰ δώσω διαταγὴ νὰ σ' ἀφήσουν ἐλεύθερο. Ὅλοι σὲ θεωροῦν προδότη. Ἐγὼ ὅμως σοῦ δίνω αὐτὸ τὸ στιλέτο, γιὰ ν' ἀνοίξῃς τὸ δρόμο σου πρὸς τὴν ἐλευθερία...

Ὁ Μάρκος Λιναῖος κύτταξε τὸ στιλέτο μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ πὼς αὐτὴ ἡ ἴδια ποὺ τόσο κακὸ τῆς εἶχε κάνει, τοῦ ἔδινε τὰ μέσα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ φρούριο. Γι' αὐτό, σὰν νὰ μετάνοιωσε ἄξαφνα, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τῆς ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια: Οἱ Ρωμαῖοι τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ πὼς, ἂν κατώρθωνε νὰ τὴν ἐξουδετερώσῃ, θὰ τὸν ἔκαναν ἡγεμόνα τῆς Παλμύρας. Ἡ ἐπίθεσι τῶν ληστῶν ἐναντίον της νέας ἦταν σκηνοθεσία. Ἐπειδὴ ἤξερε πὼς περιστοῦσε τὶς νύχτες ὁλομόναχη, σκέφτηκε νὰ βάλῃ τοὺς ληστὲς νὰ ἐπιτεθοῦν δῆθεν ἐναντίον της νεαρῆς δέσποινας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση.

—Κι' ἀφοῦ γνώριζες ποῦ κάνω τὸν περίπατό μου, γιατὶ δὲ μὲ σκότωνες ἀπ' εὐθείας; τὸν ρώτησε περίεργη ἡ Ζηνοβία. Γιατὶ σκηνοθέτησες τὴν ἀπαγωγή;

—Γιατὶ παρ' ὅλο ποὺ σὲ μισοῦσα, δὲν ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω ὁ ἴδιος! Τώρα ὅμως μετάνοιωσα καὶ θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς: Τὸ πολὺ σὲ μιὰ βδομάδα, ὁ Αὐρηλιανὸς μὲ τὰ στρατεύματά του, θὰ ἐπιτεθῇ στὴν Παλμύρα...

—Μὰ ἐσὺ γιατί μὲ μισοῦσες, Μάρκο;

Ὁ νεαρὸς φρούραρχος χαμογέλασε πικρά.

—Ἀγαποῦσα τὴν Ἀβροσύνη, τὴ θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ Δαμία! ἀποκρίθηκε. Τὴν ἀγαποῦσα καὶ μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτή. Μὰ ἐσὺ τὴν ἤθελες γιὰ τὸ γυιό σου Ἀθηνόδωρο κι' ἔστειλες νὰ μοῦ τὴν πάρουν. Ἡ νέα τῆς νύχτας ἐκείνης, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ αὐτήν! Καταλαβαίνεις τώρα γιατὶ ἐξαφανίστηκε;...

Ἡ βασίλισσα καταλάβαινε τώρα πολὺ καλά. Βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ Λιναίου χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, ἀνέβηκε πάνω καὶ κάλεσε ἀμέσως τοὺς δικούς της σὲ πολεμικὸ συμβούλιο. Τέτοιες στιγμὲς ἡ Ζηνοβία ξεχνοῦσε πὼς ἦταν γυναίκα. Ἔχοντας στὸ πλευρό της τὸν Ἀθηναῖο φιλόσοφο Λογγῖνο, κατώρθωνε νὰ ἐπιβάλλεται σὲ ὅλους. Τὸ πολεμικὸ συμβούλιο ἔβγαλε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐνισχύσουν τὰ τείχη μὲ διπλοφρουρὲς ἀπὸ μισθοφόρους. Μὰ ὅταν ὁ Αὐρηλιανὸς ἄρχισε τὴν πολιορκία, πολλοὶ λιποτάκτησαν καὶ πῆγαν μὲ τὸ μέρος του.

Ἡ βασίλισσα ἔβλεπε τώρα καθαρὰ τὸν κίνδυνο. Ἡ Παλμύρα ἦταν καταδικασμένη. Μὰ δὲν ἔνιωζε τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό της, ὅσο γιὰ τὸ λαό της ποὺ θὰ παραδιδόταν στὴ σκλαβιά. Οἱ Ρωμαῖοι ἔκαναν διαρκῶς ἐπιθέσεις. Ψηλὰ ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις, τοὺς ἔβλεπαν νὰ λαδώνουν τὶς μηχανές τους. Ἔπειτα ἕνα πρωί, ἕνα λίγο πρωτοῦ βγῇ ὁ ἥλιος, ἀκούσανε πολλὲς κραυγὲς μαζί. Ὁλοι ἀπὸ κάτω κι' ἔτρεξαν στὰ ὀχυρώματα. Ἡ Ζηνοβία, φορῶντας τὴν πολεμικὴ της πανοπλία, στεκόταν στὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ κάστρου καὶ κύτταζε συλλογισμένη. Ἡ μεγάλη ἐπίθεσι ἀρχίζε. Τεράστιες σκάλες γαντζώσανε στὰ τείχη. Καὶ στὸ ἀνοιγμα τῶν ἐπάλξεων, κεφάλια Ρωμαίων φάνηκαν. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ προχωροῦσαν σφιχτοδεμένοι ὁπλίτες. Σὲ λίγο, οἱ πρῶτοι πολεμιστὲς εἶχαν κατορθώσει νὰ πηδήσουν μέσα στὰ τείχη. Καὶ χτυπιόντουσαν μὲ λύσσα.

Τὸ μέγεθος τῆς προδοσίας φάνηκε γρήγορα. Ὁλάκερη ἡ ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου παραδόθηκε χωρὶς σχεδὸν ἀντίστασι. Οἱ Ρωμαῖοι ἦταν πιὰ κύριοι τῆς καταστάσεως. Ἡ Ζηνοβία γεμάτη πληγὲς στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια, ἀποφάσισε νὰ δραπετεύσῃ. Κατέβηκε γρήγορα ἀπὸ τὰ τείχη καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Λογγίνου, μεταμορφώθηκε σὲ ἁπλὸ στρατιώτη. Καβάλλα τότε πάνω σ' ἕνα γρήγορο ἄτι, πέρασε ἀνάμεσα στοὺς Ρωμαίους καὶ χάθηκε στὸν ὁρίζοντα σὰν τὴν ἀστραπή. Μὰ καὶ πάλι κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς της τὴν εἶδε καὶ τὴν πρόδωσε. Πιάστηκε καὶ μεταφέρθηκε στὴ Ρώμη αἰχμάλωτος. Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτορας τῆς φέρθηκε σκληρά. Ἁλυσοδεμένη τὴν περιέφερε στοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσάς του γιὰ νὰ δῇ ὁ λαὸς τὸ θριαμβό του καὶ τὸ τραγικὸ κατάντημα μιᾶς μεγάλης βασίλισσας. Ἔπειτα, ἀφοῦ τελείωσε τὴν «περιφορά» της, τὴν ἔστειλε ἐξόριστη σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, τὸ Τιμπούρ. Ἐκεῖ ἡ Ζηνοβία πέθανε γρήγορα, ἄρρωστη καὶ ξεχασμένη ἀπ' ὅλους...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ἀγάπη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Τί σκεφτόσαστε, Έλενα; ρώτησε ὁ Γκρουζώφ, ὁ ἱμπρεσσάριος. Ποτὲ δὲ σᾶς εἶδα τόσο συλλογισμένη ὅσο σήμερα...

Ἡ συνομιλήτριά του στήλωσε τὰ μεγάλα μάτια της πάνω του.

— Συλλογίζομαι ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησα, ἀπάντησε. Συλλογίζομαι τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη...

Ἀναστέναξε καὶ ρώτησε σὲ λίγο:

— Τὸ ξέρετε πὼς εἶμαι Πολωνέζα... ἀπὸ τὸ Πουλτοῦσκ;

— Ναί, Ἔλενα, μοῦ τὸ ἔχετε πῆ, ἀπάντησε ὁ Γκρουζώφ. Ἀλλ' εἶναι καλύτερο νὰ μὴν τὸ λέτε...

Τὰ μάτια τῆς νεαρῆς γυναίκας ἔλαμψαν.

— Γιατί νὰ μὴν τὸ λέω, Σέργιε Ἰβάνοβιτς; ρώτησε. Μήπως, γιὰ νὰ στερεώσω τὴν καλλιτεχνική μου φήμη, πρέπει νὰ κρύψω ἀκόμη καὶ τὸ ὅτι ἤμουν ἀλλοτε μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ πὼς τώρα...

— Εἴπατε ὅτι ἤσαστε εὐτυχισμένη σύζυγος; ρώτησε. Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω... Καὶ ὁ σύζυγός σας;...

— Ἔχασα ξαφνικά, τὰ ἴχνη του, ἀπάντησε ἡ Ἔλενα. Πάει καιρὸς ἀπὸ τότε... Λεγόταν Πέτρος Σμίγκλυ... Ἦταν ἕνας πολὺ καλὸς συνθέτης... Ἀγαπιόμασταν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πηγαίναμε μαζὶ στὸ σχολεῖο... Ἦταν μιὰ μεγάλη ἀγάπη καὶ μεγάλος μουσικός. Ἂν βρισκόμουν πάντοτε κοντά του...

— Τὸν ἐγκαταλείψατε;

— Νὰ τὸν ἐγκαταλείψω; Ὄχι! Τὸν λάτρευα! Καὶ ἤμαστε τόσο εὐτυχισμένοι καὶ οἱ δυό... Ἀλλά, σὲ λίγο, ξέσπασε ἡ ἐπανάσταση... Ὁ Πέτρος εἶχε τρέλα νὰ καταταχθῆ ἀπὸ τοὺς πρώτους. Γιατί ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα του. Ἐγὼ ἔμεινα στὸ Πουλτοῦσκ... Ἀλλ' οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς Πολωνίας ἦταν πολὺ λίγοι καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες τὰ στρατεύματα τοῦ τσάρου Ἀλεξάνδρου κυρίευσαν τὴ Βαρσοβία κι' ἀπὸ κεῖ ξεχύθηκαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις... Ἀπὸ τότε ἄχασα τὰ ἴχνη του. Τί ἀπόγινε; Ἐσκοτώθηκε στὸν πόλεμο ἢ ζῆ ἀκόμη; Κι' ἂν ζῆ ποῦ βρίσκεται;... Νομίζετε, λοιπόν, πὼς ἤρθα στὴν Πετρούπολι, γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἰδῶ τὸν τσάρο καὶ τοὺς Ρώσους μεγιστᾶνες νὰ μ' ἐπευφημοῦν;.. Ὄχι, φίλε μου! Ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ ξαναβρῶ τὸν ἄντρα μου ἢ νὰ μάθω τί ἀπόγινε. Οἱ Ρῶσοι, ἀφοῦ κατέστειλαν τὴν ἐπανάστασι, πῆραν ὡς ὁμήρους χιλιάδες Πολωνούς... Μπορεῖ ὁ Πέτρος μου νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα σ' αὐτούς...

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Πρέπει νὰ ξέρετε, Σέργιε Ἰβάνοβιτς, πὼς θἄδινα ὅλη μου τὴν περιουσία καὶ θὰ θυσίαζα πρόθυμα κι' αὐτὴ τὴν καλλιτεχνική μου δόξα, γιὰ νὰ μάθω τί ἀπόγινε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἔπαψα οὔτε στιγμὴ ν' ἀγαπάω...

Ὁ ἱμπρεσσάριος τῆς χάϊδεψε μὲ στοργὴ τὸ πρόσωπο.

— Θὰ μὲ βρῆτε πάντα πρόθυμο, ἂν οἱ ὑπηρεσίες μου μποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν σὲ κάτι, τῆς εἶπε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἡ Ἔλενα Βραζινσκάϊα, ὅπως ἦταν τὸ καλλιτεχνικό ὄνομα ποὺ εἶχε διαλέξει, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀποφάσισε νὰ βγῆ στὸ θέατρο, θριάμβευε σ' ἕνα καινούργιο μουσικὸ ἔργο. Τὸ «Αὐτοκρατορικὸ θέατρο» τῆς Πετρουπόλεως σείστηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Ἀλλ' ἡ καλλιτέχνις ἔμεινε ἀσυγκίνητη σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις. Κι' ὅταν τελείωσε ἡ παράστασι, ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς τὴν βρῆκε νὰ κλαίη μὲ λυγμοὺς μέσα στὸ καμαρίνι της.

— Κλαῖτε μιὰ μέρα σὰν τὴ σημερινή; τῆς φώναξε. Ὅλη ἡ Πετρούπολι μιλάει γιὰ σᾶς ἀπόψε καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μὴν σᾶς θεωρῆ σὰν τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα ποὺ κόσμου.

— Ἀλλὰ τὸ ξέρετε πὼς δὲν εἶμαι εὐτυχισμένη, Σέργιε Ἰβάνοβιτς, ἀπάντησε ἡ Ἔλενα. Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἐπευφημίες καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲ βρίσκεται κοντά μου ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ λατρεύω στὸν κόσμο; Δὲν ξέρω ἂν ἤμουν πλασμένη γιὰ καλλιτέχνις... Ἀλλὰ ἱμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πὼς, χωρὶς τὸν πόθο νὰ ξαναβρῶ τὸν ἄντρα μου, δὲν θ' ἀκολουθοῦσα ποτὲ τὸ δρόμο τοῦ θεάτρου... Μὲ καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ σᾶς πῶ; Τὸ θέατρο δὲν εἶναι γιὰ μένα σκοπός, ἀλλ' ἕνα μέσον ποὺ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ γυρίζω ἀπὸ πόλι σὲ πόλι γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη του...

Ποτὲ ἄλλοτε ὁ Γκρουζὼφ δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλάη μὲ τόση ἔξαψι.

— Ἔλενα, τῆς εἶπε, πρέπει νὰ ἡρεμήσετε. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας, ἔχω ἀναθέσει στὰ καλύτερα λαγωνικά τῆς Πετρουπόλεως ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τοῦ Πέτρου-Σμίγκλυ. Ποιός ξέρει ἂν δὲν μᾶς φέρουν εὐχάριστες εἰδήσεις ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... Στὸ μεταξύ, θὰ ἤσας παρακαλέσω νὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε... Θὰ προσκαλέσω καὶ μερικοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους, γιατὶ φοβᾶμαι μήπως ἡ δική μου μόνον συντροφιὰ σᾶς κάμη νὰ πλήξετε. Θὰ θέλατε νὰ πᾶμε στὸ «Ντοματρόϊ»;

Ἡ Ἔλενα δέχτηκε, στὸ τέλος, τὴν πρόσκλησι τοῦ ἱμπρεσσαρίου της Τὸ «Ντοματρόϊ» ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα κέντρα τῆ Πετρουπόλεως καὶ φημιζόταν ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ κουζίνα του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὑπέροχη ὀρχήστρα τοῦ Μιχαὴλ Ραμπάνοβιτς, ποὺ ἔπαιζε ἐκεῖ κάθε βράδυ.

Ἡ Ἔλενα ἔφαγε χωρὶς ὄρεξι καὶ δὲν ἔδειξε κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς συζητήσεις τῶν πέντε ἢ ἕξη φίλων ποὺ ὁ Γκρουζὼφ εἶχε προσκαλέσει στὸ τραπέζι τους. Ἀλλά, ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Συγχρόνως περίεργες λάμψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Τὸ κομμάτι ποὺ ἔπαιζε ἡ ὀρχήστρα τῆς ἦταν ἄγνωστο. Δὲν τὸ εἶχε ἀκούσει ποτὲ ἀλλοτε ὡς τότε. Κι' ὡστόσο, ἡ μουσικὴ του τῆς φαινόταν πολὺ γνώριμη. Ἕνας μόνον ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ τὴ γράψη: Αὐτὸς ποὺ ἀναζητοῦσε ἀπὸ τόσον καιρό... Ὁ Πέτρος της, λοιπόν, ζοῦσε;...

Μόλις τελείωσε αὐτὸ τὸ κομμάτι, ἡ Ἔλενα παρακάλεσε τὸν Γκρουζὼφ νὰ πάνε μαζὶ στὴν ὀρχήστρα. Κι' ἐκεῖ παρακάλεσε τὸν Ραμπάνοβιτς νὰ τῆς πῆ ποιὸς εἶχε γράψει αὐτὸ τὸ κομμάτι.

— Ἕνας φτωχὸς διάβολος, ἀπάντησε ὁ μουσικός.

— Τ' ὄνομά του;

— Πατατένκο ἢ κάπως ἔτσι... Γράφει κάπου - κάπου μερικὰ πολὺ ὄμορφα κομμάτια καὶ τοῦ τ' ἀγοράζω...

— Ξέρετε ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ;

— Ὄχι. Μιλάει πολὺ λίγο κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ μάθη κανεὶς τίποτε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Αὔριο, ὅμως, θαρθῆ ἐδῶ γιὰ νὰ εἰσπράξη τὸ ποσὸ ποὺ τοῦ ἔχω ὑποσχεθῆ... Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ τὸν στείλω στὸ ξενοδοχεῖο σας...

— Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γι' αὐτό, εἶπε ἡ Ἔλενα. Πέστε του ὅτι μοῦ ἀρέσει ἡ μουσικὴ του κι' ὅτι θέλω νὰ τοῦ δώσω κάποια παραγγελία...

Ἡ Ἔλενα δὲν ἔκλεισε μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα. Καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ κατέβηκε ἀπὸ νωρὶς στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου, περιμένοντας τὴν ἐπίσκεψη τοῦ μουσικοῦ.

Τὸ ἔνστικτό της δὲν τὴν εἶχε ἀπατήσει. Ὁ Πατατένκο δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Πέτρο Σμίγκλυ. Οἱ Ρῶσοι τὸν εἶχαν πάρει σῶπα καὶ πέρασαν τρία χρόνια ὥσπου νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο. Γύρισε τότε στὸ Πουλτόνσκ, ὅπου, ὅμως, ἔμαθε πὼς ἡ ἀγαπημένη του Ἔλενα εἶχε φύγει γιὰ τὴ Ρωσία. Ἡ εἴδησι αὐτὴ τὸν βύθισε σὲ μεγάλη λύπη κι' ἄρχισε νὰ γυρίζη ἀπὸ πόλι σὲ πόλι μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως εὕρισκε τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε. Στὶς περιπλανήσεις του εἶχε διασταυρωθῆ πολλὲς φορὲς μὲ τὴν Βραζινσκάϊα, ποὺ ὅλοι ἔλεγαν πὼς ἦταν ἡ μεγαλύτερη τραγουδίστρια τῆς ἐποχῆς της. Ἀλλὰ δὲν εἶχε φανταστῆ ποτὲ πὼς κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα κρυβόταν ἡ μικρὴ του Ἔλενα, ποὺ μὲ τόση λύπη ἀναζητοῦσε.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ξαναγύρισαν σὲ λίγο στὴ Βαρσοβία. Κι' ὁ Σμίγκλυ, ξαναρίχτηκε στὴ δουλειὰ κι' ἔγινε ἕνας μεγάλος μουσικός, ποὺ τ' ὄνομά του ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς πατρίδας καὶ τῆς ἐποχῆς του. Ὅσο γιὰ τὴν Ἔλενα, δὲν ξαναεμφανίστηκε ποτὲ πιὰ στὸ θέατρο κι' ἄφησε τὴ φήμη της νὰ σβύση σιγὰ - σιγά. Εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐτυχία. Ὅλα τὰ ἄλλα τῆς ἦταν πιὰ ἀδιάφορα.

ΠΙΕΡ ΖΟΥΡΝΤΑΝ

Ὁ ἱμπρεσσάριος τῆς χάϊδεψε μὲ στοργὴ τὸ πρόσωπο.

Ἡ Ξηροραδιογραφία

Μιὰ νέα διαγνωστικὴ μέθοδος

Σὲ περιπτώσεις κατάγματος, πρέπει νὰ βγῆ ἀμέσως ἀκτινογραφία, ὥστε νὰ διατυπωθῆ ἡ ἰατρικὴ διάγνωσις ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα καὶ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ ἐπιβαλλομένη θεραπεία, δίχως καθυστέρησι. Γι' αὐτό, ὁ γιατρὸς ἐξετάζει τὴν ἀκτινογραφικὴ πλάκα, ὑγρὴ ἀκόμη, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐμφάνισί της.

Τώρα λοιπὸν μιὰ νέα τεχνικὴ ἐπιτρέπει ἀκόμη γρηγορώτερη διάγνωσι, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, καὶ μάλιστα δίχως τὸ μπελᾶ τῆς ὑγρῆς φωτογραφικῆς πλάκας. Πρόκειται γιὰ ἐφαρμογὴ τῆς «ξηρογραφίας», ποὺ ἔχει πάρει τὴ χαρακτηριστικὴ ὀνομασία «ξηροραδιογραφία».

Ἡ ξηρογραφία εἶναι μιὰ μέθοδος ποὺ χρησιμοποιεῖται ἐδῶ καὶ καμπόσον καιρὸ στὶς γραφικὲς τέχνες. Ἡ ξηροραδιογραφία ὅμως ἀποτελεῖ κάτι τὸ ἐντελῶς καινούργιο. Ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ ὄνομά της, ἡ ξηρογραφία εἶναι μιὰ τεχνικὴ ποὺ δὲ μεταχειρίζεται καθόλου ὑγρά, ὅπως ἡ κοινὴ φωτογραφία. Στηρίζεται στὸν ἠλεκτρισμὸ καὶ στὶς περίεργες ἰδιότητες ὡρισμένων οὐσιῶν ποὺ ὀνομάζονται «ἡμιαγωγοί». Ὅπως ξέρομε ἀπὸ τὴ φυσική, ὑπάρχουν ὑλικὰ εὐηλεκτραγωγὰ καὶ δυσηλεκτραγωγά. Τὰ πρῶτα ἀφίνουν νὰ περνάη ἐλεύθερα ὁ ἠλεκτρισμός, ἐνῶ τὰ δεύτερα ἐμποδίζουν τὴ διάβασί του. Τὰ μέταλλα, τὸ νερὸ κλπ. εἶναι καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἡ πορσελάνη, τὸ γυαλί, τὸ ξύλο (στεγνό), τὸ καουτσοὺκ ἀπομονώνουν ἀπὸ τὸν ἠλεκτρισμό.

Οἱ «ἡμιαγωγοὶ» οὐσίες βρίσκονται ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ κατηγορίες. Στὰ σκοτεινά, εἶναι κακοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ συγκρατοῦν ἐπομένως ἕνα ἠλεκτρικὸ φορτίο. Ὅταν ὅμως πέσῃ πάνω τους φῶς ἢ ἀκτῖνες Χ, γίνονται εὐηλεκτραγωγὲς καὶ ἀφίνουν νὰ φύγη τὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο τους.

Ἡ καταλληλότερη ἀπὸ τὶς οὐσίες αὐτὲς γιὰ τεχνικὲς ἐφαρμογὲς εἶναι τὸ σελήνιον. Αὐτὸ χρησιμοποιεῖται στὴν ξηροραδιογραφία.

Ἕνα μεταλλινο ἔλασμα ἀντικαθιστᾶ στὴν ξηροραδιογραφία τὸ κοινὸ φωτογραφικὸ φίλμ. Ἔχει διαστάσεις 22 ἐπὶ 35 ἑκατοστόμετρα, εἶναι δηλαδὴ λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ σελίδα τοῦ «Θησαυροῦ». Ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ ἀλουμίνιο, εἶναι ἀκεπασμένο στὴ μιὰ ἐπιφάνειά του μ' ἕνα λεπτὸ στρῶμα σεληνίου καὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα ξύλινο πλαίσιο.

Τὸ ἀλουμίνιο ἔχει δυὸ προορισμούς: Χρησιμεύει ὡς βάσις γιὰ τὸ λεπτὸ στρῶμα τοῦ σεληνίου καὶ δέχεται τὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο ποὺ διαφεύγει ἀπ' αὐτὸ ὅταν ἐκτεθῆ στὶς ἀκτῖνες Χ.

Ὅταν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὴ ἡ «πλάκα», ἠλεκτρίζουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σεληνίου περνῶντας ἀπὸ πάνω της μιὰ «βούρτσα» ἀπὸ σύρματα φορτισμένα μὲ θετικὸ ἠλεκτρισμὸ πολὺ μεγάλου «βολτάζ». Ἔτσι, τὸ σελήνιον γεμίζει ἀπὸ ἠλεκτρόνια, ποὺ τὰ συγκρατεῖ καὶ δὲν τ' ἀφίνει νὰ φύγουν. Ἡ προετοιμασία αὐτὴ γίνεται στὸ σκοτάδι.

Ἂς ὑποθέσωμε τώρα ὅτι θέλομε νὰ ἀκτινογραφήσωμε ἕνα χέρι. Ἂν τὸ τοποθετήσωμε ἀνάμεσα στὸ ἠλεκτρισμένο φύλλο καὶ τὴ συσκευὴ τῶν ἀκτίνων Χ, ἕνα ποσοστὸ τῶν ἀκτίνων ἀπορροφᾶται ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς τοῦ χεριοῦ (περισσότερο ἀπὸ τὰ ὀστᾶ, λιγώτερο ἀπὸ τοὺς μῦς, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, κλπ.). Τὸ ὑπόλοιπο διαπερνᾶει τὸ χέρι καὶ πέφτει πάνω στὸ ἠλεκτρισμένο φύλλο, σ' ἄλλα σημεῖα πιὸ πολὺ καὶ σ' ἄλλα πιὸ λίγο.

Ὅπου πέφτουν λοιπὸν οἱ ἀκτῖνες, τὸ σελήνιον γίνεται περισσότερο ἢ λιγώτερο εὐηλεκτραγωγὸ καὶ ἀφίνει νὰ φύγη ἕνα μέρος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ του καὶ νὰ διασκορπιστῆ στὸ ἀλουμίνιο. Στὰ σημεῖα ὅπου δὲν τὸ βρίσκουν οἱ ἀκτῖνες, τὸ σελήνιον μένει ἀμετάβλητο καὶ συγκρατεῖ ὅλο τὸν ἠλεκτρισμό του.

Ἔτσι, σχηματίζεται πάνω στὸ σελήνιον μιὰ ἀόρατη «ἠλεκτρικὴ εἰκόνα» τοῦ χεριοῦ, στὴν ὁποία οἱ φωτοσκιάσεις ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τοπικὲς διαφορὲς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φορτίου.

Γιὰ νὰ γίνη ὁρατὴ αὐτὴ ἡ εἰκόνα, χρειάζεται «ἐμφάνισι», ποὺ δὲν γίνεται ὅμως μὲ ὑγρά, ὅπως στὴ φωτογραφία, ἀλλὰ μὲ μιὰ εἰδικὴ σκόνη σκούρου χρώματος. Ἡ σκόνη αὐτὴ ἠλεκτρίζεται πρῶτα ἀρνητικά, μὲ μιὰ κατάλληλη συσκευή. Ὕστερα τὴ σκορπίζουν πάνω στὸ σελήνιον.

Ὅπου λοιπὸν τὸ σελήνιον ἔχει θετικὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο, τραβᾶει καὶ συγκρατεῖ τοὺς ἀρνητικὰ ἠλεκτρισμένους κόκκους τῆς σκόνης.

Στὰ μέρη ὅμως ποὺ ἔχουν χάσει τὸν ἠλεκτρισμό τους ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων, δὲν κολλᾶνε καθόλου οἱ κόκκοι τῆς σκόνης, ἀλλὰ κυλᾶνε καὶ φεύγουν.

Ἔτσι σχηματίζεται μιὰ εἰκόνα τοῦ χεριοῦ, μ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες.

Μὲ τὴ νέα μέθοδο τῆς ξηροραδιογραφίας, ἡ εἰκόνα τοῦ κεφαλιοῦ δὲ δείχνει ἁπλῶς καὶ μόνο τὰ ὀστᾶ τοῦ κρανίου, ἀλλὰ καὶ τοὺς μῦς, τὰ ὄργανα καὶ ὅλους τοὺς ἱστούς.

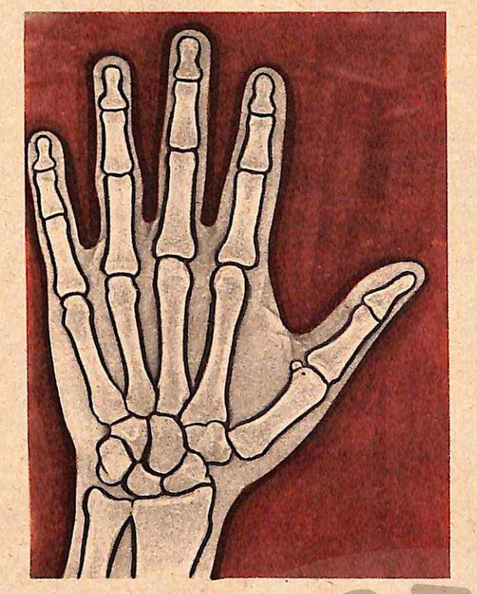

Ἡ εἰκόνα ἑνὸς χεριοῦ, ὅπως βγαίνει μὲ τὴ μέθοδο τῆς ξηροραδιογραφίας.

Γιὰ νὰ βγάλουν ὕστερα ἕνα ἀντίτυπο αὐτῆς τῆς εἰκόνας, χρησιμοποιοῦν ἕνα εἰδικὸ ἠλεκτρισμένο χαρτί, ποὺ τὸ ἐφαρμόζουν πάνω ἀπὸ τὴν πλάκα. Ἡ εἰκόνα μεταφέρεται τότε στὸ χαρτὶ κι' γίνεται ἀκριβῶς ὁμοία μὲ τὴν πραγματικότητα, ἐνῶ στὴν πλάκα εἶναι ἀνεστραμμένη (ὅπως θὰ φαινότανε μέσα σ' ἕνα καθρέφτη). Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ φωτογραφηθῆ ἁπλῶς ἡ ἀρχικὴ εἰκόνα τῆς πλάκας, ὥστε νὰ διατηρηθῆ ἕνα μόνιμο ἀντίτυπό της.

Ἡ ξηροραδιογραφία παρουσιάζει σπουδαῖα πλεονεκτήματα ἀπέναντι τῆς κοινῆς ἀκτινογραφίας. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, χρειάζεται λιγώτερη ὥρα.

Ἡ πλάκα ἠλεκτρίζεται σὲ 10 δευτερόλεπτα καὶ ἡ σκόνη σὲ 20.

Ὁλόκληρη λοιπὸν ἡ διαδικασία τῆς ἀκτινογραφήσεως μπορεῖ νὰ γίνη σὲ 2 λεπτὰ τὸ πολύ.

Ἀφοῦ ὁ γιατρὸς μελετήσῃ ἐπισταμένως τὴν εἰκόνα καὶ βγῆ τὸ ἀντίτυπό της, σκουπίζεται ἁπλῶς ἡ πλάκα μὲ μιὰ βούρτσα κι' εἶναι ἕτοιμη γιὰ νὰ ξαναχρησιμοποιηθῆ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁσεσδήποτε φορές, χωρὶς νὰ πάθη καμμιὰ φθορὰ ἡ ἀλλοίωσι.

Τὰ ὑλικὰ καὶ οἱ συσκευὲς ποὺ χρησιμεύουν γι' αὐτὴ τὴ μέθοδο, εἶναι πολὺ πιὸ εὐκολομεταχείριστα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα φωτογραφικὰ σύνεργα, πιάνουν μικρότερο χῶρο καὶ εἶναι εὐκολώτερα στὴ χρῆσι τους.

Ἔπειτα, οἱ ξηροραδιογραφικὲς πλάκες δὲν ἐπηρεάζονται καθόλου ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων, ἐνῶ τὰ κοινὰ φίλμ καταστρέφονται ἀπ' αὐτήν.

Σὲ περίπτωσι λοιπὸν ἀτομικοῦ πολέμου, ἡ ξηροραδιογραφία θ' ἀποδειχτῆ ἀληθινὰ ἀνεκτίμητη γιὰ τὶς χῶρες ποὺ θὰ ὑποστοῦν ἀτομικὲς ἐπιθέσεις.

Τέλος, οἱ εἰκόνες τῆς ξηροραδιογραφίας παρουσιάζουν πολὺ περισσότερες καὶ εὐκρινέστερες λεπτομέρειες ἀπὸ τὶς κοινὲς ἀκτινογραφίες. Σὲ μιὰ εἰκόνα τοῦ κεφαλιοῦ π. χ. διακρίνονται καθαρά, ὄχι μόνο τὰ ὀστᾶ τοῦ κρανίου, ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα, οἱ μῦς, τὸ λίπος, τὰ ὄργανα τοῦ λάρυγγος, κλπ. Συνεπῶς, μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο μπορεῖ νὰ ἐξετασθῆ ἡ κατάστασι διαφόρων ἱστῶν ποὺ δὲν θὰ ξεχώριζαν καθόλου σὲ μιὰ ἁπλὴ ἀκτινογραφία.

Εἶναι ἀδύνατο λοιπὸν νὰ προβλεφτοῦν ὅλες οἱ πιθανὲς ἐφαρμογὲς της στὴ διαγνωστική.

Ἔχει ὡστόσο κι' ἕνα ἀρκετὰ σοβαρὸ μειονέκτημα αὐτὴ ἡ μέθοδος τῆς ξηροραδιογραφίας:

Ἡ ἔκθεσις στὶς ἀκτῖνες Χ πρέπει νὰ διαρκέσῃ περισσότερο παρὰ ὅσο γιὰ τὶς κοινὲς ἀκτινογραφίες. Δὲν εἶναι ὅμως φρόνιμο νὰ ἐπιδροῦν πάρα πολλὴ ὥρα οἱ ἀκτῖνες στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, γιατὶ μπορεῖ νὰ τοῦ προκαλέσουν διάφορες σοβαρὲς βλάβες.

Γι' αὐτό, ἡ ξηροραδιογραφία ἐφαρμόζεται γιὰ τὴν ὥρα μόνο γιὰ τὰ χέρια, τὰ πόδια, κλπ., γιὰ τὰ λεπτότερα δηλαδὴ μέρη τοῦ σώματος, ποὺ τὰ διαπερνοῦν εὐκολώτερα οἱ ἀκτῖνες Χ.

Το ἔγκλημα ἑνός λόρδου

Λίγο νερὸ τοῦ χάλασε τὰ σχέδια!

ΔΕΝ φαινόταν καθόλου φτιαγμένος γιὰ καρδιοκατακτητὴς ὁ Φρέντερικ Σμώλ. Δὲν ἦταν οὔτε ψηλός, οὔτε ὡραῖος. Εἶχε μέτριο ἀνάστημα, κοκκινωπὸ πρόσωπο, γκρίζα μαλλιὰ καὶ μουστάκι, κι' ἐπιπλέον κούτσαινε ἐλαφρὰ ἀπ' τὸ ἕνα πόδι. Κι' ὅμως εἶχε ἀρκετὲς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες.

Τὸ «μυστικὸ ὅπλο» του ἦταν ἡ φωνή του — μιὰ ὡραία φωνὴ τενόρου. Ὅπου πήγαινε, φρόντιζε νὰ λάθη μέρος στὴν τοπικὴ ἐκκλησιαστικὴ χορῳδία. Κι' ὅλοι τὸν δέχονταν στὰ σπίτια τους, γιὰ τὴν εὐχαρίστησι ν' ἀκούσουν τὸ τραγοῦδι του.

Ὅπως βεβαίωνε ὁ ἴδιος, ἦταν κοσμογυρισμένος καὶ ἐφευρέτης. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, οἱ μόνες «ἐφευρέσεις» του ἦσαν...οἱ φανταστικὲς ἱστορίες ποὺ διηγεῖτο γιὰ τὸν ἑαυτό του!

Εἶχε γεννηθῆ στὸ Πόρτλαντ, τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Μέην. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶχε ἀνοίξει ἕνα μπακάλικο σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Φαίνεται ὅμως πὼς ἐνδιαφερότανε πολὺ περισσότερο γιὰ τὶς ἐρωτοδουλειές του, παρὰ γιὰ τὸ μαγαζί του. Ὅπως ἦταν λοιπὸν φυσικό, τὸ 1899 κήρυξε πτώχευσι, ἔκλεισε τὸ μπακάλικό του κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ Πόρτλαντ.

Ἴσως νὰ συνέτεινε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί του καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸν κυνηγούσανε κάμποσοι ἐξαγριωμένοι σύζυγοι, γιατὶ εἶχε ξεμυαλίσει τὶς γυναῖκες τους... Τουλάχιστον ἔτσι εἶπαν τότε οἱ κακὲς γλῶσσες!

Ὁ ἑπόμενος σταθμός του ἦταν ἡ Βοστώνη. Ὅταν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του ἐκεῖ, εἶχε ἀρκετὰ λεφτὰ—πρᾶγμα ποὺ γεννάει τὴν ὑπόνοια ὅτι ἦταν δολιὰ ἡ χρεωκοπία του στὸ Πόρτλαντ. Πάντως, στὴν πόλι αὐτὴ δὲν ἤξερα τὸ παρελθόν του, κι' ἔτσι μπόρεσε ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται ὡς μεσίτης. Στὶς ἐλεύθερες ὧρες του, κυνηγοῦσε τὶς ὁμορφες γυναῖκες. Σημεῖωνε δὲ ἀξιόλογη ἐπιτυχία καὶ στὶς δυὸ αὐτὲς «δουλειές» — ἴσως περισσότερο στὴ δεύτερη, γιατὶ οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι... Ὕστερα ἐμεινε ἕνα χρονικὸ διάστημα στὸ Μίνοτ, ὅπου γνώρισε μιὰ κοπέλλα ὀνόματι Νέττι Νταίβις. Ἐνθουσιάστηκε δὲ τόσο μαζί της, ὥστε τὴν παντρεύτηκε. Εἶχε ὅμως τὴν ἀτυχία νὰ χηρέψῃ ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο συζυγικῆς ζωῆς. Ἡ δυστυχισμένη Νέττι πέθανε πάνω στὸν τοκετό. Ὁ Σμὼλ ξαναγύρισε τότε στὴ Βοστώνη καὶ στὶς μεσιτεὲς του, καὶ παρηγορήθηκε γρήγορα γιὰ τὴ χηρεία του. Διάφορα σκάνδαλα ποὺ δημιούργησε, τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγη πάλι ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ πάῃ στὸ Σάλεμ τῆς Μασσαχουσέτης.

Ἡ ὁμορφότερη κοπέλλα αὐτῆς τῆς πόλεως ἦταν τότε κάποια Λάουρα Πάτερσον. Ὁ Σμὼλ τὴν πολιόρκησε συστηματικὰ καὶ, μὲ τὴν τέχνη καὶ τὴν πεῖρα του, δὲν ἄργησε νὰ τὴν κατακτήσῃ. Μόνο ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν παντρευτῇ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ χαρῇ τὰ κάλλη της. Ὡστόσο, δὲν εἶχε καθόλου στὸ μυαλό του νὰ φροντίσῃ, μετὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ γάμο του. Μπλέχτηκε λοιπὸν γρήγορα σὲ μιὰ σκανδαλώδη ὑπόθεσι συζυγικῆς ἀπιστίας καὶ, τὸ 1908, πῆρε διαζύγιο.

Ξαναπῆγε ὕστερα στὴ Βοστώνη, ἔμεινε λίγο καιρὸ καὶ ξαναφυγε βιαστικά, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ δυὸ ἀπατημένους συζύγους, ποὺ εἶχαν ὁρκιστῆ νὰ τὸν σκοτώσουνε.

Τὸ ἑπόμενο πεδίο τῆς δράσεώς του ἦταν τὸ Σαούθμπορο τῆς Μασσαχουσέτης. Ἐκεῖ γνώρισε τὴν ὁμορφη Φλόρενς Κοῦρυ. Τὴν ἐρωτεύτηκε, ἰδίως γιὰ τὰ μακριὰ μαῦρα μαλλιά της, καὶ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1911.

Τὴν ἀνοίξι τοῦ 1914, τὸ ἀντρόγυνο ἀγόρασε μιὰ βιλλίτσα στὸ Μάουνταιν Βιού, στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Ὀσίπη, κι' ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ παντρευόταν πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του, ὁ Σμὼλ δὲν ἀργοῦσε νὰ μετανοιώσῃ γιατὶ εἶχε θυσιάσει τὴν ἐλευθερία του.

Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἔγινε καὶ τώρα. Ἡ Μοῖρα τὸν εἶχε ἀπαλλάξει ἀπ' τὴν πρώτη του γυναῖκα καὶ τὰ δικαστήρια ἀπὸ τὴ δεύτερη. Μὲ τὴν τρίτη ὅμως... τὰ βρῆκε σκοῦρα!

Ἡ Φλόρενς ἦταν μιὰ γερὴ γυναικάρα, 9 χρόνια μικρότερή του. Ξεχείλιζε ἀπὸ ὑγεία καὶ δὲν εἶχε καθόλου στὸ νοῦ της νὰ τοῦ δώσῃ διαζύγιο... Ἤξερε πὼς ὁ ἐρωτόλητος Σμὼλ εἶχε ἀγοράσει μιὰ μικρὴ βενζινάκατο καὶ πὼς πήγαινε περίπατο μ' αὐτήν, στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λίμνης μαζὶ μὲ διάφορες ὡραίες κυρίες καὶ δεσποινίδες τοῦ τόπου. Ὑποπτευόταν ἐπίσης ὅτι τὰ συχνὰ ταξίδια του στὴ Βοστώνη («γιὰ ὑποθέσεις του») εἶχαν ἐντελῶς διαφορετικὸ σκοπό... Μάλωνε γιὰ καλὰ μαζί του γι' αὐτὲς τὶς «μουρνταριές» του, τὸν γκρίνιαζε. τὸν φοβέριζε, δὲν ἐννοοῦσε ὅμως νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ τῆς φύγῃ. Ἦταν γυναῖκα του νόμιμη καὶ δὲν εἶχε καθόλου σκοπὸ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὰ δικαιώματά της. Σ' ὅλη του τὴ ζωή, ὁ Σμὼλ κατάφερνε πάντα νὰ ξεμπλέκη ἀνώδυνα ἀπὸ τὶς περιπέτειές του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔβλεπε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὴ δολοφονήσῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτήν.

Σὰν «ἐφευρέτης» ποὺ ἦταν, βρῆκε τὸν καλύτερο τρόπο γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του, ἐξασφαλίζοντας συγχρόνως τὴν ἀτιμωρησία. Στὶς 27 Σεπτεμβρίου 1916, πρότεινε στὸ φίλο του "Ἐντουϊν Ὀ' Κόννορ νὰ τὸν συνοδέψῃ σ' ἕνα ταξίδι ποὺ θἄκανε τὴν ἄλλη μέρα στὴ Βοστώνη. Ἀφοῦ τὰ συμφωνήσανε, παράγγειλε στὸ μπακάλη του νὰ τοῦ στείλῃ τὸ ἑπόμενο πρωὶ στὸ σπίτι του μερικὰ ψώνια, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἕνα τενεκὲ πετρέλαιο. Ἔπειτα χτύπησε τὴ γυναίκα του μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὸ κεφάλι μ' ἕνα μαλυδοσωλῆνα. Τὴ στραγγάλισε κατόπιν μὲ μιὰ λουρίδα καραβόπανο, καὶ γιὰ νἄναι βέβαιος πὼς εἶχε πεθάνει τῆς ἔρριξε μιὰ-δυὸ σφαῖρες μὲ τὸ πιστόλι του.

Εἶχε φροντίσει στὸ μεταξὺ νὰ προμηθευτῇ κρυφὰ μιὰ ποσότητα «θερμίτη». Ἡ χημικὴ αὐτὴ οὐσία εἶναι ἕνα μίγμα ποὺ καίγεται ζωηρὰ καὶ παράγει πολὺ μεγάλη θερμότητα τόση ποὺ λυώνει τὸ σίδερο. Τὴ χρησιμοποιοῦν μάλιστα γιὰ τὴ συγκόλλησι μετάλλινων ἀντικειμένων. Ὁ Σμὼλ τοποθέτησε μὲ κατάλληλο τρόπο αὐτὴ τὴν οὐσία στὸ λαιμό, στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς γυναίκας του. Εἶχε σκαρώσει ἐξ ἄλλου ἕνα μηχανισμό, μ' ἕνα ξυπνητῆρι, μιὰ μπαταρία κι' ἕνα ἠλεκτρικὸ μπουζί.

Ξάπλωσε τὸ πτῶμα στὸ πάτωμα τῆς ἰσόγειας τραπεζαρίας, σκόρπισε γύρω ἄφθονο πετρέλαιο καὶ κανόνισε τὸ μηχάνημά του ἔτσι ὥστε νὰ πετάξῃ μιὰ σπίθα, σὲ ὡρισμένη ὥρα. Μ' αὐτὴν θἄπαιρνε φωτιὰ ἕνα πανὶ ποτισμένο μὲ πετρέλαιο καὶ ρετσίνι. Οἱ φλόγες θὰ μεταδίδονταν σ' ὅλη τὴν κάμαρα καὶ στὸ θερμίτη. Ἔτσι, θὰ καιγότανε καὶ θἄλυωνε τὸ κάθε τι: τὸ σπίτι, τὸ πτῶμα, οἱ σφαῖρες, τὸ σατανικὸ μηχάνημα, ὅλα...

Κι' αὐτὸ θὰ γινότανε ἑπτὰ ὧρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Σμὼλ γιὰ τὴ Βοστώνη! Ὅλοι θὰ πίστευαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δυστύχημα. Γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ σκηνοθεσία, ὅταν ἔφτασε ὁ ἀμαξᾶς, ποὺ εἶχε εἰδοποιήσει, ὁ Σμὼλ φώναζε, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας:

— Ἀντίο, ἀγάπη μου. θεύγω...

Σταμάτησε λίγο, σὰν ν' ἄκουγε τὴν ἀπάντησι τῆς γυναίκας του, καὶ πρόσθεσε ὕστερα:

— Ἔννοια σου, δὲ θὰ τὸ ξεχάσω.

Ἀνέβηκε ἔπειτα στ' ἁμάξι καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸ φίλο του ποὺ τὸν περίμενε...

Ἡ ἐφεύρεσί του πέτυχε. Τὴν ὡρισμένη ὥρα, τὸ σπίτι πῆρε φωτιὰ καὶ κάηκε ὁλόκληρο. Ὅταν ὅμως ὑποχώρησε καὶ γκρεμίστηκε τὸ πάτωμα τῆς τραπεζαρίας, τὸ πτῶμα, τὸ ξυπνητῆρι κι' ὅλα τ' ἄλλα πέσανε στὸ ὑπόγειο. Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν ὑπῆρχε ἕνα στρῶμα νεροῦ, ὕψους 10 πόντων. Προερχόταν ἀπὸ τὴ γειτονικὴ λίμνη, ποὺ εἶχε ἀνεβῇ ἡ στάθμη της ἀπὸ τὶς τελευταῖες βροχές, κι' εἶχε εἰσχωρήσει στὸ ὑπόγειο σιγὰ-σιγά, ἀπ' τοὺς τοίχους του, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ Σμώλ!

Ὅπως εἶπε ὁ εἰσαγγελεὺς στὴ δίκη τοῦ Σμώλ, «ἡ ὑγρὴ φύσις χάλασε τὸ σχέδιο ἑνὸς τελείου ἐγκλήματος».

Πράγματι, τὸ νερὸ ἔσβυσε τὶς φλόγες τοῦ θερμίτη, κι' ἔτσι τὸ πτῶμα τῆς Φλόρενς βρέθηκε κατόπιν, μισοκαμένο, μαζὶ μὲ ὁλοφάνερα ἴχνη τῆς διαβολικῆς ἐπινοήσεως τοῦ συζύγου της!

Φυσικά, ὁ Φρέντερικ Σμώλ, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ἡ ποινή του ἐκτελέσθηκε στὶς 15 Ἰανουαρίου 1918.

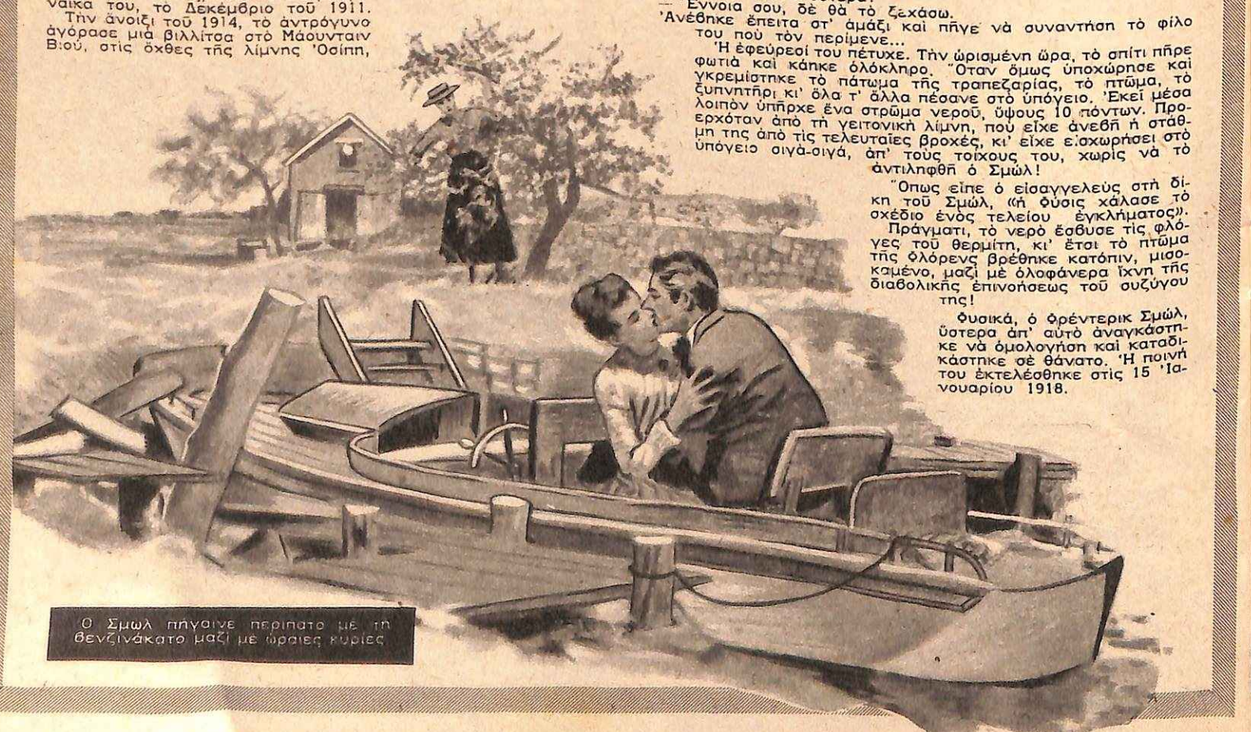

Ὁ Σμωλ πήγαινε περίπατο μὲ τὴ θενζινάκατο μαζὶ μὲ ὡραίες κυρίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙ

ἀπὸ τὴ Στεμνίτσα

Ἡ διαφόρητη Κουτσο-Εὐδοκία, τὰ κατορθώματά της καὶ τὸ τέλος

Ὁ Ρήγας Παλαμήδης, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀρχοντικὰ σπίτια τοῦ Μωριᾶ, εἶχε μεγάλη κτηματικὴ περιουσία στὴν Πελοπόννησο. Γιὰ νὰ τὴν πάρῃ πίσω ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν εἶχαν καταπατήσει κατὰ τὴν Ἐπανάστασι κι' ἀργότερα, ἀγωνίστηκε πολὺ στὰ δικαστήρια, μὰ τέλος πέθανε στὴν ψάθα. Αὐτοὶ οἱ δικαστικοὶ ἀγῶνες του, ποὺ ποτὲ του δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς τελειώσῃ, τὸν εἶχαν κάνει ἀντιπαθητικὸ σὲ πολλούς.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Παλαμήδης ἄρχισε, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, νὰ πολιτεύεται, οἱ πολιτικοὶ ἐχθροί του τὸν πολέμησαν λυσσαλέα, μὰ καὶ ὁ ἴδιος ἦταν πολὺ πικρός, στοὺς ἀντιπάλους του.

Οἱ ἐχθροί του. κοντὰ στὰ ἄλλα, ποὺ τοῦ ἔσερναν, λέγανε πὼς ἦταν καὶ δειλός. Καὶ ἀνάφεραν τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὸ Γέρο-Κολοκοτρώνη, ὅταν ἡ Γερουσία τῆς Πελοποννήσου ἔκανε τὴν ἀπερισκεψία νὰ στείλη τὸν ἀπόλεμο καὶ εἰρηνικὸ Παλαμήδη μὲ στρατιωτικὸ σῶμα νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Ἰσθμοῦ.

Καθὼς τότε φάνηκαν, κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, μερικοὶ ἄτακτοι, τὸ σῶμα τοῦ Ρήγα σκόρπισε ἀμέσως.

Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Κολοκοτρώνης, ἀγρίεψε, ἄφρισε ἀπ' τὸ κακό του καὶ τὸν ἔστρωσε μπροστά:

— Μπρέ, φοβήθηκες τοῦ εἶχε πῆ, καὶ φοβίζεις καὶ τὸν ἄλλο κόσμο! Ἄντε χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, κακομοίρη, γρήγορα, μὴ σοῦ τσακίσω καὶ τὰ δυὸ ποδάρια, καὶ μὲ κάνης νὰ πατήσω τὸ λάδι τῆς κουμπαριᾶς...

Ὁ πατέρας τοῦ Ρήγα Παλαμήδη, ὅταν ἦταν κοτζάμπασης. εἶχε βαφτίσει τὸν Κολοκοτρώνη ποὺν ἀπ' τὸ 1821. Γι' αὐτό, ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ εἶχε ἀναφέρει τὸ λάδι τῆς κουμπαριᾶς.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ ἐκεῖνο τοῦ Ἰσθμοῦ, ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Παλαμήδης δὲν τὰ πήγαιναν ποτὲ καλά. Κι' αὐτὴ ἡ ἀντιπάθεια μεταξύ τους μεγάλωσε παραπάνω μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, κατὰ τὴν ἀναρχικὴ ἐποχὴ τοῦ 1832. ὅταν ὁ Παλαμήδης βρέθηκε, τὴν ἴδια ἐκείνη περίοδο, νὰ εἶναι ἐνοικιαστὴς τῶν φόρων σὲ μερικὰ χωριὰ τριγύρω ἀπὸ τὴν Τρίπολι.

Ὁ Κολοκοτρώνης τότε ἔβγαλε γιὰ ὅλους τοὺς χωριάτες ποὺ τὸν ἄκουγαν τυφλά, τὴν ἀπανόρευσί του. Καὶ βέβαια εἰς βάρος τοῦ Παλαμήδη.

— Ἀκοῦστε! τοὺς εἶχε πῆ. Δὲ θὰ πληρώνετε τὸν ἐνοικιαστὴ τῶν προσόδων, οὔτε μὲ ἕνα πράσσο!

Ἄλλο ποὺ δὲ θέλανε ν' ἀκούσουνε κι' ἐκεῖνοι.

Ἀπὸ τότε ποὺ νὰ δῆ δραχμὴ ἀπὸ εἴσπραξι ὁ Παλαμήδης! Κανένας χωριάτης δὲν τὸν πλήρωνε πιά.

Θύμωσε, λοιπόν, κι' αὐτὸς καὶ ἔκανε ἀγωγὴ τοῦ Γέρο-Κολοκοτρώνη, ζητῶντας ἀπὸ αὐτόν, νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ μυριάδες δραχμές.

Ὁ Κολοκοτρώνης, ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ δικαστήρια — σὰν νὰ ἤξερε ὅτι μιὰ μέρα θὰ καταδικαζόταν ἄδικα σὲ θάνατο — θέλησε νὰ συμβιβαστῇ μὲ τὸν Παλαμήδη. Πέφτει ὅμως στὴ μέση ὁ γυιός του ὁ Γενναῖος καὶ ἀντιστέκεται ἐπίμονα σὲ ὁποιοδήποτε συμβιβασμὸ τοῦ πατέρα του μὲ τὸν ἀντίπαλό του:

— Μὲ τὸ φαταούλα μὲ τὸ Ρηγανιὸ (εἶχαν κολλήσει αὐτὰ τὰ παρατσούκλια τοῦ Παλαμήδη στὸ Μωριὰ) θὰ συμβιβαστῆς; Αὐτὸς πάει νὰ φάῃ ὅλον τὸν τόπο μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζωντόβολα μαζί.

Ἀλλὰ κι' ὁ Παλαμήδης, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, πεισματάρης ὅπως ἦταν, ἀπάντησε ἀπότομα καὶ ἀρνητικὰ σ' ὅλα τὰ συμβιβαστικὰ διαβήματα, ποὺ ἔκανε μὲ τοὺς ὁ Κολοκοτρώνης κρυφὰ ἀπὸ τὸ γυιό του τὸ Γενναῖο.

Ὅταν πιὰ βαρέθηκε ὁ Γέρο-Κολοκοτρώνης νὰ προτείνῃ συμβιβασμοὺς στὸν Παλαμήδη, εἶπε:

— Ἡ Στεμνίτσα γέννησε τρεῖς μεγάλους ἀνθρώπους, ποὺ παρὰ λίγο ν' ἀφανίσουν ὁλόκληρο τὸ Μωριά. Νὰ σᾶς τοὺς πῶ ποιοὶ εἶναι: ὁ Ρήγας, ὁ Γενναῖος καὶ ἡ Κουτσο-Εὐδοκία...

Ἡ Στεμνίτσα — ποὺ εἶχε ἀναφέρει ὁ Κολοκοτρώνης — ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα κεφαλοχώρια τῆς ἐπαρχίας Καρυταίνης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔβγαιναν οἱ περίφημότεροι τεχνίτες ποὺ ἔφτιαναν ἀσημένια κοσμήματα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔξοχη ἐπιτηδειότητα κατεργαζόντουσαν ἀκόμη κίβδηλα νομίσματα.

Γι' αὐτό, στὴν Πελοπόννησο, ὅλους τοὺς «κάλπικους» στὶς ὑποσχέσεις καὶ στὶς δουλειές. τοὺς εἶχαν βγάλει τότε «Στεμνιτσιῶτες».

Στὴ Στεμνίτσα εἶχε γεννηθῆ ὁ Παλαμήδης. Ἐπίσης καὶ ὁ Γενναῖος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου μνησικακοῦσε ὁ «Γέρος» γιατὶ ἀντέδρασε στὸ συμβιβασμό. Ἀλλὰ στὴ Στεμνίτσα εἶχε γεννηθῆ καὶ ἡ Κουτσο-Εὐδοκία, μία διαβόητη ἑταίρα, πού, πρὶν τὴν Ἐπανάστασι καὶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασι, ἔμενε στὴν Τρίπολι κι' εἶχε ἀναστατώσει ὅλη τὴν κοινωνία μὲ τὰ λόγια ποὺ ἔβαζε πότε στὸν ἕνα καὶ πότε στὸν ἄλλο ἀπὸ τοὺς γνωρίμους της.

Λένε, μάλιστα, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς πρώτης ψυχρότητος τοῦ Κολοκοτρώνη μὲ τοὺς Δεληγιαννααίους, τοὺς προύχοντες τοῦ Μωριᾶ.

Ὥστε κι' ὁ Κολοκοτρώνης καὶ οἱ Δεληγιανναῖοι τὴν ἤξεραν τὴν Κουτσο-Εὐδοκία...

Αὐτὴ ἡ παμπόνηρη γυναῖκα. ἡ «ἐπιτηδειοτάτη εἰς τὸ διεγείρειν τὰ πάθη καὶ τὰ μίση μεταξὺ τῶν γνωστῶν της» — κατὰ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς ἀπομνημονευματογράφου ἐκείνων τῶν χρόνων — εἶχε ἕνα οἰκτρὸ τέλος.

Ἡ Κουτσο-Εὐδοκία, μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες γυναῖκες γέρες καὶ γρηές, στάλθηκε κι, αὐτὴ στὸ σκλαβοπάζαρο τῆς Μεθώνης κι' ὁ κλῆρος, ποὺ τῆς ἔπεσε στὸ ἀνθρωποπάζαρο αὐτό, ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ φοικτούς: ζαρο αὐτό, ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ φοικτούς: Ἀγοράστηκε δούλη ἀπὸ ἕξι ἀσπάδες ποὺ πλήρωσαν μὲ τὴν ἀναλογία ὁ καθένας τὸ τίμημά της.

Καὶ ἔμεινε ἔτσι ἡ ἄμοιρη στὴ δουλειά, ἔρμαιο στὶς κτηνώδεις ὀρέξεις καὶ διαθέσεις τῶν πολυσρίθμων κυρίων της.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Τὸ 1909, ἡ Γερμανίδα ἀνθοπώλιδα Γκρέτα Σίνγκ ἐξελέγη πρώτη «Μὶς Ὑφήλιος». Ἡ ὡραία Γερμανίδα ὅμως ἔμεινε ἀπὸ τότε πιστὴ στὸ ἐπάγγελμά της καὶ σήμερα ἀκόμα ποὺ εἶναι 67 χρόνων διατηρεῖ στὸ Δ. Βερολῖνο ἕνα ἀνθοπωλεῖο μὲ πολυάριθμη πελατεία.

2 Ἡ Βενεζουέλα εἶναι σήμερα χάρις στὶς πετρελαιοπηγές της μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες χῶρες τοῦ κόσμου. Τὰ ἀποθέματά της σὲ πετρέλαιο ἀντιπροσωπεύουν τὸ 15% τῶν παγκοσμίων ἀποθεμάτων. Χάρις στὸν πρόεδρο Χιμένεθ, ἡ Βενεζουέλα μεταχειρίστηκε τὸν πλοῦτο της γιὰ ἔργα κοινωνικῆς προνοίας καὶ γιὰ τὴ στέγασι τῶν κατοίκων της ποὺ μένουν τώρα ὅλοι σὲ μεγάλες μοντέρνες πολυκατοικίες. Ἕνα νέο τελμπρὸ σχέδιο τοῦ προέδρου εἶναι τώρα ἡ ἀξιοποίησι τοῦ λόφου «Ἐλικάϊντ» ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς πρωτευούσης, Καράκας. Στὸ λόφο αὐτὸ κατασκευάζεται τώρα μιὰ περιφερειακὴ λεωφόρος μήκους 4 χιλιομέτρων, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μεταφερθῇ πάνω στὸ λόφο ἡ κεντρικὴ ἀγορὰ τῆς πόλεως. Οἱ πεζοὶ θὰ ἀνεβαίνουν στὸ λόφο μὲ ἐσωτερικὲς κινητὲς κλίμακες.

3 Σὲ 90 ἑκατομμύρια ἀνέρχεται σήμερα ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰαπωνίας καὶ οἱ γεννήσεις ὑπερβαίνουν κάθε χρόνο τὰ 10 ἑκατομμύρια. Ὁ ρυθμὸς αὐτὸς δημιουργεῖ σοβαρώτατα προβλήματα γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ πληθυσμοῦ. Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων. Στὴ φωτογραφία μας δυὸ ὡραῖα κορίτσια ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς χιλιάδες ποὺ γεννιοῦνται καθημερινὰ στὰ μαιευτήρια τῆς Ἰαπωνίας. Στὰ πέλματα τῶν παιδιῶν τους γράφουν μὲ ἀνεξίτηλο μελάνι τὸ ὄνομά τους γιὰ νὰ ἀναγνωρίζωνται.

4 Ὕστερα ἀπὸ συνεχῆ τετραετῆ ἐξάσκησι, ὁ νεαρὸς Γερμανὸς καλλιτέχνης τοῦ βαριετὲ Χέρμπερτ Σήμακ παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν ἕνα νέο του νούμερο ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Ὁ νεαρὸς Γερμανὸς κατορθώνει νὰ χορεύῃ «στὲπ» ἐπάνω σὲ μπουκάλες σαμπάνιας, στὸ ὁποῖο τῶν ὁποίων ἔχει τοποθετήσει εἰδικὰ μετάλλινα πώματα διαμέτρου 3 ἑκατοστῶν.

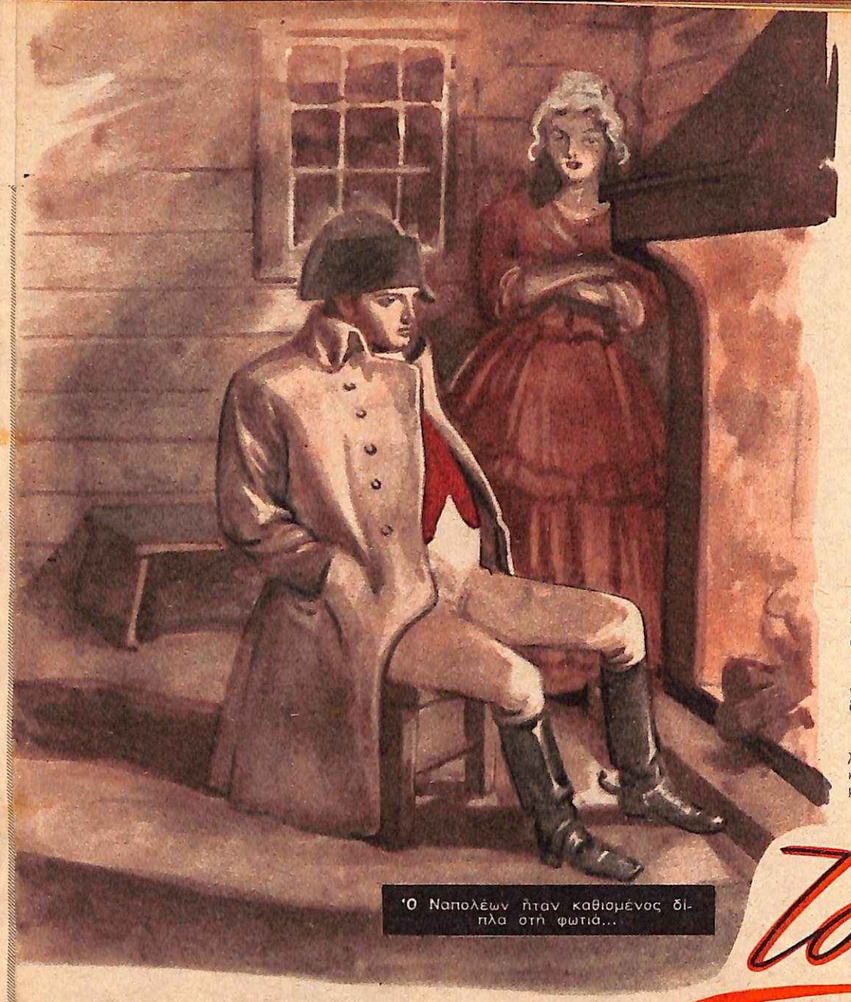

Ὁ Ναπολέων ἦταν καθισμένος δίπλα στὴ φωτιά...

Τὸ παιδί ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΡΟΖΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΜΑΡΙΑ Ρόζα εἶχε μιὰ μικρὴ περιουσία καὶ ζοῦσε ὁλομόναχη. Ξαφνικά, ἕνα βράδυ τοῦ 1814, ἕνας καβαλλάρης, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν κι' ἄλλοι, σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπιτάκι της. Τὸν γνώρισε. Ἦταν ὁ Ναπολέων μὲ τὸ τρίκωχο καπέλλο καὶ τὸ πεχὺ καὶ χλωμό του πρόσωπο καὶ μὲ τὴ σταχτιὰ ρεντιγκότα του καταλασπωμένη. Γύριζε ἀπὸ τὸ Μονμιράϊ. Οἱ ἱππεῖς τῆς συνοδείας του, ἀμούστακα παιδιά, ἔλαμπαν ἀπὸ νειάτα καὶ δόξα. Ἐκεῖνος οὔτε τοὺς κύτταζε κἄν.

Πήδηξε κάτω ἀπ' τ' ἄλογό του καὶ μπῆκε στὸ σπιτάκι τῆς Μαρίας Ρόζας. Ἡ νέα νόμισε πὼς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν ταραχή της.

Ὁ αὐτοκράτωρ κάθησε καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Ἔξω, μέσα στὴ βροχή, ὁ στρατὸς περνοῦσε σὰν ἀτέλειωτη παρέλαση. Οἱ στρατηγοὶ ἦταν καταυλισμένοι σ' ἕνα χάνι, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου.

Μέσα στὸ σπιτάκι δὲ βρισκόταν κανένας ἄλλος ἀπὸ τὴ Μαρία-Ρόζα καὶ τὸν αὐτοκράτορα.

Τί συνέβη μεταξύ τους; Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ. Στὸ τζάκι, τὰ κούτσουρα σπιθοβολοῦσαν. Ὁ Ναπολέων, καθισμένος πλάϊ στὴ φωτιά, ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε διάθεσι νὰ σηκωθῇ ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ ἡσυχία, τὸ ξεκούρασμα, τσύκναν καλό. Ἦταν ἀποκαμωμένος ἀπ' τὸν πόλεμο, ἀπ' τὶς μακρυνὲς ἐκστρατεῖες, κουρασμένος νὰ καλπάζῃ στοὺς μακρυνοὺς δρόμους, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ Μοῖρα.

Ἡ Μαρία-Ρόζα, μὲ τὴν ἁπλή της καρδιά, κατάλαβε τὴ μεγάλη μοναξιὰ τοῦ ἥρωα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἔσερνε πίσω του ὅλα ἐκεῖνα τ' ἀσκέρια, ἔπρεπε νὰ συλλογίζεται δίχως ἄλλο τὴ στιγμὴ ἐκείνη πὼς δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο. Μὲ τὸ βαθὺ ἔνστικτό της, ἡ ἁπλοϊκὴ κοπέλλα, καταλάβαινε πὼς ὁ κυρίαρχος τοῦ κόσμου, ὁ τραγικὸς περιπλανώμενος, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ φιλικὴ καὶ ταυφερὴ καρδιά.

Ὁ αὐτοκράτορας γύρισε τὸ βλέμμα του πάνω της κι' εἶδε μιὰ κοπέλλα σαστισμένη, κάτω ἀπ' τὴν ἀστραπὴ τῆς ματιᾶς του. Καί, μέσα στὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ, ἔνοιωσε πὼς ἦταν ἄντρας, πὼς δὲν ἦταν παρὸ ἄντρας μοναχά, μὲ μιὰ θερμὴ καὶ νεαρὴ γυναῖκα. Τὴν πῆρε τότε στὴν ἀγκαλιά του. Ἦταν μαζί της τυφερός, ἀλλὰ καὶ βίσιος. Εἶχε τὴ γλυκειὰ αἴσθησι πὼς μιὰ ἀνυστερόβουλη γυναικεία καρδιὰ τὸν συμπονοῦσε τώρα, πὼς ἦταν ἄντρας κι' ἀγαποῦσε μιὰ γυναῖκα, πὼς λατρευόταν ἀπὸ ἐκείνη σὰν θεός!...

Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Πήδηξε στ' ἄλογό του καὶ χάθηκε. Πήγαινε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ ζωή του. Στὴν ὁμορφη κοπέλλα ἴσως νὰ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ γυρνοῦσε μιὰ μέρα νὰ τὴ δῇ.

Ξέρουμε ὅμως πὼς ὁ Ναπολέων δὲν ξαναείδε ποτὲ πιὰ τὴ Μαρία-Ρόζα. Ἦρθε μετὰ ἡ προδοσία, ἡ παραίτησι, ἡ φευγάλα του στὸ νησὶ τῆς Ἔλβας... Ἔπειτα, στὸ Βατερλώ, οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἀετοὶ δίπλωσαν τ' ἀγέρωχα φτερά τους...

★

Στὸ φτωχικὸ σπιτάκι τοῦ Μονμιράϊ ζοῦσε πάντα ἡ Μαρία-Ρόζα. Ὅμως ἕνα σύννεφο σκίαζε τὸ μέτωπό της. Ἦταν συλλογισμένη καὶ διατηροῦσε μιὰ ἀνάμνησι, μὰ συγχρόνως εἶχε μιὰ φροντίδα: Δίπλα στὸ κρεβάτι της βρισκόταν μιὰ κούνια. Καὶ στὴν κούνια ἐκείνη μεγάλωνε κάποιο παιδάκι. Πῶς εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο; Μὲ ποιὸ θῦμα ἢ μὲ ποιὸ μυστήριο συνδεόταν ἡ γέννησί του; Τί εἶδους γυναῖκα ἦταν αὐτὴ ἡ Μαρία-Ρόζα; Εἶχε ζήσει μόνη καὶ ξαφνικὰ βρέθηκε μητέρα! Ἡ ἴδια δὲν ἄνοιξε ποτέ, σὲ κανένα, τὴν καρδιά της, οὔτε τὰ χείλη της. Ἔκρυβε τὸ μυστικό της σὰν θησαυρό. Ἦταν φοβισμένη, μὰ καὶ ὑπερήφανη. Φοβισμένη, γιατὶ ποιὰ τύχη μποροῦσε νὰ ἐχῇ τὸ παιδί της, ἂν ἤξεραν μονάχα... Μὰ ποιοί; Ὁ κόσμος, ὁ λαός, οἱ βασιλιάδες, ἡ Εὐρώπη! Πάγωνε ἀπὸ τὸν τρόμο της, ὅταν τὸ συλλογιζόταν! Κι' ἦταν ἀποφασισμένη νὰ πάῃ στὸν τάφο τὸ μυστικό της. Δὲ θὰ τὸ φανέρωνε οὔτε στὸ παιδί της! Γιατὶ ν' ἀνάψῃ στὴν ἀθῶα του καρδιὰ ἐπικίνδυνα ὄνειρα καὶ μεγάλες φιλοδοξίες;...

★

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Τὸ παιδὶ μεγάλωνε. Ἔγινε δέκα χρόνων, ἔπειτα εἴκοσι κι' ἔπειτα πιὸ μεγάλο. Εἶχε μεγαλώσει μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, πῆγε στὸ σχολεῖο, ἔμαθε νὰ διαβάζῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ θεριζῃ. Τώρα, ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια, δὲ θυμόταν τίποτα. Μιὰ ἀνάμνησι κρατοῦσε μονάχα: Ἕνα βράδυ, ἡ μητέρα του τὸν ἔντυσε στὰ μαῦρα. Καί, πρὶν πλαγιάσῃ, τὸν ἔβαλε νὰ κάνῃ πολλὴ ὥρα τὴν προσευχή του. Ἦταν στὰ 1821. Ὁ μεγάλος αἰχμάλωτος τῆς Ἁγίας Ἑλένης εἶχε πεθάνει στὸ μικρὸ νησὶ τῆς ἐξορίας του. Τὴ βραδυὰ ἐκείνη, ἡ Μαρία-Ρόζα, ἔκλαψε ἀπαρηγόρητα, ὧρες ὁλόκληρες.

Κι' ἔπειτα ἡ ζωὴ ξαναπῆρε τὴ συνηθισμένη ὄψι της.

Στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας καθόταν τώρα ὁ χοντρὸς καὶ δυσκίνητος Λουδοβίκος-Φίλιππος, ποὺ μιὰ μέρα πῆγε ὁ ἴδιος νὰ φέρῃ πίσω στὴν πατρίδα τὴ σορὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντα.

Σὰν τὄμαθε αὐτὸ ἡ Μαρία-Ρόζα, εἶπε στὸ παιδί της:

— Σήκω, θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ πᾶμε...

Καὶ τὰ εἶδαν ὅλα, χαμένοι μέσ' τὸ πλῆθος. Τὸν πένθιμο διάκοσμο τῆς θριαμβευτικῆς ἁψίδας, τοὺς ἀπομάχους, τοὺς γρεναδιέρους, τὶς σημαίες, τὰ λάβαρα, τοὺς πρίγκηπες καὶ τὸ βαρὺ φέρετρο, ποὺ τὸ κουβαλοῦσαν στρατιῶτες, γιὰ νὰ τὸ τοποθετήσουν στὸν τόπο τῆς γαλήνης καὶ τῆς δόξας.

Ἡ Μαρία-Ρόζα ἄφησε νὰ περάσουν κάμποσες μέρες καὶ ν' ἀραιώσῃ τὸ πλῆθος, ποὺ προσκυνοῦσε τὸ ἱστορικὸ μνημεῖο. Κι' ἔπειτα, τὶς παραμονὲς τοῦ γυρισμοῦ στὸ χωριουδάκι τους, πῆγε μὲ τὸ γυιό της, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε μαζί του, μπροστὰ στὸ μαρμαρένιο τάφο.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Μαρία-Ρόζα ἔνοιωσε ἀπάνω της ἀμείλικτο τὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ τὴν κυττοῦσε διαπεραστικά, σὰν ἕνας φοβερὸς κριτής. Εἶχε ἄραγε ὑποψιαστῇ κάτι;

— Μητέρα, οὔτε τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν θὰ μοῦ πῆς ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας μου; τὴ ρώτησε.

Τί σπαραγμὸς γιὰ τὴ φτωχὴ μητρικὴ καρδιά! Ἀλλὰ τὸ παιδί της δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ τίποτα. Καί, δίχως νὰ θελήσῃ νὰ πῇ ψέμματα, ἡ Μαρία-Ρόζα τοῦ εἶπε τὰ αἰνιγματικὰ αὐτὰ λόγια:

— Παιδί μου, ἦταν ἕνας στρατιώτης...

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Φερνάνδη παραστέκεται στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Ζύστ. Ὑπόσχεται δὲ στοὺς γονεῖς του νὰ τοὺς δώσῃ τὸ μικρὸ Μπερτί. Φεύγει ὕστερα γιὰ τὸ Παρίσι. Τὸ σκάνδαλο τῆς μονομαχίας ξεχνιέται σιγὰ σιγά. Κανεὶς ξένος δὲν ἔχει μάθει τὴν ἀλήθεια. Ξεφεύγοντας ἀπ' τὴν παρακολούθησι τοῦ συζύγου της, ἡ Φερνάνδη πηγαίνει νὰ βρῇ τὴ Μαντελίν, ποὺ ἔχει πολὺν καιρὸ νὰ πάρῃ εἰδήσεις της. Καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴν μ' ἀπελπισία πὼς οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βαλωρὶ ἀπαγάγανε τὸ παιδί της. Στὸ μεταξύ, διαλύεται τὸ οἰκοτροφεῖο ὅπου βρίσκεται ἡ Κολινέτ. Ἐφόσον δὲ ὁ Βαλωρὶ δὲν ἔχει ξαναφανῇ πιά, ἀποφασίζουν νὰ τὴν στείλουν στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Αὐτὸ τὴν τρομάζει, καὶ δραπετεύει μιὰ νύχτα ἀπ' τὸ οἰκοτροφεῖο.

11ον

Φοβόταν τὸ σκοτάδι, τὰ δέντρα ποὺ μοιάζανε σὰν πελώρια φαντάσματα. Τὸ μουρμουρητὸ τοῦ ἀνέμου μέσ' στὰ κλαδιὰ τῆς φαινόταν σὰν ἀπελπισμένος θρῆνος ποὺ ἔκανε νὰ πονέσῃ ἡ καρδιά της.

Ποῦ πήγαινε; Δὲν τόξερε... Προχωροῦσε ἴσια μπροστά, στὴν τύχη... Ἕνα ὄνομα περνοῦσε διαρκῶς ἀπ' τὰ χλωμά της χείλη: τ' ὄνομα τῆς μητέρας της:

— Μαμὰ Σουζάν!... Μαμὰ Σουζάν!...

Τὸ θυμόταν καλά, τ' ὄνομα αὐτό! Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φτάσει στὸ Ζουανδίλ, στὸ οἰκοτροφεῖο τῶν δεσποινίδων Ζουλιάν, δὲν περνοῦσε μέρα οὔτε ὥρα χωρὶς νὰ τὸ ψιθυρίσῃ μέσ' στὴ μοναξιὰ τῆς κλειστῆς κάμαράς της.

Κάθε βράδυ, ὅταν ἔκανε τὴν προσευχή της, τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνομα ἀνέβαινε στὰ χείλη της. Καὶ δὲν τῆς περνοῦσε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλὸ πὼς δὲν ἐπρόκειτο ἴσως νὰ τὴν ξαναδῇ ποτέ...

Σὰν πουλάκι πεσμένο ἀπ' τὴ φωλιά του, ἡ Κολινὲτ περιπλανιότανε τώρα στὸ δάσος, στὶς ἔρημες δενδροστοιχίες, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ πάῃ...

Τέλος, τσακισμένη ἀπ' τὴν κούρασι, κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κι' ἀποκοιμήθηκε βαθειά...

Ὅταν ξύπνησε, εἶχε πιὰ ξημερώσει. Ὁ ἥλιος εἶχε βγῇ ἀπ' τὸν οὐρανό, φωτίζοντας ὅλη τὴν ἐξοχή.

Συνέχισε ἀργὰ τὸ δρόμο της μέσ' στὸ δάσος. Κατὰ τὶς 5, εἶδε ἐπιτέλους μπροστά της ἕνα μεγάλο σκοῦρο κτίριο, μὲ πολεμίστρες καὶ μὲ στρατιῶτες.

Ἦταν τὸ φρούριο τοῦ Βενσάν. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἕνας σταθμὸς λεωφορείων. Ἡ μικρούλα ἔβαλε τὸ χέρι της στὴν τσέπη της, ψάχνοντας γιὰ μερικὰ νομίσματα ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέπανε ν' ἀνεβῇ σ' ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα ἐκεῖνα αὐτοκίνητα. Μὰ δὲν βρῆκε τίποτα. Δὲν εἶχε λεφτά!

Ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἀκίνητη, κυττάζοντας τὰ λεωφορεῖα ποὺ φεύγανε ἕνα - ἕνα.

Κατὰ τὶς 6, ἕνας σωφὲρ τὴν πρόσεξε, εἶδε τὴν ἀμηχανία της καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν ἀνεβαίνεις στ' αὐτοκίνητό μου, μικρή;

— Δὲν ἔχω λεφτά, κύριε.

— Ἄ, τότε δὲν γίνεται τίποτα!

Κι' ὁ σωφὲρ ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ ξεκίνησε... ἐνῶ ἡ Κολινέτ, ἀκίνητη πάντα στὴν ἴδια θέσι, τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια γιὰ πολλὴ ὥρα.

Ἐπιτέλους, ἡ μικρούλα ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο της.

Τράβηξε μηχανικὰ πρὸς τὸ Παρίσι. Ἔφτασε στὴν ὁδὸ Σαὶντ-Ἀντουάν, διέσχισε τὴν πλατεία τῆς Βαστίλλης κι' ἀκολούθησε τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ὡς τὸ Σαὶν-Ζερμαὶν-Ὠξερουά.

Ἐκεῖ σταμάτησε, κατάκοπη, ἐξαντλημένη.

Δὲν καταλάβαινε ποῦ βρισκότανε. Δὲ σκεπτότανε καθόλου τὸ τί θὰ γινότανε... Ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἔβλεπε, τὴ θάμπωναν, σὰν φαντασμαγορία ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια της.

Διέσχισε τὸ δρόμο κι' ἔπεσε σ' ἕνα πάγκο, κατακουρασμένη.

Ἡ πεῖνα τῆς δάγκανε τώρα τὰ σωθικά, τῆς ἔλυνε τὰ γόνατα. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ τόσος δρόμος ποὺ εἶχε κάνει, οἱ συγκινήσεις τῆς νύχτας, οἱ ἀγωνίες ποὺ εἶχε περάσει, τὴν εἶχαν συντρίψει.

Τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της ἔγειρε μπροστά, κι' ἀποκοιμήθηκε σιγὰ-σιγά...

Ξαφνικά, ἄνοιωσε ἕνα ἐλαφρὸ ἄγγιγμα κι' ἄκουσε ἀόριστα μιὰ φοβισμένη καὶ γλυκειὰ φωνὴ νὰ τῆς μουρμουρίζῃ:

— Θὰ πέσετε, δεσποινίς...

Ἄνοιξε τότε τὰ μάτια της κι' εἶδε ἕνα ἀγοράκι ποὺ τὴν κύτταζε χαμογελῶντας, καθισμένο δίπλα της. Εἶχε ἀφίσει κοντά του ἕνα πανέρι μὲ φαγώσιμα ποὺ μύριζαν ὀρεκτικώτατα.

— Κοιμόσαστε ἀπὸ ὥρα, πρόσθεσε. Μὰ δὲ θέλησα νὰ σᾶς ξυπνήσω. Δὲ θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσα καὶ τώρα, ἂν δὲν πρόσεχα ἕνα ἀστυφύλακα ποὺ σᾶς κυττάζει ἀπὸ μακρυά.

Ἡ Κολινὲτ γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ θέλησε νὰ σηκωθῇ, νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ Ριγκολό — γιατὶ αὐτὸς ἦταν τὸ ἀγοράκι — τὴν κράτησε ἀπὸ μιὰ ἄκρη τοῦ φορέματός της.

Ὕστερα τῆς εἶπε σοβαρά:

— Θάσθῃ σὲ λίγο ἡ Μιρέτ... Ἀλήθεια, δὲν τὴν ξέρετε! Ἡ Μιρὲτ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή μου.. Θὰ τὴ γνωρίσετε, θὰ δῆτε τί καλὴ ποὺ εἶναι! Δουλεύει σ' ἕνα μοδιστράδικο τῆς πλατείας Μαντελέν, κι' ἔχει γίνει κιόλας πρώτης τάξεως μοδίστρα!

»Κάθε μέρα συναντιόμαστε ἐδῶ καὶ τρώμε μαζί, ἀφοῦ πάω φαγητὸ καὶ στὸν πατέρα μας, ποὺ εἶναι σωφὲρ ταξὶ καὶ κάνει πιάτσα ἐκεῖ πιὸ πέρα... Σήμερα ὅμως θάρθῃ ἐδῶ κι' αὐτός, στὶς 12 ἀκριβῶς.

Κι' ὁ Ριγκολὸ πρόσθεσε, χαμογελῶντας:

— Θάχετε τὴν καλωσύνη νὰ μείνετε καὶ σεῖς καὶ νὰ φᾶτε μαζί μας; Ἔχω σ' αὐτὸ τὸ πανέρι κρύο κρέας, τυρὶ καὶ κεράσια. Ἐλπίζω νὰ δεχθῆτε, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς πεινᾶτε. Σίγουρα, δὲ θάχετε φάει.

— Ναί, ἀλήθεια, πεινάω...

— Δὲν σᾶς δίνει, λοιπόν, νὰ φᾶτε ἡ μαμὰ σας;

— Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται ἡ μαμά μου. Τόσκασα ἀκριβῶς γιὰ νὰ τὴ βρῶ. Λέτε νὰ μπορέσω νὰ τὴν ξαναβρῶ σ' αὐτοὺς τοὺς μεγάλους δρόμους, μὲ τὸν πολὺ κόσμο:

— Μά... πῶς νὰ τὸ ξέρω, ἐγώ:

— Ἂν δὲν τὴ βρῶ, δὲν ξέρω τί θὰ γίνω... Θὰ μ' ἀφίσουν, ἄρα γε, νὰ κοιμηθῶ σ' αὐτὸ τὸν πάγκο;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησε μὲ σοβαρὸ ὕφος ὁ Ριγκολό. Μὰ ἄκουσα νὰ λένε πὼς τὸ Ὀρφανοτροφεῖο προστατεύει τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιά, ποὺ δὲν ἔχουνε πιὰ οἰκογένεια. Βλέπετε, λοιπόν, πὼς δὲν πρέπει νὰ σᾶς τρομάζῃ τὸ μέλλον...

Ἡ Κολινὲτ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο της.

Τὸ Ὀρφανοτροφεῖο! Μὰ αὐτὴ εἶχε δραπετεύσει μέσ' στὴ νύχτα ἀπ' τὸ Ζουανδίλ, ἀπ' τὸ οἰκοτροφεῖο τῶν ἀδελφῶν Ζουλιάν, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ τὴν παραδώσουνε στὸ Ὀρφανοτροφεῖο!... Ὄχι, ὄχι, προτιμοῦσε τὸ κάθε τι, παρὰ νὰ πέσῃ σ' αὐτὴ τὴν κόλασι!

— Δὲ θέλω νὰ πάω στὸ Ὀρφανοτρο-

— Καλημέρα, ἀδελφούλη μου, εἶπε ἡ Μιρὲτ στὸ Ριγκολό. Δὲν πρέπει ἀκόμη ὁ πατέρας;

φεῖο! εἶπε ἀποφασιστικά. Καλύτερα νὰ φύγω μακρυά, πολὺ μακρυά! Ἄλλωστε, δὲν μ' ἀρέσει καθόλου τὸ Παρίσι. Ὁ θόρυβος τῶν δρόμων μὲ φοβίζει!

— Ἐλάτε τότε στὸ σπίτι μας. Θὰ σᾶς δεχτοῦμε μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ τὸ μεγάλο ἀδελφό μου, τὸ Μαρτιάλ, ποὺ πάει ἀκόμα στὸ σχολεῖο,ἀλλὰ τοῦ χρόνου θὰ μπῆ σὲ τέχνη. Θὰ βρῆτε τὴν ἀδελφή μου Μιρὲτ κι' ἐμένα. Θὰ δῆτε πόσο θὰ σᾶς ἀγαπήσουμε κι' οἱ τρεῖς!....

Κι' ὁ Ριγκολὸ πρόσθεσε θλιμμένα:

— Εἶχαμε καὶ μιὰ μικρὴ ἀδελφή... μὰ πέθανε πέρυσι. Σᾶς ἔμοιαζε πολύ!

— Τυχερὴ ἦτανε ποὺ πέθανε!

— Πῶς τὸ λέτε, αὐτό!... Εὐτυχῶς, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν τὸ πιστεύετε πραγματικά. Ἔχει κι' ἡ Μιρὲτ συχνὰ κάτι τέτοιες μαῦρες ἰδέες... καὶ τὴ μαλλώνω τότε.

»Θὰ τὴ δῆτε σὲ λίγο, τὴ Μιρέτ. Εἶναι 15 χρονῶν, μὰ φαίνεται ὡς 18, τόσο εἶναι ψηλὴ καὶ ὄμορφη! Παραπονιέται κι' αὐτὴ διαρκῶς γιὰ τὴν τύχη της... Μὰ τί θἄπρεπε λοιπὸν νὰ πῶ ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἀδύνατος καὶ κακοφτιαγμένος καὶ ποὺ δὲν θὰ ψηλώσω ἴσως ποτέ: Δὲν τὰ βάζω ὡστόσο μὲ τὴ μοῖρα μου. Παίρνω τὴ ζωὴ ὅπως εἶναι...

Μόλις εἶχε προφέρει ὁ Ριγκολὸ αὐτὰ τὰ λόγια, φάνηκε στὴν ἄκρη μιᾶς ἀλλέας μιὰ ψηλὴ κοπέλλα, μὲ μαῦρο φόρεμα καὶ καπέλλο.

— Ἀπὸ δῶ, Μιρέτ, ἀπὸ δῶ! τῆς φώναξε χαρούμενα ὁ Ριγκολό.

Ἐκείνη ἤρθε κοντά του, Ἦταν ξαναμμένη ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ εἶχε κάνει.

— Καλημέρα, Μιρέτ! πρόσθεσε ὁ μικρός.

— Καλημέρα, ἀδερφούλη μου. Δὲν ἤρθε ἀκόμα ὁ πατέρας;

— Μὰ εἶναι μόλις 12 καὶ 5'. Μπορεῖ ν' ἀργήση λίγα λεπτά. Ἴσως νὰ τοὔτυχε καμμιὰ κούρσα.

— Νά τος! φώναξε ἡ Μιρέτ.Γνώρισα τ' ἀμάξι του.

Πραγματικά, ἕνα ταξὶ εἶχε σταματήσει στὸ χῶρο σταθμεύσεως.

Ὁ Κλὼντ Μαρτὲλ τ' ἄφησε ἐκεῖ καὶ τράβηξε βιαστικὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν περίμεναν τὰ δυὸ παιδιά του.

— Ἄργησα: τοὺς φώναξε ἀπὸ μακρυά.

Καί, βλέποντας τὴν Κολινέτ, πρόσθεσε:

— Ἄ, ἔχετε παρέα... Ὁ Ριγκολό μας θὰ εὐχαριστήθηκε πολύ, κουβεντιάζοντας μ' αὐτὴ τὴ μικρούλα.

— Τὴν προσκάλεσα μάλιστα νὰ φάη μαζί μας, πατέρα.

— Καλὰ ἔκανες. Ὅταν ὑπάρχη φαΐ γιὰ τρεῖς, φτάνει καὶ γιὰ τέσσερες. Μὴν ξεχνᾶτε ποτέ, παιδιά μου, πῶς φέρνει γούρι τὸ νὰ δίνουμε σ' ὅσους ἔχουν ἀνάγκη...

— Πάντα φανήκαμε καλοί... κι' ὅμως δὲν εἴμαστε εὐτυχισμένοι! παραπονέθηκε ἡ Μιρέτ, μὲ βαθειὰ πικρία.

— Εἶναι ἀσκετὴ ἀνταμοιβὴ τὸ νὰ κάνη κανεὶς τὸ καθῆκον του, κόρη μου. Κι' ὅταν πέφτουμε νὰ κοιμηθοῦμε τὸ βράδυ, κουρασμένοι, ἡ συνείδησή μας μᾶς ἀφίνει σὲ ἡσυχία... δὲν μᾶς βασανίζει, ὅπως τόσους ἄλλους!

Στράφηκε ὕστερα στὴν κόρη τῆς Σουζὰν καὶ τὴ ρώτησε:

— Πῶς λέγεσαι, παιδί μου:

— Κολινέτ.

— Κολινέτ!... εἶπε ὁ Κλὼντ Μαρτέλ, σκυθρωπάζοντας. Μᾶς εἶναι ἀγαπητὸ κι' ἀξέχαστο αὐτὸ τ' ὄνομα, καϋμένη μου μικρή. Χάσαμε ἕνα κοριτσάκι ποὺ τὸ λέγαν ἔτσι... Ἦταν ξανθὸ καὶ ὅμορφο σὰν ἐσένα, καὶ θἄχε τώρα τὰ χρόνια σου!

Ὕστερα πρόσθεσε:

— Μὰ θἄχης κι' ἄλλο ὄνομα, ἀσφαλῶς. Ποιὸ εἶναι τὸ ἐπίθετό σου:

— Ντὲ Μωρεβέρ.

— Διάολε! Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀριστοκρατικὸ ἐπίθετο! Κι' οἱ γονεῖς σου σ' ἀφίνουν ν' ἀληθεύῃς ἔτσι: Καλοὶ ἀριστοκράτες εἶναι, μὰ τὴν πίστι μου! Ἐγὼ προτιμῶ νὰ μὲ λένε μονάχα Κλὼντ Μαρτὲλ καὶ νἄχω τὰ παιδιά μου κοντά μου.

— Δὲν ἔχει πιὰ γονεῖς ἡ μικρούλα αὐτή. Εἶναι ὁλομόναχη στὸν κόσμο... ἐξήγησε ὁ Ριγκολό.

— Μπᾶ, δὲν τὸ πιστεύω! Θὰ τόσκασε μᾶλλον ἀπ' τὸ σπίτι της...

— Τόσκασα γιὰ νὰ βρῶ τὴ μαμά μου, εἶπε ἡ Κολινὲτ μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα. Ζοῦσα σ'ἕνα ὀρφανοτροφεῖο,μὰ δὲν πλήρωνε κανεὶς γιὰ μένα, κι' ἔτσι ἀποφασίσανε νὰ μὲ παραδώσουν στὸ Ὀρφανοτροφεῖο.

»Δὲν ξέρω τί εἶναι τὸ Ὀρφανοτροφεῖο... μὰ φοβήθηκα κι' ἔφυγα!

— Εἶναι ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Κολινὲτ εἶχε συγκινήσει βαθειὰ τὸν καλόκαρδο Κλὼντ Μαρτέλ.

Ἐφόσον ἐπρόκειτο νὰ τὴν παραδώσουν στὸ Ὀρφανοτροφεῖο, θἄταν μόνη στὸν κόσμο, ἐγκαταλελειμμένη...κι' ἑπομένως μποροῦσε ἐλεύθερα νὰ τὴν ἀναλάβη αὐτός.

Πρὶν τ' ἀποφασίσῃ ὡστόσο, θέλησε νὰ βεβαιωθῆ πῶς δὲν ἔλεγε ψέμματα ἡ Κολινέτ.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι: τὴ ρώτησε. Ἀπάντησέ μου μὲ εἰλικρίνεια...

—Ἀπ' τὸ Ζουανδίλ, κύριε.

— Καὶ ποῦ ἔμενες;

— Στὸ οἰκοτροφεῖο τῶν δεσποινίδων Ζουλιάν.

—Καλά, μικρή μου. Θὰ μάθω γρήγορα ἂν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια.Μόλις σκολάσω σὲ λίγο, θὰ πάω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ Ζουανδὶλ καὶ θὰ τὸ ἐξακριβώσω.

»Στὸ μεταξύ, ἔλα νὰ φᾶς μαζί μας, ἐδῶ πάνω σ' αὐτὰ τὸν πάγκο... Ἑτοίμασε τὸ τραπέζι μας, Ριγκολό!

Ρίχτηκαν κι' οἱ τέσσερες στὰ φαγητὰ ποὺ εἶχε φέρει ὁ Ριγκολὸ καὶ τὰ καταβρόχθισαν μὲ ὄρεξι.

Ὕστερα ὁ Κλὼντ ἔφυγε γιὰ τὴ δουλειά του, κι' ἡ Μιρὲτ τὸ ἴδιο. Ὁ Ριγκολὸ κι' ἡ Κολινὲτ μείνανε μόνοι πάλι.

— Θὰ σᾶς κρατήσω ἐγὼ συντροφιά, εἶπε ὁ πρῶτος. Ὁ πατέρας μοῦ εἶπε πὼς θὰ γυρίσῃ κατὰ τὶς 7. Θέλετε νὰ κάνουμε ὡς τότε ἕνα γῦρο στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ; Εἶν' ἐδῶ κοντά... Θὰ παίξουμε, θὰ φλυαρήσουμε... θὰ κοιμηθῆτε στὴ σκιά, ἂν θέλετε. Ὕστερα, ὅταν πάρη πιὰ νὰ βουρουπώνῃ, θὰ ξαναρθοῦμε ἐδῶ καὶ θὰ περιμένουμε τὸ γυρισμὸ τοῦ πατέρα.

»Θὰ πάη στὸ Ζουανδίλ, νἄσαστε βέβαιη. Κι' ἂν δὲν τοῦ εἴπατε ψέμματα, τότε θἀσθῆτε νὰ μείνετε μαζί μας, στὸ σπίτι μας. Θὰ κοιμόσαστε μὲ τὴ Μιρέτ, κι' ἐγὼ μὲ τὸ Μαρτιάλ. Εἶναι μικρὸ τὸ σπίτι μας. ἀλλὰ τὸ βολεύουμε, δεσποινὶς Κολινέτ.

»Κολινέτ... τί ὄμορφο ὄνομα! Ἔτσι λεγότανε κι' ἡ ἀδελφούλα μας ποὺ χάσαμε! Θὰ μᾶς φαίνεται τώρα πὼς ξαναγύρισε κοντά μας, πὼς μᾶς τὴν ἔδωσε πίσω ὁ καλὸς Θεός!

Ὅλη ἡ θλῖψι τῆς Κολινὲτ φαινόταν νἄχη διαλυθῆ τώρα. Ἡ πνοὴ τῆς ἐλευθερίας ἔδιωχνε σιγὰ-σιγὰ τὶς βαρειὲς ἐντυπώσεις τῆς νύχτας.

Κοντὰ στὸ Ριγκολό, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ νὰ τὴ διασκεδάσῃ, ἤνοιωθε πὼς ξαναζοῦσε...

Στὴν ἡλικία αὐτή, ἀκόμη κι' ἡ πιὸ μικρὴ χαρὰ διώχνει γρήγορα τὴ λύπη καὶ στεγνώνει τὰ δάκρυα!...

Φτάσανε κι' οἱ δυὸ στὸ μεγάλο καὶ πυκνοφυτεμένο κῆπο.

— Θὰ μείνουμε ἐδῶ ὅλη τὴν ἡμέρα, εἶπε ὁ Ριγκολό. Κι' ἂν θέλης, θὰ μοῦ διηγηθῆς τὴν ἱστορία σου, χωρὶς νὰ μοῦ κρύψῃς τίποτα... Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, γιατὶ νοιώθω πὼς θὰ σ' ἀγαπήσω πολύ...

Τὸ κοριτσάκι δὲν ἀπάντησε.

Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ πῆ, παρὰ ὅτι εἶχε μπῆ ἄλλοτε σ' ἕνα μεγάλο βαπόρι κι' εἶχε περάσει πολλὲς μέρες στὴ θάλασσα; Μὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ὅλες τὶς ἐντυπώσεις ποὺ εἶχε δοκιμάσει. Ἦταν τόσο μικρὴ τότε!...

Μονάχα ἡ ἀνάμνησι τῆς μητέρας της ἔμενε ζωντανὴ στὴν καρδιά της. Κάποτε ὡστόσο θυμόταν τρέμοντας καὶ τὸ Βαλωρί, τὸν ξανάβλεπε μέσ' στὸ τραῖνο ποὺ τοὺς τήγαινε ἀπ' τὴ Μασσαλία στὸ Παρίσι, ἀναπολοῦσε τὸ φτάσιμό τους στὴ μεγάλη πόλι... κι' ὕστερα στὸ σπιτάκι τοῦ Ζουανδίλ, κοντὰ στὸ ποτάμι.

Ὁ Ριγκολὸ ἐπέμεινε, τὴν ξαναρώτησε.

— Δὲν ξέρω... τοῦ εἶπε ἐπιτέλους. Δὲν θυμᾶμαι τίποτε.

Ἔμειναν ὥσπου βράδυασε στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ. Ἔπειτα πῆγαν στοὺς μικροὺς κήπους τοῦ Λούβρου, ὅπου θὰ συναντούσανε τὸν Κλὼντ Μαρτέλ.

Ὁ Ριγκολὸ ἀγόρασε δυὸ κρουασάν. μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Μιρέτ. καὶ πρόσφερε τὸ ἕνα στὴν Κολινέτ.

— Σ' ἀρέσει: τὴ ρώτησε.

— Ναί, εἶναι πολὺ ὡραῖο! ἀπάντησε ἐκείνη, ποὺ ἦταν τώρα σχεδὸν εὐτυχισμένη.

Ἔμειναν πολλὴ ὥρα ἐκεῖ. Εἶχε νυχτώσει πιὰ ἐντελῶς, ὅταν ἔφτασε ὁ Κλὼντ Μαρτέλ.

—Ἔμπρός. δρόμο. παιδιά! εἶπε εὔθυμα.

— Θὰ πάρουμε μαζί μας καὶ τὴν Κολινέτ; ρώτησε μὲ λαχτάρα ὁ Ριγκολό.

— Μάλιστα, κύριε γυιέ μου.

— Πῆρε, φαίνεται, καλὲς πληροφορίες! μουρμούρισε ὁ Ριγκολὸ στ' αὐτὶ τῆς μικρῆς. Θἀρθῆς νὰ μείνῃς στὸ σπίτι μας. θὰ κοιμηθῆς ἀπόψε μὲ τὴ Μιρέτ.

Ὁ Κλὼντ ἔπιασε μὲ τὸνα χέρι τὴν Κολινὲτ καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ Ριγκολὸ καὶ ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς.

Σὲ λίγο, εἶχαν φτάσει ἔξω ἀπὸ ἕνα παληὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Ζενεβιέβ. Μιὰ γυναῖκα τοὺς κύτταζε, σκυμένη ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος.

—Ἡ μητέρα ἀνυπομονεῖ, εἶπε ὁ Κλὼντ Μαρτὲλ στὸ Ριγκολό. Τρέξε νὰ τῆς πῆς πὼς ἤρθαμε.

Κι' ἀναρωτήθηκε μ' ἀνησυχία:

«Πῶς θὰ τῆς φανῆ ἄραγε, τῆς καλῆς μου τῆς Φρανσίν;... Θὰ θελήσῃ νὰ δεχτῆ αὐτὴ τὴ μικρούλα;»

Μπήκανε στὸ σπίτι. σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο.

Ἡ Φρανσὶν στεκότανε τώρα στὸ κεφαλόσκαλο, ἀνήσυχη. περιμένοντας νὰ δῆ τὴν ἄγνωστη, γιὰ τὴν ὁποία τῆς εἶχε μιλήσει κι' ὅλας ὁ Ριγκολό.

— Ἤρθαμε, γυναῖκα! τῆς φώναξε ἀπὸ κάτω ὁ Μαρτέλ. Ἄργησα λίγο. Μὰ, ὅταν μάθῃς τί ἔκανα καὶ ποῦ πήγα, θὰ μὲ δικαιολογήσῃς.

Ὕστερα ρώτησε:

— Γύρισε ὁ Μαρτιὰλ ἀπ' τὴ δουλειά του:

— Ναί, στὶς 6. Ἔφαγε τὴ σούπα του καὶ πῆγε ὕστερα στὸ βραδυνὸ σχολεῖο... Ἔχει μεγάλη ὄρεξι νὰ μάθη γράμματα, αὐτὸ τὸ παιδί! Κι' εἶναι τόσο ἔξυπνο!...

Οἱ δυὸ σύζυγοι μπῆκαν στὸ φτωχικὸ τους διαμέρισμα, ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν δυὸ κρεβατοκάμαρες καὶ μιὰ κουζίνα ποὺ χρησίμευε συγχρόνως καὶ γιὰ τραπεζαρία.

Βλέποντας τὴν Κολινέτ, ἡ Φρανσὶν ἀνασκίρτησε. "Εφερε τὸ χέρι της στὰ μάτια της, τὰ κουρασμένα ἀπ' τὰ τόσα κλάματά της γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης της κορούλας, καὶ σκούπισε δυὸ δάκρυα.

— Τὴ βρῆκα μισοπεθαμένη ἀπ' τὴν πεῖνα, τῆς ἐξήγησε ὁ Κλώντ, καὶ σοῦ τὴν ἔφερα... Ὅταν ὑπάρχη φαγητὸ γιὰ πέντε στόματα, φτάνει καὶ γιὰ ἕξη... Ποὺ τὴ φέρω ὅμως. πῆγα νὰ ζητήσω πληροφορίες.

— Καὶ τί ἔμαθες. καλέ μου Κλώντ;

— Δὲν μοῦ εἶχε πῆ φέμματα ἡ μικρή...

— Δηλαδή:...

— Τόσκασε ἀπὸ ἕνα οἰκοτροφεῖο. γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ τὴν στείλουνε στὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Περπάτησε ὧρες ὁλόκληρες. στὴν τύχη... Καὶ κατέληξε σ' ἕνα πάγκο. στὸν κῆπο τοῦ Λούβρου, ἀντίκρυ ἀκριβῶς ἀπ' τὸ μέρος ποὺ κάνω πιάτσα μὲ τ' ἀμάξι μου κάθε μεσημέρι. Θἄλεγε κανεὶς πὼς τὴν ἔφερε ἐπίτηδες ἐκεῖ ἡ Τύχη, γιὰ νὰ τὴ βροῦμε... Στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος εἴχαμε δώσει ραντεβοὺ ὁ Ριγκολό, ἡ Μιρὲτ κι' ἐγώ. Φάγαμε μὲ ὄρεξι τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ μᾶς εἶχες ἑτοιμάσει! Δὲν ἀφίσαμε ψίχουλο... Ἀδειάσαμε τὸ πανέρι!

— Πάντα ὁ ἴδιος θἄσαι τελοσπάντων... εἶπε ἡ Φρανσίν, κυττάζοντας τρυφερὰ τὸν ἄντρα της. Δουλεύεις σκληρὰ γιὰ ὅλους μας, μὰ δὲ χάνεις ποτὲ τὸ κέφι σου... Ἐγὼ ποὺ σὲ βοηθοῦσα ἄλλοτε ὅσο μποροῦσα, σήμερα δὲν ἀξίζω πιὰ γιὰ τίποτα!

— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μαρτέλ.

Ἡ Φρανσὶν δὲν ἀπάντησε. τὰ μάτια της ὅμως βουρκώσανε.

Ἦταν νέα ἀκόμη, μόλις 40 χρονῶν.... μὰ τόσο ἀλλαγμένη, τόσο γερασμένη!...

Ἕνα πένθος σκληρὸ εἶχε συντρίψει τὴν καρδιά της. καὶ τὰ κατάμαυρα μαλλιά της εἶχαν ἀσπρίσει σὲ μιὰ νύχτα.

Εἶχε χάσει ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι 6 χρονῶν. Ὁ θάνατος, ποὺ δὲν ξεχωρίζει πλούσιους καὶ φτωχούς, εἶχε μπῆ στὸ ταπεινὸ σπιτάκι κι' εἶχε πάρει μαζί του τὴν ἄμοιρη μικρούλα...

Ἀπὸ τότε εἶχε πετάξει γιὰ πάντα ἡ χαρὰ τῶν δικῶν της. Ἡ μητέρα κιὰδύνεψε νὰ χάσῃ τὸ λογικό της. Ὕστερα δὲ θέλησε πιὰ ποτὲ νὰ βγάλη τὰ μαῦρα. ὅσο κι' ἂν ἐπέμενε ὁ Κλώντ. καὶ δὲν ξαναβγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι της.

Ἀλλοτε, ἔβγαζε ἕνα καλὸ μεροκάματο, δουλεύοντας σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρης. Ἀπ' τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ πέθανε τὸ παιδί της, δὲν ἔκανε πιὰ τίποτα. Ἔμενε κλεισμένη στὴν κάμαρά της, διαρκῶς — ἐκτὸς ὅταν πήγαινε νὰ κλάψη στὸ νεκροταφεῖο.

Ὅσο γιὰ τὸν Κλώντ, δούλευε συνεχῶς, κοπιαστικά, μὰ δίχως νὰ παραπονιέται, φτάνει μόνο νἄβγαζε τὸ ψωμὶ τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του...

Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ εἶχε ἁπλωθῆ τώρα μέσα στὸ μικρὸ σπίτι.

Ἡ Φρανσὶν ἔμενε βυθισμένη στὶς πικρὲς ἀναμνήσεις της. Δὲ μιλοῦσε πιά. δὲν ἔκανε ἄλλες ἐρωτήσεις στὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος χαμογελοῦσε, εὐχαριστημένος.

— Εἶδες τί ὄμορφη ποὺ εἶναι ἡ μικρούλα: εἶπε ἐπιτέλους στὴ γυναίκα του.

— Ναί, μιὰ χαρὰ εἶναι! Δὲν βρίσκεις, Κλώντ, πὼς μοιάζει μὲ τὴν καϋμένη τὴν κορούλα μας ποὺ χάσαμε:

— Ἤθελα νὰ σοῦ, τὸ πῶ κι' ἐγώ, γυναῖκα!

— Ὥστε, λοιπόν, δὲν σοῦ εἶχε πῆ ψέμματα;...

— Πῶς μποροῦσε νὰ πῆ ψέμματα ἕνα τέτοιο ἀθῶο στοματάκι;... Ὡστόσο, πῆγα στὸ Ζουανδίλ, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ.

— Ἄ, καὶ τί ἔμαθες ἐκεῖ:

— Μπαμπά! μπῆκε στὸ μέσο ὁ Ριγκολό. Τὰ συμφωνήσαμε λοιπόν. Θὰ μείνη ἐδῶ ἡ μικρή... κι' ἀπὸ αὔριο θὰ τὴν πάω στὸ σχολεῖο.

— Σώπα ἐσύ, μάγκα!

— Ἄφησε, παιδί μου, τὸν πατέρα σου νὰ μιλήση. εἶπε ἡ Φρανσίν, χαμογελῶντας.

Ὁ Κλὼντ χάϊδεψε τὸ μάγουλο τοῦ γυιοῦ του κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Πῆγα, πολὺ λέτε, στὸ Ζουανδὶλ καὶ βρῆκα τὸ οἰκοτροφεῖο τῶν δεσποινίδων Ζουλιάν. Ἔφτασα μπροστὰ στὴν καγκελλόπορτα. Χτύπησα τὸ κουδοῦνι. Καμμιὰ ἀπάντησι... Ξαναχτύπησα... Ἐπιτέλους, φάνηγε ἕνας γέρος, μὲ μιὰ γενειάδα ποὺ τοῦκουβε τὸ μισὸ πρόσωπο, καὶ μὲ ρώτησε τί ζητοῦσα.

»— Θέλω νὰ δῶ τὶς δεσποινίδες Ζουλιάν, τοῦ ἐξήγησα.

»— Δὲν μπορεῖτε τώρα, μοῦ εἶπε. Ἐτοιμάζουνε τὰ μπαοῦλα τους.

»— Κι' ὅμως πρέπει νὰ τοὺς μιλήσω, ἔστω καὶ γιὰ πέντε λεπτά. Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό.

»— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ τόσο σοβαρό:

»— Γιὰ ἕνα κοριτσάκι ποὺ εἶχαν οἰκότροφο οἱ δεσποινίδες.

»— Ἄ, τὴν Κολινὲτ ἐννοεῖτε: Μπορεῖτε νὰ τὴν κρατήσετε. Χάρισμά σας!

— Κολινέτ: φώναξε ἡ Φρανσίν, πηδῶντας ὄρθια. Τὴ λένε Κολινέτ;... Ὅπως κι' ἐκείνη ποὺ κλαίω! Κι' ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία, τὸ ἴδιο προσωπάκι, τὰ ἴδια ξανθὰ μαλλιά!...

»Ὤ, Κλώντ, μὴ μοῦ πῆς τίποτ' ἄλλο, δὲ θέλω νὰ μάθω τίποτα! Δὲ θ' ἀφίσω πιὰ νὰ μοῦ τὴν πάρουνε ἔστω κι' ἂν χρειαστῆ νὰ φύγουμε μαζί, νὰ κρυφτοῦμε!...

— Μεῖνε ἥσυχη, γυναῖκα, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὴν πάρη κανείς. Ἐπρόκειτο νὰ τὴ στείλουνε στὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Δὲν ἔχει οἰκογένεια. καὶ κανεὶς δὲ θἄρθη ποτὲ νὰ σοῦ τὴ ζητήσῃ...

»Κάποιος ἄθλιος, ἕνας τυχοδιώκτης. τὴν -ίχε παρατήσει στὸ οἰκοτροφεῖο, ἐδῶ καὶ ἑξακοχτὼ μῆνες, κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε πιά.

— Τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε χαρούμενα ἡ Φρανσίν. Τί ἀπάντησες σ' αὐτὸ τὸ γέρο;

— Πὼς θὰ κρατήσουμε ἐμεῖς τὸ κοριτσάκι:. Εἶναι τόσο συμπαθητικό!... Κι' ὕστερα, λέγεται Κολινέτ... ὅπως κι' τὸ ἀγγελοῦδι ποὺ χάσαμε! Ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς τὸ ξαναδίνει πίσω!

ΙΣΤ'.

Εἶχαν περάσει πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἔσβυσε ὁ Ζὺστ Μαοτινύ. στὸ σπιτάκι τοῦ δάσους τοῦ Λουβιέρ.

Ἀπ' τὴ μοιραία ἐκείνη χρονολογία, ὁ Πασκὰλ Βαλωρὶ δὲν εἶχε ξαναέρθει πιὰ στὸ Παρίσι, δὲν εἶχε ξαναδῆ τὸν ἀδελφό του. Φαινόταν πὼς τοὺς χώριζε τώρα ἡ συνεχὴ τους.

Κάπου-κάπου, ὁ Πασκὰλ λάβαινε ἕνα γράμμα τοῦ Λωρὰν καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε ἀμέσως. Οἱ σχέσεις τους περιορίζονταν ὡς ἐκεῖ.

Ὡστόσο ὁ γιατρός, καίτοι ἔμενε ἀπομονωμένος στὸ Κὰπ-ντ' Αἴλ, δὲν ἀγνοοῦσε τίποτα ἀπ' τὴν ἐντατικὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸν κρατοῦσαν ἐνήμερο οἱ κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ τὰ σκάνδαλά του, γιὰ τὶς φιλενάδες του — ὅλες γνωστὲς ἠθοποιούς.

«Ζητάει νὰ μεθύσῃ, νὰ ζαλιστῆ — σκεπτόταν τότε ὁ Πασκάλ. Δὲν ξέχασε, λοιπόν, δὲν παρηγορήθηκε!».

Δὲν εἶχε ξαναγίνει ὡστόσο καθόλου λόγος μεταξὺ τους γιὰ τὴ Φερνάνδη.

Πληνωμένος ἀπ' τὴν περιφρόνησι καὶ τὴν ἀδιαφορία τῆς γυναίκας του, ὁ Λωρὰν φαινότανε πὼς τόχε πάρει πιὰ ἀπόφασι... Μὰ ὁ ἀδελφός του δὲ γελιόταν ἀπ' αὐτὴ τὴ φαινομενικὴ ἠρεμία. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς θὰ ξέσπαζε μιὰ μέρα ἡ θύελλα, πὼς θὰ ξανάναβε ἡ φωτιὰ ποὺ κρυφόκαιγε κάτω ἀπ' τὴ στάχτη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια... Ποιὲς συνέπειες θἄχε τότε τὸ ξύπνημα ἑνὸς τέτοιου σφοδροῦ πάθους:

Μὰ κι' ὁ Μέσμερ ἐπίσης ἔδινε θέμα στὸ κουτσομπολιὸ τῶν ἐφημερίδων, μὲ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειές του. Δὲν εἶχε φρονιμέψει καθόλου. Συχνὰ μάλιστα, γαμπρὸς καὶ πεθερός, ἔκαναν συντροφιά, στὰ ὀργιαστικὰ γλέντια τους.

Ἡ Φερνάνδη ζοῦσε μόνη, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ γλεντζέδες, στὸ πολυτελέστατο μέγαρο τοῦ Βουλεβάρτου Μαλέρμπ.

Κάπου-κάπου ὡστόσο, πήγαινε νὰ βρῆ καταφύγιο στὸν πύργο τοῦ Λουβιέρ, μαζὶ μὲ τὴ Λουΐζα, μακρυὰ ἀπ' τὸ μισητὸ σύζυγό της κι' ἀπ' τὸν πατέρα της, ποὺ εἶχε θυσιασθῆ γι' αὐτὸν καὶ ποὺ τῆς προξενοῦσε τώρα φρίκη σχεδόν...

Ἐκεῖ, στὸ μονοκλὶκ πύργο, μέσ' στὰ δάση, εὕρισκε κάποια γαλήνη, ξεχνοῦσε κάπως... Ἐβγαίνε μονάχα γιὰ νὰ πάη στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ Κουρντεμάνς, νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ προσευχηθῆ πάνω ἀπὸ ἕνα τάφο μ' ἁπλὸ ξύλινο σταυρό. Ἕνα ὀνομα μονάχα ξεχώριζε τὸν τάφο αὐτὸ ἀπὸ τόσους ἄλλους ὁμοιους: «Ζὺστ Μαοτινύ».

Ὧρες ὁλόκληρες προσευχόταν ἐκεῖ ἡ Φερνάνδη... Ὕστερα ξανάπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ πύργου, κι' οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ δὲν τὴν ξαναβλέπανε πιά. Κλεινότανε στὸ διαμέρισμά της, σὰν σὲ τάφο.

Ὁ Πασκὰλ ἤξερε τὴν ἀποτραβηγμένη ζωὴ καὶ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς τῆς ἄμοιρης αὐτῆς γυναίκας. Κι' ἤνοιωθε συχνὰ τύψεις, στὴ σκέψι πὼς εἶχε γίνει συνένοχος τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ συνείδησή του τὸν καταδίκαζε, τοῦ πλήγωνε τὴν καρδιὰ καὶ γέμιζε τὶς νύχτες του μ' ὀδυνηροὺς ἐφιάλτες.

Γιατὶ εἶχε γίνει ὁ δεσμοφύλακας τῆς Σουζάν, τῆς πρώτης γυναίκας τοῦ Λωράν... καθὼς καὶ τοῦ Μπερτί, τοῦ γυιοῦ τοῦ Ζὺστ καὶ τῆς Φερνάνδης! Εἶχε δεχτῆ τὸν ἄτιμο ρόλο ποὺ τοῦ ἐπέβαλλε ὁ ἄθλιος ἀδελφός του, γιατὶ ἦταν ἀνίκανος πάντα νὰ τοῦ ἀντισταθῆ.

Εἶχε βοηθήσει μάλιστα τὸ Λωρὰν ν' ἀ-

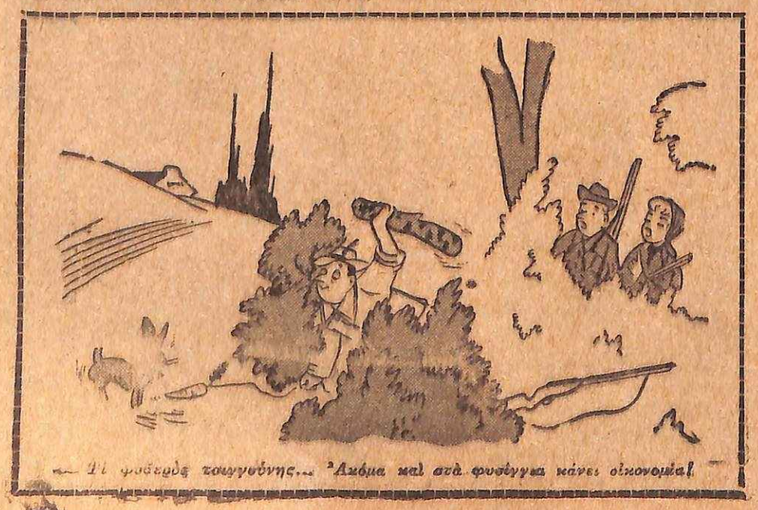

— Τί φυσερὸς τσιγγούνης... Ἄκόμα καὶ στὰ φυσέγγια κάνει οἰκονομία!

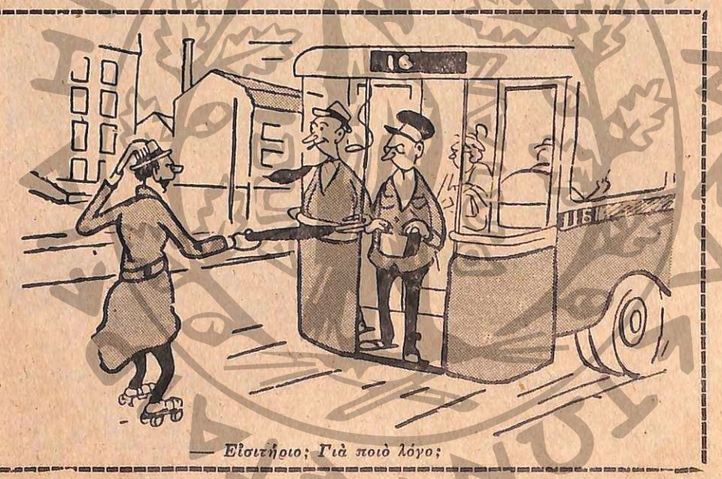

— Εἰσιτήριο; Γιὰ ποιὸ λόγο;

παγάγη τὸ Μπερτὶ ἀπ' τὸ Σενεβιέρ, ἀπ' τὸ ὅμορφο σπιτάκι, ὅπου ἡ Μαντελὶν περίμενε τοῦ κάκου τὸ γυρισμὸ τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔγκλημα εἶχε βασανίσει συχνὰ τὶς νύχτες του. Καὶ σήμερα ἀκόμη, μονάχος στὸ γραφεῖο του, στὴν κομψὴ βίλλα του, ὁ Πασκὰλ ἀναπολοῦσε αὐτὸ τὸ τραγικὸ παρελθόν, ξαναζοῦσε τὴν καταραμένη ὥρα ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ ἀδερφός του:

«Ἡ Φερνάνδη ἔχει ἕνα νόθο παιδί... Πρέπει νὰ ἐξαφανιστῆ τὸ παιδὶ αὐτό! Μένει κοντὰ στὸ Παρίσι, στὸ Σενεβιέρ... Θὰ μᾶς εἶναι εὐκολώτατο νὰ τὸ ἀρπάξουμε!».

Δὲν εἶχε διστάσει τότε ὁ Πασκάλ! Εἶχε ἀκολουθήσει τὸ Λωρὰν στὸ Σενεβιέρ.. Καί, τὴν ἴδια μέρα, τὸ παιδὶ εἶχε πέσει στὴν παγίδα ποὺ τοῦ στήσανε.

Ἐπαιζε στὸ δρόμο, μ' ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του. Ὁ Λωρὰν πῆγε κοντά του, τὸ χάϊδεψε καὶ τοῦ εἶπε μαλακά:

— Ἡ ὡραία κυρία ποὺ ἔρχεται καὶ σὲ βλέπει συχνά... εἶναι ἡ μαμά σου. Μ' ἔστειλε τώρα νὰ σὲ πάρω. Θὲς νἀρθῆς μαζί μου;

Ὁ Μπερτὶ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς. Καί, δίχως νὰ εἰδοποιήση τὴ Μαντελίν — ἴσως γιατὶ φοβόταν μήπως δὲν τὸν ἀφίση νὰ φύγη— ἀκολούθησε πρόθυμα τοὺς δυὸ ἄντρες.

Φοβήθηκε κάπως, ὅταν, τὸ βράδυ, στὸ σταθμὸ τῆς Λυών, ὁ Λωρὰν κι' ὁ Πασκὰλ τὸν ὑποχρέωσαν ν' ἀνεβῆ σ' ἕνα τραῖνο ποὺ ἔφευγε. Γρήγορα ὅμως, ἡ σκέψη πὼς θὰ ξαναβλέπετε τὴ μητέρα του —τὴν ὅμορφη ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ τὴ λάτρευε ἀπὸ ἔνστικτο,—ἔδιωξε τὴν κακοδιαθεσία καὶ τὸ φόβο ποὺ εἶχε νοιώσει.

Τὸ φτάσιμό του στὸ Κὰπ-ντ' Αἴλ, στὸ ἀπομονωμένο ἐκεῖνο σπίτι ἀπ' ὅπου φαίνονταν μονάχα τὰ γυμνὰ βράχια κι' ἡ θάλασσα, θἄμενε γιὰ πάντα χαραγμένο στὸ μυαλό του. Θὰ διατηροῦσε πάντα τὴν ἀνάμνησι αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ... καὶ τῆς φυλακῆς, ὅπου τὸν κλείσανε ἀμέσως!

Ἀπὸ τότε — πέντε ὁλόκληρα χρόνια — ζοῦσε σ' ἕνα ἀπόμερο περίπτερο, γειτονικὸ μ' ἐκεῖνο τῆς Σουζάν.

Τὰ δυὸ αὐτὰ θύματα τοῦ ἴδιου κακούργου εἶχαν ἰδῆ συχνὰ τὸ ἕνα τ' ἄλλο ἀπὸ μακρυά. Καὶ συχνὰ ἐπίσης, στὶς ἀτέλειωτες νύχτες τῆς ἀϋπνίας της, ἡ Σουζὰν εἶχε ἀκούσει τοὺς θρήνους τοῦ δύστυχου παιδιοῦ.

Ὁ τσιγγούνης

Τσιγγούνη, δσα μάζεψες
λεφτὰ τί θὰ τὰ κάνης,
ἀφοῦ κι' ἐσύ, σὰν ὅλους μας,
μιὰ μέρα θὰ πεθάνης;

★

Ἐνῶ βλέπεις τριγύρω σου
κοπέλλες σὰν μπουμπούκια,
ἐσὺ θάβεις τὶς λίρες σου
σὲ κιούπια καὶ σεντούκια.

★

Μά, πρὶν χαρῆς νὰ πλούτη σου,
προτοῦ τὰ καμαρώσης,
τσιγγούνη, θἄρθη ἡ ὥρα σου
καὶ θὰ τὰ κακαρώσης.

★

Καὶ νὰ ποιὸ θἄν' τὸ κέρδος σου
ἀπ' τὴ ζωή σου ἀκόμα:
Πέντ-ἑξη πήχες σάβανο
καὶ δύο μέτρα χῶμα!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὕστερα, μιὰ μέρα, ὁ Μπερτὶ ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος, ἀπὸ ἀναιμία. Τότε ὁ Πασκὰλ τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κάνη ἕνα περίπατο στὸν κῆπο μὲ τὶς ἐληὲς καὶ τὶς φοινικιές. Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε ὁ μικρὸς στὴ φυλακή του, ὁ Πασκὰλ παρατήρησε μιὰ αἰσθητὴ καλυτέρεψι.

Ἀπὸ τότε, τοῦ ξανάδωσε τὴν ἄδεια νὰ βγῆ. Καὶ τώρα ὁ Μπερτὶ εἶχε γίνει καλὰ πιά, ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ κάνη τὸν περίπατό του ἐπὶ ὧρες στὸν κῆπο, μὲ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ Ντορνὰκ ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του.

Μὰ ὁ Ντορνὰκ εἶχε ἕνα μικρὸ ἐλάττωμα: τοῦ ἄρεσε τὸ κρασάκι. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἤπιε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε, μέθυσε... κι' ἀποκοιμήθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο.

Ἡ Σουζὰν ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ μεθῦσι του.

Νυσταγμένος καθὼς ἦταν, ὁ Ντορνὰκ εἶχε ξεχάσει νὰ κλειδώση τὴν πόρτα τοῦ περιπτέρου, ὅπου ἦταν φυλακισμένη ἡ νέα γυναῖκα.

Ἡ Σουζὰν καθότανε κοντὰ στὸ καγκελλόφραχτο παράθυρο τῆς κάμαράς της καὶ διάβαζε ἕνα καινούργιο βιβλίο μὲ ποιήματα, ὅταν ἄκουσε τὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας, ποὺ τὴν κουνοῦσε ἐλαφρὰ ὁ ἄνεμος.

Ἀνασκίρτησε, σηκώθηκε... κι' εἶδε μὲ χαρούμενη ἔκπληξι, πὼς εἶχε μείνει μισανοιχτὴ ἡ ἐξώπορτα τοῦ περιπτέρου!

Τὴν ἔσπρωξε, βγῆκε στὸν κῆπο κι' ἔκαμε μερικὰ βήματα. Ὕστερα πῆρε θάρρος καὶ προχώρησε ὣς τὴ βεράντα ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα.

Εἶχε πάει ἐκεῖ κι' ἄλλες πολλὲς φορές, πάντα ὅμως μαζὶ μὲ τὸ Ντορνὰκ καὶ μ' ἕναν ἄλλο δεσμοφύλακα, πολὺ πιὸ ἀγρυπνο, ποὺ τὸν φοβόταν περισσότερο ἀπ' τὸ κάθε τι: τὸν Πασκὰλ Βαλωρί, ποὺ τὴν ἐπέβλεπε, κρυμμένος πίσω ἀπ' τὰ δέντρα.

Εἶχε μετρήσει τόσες φορὲς μὲ φοβισμένη ματιὰ τὸ ὕψος ἀπ' αὐτὴ τὴ βεράντα ὣς τὴ θάλασσα. Κ' εἶχε καταλάβει πάντα πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπιχειρήση νὰ δραπετεύση ἀπὸ κεῖ, χωρὶς νὰ κινδυνέψη νὰ πέση καὶ νὰ τσακιστῆ στὰ μυτερὰ βράχια!

Δὲ θὰ ὠφελοῦσε ἐξ ἄλλου σὲ τίποτε ἂν φώναζε, ἂν ζητοῦσε βοήθεια. Ποιὸς θὰ τὴν ἄκουγε: Ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ κύματα:

Μὰ κι' ἂν ἀκόμα ἔφταναν οἱ φωνές της στ' αὐτιὰ κάποιου περαστικοῦ, αὐτὸς θ' ἀνασήκωνε μὲ οἶκτο τοὺς ὤμους του καὶ θὰ εἰδοποιοῦσε ἀμέσως τὸ Ντορνὰκ καὶ τὸν Πασκάλ, ξέροντας πὼς τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦταν ἄσυλο τρελλῶν.

Ἡ Σουζὰν τὰ καταλάβαινε ὅλ' αὐτὰ καὶ πονοῦσε πάντα βαθειά.

Σήμερα ξανάρχονταν στὸ νοῦ της αὐτὲς οἱ σκέψεις καὶ τὴν ἔπειθαν ὁλόενα περισσότερο πὼς δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγη...

Εἶχε ἀποφασίσει, λοιπόν, νὰ γυρίση πίσω στὴ φυλακή της, ὅταν εἶδε τὸ Μπερτὶ νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος της, εὐτυχισμένος γιατὶ θἄβλεπε ἐπιτέλους ἀπὸ κοντὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ ἐπὶ πέντε χρόνια τὴ διέκρινε μονάχα πίσω ἀπ' τὰ κλειστὰ τζάμια τοῦ παραθύρου της.

Τοῦ ἁπλωσε τὰ χέρια της καὶ τοῦ εἶπε χαρούμενα:

— Σὲ ξέρω καλά, μικρέ μου, Σὲ βλέπω κάθε μέρα μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς φυλακῆς σου. Γιατὶ εἶσαι καὶ σὺ φυλακισμένος, ὅπως ἐγώ... δὲν εἶν' ἔτσι; Ὡστόσο ὁ δεσμοφύλακάς μας εἶναι ἐπιεικέστερος γιὰ σένα, ἀφοῦ σ' ἀφίνει νὰ γυρίζης μέσα σ' αὐτὸ τὸν ὡραῖο κῆπο! Φαίνεται πὼς δὲ σὲ φοβᾶται, γιατὶ εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμη... Πάντως, ἐσὺ εἶσαι ἀληθινὰ εὐτυχισμένος...

— Εὐτυχισμένος, ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε τὸ παιδί.

— Βρίσκεσαι ἐδῶ ἀπὸ καιρό;

— Δὲν ξέρω... Μέρες, μῆνες, χρόνια... Πόσα; Δὲν ξέρω... μὰ ὁ καιρὸς αὐτὸς μοῦ φάνηκε, ἀτελείωτος!

— Ἀπὸ ποῦ ἦρθες; ρώτησε ἡ Σουζάν.

Ὁ Μπερτὶ ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του. Ἕνας λυγμὸς ξέσκισε τὸ στῆθος του, κι' ἀπάντησε σιγανά:

— Δὲν ξέρω... δὲν θυμᾶμαι πιά! Ἐκεῖ ποὺ ἤμουνα, εἶχε δάση, ὡραίους δρόμους, ἕνα ποτάμι ποὺ λαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο... Συχνά, ὅταν ξυπνάω τὴ νύχτα, ψάχνω νὰ βρῶ στὶς ἀναμνήσεις μου κάποια ἔνδειξι ποὺ νὰ μοῦ θυμίση τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ, ὅπου ζοῦσα τόσο εὐτυχισμένος μὲ τὴ Μαντελίν. Μὰ δὲν βρίσκω τίποτα.

— Θυμᾶσαι ὡστόσο αὐτὸ τ' ὄνομα: Μαντελίν... Ἦταν ἡ μητέρα σου;

—Ὢ, ὄχι! Ἡ μητέρα μου ἦταν πολὺ πιὸ ὄμορφη ἀπ' τὴ Μαντελίν. Ἂν δέχτηκα νὰ φύγω ἀπ' τὸ Σενεβιέρ, τόκανα γιὰ νὰ τὴν ξαναϊδῶ...

Εἶχε ἔρθει ἐντελῶς ξαφνικὰ στὴ μνήμη τοῦ παιδιοῦ τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ ποὺ ἀναζητοῦσε τόσον καιρό! Σάστισε καὶ χάρηκε ποὺ τὸ εἶχε ξαναβρῆ ἐπιτέλους.

Ὁ νοῦς του ξυπνοῦσε, καὶ μαζὶ ξυπνοῦσαν κι' οἱ ἀναμνήσεις τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος, ποὺ ἦταν ὅμως ἀκόμη τόσο κοντὰ στὴ ζωή του.

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ποὺ ζοῦσε ὁλόμοναχος, δίχως νὰ μιλάη ποτὲ σὲ κανένα, ὁ ἄτυχος Μπερτὶ εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου καὶ τῆς πραγματικότητος. Οἱ ἀναμνήσεις του εἶχαν σβυστὴ σιγὰ-σιγά.

Εἶχε πετύχει λοιπὸν ὁ σκοπὸς τοῦ Πασκὰλ καὶ τοῦ Λωρὰν. Μερικὰ χρόνια ἀκόμη στὴ φυλακή... καὶ δὲ θ' ἀπόμενε πιὰ ἀπ' τὸ Μπερτί, παρὰ ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι!

Μὰ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς Σουζὰν ξυπνοῦσε τώρα τὸ μυαλό του, ποὺ εἶχε ἀτροφήσει ἀπ' τὴν ἀναισία...

— Θυμᾶσαι λοιπὸν τώρα πὼς σ' ἔφερε ἐδῶ αὐτὸς ὁ κακοῦργος ὁ γιατρός, ἀπ' τὸ Σενεβιέρ; τοῦ εἶπε χαρούμενα ἡ νέα γυναῖκα.

— Ναί, ναί... θυμᾶμαι... θυμᾶμαι! ἀπάντησε ὁ Μπερτί.

Καὶ διηγήθηκε σιγανὰ στὴ Σουζὰν αὐτὰ ποὺ ξέρομε ἤδη:

—Ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ, καθὼς ἔπαιζα στὸ δρόμο μὲ τ' ἄλλα παιδιά, μὲ πλησιάσανε δυὸ ἄνθρωποι. Ὁ ἕνας μὲ πῆρε παράμερα καὶ μοῦ εἶπε: «Ἡ κυρία ποὺ ἔρχεται ἐδῶ συχνά, εἶναι ἡ μητέρα σου. Σὲ περιμένει τώρα. Θέλεις νἀρθῆς μαζί μου, γιὰ νὰ σὲ πάω κοντά της;»

»Κι' ἐγὼ ἀκολούθησα αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους. Μὲ βάλανε στὸ τραῖνο. Ὕστερα ἔφυγε ὁ ἕνας—ἐκεῖνος ποὺ μοῦ εἶχε μιλήσει—κι' ἔμεινα μονάχος μὲ τὸν ἄλλο.

— Αὐτὸς ὁ ἄλλος... εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σ' ἐπισκέπτεται κάθε μέρα... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, κυρία, αὐτὸς εἶναι. Τὸν μισῶ, γιατὶ μὲ κρατάει φυλακισμένο τόσον καιρό... Μὰ θἄρθη μιὰ μέρα ποὺ θἄμαι μεγάλος καὶ δυνατός... καὶ τότε θὰ μπορέσω νὰ δραπετέψω ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή.

— Εἶσαι ἀκόμη τόσο μικρός!

Πραγματικά, ὁ περιορισμός, ἡ στέρησι κάθε εἴδους ἀέρα, ἡ ἀπόλυτη ἀπομόνωσι, εἶχαν σταματήσει τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ. Μολονότι εἶχε κλείσει τὰ 13, ὁ Μπερτὶ δὲν φαινόταν παραπάνω ἀπὸ 10 χρονῶν.

— Εἶσαι τόσο μικρὸς ἀκόμη! ξαναπε ἡ Σουζάν. Μεῖνε ἐδῶ, παιδί μου, καὶ μὴν ἐπιχειρήσης καμμιὰ καινούργια περιπέτεια. Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό... Θὰ σὲ σώση, ὅταν φτάση ἡ στιγμή!

»Στὸ ἑξῆς, δὲν θἄσαι πιὰ μόνος. Ὅταν δὲ θὰ μὲ βλέπης στὸν κῆπο, θὰ κυττάζης τὸ περίπτερό μου. Θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τὰ κλειστὰ παράθυρά μου... Θὰ βλέπης τὸ χαμόγελό μου, θὰ διαβάζης τὴ χαρὰ στὰ μάτια μου, ὅταν θὰ διασταυρώνωνται οἱ ματιές μας. Θὰ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὴ σκέψι καὶ θὰ δίνουμε θάρρος ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

»Ὕστερα, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι. Σκέψου πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένοι ἀπὸ σένα... Ἐσύ, μικρέ μου, ἔχεις ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σου, ἔχεις τὴν ἐλπίδα, τὰ γλυκὰ ὄνειρα. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω πιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ πονεμένες ἀναμνήσεις... καὶ κάθε ἐλπίδα μου ἔχει χαθῆ γιὰ πάντα, ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό.

»Εἶχα μιὰ κορούλα, ποὺ θἄπρεπε νὰ ἦταν σήμερα σχεδὸν συνομήλική σου. Μοῦ τὴν πήρανε, τὴν πήγανε δὲν ξέρω ποῦ. Καὶ τώρα δὲν ἐλπίζω πιὰ νὰ ξαναδῶ ποτὲ τὴ μικρή μου Κολινέτ.

Ὁ Μπερτὶ τὴν κύτταζε, δακρυσμένος.

— Πέθανε λοιπὸν ἡ κορούλα σας; ρώτησε ψιθυριστά.

—Ἀλλοίμονο! Δὲν ξέρω...

Μόλις εἶχε προφέρει ἡ Σουζὰν αὐτὰ τὰ λόγια, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ἕνας ἄνθρωπος ἐξαγριωμένος: ὁ Ντορνάκ.

— Τί γυρεύετε ἐδῶ ἐσεῖς; οὐρλιασε,ἀπάζοντας βάναυσα ἀπ' τὸ μπράτσο τὴ νέα γυναῖκα.

—Ἡ πόρτα τοῦ περιπτέρου εἶχε μείνει ἀνοιχτή. Βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ πάρω λίγο ἀέρα... Τώρα θὰ ξαναγυρίσω φρόνιμα στὴ φυλακή μου.

—"Αν τὸ μάθη ὁ γιατρός, θὰ μὲ διώξη!

— Καὶ θὰ σᾶς ἀντικαταστήση μὲ κάποιον ἄλλον, ποὺ θἄναι ἴσως λιγώτερο καλὸς φύλακας ἀπὸ σᾶς.

— Μπορεί... Μὰ ἀρκετὰ εἴπαμε! Ἐμπρός, πᾶμε!

Κι' ὁ Ντορνὰκ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὸ Μπερτὶ ποὺ ἔτρεμε:

— Εἶν' ἡ ὥρα σου καὶ σένα. Γύρισε στὸ περίπτερό σου. Θὰ σοῦ φέρω νὰ φᾶς... Ἔννοια σου, θὰ σὲ κατεβάσω στὸ ὑπόγειο, ἀπόψε κι' ὅλας, καὶ θ' ἀργήσης πολὺ νὰ ξαναβγῆς ἀπὸ κεῖ!

Ὁ Μπερτὶ τὸν ἀκολούθησε πειθήνια καὶ ξαναγύρισε στὴ μικρὴ κάμαρά του.

Σὲ λίγο, ὁ Ντορνάκ, τρεκλίζοντας ἀκόμη ἀπ' τὸ μεθῦσι, τοῦ πῆγε τὸ φαγητό του. Ἀφοῦ δείπνησε ὁ μικρός, τοῦ εἶπε ἄγρια:

— Στὸ ὑπόγειο τώρα! Γιὰ νὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ πιάνης κουβέντα μ' αὐτὴ τὴ γρηὰ τρελλή! Ἐκεῖ κάτω, χωρὶς φῶς, χωρὶς ἀέρα, θὰ κάνης συντροφιὰ μὲ τὰ ποντίκια!

Τὸν σήκωσε μὲ τὰ δυνατά του μπράτσα καὶ τὸν κατέβασε σ' ἕνα στενόχωρο ὑπόγειο δωμάτιο, ἐπιπλωμένο μονάχα μ' ἕνα σιδερένιο κρεβάτι, ἕνα τραπέζι καὶ δυὸ καρέκλες.

Ἐκεῖ μέσα ἔκλεινε ὁ Πασκὰλ τοὺς μανιακούς, γιὰ μερικὲς ὧρες μονάχα.

Μόλις βρέθηκε μονάχος σ' αὐτὴ τὴ φοιτχὴ φυλακή, ὁ Μπερτὶ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, γαντζώθηκε στὰ κάγκελλα καὶ φώναξε βοήθεια.

Μὰ δὲν ἄκουσε τὶς φωνές του ἄλλος ἀπ' τὴ Σουζάν—ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ φυλακισμένη κι' ἀνίκανη νὰ τὸν βοηθήση.

Πίσω ἀπ' τὰ σιδερένια κάγκελλα τοῦ παραθύρου της — σὰν θηρίο στὸ κλουβί του — ἄκουγε γιὰ πολλὴ ὥρα τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ βογγητὰ τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ. Ὕστερα, δὲν ἄκουσε πιὰ τίποτε. Ὁ Μπερτὶ εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι, ἐξαντλημένος, κι' εἶχε ἀποκοιμηθῆ βαθειά.

Ξύπνησε ὡστόσο τὰ μεσάνυχτα, μὲ μιὰ παράξενη λάμψη στὰ μάτια. Ἴσως εἶχε δῆ κάποιο ὄνειρο, γιατὶ ἡ φυσιογνωμία του διατηροῦσε μιὰ ἔκφρασι τρελλῆς χαρᾶς.

«Νὰ φύγω... νὰ πάω μακρυά... πολὺ μακρυά... ἐλεύθερος!» σκεπτότανε.

Σηκώθηκε, σκοντάβοντας στὰ σκοτεινά, πῆγε ὣς τὸ παράθυρο, ποὺ εἶχε μείνει ἀνοιχτό, καὶ προσπάθησε με τ' ἀδύνατα χεράκια του νὰ ξεκολλήση τὰ σιδερένια κάγκελλα.

Χαμένος κόπος... Τὰ παιδιάστικα χέρια του ἦταν πολὺ μικρὰ ἀκόμη καὶ πολὺ ἀδύνατα!...

Κι' οἱ μέρες κύλησαν, χωρὶς νὰ φέρουν καμμιὰ ἀλλαγὴ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Τοῦ κάκου ἡ Σουζὰν προσπάθησε νὰ ξαναδῆ τὸ παιδί. Τὸ βράδυ ὅμως, καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρό της, ἄκουγε καθαρὰ τοὺς θρήνους καὶ τὰ βογγητά του.

Ρώτησε τὸ Ντορνὰκ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀλλ' ὁ νοσοκόμος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Καλὰ λοιπόν, τοῦ εἶπε ἡ Σουζάν, θὰ μιλήσω στὸν ἴδιο τὸ γιατρό, κι' αὐτὸς δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μοῦ ἐξηγήση ἀπὸ ποῦ προέρχονται ὅλες αὐτὲς οἱ φωνές.

Κάθε Κυριακή, στὶς 10, ὁ Πασκὰλ ἐρχότανε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Σουζάν. Περίμενε λοιπὸν ἡ νέα γυναῖκα τὴν ἐπίσκεψί του αὐτὴ μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀνυπομονησία.

Πραγματικά, τὴν ἑπομένη Κυριακή, τὴν ὡρισμένη ὥρα, ὁ Πασκὰλ ἔφτασε στὸ περίπτερο τῆς φυλακισμένης του.

—Ἐπιτέλους ἤρθατε! τοῦ εἶπε ἐκείνη ζωηρά.

— Μὲ περιμένατε;

— Σᾶς περιμένω κάθε Κυριακή, τὸ ξέρετε καλά.

—Ἀπὸ σᾶς μονάχα ἐξαρτᾶται νἄρχωμαι συχνότερα. Μὰ μ' ἀποδιώξατε πάντα. Σουζάν...μοῦ φερθήκατε μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἀραίωσα τὶς ἐπισκέψεις μου γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ.

Ἡ νέα γυναῖκα στεκόταν ὄρθια μέσα ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἡ ματιά της ἦταν ἀφηρημένη καὶ τὸ μέτωπό της ὑψλακωνόταν ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα.

Μπροστὰ στὸν Πασκάλ, ἔχανε τὰ λογικά της. Ἕνα βάρος ἀσήκωτο βάραινε τὴν κοιμωτιασμένη καρδιά της.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅμως, ἡ σκέψι της πήγαινε στὸ παιδί, ποὺ ἄκουγε ἀπὸ τόσον καιρὸ τοὺς θρήνους του. Κι' ἐνοιωθε νὰ ἐξεγείρεται ὅλος της ὁ ἑαυτός.

— Ποτὲ ἄλλοτε δὲν σᾶς περίμενα μὲ τόση ἀνυπομονησία... εἶπε, περνώντας τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της. Αὐτὰ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εἶναι τόσο σοβαρό, εἶναι τόσο τρομερὸ ἡ κατηγορία ποὺ ἔχω νὰ διατυπώσω ἐναντίον σας, ὥστε μόλις τολμῶ νὰ μιλήσω... Ἂν μοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ σᾶς καταγγείλω στὴ Δικαιοσύνη, θὰ τελειώνατε ἀσφαλῶς τὴ ζωή σας στὰ κάτεργα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

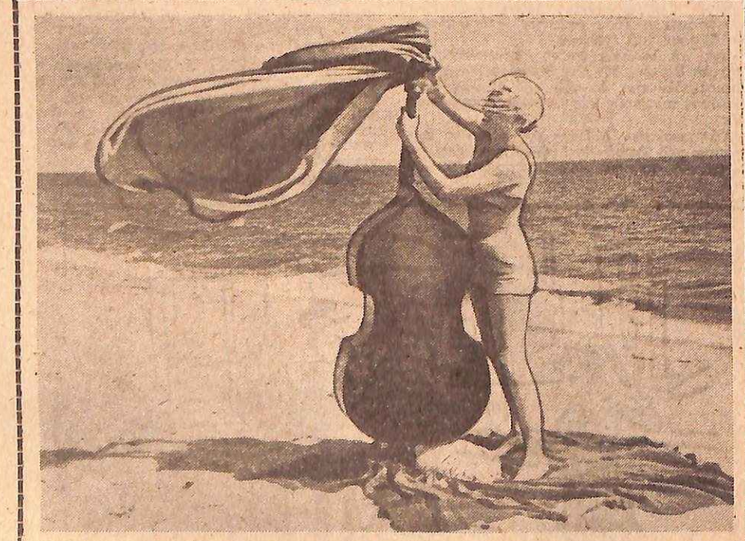

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΚΑΛΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Ἡ Ἀμερικανίδα Ἔλεν Πέρυ, δὲν εἶναι ἀκόμα ἡ μεγαλύτερη βιολοντσελλίστρια τοῦ κόσμου· ἀλλὰ εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ ὁμορφότερη. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις της μὲ τὴ φιλαρμονικὴ τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ἐμφανίζεται τώρα μὲ μιὰ δική της ὀρχήστρα ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως, ἡ μὶς Πέρυ ἵδρυσε τελευταία μιὰ σχολή, στὴν ὁποία διδάσκει στὶς γυναῖκες ἀπὸ 16 μέχρι 50 χρόνων, πῶς νὰ γίνωνται θελκτικὲς καὶ ποιὰ μέσα νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ κατακτοῦν εὔκολα τοὺς διαφόρους τύπους ἀνδρῶν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Εὐστρ. Χ. Πανσέληνα ἐξεδόθη ἐνδιαφέρουσα ἱστορικὴ ἐργασία μὲ τὸν τίτλον: «Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Λέσβου».

ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΑΠΟΛΥΘΕΝΤΟΣ

Μυστηριώδεις δυναμιτιστικὲς ἀπόπειρες ἔγιναν τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴ Νέα Ὑόρκη. Διάφορες ἐκρηκτικὲς συσκευὲς ἀνακαλύφτηκαν, εὐτυχῶς πρὶν προλάβουν νὰ ἐκραγοῦν, σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο, σ' ἕνα κινηματογράφο καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα σημεῖα τῆς πόλεως. Στὴν ἀρχὴ πίστεψαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ σπειρὰ τρομοκρατῶν, τελικὰ ὅμως ὁ δράστης ἀνακαλύφτηκε καὶ ὁμολόγησε. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα Λιθουανὸ ἐργάτη 53 χρόνων, τὸν Ἰζωρτς Μετέσκυ ὁ ὁποῖος κατασκεύαζε καὶ τοποθετοῦσε τὶς βόμβες αὐτὲς λόγω τοῦ μίσους ποὺ ἔτρεφε κατὰ τῆς ἠλεκτρικῆς ἑταιρείας, ἡ ὁποία τὸν ἄπολυσε ἐπειδὴ προσελήφθηκε ἀπὸ φυματίωσι. Στὴ φωτογραφία μας δυὸ ἀστυνομικοὶ μεταφέρουν μὲ προφυλάξεις μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκρηκτικὲς συσκευὲς ποὺ ἀνακαλύφτηκαν στὴν πλάτζ τοῦ Ρόκαγουαϊη, κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ τὴν ἀχρηστεύσουν.

"Ενα-ένα, ή μικρὴ Ἰαπωνίδα ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῇ καὶ πάλι τὰ δάκτυλά της

Μιὰ νέα ζωὴ ΓΙΑ ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΑΤΟΜΟΒΟΜΒΑΣ

Ἡ τραγικὴ περιπέτεια μιᾶς μικρούλας Ἰαπωνίδας

Ἡ Σιγκέκο Νιμότο, ποὺ εἶναι σήμερα 22 ἐτῶν, ἦταν ἕνα ἀπὸ-τὰ πρῶτα θύματα τῆς ἀτομικῆς βόμβας, ποὺ ἔπεσε στὴν Ἰαπωνικὴ πόλι Χιροσίμα, τὸ 1945. Ἡ ἔκρηξι τὴν ἄφισε μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματός της φρικτὰ παραμορφωμένα καὶ μὲ βαρειὰ τραυματισμένη τὴν ψυχή της, σὲ ἡλικία 11 μόλις ἐτῶν.

Γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ ἄτυχη μικρούλα ἀναγκαζόταν νὰ κυκλοφορῇ μόνο τὴ νύχτα. Μοναδική της διασκέδασι ἦταν νὰ μπαίνῃ κρυφὰ στὶς σκοτεινὲς αἴθουσες τῶν κινηματογράφων, μὲ τὸ πρόσωπο ἐντελῶς σκεπασμένο.

"Ἤθελε νὰ βλέπῃ τὴ ζωή. Ἀλλά, ξέροντας πόσο ἀποκρουστικὴ ἦταν ἡ ἐμφάνισί της, δὲν τολμοῦσε νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ δὲν εἶχε καμμία ἐλπίδα ὅτι ἡ ζωή της θ' ἄλλαζε.

Τώρα, ὅμως, ἡ Σιγκέκο γύρισε στὴν πατρίδα της μαζὶ μὲ ἄλλες 24 ὁμοιοπαθεῖς συμπατριώτισσές της, ἐντελῶς διαφορετικὸς ἄνθρωπος. Παραμονὴ μερικῶν μηνῶν στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τῆς ἔδωσε ἕνα ἐντελῶς καινούργιο πρόσωπο, καινούργια μέλη, καί, ἐπὶ πλέον, τὴν δυνατότητα νὰ ζήσῃ χωρὶς τὸ φόβο ὅτι εἶναι ἕνα ἀποκρουστικὸ τέρας.

"Οπως χιλιάδες συμπατριῶτες της μετὰ τὴν ἔκρηξι τῶν δύο πρώτων ἀτομικῶν βομβῶν στὴ Χιροσίμα καὶ στὴν Ναγκασάκι, ἡ Σιγκέκο Νιμότο ἔμεινε ἕνα ἀνθρώπινο ἐρείπιο. Στὸ πρόσωπό της δὲν εἶχαν ἀπομείνει βλέφαρα ἢ φρύδια. Τὸ κάτω μέρος του ἦταν ἐντελῶς γυμνὸ ἀπὸ δέρμα καὶ τὸ ἀπάνω δὲ θύμιζε τίποτ' ἀνθρώπινο. Τὸ κάτω χεῖλος της εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὸ πηγούνι, ποὺ κι' αὐτὸ ἔφθανε σχεδὸν στὸ στῆθος της.

Καθὼς προχωροῦσε ἡ ἐπούλωσι τῶν τραυμάτων, ἔμειναν στὴ θέσι τους φοβερὰ σημάδια. Τὰ χέρια της, χέρια μικροῦ κοριτσιοῦ, λὲς καὶ τὰ εἶχε λυώσει φωτιά. Τὰ δάχτυλα, κολλημένα τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, ἦταν ἄχρηστα.

Στὴν πατρίδα της, ἡ Σιγκέκο ὑπεβλήθη σὲ 22 χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, ποὺ ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀλλάξουν πολύ. Καὶ θὰ ἔμενε ἔτσι σ' ὅλη της τὴ ζωὴ — ὅπως ὑπάρχουν χιλιάδες ἄνθρωποι σήμερα στὴν Ἰαπωνία — ἂν μιὰ φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσις δὲν κατόρθωνε νὰ στείλη 25 Ἰαπωνίδες στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, γιὰ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ἐγχειρήσεις, ποὺ θὰ τοὺς διόρθωναν τὶς παραμορφώσεις καὶ θὰ ἔκαναν τὰ ἀχρηστευμένα μέλη τους νὰ λειτουργήσουν καὶ πάλι.

Ἀνάμεσά τους εἶχε τὴν τύχη νὰ εἶναι καὶ ἡ Σιγκέκο. "Οσο ἔμεινε στὴν Ἀμερική, φιλοξενήθηκε διαδοχικὰ σὲ ὀχτὼ σπίτια ἀμερικανικῶν οἰκογενειῶν. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ὑπεβλήθη στὶς ἀπαραίτητες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.

Τὸ ἴδιο περίπου ἔγινε καὶ μὲ τὶς ἄλλες 24 συμπατριώτισσές της, ποὺ εἶναι τώρα ἀγνώριστες. "Οσο γιὰ τὴ Σιγκέκο, ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ δέρματός της, ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ γίνῃ ἡ μεταμόσχευσι, εἶχε χρειαστῆ γιὰ τὶς προηγούμενες ἐπεμβάσεις. "Ετσι δὲν ἔγινε δυνατὸ νὰ ἐπουλωθοῦν ὅλα τὰ τραύματά της καὶ νὰ διορθωθοῦν ὅλα τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα, ποὺ τῆς εἶχε προκαλέσει ἡ ἀτομικὴ ἀκτινοβολία.

Καὶ μόνο ὅσα πέτυχαν οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες, ὅμως, ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀλλάξουν τὴν ἐμφάνισί της —καὶ νὰ ἐπηρεάσουν τὴν κατοπινὴ ζωή της. Τὸ στόμα της δὲν δείχνει πιὰ παραμορφωμένο καὶ μπορεῖ τώρα νὰ βάφῃ τὰ χείλη της. Ἀπέκτησε φρύδια καὶ βλέφαρα. Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου της εἶναι ἐμφανίσιμο καὶ ὅταν βάζῃ μιὰ εἰδικὴ κρέμα, δὲν παρουσιάζει καιωμία διαφορὰ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο. "Ενα-ένα, μπόρεσε μὲ τὸν καιρὸ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ δάχτυλά της, ποὺ ἴσως δὲν εἶναι καλοφτιαγμένα, ἀλλὰ τῆς εἶναι ἀφάνταστα χρήσιμα, μιὰ καὶ μπορεῖ νὰ τὰ χρησιμοποιῇ.

Ἐκεῖ, ὅμως, ποὺ ἔγινε τὸ πραγματικὸ θαῦμα, εἶναι ὁ ψυχικὸς κόσμος τῆς Σιγκέκο. Ἀπὸ ἕνα πλάσμα ποὺ ζοῦσε, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴν τύχη — ὅπως τὸ νομίζε — νὰ πεθάνῃ, μεταμορφώθηκε ριζικὰ σὲ μιὰ ἐνεργητική, πρόσχαρη, ἱκανὴ καὶ χρήσιμη κοπέλλα.

Σ' αὐτὸ συνετέλεσε κυρίως ἡ ζωή της μὲ τὶς ὀχτὼ ἀμερικανικὲς οἰκογένειες. "Οπως λέει ἡ ἴδια, μὲ τὴν στοργή, τὴν κατανόησι, τὶς φροντίδες καὶ τὴν θέρμη ποὺ τὴν δέχτηκαν, τὴν ἔκαναν νὰ ξαναβρῇ γρήγορα τὴν τόσο ἀπαραίτητη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της.

Ἐνῶ διαρκοῦσε ἡ θεραπεία της, ἡ Σιγκέκο παρηκολούθησε εἰδικὰ μαθήματα καὶ πῆρε ἕνα πτυχίο πρακτικῆς νοσοκόμου, ποὺ θὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ ζωή.

Περισσότερο, ὅμως, θὰ τὴν βοηθήσῃ ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ ἀπέκτησε ἀνάμεσα στὶς ὀχτὼ οἰκογένειες τῆς 'Αμερικῆς. Γι' αὐτό, κιόλας, θεωρεῖ τὰ μέλη τους σὰν μέλη τῆς δικῆς της οἰκογενείας. Κάθε φορὰ ποὺ ἔφευγε ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια —γιὰ νὰ μπῇ λίγες μέρες στὸ νοσοκομεῖο καὶ μετὰ νὰ ἐγκατασταθῇ προσωρινὰ σὲ ἄλλο σπίτι— ἔκλαιγε γεμάτη ἀπελπισία. Καὶ κάθε φορὰ εὕρισκε μιὰ ἄλλη οἰκογένεια, τὸ ἴδιο πρόθυμη νὰ τὴ δεχτῇ μὲ ἀγάπη στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴ βοηθήσῃ.

Τὸ πιὸ πολύτιμο πρᾶγμα ποὺ ἔχει τώρα ἡ Σιγκέκο, εἶναι ἕνα τετράδιο, μὲ τὰ ὀνόματα, τὶς διευθύνσεις, τὶς γιορτὲς καὶ τὰ γενέθλια καὶ κάθε τι ποὺ ἔχει σχέσι μὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν ποὺ τὴν φιλοξένησαν. Νοιώθει ἰδιαίτερη χαρά, κάθε φορὰ ποὺ κάποιος τους γιορτάζει. Γιατὶ ἔτσι τῆς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ στείλῃ μιὰ κάρτα ἢ ἕνα δωράκι σὲ κάποιον «συγγενῆ» της, στὴν 'Αμερική.

Καί, γιὰ ὁλόκληρες ὧρες, ξεφυλλίζει ἕνα πελώριο ἄλμπουμ, γεμάτο ἀπὸ τὶς ἀγαπημένες φωτογραφίες ὅλων ἐκείνων ποὺ τῆς ἔδωσαν πάλι τὴν διάθεσι καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ζήσῃ.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἡ ζωὴ γιὰ τὴν Σιγκέκο, ὅπως καὶ γιὰ τὶς ὑπόλοιπες ὁμοιοπαθεῖς της ποὺ πῆγαν στὴν 'Αμερική, χαμογελάει, γεμάτη ἐλπίδες καὶ ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον.

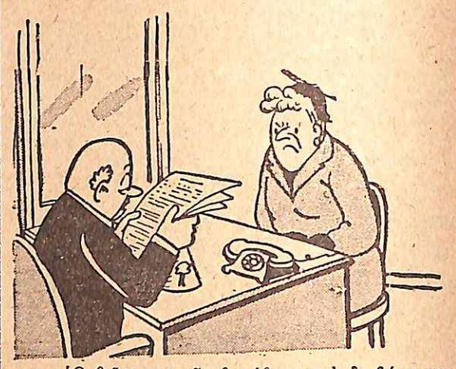

— Ὁ θεῖος σας σᾶς θυμήθηκε στὴ διαθήκη του καὶ σᾶς ἀφήνει τὴν εὐχή του!

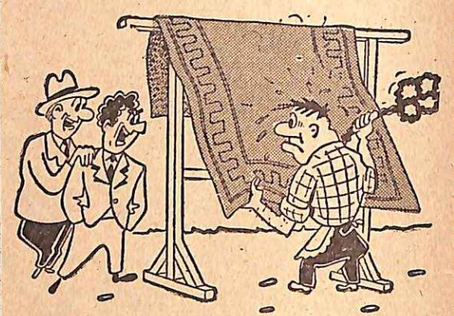

— Σᾶς εἶπα βρὲ παιδιά, δὲν μπορῶ νἄρθω. Σήμερα ἡ γυναίκα μου ἔχει καθαριότητα...

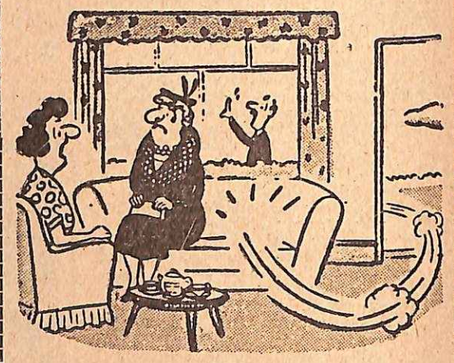

ΑΣΤΡΑΠΗ!

— Ἡ μαμὰ θέλει νὰ φύγῃ, Γιάννη. Τῆς φωνάζεις ἕνα ταξί, σὲ παρακαλῶ;

— Ἀμέσως!...

Χωρὶς λόγια

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Ἀρτηριοσκλήρωσις, ὁ φονιὰς ὑπ' ἀριθμὸν 1

Ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς στὴν ἀρχαία Ρώμη ἦταν 23 χρόνια, καὶ στὴ μεσαιωνικὴ Εὐρώπη 33. Σήμερα ἔχει φτάσει τὰ 66 γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ τὰ 71 γιὰ τὶς γυναῖκες. "Αν ἐξακολουθήσῃ δὲ ἡ αὔξησις αὐτὴ μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό, στὸ ἔτος 2050 ὁ κόσμος θάχῃ γεμίσει ἀπὸ αἰωνοβίους.

Σήμερα, τὸ ρεκὸρ τῆς μακροβιότητος, ἀνήκει στοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Σουκὰν τῆς Οὐκρανίας. Τὸ 1939, μιὰ ὁμὰς ἐρευνητῶν τῆς Οὐκρανικῆς 'Ακαδημίας 'Επιστημῶν ἀνακάλυψε στὸ μέρος αὐτὸ δέκα χωρικοὺς ἡλικίας ἀπὸ 107 ἕως 135 ἐτῶν. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ πὼς ἦσαν ὅλοι τους θαλεροί, μερικοὶ μάλιστα σκαρφάλωναν ἀκόμη στὰ δέντρα!

Κάποιος ἀπ' αὐτούς, ἐπέμενε πὼς ἦταν 70 χρονῶν μονάχα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, εἶχε κλείσει τὰ 107. 'Αργότερα, λοιπόν, ἐξομολογήθηκε πὼς εἶχε πῆ αὐτὸ τὸ ψέμμα, ἐπειδή... ἤθελε νὰ ξαναπαντρευτῇ! «"Ενας ἄντρας 70 χρονῶν, βρίσκει νύφη— πρόσθεσε — ἂν ὅμως εἶναι 107 χρονῶν, δὲν τὸν θέλει πιὰ καμμία!».

Κατὰ τὴ γνώμη ἑνὸς εἰδικοῦ «γεροντολόγου», τοῦ Καναδοῦ δόκτορος Γουὶνφιλντ, ὁ ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε πιθανώτατα νὰ ζῇ 200 χρόνια, ἂν βρῇ τὴν αἰτία καὶ τὴ θεραπεία τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως. "Αλλωστε καὶ μιὰ θεωρία, ποὺ βασίζεται σ' ἕνα ὑπολογισμὸ τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς τῶν ζώων, καταλήγει στὸ συμπέρασμα πὼς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ ζῇ 150 χρόνια τὸ λιγώτερο.

Δὲν ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, καμμία ἔνδειξις, ὅτι φθείρεται μὲ τὸν καιρὸ τὸ πρωτόπλασμα, τὸ βασικὸ αὐτὸ συστατικὸ τῶν ζωντανῶν κυττάρων. 'Αντιθέτως, οἱ βιολόγοι ἔχουν λόγους νὰ πιστεύουν, ὅτι οἱ ζωϊκοὶ ἱστοὶ μποροῦν νὰ ζήσουν γιὰ πάντα, ἂν βρίσκωνται ὑπὸ κατάλληλες συνθῆκες. 'Ο διάσημος δόκτωρ 'Αλέξης Κάρρελ πῆρε, τὸ 1912, ἕνα κομμάτι τῆς καρδιᾶς ἐμβρύου κόττας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα σ' ἕνα θρεπτικὸ ὑγρό, ποὺ φρόντιζε νὰ τὸ ἀνανεώνῃ τακτικά. Μετὰ 36 χρόνια, λοιπόν, ὑπῆρχαν ἀκόμα στὴ ζωὴ κύτταρα προερχόμενα ἀπὸ τοὺς ἱστοὺς αὐτούς.

Εἶναι προφανές, ἑπομένως, ὅτι δὲ γερνᾶμε καὶ πεθαίνουμε ἐπειδὴ «φθείρονται» τὰ βασικὰ συστατικὰ τοῦ σώματός μας.

Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς μας ἐξαρτᾶται πρῶτα ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα. Γι' αὐτό, ἕνας διάσημος βιολόγος, ὅταν τοῦ ζητοῦσε κανεὶς τὴ συμβουλή του πῶς νὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια, ἀπαντοῦσε μὲ χιοῦμορ: «Πεῖν γεννηθῆτε, βάλετε μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ζητᾶτε γονεῖς μακροβίους».

"Αλλος σπουδαῖος παράγων, ποὺ συντελεῖ στὰ γεράματα, εἶναι ἡ κακὴ δίαιτα. 'Ο δόκτωρ Γιὰν Μακντόναλντ τονίζει, ὅτι οἱ ἠλικιωμένοι μὲ τὴν κλονισμένη ὑγεία, τρῶνε περισσότερο ψωμὶ καὶ πατάτες, παραμερίζοντας ἄλλα τροφίμα πλούσια σὲ βιταμίνες καὶ μεταλλικὰ ἅλατα. «Αὐτὴ ἡ δίαιτα — προσθέτει ὁ ἴδιος βιολόγος — ἐπιταχύνει τὴ γεροντικὴ φθορά».

Φαίνεται πὼς ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, μιὰ στενὴ σχέσι μεταξὺ διατροφῆς καὶ ἀτηριοσκληρώσεως. 'Η ἀρρώστεια αὐτὴ εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 φονιὰς τῆς ἀνθρωπότητος. Στενεύοντας τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, στερεῖ ἀπὸ ἀρκετὸ αἷμα τὰ ὄργανα καὶ τοὺς ἱστοὺς καὶ προκαλεῖ ἔτσι τὴ βαθμιαία ἀχρηστευσί τους.

"Αν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ παράγων, τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας θὰ σημείωναν ἀπίστευτα ρεκὸρ ἀντοχῆς. Τὸ στομάχι π. χ. εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὰ σκληραγωγημένο καὶ ἀνθεκτικὸ ὄργανο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ εὔκολα καὶ ξεκούραστα ἐπὶ 100 χρόνια. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ σηκώτι, ἐφόσον δὲν ἔχει προσβληθῇ ἀπὸ ἀσθένεια.

"Οσο γιὰ τοὺς νεφροὺς, ἀρρωσταίνουν συχνὰ μετὰ τὰ 40, ἀλλ' οἱ παθήσεις τους αὐτὲς φαίνεται, ὅτι ὀφείλονται μᾶλλον σὲ φθορὰ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων των ἐξ αἰτίας τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως.

'Αλλὰ καὶ οἱ πνευμονικὲς ἀνωμαλίες τῶν ἠλικιωμένων προέρχονται κυρίως ἀπὸ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ποὺ δὲν τροφοδοτοῦν μὲ ἀρκετὸ αἷμα τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα.

Μιὰ ἄλλη θεωρία ἀποδίδει τὰ γεράματα σὲ κακὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων (θυρεοειδοῦς, ἐπινεφριδίων, ὑπόφυσεως, κλπ.), ποὺ δὲν κατορθώνουν πιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ χημικὴ ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ.

Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ ζωογονηθοῦν οἱ ἀδένες αὐτοὶ καὶ νὰ ξανανειώσῃ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴ χρησιμοποίησι ὁρμονικῶν παρασκευασμάτων; Οἱ περισσότεροι γιατροὶ δὲν τὸ συνιστοῦν. Συμβουλεύουν νὰ μὴ πολυδιεγείρουμε τεχνητὰ τοὺς ἀδένες, γιατὶ ἡ ἐλαττωματικὴ λειτουργία τους ἀποτελεῖ μόνον ἕνα σύμπτωμα τῶν γερατειῶν, κι' ὄχι τὴν αἰτία τους.

"Οπως τὸ σύστημα τῶν ἀδένων, ἔτσι καὶ ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὸ νευρικὸ συστημα, παρουσιάζουν καταφανεῖς μεταβολὲς στοὺς ἠλικιωμένους. Στὸν ἐγκέφαλο ἑνὸς γέρου 78 ἐτῶν π. χ. λείπουν ὡρισμένοι ἱστοὶ κι' ἄλλοι εἶναι ἀπασθεστωμένοι. Δὲν συμβαίνει ὅμως πάντοτε αὐτό. 'Ο δόκτωρ Χάρβεϋ ἐξέτασε τὸν ἐγκέφαλο ἑνὸς ἀνθρώπου 152 ἐτῶν καὶ τὸν βρῆκε ὅμοιο στὴ σύστασι καὶ στὴν ἐμφάνισι μὲ ἑνὸς νέου. Ἡ ἴδια παρατήρησι ἔγινε καὶ σὲ ἐγκεφάλους ἄλλων μακροβίων, ἀλλὰ ὑγιῶν ἀνθρώπων. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι κι' ὁ ἐγκέφαλος θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀμετάβλητος ἐπὶ 100 χρόνια, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμα, ἂν δὲν ἐπηρεαζόταν ἀπὸ διάφορες βλαβερὲς αἰτίες.

Οἱ ἀλλοιώσεις λοιπόν, τοῦ ἐγκεφάλου τῶν ἠλικιωμένων δὲν ἀποτελοῦν αἰτία τῶν γερατειῶν, ἀλλ' ἀποτέλεσμά τους — καὶ μάλιστα ὄχι ἀναγκαῖο.

Νά, τέλος, οἱ γενικὲς συμβουλὲς ποὺ δίνουν σήμερα οἱ «γεροντολόγοι», σ' ὅσους ἐπιδιώκουν νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια:

Καλὴ δίαιτα, τακτικὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξάσκησις, ψυχικὴ ἠρεμία, ἀρκετὴ ἀνάπαυσι, τακτικὲς ἰατρικὲς ἐξετάσεις, χρήσιμες καὶ δημιουργικὲς ἀπασχολήσεις.

ΣΟΜΠΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ τύπου THOR (καναδικὴ) ἄοσμη, καινουργής, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, πωλεῖται εἰς τιμὴν εὐκαιρίας δρχ. 3.500. Θερμαντικὴ δύναμις 9.000 θερμίδων, διὰ χῶρον 200 – 250 κυβικῶν. Πληροφορίαι: Τηλέφ. 36.781. (Γραφεῖον 16).

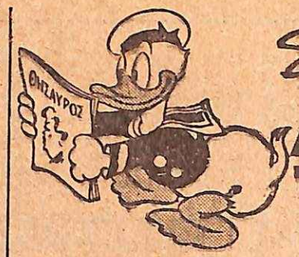

Ἐνθύμια ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Η ΠΑΜΕΛΑ εἶναι ἄστεγη

Καθὼς γύριζε σπίτι του τὰ μεσάνυχτα, ὁ Γιάν ἄκουσε ἐαφνικὰ νὰ τὸν φωνάζῃ μιὰ γυναίκα. "Ηταν μιὰ ὄμορφη κοπελλίτσα, ντυμένη ἁπλὰ καὶ συνεταλμένη. 'Ο Γιὰν δὲ θυμόταν ποῦ τὴν εἶχε γνωρίσει, ἀλλὰ τοῦ ἦταν γνωστὴ ἡ φυσιογνωμία της κι' ἔδειξε χαρὰ ποὺ τὴν συνάντησε.

Μὲ λίγα λόγια ἐκείνη τοῦ ἐξιστόρησε τὴν κατάστασί της: Τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ ἦταν μ' ἔναν θίασο στὴν ἐπαρχία, τσακώθηκε ὅμως μὲ τὸν θιασάρχη, τὰ μάζεψε ἄψε - σβύσε καὶ ἐγύρισε στὴν πόλι. Ἡ μοναδικὴ φιλενάδα της, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ γιὰ λίγες μέρες, δὲν ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα σπίτι της γιατί, ὅπως τῆς εἶπαν οἱ γείτονες, εἶχε ἀρρωστήσει κι' εἶχε μεταφερθῇ ἀπὸ μέρες σὲ κάποιο νοσοκομεῖο. Τὴν ἔλεγαν Παμέλα κι' ἡ καϋμένη δὲν εἶχε πεντάρα τσακιστὴ στὴν τσέπη της καὶ τὸ χειρότερο, δὲν εἶχε ποῦ νὰ μείνῃ αὐτὴ τὴ νύχτα... Τί νάκανε; "Ηταν φοβερὸ αὐτὸ ποὺ τῆς εἶχε συμβῆ! Καὶ μέσα στὴν ἀπελπισία της, πῆρε τοὺς δρόμους.

'Ο Γιὰν ἔπαψε τώρα πιὰ νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ συνάντησί της. "Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ εἶχε λόγους νὰ ἀπογοητεύεται ἀπὸ ὅσα ἄκουγε. Γιατὶ ὁ Γιὰν εἶχε μὲν στὴν πλατούλα του 32 τόσα χρονάκια καὶ ἦταν κι' ἀνύπανδρος, ἀλλὰ συγκατοικοῦσε μὲ τὴ γρηᾶ μητέρα του σ' ἕνα διαμέρισμα ἀπὸ δύο δωμάτια καὶ κουζίνα, πρᾶγμα ποὺ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ φιλοξενήσῃ ἕνα τρίτο πρόσωπο καὶ μάλιστα θηλυκό.

— Μήπως θάταν εὔκολο νὰ μείνετε σὲ κανένα ξενοδοχεῖο; "Ἐλα ὅμως ποὺ θὰ σᾶς χρειάζονταν χρήματα...

— Μὰ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶν' ὁ λόγος.

— Κι' ἐγὼ δυστυχῶς δὲν ἔχω τίποτα ἐπάνω μου!

— Πάρτε με μαζί σας, στὸ σπίτι σας!

— Δὲν γίνεται, κουκλίτσα μου, γιατὶ εἶναι ἕνα ἐμπόδιο...

Καὶ τῆς ἐξήγησε τὸ ἐμπόδιο.

— Ἀπελπισία ἔκανε ἡ κοπέλλα. Τί θὰ γίνω τώρα;

'Ο Γιὰν ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ ξαφνικὰ τοῦ κατέβηκε μιὰ ἰδέα:

— Πᾶμε!, εἶπε ἐνθουσιασμένος στὴν Παμέλα καὶ πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν παρέσυρε.

Τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, ποὺ ἦταν καὶ συνάδελφός του στὴν Τράπεζα. Ξύπνησε τὴ θυρωρὸ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Λάγιος.

— Ἐγὼ εἶμαι, 'Ο Γιάν!... Ρίξε, σὲ παρακαλῶ, κάτι ἐπάνω σου, γιατὶ συνοδεύω κάποια δεσποινίδα...

'Ο Λάγιος μούγγρισε, τυλίχτηκε σὲ μιὰ ρόμπα κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Οἱ ἀπροσδόκητοι ἐπισκέπτες πέρασαν μέσα. 'Ο Γιὰν ἔκαμε τὶς συστάσεις τοῦ Λάγιος καὶ τῆς Παμέλας κι' ὕστερα ἐξέθεσε τὴν κατάστασι.

— Σὲ παρακαλῶ, κατέληξε, ἡ δεσποινίδα δὲν ἔχει στέγη γι' ἀπόψε. Κι' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς εἶναι ἀπαίσιος ἔξω, δὲν πρέπει νὰ ξημερωθῇ μέσ' στὸ δρόμο!

— Καταλαβαίνω! 'Εσὺ βέβαια δὲ μπορεῖς νὰ τὴν πᾶς στὴ μητέρα σου...

— Ἀκριβῶς. Μὲ λίγα λόγια... συγχώρησε τὴν ἀδιακρισία μου, μά... δὲν ὑπῆρχε ἄλλο καταφύγιο ἐκτὸς ἀπὸ σένα.

— Καλά! 'Η δεσποινὶς μπορεῖ, ἂν θέλη, νὰ πλαγιάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι... ἢ, ἂν δὲν τῆς ἀρέσῃ, πλαγιάζω ἐγὼ ἐδῶ καὶ πέφτει ἐκείνη στὸ κρεβάτι μου... Τὸ ἴδιο κάνει.

'Από ἀπόψεως λογικῆς, φυσικά, τὸ πρᾶγμα εἶχε τακτοποιηθῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. "Ελα ὅμως ποὺ ὁ Γιὰν εἶχε ἀντίρρησι!

— Ναί, μά... ἐγὼ δὲν εἶχα σκεφθῆ πὼς θὰ γινόταν ἔτσι...

— Ποιὰ πρᾶγμα;

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς ποὺ σοῦ μιλῶ ἔτσι, μὰ δὲν τὸ βρίσκω σωστὸ ν' ἀφήσω μ' ἀκοπέλλα μονάχη μαζί σου.... Δὲ λέω, σ' ἐκτιμῶ πολύ, μὰ δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ σοῦ ἔχω κι' ἐμπιστοσύνη σὲ τέτοια ζητήματα!

— Μὰ δὲν μοῦ λές, τί θέλεις, λοιπόν; Μήπως ζητᾶς νὰ μείνῃς κι' ἐσὺ ἐδῶ;

— Ν... ναί, θὰ μποροῦσα νὰ μείνω κι' ἐγὼ ἐδῶ... γιατὶ δὲν βλάφτει, ἂν μείνω μαζί της, ἐνῶ ἐσύ!...

— "Ετσι ἐ; Μὲ λίγα λόγια, ζητᾶς νὰ φύγω ἐγώ, γιὰ νὰ μείνετε οἱ δυό σας! Καὶ ποῦ θὲς νὰ πάω;

— Σὲ παρακαλῶ, μὴ νευριάζῃς πρὸ παντός! 'Εχω ὑπολογίσει ὅλες τὶς δυνατότητες. 'Εσὺ

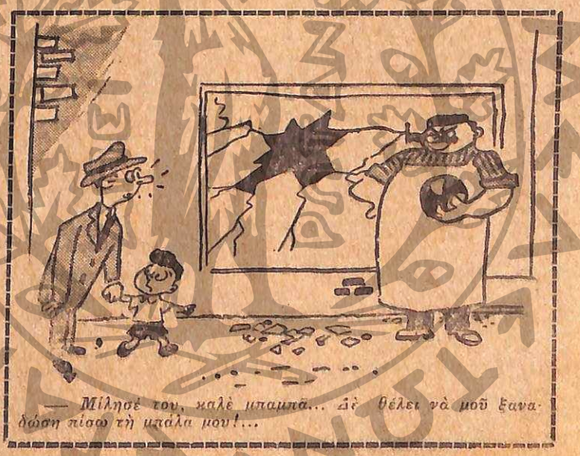

— Μίλησέ του, καλέ μπαμπᾶ... Δὲ θέλει νὰ μοῦ ξαναλύσῃ πίσω τὴ μπάλα μου!...

εχεις λεπτα και μπορεις νά μείνης σὲ κανένα ξενοδοχεῖο...

— Μάθε, λοιπὸν πὼς δὲν ἔχω πεντάρα τσακιστή!...

— Αὐτὸ εἶναι ἀσχημο. Ὑπάρχει ὡστόσο ἀκόμη μιὰ λύση: Μπορεῖς, παραδείγματος χάριν, νὲ πᾶς νὰ καθήσης στὴ Λέσχη.

— Ὥστε ἡ ἰδέα σου εἶναι νὰ μὲ βγάλης, αὐτὴ τὴ νύχτα, μέσ' ἀπ' τὸ ἴδιο μου τὸ σπίτι! Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος!

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, ἂν θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ! Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος.

— Μωρὲ τί μοῦ λές; Ξέρεις λοιπόν; Ἐγὼ δέχομαι νὰ φύγω. Ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι οὔτε κι' ἐσὺ θὰ μείνης ἐδῶ! Δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει κι' αὐτὸ ἡ συνείδησί μου!... Θὰ ἦταν, καθὼς καταλαβαίνεις, πολὺ κωμικὸ ἂν σ' ἄφηνα. Εἶμαι πρόθυμος γιὰ κάθε θυσία. Ὄχι ὅμως νὰ γίνω καὶ κορόϊδο!...

— Θαυμάσια! Τότε νὰ φύγω κι' ἐγώ. Θὰ πάω σπίτι μου...

— Τί; Σπίτι σου; Τί ἔξυπνο παιδί! Κρῖμα νὰ μὴν ἔχη ἄλλο ἕνα ἢ μάνα σου... Καὶ ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται πὼς δὲ θὰ σοῦ κατέβη ξαφνικὰ νὰ ξαναγυρίσης.

— Ἔχεις δίκηο. Τὸ κακὸ δὲν εἶναι αὐτό, ὅσο τὸ ἄλλο ποὺ μ' ἔκανες νὰ σκεφτῶ, ὅτι κι' ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ κάνης τὸ ἴδιο! Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνουμε μαζὶ καὶ νὰ πᾶμε καὶ ἀντάμα τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο

Ἡ Παμέλα, ποὺ ὅσην ὥρα γινόταν ὁ διάλογος αὐτὸς κρατοῦσε τὰ μάτια της χαμηλωμένα καὶ σώπαινε, μόλις ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια, πετάχτηκε καὶ εἶπε:

— Ὄχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ! Κύριοί μου, πρέπει νὰ μείνετε οἱ δυό σας ἐδῶ. Πρωτύτερο νὰ φύγω ἐγώ, κι' ἂς πάθω ὅ,τι θέλει ὁ Θεός! Τὸ κάτω - κάτω, πέφτω στὸ ποτάμι καὶ πνίγομαι...

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἀνησύχησαν. Πῶς νὰ τὴν ἀφήναν νὰ βγῆ ἔξω μόνη; Ἐκεῖνοι ἤθελαν νὰ φύγουν γιὰ νὰ τῆς ἀφήσουν ὅλο τὸ ἐλεύθερο νὰ πλαγιάση ἀνετα ὅπου καὶ ὅπως ἤθελε. Ἄκουὸς ἐκεῖ νὰ πέση στὸ ποτάμι νὰ πνιγῆ! Καὶ μὲ τέτοιο κρύο! Θεὸς φυλάξοι.

Ἀδύνατον. Ἡ μόνη λύσι ἦταν νὰ πᾶνε κι' οἱ δυὸ στὴ λέσχη.

Ἡ Παμέλα ἔστρεψε τὸ πρόσωπό της ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅσην ὥρα ντυνόταν ὁ Λάγιος.

Καληνύχτισαν μετὰ τὸ κορίτσι καὶ βγῆκαν κατσουφιασμένοι...

Ἡ Παμέλα τοὺς ἔρριξε μιὰ εἰρωνικὴ ματιὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεινε πίσω τους τὴν πόρτα. Ἔπειτα πῆρε φόρα. Ἔκανε μερικὲς βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τέλος στάματώντας, ἔβαλε κάτι χάχανα, ἀνάμικτα ἀπὸ νεῦρα κι' εὐχαριστησι μαζί.

— Χάχαχα! Τί ζῶα, Θεέ μου, ποὺ εἶναι οἱ ἄνδρες!

Τὸ πρωῒ κατὰ τὶς ὀχτώ, οἱ δύο φίλοι γύρισαν μαζὶ γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὴν Παμέλα. Χτύπησαν τὴν πόρτα, ποὺ ἦταν κλειδωμένη.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκούστηκε μιὰ βαρειά, ἀνδρικὴ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Ὁ Γιάν καὶ ὁ Λάγιος ἀλληλοκυττάχθηκαν μὲ ἀπορία. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ἡ Παμέλα μὲ τὴ ρόμπα της. Μπῆκαν κι' οἱ δυὸ μέσα. Ἕνας ψηλὸς τύπος, μὲ ἀθλητικὲς πλάτες, ξυριζόταν.

— Ποιὸς εἶν' ὁ κύριος; ρώτησε ὁ Λάγιος.

— Ἕνας γνωστός μου, ἀπάντησε μὲ χαριτωμένη ἀναίδεια ἡ Παμέλα. Ξέρετε, τὴ νύχτα μ' ἔπιασε πονοκέφαλος. Χρειάστηκα μιὰ ἀσπιρίνη. Κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ πάω μόνη μου, στὸ φαρμακεῖο, βγῆκα στὰ παράθυρο. Περνοῦσε ὁ κύριος, τὸν παρακάλεσα καὶ πῆγε νὰ μοῦ φέρη τὴν ἀσπιρίνη. Ἔπειτα, ἐπειδὴ φοβόμουν νὰ μείνω μονάχη, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ κοιμηθῆ ἐδῶ...

— Μὰ εἶπες πὼς ἦταν γνωστός σου! φώναξε ὁ Γιάν.

— Ναί... Δηλαδή, γνωριστήκαμε κατόπιν.

Οἱ δυὸ φίλοι ἀλληλοκυττάχτηκαν πάλι, σὰν νὰ ἐλεεινολογοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τοὺς ἔκοψε ὅμως ἡ Παμέλα ποὺ εἶπε:

— Καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ, φροντίστε νὰ μᾶς φέρετε τὸ γάλα!

ΛΑΓΙΟΣ ΝΑΓΚΥ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τὸ σταυρόλεξο τῶν «Κ»

Οἱ περισσότερες λέξεις τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ ἀρχίζουν ἀπὸ Κ. Ὅλα τὰ Κ ποὺ πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὴ συμπλήρωσί του ἔχουν ἤδη τοποθετηθῆ μέσα στὸ σχέδιο μας καὶ θὰ σᾶς

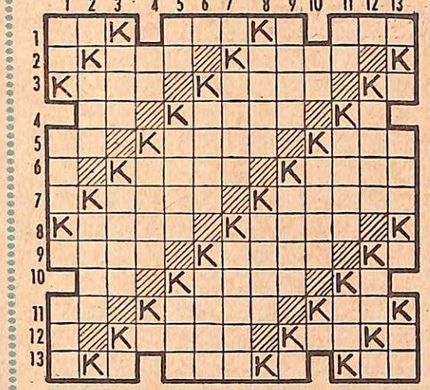

διευκολύνουν σημαντικὰ στὴ συμπλήρωσι τοῦ ὑπολοίπου. Σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ὅπως καὶ στὰ συνήθη σταυρόλεξα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἐπώνυμον ἀστέρος τοῦ Χόλλυγουντ.—Ἀνέξοδη ἐξασφάλισις τσιγάρου. — Κλόβις... Γαλλος ποιητής.
2) Ἐπίρρημα. — Λερώνει.
3) Κεφαλὴ ἁγίου λειψάγου. — Πατέρας. — Βυζαντινὴ νότα.
4) Διπλασιαζόμενο κάνει τὰ μωρὰ νὰ κλαῖνε.—Χορτασμός. — 21.
5) Ἅγιος.— Περιβάλλει πολλὰ σπίτια.—Προσφώνησις.
6) Καντάδα (ἀρχ.). — Ἐπώνυμον Γαλλίδος στάρ.
7) Ἄξιος. — Κιβώτιο.
8) Μέρος τοῦ πλοίου. — Ἀγαθός.
9) Φωτοστέφανος ἁγίου. — Ἐπίρρημα ποὺ δηλώνει πὼς τὰ πράγματα δὲν πάνε καλά. — 28.
10) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).—Θαυμάσιος μεζές.—Συνεχόμενα στὸν Κέκροπα.
11) Ὑποθετικόν. — Ἀντίγραφον. — Ρολόϊ (ἀγγλικά).
12) Κοινῶς λέγεται χάρακας. — Ἐγκάθετοι ἀκροστιχίδος.
13) Ἀρχαῖο ρῆμα. — Σουγιᾶς. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μισὸ πακέτο. — Ἀσκόπως. — Αἴσθησις.
2) Ἡ σύζυγος τοῦ Πριάμου. — Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σ' ἕνα ἄγος.
3) Ὑπάρχει στὸ Ψωμί. — Ὄνομα δύο περιφήμων Ρωμαίων. — Ἑλληνικὸ νησί.
4) Ἀρχὴ ὅρκου. — Γεωμετρικὸ σχῆμα. — Διπλασιαζόμενα δυσαρεστοῦν.
5) Ἄρθρο. — Σιδηροῦν ἔλασμα ποὺ ἐφαρμόζεται στὴ μύτη ἀτιθάσσων ἵππων. — Γάλλος φιλόσοφος καὶ κοινωνιολόγος τοῦ περασμένου αἰῶνος (ἐπών.).
6) Συνοδεύει τὴν ἐργασία. — Ἐπίρρημα: ἐλάχιστα.
7) Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.—Μέρος τοῦ πλοίου.
8) Προϊὸν τῶν μελισσῶν. — Κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀντιπαθῆ.
9) Ἀνδρικὸ ἀνατολίτικο ὄνομα. — Ἐπίρρημα ποὺ σημαίνει ὅτι ὅλα πηγαίνουν κατ' εὐχήν. — Σύνδεσμος (δημ.).
10) Νημάτιον. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.
11) Χοῖρος. — Ἰσχύς. — Ἐπίσημο καπέλλο.
12) Ἡ «Λίλη» τῆς ὀθόνης. — Γαλλικὸ παιγνίδι.
13) Ἀρχικὰ ποὺ ἐτέθησαν ἐκτὸς νόμου.—Ἥρωὰς ἔργου τοῦ Ντίσνεϋ.— Σύνδεσμος.

Δ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

Ἂν εἶστε πραγματικὸς φίλος τοῦ κινηματογράφου, δὲ θὰ χρειαστῆτε περισσότερα ἀπὸ 30 δευτερόλεπτα γιὰ ν' ἀπαντήσετε σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ἐρωτήσεις:

1) Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πέντε ἐπώνυμα στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ νὰ ἔχουν ὅλες τὸ κοινὸν ὄνομα «Ἄννη»;

2) Θὰ μπορούσατε νὰ θυμηθῆτε τοὺς τίτλους ἕξη τελευταίων ταινιῶν τοῦ Ἄλαν Λάντ, ποὺ νὰ ἔχουν προβληθῆ στὴν Ἑλλάδα;

3) Ποιὰ ἠθοποιος πρωταγωνιστοῦσε καὶ στὰ τρία ἀκόλουθα φίλμ «Τὴ γνώρισα στὸ Παρίσι», «Ἡ φλόγα τῆς ἐκδικήσεως» καὶ «Προδομένη ἐντολή»;

4) Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τρεις τίτλους ταινιῶν ποὺ νὰ περιέχουν τὴν λέξι «Ἁμαρτωλὴ» καὶ ἄλλους τρεῖς ποὺ νὰ περιέχουν τὴ λέξι «Μητέρα»;

5) Πολὺ σπάνια τίτλοι ταινιῶν περιέχουν ἀριθμούς. Θὰ μπορούσατε νὰ θυμηθῆτε πέντε ἀπ' αὐτούς;

6) Ποιὸς ἦταν ὁ κοινὸς πρωταγωνιστὴς καὶ τῶν πέντε ἀκολούθων φίλμ: «Τὸ ἄστρο τῶν Ἰνδιῶν», «Τὸ θαν θαῦμα», «Ἂς τὴν κρίνη ὁ Θεός», «Σοπέν», «Στρατηγέ, εἶσαι προδότης»;

7) Γνωρίζετε βέβαια πὼς ὁ «Χιτὼν» ἦταν ἡ πρώτη ταινία ποὺ εἶδαμε, γυρισμένη μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ». Θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ θυμηθῆτε ποιὰ εἴδαμε δεύτερη;

8) Ποιὸ εἶναι τὸ ζευγάρι ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται στὶς κατωτέρω δυάδες καλλιτεχνῶν καὶ γιατί;

Τζὴν Σίμμονς — Στιούαρτ Γκρέϋντζερ, Μαρίζα Παδὰν — Ζὰν Πιὲρ Ὠμόν, Τζιούν Ἄλλυσον—Ντὶκ Πάουελ, Ντόρις Νταὴη — Τζέημς Στιούαρτ, Οὔρσουλα Τὺς — Ρόμπερτ Ταίηλορ.

9) Θὰ μπορούσατε νὰ ξαναθυμηθῆτε τοὺς τίτλους τριῶν τουλάχιστον φίλμ, στὰ ὁποῖα εἴδαμε τὴν Κατίνα Παξινοῦ;

10) Τὰ κάτωθι τέσσερα φίλμ ἔχουν ὅλα ἕνα κοινὸ γνώρισμα. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιό: «Μοντέρνοι καιροί», «Λογχοφόροι τῆς Βεγγάλης», «Ταρζάν, ὁ βασιλεὺς τῆς ζούγκλας», «Ἡ κυρία μὲ τὰς Καμελίας».

Λεξίγριφος

Κατοικίδιο τὸ πρῶτο.
ἐπιφώνημα εἶναι τ' ἄλλο.
Καὶ τὰ δύο κάνουν κράτος
εὐρωπαϊκό, μεγάλο.

Μεταγραμματισμὸς

Ἄκου τὸ παιδάκι πάλι
κάτι ὁλόγλυκο ζητάει.
Μ' ἄλλο βάλε του κεφάλι
γιὰ νὰ δῆς πῶς... ξεγλυστράει.

Αἴνιγμα

Μονὸ ἢ διπλὸ ἀνέκαθεν
ἐγὼ, λύτη μου, μένω
στὶς θάλασσες, στοὺς ποταμοὺς,
καὶ σ' ὅλα τὰ νερά.
Οἱ λίμνες ὅμως μ' ἔχουνε
γιὰ πάντα ἐξορισμένο.
Λύτη ποτὲ δὲν γνώρισα,
μονάχα τὴ χαρά.

"Ομοιες γραμμές, ὅμοια τετράγωνα

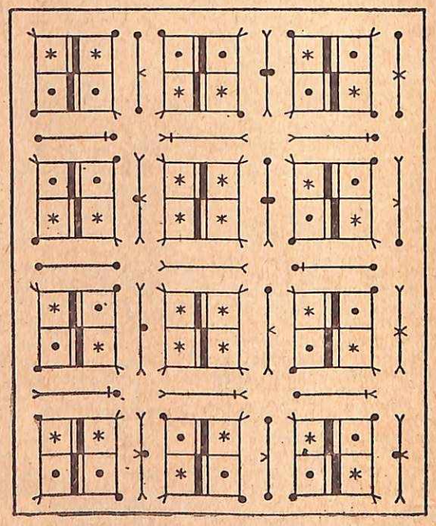

Μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ διακρίνετε 12 τετράγωνα καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ μικρὲς ὁριζόντιες καὶ κάθετες γραμμές. Δυὸ μονάχα ἀπὸ τὰ τετράγωνα αὐτὰ εἶναι ἐντελῶς ὅμοια μεταξύ τους, ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Ὑπάρχουν ἐπίσης δυὸ ὅμοιες ὁριζόντιες γραμμὲς καὶ δυὸ ὅμοιες κάθετες. Πρέπει νὰ τὰ βρῆτε ὅμως ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ 1½ λεπτὸ τῆς ὥρας ἂν θέλετε νὰ σᾶς συχαροῦμε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ περισσότεροι παίκτες συγχρόνως. Ὁ καθένας γράφει τὶς σωστὲς λύσεις σ' ἕνα χαρτί, χωρὶς νὰ τὶς ἀποκαλύπτη, καὶ φυσικὰ κερδίζει ὁποιος τὶς βρῆ πρῶτος.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Παράσπα στὴν τηλεόραση

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ΝΟΣΟΚΟΜΑ Καίτη Μπένταμ ἔσφιξε τὸ βολὰν μὲ τὰ χέρια της ποὺ τρέμανε. Πάλευε μὲ τὸν τρόμο ποὺ τὴν εἶχε πλημμυρίσει. Προσπαθοῦσε νὰ σκέπτεται μονάχα τὸν κανόνα ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει σ' ὅλη τὴ σταδιοδρομία της: «Μὴ χάνης τὴν ψυχραιμία σου σὲ καμμιὰ περίπτωσι».

Αὐτοὶ ὅμως ποὺ τῆς τὸν εἶχαν διδάξει, δὲν τῆς εἶχαν ἐξηγήσει ποτὲ τί ἔπρεπε νὰ κάνη ἂν βρισκόταν μόνη μ' ἕνα δολοφόνο...

Πλήρωνε τώρα γιὰ τὴ μεγάλη καλωσύνη της: "Αν δὲν σταματοῦσε γιὰ νὰ πάρη στ' αὐτοκίνητό της τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνο ποὺ περίμενε στὸν ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο, δὲ θὰ βρισκόταν σὲ τέτοια κρίσιμη θέσι! Θάταν τώρα στὸ σπίτι της καὶ θὰ ἑτοιμαζόταν νὰ πλαγιάση, ξέγνοιαστη, στὸ ζεστό της κρεβάτι.

Συνήθιζε ὡστόσο συχνὰ νὰ παίρνη ἀνθρώπους ἀπ' τὸ δρόμο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρατιῶτες ἀπ' τὴ γειτονικὴ κατασκήνωσι, ποὺ βιάζονταν νὰ προλάβουν τὸ βραδυνὸ προσκλητήριο. Ἔτσι κι' ἀπόψε, ὅταν εἶδε τὴ χακὶ στολή, δὲν δίστασε καθόλου...

Ἐνῶ ὁ ἄγνωστος ἀνέβαινε στ' αὐτοκίνητο, ἡ Καίτη πρόσεξε πὼς τὰ κοκκινωπὰ μαλλιά του ἦταν μακρυὰ καὶ πὼς χρειαζότανε ξύρισμα. Χαμογέλασε, στὴ σκέψι πὼς θάβρισκε τὸ μπελὰ του μὲ τὸ γκρινιάρη συνταγματάρχη Μάτερ, ποὺ ἤθελε νάναι ἄψογοι ὅλοι οἱ ἄντρες του.

— Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς πάω, στρατιώτη: ρώτησε τὸν ἄγνωστο.

— Ὅπου νάναι, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἀκόμα κι' αὐτὴ ἡ ἀπάντησί του δὲν κίνησε τὶς ὑποψίες της, ὅπως θἄπρεπε νὰ γίνη.

Ἐνῶ σωφάριζε, ἄνοιξε τὸ ραδιόφωνο. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς μετέδιδε τὸ δελτίο εἰδήσεων. Ἡ Καίτη βαρειότανε πάντα ν' ἀκούη αὐτὴ τὴ μετάδοσι. Ἦταν ἕτοιμη, λοιπόν, νὰ ξανακλείση τὸ ραδιόφωνο, ὅταν ἄκουσε κάτι ποὺ τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή της:

«...ὁ Τζέϊμς Μπούρκ, ποὺ δραπέτευσε σήμερα ἀπὸ τὸ Ἄσυλον Ψυχοπαθῶν Ἐγκληματιῶν τοῦ Τένμουρ. Ὁ Μπούρκ εἶχε καταδικασθῆ γιὰ δολοφονία, ἀλλὰ εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς ἀνισόρροπος καὶ εἶχε κλεισθῆ σ' αὐτὸ τὸ ἄσυλον. Ἡ ἀστυνομία προειδοποιεῖ τὸ κοινόν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐπικινδύνου τύπου σχιζοφρενοῦς...».

Ἡ Καίτη Μπένταμ στράφηκε καὶ κύτταξε μὲ φρίκη τὸν ἐπιβάτη της.

Τὸ χαμόγελό του τὴν ἔκαμε νὰ νοιώση ἕνα ρῖγος στὴ ραχοκοκκαλιά.

— Δὲν ψάχνουνε γιὰ ἕνα στρατιώτη! τῆς εἶπε ἐκεῖνος σαρκαστικά. Δὲν μποροῦν νὰ ξέρουνε πὼς βούτηξα αὐτὴ τὴ στολὴ ἀπ' τὴν κατασκήνωσι... ἀφοῦ ξέκανα ἐκεῖνον ποὺ τὴ φοροῦσε!

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ρεβόλβερ καὶ πρόσθεσε:

— Ὁ μακαρίτης εἶχε πάνω του κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ παιχνιδάκι, γεμᾶτο σφαῖρες! Ἂν θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὸ τί ἀξίζει... Δὲν σᾶς τὸ συμβουλεύω ὅμως!

Ἡ Καίτη ἔκαμε μιὰ στραβοτιμονιά, ἀπ' τὴν ταραχή της, ὅταν ἔνοιωσε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ νὰ κολλάη στὴν πλάτη της.

Ὁ φόβος τῆς Καίτης κόντευε νὰ πάρη τὶς διαστάσεις ἀληθινοῦ πανικοῦ. Τρελλὲς ἰδέες στροβιλίζονταν μέσα στὸ μυαλό της...

Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ πηδήση ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ὅταν θὰ λιγόστευε τὴν ταχύτητα σὲ μιὰ στροφή. Μὰ ὄχι, ἦταν ἀδύνατον! Ὁ τρελλὸς κακοῦργος θὰ τὴν ἔπαιρνε νεκρή, πρὶν προλάβη ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἴσως μιὰ λύσι θἄτανε νὰ ρίξη τ' αὐτοκίνητο πάνω σὲ κανένα τοῖχο ἢ δέντρο, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γλύτωνε ἀπ' τὴ σύγκρουσι, δίχως σοβαρὲς συνέπειες. Μὰ δὲν εἶχε τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος!

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε μιὰ ἀνείπωτη ἀνακούφισι. Εἶχε δῆ ἕνα πόλισμαν, μοτοσυκλετιστή, νὰ στέκεται στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ νὰ τῆς κάνη νόημα νὰ σταματήση. Αὐτὴ ἦταν ἡ σωτηρία της!...

Ἀλλοίμονο! Εἶχε ξεχάσει πὼς ὁ Μπούρκ ἦταν μικροκαμωμένος. Ζάρωσε πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμά της, σημαδεύοντάς την ὅμως πάντα μὲ τὸ ρεβόλβερ του.

— Ἂν μὲ πιάσουνε, θὰ πεθάνετε! τῆς ψιθύρισε.

Ὁ πόλισμαν ἦταν γνωστός της. Τὴν ἀναγνώρισε, ὅταν φρενάρισε κοντά του, καὶ δὲν κύτταξε κὰν μέσα στ' αὐτοκίνητό της.

— Καλησπέρα σας, μίς, τῆς εἶπε. Μήπως εἴδατε κανένα ὑποπτο σ' αὐτὰ τὰ μέρη·

Ἡ Καίτη πάλεψε μὲ τὸν ἑαυτό της καὶ νικήθηκε...

— Ὄχι, ἀπάντησε.

— Ἂν ἀντιληφθῆτε κανένα, μᾶς εἰδοποιεῖτε, σᾶς παρακαλῶ. Ἡ νέα γυναίκα θέλησε νὰ πῆ κάτι, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε...

Ὁ πόλισμαν καβαλλίκεψε στὴ μοτοσυκλέττα του κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ δρόμος ἔμεινε ἔρημος καὶ πάλι.

Μονάχα ἕνα σπίτι βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, ἀλλὰ σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ δρόμο: Ἦταν τοῦ συνταγματάρχη Μάτερ. Ἡ Καίτη ἔριξε μιὰ ματιὰ κατὰ κεῖ καὶ τὰ εἶδε κατάκλειστο. Σίγουρα ὁ συνταγματάρχης θὰ ζεστανόταν μπροστὰ στὸ τζάκι του, παρακολουθῶντας τὴν τηλεόρασι, δίχως νὰ ὑποπτεύεται τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ἡ νοσοκόμα.

Ὡστόσο, ἡ σκέψι του ξανάδωσε κάπως στὴν Καίτη τὴν ψυχραιμία της καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί της. Ἀναρωτήθηκε πὼς δὲν τὴν εἶχε σκοτώσει ἀκόμα ὁ δολοφόνος. Ἡ μόνη ἐξήγησι ἦταν πὼς δὲν ἤξερε νὰ σωφάση... πὼς δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ αὐτοκίνητα. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς γένηκε στὴν Καίτη μιὰ ἀμυδρή, μιὰ τελευταία ἐλπίδα σωτηρίας! Ἔπαψε σιγὰ-σιγὰ νὰ πατάη γκάζι, χωρὶς ὅμως νὰ πατήση συγχρόνως ντεμπραγιάζ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σταματήση τ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ σβύση ἡ μηχανή.

Ἡ Καίτη προσποιήθηκε πὼς προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξανανάψη, πατῶντας τὴ μίζα. Δὲν ἔγινε ὅμως τίποτα, γιατὶ εἶχε φροντίσει νὰ κλείση μὲ τρόπο τὸ διακόπτη.

Ὁ Μποὺρκ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις της.

— Κάτι ἔπαθε τὸ μοτέρ. Πρέπει νὰ τὸ διορθώσω... τοῦ εἶπε.

Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν. Ἡ Καίτη ἤξερε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ δείξη διόλου φόβο. Καὶ τὸ κατώρθωσε.

— Σᾶς δίνω πέντε λεπτὰ καιρό! τῆς εἶπε ἄγρια ὁ δολοφόνος.

— Δῶστε μου ἐκεῖνα τὰ ἐργαλεῖα, ἐκεῖ μπροστά σας!...

Ἀνασήκωσε τὸ καπὸ καὶ σκάλισε λίγο τὴ μηχανή. Τὰ χέρια της δούλευαν γρήγορα.

— Πιστεύω πὼς τὸ διώρθωσα, δήλωσε σὲ λίγο.

— Μήπως εἴδατε κανένα ὑποπτο σ' αὐτὰ τὰ μέρη; τὴν ρώτησε ὁ πόλισμαν.

— Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς, μούγκρισε ὁ Μπούρκ.

Ἡ νέα γυναῖκα πάτησε τὴ μίζα ἐπανειλημμένως, κάθε φορὰ ὅμως φρόντιζε νὰ σβύνη πάλι τὴ μηχανή, μόλις τὴν εἶχε ἀνάψει.

— Τελειώνετε, λοιπόν! οὐρλιασε ὁ Μπούρκ.

Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες. Εἶχε στρέψει τὴν προσοχή του στὴν Καίτη καὶ στὴ μηχανή. Ἔτσι, δὲν εἶδε τὸ συνταγματάρχη Μάτερ, ποὺ πλησίαζε βιαστικά. Τὸν ἄκουσε μονάχα νὰ φωνάζη ξαφνικά, ὅταν εἶχε φτάσει πιὰ δίπλα τους:

— Θὰ μ' ἀφίσετε ἐπιτέλους νὰ παρακολουθήσω τὴν τηλεόρασι; Μὲ τρελλάνατε στὰ παράσιτα τόση ὥρα, μὲ τὴ μηχανή τοῦ αὐτοκινήτου σας!

Ὁ Μποὺρκ στράφηκε ἀπότομα. Ἐφνιασμένος. Κι' ἡ Καίτη βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν χτυπήση δυνατὰ στὸ χέρι, μὲ τὸ κατσαβίδι ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη. Τὸ πιστόλι του ἔπεσε χάμω.

— Πιάστε τον! φώναξε ἀμέσως ἡ Καίτη. Εἶναι κακοῦργος, δολοφόνος!

Ὁ Μποὺρκ πήδησε ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης τοὔβαλε τρικλοποδιά, τὸν πέταξε χάμω καὶ τὸν ἄρχισε στὶς γροθιές, ὥσπου ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Ὕστερα εἶπε στὴν Καίτη:

— Εὐτυχὲς ποὺ τὸ αὐτοκίνητό σας δὲν ἔχει ἀντιπαρασιτικὴ συσκευή, ὅπως ἐπιβάλλει ὁ νόμος...

— Λάθος κάνετε, ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα, ἀνοίγοντας τὴ δεξιά της χούφτα. Νὰ τήν! Τὴν ἔβγαλα, γιὰ νὰ σᾶς κάνω νἀρθῆτε νὰ μὲ σώσετε. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ σᾶς εἰδοποιήσω!

ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ ΓΚΡΕΫ

'Η ἀλεποῦ εἶναι ζῶο νυχτόβιο...

Η ΑΛΕΠΟΥ ΕΙΝΕ στοργικὴ μητέρα

Πῶς γίνεται τὸ κυνῆγι της

'Η ἀλεποῦ εἶναι, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὰ πιὸ ἐξυπνα ζῶα, ποὺ ὑπάρχουν. Μόνον, ὅτι τὴν ἐξυπνάδα της τὴν χρησιμοποιεῖ πάντοτε στὸ κακό... Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴμαστε δίκαιοι. Ἂν ἡ ἀλεποῦ δὲν ἦταν τόσο πονηρή, δὲ θὰ κατάφερνε νὰ βρῆ τὴν τροφή της, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρὰ ζῶα (ποντίκια, νυφίτσες, κουνέλια) καὶ κυρίως ἀπὸ πουλερικά.

Τὰ τελευταῖα ἰδίως εἶναι τὸ ἀγαπημένο της φαγητό. Καί, φυσικά, γιὰ νὰ μπῆ σ' ἕνα κοτέτσι, πρέπει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάρρος, νὰ διαθέτη καὶ μεγάλη πονηριά, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ παραμερίση τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ περιορίση στὸ ἐλάχιστο τοὺς κινδύνους.

'Η ἀλεποῦ, ὅπως τοὐλάχιστον βεβαιώνουν ὅσοι ἔχουν παρακολουθήσει τὴ ζωή της — κι' ὅπως θὰ ἰδοῦμε αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο — δὲν κάνει ἀπερισκεψίες, παρὰ μόνον ὅταν εἶναι πολὺ πεινασμένη. Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, ἐξερευνᾶ μὲ προσοχὴ τὸ πεδίο, ὅπου πρόκειται νὰ δράση καὶ προπαρασκευάζει ὑπομονητικὰ τὸ χτύπημά της. Ὅταν μποίνη κάπου, φροντίζει, ἐξ ἄλλου, νὰ ἔχη ἐξασφαλίσει ἀπὸ πρὶν μιὰ «ὁδὸ ὑποχωρήσεως», γιὰ νὰ μπορῆ νὰ φύγη σὲ περίπτωση κινδύνου. Ἂν ὑπάρχη φῶς στὸ σπίτι, θὰ περιμένη νὰ σβύση, γιὰ νὰ κάμη τὴν ἐπίθεσί της. Θὰ προσπαθήση ἐπίσης νὰ μὴ ξυπνήση τὸ σκυλί, ποὺ φυλάει στὴν πόρτα, καὶ γι' αὐτὸ προτιμάει πάντοτε νὰ μπαίνη ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ.

'Αλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μπῆ στὸ κοτέτσι, ξεχνάει ἀμέσως ὅλες τὶς προφυλάξεις κι' ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς κινδύνους. Μέσα της ξυπνάνε τότε τὰ θηριώδη ἐνστικτά της. Δὲν θὰ πάρη μαζί της παρὰ μιά, δυὸ ἢ τὸ πολὺ τρεῖς κόττες. 'Αλλὰ δὲ θὰ φύγη ἀπὸ τὸ κοτέτσι, ἂν δὲν κόψη τὸ λαιμὸ ὅλων τῶν πουλερικῶν, ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτό. Τὸ κάνει γιὰ νὰ ρουφήξη τὸ αἷμα τους; Ἢ μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀπόλαυσι ποὺ τῆς δίνει αὐτὸ τὸ μακελειό; Ἄγνωστον.

'Η ἀλεποῦ εἶναι ζῶο νυχτόβιο. Βγαίνει μὲ τὸ πέσιμο τῆς νύχτας καὶ δὲ γυρίζει στὴ φωλιά της πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα. Γι' αὐτό, εἶναι πολὺ σπάνιο νὰ τὴν συναντήση κανεὶς ἡμέρα.

'Η φωλιὰ τῆς ἀλεποῦς βρίσκεται μέσα στὸ ἔδαφος καὶ εἶναι συνήθως μιὰ δαιδαλώδης τρύπα, σωστὸς λαβύρινθος.

'Η φωλιὰ αὐτὴ διαιρεῖται σὲ τρία μέρη. Τὸ πρῶτο εἶναι ἕνα εἶδος αὐλῆς, ὅπου παίζουν τὰ μικρὰ ἀλεπουδάκια. Ἡ ἀλεποῦ προστατεύει αὐτὴ τὴν αὐλή, συγκεντρώνοντας ὁλόγυρα ξηρὰ χόρτα, πέτρες κλπ. Στὸ βάθος τῆς αὐλῆς βρίσκεται ἡ τρύπα ποὺ ὁδηγεῖ στὴν κυρίως φωλιά. Ἡ τρύπα αὐτὴ δὲν προχωρεῖ ποτὲ ὁλόϊσα, ἀλλὰ κάνει μιὰ ἢ περισσότερες στροφὲς καὶ καταλήγει σ' ἕναν εὐρύχωρο θάλαμο, ποὺ χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη τροφίμων.

Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ θάλαμο, βρίσκεται δεύτερος, ποὺ εἶναι ἡ κρεβατοκάμαρα τῆς οἰκογενείας.

'Η ἀλεποῦ γεννάει κατὰ τὸν 'Απρίλιο ἢ τὸ Μάϊο 5 — 8 ἢ καὶ περισσότερα νεογνά. Στοργικὴ μητέρα, δὲ φεύγει οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά τους κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς γεννήσεώς τους καὶ τὰ τρέφει μὲ τὸ γάλα της.

Τὴ διατροφὴ τῆς θηλυκῆς κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔχει ἀναλάβει ὁ ἀρσενικός.

Στὸ τέλος τῆς τρίτης ἑβδομάδας, τὰ ἀλεπουδάκια ἔχουν μεγαλώσει ἀρκετά. Μποροῦν τότε νὰ βγοῦν στὴν «αὐλὴ» τῆς φωλιᾶς, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν στὸν ἥλιο καὶ ν' ἀναπνεύσουν καθαρὸν ἀέρα. Ἡ μητέρα τους τὰ παρακολουθεῖ ἄγρυπνα, ἕτοιμη νὰ τὰ προστατεύση ἂν παρουσιαστῆ κίνδυνος. Τὰ ἀλεπουδάκια αὐτὰ θέλουν πιὰ στερεὴ τροφὴ κι' οἱ δυὸ σύζυγοι βγαίνουν μαζὶ τὴ νύχτα, γιατὶ ὁ ἀρσενικὸς μόνος του δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαρκέση στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, οἱ δυὸ γονεῖς δείχνονται πολὺ τολμηροὶ κι' ἡ σκέψι ὅτι τὰ παιδιά τους πεινᾶνε μένουν νὰ φάνε, τοὺς σπρώχνει κάποτε σὲ ἀπερισκεψίες.

'Η μητέρα, ἐξ ἄλλου, μαθαίνει, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τὰ παιδιά της νὰ κυνηγᾶνε. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τοὺς φέρνει πουλιά, ποντικοὺς κλπ. καὶ τὰ ἐξασκεῖ στὴν «αὐλὴ» τῆς φωλιᾶς.

Στὸ τέλος τοῦ τρίτου ἢ τοῦ τετάρτου μηνός, τὰ ἀλεπουδάκια μποροῦν νὰ ζητήσουν μόνα τους τὴν τροφή τους. Ἀλλ' ὡς τὰ δυὸ χρόνια, μένουν μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς τους. Ἔπειτα φεύγουν, γιὰ νὰ φτιάξουν δική τους οἰκογένεια.

Πολλὲς φορές, ἡ ἀλεποῦ φτιάνει δυὸ φωλιές, τὴ μιὰ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἄλλη. Στὴν πρώτη μένει αὐτὴ μὲ τὸ σύζυγό της καὶ στὴ δεύτερη τὰ παιδιά τους. Ἔτσι, ἂν τυχὸν τὴν παρακολουθήσουν τὴν ὥρα ποὺ γυρίζει καὶ τὴν πιάσουν, ξέρει ὅτι τὰ παιδιά της δὲ θὰ κινδυνέψουν.

Τὸ κυνῆγι τῆς ἀλεποῦς δὲ γίνεται μὲ ὅπλο. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ καταστρεφόταν τὸ πολύτιμο δέρμα της κι' ἔπειτα, γιατί, ὅπως εἴπαμε, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ βοῆ κανεὶς αὐτὸ τὸ ζῶο τὴν ἡμέρα. Οἱ κυνηγοὶ προτιμοῦν νὰ τῆς στήνουν παγίδες μὲ μικρὰ ζῶα ἢ πουλιά, ἀφοῦ πρῶτα ἐξακριβώσουν τὰ μέρη ἀπὸ ὅπου περνάει. Ἐκυνηγάζουν ἐπίσης σκυλιά, ποὺ ξετρυπώνουν τὴν ἀλεποῦ μέσα ἀπὸ τὴ φωλιά της.

✪✪

Η... ἀνάστασι τῶν ξυλεκάρδουνων

'Η ἔλλειψι πετρελαίου στὴν 'Αγγλία — συνέπεια τῆς κολοσσιαίας γκάφας τοῦ Σουέζ — ξανάφερε στὴν ἡμερησία διάταξι τὰ ξυλοκάρβουνα, ποὺ τὰ εἶχαν σχεδὸν ξεχάσει οἱ 'Αγγλοι. Πάνω ἀπὸ 300 καμίνια, λειτουργοῦν τώρα ἐντατικὰ στὰ δάση αὐτῆς τῆς χώρας, γιὰ νὰ προμηθεύουν κάρβουνα στὸ Λονδίνο καὶ τὶς ἄλλες μεγάλες πόλεις.

Γιὰ νὰ προπαγανδίση αὐτὸ τὸ «ἐθνικὸ προϊόν», μιὰ ἐφημερίδα, γράφει, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ὁ καπνὸς ἀπὸ ξυλοκάρβουνα προλαμβάνει... τὴ δυσπεψία καὶ τὶς κρίσεις τοῦ ἀσθματος!

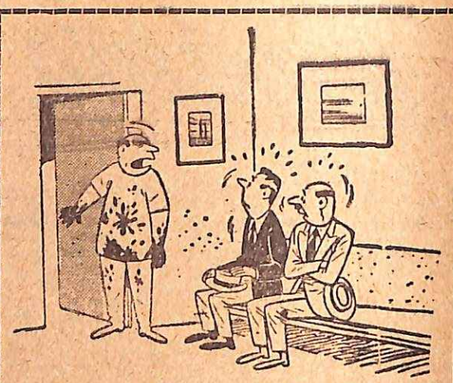

'Ο ὀδοντογιατρός: 'Ο ἑπόμενος, παρακαλῶ!...

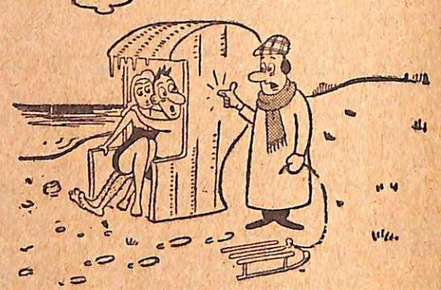

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλ' ἡ «σαιζὸν» τέλειωσε πιά

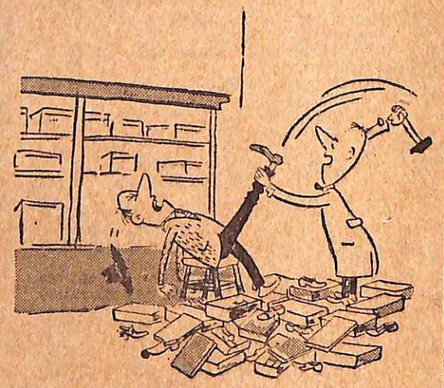

— Αὐτὸ τὸ παπούτσι θὰ σᾶς ἔρθη περίφημα στὸ πόδι σας!

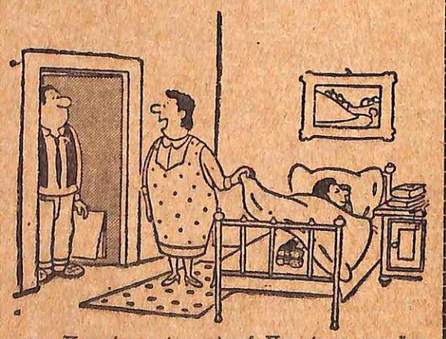

— Πιστεύεις τώρα πὼς ὁ Πετράκης μας ἔμεινε ἐνθουσιασμένος μὲ τὰ καινούργια του παπούτσια;

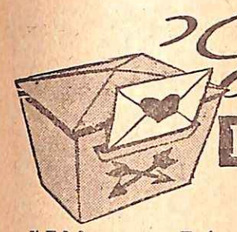

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

"Αλλες καρδιές...

Δυστυχισμένη ἀπὸ ἔρωτα, Α.Β.: Καταλαβαίνω πόσο σᾶς στοιχίζει ψυχικά, νὰ χάσετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶτε, ἐπειδὴ οἱ δικοί του φρόντισαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ κοντά σας, μὴ μένοντας ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς προίκας σας. Ἀλλὰ ὁσοδήποτε βαθειὰ κι' ἂν εἶναι ἡ ἀπογοήτευσί σας, ὅσο δίκαια καὶ ἂν στενοχωριέστε, εἶναι ἀνάγκη νὰ συγκρατήσετε τὸν πόνο σας, νὰ ἠρεμήσετε καὶ νὰ λογικευθῆτε. Καὶ ἀντὶ νὰ ζητᾶτε τρόπο νὰ τὸν ἐκδικηθῆτε ἢ καὶ νὰ θέσετε τέρμα στὴ ζωή σας, ὅπως τρελλὰ σκέπτεστε σήμερα, τὸ πιὸ σωστὸ καὶ φρόνιμο εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξω καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ ἀκολουθήσετε καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόσετε, ἀφοῦ μάλιστα γυρεύετε τὴ βοήθειά μου καὶ μοῦ ὑπόσχεστε νὰ ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλή μου: Νὰ σκεφθῆτε, δηλαδή, καὶ νὰ πεισθῆτε ὅτι ὁ νεαρὸς κύριος, ποὺ θρηνεῖτε τώρα, γιατὶ τὸν χάσατε, στὴν πραγματικότητα δὲν σᾶς ἀγάπησε ἀληθινὰ ποτέ του, ἔστω καὶ ἂν σᾶς ἔδινε χίλιους ὅρκους ἀγάπης καὶ σᾶς ἔταζε γάμους καὶ παντρυόρια... Γιατὶ ἂν ἡ ἀγάπη του ἦταν εἰλικρινὴς καὶ σταθερή, δὲν θ' ἀνεχόταν νὰ τοῦ παζαρεύουν οἱ δικοί του τὴν προίκα καὶ νὰ τοῦ μετροῦν τὰ αἰσθήματά του μὲ τόν... πῆχυ τοῦ ὑλικοῦ κέρδους. Ἀλλὰ μόνος του αὐτὸς θὰ κανόνιζε μαζί σας τὸ κάθε τί καὶ δὲν θὰ ἔδινε σὲ τρίτους τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς κρίνουν καὶ μάλιστα, στὸ τέλος νὰ ἐμφανίζεται κι' ὁ ἴδιος σύμφωνος μὲ τὴν κρίσι τους καὶ νὰ ὑποτάσσεται σ' αὐτήν, παραβλέποντας τὸ ἠθικὸ χρέος καὶ παρακούγοντας τὴ φωνὴ τῆς ἀγάπης σας. Ἀξίζει πραγματικὰ νὰ βασανίζεστε ἀκόμη γιὰ ἕνα τέτοιο ἄτομο, ποὺ σᾶς ἐγκατέλειψε μὲ τόση ἀδιαφορία καὶ δίχως νὰ σᾶς δώση ἔστω κάποιαν ἐξήγησι; Νομίζω πὼς ἡ καλλίτερή σας ἐκδίκησι εἶναι νὰ τὸν περιφρονήσετε γιὰ πάντα καὶ νὰ κρατήσετε τὴ σιωπὴ τῆς ὑπερήφανης καρδιᾶς σας καὶ τῆς ἠθικῆς ἀξιοπρέπειάς σας. Ναί ὅταν περάση ὁ καῦμός αὐτὸς τοῦ καιροῦ, θὰ δῆτε πὼς θὰ βρεθοῦν στὸ δρόμο σας ἄλλες καρδιές, ποὺ αὐτὲς πραγματικὰ θάναι ἄξιες τῆς ἀγάπης σας.

Ποιὸς ὁ σωστὸς δρόμος; (Θεσ)νίκη): 'Η βιασύνη σας σὲ ὅλα σᾶς παρέσυρε κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὥστε πολὺ βεβιασμένα κι' ἀκαθόριστα νὰ μοῦ γράψετε τὰ αἰσθηματικά σας ζητήματα, ἔτσι, ποὺ καλὰ - καλὰ νὰ μὴν καταλαβαίνω τί σᾶς συμβαίνει καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος... μνηστῆρας τῆς ἀγάπης σας. Πάντως, ἕνα θὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ: 'Η βιαστικὴ βλέψι σας γιὰ τὸν γάμο θὰ πρέπει νὰ χαλιναγωγηθῆ κάπως, γιατὶ ἔτσι ὅπως φαίνεται νὰ τὴν ἐκδηλώνετε, κάνει τοὺς νέους ποὺ σᾶς συναναστρέφονται καὶ σᾶς συμπαθοῦν, νὰ μὴ πιστεύουν στὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων σας, ἀλλὰ νὰ σᾶς κακοχαρακτηρίζουν ὅτι πᾶτε μόνο γιὰ νὰ τοὺς «τυλίξετε», δίχως νὰ αἰσθάνεστε κάτι τρυφερώτερο, δίχως νὰ νοιώθετε μιὰ βαθύτερη συμπάθεια. Καὶ φυσικὰ μὲ τέτοιες ἐντυπώσεις ποὺ προκαλεῖτε διακινδυνεύετε τὰ πάντα, πρὶν δὲ ἀπ' ὅλα, τὸν ἴδιο τὸ σκοπό σας... 'Εξ ἄλλου, σχετικῶς μὲ τὸν ποιὸν ἄνδρα νὰ προτιμήσετε ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ σᾶς τριγυρίζουν, πρέπει νὰ ξεχωρίσετε ἐσεῖς μόνη, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ μιλάει περισσότερο στὴν καρδιά σας καὶ ποιὸς σᾶς φαίνεται ἀξιώτερος καὶ σοβαρὸς γιὰ νὰ γίνη σύζυγός σας, νὰ ἀντιμετωπίση τὶς εὐθύνες καὶ τὰ χρέη μιᾶς συζυγικῆς ζωῆς. Καὶ βέβαια, καὶ στὴν περίπτωσι αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς, προϋπόθεσι πρέπει νὰ ἔχετε καὶ τὴν ἐκ μέρους του εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἄδολη συμπάθειά του, γιατὶ χωρὶς αὐτὴν τὴν θέρμη τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ἀμοιβαία κατανόησι, δὲ μπορεῖ νὰ στερεώση ἕνας δεσμὸς διὰ βίου. Τώρα, ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους ἱκανοποιεῖ καὶ ἀνταποκρίνεται πληρέστερα στὶς προϋποθέσεις αὐτές, αὐτὸν μόνη σας θὰ τὸν ψυχολογήσετε καὶ θὰ τὸν βρῆτε. Ἐγὼ δὲ μπορῶ βέβαια νὰ ἐξιχνιάσω τοὺς χαρακτῆρες τους ἀπὸ δυὸ βιαστικὲς γραμμές, ποὺ μοῦ ἀραδιάζετε...

Ἀπαισιόδοξο, Α. Β. Γ. 999: Εὐχαριστοῦμε καὶ ἀνταποδίδουμε τὶς καλές σας εὐχές. "Οσο γιὰ τὸ αἴσθημά σας, ποὺ τὸ κρατᾶτε κρυφὸ καὶ σᾶς φλογίζει, ἔχω νὰ σᾶς πῶ τὸ ἑξῆς: Αἰσθάνεστε, νὰ συναντήσετε τὴ μικρὴ σας φίλη καὶ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆτε τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς ἔχετε. Ἢ ἀκόμα καὶ νὰ ἀποταθῆτε στοὺς οἰκείους της καὶ νὰ τοὺς πῆτε, καθαρὰ καὶ τίμια, τὸ αἴσθημά σας καὶ τὸ σκοπό σας. Μὰ φοβοῦμαι πὼς στὶς σημερινὲς περιστάσεις ποὺ περνᾶτε, μὲ τὴ μικρὴ σας ἡλικία, τὴν ἔλλειψι ἀκόμα σταθερῆς βιοποριστικῆς θέσεως κλπ. οἱ ἄνθρωποι δὲ θὰ ἐνθουσιασθοῦν καὶ τόσο καὶ θ' ἀπορρίψουν τὴν πρότασι, καὶ μὲ τὸ δίκηο τους. Γιατὶ εἶναι σὰν νὰ θέλετε νὰ παίξετε ἀκόμα, ἐνῶ ὁ γάμος εἶναι ὁ σοβαρώτερος θεσμὸς στὴν κοινωνία, καὶ ἔχει ὑποχρεώσεις, εὐθύνες καὶ περισπασμούς, στοὺς ὁποίους σήμερα δὲν ἀντέχετε. Γι' αὐτὸ φρονιμώτερο θεωρῶ, νὰ ἀποφύγετε πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἐκτεθῆτε καὶ νὰ περιμένετε πρῶτα νὰ ἐκπληρώσετε τὴ στρατιωτική σας θητεία καὶ νὰ δημιουργηθῆτε κατὰ κάποιον τρόπο οἰκονομικῶς. Τότε θὰ ἔχετε καὶ ἐφόδια γιὰ νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ προτείνετε τὸ γάμο.

Μικρὴ ὀρφανή, 22. Δράμα: Θέλετε νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί εἶδους χαρακτῆρας εἶναι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον σχετίζεστε; "Ολα αὐτὰ ποὺ μοῦ περιγράφετε, δὲ μποροῦν νὰ φανερώσουν τὴν εἰλικρίνη ὄψι ἑνὸς χαρακτῆρος, γιατὶ τότε καὶ μονάχη σας θὰ τὸν εἴχατε καταλάβει. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ γράμμα σας δὲ μπόρεσα οὔτε καὶ τὴ δική σας τὴν ἀντίληψι νὰ καταλάβω: Τὸν ἀγαπᾶτε ἄραγε; Θὰ μπορούσατε νὰ τὸν πάρετε ἄνδρα σας; Εἶναι αὐτὸς ποὺ ἱκανοποιεῖ ὄχι μόνο τὰ ὄνειρά σας, ἀλλὰ καὶ τὶς πρακτικὲς προϋποθέσεις ποὺ ἔχει ἡ συζυγικὴ ζωή; Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔχετε σκεφτῆ; Καὶ ἀκόμη τὰ ἄλλα; Οἱ γονεῖς σας ἢ οἱ γονεῖς του θέλουν τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο; Καὶ πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν ν' ἀντιδράσετε σὲ ἄρνησί τους; Βλέπετε πόσα ἐρωτήματα γεννιοῦνται, καὶ σεῖς δὲ φαίνεστε ν' ἀπασχολῆστε παρὰ μόνο μὲ μιὰ ἐπιπόλαιη ἔκφρασί του. Ὁπωσδήποτε νομίζω πὼς πρέπει νὰ ἔχετε μιὰ σοβαρὴ καὶ ξεκάθαρη ἐξήγησι μαζί του, γιὰ νὰ μὴ βαυκαλίζεστε μ' ἐλπίδες: Μιλῆστε μαζὶ καὶ καθορίστε σὲ τί ἀποβλέπουν οἱ σχέσεις σας καὶ ἀνάλογα νὰ πάρετε τὴν ἀπόφασί σας. "Οσο γιὰ τὸ ταξίδι σας στὴν πρωτεύουσα, δὲ βλέπω γιατὶ νὰ μὴν τὸ κάνετε καὶ νὰ στερηθῆτε μιὰ εὐκαιρία...

Χωριατοπούλα: "Αν μαζὶ μὲ τὴν καρδιά σας, ἀφήνατε λίγο νὰ ἀσκήση καὶ ἡ λογικὴ τὸ χρέος της, ἀσφαλῶς, δὲν θὰ φτάνατε σήμερα στὸ σημεῖο αὐτό: Νὰ σᾶς τύπτη ἡ συνείδησι, νὰ ἔχετε τόσο σοβαροὺς ἠθικοὺς περισπασμοὺς καὶ νὰ μὴν ξέρετε τί νὰ κάνετε... Βλέπετε πῶς ἡ ἐπιπολαιότης, μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίσατε ἕνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα, σᾶς ὠδήγησε σὲ ἠθικὸ σφάλμα. Στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεστε νομίζω πὼς μιὰ εἶναι ἡ λύσι: Νὰ στραφῆτε πρὸς τὸ γιατρό, μὲ τὴν προϋπόθεσι, φυσικά — ἂν αὐτὸς πράγματι αἰσθάνεται συμπάθεια γιὰ σᾶς καὶ εἶναι σοβαρὰ ἀποφασισμένος, ὅπως λέει, νὰ ἑνώση τὴ ζωὴ του μαζί σας — νὰ σᾶς παντρευτῆ. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσετε καὶ νὰ βεβαιωθῆτε στὰ σίγουρα γιὰ τὶς διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Μὴν ξενοιάσετε μὲ τὴν ὑπόσχεσί του μόνο, ἂν δὲ μάθετε τοὺς ἀπώτερους σκοποὺς του. Γιατὶ μπορεῖ νὰ παριστάνη τὸν ἕτοιμο νὰ σᾶς ἀποκαταστήση μὲ γάμο, μόνο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σᾶς ξεγελάση, ἀφοῦ ἀλλάξουν γνῶμη πρὶν ἀπ' αὐτόν. "Οσο γιὰ τὸν πρῶτο, τὸν κύριο αἴτιο τῆς περιπετείας σας, θὰ εἶχα νὰ σᾶς συστήσω νὰ πάψετε πιὰ νὰ θυσιάζεστε γι' αὐτόν, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ ποιαδήποτε θυσία σας θ' ἀπέβαινε μάταιη γι' αὐτὸν καὶ γιὰ σᾶς! Πάντως, προσέξτε, νὰ μὴν ξαναπάθετε τὰ χειρότερα, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιπόλαιη συμπεριφορά σας.

ΕΡΗ

✪✪

Παντρεμένοι καὶ κορίτσια

Εἶναι πολλά, δυστυχῶς, τὰ γράμματα ἀπὸ κορίτσια 16—18 ἐτῶν, ποὺ ζητοῦν τὴ συμβουλή μας γιὰ τὸν ἔρωτά τους πρὸς ἕνα παντρεμένο.

"Ερως ὅμως, πρὸς ἕνα παντρεμένο σημαίνει καταστροφὴ τῆς οἰκογενείας του, τοῦ σπιτιοῦ του, τῆς εὐτυχίας του. Αὐτὲς εἶναι οἱ τραγικὲς συνέπειες ἑνὸς τέτοιου ἔρωτα.

'Η Μικρὴ ἀπογοητευμένη ρωτάει τώρα τί νὰ κάνη. 'Η ἀπάντησι εἶναι ἁπλὴ καὶ τὴν ξέρει πολὺ καλὰ μόνη της.

Ν' ἀφίση ἥσυχο τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ ἔχει γυναίκα νέα καὶ ὡραία καὶ δυὸ παιδάκια.

Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ λυπηθῆ, γιατί, ὅταν γνώρισε τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ἤξερε ὅτι ἦταν παντρεμένος, ὅτι εἶχε παιδιὰ κι' ὅτι ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του. Τί περιμένει λοιπόν; Νὰ τὸν δῆ νὰ ἐγκαταλείπη τὰ πιὸ προσφιλῆ του πράγματα, γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήση; Βαστάει ἡ ψυχή της νὰ δῆ νὰ καταστρέφεται ἕνα ὁλόκληρο σπιτικὸ καὶ νὰ βυθίζεται σὲ δυστυχία μιὰ χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη οἰκογένεια;

"Οχι, βέβαια! Αὐτὰ δὲν εἶναι διόλου σωστά. "Οπως, ἐκεῖνη θὰ ἤθελε νὰ σεβαστοῦν οἱ ἄλλοι τὴν εὐτυχία της, ἔτσι πρέπει νὰ σεβαστῆ αὐτὴ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Ἐπὶ πλέον — ὅπως γράφει — δὲν τὴν ἀγαπάει ὁ παντρεμένος, ἀγαπάει παράφορα τὴ γυναίκα του! Ἂς μὴν ἐκτίθεται, λοιπόν, γιατὶ θὰ κάνη ἕνα μεγάλο καὶ ἀσυγχώρητο σφάλμα.

Μεγάλη ἀγάπη, Ε. Ο.: Χωρὶς νὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτό σας ὑποχρεωμένο, γι' αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω, πρῶτα, κάτι. Μοῦ γράφετε: «Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ βγῶ συχνὰ μαζί του, γιατὶ φοβᾶμαι μὴν τὸ καταλάβη ἡ μητέρα μου». Καὶ τὴ φοβᾶστε, γιατὶ αὐτὸ πολὺ κάνετε ξέρετε καλὰ πὼς δὲν εἶναι σωστό, πὼς εἶναι ἐπικίνδυνο, πὼς ἐκθέτετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας. Μὲ ποιὸν δὲ διακινδυνεύετε δλ' αὐτά; Μ' ἕναν νεαρό, ἕνα παιδὶ ἀγύλικο, ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ σᾶς πῆ μερικὰ λόγια τρυφερὰ στὴν ἀρχή, κι' ἔπειτα ἡ φοβήθηκε κι' αὐτὸς τὸν πατέρα του ἢ μετάνοιωσε καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποτραβηχτῆ ἐγκαίρως. Ἐσεῖς, ὅμως, ἐπιμένετε! Θέλετε νὰ μοιάσετε μὲ τὰ ἄμυαλα ἐκεῖνα κορίτσια, ποὺ τραβοῦν ὁλοταχῶς πρὸς τὴν καταστροφή. Ἀλλὰ γιατί; Δὲν σεβόσαστε τὴ μητέρα σας; Δὲν τὴ λυπόσαστε τοὐλάχιστον, ποὺ ὅταν πληροφορηθῆ τὴν ἱστορία σας θὰ

ΝΥΜΦΙΚΑ
ΕΠΙ ΕΝΟΙΚΙΩ
ΟΙΚΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
"BEAUTE"
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ & ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ 6
ΤΗΛ. 29.647 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

"Η 'Αγγλίδα πολυεκατομμυριοῦχος Τζέην Στιούαρτ - Λίμπερτυ σὲ μιὰ κρουαζιέρα ποὺ ἔκανε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια στὴ Μεσόγειο, γνώρισε στὴν Κορσικὴ ἕναν ἁπλὸ ψαρᾶ, τὸν Τουσαὶν 'Ορσινί, ποὺ δὲν μπόρεσε ἀπὸ τότε νὰ τὸν ξεχάση. Ὑπακούοντας στὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της καὶ μόνο, ἡ μὶς Στιούαρτ ξαναγύρισε πρὸ μηνῶν στὴν Κορσική, καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις παντρεύτηκε τὸν ψαρά της. "Οταν ὅμως τὸ ζεύγος ἔφτασε πρὸ ἑβδομάδων στὸ Λονδίνο βρῆκε ὅλες τὶς πόρτες κλειστές. Οὔτε οἱ αὐστηροὶ γονεῖς τῆς νέας, οὔτε οἱ συγγενεῖς ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ φίλοι της ἤθελαν νὰ ἔχουν σχέσεις μὲ μιὰ ἀριστοκράτισσα ποὺ καταδέχθηκε νὰ παντρευτῆ ἕναν ἁπλὸ ψαρά. "Ετσι τὸ ζεῦγος ξαναγύρισε στὴν Κορσικὴ καὶ ζῆ τώρα ἐκεῖ μιὰ φτωχική, ἀλλὰ εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωή.

στενοχωρηθῆ τόσο πολύ; Διακόψετε λοιπόν, τίς σχέσεις σας μὲ τὸ παιδὶ αὐτὸ καὶ σοβαρευτῆτε!

Κ ο μ β ό π ο υ λ ο: Δὲ θέλω νὰ κρίνω τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον γνωρίσατε αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Τὸ σφάλμα δὲν εἶναι στὸν τρόπο, ἀλλὰ στὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ συναρπάζει μερικοὺς νέους. 'Αλλ' ὁ γάμος ἔχει εὐθύνες. Αὐτὸ δὲν τὸ συλλογιστήκατε ποτέ; Φυσικὸ εἶναι ποὺ βρήκατε τὴν ἀπογοήτευσι, ὅταν ἀντιμετωπίσατε τὴν πραγματικότητα. Γι' αὐτό, μὴν αὐταπατᾶστε. Δὲν εἶναι ὁ γάμος, οὔτε ἡ προῖκα τῆς νύφης, ποὺ θὰ σᾶς δώσουν τὴν εὐτυχία. Εἶστε 22 ἐτῶν νέος, βρῆτε μιὰ δουλειά, καλύψετε τὶς ὑποχρεώσεις σας καὶ τότε μ' ὅλο τὸ θάρρος τοῦ δημιουργημένου νέου, διαλέξετε τὴ νέα ποὺ θὰ κάνετε σύντροφό σας. Αὐτὰ ἔχω νὰ σᾶς πῶ ἐγώ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία σας. Πέντως ἔδωσα στὸν εἰδικὸ συντάκτη τὰ λίγα λόγια ποὺ στείλατε.

13—Κ. Θ.: Παρ' ὅλο ποὺ τελειώσατε τὸ γυμνάσιο καὶ εἶστε 18 ἐτῶν, προικισμένη μὲ πολλὰ ψυχικὰ χαρίσματα, εἶστε ἀφελὴς σὲ μερικὰ ζητήματα. Αὐτά, μὲ κάνουν νὰ σκεφτῶ τὰ λόγια ποὺ μοῦ γράφετε στὸ ὑστερόγραφό σας, μὲ τὸ ὁποῖο θέλετε κάπως νὰ δικαιολογήσετε τὴ διαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ νέου ποὺ ἀπέναντί σας. "Ακοῦστε! Οὔτε θερμὸς ἄνθρας εἶναι αὐτὸς ὁ νεαρός, ἀφοῦ εἶναι μικρότερός σας, οὔτε ἐσεῖς ψυχρὴ ἀπέναντί του. Πρόκειται ἁπλούστατα γιὰ ἕνα ἄτομο μὲ κακὴ ἀνατροφή. Δὲν ἀκούσατε τὴν ἀδελφή σας καὶ ξαναβγήκατε μαζί του, νομίζοντας πὼς γελαστήκατε. Καὶ ὅμως, ἐπιβεβαιώσατε ἄλλη μιὰ φορὰ τὶς προθέσεις του.

Τί περιμένετε; Νὰ συμβῆ καμμιὰ συμφορά; Κακίσατε, βέβαια, τὸν ἑαυτό σας ποὺ φέρθηκε μὲ τόση ἀφέλεια, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κλειστῆτε στὸν ἑαυτό σας. Μάθετε νὰ διαλέγετε τὶς γνωριμίες σας καὶ μὴν ἐπιτρέπετε ποτὲ σὲ κανένα νὰ θίξη τὴν ἀξιοπρέπειά σας.

Γ ι ά ν ν α Ζ.: Μοῦ ἀρέσουν οἱ τελευταῖες λέξεις, ποὺ ἔχετε στὸ γράμμα σας, ἐκεῖ αὐτὲς ἐκφράζουν τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου στὸν ὁποῖον βασιστήκατε γιὰ τὸ μέλλον σας. Γράφετε: «Δὲν εἶναι ἀνανδρος; Δὲν μοῦ φέρθηκε ἀνανδρα;» Καὶ βέβαια, δὲν φέρθηκε μόνον ἀνανδρα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἄπρεπα ἀπέναντί σας. Ἕνας τίμιος νέος, ὅτι καὶ νὰ μάθη, ὅτι καὶ νὰ τοῦ συμβῆ, σέβεται τὴ γυναίκα, ποὺ τοῦ χάρισε τὴ φιλία καὶ τὴν ἀγάπη της ἕξη ὁλόκληρα χρόνια. Μὴ στενοχωριέστε, λοιπὸν καὶ μὴ παίρνετε τέτοιες μεγάλες ἀποφάσεις γιὰ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο. Σφίξετε τὴν καρδιά σας, κυτταξέτε τὴ δουλειά σας κι' ὅταν παρουσιασθῆ πάλι μπροστά σας, παραμερίστε τον καὶ μὴ καταδεχτῆτε νὰ τοῦ ρίξετε οὔτε μιὰ ματιά. Εἶστε, ἐξ ἄλλου, τόσο μικρή, ποὺ ἔχετε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ γνωρίσετε σοβαροὺς καὶ ἐντιμους νέους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους θὰ ἐξεχωρίσετε τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

Υ. ΟΙ. Μ έ λ π ε ι α: Μαντεύσατε αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ἔλεγα ὅταν θὰ διάβαζα τὸ γράμμα σας. 'Αλλ' ἡ λύσι ποὺ προτείνετε εἶναι δύσκολη, γιατὶ δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε μιὰ, οὔτε τὴν ἄλλη! Τὸ ζητήμα τῆς ἀγάπης, τῆς πραγματικῆς ἀγάπης, δὲν εἶναι τόσο ἁπλόλαοι, ὅπως τὸ νομίζετε. Μέσα σ' αὐτὸ κλείνεται μιὰ ὁλόκληρη εὐτυχία: ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία, ἡ χαρά, τὰ παιδιά! Αὐτὸς εἶναι, ἐξ ἄλλου, ὁ σκοπὸς μιᾶς ἀληθινῆς ἀγάπης. Μὴν παρασύρεστε, λοιπόν, ἀπὸ νεανικοὺς ἐνθουσιασμούς, μὴν ἐκτοῦ θέτετε δύο νέες οἱ ὁποῖες, ζητοῦν κι' αὐτὲς νὰ εὐτυχήσουν. Σκεφτῆτε, λιγάκι, καὶ ὁμολογήσετε τὸ λάθος σας, πρὶν χειροτερέψη ἡ κατάστασι καὶ γίνουν πραγματικὰ δυστυχισμένες. Ἀποσυρθῆτε, ὅσο εἶναι καιρὸς κι' ἀναζητήσετε τὴ μία καὶ μοναδικὴ κοπέλλα, ποὺ θὰ σᾶς προσφέρετε τὴν ἀγάπη σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Κ. — S., 'Αγρίνιο: Δὲ νομίζω ὅτι ἔχετε δίκηο νὰ αἰσθάνεστε κατωτερότητα. Πρῶτον, διότι ἡ ἡλικία σας εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ ἔχετε πολλὲς ἐλπίδες βελτιώσεως τοῦ ἀναστήματος. Καὶ δεύτερο διότι καὶ αὐτὸ ποὺ ἔχετε σήμερα εἶναι σημαντικό. Πάντως θὰ ἐπιδοθῆτε μὲ ἐπιμονὴ στὴ γυμναστική, καὶ εἰδικὰς στὰ γυμνάσματα τῶν ἁλτήρων. Νὰ ἐκτελῆτε ὅλες τὶς σχετικὲς γιὰ τὸ γύμνασμα ἀσκήσεις. Καλὴ δίαιτα καὶ σπόρ.

'Α ν ί κ α ν ο Α. Μ. Κ.: Τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας φανερώνει ἄτομον μορφωμένο καὶ ἐπομένως σᾶς εἶναι γνωστὸν τὸ «οὐ γὰρ μόνον τὸ γῆρας...» Θὰ πρέπη λοιπὸν νὰ μὴ περιφρονοῦμε τὴ φύσι, ἡ ὁποία διέπει τὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου, διότι συνήθως τιμωρεῖ. Πάντως σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε ἀνὰ δίμηνο 10 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τὸ 25 μλγρ. καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφετε ἀποτέλεσμα.

Ι. Μ. Ν., Κων)πολι: "Αν ἐπρόκειτο περὶ ὑπάνδρου ἀτόμου, βεβαίως ἡ κατάστασις δὲν ἔπρεπε νὰ παραμείνη ὡς ἔχει γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Μιὰ μικρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ ἀποκαθιστοῦσε τὰ πράγματα στὸ φυσιολογικό. Τώρα παραμένει τὸ σημεῖον ὑγιεινῆς, ἡ ὁποία θὰ γίνεται δὶς τῆς ἑβδομάδος μὲ ἕνα μικρὸ κλύσμα, μὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖον θὰ στάζετε 2 σταγόνες Sol. Nitr. d' argente 3%.

Ζ α ν ν έ τ α 61, Πάτρας: Πρέπει πρωτίστως νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐφόσον δὲν ἔχω προσωπικὴν ἀντίληψι τῆς καταστάσεώς σας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι οἱ συστάσεις μου θὰ εἶναι οἱ προσδοκώμενες. Ἐφόσον ἡ δική σας περιγραφὴ εἶναι σωστή, τότε στηριζόμενος ἐπ' αὐτῆς πιστεύω μετὰ βεβαιότητος ὅτι θὰ ἔχετε καλὰ ἀποτελέσματα, ἐὰν κάμετε συνεχῆ χρῆσι τῆς crème Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis καὶ ἀποφυγὴ καιρικῶν μεταβολῶν.

Λ. Χ ρ. Α.: Δὲ βλέπω τὸ λόγο, ποὺ σᾶς κάνει νὰ ἀμφιβάλλετε ὡς πρὸς τὶς διαγνώσεις τῶν ἰατρῶν, ἐνῶ ὅπως μοῦ ἀναφέρετε ἡ κοπρολογικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε τὴν ὕπαρξι ἀμοιβάδων. "Ολες οἱ ἐκδηλώσεις ποὺ περιγράφετε ὀφείλονται στὴν ὕπαρξι τῶν ἀμοιβάδων, παρασίτων, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθίστανται μετὰ πείσματος καὶ στὰ πλέον ἐνδεδειγμένα γιὰ τὴ θεραπεία τῶν φάρμακα. Ἐξακολουθήσετε, λοιπόν, μὲ ἐπιμονὴ τὴν ἀντιαμοιβαδικὴ θεραπεία καὶ θὰ ἔχετε καλὰ ἀποτελέσματα.

"Α γ γ ε λ ο ν Μ ω ρ., Τρίπολι: Νὰ γράφετε μὲ ψευδώνυμο. Δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς ἄλλη πληροφορία ὅσον ἀφορᾶ τὸ φάρμακο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

«Ρ ο μ π έ ν τ ω ν Δ α σ ώ ν»: Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεστε βέβαια ὅτι θὰ σᾶς βρῶ τὸν τρόπο νὰ πέρνατε τὶς ὧρες εὐχάριστα, ἀφοῦ σεῖς, στὰ 39 χρόνια σας, δὲν μπορέσατε νὰ τὸν βρῆτε καὶ αἰσθάνεστε ἀπογοητεύσεις, ὅπως λέτε. "Οσον ἀφορᾶ τὸ ἰατρικὸ θέμα, θὰ μοῦ ἦταν ἀπαραίτητο τὸ ἱστορικό σας, ὁπότε πιθανὸν νὰ σᾶς βοηθήσω ἐπαρκῶς. Πρὸς τὸ παρὸν παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ Hepavite ἢ Solepar τὴν ἡμέρα καὶ μοῦ ξαναγράφετε σχετικῶς.

Ρ ί α ν, Καλάμας: Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ ἂν πρέπη νὰ γίνη ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν ἢ ὄχι. Πρωτίστως, στὴν ἡλικία ποὺ ἀναφέρετε, σὲ ἐπεγχορσες μόνο περιπτώσεις γίνεται ἐπέμβασι. 'Ακόμα περισσότερο ἀντενδείκνυται αὐτή, δεδομένου ὅτι ὅπως μοῦ ἀναφέρετε πρὸ ὀτίου εἶχε παρουσιάσει ἀδενοπάθεια. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ εἶναι νὰ ἀκολουθήσετε τὴ γνώμη τῶν συναδέλφων, ποὺ τὸ ἐξετάζουν καὶ τὸ παρακολουθοῦν.

'Α ν α π ο φ ά σ ι σ τ ο Α. Μ.: "Οπως βλέπω, μένετε ἐντὸς τῶν 'Αθηνῶν, καὶ ἀπὸ ἐνδιαφέρο πρὸς τὴν ὑγεία σας, δεδομένου ὅτι ἡ κοιλότης τοῦ στόματος εἶναι πηγὴ πλείστων ἀσθενειῶν καὶ μάλιστα λίαν ἐπικινδύνων, θὰ ἔπρεπε, στὰ εἴκοσι χρόνια σας, νὰ εἴχατε ἐπισκεφτῆ μερικὲς ἔστω φορὲς τὸν ὀδοντοϊατρό σας, τὸν ὁποῖο σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ταχύτερο.

Ε. Μ., Αἴγυπτο: Καμμιὰ ἄλλη πληροφορία ὅσον ἀφορᾶ τὸ διαγνωστικὸ καὶ τὸ θεραπευτικὸ μέρος δὲν ὑπάρχει ἀναφορικῶς μὲ τὸ θέμα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Δὲν εἶναι εὔκολον, συνδυάζοντας ὡρισμένες ἐκδηλώσεις μὲ ἐκεῖνες ποὺ διαβάσατε, νὰ φθάνετε στὸ συμπέρασμα ὅτι πάσχετε ἀπὸ τὸ ἐν λόγω νόσημα. Προέχει τὸ ζήτημα τῆς διαγνώσεως ἐκ μέρους τοῦ ὀφθαλμιάτρου. Τὰ φάρμακα ποὺ ἀναφέρονται εἶναι γνωστά. Μπορεῖτε νὰ τὰ πάρετε καὶ δοκιμαστικῶς χωρὶς κίνδυνο.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Λ ο υ λ ο ύ δ ι τ ο ύ ἀ γ ρ ο ύ Γ. Β.: Γιὰ ὅλα τὰ ἐρωτήματα καὶ τὶς ἀπορίες ποὺ σᾶς βασανίζουν, σᾶς συμβουλεύω νὰ προμηθευτῆτε τὸ βιβλίον «Ἰατρικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Γυναίκας». Ἐκεῖ θὰ βρῆτε ἀπάντησι σὲ κάθε τί ποὺ ἀφορᾶ τὴ γυναῖκα καὶ τὴν ὑγεία της.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η Ε. Λ., Περιαιά: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε δυὸ κουτιὰ Amp. Reophates καὶ θ' ἀρχίσετε μετὰ τὴν περίοδο. Συγχρόνως θὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς, ἕξη χάπια τὴν ἡμέρα, ἀνὰ δύο πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ καὶ ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Υ β ὸ ν Σ α ν σ ὸ ν 22, Ἐντάυθα: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεώς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο: Camphre monobromée 0,50 c.g. + Lupuline 0,50 c.g. pour 1 cachet No 30. Καὶ σὲ στιγμὲς μεγάλης ἀϋπνίας θὰ παίρνετε δυὸ κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ πρὶν κοιμηθῆτε, ἀπὸ τὸ φάρμακο Fynol No 1 Flacon. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ σχετίζεται στενὰ μὲ τὶς ὠοθῆκες καὶ ἀδένες ἔσω ἐκκρίσεως, πρέπει νὰ μοῦ γράψετε, λεπτομερῶς γιὰ τὴν κατάστασι τῆς περιόδου.

'Α π ε λ π ι σ μ έ ν η γ α ρ δ έ ν ι α: "Οπως ἀντιλαμβάνεστε, καὶ ἡ ἡλικία παίζει σπουδαῖο ρόλο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γιότι καὶ σεῖς διατρέχετε ἠ εὐρίσκεστε στὴν ἀρχὴ τῆς κλιμακτηριακῆς ἐποχῆς. Ἐν πάση περιπτώσει γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ κάνετε δυὸ κουτιὰ ἐνέσεις ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Reophates καὶ καθημερινῶς μιά, δέκα δὲ ἡμέρες μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ διαλύετε ὑπὸ τὴν γλῶσσα καθημερινῶς, ἕνα δισκίον ἐκ τοῦ φαρμάκου Linguettes Perandren τῶν 10 μλγρ., καὶ θὰ διακόπτετε μόλις ἐμφανιστῆ ἡ ἐμμηνος ροή. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ δίμηνο.

Λ α χ τ ά ρ α γ ι ὰ ζ ω ή, Ἐρυσούς: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Reophates, θὰ συνεχίσετε δὲ μὲ τρί χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Juvenine. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ δίμηνο.

Π ι . Μ ι . Β., Καλαμάτα: Μετὰ τρίμηνον ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐνέσεως τῶν πέντε Amp. Estroprol, ἐλπίζω νὰ ἐπέλθη τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Θ λ ι μ μ έ ν η κ α σ τ α ν ή, Καρδίτσα: Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴ καὶ ἡ κατάστασι θὰ βελτιωθῆ. Θὰ ἀκολουθήσετε τὴ θεραπεία ποὺ συνιστῶ στὴ «Λαχτάρα γιὰ ζωὴ» καὶ συμπληρωματικῶς θὰ κάνετε ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, δυὸ ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estroprol. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

'Ε λ π ί δ α, Καλαμαριά, Θεσ)νίκη: Ἡ κατάστασί σας ὀφείλεται σὲ δυσμηνόρροια καὶ ὑπολειτουργίαν τῶν ὠοθηκῶν. Τὴν κατάστασι ἐπιδεινώνει πιθανῶς καὶ κάψις τῆς μήτρας, ἡ ὁποία ἐπῆλθε μετὰ τὸν τοκετόν. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις Amp. Lutocycline 10 μλγρ. καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην, ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ τοποθετῆτε στὸ ἔντερον δυὸ ὑπόθετα τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Supp. Nealgyl, καὶ ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τοῦ μηνὸς τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. E - Vit. Forte. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ι. Κ ο υ c — Peronnes — Belgique: Λόγω τῆς φύσεως τοῦ θέματος σᾶς γράφω στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Μ. Τ ο μ. Γ. Π., Λάρισα: Θὰ συνεχίσετε ἐπὶ τρίμηνο τὴ θεραπεία σας διὰ τῶν ἐνέσεων Ovocycline τῶν 5 ὑλγρ. καὶ Lutocycline τῶν 10 μλγρ. ἀνὰ καὶ Ε - Vita, στὴν αὐτὴ δόσι. Ἡ λῆψις τῆς βασικῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος (πυρετοδιάγραμμα) ποὺ μοῦ στείλατε δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ ἱκανοποιητικό, ἐλπίζω ὅμως μετὰ τὴ θεραπεία νὰ βελτιωθῆ σημαντικῶς.

«Ξ ε μ ί ρ α μ ι», Ἰωάννινα: Εἶμαι τολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἡ κατάστασις ἐβελτιώθη. Οἱ ὑπάρχουσες γραμμώσεις δύσκολα ἐξαφανίζονται. Θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία διὰ τῶν ἐνέσεων Estroprol καὶ Tabl. Ormonal, ἐπὶ τρίμηνο καὶ θὰ παίρνετε συγχρόνως ἕξη χάπια τὴν ἡμέρα, ἀνὰ δύο πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ καὶ ἕνα χάπι ἓξ ἑκάστου χρώματος ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Τοπικῶς δὲ θὰ ἐπαλείφετε τὰ μέρη πρωΐ καὶ βράδυ μὲ τὸ φάρμακο Pommade Kinderoel Fissan.

Μ α ρ. Μ α χ. Τ. 27, Τρίπολι: Γιὰ τὴν ἐξάλειψι τῆς κοιλίτιδος ἐκ τριχομονάδων, ὅπως σᾶς εἶπε ὁ γιατρός σας, θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ δυὸ χάπια ἐνδοκολπικῶς ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Mycostatin Vaginales. Πρωΐ δὲ καὶ βράδυ πρὸ τῆς τοποθετήσεως τῶ χαπιῶν, θὰ κάνετε κολπικὴ πλύσι μ' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστό. Ἐφόσον δὲ σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ κάνετε τὶς διαθρμίες ποὺ σᾶς συνεβούλευσε ὁ γιατρός σας, σᾶς ἀναγράφω νὰ κάνετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις, καθημερινῶς μιά, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Oleobinthine. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα καὶ πάντοτε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου.

Κ. Ζ. Π. Χ., Ἐρμιονίδα: Ἡ πάθησις ὀφείλεται σὲ ψυχικὰ αἴτια. Λόγω τοῦ θέματος γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Pan. Em., Belgique: Ἐφαρμόζεται συχνότατα μὲ πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Πρέπει νὰ προηγηθῆ ἐξέτασις ἀμφοτέρων τῶν συζύγων.

Η. Β., Ἀδδίς Ἀμπέμπα: Λόγω τοῦ θέματος ἀπαντῶ λεπτομερῶς δι' ἐπιστολῆς.

«Μ ό ν α Λ ί ζ α», Χαλάνδρι: Ἐφόσον ἡ μία σάλπιγξ εἶναι ἀνοικτή, ἡ τεκνοποίησις εἶναι ἀπολύτως δυνατή. Ἡ αἰτία τῆς στειρώσεως στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται στὴν ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρεῖς ἐνέσεις Amp. Feminorm τῶν 5 μλγρ. καὶ μιὰ κάθε τέσσερις ἡμέρες. Ἐὰν συνεχίσῃ θὰ πίνετε καθημερινῶς μιὰ ἔνεσι ἀπὸ τοῦ στόματος ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Actiphos. Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸ φάρμακον Amp. Luteol τῶν 10 μλγρ. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

«Μ ι ὰ π ο ν ε μ έ ν η κ α ρ δ ι ὰ Π. Δ. Σ.», Κόρινθο: Ἡ κολπίτις ποὺ ὀφείλεται σὲ τριχομονάδες καὶ μονίλια θεραπεύεται σήμερα ριζικῶς χάρις στὰ νέα δραστικὰ ἀντιβιοτικά. Σᾶς ἀναγράφω τὸ νέο εἰδικὸ φάρμακο Mycostatin Tabl. Vaginales, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ, βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ χάπια ὑπόθετα. Πρὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν χαπιῶν θὰ κάνετε πρωΐ καὶ βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστό. Ἡ θεραπεία θὰ γίνεται ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου, θὰ ἐπαναληφθῆ δὲ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Ἐ λ ί ζ α μ π ε θ Ρ. Λ.: Ἡ κατάστασί σας δὲν εἶναι ἀνίατος, οὔτε σοβαρὰ ὅπως κακῶς σᾶς πληροφόρησαν. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ πίνετε καθημερινῶς μιὰ ἔνεσι ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Actiphos καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Juvenine. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο καὶ ἡ βελτίωσι θὰ εἶναι σημαντική.

Ν τ ό ρ α, Ἡράκλειον - Κρήτης: Πρόκειται περὶ ἐπιμόνου μορφῆς ὠοθηκίτης ἀνεπαρκείας. Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σᾶς ἐξῆς: Ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις Estroprol καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην. Πέντε ἡμέρες μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀδιαθεσίας θὰ παίρνετε τρία δισκία καθημερινῶς καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E - Vit. Forte. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ἡ ἐμφάνισι τῆς ἐμμήνου ροῆς διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ εἶναι ὁμοία μὲ τὴν φυσιολογικὴ τοιαύτη.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Δ ύ ο φ ί λ ε ς, Λάρνακα - Κύπρου: Ἡ ἀνάπτυξι ἀκόμη δὲ σταμάτησε. Ἀσφαλῶς θὰ συνεχιστῆ. Μπορεῖτε νὰ ὑποβοηθήσετε τὴ φύσι μὲ μιὰ σειρὰ ὁρμόνες, ποὺ πρέπει νὰ δίδωνται ἀποκλειστικὰς καὶ μόνον ἀπὸ γιατρὸ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσο παρακολούθησι καὶ τὸν ἔλεγχό του. Νὰ μὴν παρασυρθῆτε ἀπὸ διαφόρους ἐξωϊατρικὲς ὑποδείξεις, γιατὶ τὰ ζητήματα αὐτὰ θέλουν μεγάλη προσοχὴ καὶ μετρημένες ἐνέργειες.

Φ. Π., Λευκωσία - Κύπρου: Ἡ ἀραιότητα σας δὲ θεραπεύεται ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας σας. Εἶναι ἀραιότητα φθορᾶς καὶ σκληρύνσεως τῶν ἀρτηριῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Κάθε προσπάθεια τείνει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς συγκρατήσεως τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐλαττώσεως τῶν συμπτωμάτων ἐκ τῶν διαφόρων συστημάτων, πρὸ παντός δὲ τῶν σπαστικῶν φαινομένων. Μιὰ ἐξέτασί σας ἀπὸ νευρολόγο εἶναι ἀναγκαία, κυρίως γιὰ νὰ καθορίστη ἡ πρόοδος τῆς νόσου, τὰ φάρμακα, καὶ οἱ δόσεις τους.

Ε. Τ. Χ ρ υ σ α ν υ γ ή, Λεχαινᾶ: Στὴν περίπτωσί σας ἀσφαλῶς ὑπάρχει θεραπεία. Μόνον πρέπει νὰ γίνη μὲ σύστημα καὶ ἐπιμονή. Λίγες ἑνέσεις σὲ ἄπακτα χρονικὰ διαστήματα, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τακτοποιήσουν τὸ δικό σας νευρικὸ σύστημα, ποὺ βρίσκεται σὲ ἔντονη ὑπερδιέγερσι ἀπὸ τὶς ἀνωμαλίες τῆς περιόδου. Ὑπάρχει ἀλληλεπίδρασις περιόδου καὶ νευρικοῦ συστήματος. Καλὸν ὅμως εἶναι, νὰ συμβουλευθῆτε γυναικολόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Νὰ κάμετε Amp. Largactil 5 c.c. Νο 20, ἀπὸ μιὰ κάθε βράδυ ἐνδομυϊκῶς. Μετὰ τὶς ἑνέσεις αὐτὲς καὶ πάλιν εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

Α. Ι., Κύπρον: Οἱ ἀπαντήσεις δίδονται μὲ τὴ σειρὰ ἀφίξεως τῶν ἐπιστολῶν. Ἐὰν ὑπάρχη καθυστέρησις, εἶναι γιατὶ προηγοῦνται ἄλλες. Θέλω πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ ζήτημα τῆς περιόδου. Οἱ ἰδέες σας ἀπογοητεύσεως, ἀπελπισίας, ἐπικειμένων συμφορῶν καὶ καταστροφῶν, σᾶς φορτίζουν συναισθηματικῶς μὲ κατάθλιψι καὶ σᾶς στεροῦν τελείως τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Οἱ σκέψεις σας περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὸ θάνατο. Δὲν χρειάζονται περισσότερα γιὰ νὰ τεθῆ χωρὶς ἐπιφύλαξι ἡ διάγνωσι τῆς μελαγχολίας. Ἀμέσως νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία ἠλεκτροσὼκ καὶ θ' ἀπαλλαγῆτε τελείως ἀπ' τὰ ἀνοχλήματά σας. Κάθε καθυστέρησις εἶναι ἐγκληματική.

Σ. Μ. Λ., Λαγκαδᾶ: Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ σᾶς ἐξέταση γυναικολόγος, γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν αἰτίων τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς περιόδου. Στὴν περίπτωσι, ποὺ συμβαίνει τὸ τελευταῖο, πρέπει νὰ ἔχετε ἀπὸ ἕνα τότε ὅλες οἱ ἀντιδράσεις ἀπὸ ἕνα εὐαίσθητο νευρικὸ σύστημα, σὰν τὸ δικό σας, δικαιολογοῦνται πλήρως. Νὰ ἐπαναληφθῆ ὁ βασικὸς μεταβολισμός. Νὰ κάμετε Amp. Largactil 5 c.c. Νο 30, ἀπὸ μία κάθε βράδυ ἐνδομυϊκῶς. Ἔτσι θὰ ὑποχωρήσουν οἱ κρίσεις καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα.

Δ. Σ. Ε., Στυλίδα: Τὸ σεξουαλικὸ εἶναι ζήτημα βασικὸ στὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑγεία κάθε νέου. Δὲν εἶναι σωστὰ νὰ τὸ ἀντιμετωπίζετε τόσον ἐπιπόλαια. "Ολα τὰ ζητήματα σας, τὰ συμπτώματα, ποὺ σᾶς βασανίζουν, ἡ ἀρρώστεια σας μὲ μιὰ λέξι, εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ τρόπου ζωῆς σας. Νὰ ἐπισκεφθῆτε γρήγορα τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας, γιὰ ὅλες τὶς ἀρρωστημένες ἐκδηλώσεις ἀπὸ τὸν ψυχικὸ τομέα. Ἡ κατάστασί σας δὲν εἶναι ἀπ' αὐτές, ποὺ γίνονται καλὰ μὲ μιὰ συνταγὴ καὶ ἕνα φάρμακο. Ἔχετε ἀνάγκη ψυστηματικῆς θεραπείας, ἴσως μέσα σὲ κλινική.

«Ἤ μ ο υ ν μ ι ὰ δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η Π. Κ. + Κ.», Ἀλεξανδρούπολι: Νὰ πάρετε συνεχῶς ἐπὶ ἕνα μήνα Tab. Miltown 400 μλγρ. fl. Νο 4,

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ ναῦλο

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Ναστραδὶν εἶχε μεγάλο γινάτι γιὰ τοὺς ἱμάντιδες καὶ τοὺς δερβίσπδες κι' ὅταν βρισκότανε ἡ εὐκαιρία τοὺς ἔσκαγε ἕνα χωρὸ κουνέρια... Μιὰ φορά, λοιπόν, ποὺ ταξίδευε μὲ τέσσερις δερβίσπδες σ' ἕνα σαπιοκάραβο, ἔπιασε τρικυμία ζαφνικὰ κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ἀμέσως οἱ ἄλλοι τρεῖς πιάσανε τρικούβερτο καυγᾶ μὲ τὸν καπετάνιο γιὰ τὸ ποιὸς ἔφταιγε.

— Ἐσὺ φταῖς, τοῦ λέγανε, ποὺ δὲν ξέρεις νὰ κουμαντάρης τὸ καράβι σου καὶ πνίγεις τὸν κόσμο!

— Δὲ φταίω σὲ τίποτα ἐγώ... ὑποστήριζε ὁ καπετάνιος. Ὁ ἄλλος φταίει, ποὺ δὲν κλείστηκε στὸ ἀμπάρι, ὅπως πρόσταζα, ἀλλὰ ἔκοβε βόλτες στὴ γέφυρα!

Κι' ὁ καυγᾶς ὅσο πήγαινε δυνάμωνε, χωρὶς νὰ βγαίνη ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι ἡ τρικυμία, ποὺ εἶχε καλμάρει στὸ μεταξύ, ἄρχισε πάλι νὰ φουντώνη.

Ὁ Χότζας τότε, ποὺ ἔβλεπε πὼς ὑπῆρχε πάλι κίνδυνος νὰ πέσῃ κι' ἄλλος στὴ θάλασσα μιὰ κι' ὅλοι ἦταν στὴ γέφυρα καὶ παίρναν μέρος στὸν καυγᾶ, φώναξε:

— Ἐ! Μπρὲ ζευζέκηδες! Θὰ πάψετε πιὰ νὰ τρωγόσαστε σαν τὰ σκυλιά; Δὲ βλέπετε πὼς ἔρχεται κι' ἄλλη μπόρα;

Μὰ οἱ δερβισάδες δὲν ἔλεγαν νὰ σταματήσουν τὴ φιλονεικία καὶ ἀρπάζονταν τοῦ καλοῦ καιροῦ μὲ τὸν καπετάνιο. Ὁ Ναστραδὶν τότε, ποὺ δὲν ἄντεχε ἄλλο, γύρισε καὶ τοὺς φώναξε:

— Πάψτε, μπρέ! Τί κάνετε ἔτσι γιὰ ἕνα ναῦλο; Δὲν ντρέπεστε λιγάκι; Ἀφοῦ ἐπιμένετε, ὅμως, θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ πίσω τὸ ναῦλο γιὰ τὸν δερβίση ποὺ πνίγηκε...

Κι' ὁ κόσμος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὸν καυγᾶ, ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ἀμὲ τί νομίζατε; ἐξήγησε τότε ὁ Χότζας. Ἀπὸ λύπη φωνάζουνε οἱ δερβίσπδες γιὰ τὸ συνάδελφό τους ποὺ πνίγηκε; Λάθος κάνετε. Γιὰ νὰ πάρουνε πίσω τὸ ναῦλο τοῦ πνιγμένου σκούζουνε τόση ὥρα τώρα...

Παρ' ὅλες, λοιπόν, τὶς διαμαρτυρίες τους, ὁ κόσμος δικαίωσε τὸ Χότζα κι' οἱ δερβίσπδες μὲ σκυμμένο τὸ κεφαλὶ πάψανε τὸ καυγᾶ καὶ κλείστηκανε πάλι στὸ ἀμπάρι.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅμως, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς χρειάστηκε τὸ Ναστραδίν, γιατὶ ὁ γάϊδαρός του εἶχε ἀρρωστήσει.

Πῆγε λοιπὸν στὸ Χότζα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε! Ἐμαθα ὅτι χτὲς εἶχε ἀρρωστήσει ὁ γάϊδαρός σου.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ Χότζας.

— Τοὔδωσες κανένα γιατρικό;

— Τοὔδωσα καὶ ἤπιε νέφτι! ἔκανε ὁ Ναστραδίν.

— Νέφτι εἶπες; Εὐχαριστῶ. Καλὰ καὶ μοῦ τὸ εἶπες γιατὶ κι' ὁ δικός μου ὁ γάϊδαρος εἶναι ἀνήμπορος... ἀποκρίθηκε ὁ δερβίσης κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Μὰ δὲν πέρασαν πολλὲς ὧρες κι' ἔξω φρενῶν ὁ δερβίσης πάει καὶ βρίσκει πάλι τὸ Ναστραδίν

— Δὲν μοῦ λές, Χότζα, γιατί μοὐκανες, μπρέ, αὐτὸ τὸ κακό; τοῦ εἶπε.

— Ποιὸ κακό; ρώτησε ὁ Ναστραδίν.

— Μοῦ εἶπες πὼς ἔδωσες νέφτι στὸ γάϊδαρό σου κι' ἔδωσα κι' ἐγὼ στὸν δικό μου κι καὶ ψόφησε! τοῦπε ἀφρίζοντας ἀπ' τὴ λύσσα του ὁ δερβίσης.

— Μὰ κι' ὁ δικός μου ὁ γάϊδαρος, ὅταν τοῦ ἔδωσα νέφτι ψόφησε... ἀποκρίθηκε ἀτάραχος ὁ Χότζας.

— Αὐτὸ δὲν μοῦ εἶπες... τοῦ πέταξε ἀπότομα ὁ δερβίσης.

Ὁ Ναστραδὶν τότε, χαμογελῶντας πονηρά, τοῦ γύρισε τὶς πλάτες κι' ἀρπιβάτες, ποὺ ἦταν πάλι σκασμένοι στὰ γέλια:

— Μήπως μὲ ρώτησες γι' αὐτό; Ἐσὺ μὲ ρώτησες μονάχα τί εἶχα δώσει στὸ γάϊδαρό μου. Μὰ δὲ στάθηκες νὰ μὲ ρωτήσῃς γιὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ γὼ ἀπόγινε το ζωντανό...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Κουζούμ, τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης, πολὺ κρύος ἐνεται ἄμμμα πολλὲς σαχλαμαρες ἐκανει. Ἤπροχτὲς πιάνει καὶ ἕνα γραμμα ἐκάνει καὶ μέσα αὐτὰ γράφει: «Χρυσέ μου Καραμπετάκι, πολὺ σὲ ἐπεθύμησα. Τί ἔγινες; Σήμερα τὸ βραδάκι σὲ περιμένω στὸ σπίτι μου. Σὲ φιλῶ γλυκά. Τὸ Κατινάκι σου».

Ἐγὼ χίτς μυρουδιὰ ντὲν ἤπηρα, ἄμμμα τὸ γράμμα μέσα στὸ τσεπη μου κρυφὰ-κρυφὰ — βάϊ κιοπόγλου κιοπὲκ! — βαλμένο ἔκανε.

Τὸ λοιπόν, τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ δύο, τιρία οὐζάκια ἤπιαμε, ἰσπίτι μου πααίνω.

Μὲ Σουρπουΐτσα στὸ τιραπέζι καθισμένοι ἐνόμαστε, ὡραῖα-ὡραῖα φαητό μας τιρῶμε, ὕστερα ἐγὼ ξαπλωμένος ἔνομαι. Γιατί, κάροντας, ντὲν ἠξέρω τί κάνεις ἐσύ, ἄμμμα ἐγὼ κάθε μεσημέρι, καλοκαῖρις ἔνεται, χειμώνα ἔνεται, ὕπνο μου ὡραῖα-ὡραῖα ἰπαίρνω. Ἀνλαντίν:

Τὸ λοιπόν, καθὼς κοιμισμένος ἤμουνα καὶ ροχαλισμένος, ἕνα χέρι καταλαβαίνω νὰ μὲ σπιρώχνη δυνατὰ καὶ μία φωνὴ μέσα στὸ ὕπνο μου τιρομαγμένο μὲ κάνει:

— Βρὲ παλιάνθρωπε! Σήκω γρήγορα!

Ἐγὼ παληάντιρωπε φελιὰν φιστὶκ ἀκουσμένα ἐκάνω, ἄμα μάτια μου ἀνοιγμένα ἐκάνω καὶ ἀπὸ πάνω μου Σουρπουΐτσα μου ἰβλέπω, ἄμα τί νὰ σὲ πῶ, μοῦτρος της κόκκινο σὰν παντζάρι ἤτανε. ματάκια της ἰσπίθες ἐπετούσανε.

— Κουζούμ, Σουρπουΐτσα, λέω τί εἶναι;

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό! μὲ λέει.

— Γιαβρούμ, λέω, κακό μου τὸν καιρὸ ἐσὺ λές, ἄμα ἐγὼ ντὲν ἠξέρω τί εἶναι.

Ἄμα τὸ Σουρπουΐτσα μου χίτς ἀπὸ τέτοια λόγια ντὲν ἔπαιρνε, μόνο στὰ χεράκια της ἕνα γράμμα ἰκρατοῦσε καὶ μὲ λέει:

— Ποιὸ εἶναι πάλι αὐτὸ τὸ Κατινάκι, ἔ; Ἐγὼ ἀκόμα κιφάλι μου ζαλισμένο ἤτανε, χίτς ντὲν ἐκαταλάβαινα.

— Ποιὸ Κατινάκι, γιάχο!

— Τὸ κορόϊδο κάνεις: Ἄστα αὐτά!

— Γιαβρούμ, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, χίτς ντὲν καταλαβαίνω, τί μὲ λές. Κατινάκι λές,ἄμα ποιὸ Κατινάκι εἶναι, ντὲ ἠξέρω!

— Τὸ Κατινάκι. ποὺ σὲ περιμένει ἀπόψε ραντεβού!

— Βάϊ, βάϊ, λέω. Κανένα Κατινάκι μὲ περιμένει ἀραντεβού: Ἔ, ἰστέ, πές με ποὺ εἶναι, νὰ πηαίνω!

Τότε τὸ Σουρπουΐτσα μου σὰν τιρελλὴ ἐνεται, φωνὲς ἐβάζει, πόντια της χτυπάει:

— Παληάνθρωπε, λέει, ἀπατεῶνα. Ἰούδα, ὑποκριτή, ζῶον, βλάκα, γάϊδαρε, δὲ φτάνει ποὺ ἔχεις σχέσεις μὲ Κατινάκια, παρὰ φυλὰς καὶ τὰ γράμματα στὴν τσέπη σου, ἔ;

Καὶ ἀμέσως γράμμα μὲ δίνει καὶ μὲ λέει:

— Νά! Ἄνοιξε τὰ στραβά σου καὶ διάβασε. Μόλις τὸ γράμμα εἶδα. ἀμέσως ἐκατάλαβα:

— Γιαβρούμ, Σουρπουΐτσα, λέω, αὐτὸ σίγουρα Μανωλάκης σαχλαμάρας γραμμένο ἔκανε. Ἰστὲ πρὸ ὀλίγου μαζί, οὐζάκια ἐπίναμε καὶ τὸν ἐκατάλαβα, γιανὰ-γιανὰ ὅλο μὲ ζύγωνε, ἄμα αὐτὸ φαίνεται στὸ τσέπη μου ἤθελε νὰ ρίξη. Βάϊ κιοπόγλου κιοπὲκ! Λόγω τιμῆς σὲ λέω, κιφάλι του ἰσπασμένο θὰ ἐκάνω!

Αὐτὰ ὅλα ἀλήθεια ἤτανε, ἄμα τὸ Σουρπουΐτσα μου ποὺ νὰ πιστέψη! Τὸ ὑναῖκες, τὸ λοιπόν, μεάλο βάσανο εἶναι, γιαβρούμ. Ἄμα πολλὰ ἐκάνης, ἀραντεβού, μαραντεβού, φελιὰν φιστίκ, χίτς τίποτα ντὲν καταλαβαίνουν. Καὶ ἄμα τίποτα ντὲν ἐκάνεις, τότε ὑποψιασμένες ἐνονται, πίστι σου Βγαλμένο ἐκάνουν. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγώ, στὸ τέλος, ὑπομονή μου ἔχασα καὶ λέω:

— Κουζούμ, τώρα τίποτα ντὲν ἔκαναμὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω. Ἄμα, ἀφοῦ πεισματωμένο μὲ κάνεις, σὲ τὸ λέω, ἄλλη φορὰ ὄχι ἕνα Κατινάκι, πέντε θὰ πιάνω. ἰστέ, φιλενάδες νὰ ἔχω!

Καὶ τότε τὸ Σουρπουΐτσα μου μὲ λέει:

— Ἐγὼ δὲ θὰ πιάσω πέντε. Ἕνα μόνο θὰ πιάσω!

Ἀμάν! Ἀμέσως μούτρα μου πεσμένα ἔϊναν. Ἰσπίτι τοῦ Μανωλάκη θὰ πάω ἰστὲ καὶ μοῦτρα του σπασμένα θὰ ἐκάνω. Βαλὰ μπιλαά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ὁ κουμπαρὰς

Μὰ δὲν ντρέπεσαι, καϋμένε; Δὲ ντρέπεσαι λιγάκι; Ντράπου καὶ ἄσε τὰ παραπεπτωτικὰ «ντροπή, Μπούλη, πήγαινε μέσα» καὶ τὰ τέτοια ποὺ δὲν περιάνε σὲ μένα. Σοῦ ἔκανα τὴν τιμὴ νὰ προσέλθω στὸ σπίτι σου, ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὶς ἐπανειλημμένες ἐνοχλήσεις σοῦ καὶ τῆς ἀξιοτίμου κυρίας σου. Καὶ μόλις κάθομαι σ' αὐτὸν τὸν παληοκαναπέ, τί βλέπω; Βλέπω νὰ ἐμφανίζεται ὁ πενταετὴς μπέμπης σου —νὰ τὸν χαίρεσαι καὶ νὰ χαίρεται καὶ τὸ μπαμπᾶ ποὺ ἔχει— νὰ ἐμφανίζεται λέω, μ' ἕναν κουμπαρᾶ στὰ βρώμικα χέρια του καὶ νὰ μοῦ τὸν μοστράρη ἀναιδέστατα καὶ νὰ μοῦ τὸν κουδουνίζη προκλητικώτατα καὶ νὰ μοῦ τὸν βάζῃ μπροστά στὴ μύτη θρασύτατα καὶ νὰ λέῃ:

— Βάλε τάλληρο, θεῖε!

Καὶ σὺ κάθεσαι καὶ χασκογελᾶς καὶ καμαρώνεις κι' ἔπειτα λές στὸν κανακάρη σου ἀντροπή, Μπέμπη, πήγαινε μέσα». Δῆθεν! Ἐνῶ ἐδῶ εἶναι κανονισμένα καὶ μελετημένα τὰ πράγματα. Πῶς; Τί ἐννοῶ; Ἐννοῶ αὐτὸ ποὺ ἐννοεῖς καὶ ἐννοῶ πὼς τὸ ἐννοεῖς καὶ ἐννοεῖς πὼς τὸ ἐννοῶ πὼς τὸ ἐννοεῖς. Μ' ἐννοεῖς; Ἐννοῶ, δηλαδή, ὅτι τὸν ἔχεις ντρεσσάρει τὸν κανακάρη σου κανονικὰ καὶ τὸν ἔχεις διδάξει, μόλις ἔρχεται οἱοσδήποτε ξένος στὸ σπίτι, ν' ἁρπάζῃ τὸν κουμπαρᾶ καὶ νὰ παρουσιάζεται, αὐθορμήτως τάχα καὶ αὐτοπροαιρέτως γιὰ νὰ εἰσπράξῃ. Καὶ φαντάζεσαι ὅτι ὁ ἀφελὴς ἐπισκέπτης θὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ τρισχαριτωμένου γυιόκα σου, θὰ βρῇ τὸ πρᾶγμα χαριτωμένο καὶ ἀστεῖο καὶ θὰ φιλοτιμηθῇ νὰ φορολογηθῇ καὶ νὰ ρίξη κανένα δεκάρικο, ἂν ὄχι εἰκοσάρι στὸν κορβανᾶ τῆς οἰκογενείας. Αἴ, λοιπόν, σ' ἐμειδίασαν ἀγαπητέ μου. Ἐγὼ σὲ παγίδες καὶ μάλιστα, τόσο ἠλίθιες, δὲν πίπτω. Μ' ἐννοεῖς;

Τί εἶπες; Πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως; Καὶ ἔπρεπε νὰ προσέξω ὅτι ἔκανες τὴν παρατήρησι στὸ μπέμπη καὶ τοῦ εἶπες «ντροπὴ μπέμπη, δὲν εἶναι σωστό, πήγαινε μέσα»; Βρὲ σὲ ποιόν τὰ πουλᾶς αὐτά; Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ἡ σκευωρία ποὺ ἔχει φιλοτεχνηθῆ. Διότι αὐτὰ μὲν τοῦ λὲς ἐνώπιόν μου. Ἀλλὰ ὅταν εἶσαι μὲ τὸ μπέμπη, κόβω τὸ κεφάλι μου ὅτι τοῦ ἔχεις πῆ: «Ἐγὼ θὰ σοῦ λέω πήγαινε μέσα καὶ ντροπὴ μπέμπη, ἀλλὰ ἐσὺ θὰ στέκεσαι ἐκεῖ καὶ θὰ κουδουνίζῃς τὸν κουμπαρᾶ».

Ἄμ τὰ ξέρουμε κάτι τέτοια, κυρ - Ἀναστάση. Ἡ δουλειὰ εἶναι σκηνοθετημένη, σὲ στοὺλ καραγκιόζη καὶ τὸ κόλπο πιάνει μόνο σὲ ἡλιθίους, στοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃς ὅτι δὲν συγκαταλέγομαι.

Κι' ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ τώρα εἶναι ὅτι ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι καὶ νὰ αἰσχύνεσαι ὡς πατήρ. Διότι δὲν εἶναι ἀγωγὴ καὶ μόρφωσις αὐτὴ ποὺ δίνεις στὸ γυιό σου. Ἀντὶ νὰ τὸν διδάξῃς ἀξιοπρέπεια, τὸν εἰσάγεις στὴ διδασκαλία τῆς τράκας καὶ τῆς ἐπαιτείας. Καὶ τὸν προετοιμάζεις ἀπὸ τώρα γιὰ τρακαδόρο. Καμαρῶστε ἕναν πατέρα ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ κάνῃ τὸ γυιό του σπουδαῖο τρακαδόρο!

Ὁρίστε; Σοῦ τὰ λέω χοντρά; Καὶ πιὸ χοντρὰ θὰ σοῦ τὰ πῶ ἀκόμα, γιατὶ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ διαφθείρῃς τὸ χαρακτῆρα ἑνὸς παιδιοῦ. Ὁ κουμπαρᾶς εἶναι ὑπόθεσις αὐστηρῶς οἰκογενειακή, δὲν ἔχει προορισμὸ νὰ τὸν παίρνουμε καὶ νὰ βγαίνουμε στὸν ἔρανο.

Τ' ἄκουσες μπέμπη, τί εἶπα στὸν κύριο μπαμπᾶ σου; Λοιπόν, πᾶρε τὸν παληοτενεκέ σου καὶ χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἀπὸ μένα δὲν πρόκειται νὰ ἰδῇς ὄχι δεκάρικο, ὄχι τάλληρο, ὄχι φράγκο, ὄχι δεκάρα, ἀλλὰ οὔτε κουμπὶ ὁποκαμίσου. Καὶ νὰ μάθῃς ἀξιοπρέπεια, πουλάκι μου, Ἀλλὰ ἀπὸ ποιόν νὰ τὴ μάθῃς τὴν ἀξιοπρέπεια; Ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ σου τὸν ἀρχιτράκα;

Ἄειντε, λοιπόν. Πᾶρε τὸν παληοκουμπαρᾶ σου καὶ τράβα μέσα, μὴν τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Καὶ φέρε μου γρήγορα τὸ καπέλλο μου, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἤρθα στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ καταδάλω τὸ φόρο τῆς ἠλιθιότητος.

Ἐμπρός. Τὸ καπέλλο μου γρήγορα, καὶ πᾶστε κι' ἕνα δίφραγκο γιὰ τὸν καφὲ ποὺ μοῦ προσφέρατε, γιὰ νὰ μὴν ἔχω ὑποχρέωσ Οἰκογενειακοὶ τρακαδόροι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο Ἠλεκτρισμός

Τὰ ἠλεκτρόνια ποὺ περνοῦν ἀπὸ ἕνα σῶμα σὲ ἄλλο

ΣΤΑ σύγχρονα σπίτια μαγειρεύομε, ζεσταίνομε τὸ νερὸ γιὰ τὸ λουτρό μας, σιδερώνομε, πλένομε καὶ κάνομε ὅλες σχεδὸν τὶς δουλειές μας μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ὁ ἠλεκτρισμὸς μᾶς ἔχει γίνει τὸ ἴδιο ἀπαραίτητος, ὅσο καὶ ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέομε.

Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ ἠλεκτρισμός;

Ὅλοι, βέβαια, θυμόμαστε μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη ἔχει κάμει ἀλματικὲς προόδους στὴν ἐποχή μας. Καὶ κεῖνο ποὺ μάθαμε ἄλλοτε καταντάει χωρὶς ἀξία κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν καινούργιων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν.

Ἂς προσπαθήσομε, λοιπόν, νὰ κατατοπιστοῦμε.

Καί, πρῶτα - πρῶτα, ἂς πάρωμε μιὰ πλάκα ἀπὸ χαλκὸ καὶ ἂς τὴν κομματιάσωμε σὲ δύο, δέκα, ἑκατὸ κομμάτια... Θὰ φτάσωμε ἔτσι σ' ἕνα κομματάκι, ποὺ δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ τὸ ὑποδιαιρέσωμε περισσότερο, χωρὶς νὰ μεταβάλωμε τὴ σύστασί του. Αὐτὸ εἶναι τὸ περίφημο ἄτομο, γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται τόσος λόγος στὶς ἡμέρες μας.

Τὸ ἁπλούστερο ἀπὸ τὸ ἄτομα πού ξέρομε εἶναι ἐκεῖνο τοῦ ὑδρογόνου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν κεντρικὸ πυρῆνα καὶ ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρόνιο ποὺ περιστρέφεται γύρω του σὰν τρελλό. Αὐτὸ τὸ ἠλεκτρόνιο εἶναι μιὰ «σταγόνα» ἠλεκτρισμοῦ. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε οὔτε μὲ τὸ ἰσχυρότερα μικροσκόπια, ἀλλ' ἀντιλαμβανόμεθο τὴν ὕπαρξί του ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά του.

Τὰ καλούμενα ἁπλᾶ σώματα διακρίνονται μεταξύ τους ἀπὸ τὴ διαφορετικὴ σύστασι τοῦ πυρῆνος τους καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἠλεκτρονίων τους, ποὺ ποικίλλει ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο. Τὸ ὑδρογόνο π.χ. ἔχει ἕνα μόνο ἠλεκτρόνιο, ὁ ἄνθραξ ὁ, τὲ ἄζωτον 7 καὶ τὸ οὐράνιο, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὸ πολυπλοκώτερα μεταξὺ τῶν ἁπλῶν σωμάτων, 92.

Τὸ ἠλεκτρόνια ὡρισμένων σωμάτων, π.χ. τοῦ χαλκοῦ, μποροῦν ν' ἀποσπασθοῦν καὶ νὰ πηδήσουν σὲ ἄλλο γειτονικὸ ἄτομα. Τὸ σώματα, στὸ ὁποῖα παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενο καλοῦνται καλοὶ ἀγωγοὶ καὶ τέτοια εἶναι ὁ χαλκός, ὁ σίδηρος καὶ γενικὰ τὰ μέταλλα, καθὼς ἐπίσης ἡ γῆ καὶ τὸ νερό. Ἂν δὲ γινόταν αὐτὴ ἡ μεταπήδησις, θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ παραχθῇ ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλοῦμε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Τὰ ἠλεκτρόνια π. χ. ποὺ διασχίζουν ἕνο χάλκινο σύρμα, μόλις αὐτὸ ἔρθη σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα ἄλλο σῶμα, ποὺ εἶναι ἐπίσης καλὸς ἀγωγός, πηδᾶνε ἀμέσως σ' αὐτό. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γίνεται ἡ μετάδοσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος μὲ τὶς πρίζες.

Καὶ τὲ ἀνθρώπινο σῶμα ἐπίσης εἶναι καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Γι' αὐτό, τὰ ἠλεκτρόνια τῶν ἀτόμων τοῦ χαλκοῦ, ὅταν ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ δάκτυλό μας, πηδᾶνε ἀμέσως σ' αὐτὸ καὶ τρέχουν μέσα στὸ σῶμα μας. Ὅταν αὐτὰ τὰ ἠλεκτρόνια εἶναι λίγα δὲ συμβαίνει τίποτα. Μπορεῖ νὰ μᾶς κεραυνοβολήσουν, ὅμως, ὅταν ἕνας μεγάλος ἀριθμός τους συμβῇ νὰ περάσῃ ἀπὸ ἕνα μέταλλο στὸ σῶμα μας.

Ἀντίθετα μὲ τὰ σώματα ποὺ ἀναφέραμε, ὑπάρχουν ἄλλα, ποὺ καλοῦνται μονωτικὰ καὶ ποὺ δὲν ἀφήνουν τὰ ἠλεκτρόνια νὰ περάσουν. Αὐτὰ τὰ σώματα ἀποτελοῦν φραγμούς, ποὺ σταματοῦν τὴν ὁρμὴ τῶν ἠλεκτρονίων. Ἡ πορσελάνη π.χ., τὸ ἐλαστικὸν κόμμι, οἱ συνθετικὲς ρητίνες, τὸ γυαλὶ κλπ. εἶναι μονωτικὰ σώματα. Τὰ χρησιμοποιοῦμε ὅταν θέλωμε νὰ κάμωμε ἀκίνδυνα τὰ ἠλεκτρόνια καὶ νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὴ δύναμι ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτά.

Τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα ποὺ ἔχομε στὸ σπίτι μας εἶναι ντυμένα μὲ ἐλαστικὸ κόμμι (ἢ μὲ ἄλλες μονωτικὲς οὐσίες) κι' ἔτσι τὰ ἠλεκτρόνια ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα σ' αὐτὰ δὲ μποροῦν νὰ φύγουν.

Μόλις, ὅμως, βγάλωμε αὐτὰ τὴ θωράκισι, πηδᾶνε ἀμέσως σὲ ἄλλα σώματα, ποὺ εἶναι καλοὶ ἀγωγοὶ καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ἔρχονται σ' ἐπαφή.

Τὰ μεγάλα ἠλεκτρικὰ καλώδια δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴ μόνωσι. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ τὰ ἐγγίζωμε. Μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ ἠλεκτρόνια περνάει ἀμέσως μέσα στὸ σῶμα μας.

Τὰ ἠλεκτρόνια ποὺ ἀποσποῦμε ἀπὸ ἕνα ἄτομο καὶ ποὺ συνεχίζουν τὴν κίνησι τους περνώντας σ' ἕνα ἄλλο σῶμα ἀποτελοῦν ἐκεῖνο ποὺ καλοῦμε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ὅταν τὰ ἠλεκτρόνια αὐτὰ εἶναι λίγα, λέμε ὅτι τὸ ρεῦμα εἶναι ἀσθενές.

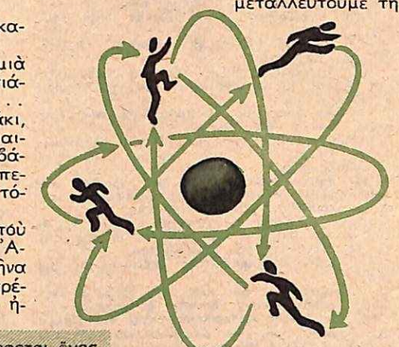

Γύρω στὸν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου περιστρέφεται ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς ἠλεκτρονίων, ποὺ διαγράφουν τροχιὲς ὅμοιες μ' ἐκεῖνες ποὺ κάνουν οἱ πλανῆτες γύρω στὸν ἥλιο.

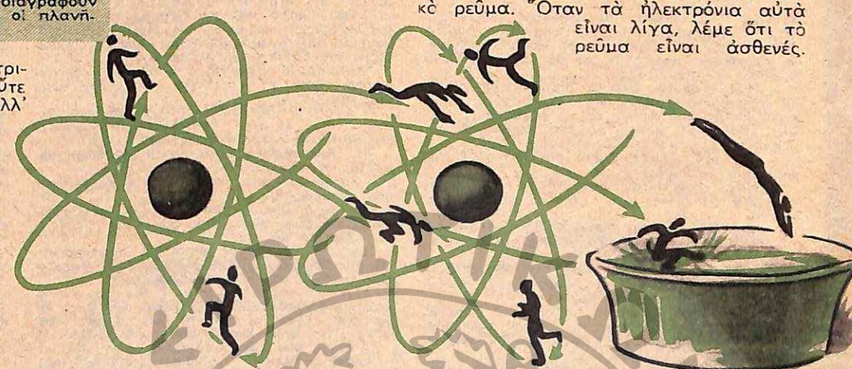

Ὅταν ἕνα εὐηλεκτραγωγὸ σῶμα ἔρθη σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα ἄλλο ἐπίσης εὐηλεκτραγωγό, π. χ. τὸ νερό, ἕνας ἀριθμὸς ἠλεκτρονίων περνάει ἀπὸ τὸ πρῶτο στὸ δεύτερο.

Ὅταν, ἀντίθετα, εἶναι πολλά, μιλᾶμε γιὰ ἰσχυρὸ ρεῦμα.

Ἡ ἔντασις τοῦ ρεύματος μετριέται μὲ τὸ ἀμπερόμετρον, ποὺ, καθὼς περνοῦν τὰ ἠλεκτρόνια, τὰ μετράει κατὰ μεγάλες μᾶζες. Τὰ ἠλεκτρόνια ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ ἀμπερόμετρο μέσα σ' ἕνα 1'' ἀποτελοῦν ἕνα «ἀμπέρ». Τὸ «ἀμπέρ» ἀντιστοιχεῖ στὸ πέρασμα 6.240.000.000.000.000.000 ἠλεκτρονίων.

Τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα διασχίζει μὲ διαφορετικὴ ἔντασι τὶς συσκευὲς ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὸ σπίτι μας. Προκειμένου γιὰ μιὰ λάμπα π.χ. χρησιμοποιοῦμε ρεῦμα ½—1 ἀμπέρ. Ἐνῶ γιὰ ἕναν κινητῆρα θὰ μᾶς χρειαστῇ ρεῦμα δεκάδων ἢ ἑκατοντάδων ἀμπέρ.

Νά, λοιπόν, ὅτι τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα δὲν εἶναι τὸ μυστηριῶδες ρευστὸ γιὰ τὸ ὁποῖον μᾶς μιλοῦσε ἡ παληὰ φυσική. Μὲ τὸν ὅρο αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ πέρασμα ἑνὸς ἀριθμοῦ ἠλεκτρονίων ἀπὸ ἕνα σῶμα σὲ ἄλλο. Τὸ σώματα ποὺ ἔχουν μεγαλύτερη ἠλεκτρικὴ φόρτισι, δηλαδὴ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἠλεκτρονίων, ἐρχόμενα σ' ἐπαφὴ μὲ ἄλλα ποὺ ἔχουν μικρότερο ἀριθμὸ ἠλεκτρονίων, διοχετεύουν στὰ δεύτερα ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὰ κι' ἔτσι δημιουργεῖται τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠλεκτρονίων ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα στὸ χάλκινο σύρμα εἶναι μικρὸς (1) μιλᾶμε γιὰ ρεῦμα ἀσθενοῦς τάσεως. Ὅταν τουναντίον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠλεκτρονίων εἶναι μεγάλος (2) ἔχομε ρεῦμα ὑψηλῆς τάσεως.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ο μικρός ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ζο και ο Λο με τους δυο εργάτες, έρριξαν το θύμα τους σ' ένα βαγονάκι των σφαγείων και, πρίν προφτάσουν ο Ραούλ να επέμβη, ο δυστυχισμένος έκεινος κομματιάστηκε από τις μηχανές. Ο μικρός όμως έβαλε τις φωνές και οι ένοφυγε από τα σφαγεία και πήγε να συναντήση τη Μις Μπριτζ στο ξενοδοχείο της.

22ον

Ο μικρὸς συγκινημένος μπῆκε στὸ σαλονάκι. Ἡ Ἀμερικανίδα, φορῶντας ἕνα κομψὸ ἄσπρο πενιουάρ, ἔγραφε ἐπιστολές, ἐνῶ πλάι της σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐκαθόταν ὁ σὲρ Ράλφ.

— Πῶς; Γύρισες κιόλας, μικρὲ μπόϋ; φώναξε χαρούμενη, βλέποντας τὸν Ραούλ. Εἶσαι πολὺ καλὸς ποὺ ἦρθες νὰ μ' ἐπισκεφτῆς ἀμέσως. Φοβόμουν μήπως τὸ ἑκατομμύριο θὰ σ' ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψης τὶς ὑποσχέσεις σου!...

— Δὲν ἔχω ἑκατομμύριο, Μὶς Μπρίτζ! τῆς ἀπάντησε ὁ Ραούλ.

— Μπά! ξεφώνισαν συγχρόνως ἡ Μὶς καὶ ὁ Ράλφ. Τί ἔγινε; Σοῦ ἔκλεψαν πάλι τὸ λαχεῖο;

— Ὄχι, ἀλλὰ ἦταν ψεύτικο! εἶπε ὁ μικρός. Σχημο αὐτό... φώναξε ἡ Ἀμερικανίδα. Ἀ-

Ὁ Ραοὺλ διηγήθηκε τότε στὴ Μὶς Μπρίτζ ὅλες τὶς περιπέτειές του, καθὼς καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ Ζὸ καὶ τοῦ Λό.

Ἡ Ἀμερικανίδα, ὅσο μιλοῦσε ὁ Ραούλ, φαινόταν μελαγχολική. Κι' ὅταν τελείωσε, τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, μικρέ μου μπόϋ, τί θὰ γίνη; τησε ὁ Ραούλ. Θὰ πουλῶ πάλι ἐφημερίδες.

— Ὄχι! Αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ σένα! φώναξε ἡ Ἀμερικανίδα.

— Μὰ τί νὰ κάνω;

Ἐκείνη ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸν σὲρ Ράλφ, ποὺ φαινόταν πὼς κοιμόταν, τοῦ πρότεινε:

— Γιατί νὰ μὴν ἔρθης πάλι μαζί μας; Πάντα χρειαζόμαστε κάποιον γιὰ τ' ἄλογα, γιὰ ὅπλα...

Ὁ Ραοὺλ δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώση.

— Μὶς Μπρίτζ, δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν καλωσύνη σας καὶ τὸ ἤξερα πὼς θὰ μοῦ κάνατε αὐτὴν τὴν πρότασι. Μὰ ἤρθα μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἀρνηθῶ...

— Γιατί; ρώτησε ἡ Μὶς, δαγκώνοντας τὰ χείλη της. Θέλω νὰ μοῦ πῆς γιατί ἀρνιέσαι.

— Ὄχι! Μὶς! Δὲν εἶν' αὐτό...

— Τί ἄλλο λοιπόν;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ...

Ἡ Μὶς Μπρίτζ φάνηκε πειραγμένη. Συγκρατήθηκε ὅμως καὶ εἶπε μὲ τρόπο μαλακό:

— Ξέρω... Δὲν θέλεις ν' ἀνακατευτῆς μὲ κλέφτες, Ραούλ... Φοβᾶσαι τοὺς χωροφύλακες, τὴ φυλακή;...

— Δὲν φοβᾶμαι τοὺς χωροφύλακες, Μὶς, ἀπάντησε ὁ μικρός, μόνο...

Καὶ σκύβοντας στ' αὐτὶ τῆς Ἀμερικανίδας, ψιθύρισε:

— Ἂν ξέρατε, Μὶς, πόσο εὐτυχισμένος θὰ ἤμουν ἂν εἴχατε... ἂν εἴχατε... ἄλλο ἐπάγγελμα!... Ἡ σκέψι ὅτι εἴστε μιὰ κλέφτρα, καὶ συνέναχος τοῦ Ζὸ καὶ τοῦ Λό, ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε τόσο ὄμορφη, τόσο ἔξυπνη, τόσο δυνατή... μοῦ εἶναι ἀνυπόφορη! Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι κινδυνεύετε καὶ σεῖς νὰ φυλακιστῆτε μιὰ μέρα, σὰν ἐκείνους, τρέμω ἀπὸ φόβο καὶ ἀγανάκτησι. Ὢ, Μὶς Μπρίτζ! Γιατί νὰ εἶστε μιὰ κλέφτρα; Καὶ ὅμως ἐκείνη τὴν ἡμέρα, στὸ κάμπο, μοῦ εἴχατε πῆ πὼς εἴστε ἐλεύθερη καὶ πὼς θ' ἀφίνατε πιὰ ἐκείνους τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους...

Τὰ λόγια τοῦ Ραούλ, ποὺ ἦσαν τόσο ἁπλᾶ, ἔκαναν τὴν καρδιὰ τῆς Ἀμερικανίδας νὰ συγκινηθῆ. Κι' ἀντὶ νὰ θυμώση, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Μ ά ι μ π ό ϋ, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ μίλησες ἔτσι εἰλικρινά. Καὶ τώρα μὲ ἀναγκάζεις νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι ποὺ μοῦ τριγυρίζει ἀπὸ καιρὸ στὸ νοῦ. Οὔτε ἡ οἰκογένειά μου, οὔτε ἡ ἀνατροφή μου μοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀκολουθήσω τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Ἀπὸ ἁπλῆ μόνς ἰδιοτροπίο κατάντησα νὰ γίνω κλέφτρα καὶ νὰ συνεργάζωμαι μὲ κακούργους σὰν τὸ Ζὲ καὶ τὸ Λό. Εὐτυχῶς κατώρθωσα νὰ τοὺς ξεφορτωθῶ. Τώρα εἶμαι ἐλεύθερη. Καὶ ὄχι μόνο δὲ μὲ θεσμεύει πιὰ ὁ λόγος ποὺ τοὺς ἔδωσα νὰ τοὺς βοηθῶ στὰ κακουργήματά τους, ἀλλὰ θὰ παραιτηθῶ κι' ἀπ' ὅλα τὰ κέρδη, ποὺ μοῦ ἔδωσαν οἱ ληστὲς τους.

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἀδελφό της, τοῦ εἶπε:

— Ράλφ, μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, τὰ καρνέ μου τῶν τσέκ;

Ὁ Ἀμερικανὸς πῆγε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο καὶ γύρισε μὲ τὸ βιβλιάριο, ποὺ τοῦ ζήτησε ἡ ἀδελφή του.

— Πόσα δικά μου χρήματα ἔχω στὴν Τράπεζα; εἶπε ἡ Μὶς Μπρίτζ.

— Πενῆντο δύο χιλιάδες πιάστρα, ἀπάντησε ὁ σὲρ Ράλφ.

— Πολὺ καλά...

Ἡ Ἀμερικανίδα κάθισε στὸ γραφεῖο καὶ συμπλήρωσε ἕνα τσέκ, ἐνῶ ὁ ἀδελφός της τὴν παρακολουθοῦσε κάπως ἀνήσυχος.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ γράψιμο, ἡ Μὶς Μπρίτζ κάλεσε τὸν ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε νὰ τῆς στείλη τὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου.

Κι' ὅταν παρουσιάστηκε ἐκεῖνος, τὸν ρώτησε:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιὸ εἶναι τὸ καλλίτερο φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα τῆς πόλεώς σας;

Ὁ διευθυντὴς κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη ἐρώτησί της, τῆς ἀπάντησε ἀμέσως:

— Τὸ Γαλλικὸ Νοσοκομεῖο. Μὶς Μπρίτζ, εἶναι τὸ πιὸ περίφημο ἵδρυμα!...

— Πολὺ καλά. Θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ στείλετε αὐτὸ τὸ τσὲκ στὸν ταμία τοῦ νοσοκομείου. Εἶναι μιὰ ἀνώνυμος δωρεά. Ἀκοῦτε, κύριε διευθυντά; Ἀνώνυμος!...

Ἁπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴν ἐπιταγή, ὅταν ὁ σὲρ Ράλφ μπῆκε στὴ μέση καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπητὴ ἀδελφή, μοῦ φαίνεται ὅτι σήμερα εἶσαι λιγάκι... νευρική. Καὶ φοβοῦμαι μήπως κάνης καμμιὰ ἀνοησία.

Ἡ Ἀμερικανίδα ὅμως χωρὶς νὰ δώση σημασία στὰ λόγια του, συνέχισε:

— Πάρτε τὸ τσὲκ καὶ πηγαίνετέ το ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο!

Ὁ σὲρ Ράλφ, βλέποντας ὅτι τὸ ἀστεῖο γινόταν σοβαρό, εἶπε στὸν ξενοδόχο:

— Μὴν τὸ πάρετε!

Ἐκεῖνος δὲν ἤξερε ποιὸν νὰ πρωτσκούση. Ἡ Μὶς Μπρίτζ ὅμως, θυμωμένη, καὶ χτυπῶντας τὸ πόδι της στὸ πάτωμα, φώναξε:

— Α! σὲ παρακαλῶ. Ἐχω ἢ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσω τὸ χρήματά μου ὅπως θέλω ἐγώ; Αὐτὲς οἱ πενῆντα δυὸ χιλιάδες πιάστρο εἶναι δικές σου ἢ δικές μου, Ράλφ;

— Δικές σου εἶναι, ἀλλά...

— Φτάνει, λοιπόν!... Κύριε διευθυντά, πάρτε τὸ τσὲκ ἀμέσως. Τὸ θέλω!...

Ὁ διευθυντὴς πῆρε τὸ πολύτιμο χαρτὶ καὶ βγῆκε ἔξω. νομίζοντας ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὸν ξαναφώναζαν.

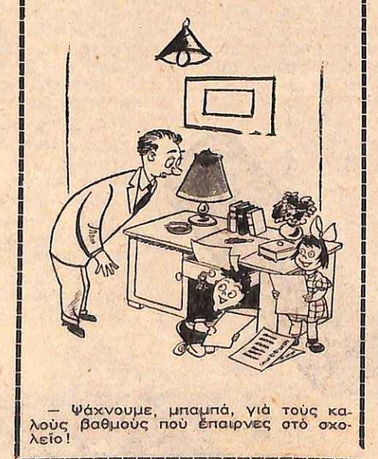

— Ψάχνουμε, μπαμπά, γιὰ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς ποὺ ἐπαίρνες στὸ σχολεῖο!

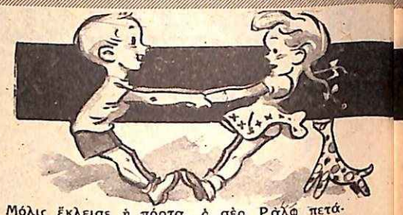

Μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὁ σὲρ Ράλφ πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ὁ Ραοὺλ ὡς τώρα τὸν ἤξερε γιὰ ἀδιάφορος σὲ ὅ,τι καὶ νὰ συνέβαινε, βημάτιζε τώρα στὸ δωμάτιο σὰν θηρίο. Ξαφνικὰ στάθηκε, ἅρπαξε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα πολύτιμο βάζο καὶ τὸ πέταξε κάτω, ὅπου ἔγινε χίλια κομμάτια. Ὕστερα, χωρὶς νὰ μιλήση καθόλου, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἡσυχος, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα.

Τότε ἡ Μὶς Μπρίτζ γυρίζοντας στὸ Ραούλ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀμίλητος ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, τοῦ εἶπε γελῶντας:

— Μ ά ϋ μ π ό ϋ, τώρα ποὺ εἶμαι κι' ἐγὼ φτωχὴ σὰν καὶ σένα, θαρθῆς κοντά μου;

— Μὰ βέβαια! ἀπάντησε ὁ μικρὸς μὲ καλωσύνη. Ἂν μὲ θέλετε ἀκόμη, Μὶς Μπρίτζ, νὰ σᾶς ὑπηρετῶ ὅπως καὶ πρωτα, ἔρχομαι εὐχαρίστως!

— Καλά! εἶπε ἡ Ἀμερικανίδα. Ἔλα λοιπὸν τ' ἀπόγεμα στὶς ἑρεῖς, στὴν ὁδὸ Φλωρίδας καὶ περίμενέ με ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ πρακτορείου Περέζ.

— Τοῦ πρακτορείου Περέζ; Τί εἶν' αὐτό;

— Θὰ δῆς... Ἔχω τὸ σχέδιό μου! Ἐλπίζω νὰ βροῦμε κι' οἱ δυό μας δουλειά, γιὰ νὰ κερδίζουμε τὸ ψωμί μας. Σφίξε μου τώρα τὸ χέρι, μ ά ϋ μ π ό ϋ. Εἶναι τίμιο σὰν καὶ τὸ δικό σου!...

Ὁ Ραοὺλ ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ τὸ σφιξε δυνατά. Ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τόσο εὐτυχισμένος, ὅσο δὲν ἦταν ποτέ, οὔτε τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε πὼς εἶχε κερδίσει τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου!

Στὸ πρακτορεῖο

Τὸ Μπουένος Ἄϋρες, ἡ πόλι ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο τοῦ φάνηκε τόσο ἀπαισία καὶ μελαγχολική, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί του στὸ ξενοδοχεῖο Πλάζα, τοῦ φαινόταν σωστὸς παράδεισος.

Τοῦ ἔμειναν τρεῖς ὧρες ἐλεύθερες ὡς τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ του μὲ τὴ Μὶς Μπρίτζ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ «κάνη ἕναν περίπατο γιὰ νὰ ξαναϊδῆ τὸ μέρη, ὅπου πουλοῦσε ἄλλοτε ἐφημερίδες.

Συλλογιζόταν μάλιστα ὅτι πρὶν λίγη ὥρα ἀκόμη ἤθελε νὰ ξαναρχίση τὸ κουραστικὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα!

Τώρα ὅμως ὄχι! Τώρα εἶχε τὴν προστασία τῆς Ἀμερικανίδος καὶ δὲ φοβόταν τίποτα! Ὅλα τὰ βλέπετε ρόδινα. Κι' ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τῆς μεγαλουπόλεως, ποὺ ἔτρεχαν στοὺς δρόμους ἄλλοι βιαστικοί, ἄλλοι σκεπτικοί κι' ἄλλοι ἀνήσυχοι, μόνος ὁ Ραοὺλ περπατοῦσε ἀδιάφορα, ἔχοντας τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ σφυρίζοντας ἕνα τραγουδάκι...

Ὅταν πιὰ κουράστηκε, πῆρε τὸ τράμ καὶ πῆγε νὰ δῆ τὸ Ζωολογικὸ κῆπο. Ὕστερα μπῆκε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ μὲ τὰ λίγα λεπτά, ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει, ἔφαγε ἕνα γλυκὸ κι' ἤπιε ἕνα ποτῆρι γάλα.

Ἔπειτα, πῆγε στὴν ὁδὸ Φλωρίδας. Κι' ἕνα τέταρτο πρὶν ἀπὸ τὴν ὁρισμένη ὥρα περίμενε μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα μὲ μετάλλινη ταμπέλλα, ποὺ ἔγραφε: «Πρακτορεῖο Περέζ».

Οὔτε ρώτησε καθόλου νὰ μάθη τί ἦταν αὐτὸ τὸ πρακτορεῖο. Εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ Μὶς Μπρίτζ καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ βρισκόταν ἐκεῖ μιὰ τίμια καὶ καλὴ δουλειά.

Στὶς τρεῖς ἀκριβῶς ἕνα ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὸ Πρακτορεῖο κι' ἡ Μὶς Μπρίτζ, φορῶντας ἕνα καπέλλο μὲ ἄσπρο φτερό, πήδησε κοντὰ στὸ Ραούλ.

Ὁ μικρός, συνηθισμένος ὡς τώρα νὰ βλέπη τὴν κυρία του μὲ τὴ στολὴ τοῦ «κάμπο», νοητεύτηκε ποὺ τὴν εἶδε τώρα ντυμένη σὰν κοσμικὴ κυρία.

— Ἔλα, μάϋ μπόϋ, τοῦ εἶπε, δὲ μποροῦμε νὰ χάνουμε τὸν καιρό μας...

Ἀνέβηκαν μιὰ σκάλα μαρμάρινη κι' ἔφτασαν σ' ἕνα μεγάλο χῶλ, ποὺ εἶχε γύρω πάγκους. Πολλοὶ ἄνθρωποι καθάντουσαν ἐκεῖ καὶ περίμεναν. Ἐβλεπε κανεὶς ἄντρες ὑψηλοὺς μὲ περίεργα κοστούμια καρρέ, γυναῖκες ἐσηθὲς μὲ τὰ ταξιδιωτικά τους, ποὺ εἶχαν γιὰ ὁδηγό τους ἕναν φωνασκλᾶ Ἰσπανό, κορίτσια μὲ μαγιὼ καὶ σκαρπίνια χορῶ.

Ἐκεῖ ἦταν καὶ γρηὲς Ἰνδές, ἕτοιμες «νὰ ποῦν τὴ μοῖρα» σ' ὁποιον περνοῦσε ἀπὸ κοντά τους. Ἀλλὰ καὶ νέοι εὐκίνητοι, ἴσως ἀκροβάτες, ποὺ ἔκαναν ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ τοῦμπα, ἔτσι γιὰ νὰ μὴ ξεχνοῦν τὴ συνήθειά τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρισκόταν κι' ἕνας κωμικὸς νάνος, μὲ μικροὺλικα πόδια καὶ μεγάλο κεφάλι, μ' ἕνα πανύψηλο καπέλλο.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μιλοῦσαν διάφορες γλῶσσες. Ἄκουγες ἀγγλικά, γερμανικά, ἰταλικά, Ἰσπανικά. Τὰ ἑανθὰ κορίτσια ἔλεγαν ἕνα γαλλικὸ τραγουδάκι. Σπούς τοίχους βρισκόντουσαν μεγάλες σελλάμες. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ γυναίκα ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπὸ ἕνα κανόνι, πετῶντας σὰν ὀβίδα, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ κόσμου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

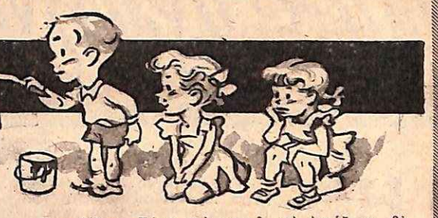

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ τσιγκούνης

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ἕνα παλληκάρι ποὺ τὸ λεγαν τσιγγούνη, γιατὶ ἀπὸ μικρὸς ἔδειχνε τσιγκουνιά, ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ του καὶ πῆγε σὲ μακρυνὴ πολιτεία γιὰ ναῦρη τὴν τύχη του.

Ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ἀφοῦ κατάφερε νὰ μαζέψη πολὺ χρυσάφι, νοστάλγησε τὴν πατρίδα του καὶ γύρισε πίσω. Ἀγόρασε τότε κτήματα καὶ σπίτι ποὺ τὸ στόλισε μὲ ἔπιπλα. Καὶ τὸ χρυσάφι του ἀφοῦ τὸ μέτρησε καλὰ-καλὰ τόκρυψε σὲ μιὰ τριπλαμπαρωμένη κάμαρα.

— Τώρα ἔχω ἀπ' ὅλα! μουρμούρισε. Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ δουλεύω!

Κλεισμένος λοιπὸν στὴ κουζίνα τοῦ σπιτοῦ του καὶ ἔτρωγε ψωμὶ κι' ἐλιές. Μὲ τὸ καιρὸ ἀδυνάτισε καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ σύρη τὰ πόδια του. Τότε σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ γιὰ νὰ τὸν περιποιῆται ἡ γυναίκα του ποὺ ἀπὸ τὴ τσιγγουνιά του ἔπαιρνε καμμιὰ παραδουλεύτρα κι' εἶχε βρωμίσει. Μὰ ὅπου τόλμησε νὰ πῆ τὴ σκέψι του, ὅλοι τοῦλειαν τὶς πόρτες. Κανένας δὲν ἀποφάσιζε νὰ δώση τὴν κόρη του σ' ἕναν τεμπέλη καὶ τσιγγούνη «ἀσχημάνθρωπο.

Φόρεσε τὰ καλά του ροῦχα τότε καὶ πῆγε σ' ἄλλο χωριό. Μὰ ἡ φήμη του εἶχε φτάσει παντοῦ καὶ κανένας δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὸν κάνη γαμπρό.

Ἐκεῖ ποὺ καθόταν ἀπογοητευμένος εἶδε στ' ἀντικρυνὸ σπίτι τρεῖς ὄμορφες κοπέλλες ποὺ ἦταν ἀδελφές.

Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ χτυπάει τὴν πόρτα καὶ ζητάει ἀπὸ τὴ μητέρα νὰ τοῦ δώση γιὰ γυναίκα του μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς κόρες της.

Ἐκεῖνη ὅμως, κυττάζοντάς τον καλὰ-καλά, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἄνθρωπέ μου, στὸ χωριὸ σου δὲν ὑπάρχουν νύφες; Ἐμεῖς τὰ κορίτσια μας τὰ θέλουμε. Μποροῦ νἄμαστε φτωχοί, μὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι. Δουλεύουμε στὰ χωράφια μας, καὶ τὸ τραπέζι μας εἶναι πάντα γεμάτο. Μὰ ἐσὺ τί κάνεις; Πῶς δουλεύεις, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ σύρης τὰ πόδια σου;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ δουλεύω, φώναξε ἐκεῖνος. Ἔχω σωρὸ τὰ χρυσὰ νομίσματα!

— Ἐγὼ τὸν θέλω, εἶπε ἡ μικρότερη ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀδελφές, καὶ μπῆκε μέσα.

— Τί λὲς κόρη μου; ἀπόρησε ἡ μάνα. Θέλεις νὰ πεθάνης ἀπὸ τὴν πεῖνα;

Μὰ κείνη ἐπέμενε καὶ ἡ μάνα ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῆ. Ὅλο τὸ χωριὸ τὴν ἔκλαιγε καὶ ἀποροῦσε πῶς αὐτὴ ἡ ὄμορφη κι' ἔξυπνη κοπέλλα δέχτηκε νὰ παντρευτῆ αὐτὸν τὸν ἀκαμάτη καὶ τσιγγούνη.

Ἔγινε ὁ γάμος καὶ πλούσιο τραπέζι στρώθηκε γιὰ ὅλο τὸ χωριό. Σὰν τελείωσε τὸ πανηγύρι, ὁ γαμπρὸς ζήτησε νὰ τοῦ βάλουν σ' ἕνα καλάθι τ' ἀποφάγια τοῦ τραπεζιοῦ. Καὶ κρατῶντας ἀπ' τόνα χέρι τὴ νύφη κι' ἀπὸ τ' ἄλλο τὸ καλάθι, γύρισε σπίτι του. Ἅμα πέρασε μιὰ βδομάδα λέει ἡ γυναίκα του:

— Ἄντρα μου, ἀπ' ὅσα μᾶς ἔδωσε ἡ μάνα μου, οὔτε ψίχουλο δὲν ὑπάρχει πιά. Τί θὰ φᾶμε τὸ μεσημέρι;

— Ψωμάκι, ἐληὲς καὶ κρεμμῦδι, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Καὶ σὰν κατέβαινε τὶς σκάλες τοῦ λέει:

— Ἄντρα μου, ξέχασες νὰ μοῦ δείξης τὴ κάμαρα μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα. Δεῖξε μου τοὺς θησαυρούς σου. Ξέρεις ὅτι χαίρομαι σὰν καὶ σένα, ὅταν βλέπω χρυσάφι.

Ὁ τσιγγούνης γύρισε πίσω. Ἡ γυναίκα του, ποὺ εἶχε φορέσει παπούτσια ἔκανε σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὴ χαρά της. Παραπαποῦσε πάνω στὰ χρυσᾶ νομίσματα. Κι' ὅταν κατάλαβε πὼς οἱ σόλες της βάρυναν, τοῦ λέει:

— Ἄντρα μου, αὐτὰ τὰ παπούτσια εἶναι στενά μου. Πάμε νὰ φύγουμε γιατὶ μὲ κούρασαν...

Ὁ τσιγγούνης τότε κλείδωσε καὶ φεύγοντας τῆς λέει τάχα πὼς πάει νὰ δῆ τοὺς ἐργάτες στὰ κτήματά του. Τὰ κτήματά του εἶχανε ρημάξει. Γιατὶ ἀπὸ τὴν τεμπελιὰ του, οὔτε φρόντιζε γι' αὐτά.

Ἡ γυναίκα του, σὰν ἔφυγε ἐκεῖνος, φώναξε μιὰ φτωχιὰ καὶ δίνοντάς της δυὸ χρυσὰ νομίσματα τῆς εἶπε ν' ἀγοράση πέρδικες καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἀφοῦ μαγέρεψαν καὶ καθάρισαν τὸ σπίτι, ἔδωσε καὶ σ' αὐτὴν δυὸ χρυσᾶ νομίσματα γιὰ τὸ κόπο της.

Τὸ μεσημέρι γυρίζει ξενιστικωμένος ἐκεῖνος. Βλέπει τὸ σπίτι ὅλο νὰ λάμπη ἀπὸ πάστρα. Ἡ μυρωδιὰ τῶν φαγητῶν νὰ τοῦ γαργαλάη τὸ στομάχι καὶ τὴ γυναίκα του νὰ κάθεται νὰ τὸν περιμένη χαρούμενη.

— Βρὲ τυχερὸς ποὺ ἤμουνα! σκέφτηκε. Νά, γυναίκα νοικοκυρά, νὰ γυναίκα θησαυρός!

Καὶ πρὶν καθίση στὸ τραπέζι τοῦ λέει:

— Ἄντρα μου, ποῦ νὰ στὰ λέω! Κάποια καλὴ Νεράϊδα ἔχουμε καὶ μᾶς προστατεύει. Ἐκεῖ πούθαζα στὸ τραπέζι τὸ ψωμί, τὶς ἐληὲς καὶ τὸ κρεμμύδι, βλέπω μπροστά μου μιὰ σκιά. «Μὴ φοβᾶσαι, μοῦ λέει, ἀλλὰ πήγαινε στὸ δῶμα καὶ θὰ βρῆς μιὰ πέρδικα σκοτωμένη». Ἐγώ, μ' ὅλο ποὺ ἔτρεμα ἀπὸ φόβο, ἀνέβηκα στὸ δῶμα καὶ ξαφνιάστηκα σὰν εἶδα τὴν πέρδικα. Τὴν ἔκοψα στὰ δύο. Τὴ μισὴ τὴν κρέμασα ἐκεῖ ποὺ βλέπεις. Τὴν ἄλλη τὴ μαγέρεψα. Τὴ σερβίρισα σὲ ἕξη πιατέλλες γιὰ νὰ φᾶμε μεῖς καὶ νὰ δώσουμε καὶ στοὺς φτωχούς, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ καλὴ Νεράϊδα. Αὔριο θὰ μαγερέψω τὴν ἄλλη μισή...

Ὁ τσιγγούνης, ποὺ ἡ πεῖνα τὸν εἶχε θερίσει, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαΐ.

Πέρασαν ἕξη βδομάδες. Ὁ τσιγγούνης τρώγοντας πέρδικες πάχυνε κι' ὠμόρφηνε. Ἀπόκτησε δυνάμεις κι' ἄρχισε νὰ δουλεύη σκληρὰ στὰ κτήματά του.

Ἤρθε ὅμως ἡμέρα ποὺ τὰ χρυσὰ τῆς γυναίκας τέλειωσαν.

Κι' ἕνα μεσημέρι ποὺ ὁ τσιγγούνης γύρισε κατάκοπος, βλέπει τὸ τραπέζι ἄδειο καὶ τὴ γυναίκα του νὰ κλαίη.

— Ἄχ, ἄντρα μου, τοῦ λέει, ἡ καλὴ Νεράϊδα μοῦ εἶπε πὼς δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κάνη καλωσύνη στὸ ἴδιο σπίτι. Θὰ πάη καὶ σ' ἄλλους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πεῖνα... Κι' ἴσως νὰ μᾶς ξαναθυμηθῆ, ἀλλὰ δὲν ξέρει πότε!

— Δὲν ξέρει πότε! ψώναξε ὁ τσιγγούνης. Τώρα ποὺ μᾶς συνήθισε στὰ πλούσια τραπέζια; Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ τρώη ψωμί, ἐληὲς καὶ κρεμμύδι; — Τί νὰ κάνουμε, ἄντρα μου, τοῦ λέει ἐκείνη. Ὅπως ἔστρωσες θὰ κοιμηθῆς...

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς δὲ μπορῶ νὰ τρέφωμαι μὲ ψωμί, ἐληὲς καὶ κρεμμύδι, γιατὶ κουράζομαι τώρα στὰ χτήματα.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν κάμαρα, παίρνει μιὰ φούχτα χρυσὰ νομίσματα καὶ τὴς λέει:

— Στὸ πεῖσμα τῆς Νεράϊδας πάρε νὰ ψωνίσης ὅ,τι σοῦ ἀρέσει. Φώναξε καὶ μιὰ φτωχιὰ νὰ σὲ βοηθάη στὶς δουλειές. Κάλεσε τὴ μάνα σου, τὶς ἀδελφές σου καὶ τοὺς φτωχοὺς νὰ φᾶμε μαζὶ τὸ μεσημέρι. Κι' ὅτον σοῦ σωθοῦνε, ἀνοίξε καὶ πάρε ὅσα θέλεις. Τώρα ποὺ μπορῶ καὶ ἐργάζομαι θὰ γεμίσω ὄχι μιά, ἀλλὰ δυὸ κάμαρες χρυσὰ νομίσματα!

Ὅλο τὸ χωριὸ γέλασε μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ τσιγγούνη. Μὰ πιὸ πολὺ γέλασε ἡ γυναίκα του. Γιατὶ κατάφερε μὲ τὸν τρόπο της νὰ γίνη ὁ ἄντρας της ἐργατικός, οἰκονόμος, ἀλλ' ὄχι τσιγγούνης ὅπως ἦταν καὶ τὸ παρανόμι του.

Ἔτσι τὸ μεσημέρι στρώθηκε ἕνα πλούσιο τραπέζι γιὰ τὴ μάνα, τὶς ἀδελφές, τοὺς φτωχοὺς καὶ τ' ἀντρόγυνο, ποὺ ἀπὸ τότε ἔζησαν καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ ἐλεύθερο πουλί

Ξέρω μιὰ μικρὴ ψυχή,
ποὺ πλανιέται μοναχή
μέσ' στὶς στράτες, μέσ' στὰ δάση,
μέσ' στὸν ἀπειρη τὴν πλάση...

★

Κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
τὸν πλατὺ καὶ φτελινό,
γέρνει καὶ κοιμᾶται ἀνάλι
μὲ τὴ χλόη γιὰ προσκεφάλι.

★

Εἶναι ἕνα τρελλὸ παιδὶ
ποὺ γελᾶ καὶ τραγουδεῖ
δίχως πίκρα, δίχως πόνο
μέσ' στὸν καταλύτη χρόνο.

★

Χαίρου ἐσὺ τὴ λευτεριὰ
ὦ πουλί, δίχως φωλιὰ
πρὶν ὁ κόσμος σὲ φθονήση
καὶ μέσ' στὸ κλουβὶ σὲ κλείση!

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὰ σκουλαρίκια

Ὁ δάσκαλος ρωτάει τοὺς μαθητὲς διάφορα πράγματα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ὕλη καὶ μόλις πλησιάζει ἡ ὥρα γιὰ τὸ διάλειμμα, τοὺς λέει:

— Μᾶς μένουν ἀκόμα τρία λεπτὰ γιὰ νὰ τελειώση τὸ μάθημά μας... Ἔχετε καμμιὰ ἀπορία;

— Ὄχι! ἀπαντοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ μαζί. Βρίσκει τότε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς ρωτήση:

— Ἂς ποῦμε τότε κάτι ἔξω ἀπὸ τὸ μάθημα: Μήπως ξέρετε πῶς εἶναι ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σ' ἕναν πολιτισμένο καὶ σ' ἕναν ἄγριο;

Κανεὶς δὲν λέει τίποτα.

Ξαφνικὰ ὅμως πετάγεται ὁ Σάκης καὶ λέει στὸ δάσκαλο:

— Ἐγὼ κύριε, ξέρω ποιὰ εἶναι ἡ διαφορά!

— Νὰ μᾶς τὴν πῆς, λοιπόν, τὸν ἐνθαρρύνει ὁ δάσκαλός του.

Κι' ὁ Σάκης, ποὺ δὲ χωνεύει καὶ πολὺ τὴ μεγάλη του ἀδελφή, ἀπαντάει:

— Εἶναι τζίτζικα κρίκου, κύριε. Φοράς τὸν ἕνα κρίκο στὴ μύτη καὶ εἶσαι ἄγριος τῆς Ἀφρικῆς! Φορᾶς τοὺς δύο κρίκους στ' αὐτιὰ καὶ γίνεσαι ἀμέσως πολιτισμένη κοπέλλα μὲ... σκουλαρίκια!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Στὸ σχολει

Η μόδα της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

Η ΤΟΣΟ όμορφη καὶ κομψὴ συγχρόνως μόδα τοῦ ἀσπρόμαυρου ἐπικρατεῖ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρό, χωρὶς νὰ θέλη νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὸ μεσοὺρανήμια τῆς χειμερινῆς ἐποχῆς, ποὺ δὲ θ' ἀργήση νὰ τελειώση, γιὰ νὰ παραχωρήση τὴ θέσι της στὴν ἄνοιξι, μὲ τὰ ζωηρά της χρώματα.

Τὸ ἀσπρόμαυρο τὸ βλέπομε σήμερα παντοῦ: σὲ ταγιέρ, σ' ἐπανωφόρια, σὲ φορέματα ἀπογευματινὰ ἢ βραδυνά, σὲ διάφορους συνδυασμοὺς φούστας ἢ φορέματος, σὲ παλτὰ τρουὰ κάρ, ἀκόμη καὶ σὲ κάπες.

Βλέπομε π. χ. ἕνα ἐπανωφοράκι ἀπὸ τουΐντ, σὲ χρῶμα ἰβουάρ καὶ μάκρος τρουὰ κάρ, νὰ κουμπώνη σταυρωτὰ μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά, ποὺ ἔχουν μαῦρο χρῶμα. Δὲν ἀρκεῖται δὲ μόνο στὰ κουμπιά, ἀλλὰ ἔχει καὶ μιὰ φαρδειὰ μαύρη δερμάτινη ζώνη καὶ ἕνα γιακᾶ ἀπὸ μαῦρο ἀστρακάν. Τὸ συμπλήρωμα εἶναι μιὰ μαύρη φούστα, ποὺ φαίνεται κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι καὶ ἕνα μαῦρο καπελλάκι, ὅπως ἐπίσης μαύρη τσάντα καὶ μαῦρα γάντια.

Ἄλλο φιγουρίνι μᾶς δείχνει μιὰ ρεδιγκότα ἀπὸ ἀσπρόμαυρο τουΐντ, ποὺ φοριέται πάνω ἀπὸ ἕνα μαῦρο φόρεμα, ἐνῶ ἡ ἴδια ἡ ρεδιγκότα στολίζεται μ' ἕνα μεγάλο γούνινο γιακά, πάλι ἀπὸ ἀστρακάν. Ἐδῶ ἡ μαύρη τσάντα καὶ τὰ μαῦρα γάντια, ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ καπελλάκι, ποὺ εἶναι ἀπὸ λευκὸ καστόρι, στὸν τύπο τοῦ μπερέ.

Ἀλλοῦ, τὴ λευκὴ νότα, τὴ δίνει ἡ γούνα.

Σ' ἕνα ντὲ-πιὲς φόρεμα καὶ ριχτὸ τρουὰ-κὰρ ἐπανωφόρι ἀπὸ μαῦρο λαινάζ, βλέπομε τὸ λαιμὸ νὰ στολίζεται μ' ἕνα γιακὰ-ἐσάρπα ἀπὸ λευκὴ βιζόν. Μιὰ μικρὴ τσκα ἀπὸ λευκὴ βιζὸν κι' αὐτὴ συμπληρώνει τὸ κομψὸ σύνολο.

Σὲ μιὰ βραδυνή, ἐξ ἄλλου, τουαλέττα ἀπὸ μαῦρο σατέν, σὲ κοὺπ φουρώ, τὸ συμπλήρωμα εἶναι μιὰ κοντὴ κάπα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο, γαρνιρισμένη μὲ μιὰ φαρδειὰ φάσα ἀπὸ ἐρμίνα στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ποὺ ἔχει σχῆμα «μπατώ».

Ἂς προσθέσωμε ἐδῶ, ὅτι ἡ ἐρμίνα εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν γούνα, ποὺ συμπληρώνει τὶς βραδυνὲς ἐμφανίσεις καὶ τὴν χρησιμοποιοῦν ἀκόμη καὶ γιὰ στόλισμα τῶν μαλλιῶν.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΛΑΜΕ

Ἄλλη μόδα, ποὺ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ χάρι στὰ ἀπογευματινὰ φορέματα, εἶναι ἡ μόδα τῶν λαινὰζ καὶ τῶν ζέρσεϋ, ποὺ ποικίλλονται μὲ μεταλλικὲς κλωστές.

Αὐτὰ τὰ ὑφάσματα τὰ βλέπομε καὶ σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα, ὅπως τὸ γκρὶ-πέρλ, τὸ γκρέζ, τὸ ἰβουὰρ καὶ σὲ πιὸ σκοῦρα, σὰν αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ συνηθίζονται. Οἱ μεταλλικὲς κλωστὲς μπερδεύονται μέσα στὰ ὑφάσματα, ἄλλοτε σχηματίζοντας ἀνάμικτα σχέδια καὶ ἄλλοτε ἀκολουθῶντας ἁπλῶς τὸν τύπο τῆς ὑφάνσεως.

Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ μὲ τὶς χρυσὲς ἢ ἀσημένιες κλωστές, δίνουν ἀμέσως στὸ σύνολο μιὰ νότα ἀμπιγιέ.

Ἂς σᾶς περιγράψωμε δυὸ τέτοια χαριτωμένα φορέματα μὲ διαφορετικὴ γραμμὴ τὸ καθένα, μολονότι καὶ τὰ δυὸ ἀκολουθοῦν τὸν τύπο σεμιζιέ.

Τὸ ἕνα διαλέγει τὴν εὐθυγραμμία, μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, ἀπὸ τὸ μυτερὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ ἴσαμε λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὰ γόνατα. Ὁ γιακᾶς του εἶναι ἐντελῶς κλασσικὸς καὶ συνεχίζεται μὲ ρεβεράκια, τὰ μανίκια εἶναι ἐφαρμοστὰ χαμηλὰ στοὺς ὤμους, λίγο κοντύτερα ἀπὸ τὰ κανονικά, μὲ δυὸ φαρδιὰ πουανιέ, κάπως ἐλεύθερα, στὸ κούμπωμά τους.

Τὸ φόρεμα αὐτό, ποὺ περιγράψαμε εἶναι καμωμένο ἀπὸ μάλλινο ζέρσεϋ, σὲ χρῶμα ἀνοιχτὸ γκρί, μὲ ἀσημένιες κλωστές, ποὺ στολίζουν τὴν ὕφανσί του.

Τὴν τελικὴ σφαγίδα στὸ σύνολο, τὴ βάζει μιὰ ντεσπορτιστὴ ζώνη ἀπὸ μαύρη μουσελίνα, ποὺ, περνῶντας ἀνάμεσα σὲ κοφτὲς θηλειές, δένει μπρὸς — πλάϊ — ἀφίνοντας τὶς δυὸ ἄκρες νὰ πέφτουν χαμηλά.

Ἡ ἄλλη τουαλεττίτσα διαλέγει τὴν ἐβαζὲ γραμμὴ κι' ἕνα λαινὰζ μπὲζ μὲ χρυσαφένιες κλωστές. Τὸ κορσὰζ ἀκολουθεῖ τὴ ζαπονὲ κοὺπ κι' ἔχει τὰ μανικάκια του κοντά, ἐνῶ τὸ μυτερὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ συμπληρώνεται μ' ἕνα γιακὰ σὲ τύπο σμόκιν, ἐλαφρὰ ντεσπορτιστόν.

Τὸ κορσάζ, καθὼς καὶ ἡ φούστα, σχηματίζουν σουρίτσες καὶ ἐπὶ πλέον ἡ φούστα σχηματίζει σὲ ἀποστάσεις κουφωτὲς πιέτες.

Ἡ τουαλεττίτσα κουμπώνει σταυρωτὰ μὲ δύο κουμπιά, τοποθετημένα σὲ ὁριζόντια γραμμὴ πάνω ἀπὸ τὴ ζώνη καὶ ἄλλα δυὸ κάτω ἀπ' αὐτήν.

ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ

Ποιὰ εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαπάει τὸ δέρμα; Ποιὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν ὀνειρεύεται, μόλις τῆς τὸ ἐπιτρέψουν τὰ οἰκονομικά της, νὰ ἀντικαταστήση τὴ νάϋλον τσάντα της μὲ μιὰ δερμάτινη ἢ νὰ στολίση τὸ φόρεμά της μὲ μιὰ φαρδειὰ δερμάτινη ζώνη, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας; Ἄλλως τε σήμερα ἡ μόδα δὲ μᾶς παρουσιάζει μόνο τσάντα καὶ ζώνη δερμάτινα. Χρησιμοποιεῖ τὸ δέρμα γιὰ πολλὰ ἄλλα ἐξαιρετήματα καὶ χρήσιμα καὶ κομψά.

Στὸ ταξίδι, στὴν ἐκδρομή, βλέπομε ζακεττοῦλες καὶ γιλέκα δερμάτινα. Τὰ κουμπιὰ τοῦ σπορτὶφ ἐπαναφορειοῦ μας εἶναι κι' αὐτὰ δερμάτινα κι' ἂν ἔχωμε ἕνα ὁλόκληρο ἐπανωφόρι ἀπὸ «ντσὶμ» σὲ χρῶμα ταμπά, θὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας πολὺ καλὰ ἐφωδιασμένο γιὰ τὰ μεγάλα κρύα.

Μὴ ξεχνοῦμε καὶ τὰ ὡραῖα σύνολα ἀπὸ «ντσὶμ», δηλαδὴ φούστα, μπλούζα φανελλένια, ζιλὲ δερμάτινο καὶ βέστα ἐπίσης δερμάτινη. Αὐτὴ ἡ τελευταία εἶναι ὡραία σὲ χρῶμα χρυσαφί, μὲ φαρδὺ νωμίτη μπρὸς καὶ πίσω.

ΣΥΝΟΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὅσο κυλάει ἡ ἐποχή, τόσο βλέπομε ὅλο καὶ πιὸ πολλὰ σύνολα. Ἡ μόδα αὐτὴ προσαρμόζεται ἐξαιρετικὰ στὸν τόπο μας, ὅπου οἱ ἡλιόλουστες ἡμέρες διαδέχονται τὰ κρύα.

Τὰ σύνολα αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, ἄλλοτε παίρνουν τὸν τύπο τοῦ ταγιὲρ καὶ ἄλλοτε συνδυάζουν τουαλεττίτσα καὶ βέστα ἢ τουαλεττίτσα καὶ πτὶ-παλτὸ σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ.

Οἱ κοῦπ, τὶς ὁποῖες ἀκολουθεῖ ἡ μόδα γι' αὐτὰ τὰ σύνολα, παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία καὶ ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει τὴν ἰδιοτροπία της καὶ τὴν ἰδιαίτερή της χάρι.

Στὰ σύνολα τουαλεττίτσας καὶ βέστας, προτιμοῦμε γιὰ τὰ φορέματα τὴν εὐθυγραμμία, ποὺ παρουσιάζει ἀντίθεσι μὲ τὶς βέστες,

1) Ταγιὲρ καμωμένο ἀπὸ τουΐντ. Ὁ γιακᾶς του καταλήγει σὲ ἐσάρπα. 2) Σύνολον φούστας καὶ πτὶ-παλτό. Αὐτὸ τὸ δεύτερο ἔχει ἕνα σκερτσόζικο ἀμπιεσμὰν ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς μασχάλες. 3) Φούστα καὶ βέστα τρουὰ-κὰρ μὲ μιὰ ντεκοὺπ ποὺ σχηματίζει τὶς τσέπες. 4) Μαῦρο ταγιέρ, τοῦ ὁποίου ἡ βέστα ἔχει σχῆμα μπλουζόν. Ἡ φούστα εἶναι ἴσια. 5) Ταγιεράκι μὲ μεγάλο γιακᾶ τὸν ὁποῖον κλείνει μιὰ φάσα μπροστά. 6) Βέστα ριχτὴ μ' ἕνα ἀμπιεσμὰν στὰ δυὸ πλάγια καὶ γιακὰ μικρὸ στρογγυλὸ ποὺ καταλήγει σὲ δυὸ ἄκρες ποὺ σχηματίζουν θηλειά.

ποὺ γίνονται ριχτὲς καὶ ἀρκετὰ ἐβαζὲ πρὸς τὰ κάτω.

Στὶς περισσότερες βέστες ἀκολουθοῦμε τὴ κοὺπ ζαπονὲ ἢ ραγκλάν, ποὺ συντελεῖ ὥστε τὸ φάρδος νὰ ἀρχίζη ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Πολλὲς φορές, διαγώνιες ντεκοὺπ στολίζουν τὸ μπροστινὸ μέρος τῆς βέστας, σχηματίζοντας σὰν ἀκτίνες, ποὺ ξεκινοῦνε ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ στήθους καὶ συγκεντρώνονται στὸ πρῶτο κουμπὶ τοῦ κλεισίματος τῆς βέστας. Ἄλλοτε οἱ ντεκοὺπ σχηματίζουν δυὸ τσέπες ψηλὰ στὸ στῆθος καὶ τὸ μπόλικο τῆς βέστας συγκεντρώνεται μὲ σουρίτσες κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς τσέπης. Καὶ ἄλλοτε πάλι ἡ ντεκοὺπ σχηματίζει νωμίτη, ποὺ κάτω ἀπ' αὐτὸν συγκεντρώνονται οἱ σουρίτσες ἀπὸ τὰ δυὸ πλάγια τῆς βέστας.

Τὰ κλεισίματα στὶς βέστες γίνονται μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ ὡς τὸ λαιμό, ποὺ εἶναι ψηλὸς καὶ ἐβαζὲ ἢ συμπληρώνεται μὲ κὸλ-ἐσάρπ, ποὺ δένει μπροστά.

Πολλὲς ἐπίσης εἶναι οἱ βέστες ποὺ στολίζονται μὲ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες καὶ σχεδὸν τελειώνουν ἐκεῖ ποὺ τελειώνει καὶ ἡ ἴδια ἡ βέστα. Σὲ ἄλλες ὅμως, οἱ τσέπες γίνονται κοφτὲς ὁριζόντιες, χαμηλὰ τοποθετημένες καὶ στολίζονται μὲ ρεβέρ.

Εἴπαμε παραπάνω, ὅτι συνηθίζονται πολὺ καὶ τὰ πτὶ-παλτὸ γιὰ συμπλήρωμα μιᾶς τουαλεττίτσας. Δυὸ διαφορεικὰ μάκρη τὰ χαρακτηρίζουν: τὸ μάκρος τρουὰ-κὰρ καὶ τὸ μάκρος δυὸ-τρίτα.

Τὰ πτὶ-παλτὸ ἀκολουθοῦν τὴν κοὺπ ραγκλὰν ἢ ζαπονέ, σχηματίζοντας πολὺ ἐβαζὲ γραμμὴ πρὸς τὰ κάτω. Κι' ἐδῶ παίζουν μεγάλο ρόλο οἱ ἰδιότροπες ντεκοὺπ, ὅπως λ. χ. σ' ἕνα πτὶ-παλτό, τὸ ὁποῖον σχηματίζει στὴν πλάτη δυὸ ὁριζόντιες γραμμές, ἡ μία ντεκοὺπ πέφτει ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη καὶ ἡ ἄλλη χαμηλότερα, συνεχιζόμενες δὲ οἱ δυό, φθάνουν ὣς τὰ μπροστινὰ πλάγια, ὅπου, σχηματίζοντας γωνίες, ἀνταμώνονται καὶ ἀποτελοῦν τὶς κοφτὲς κάθετες τσέπες.

Τὰ μανίκια, στὰ πτὶ-παλτό, ἔχουν μάκρος τρουὰ-κὰρ ἢ καὶ κατά τι μεγολύτερο. Ὅσο γιὰ τοὺς γιακάδες, εἶναι σηκωτοὶ πρὸς τὰ πίσω καὶ καταλήγουν μπροστὰ σὲ κλασσικὰ ρεβέρ.

ΦΟΥΣΤΑ ΚΑΙ ΖΑΚΕΤΤΑ

Ἄλλα σύνολα, εἶναι ἡ φούστα καὶ ζακέττα στὸν τύπο τοῦ ταγιέρ, ποὺ ξεφεύγουν ὡστόσο ἀπὸ τὴν κλασσικὴ γραμμή, μὲ τὶς διάφορες μικρολεπτομέρειες, ποὺ ἔχει ἡ ζακετοῦλα.

Δηλαδή, πότε καταλήγει σὲ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, μέσα στὴν ὁποία κλείνεται τὸ κάτω ἄκρο τῆς ζακέττας, σχηματίζοντας ἐλαφρὲς σουρίτσες, ἐνῶ μιὰ διαγώνια ντεκοὺπ ἑκατέρωθεν τοῦ σταυρωτοῦ κλεισίματος, σχηματίζει σὰν ἕνα εἶδος πλαστρόν, ποὺ ἐξέχει λίγο ἀπὸ τὴ ζώνη. Ἄλλοτε ἡ ζακεττοῦλα γίνεται μεσάτη, κουμπώνει εὐθύγραμμα καὶ τὸ σκέρτσο της εἶναι ἕνας μεγάλος στρογγυλὸς γιακᾶς, σχεδὸν σὰν μικρὴ μπέρτα ποὺ καλύπτει ἀκόμη καὶ τὴν ἕνωσι τοῦ μανικιοῦ, ἐνῶ μιὰ πάτ, κουμπώνοντας μπροστά, συγκρατεῖ τὸ ἄνοιγμα τοῦ γιακᾶ.

Ἄλλη ζακέττα, σὲ κοὺπ κιμονὸ αὐτή, παρουσιάζει ἕνα ἄνισο μάκρος μπροστὰ καὶ πίσω. Πιὸ μακρειὰ πίσω, φθάνει μπροστὰ ὅλο καὶ κονταίνοντας ἔτσι ὥστε τὰ δυὸ κουμπιὰ ποὺ τὴ σταυρώνουν στὴ μέση, νὰ βρίσκωνται σχεδὸν στὸ τέλος τῆς ζακέττας.

Ἄλλη ζακέττα ἐφαρμόζει τὴ μεγάλη μόδα τῶν κουμπιῶν, χρησιμοποιώντας τα γιὰ στόλισμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κανονικὸ εὐθύγραμμο κούμπωμα, βλέπομε νὰ σχηματίζη κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος σὰν πιέτες, ποὺ κι' αὐτὲς κουμπώνουν μὲ δυὸ κουμπιὰ ἡ κάθε μιά, ἐνῶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ζακέττας μιὰ πάτ συγκρατεῖ τὶς πιέτες καὶ κουμπώνει κι' αὐτὴ μ' ἕνα τρίτο κουμπὶ στὸ κάθε πλάϊ.

Κι' ἐδῶ οἱ φοῦστες, ὅπως καὶ οἱ τουαλεττίτσες, ποὺ φοριοῦνται μὲ τὶς βέστες, ἀκολουθοῦν τὴν ἴσια γραμμὴ μὲ μιὰ πλαγιαστὴ κάποτε πιέτα πίσω, ποὺ δίνει κάποιο μεγαλύτερο ἄφρα στὸ περπάτημα.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ σύνολα αὐτά, ποὺ διαφέρουν τόσο μεταξύ τους, εἶναι τὰ μονόχρωμα ἢ φανταζὶ λαινάζ, τὰ τουΐντ καὶ ἕνα νέο εἶδος ζέρσεϋ πιὸ βαρὺ ἀπ' αὐτὰ ποὺ ξέραμε ὣς τώρα, ποὺ φαίνεται σὰν πλεκτό.

Ὅλα τὰ χρώματα τῆς μόδας ἔχουν τὴ θέσι τους ἐδῶ. Ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τοῦ ταμπᾶ, τοῦ γκρί, τοῦ βιολέ, τοῦ πρασίνου, τοῦ μπλέ.

Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ οἱ συνδυασμοὶ δύο διαφορετικῶν ὑφασμάτων σὲ σχετικὰ χρώματα ἢ σὲ φανταχτερὲς ἀντιθέσεις.

Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στὰ ὁμοιόμορφα σύνολα, δὲν πρέπει νὰ παραλείπετε νὰ συνδυάζετε μιὰ διαφορετικὴ νότα, ποὺ θὰ τὴν πραγματοποιήσετε εἴτε μὲ μιὰ ἐσάρπα ποὺ θὰ δένετε στὸ λαιμό σας, εἴτε μὲ τὸ καπελλάκι, εἴτε μὲ τὴ τσάντα, τὰ γάντια, τὴν ὀμπρέλλα.

Καθὼς βλέπετε, ἡ φετεινὴ μόδα σᾶς προσφέρει μιὰ ἀφάνταστη ποικιλία καὶ σᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ διαλέγετε αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ταιριάζει στὴ σιλουέττα σας, στὸν τύπο σας καὶ στὸ εἶδος τῆς ὁμορφιᾶς σας.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ἡ μόδα ὅλο καὶ κάτι καινούργιο μᾶς ἐμφανίζει γύρω ἀπὸ τὰ κοσμήματα, ποὺ συμπληρώνουν κάθε γυναικεία ἐμφάνισι.

Ἀκοῦστε μερικὲς τελευταῖες τῆς ἐπινοήσεις:

— Βραχιόλια ἀπὸ πλεκτὸ μέταλλο, ποὺ σχηματίζουν σὰν φάσα καὶ κλείνουν μὲ μιὰ ἀγκράφα, ἀπαράλλαχτα ὅπως στὶς ζῶνες. Δὲ λείπουν οὔτε τὰ τουπάκια.

— Ἄλλος τύπος βραχιολιῶν εἶναι αὐτὸς ποὺ σχηματίζεται μὲ δυὸ σειρὲς ἀνθάκια ἀπὸ στρας, ὅπου τὸ μέταλλο συνδυάζεται μὲ πολύχρωμα πετράδια.

— Ὁμοιόμορφο εἶναι τὸ «κλὶπ» μὲ τρία ὅμοια ἀνθάκια, ὅπως τοῦ βραχιολιοῦ.

— Ἔπειτα ἔχομε τὰ σύνολα κολλιὲ-βραχιόλια καὶ σκουλαρίκια ἀπὸ πολὺ λεπτὸ μέταλλο, πλεγμένο σὲ δύο εἴδη γουσαφὶ καὶ ἀσημί.

— Μὴ ξεχνοῦμε ἐπίσης τὰ μακρυὰ κολλιὲ ποὺ φθάνουν ὡς κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ πέρλες καὶ χάνδρες, σὲ σχῆμα ἑλπὶς, ἄσπρες καὶ μαῦρες.

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ χειμώνας δὲν εἶπε ἀκόμα τὴν τελευταία του λέξι. Ἂς φροντίσωμε, λοιπόν, τὰ ἐπανωφοράκια τῶν παιδιῶν μας ἢ τὶς ζεστὲς βέστες, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν ν' ἀντιμετωπίζουν χωρὶς φόβο κρυολογήματος ὁποιοδήποτε κρύο.

Τὰ πρακτικὰ καὶ ζεστὰ ἐπανωφοράκια εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὶς κοπελλίτσες, τόσο γιὰ τὸ σχολεῖο τους, ὅσο καὶ γιὰ τὸν περίπατό τους.

Ἡ μόδα συνιστᾶ γι' αὐτὰ μιὰ κομψὴ «κούπ», ποὺ παραμένει στὴν κλασσικὴ φορμα.

Τὰ ἐπανωφοράκια ἀκολουθοῦν τὴν κοὺπ ραγκλὰν μὲ τὰ μανικάκια στολισμένα στὰ κάτω ἄκρα μὲ ρεβέρ. Εἶναι μάλλον εὐθύγραμμα, μὲ λίγο φάρδος πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ὑπογραμμίζει τὴ μέση, συγκεντρώνοντας τὸ φάρδος του. Μερικὲς πένσες, ξεφεύγοντας γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, σὰν ἀχτίδες, ἐξασφαλί-

ζουν τὴν καλὴ ἐφαρμογὴ στὸ στῆθος κι' ἕνα γιακαδάκι σηκωτὸ πρὸς τὰ πίσω καὶ κατεβαστὸ ἐμπρός, κλείνει ὁλοτρίγυρα στὸ λαιμό. Μιὰ πάτ μὲ δυὸ ὁριζόντιες κουμπότρυπες βοηθοῦν στὸ κούμπωμα καὶ παρακάτω μπαίνει ἡ ζώνη.

Τὸ συμπλήρωμα εἶναι δυὸ κοφτὲς τοξοειδεῖς τσέπες.

Ὅσο γιὰ τὰ ὑφάσματα, ποὺ διαλέγομε γι' αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια εἶναι οἱ ζεστὲς φανέλλες καὶ τὰ κασμήρια.

Γιὰ πιὸ μικρὰ κοριτσάκια, συνηθίζονται πολὺ τὰ ἐπανωφοράκια, ποὺ γαρνίρονται μὲ γαζιά. Ἐδῶ μπορεῖτε ν' ἀκολουθήσετε τὴν ἐντελῶς ριχτὴ κοῦπ μὲ κλίσι ἐβαζὲ πρὸς τὰ κάτω. Τὰ μανικάκια γίνονται ἐφαρμοστὰ μὲ μανικοκόλλησι. Τὸ κούμπωμα εἶναι εὐθύγραμμο μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ λαιμοῦ ὡς τὸ λαιμό, μὲ στρογγυλὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι, ἢ μὲ μυτερὸ ἄνοιγμα καὶ γιακᾶ κλασσικὸ μὲ ρεβέρ. Ὅμορφο στόλισμα εἶναι οἱ τσέπες, ποὺ γίνονται ἐξωτερικὲς μὲ ξεκίνημά τους ἀπὸ τὶς πλαϊνὲς ραφές. Καθὼς εἴπαμε, αὐτὸς ὁ τύπος τῶν ἐπανωφοριῶν, στολίζεται μὲ γαζιά. Τὰ βλέπομε γύρω ἀπὸ τὸ γιακᾶ, γύρω ἀπὸ τὰ ρεβέρ, κατὰ μῆκος τοῦ ἀνοίγματος, ὁλοτρίγυρα στὶς τσέπες καὶ ὁλοτρίγυρα στὲ κάτω ἄκρον τοῦ ἐπανωφοριοῦ, ὅπου τὰ γαζιὰ μπαίνουν ὄχι σὲ μιά, ἀλλὰ σὲ τρεῖς σειρές.

Ἕνα σχετικὸ ἐπανωφοράκι μὲ μικρὲς παραλλαγές, εἶναι κατάλληλο καὶ γιὰ τὸ νεαρὸ ἀδελφούλη τῆς κοπελλίτσας. Ἐδῶ ἡ κοῦπ εἶναι κι' αὐτὴ ραγκλάν ἀλλὰ τὸ κούμπωμα εἶναι σταυρωτό. Τὰ κάτω ἄκρα τῶν μανικιῶν στολίζονται μὲ μιὰ πάτ, ποὺ κουμπώνει μ' ἕνα κουμπὶ κι' ἔχει κι' ἕνα δεύτερο κουμπί, ποὺ ἐπιτρέπει στὴν πάτ νὰ σφίγγη.

Τὸ κατεβαστὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι ταιριάζει καλύτερα μὲ τὸ σταυρωτὸ κούμπωμα, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ κοφτὲς κάθετες τσέπες.

Ὁμοιόμορφα μὲ τὸ κοριτσίστικο ἐπανωφοράκι βλέπομε κι' ἐδῶ τὰ γαζιά, ποὺ τὸ στολίζουν μὲ μιὰ καὶ δυὸ σειρές.

Γιὰ τ' ἀγοράκια συνηθίζονται ἐπίσης τὰ κοντὰ πολτουδάκια, ποὺ μοιάζουν μὲ βέστες καὶ φοριοῦνται μὲ μακρυὰ παντελονάκια. Εἶναι κι' αὐτὰ ριχτά, εὐθύγραμμα στὸ κούμπωμα, μὲ κατεβαστὰ γιακαδάκια καὶ μεγάλους νωμίτες μπροστὰ καὶ στὴν πλάτη. Κάποτε αὐτοὶ οἱ νωμίτες ἐπεκτείνονται ὡς τὶς μασχάλες. Στὰ δυὸ μπροστινὰ πλάγια ξεφεύγουν κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ νωμίτη καπάκια, ποὺ εἶναι τὰ τελειώματα ἀπὸ τὶς τσέπες.

Στὸν ἴδιο τύπο ἔχομε καὶ μιὰ παραλλαγὴ μὲ τὸ σκέρτσο τοῦ νωμίτη. Τὸ κούμπωμα, ἀντὶ νὰ εἶναι εὐθύγραμμο, εἶναι σταυρωτὸ καὶ κλείνει μὲ τὸ γνωστὸ γαρνίρισμα «μπραντεμπούρ», ἐνῶ ὁ γιακᾶς, ἀντὶ νὰ εἶναι στρογγυλὸς στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, εἶναι κλασσικὸς καὶ ἀκολουθεῖται ἀπὸ μυτερὰ ρεβέρ, ποὺ κάνουν καὶ τὸ ἄνοιγμα μυτερό. Ἐδῶ τὶς τσέπες τὶς βλέπομε χαμηλότερα ἀπὸ τὸ κούμπωμα καὶ εἶναι κοφτές, κάθετες, μὲ τὴν τυπικὴ πάτ γιὰ τελείωμα.

Οἱ βέστες γιὰ τ' ἀγοράκια γίνονται ἀπὸ σκωτσέζικα ἢ μονόχρωμα λαινὰζ σὲ πολὺ ἁπλὴ κοῦπ, μὲ μανικάκια χαμηλά, κολλημένα καὶ συμπληρώνονται μὲ κουκούλες. Ἂν προορίζονται αὐτὲς οἱ βέστες γιὰ ἐκδρομὲς ἢ σπὸρ στὸ ὕπαιθρο, φοδράρονται μὲ γούνα «μουτόν». Τὸ ἴδιο καὶ οἱ κουκούλες. Ἡ γούνα «μουτὸν» εἶναι πολὺ φθηνὴ καὶ ἐπομένως προσιτὴ σὲ ὅλους.

ΒΕΣΤΕΣ ΓΙΑ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Γιὰ τὶς κοπελλίτσες, οἱ βέστες παρουσιάζουν δυὸ διαφορετικοὺς τύπους. Ὁ ἕνας εἶναι πιὸ λουσάτος, ὁ ἄλλος πιὸ ἁπλός, πιὸ σπορφουστίτσας ἢ μιᾶς τουαλεττίτσας. Οἱ φουστίτσες γίνονται ἀπὸ μονόχρωμα λαινὰζ καὶ ἐναρμονίζονται ὅσον ἀφορᾶ τὸ χρῶμα μὲ τὶς βέστες, ἔτσι ποὺ ν' ἀποτελοῦν ἁρμονικὰ σύνολα.

Ἡ κοῦπ σ' αὐτὲς τὶς βέστες εἶναι ριχτή, χωρὶς ὑπερβολικὸ φάρδος καὶ πότε κουμπώνουν εὐθύγραμμα μὲ δυὸ κουμπιά, πότε δὲν κουμπώνουν καθόλου.

Βλέπουμε πολὺ συχνὰ γιακάδες-σμόκιν, μὲ μυτερὸ καὶ ἀρκετὰ μεγάλο ἄνοιγμα λαιμοῦ.

Τὰ μανίκια εἶναι σὲ κανονικὸ μάκρος ἢ τρουὰ-κὰρ καὶ οἱ τσέπες γίνονται κοφτὲς καὶ διαγώνιες, γιατὶ δίνουν κάποια κομψότητα στὸ σύνολο.

Οἱ καθαρῶς σπορτὶβ βέστες εἶναι κι' αὐτὲς εὐθύγραμμες καὶ ριχτές, ἀλλὰ ἔχουν σταυρωτὸ κούμπωμα. Τὰ μανίκια τους εἶναι ραγκλὰν ἢ ἐφαρμοστὰ στοὺς ὤμους, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς στὴ δεύτερη περίπτωσι, τονίζομε πιὸ πολὺ τὴ σπορτὶβ ἐμφάνισι, μὲ μιὰ ραφὴ ποὺ μπαίνει στὸ ἐπάνω μέρος τῶν μανικιῶν καὶ ὑπογραμμίζεται μὲ ἕνα γαζί.

Σ' αὐτὲς τὶς σπορτὶβ κοριτσίστικες βέστες, μπαίνουν ἐξωτερικὲς τσέπες, σὲ σχῆμα ὀρθογώνιο. Φτάνουν ὡς τὸ τέλος τῆς βέστας καὶ συμπληρώνονται μὲ καπάκια, ποὺ καταλήγουν σὲ πάτ οἱ ὁποῖες κουμπώνουν μ' ἕνα κουμπί. Τὰ ἐξωτερικὰ γαζιά, ποὺ γαρνίρουν τὶς ραφὲς τῶν μανικιῶν, ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὁλοτρίγυρα στὶς τσέπες καὶ στὸ τελείωμα τοῦ κουμπώματος.

Τέλος, ἂς μὴ ξεχάσωμε καὶ τὴ κουκούλα, ποὺ εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ γιακᾶ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Σύμφωνα μὲ τὴ τελευταία λέξι τῆς μόδας, στὰ παιδικὰ ντυσίματα οἱ πιέτες παίζουν τὸν πρῶτο ρόλο σὲ ὅλα τὰ παιδικὰ φορεματάκια.

Καθὼς ξέρομε, ἡ ποικιλία εἶναι μεγάλη κι' ἔτσι ἡ μικρούλα μπορεῖ νὰ ἔχη δυὸ καὶ τρία φορεματάκια μὲ πιέτες καὶ τὸ καθένα νὰ παρουσιάζη μιὰ ἰδιαίτερη ἰδιοτροπία.

Μπορεῖ ἡ φουστίτσα μιᾶς τουαλεττίτσας, νὰ εἶναι ὁλοτρίγυρα μὲ βαθειὲς κουφωτὲς πιέτες.

Μπορεῖ ν' ἀποτελῆται ἀπὸ τέσσερες μόνο πλατὺες κουφωτές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δυὸ θὰ ἀποτελοῦν τὸ μπροστινὸ μέρος τῆς φουστίτσας καὶ ἄλλες δυὸ τὸ πίσω. Ἔχουμε, ἐξ ἄλλου, τὶς πλαγιαστὲς πιέτες. ἄλλοτε στενώτερες κι' ἄλλοτε φαρδύτερες, ποὺ στολίζουν τὴ φουστίτσα, ὅλες σὲ μιὰ κατεύθυνσι. Στὸ διάμεσο δηλαδὴ κάθε κουφωτῆς πιέτας, παρεμβάλλονται δυὸ ἢ τρεῖς πλαγιαστὲς πιέτες, πολὺ στενὲς αὐτές, ἐνῶ οἱ κουφωτὲς εἶναι πλατειές. Ὅλες αὐτὲς οἱ πιέτες γίνονται στὸ χέρι, ἔχομε ὅμως καὶ τὰ πλισσὲ τῆς μηχανῆς, ποὺ παρουσιάζουν στενώτερες πιέτες.

Εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας γιὰ παιδικὰ φορεματάκια οἱ πιέτες, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ κορσάζ. Ἐδῶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορσὰζ παρουσιάζει τὸν τύπο ἑνὸς μεγάλου ἀμπιεσμάν, ποὺ πιάνει καὶ ἕνα μέρος τοῦ κορσάζ, ἀρχίζοντας ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη.

Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀμπιεσμάν, ἀρχίζουν οἱ πιέτες κουφωτὲς ἢ πλαγιστές. πιασμένες μὲ ἐξωτερικὰ γαζιὰ ὡς ἕνα σημεῖο κάτω ἀπὸ τὴ μέση, ποὺ περιβάλλεται μὲ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος ἢ ἀπὸ δέρμα.

Συνηθίζονται ἐπίσης οἱ πλισσεδωτὲς φουστίτσες, ποὺ συγκρατοῦνται στὴ μέση μὲ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἡ ζώνη αὐτὴ σχηματίζει κορσελὲ καὶ συγκρατεῖται ἀπὸ δυὸ μπρετέλλες.

Κάτι σχετικὸ ἐυφανίζουν καὶ τὰ φορεματάκια, ποὺ εἶναι ἕνας συνδυασμὸς κορσάζ, χωρὶς μανίκια καὶ μεγάλου ἀνοίγματος λαιμοῦ.

Ἡ φουστίτσα εἶναι πλισσεδωτή, μὲ φαρδειὰ ἐφαρμοστὴ ζώνη ποὺ ἀποτελεῖ τὸ διάμεσο μεταξὺ φούστας καὶ κορσάζ.

Αὐτὰ τὰ φορεματάκια ἔχουν γιὰ συμπληρώματα μπλουζίτσες ἢ πουλοβεράκια, ποὺ φοριοῦνται ἀπὸ μέσα.

Κι' ἄλλος ἕνας χαριτωμένος συνδυασμὸς εἶναι τὸ παιδικὸ ντεπιές, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ πλισσεδωτὴ φουστίτσα καὶ μιὰ καζάκα καμωμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ κατεβαίνει ὡς τὰ μισὰ τῶν γοφῶν, ἐνῶ στὴ μέση στολίζει τὸ σύνολο μιὰ δερμάτινη στενὴ ζώνη.

Ἡ παιδικὴ αὐτὴ καζάκα μπορεῖ νἄχη κοῦπ ζαπονὲ μὲ μιὰ ντεκοῦπ ὁλοτρίγυρα, πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ νὰ κουμπώνη ἀμέσως πάνω ἀπὸ τὴν ντεκοῦπ. Δυὸ ἐξωτερικὰ τσεπάκια στολίζουν τὸ κάτω μέρος τῆς καζάκας.

ΜΑΚΡΥΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΑΚΙΑ

Τ' ἀγοράκια, ἐξ αἰτίας τοῦ χειμῶνος, βιάζονται ἴσως κάποτε νὰ φορέσουν μακρυὰ παντελονάκια καὶ ἡ μόδα δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίρρησι σ' αὐτό, ἀφοῦ βρίσκει τρόπο νὰ παρουσιάση καὶ μ' αὐτὰ χαριτωμένα σύνολα.

Γιὰ ὑφάσματα χρησιμοποιεῖ λαινὰζ ριγὲ ἢ σκωτσέζικα, σὲ χρωματισμοὺς ἀνοιχτοὺς ἢ πιὸ σκούρους, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ παντελονάκι καταλήγει σὲ μιὰ ἐφαρμοστὴ ζωνίτσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, πού, ὅταν πρόκειται γιὰ ριγὲ ὕφασμα, βάζει τὶς ρίγες ὁριζόντιες.

Τὸ μπλουζάκι ποὺ συνοδεύει αὐτὸ τὸ παντελόνι, ἔχει μυτερὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ, γιακᾶ, ρεβεράκια καὶ μιὰ πάτ στὸ κλείσιμο, πάνω στὴν ὁποία φιγουράρουν κουμπιὰ καὶ κουμπότρυπες.

Καὶ στὴ πάτ καὶ στὸ γιακᾶ, μποροῦμε νὰ βάλωμε τὶς ρίγες ὁριζόντιες.

Ἔχομε ἔπειτα τὴ μπλούζα-καζάκα, ποὺ γίνεται τελείως ριχτὴ καὶ ἔχει μυτερὸ ἄνοιγμα ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ μπαίνη ἀπὸ τὸ κεφάλι χωρὶς κούμπωμα. Τὸ μάκρος της σκεπάζει ἐντελῶς τοὺς γοφοὺς καὶ στὶς δυὸ πλαϊνὲς ραφὲς ἔχει μικρὰ ἀνοίγματα. Δυὸ μικρὲς τσεποῦλες τὴ στολίζουν χαμηλά, σχεδὸν στὴν ἄκρη τῆς καζάκας.

Ἄλλος συνδυασμὸς γι' ἀγοράκια εἶναι τὸ κοντὸ παντελονάκι, ποὺ ἔχει γιὰ συμπλήρωμα μιὰ μπλουζίτσα φανταζί. Ἡ μπλουζίτσα δηλαδὴ παρουσιάζει μιὰ χαριτωμένη ἰδιοτροπία.

Ἡ πλάτη καὶ τὰ μανίκια τῆς μπλούζας γίνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο μονόχρωμο ὕφασμα τοῦ παντελονιοῦ. ἐνῶ τὰ μπροστινὰ γίνονται ἀπὸ ὕφασμα ἀνοιχτότερο, ποὺ νὰ θυμίζη τὸ χρῶμα τοῦ συνόλου καὶ νὰ πετύχωμε ἔτσι ἕνα ὁμονικὸ συνδυασμό.

Μιὰ δερμάτινη ζώνη συμπληρώνει τὸ ὡραῖο αὐτὸ παιδικὸ κοστουμάκι.

Τὸν ἴδιο συνδυασμὸ μπορεῖτε νὰ τὸν κάνετε, ἀνακατεύοντας ὕφασμα καὶ πλεκτό.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Χαρούμενα νειᾶτα: Θὰ δημοσιεύσωμε τέτοια κοστούμια στὸ ἐρχόμενο τεῦχος καὶ μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀπ' αὐτὰ ὅ,τι σᾶς ἀρέσει.

Δόλα Δομεν., Ζάκυνθο: Δὲν εἶναι ἀρκετὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ δίνετε γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ζητήσω πληροφορίες γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Μυρωμένο γιουλι: Ὅλες οἱ κολώνιες ποὺ ἀναφέρετε εἶναι καλές. Διαλέξτε τὸ ἄρωμα τοῦ γούστου σας. Γιὰ χρῶμα πούδρας, σᾶς συνιστῶ τὸ ροδακινί.

Λουΐζαν Καπερώνη, ἐνταῦθα: Βρίσκω πιὸ κατάλληλα τὰ ὑφαντὰ γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ θέλετε. Κάνουν τὴ χλαμύδα νὰ πέφτη μὲ πιὸ χάρι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

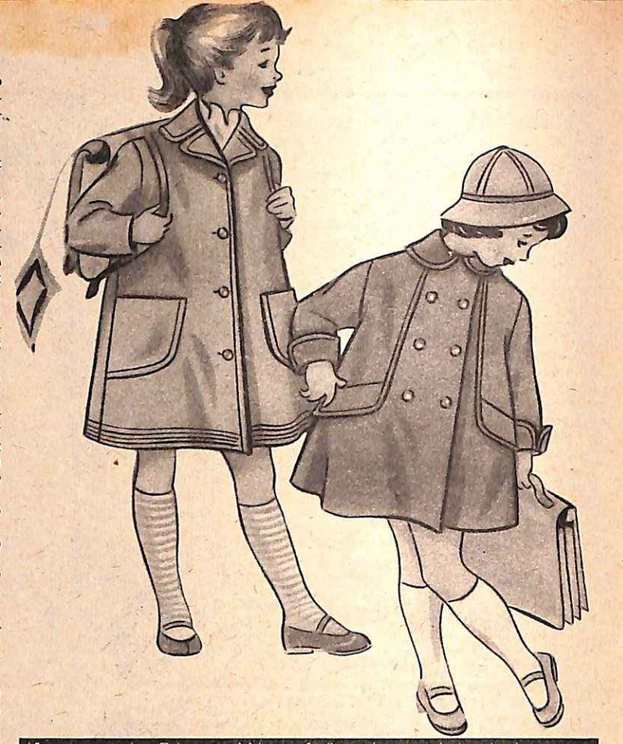

Ἀριστερά: Γιὰ κοπελλίτσα 6–8 χρόνων αὐτὸ τὸ ἐπανωφοράκι, τὸ γαρνιρισμένο μὲ γαζιὰ εἶναι καμψὸ καὶ ζεστό. Δεξιά: Γιὰ μικροτερη κοπελλίτσα 4–5 χρόνων, μὲ διπλὸ κούμπωμα καὶ στρογγυλὸ γιακαδάκι.

1) Γιὰ κοπελλίτσα 9–11 χρόνων αὐτὸ τὸ ἐπανωφοράκι εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ σχολεῖο της. 2) Μιὰ πρακτικὴ καὶ ζεστὴ κάπα μὲ κουκούλα γιὰ παιδάκι 3–4 χρόνων. 3) Γι' ἀγοράκι 8–10 χρόνων αὐτὸ τὸ σταυρωτὸ ἐπανωφοράκι ραγκλὰν εἶναι ζεστὸ καὶ πρακτικό. 4) Γιὰ κοπελλίτσα 9–11 χρόνων νὰ μιὰ πλισσεδωτὴ φουστίτσα καὶ ἕνα κοντὸ πτιπαλτὸ μὲ διπλὸ κούμπωμα.

1) Πτὶ παλτὸ σταυρωτὸ μὲ γιακᾶ ταγιὲρ γι' ἀγοράκι 6 χρόνων. 2) Χαριτωμένο παλτουδάκι γιὰ κοριτσάκι 5–6 χρόνων. 3) Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφούλα 9–11 χρόνων φορεῖ αὐτὸ τὸ κομψὸ σύνολο βέστας καὶ φουστίτσας πλισσέ. 4) Κι' ὁ μικρούλης ποὺ δὲν περνᾶ τὰ 4 χρόνια φορεῖ ἕνα ὡραῖο παλτουδάκι καὶ μακρὺ παντελονάκι γιὰ νὰ μὴ κρυώνη.

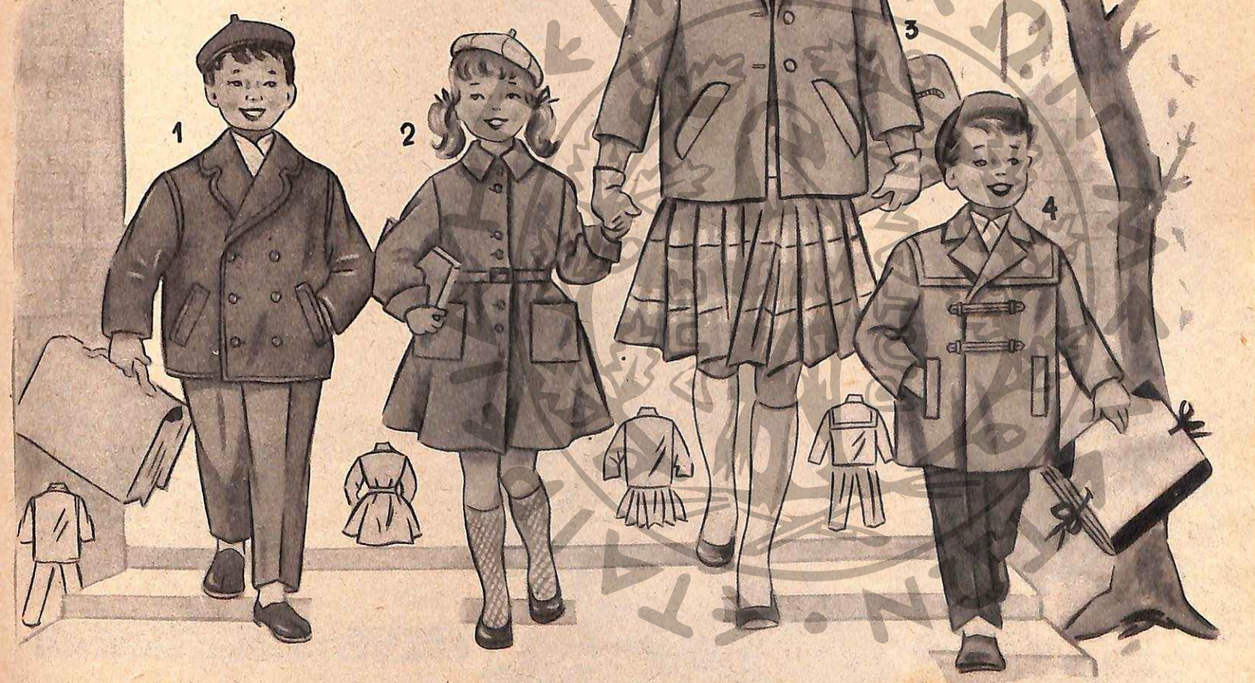

Καρδιές Τῆς Ἀλάσκας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Λῶρενς Πέντφιλντ κι' ὁ Κόρυ Χούτσινσον ἦταν ἑκατομμυριοῦχοι. Εἶχαν συνεταιρικὰ ἕνα χρυσωρυχεῖο, στὴν πιὸ βορεινὴ περιοχὴ τῆς Ἀλάσκας, ἐκεῖ ποὺ ἡ ζωὴ εἶναι ἀληθινὴ Κόλασι. Εἶχαν νοσταλγήσει τὸν πολιτισμένο κόσμο. Μὰ δὲ μποροῦσαν νὰ φύγουν κι' οἱ δυὸ μαζί. Ὁ ἕνας ἔπρεπε νὰ μείνῃ γιὰ νὰ φυλάῃ τὸ χρυσωρυχεῖο.

Ὁ Λῶρενς λοιπὸν ὑποχώρησε γιὰ χάρι τοῦ Κόρυ.

— Ξέρω πῶς θέλεις νὰ δῇς τοὺς γονεῖς σου, στὸ Ντητρόϊτ... τοῦ εἶπε. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπ' τὴ Μάμπελ. Στὸ χυρισμὸ λοιπὸν μοῦ τὴ φέρνεις καὶ κάνομε ἐδῶ τὸ γάμο μας... Εἶναι κόρη τοῦ δικαστοῦ Χόλμς καὶ μένει στὸ Σὰν Φραντσίσκο. Θὰ τῆς δώσῃς ἕνα γράμμα μου καὶ θὰ τὴν πάρῃς μαζί σου. Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

Τὸ Δεκέμβριο, ὁ Λῶρενς εἶχε τελειώσει πιὰ τὸ ξύλινο σπίτι, ὅπου θἄμενε μὲ τὴ γυναῖκα του, μετὰ τὸ γάμο. Τότε ἀκριβῶς πῆρε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ φίλο του, ποὺ τοῦ μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴ Μάμπελ Χόλμς.

Ἔφτασαν ὕστερα κι' ἄλλα γράμματα. Ὁ Κόρυ ἔμενε διαρκῶς στὸ Σὰν Φραντσίσκο καὶ δὲν ἀνάφερε πιὰ τίποτε γιὰ τοὺς γονεῖς του καὶ γιὰ τὸ ταξεῖδι του στὸ Ντητρόϊτ. Μὰ καὶ τὰ γράμματα τῆς Μάμπελ ἦταν γεμάτα ἐπαίνους γιὰ τὸν Κόρυ.

Ὁ Λῶρενς ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ, παρ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸ φίλο του. Ἡ ζωὴ ἔχει τόσα ἀπρόοπτα!...

Στὰ τέλη Ἰανουαρίου, κατέβηκε στὸ Ντόουσον γιὰ νὰ ξεσκάσῃ λίγο. Ἔπαιξε χαρτιὰ στὸ Καζίνο καὶ κέρδιζε συνεχῶς. Ἕνα βράδυ, ὁ Νὶκ Ἴνγκουτ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Καζίνου, ποὺ εἶχε πρασινίσει ἀπ' τὴ λύσσα του, βρῆκε εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

— Τὸ ξέρεις πὼς ὁ συνεταῖρος σου παντρεύεται, στὸ Σὰν Φραντσίσκο: τοῦ εἶπε. Τὸ διάβασα σήμερα στὴν ἐφημερίδα. Παίρνει τὴ Μάμπελ Χόλμς, κόρη ἑνὸς δικαστῆ...

Ὁ Λῶρενς ἔνοιωσε τὸ σῖμα του νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες του. Ἁρπαξε τὴν ἐφημερίδα ποὺ τοὔδειχνε ὁ ἄλλος — τὸν «Ἀστέρα τοῦ Σὰν Φραντσίσκο». Διάβασε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴν εἴδησι, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του.

Ἔπειτα σηκώθηκε κι' ἔφυγε, χλωμός, χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Δούλεψε μιὰ βδομάδα στὸ χρυσωρυχεῖο, ὅπως πρῶτα. Ὕστερα δὲν ἄντεξε πιὰ στὸν πόνο ποὺ τὸν ἔτρωγε. Ἄφησε στὴ θέσι του ἕνα φίλο του κι' ἔφυγε γιὰ μιὰ ἀκόμα πιὸ ἔρημη περιοχὴ τῆς Ἀλάσκας. Ἔμεινε σὲ μιὰ κατασκήνωσι κυνηγῶν, στὸ Λευκὸ Ποταμό. Ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ Γιοῦκον.

Τώρα εἶχε μαζί του μιὰ γυναῖκα, τὴ Μάρτζορυ. Τὴν εἶχε παντρευτῆ, μ' ὅλο ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Τὴν ἤξερε ἀπὸ χρόνια.

Ἦταν ἡ πιὸ ἄσχημη γυναῖκα τῆς Ἀλάσκας. Μιὰ ἀρκούδα τῆς εἶχε ξεσκίσει τὸ πρόσωπο, ὅταν ἦταν μικρή. Ἤξερε πὼς κανεὶς ἄντρας δὲ θὰ τὴν ἀγαποῦσε ποτέ. Μὰ ὁ Λῶρενς, μὲ τὴν ἐπιμονή του, τὴν ἔπεισε νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Ἀπ' τὸ Σὰν Φραντσίσκο δὲν εἶχε φτάσει κανένα γράμμα. Ἔξη ἑλκηθρα τοῦ ταχυδρομείου εἶχαν χαθῆ σὲ μιὰ χιονοθύελλα.

Ἕνα πρωΐ, τὸν Ἀπρίλη, ὁ Λῶρενς ξεκίνησε μὲ τὸ ἑλκηθρό του καὶ μὲ τὴ γυναῖκα του. Πηγαίνανε γιὰ τὴν καλύβα ἑνὸς γνωστοῦ τους, τοῦ Πέτερ, ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει τὸ παιδί του. Ἡ Μάρτζορυ λάτρευε τὰ παιδιὰ κι' ἤξερε νὰ τὰ γιατρεύῃ.

Στὸ δρόμο εἶδαν ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ ἓν' ἄλλο ἑλκηθρο. Ἕνας ἄντρας στεκότανε στὸ τιμόνι. Ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσαν δυὸ γυναῖκες — γιατὶ τὸ ἑλκηθρο ἦταν βαρυφορτωμένο.

Ὁ Λῶρενς πρόσεξε κι' ἀναγνώρισε τὸν Κόρυ! Κατέβηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ ἑλκηθρό του καὶ τὰν περίμενε. Ἀπὸ πόσον καιρὸ ἤθελε νὰ ἐξηγηθῇ μαζί του.. καὶ μὲ τὴ Μάμπελ! Τώρα εἶχε φτάσει ἡ στιγμή. Ἦταν περίεργος, ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ λέγανε...

Ὅταν ἔφτασε κοντά, ὁ Κόρυ τὸν ἀναγνώρισε καὶ σταμάτησε.

— Ἤρθα, Λῶρενς! τοῦ φώνοσε ὁλόχαρος καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι. Ἐκεῖνος τόσφιξε ψυχρά, ἀμίλητος. Οἱ δυὸ γυναῖκες πλησιάσανε. Ἡ μιὰ ἦταν ἡ Μάμπελ κι' ἡ ἄλλη ἡ Ντόρα, ἡ ἀδελφή της.

Ἦταν ὅλοι στενοχωρημένοι ἀπ' τὴν παγερότητα αὐτῆς τῆς συναντήσεως. Στὸ τέλος, ἡ Ντόρα — ποὺ εἶχε ἔρθει, ἀσφαλῶς, γιὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα — εἶπε:

— Τί γίνεται, λοιπόν, Λῶρενς;

Μὰ ὁ Κόρυ δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀπαντήσῃ. Τὸν τράβηξε παράμερα καὶ τὸν ρώτησε σιγά, δείχνοντάς του τὴ Μάρτζορυ:

— Τί θὰ πῇ αὐτό;...

— Εἶν' ἡ γυναῖκα μου... ἡ κυρία Πὴντφιλντ! ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀπότομα.

Ὁ Κόρυ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὁ Λῶρενς τὸν ἄφησε καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες.

— Τί κάνετε, κ. Χούτσινσον: ρώτησε τὴ Μάμπελ.

— Ἄ, τί βλάκας ποὺ εἶσαι! φώναξε ἡ Ντόρα, ἁγκαλιάζοντάς τον τρυφερά. Διάβασες λοιπὸν καὶ σὺ τὴν ἐφημερίδα;... Καλὰ τὸ φαντάστηκα, ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ παράξενο ὕφος σου!

— Δὲν καταλαβαίνω!... μουρμούρισε ὁ Λῶρενς, σαστισμένος.

— Τὸ λάθος διορθώθηκε τὴν ἄλλη μέρα, πρόσθεσε ἡ Ντόρα. Δὲν φανταζόμαστε ὅμως πὼς θὰ διάβαζες τὴν ἐφημερίδα, ὅπου εἶχε γίνει τὸ λάθος. Ὅλες οἱ ἄλλες ἐφημερίδες γράψανε σωστὰ τὴν εἴδησι, ὅλες, ἐκτὸς ἀπ' τὸν «Ἀστέρα τοῦ Σὰν Φραντσίσκο». Φαίνεται δὲ πὼς, ἀπὸ κακὴ σύμπτωσι, ἔφτασε στὰ χέρια σου αὐτὴ ἀκριβῶς!

— Μιὰ στιγμή... Ἐξηγήσου καλύτερα! φώναξε ὁ Λῶρενς, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ φόβο.

Ἔνοιωθε πὼς βρισκότανε στὸ χεῖλος μιᾶς ἀβύσσου...

— Δὲν ἦταν σωστὴ ἡ εἴδησι πὼς παντρεύτηκε ἡ Μάμπελ. Ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταστῇ πὼς θὰ τὴ διάβαζες καὶ θὰ πίστευες αὐτὴ τὴν ἀνοησία:

— Τότε λοιπόν;...

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ κ. Χούτσινσον, ἐξήγησε ἡ Ντόρα.

— Ἄ, ὥστε ἡ ἐφημερίδα μπέρδεψε τὰ ὀνόματα; Τώρα καταλαβαίνω... μουρμούρισε ὁ Λῶρενς μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη πικρία.

Ἔμεινε βουβὸς γιὰ λίγο. Ὕστερα γύρισε στὴ Μάμπελ.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ παλλαθῶ! τῆς εἶπε. Πίστευα πὼς εἶχες παντρευτῆ τὸν Κόρυ. Καὶ παντρεύτηκα κι' ἐγώ, ἀπ' πείσμα! Ἡ γυναῖκα μου εἶν' ἐκείνη ποὺ κάθεται στὸ ἑλκηθρο.

Ἡ Μάμπελ χλώμιασε κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφῆς της. Ὁ Κόρυ, χλωμὸς κι' αὐτός, ἔκανε πὼς ἔσφιγγε τὰ λουριὰ τῶν σκυλιῶν. Ὁ Λῶρενς τοὺς κύτταξε ὅλους, κι' ὕστερα πλησίασε στὸ ἑλκηθρό του.

— Ὥρα εἶναι πιὰ νὰ ξεκινήσουμε, εἶπε στὴ Μάρτζορυ. Πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα νὰ δοῦμε τὸ παιδὶ τοῦ Πέτερ.

Χτύπησε τὸ καμουτσίκι του καὶ τὸ ἑλκηθρο ξεκίνησε.

Γύρισε ὕστερα τὸ κεφάλι του, κύτταξε μὲ βουρκωμένα μάτια τὸν πιστό του φίλο καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἐ, Κόρυ, μπορεῖς νὰ κρατήσῃς ὁλόκληρη τὴν παλιὰ καλύβα. Ἐγὼ ἔχω φτιάξει μιὰ καινούργια, πάνω στὸ λόφο.

Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε μέσ' στὰ χιόνια.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

— Ἐ, Κόρυ, μπορεῖς νὰ κρατήσῃς ὁλόκληρη τὴν παλιὰ καλύβα, φώναξε ὁ Λῶρενς.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ὁ ΔΟΛΟΦΩΝΟΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἀλσκόνι ἐξηγεῖ στὸν Ντὸν πῶς εἶναι πραγματικὰ ἀπόγονος τῶν Βάγκα. Προσθέτει ὅτι ἡ ἀστυνομία τὸν ἀναζήτησε στὸ σπίτι του, ἔπειτα ἀπὸ καταγγελία τοῦ Χάρρυ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴ μυστικὴ εἴσοδο τῶν ὑπογείων. Τοῦ ὑπόσχεται πὼς θὰ τὸν ἀφίσῃ ἐλεύθερο ὅταν πληρώσῃ 500.000 δολλάρια. Ἀλλοιῶς, θὰ τὸν παραδώσῃ στὸ μισότρελλο δόκτορα Ἐνγκλεμαν, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ πειραματικὲς ἐγχειρήσεις στὸν ἐγκέφαλο ποὺ θὰ τὸν κάνουν τρελλὸ καὶ ἀνάπηρο. Ἐκεῖνος δέχεται καὶ γράφει ἕνα γράμμα στὴ γραμματέα του, δίνοντάς της ὁδηγίες γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν λύτρων. Ὁ Φελὶξ δίνει τὸ γράμμα στὴ Λορέλι, γιὰ νὰ τὸ πάῃ στὸν προορισμό του. Ἀρνεῖται δὲ καὶ πάλι, ὅταν ἐκείνη, φοβισμένη, τὸν πιέζει νὰ δραπετεύσουνε. Ἡ Μάριαν κι' ὁ Χάρρυ συμφωνοῦν νὰ καλέσουν ἀπ' τὴ Βενετία τὸ Γκιουζέππε, τὸν ἀφοσιωμένο γονδολιέρη τοῦ Ντόν, μαζὶ μὲ μερικοὺς συντρόφους του, γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Μίκλεμ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φτάνει ἡ Λορέλι, φέρνοντας τὸ γράμμα τοῦ Ντόν. Τὴν παρακολουθεῖ ὅμως κρυφὰ ἕνας ἄνθρωπος τῆς συμμορίας, ὁ Γουίλλυ, ποὺ τοῦ ἀνέθεσε ὁ Φελὶξ νὰ τὴν πρωτοστέψῃ σὲ περίπτωσι κινδύνου.

7ον

Καὶ σημάδεψε μὲ τὸ ὅπλο της τὸ Χάρρυ ἀνάμεσα στὰ μάτια. Ἐκεῖνος ὑπάκουσε. Ἡ Λορέλι προχώρησε μέσ' στὸ δωμάτιο. Ἔκρινε πὼς μονάχα ὁ Χάρρυ μποροῦσε νἀναι ἐπικίνδυνος. Ἀδιαφόρησε γιὰ τὴ Μάριαν. Κι' ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸν Τσέρρυ, ποὺ εἶχε καθήσει στὴν ἄκρη τῆς καρέκλας του, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, σχημάτισε τὴ γνώμη πὼς ἦταν κι' αὐτὸς ἀσήμαντος.

Ἀκούμπησε τὴ ράχη της στὸν τοῖχο, μένοντας σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τοὺς τρεῖς.

— Ὁ Μίκλεμ εἶναι καλά, εἶπε γρήγορα. Δὲ βρίσκεται πιὰ στὴ Σιέννα. Εἶν' ἀνώφελο λοιπὸν νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸν βρῆτε... Ἔχει ἑτοιμάσει ἕνα γράμμα γιὰ τὴν τράπεζά του στὴ Νέα Ὑόρκη. Πρέπει νὰ τὸ πάτε ἀμέσως, δεσποινίς. Ἂν παραξενευτοῦνε ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ ἕνα πολὺ μεγάλο ποσόν, πέστε τους πὼς ὁ Μίκλεμ σκοπεύει ν' ἀγοράσῃ μιὰ βίλλα στὴν Ἰταλία.

Δίχως ν' ἀφήσῃ ἀπ' τὰ μάτια της τὸ Χάρρυ, ἄνοιξε τὴν τσάντα της. Ἔβγαλε τὸ γράμμα καὶ τὸ πέταξε μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Μάριαν.

— Δὲ κολλάει τὸ ψέμμα σας! πρόφερε ψυχρὰ ὁ Χάρρυ. Ξέρω καλὰ πὼς ὁ κ. Μίκλεμ βρίσκεται στὸ σπίτι ἀπ' ὅπου ἤρθατε. Ἂν τοῦ κάνουν τὸ παραμικρὸ κακὸ οἱ συνένοχοί σας, θὰ τὸ πληρώσετε ὅλοι σας ἀκριβά!

Ὁ Γουίλλυ, ποὺ εἶχε μπῆ στὸ μεταξὺ ἀθόρυβα στὸ χῶλλ, ἔκανε μιὰ γκριμάτσα, ποὺ ἦταν τὸ χαμόγελό του. Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο κι' ἄφησε νὰ κρέμεται τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι.

Ἡ Μάριαν πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ γράμμα, τ' ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε. Ἀναγνώρισε τὸ σταθερὸ γράψιμο τοῦ Ντόν. Τὸ γράμμα αὐτὸ περιεῖχε ὁδηγίες γιὰ τὴ μεταφορὰ ἑνὸς ποσοῦ 500 χιλιάδων δολλαρίων στὴν Τράπεζα τῆς Ρώμης. Ἀντίθετα μ' ὅ,τι εἶχε ἐλπίσει ἡ Μάριαν, δὲν ὑπῆρχε οὔτε λέξι γι' αὐτήν.

— Κι' ὅταν ἔρθουν αὐτὰ τὰ λεφτὰ στὴν Ἰταλία, τί πρόκειται νὰ γίνῃ; ρώτησε μὲ ἤσυχη φωνή.

— Ὁ Μίκλεμ θὰ ὑπογράψῃ ἕνα τσέκ. Θὰ πάτε νὰ τὸ ἐξαργυρώσετε. Θὰ μᾶς δώσετε τὰ λεφτὰ καὶ θὰ τὸν ἀφήσουμε ἐλεύθερο.

— Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται πὼς θὰ τὸν ἀφίσετε;

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά, ἀπάντησε. Σᾶς εἶπα ὅ,τι μοῦ ἀναθέσανε νὰ σᾶς πῶ. Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ Μάριαν κύτταξε τὸ Χάρρυ κι' ἀνασήκωσε κι' αὐτὴ τοὺς ὤμους της. Ἡ μεταφορὰ ἑνὸς τέτοιου ποσοῦ ἀπὸ μιὰ σὲ ἄλλη τρόπεζα, θ' ἀπαιτοῦσε μερικὲς μέρες. Θἄχαν τὸν καιρὸ νὰ σκεφτοῦνε τί θἄπρεπε νὰ κάνουν ὕστερα.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἡ Μάριαν. Θὰ ἐκτελέσω τὶς ὁδηγίες τοῦ κ. Μίκλεμ.

— Ἂν εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία, θὰ τὸ πληρώσῃ ὁ Μίκλεμ! τόνισε ἡ Λορέλι. Οὔτε σεῖς οὔτε ἡ ἀστυνομία θὰ τὸν ξαναβρῇ ποτέ. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ κι' ἂν προσπαθήσετε νὰ μᾶς σκαρώσετε κανένα παιχνίδι!

«Περίφημα! σκέφτηκε ὁ Γουίλλυ. Κι' ἐγὼ ἀκόμα δὲ θὰ τὰ κατάφερνα καλύτερα».

Ἀποτραβιότανε κι' ὅλας πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴ τὸν βρῇ μπροστά της ἡ Λορέλι ὅταν θἄφευγε. Ξαφνικὰ ὅμως σταμάτησε, ἀκούγοντάς την νὰ λέῃ στὴ Μάριαν:

— Αὐτὰ μοῦ ἀναθέσανε νὰ σᾶς πῶ. Μὰ εἶναι ψέμματα! Δὲν πρόκειται ν' ἀφίσουν ἐλεύθερο τὸ Μίκλεμ. Ἔχει 2 ἑκατομμύρια λίρες. Σκοπεύουνε νὰ τοῦ τὰ πάρουν ὅλα, κι' ὕστερα νὰ τὸν σκοτώσουνε.

Ἡ Μάριαν χλώμιασε. Ὁ Χάρρυ ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἡ Μάριαν τὸν ἐμπόδισε, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

— Γιατί μᾶς τὸ λέτε; ρώτησε τὴ Λορέλι.

— Γιατὶ θέλω νὰ διακόψω τὶς σχέσεις μου μὲ τὴν ὀργάνωσι, ἐξήγησε ἐκείνη. Δὲ μπορῶ ὅμως νὰ φύγω χωρὶς λεφτά. Θὰ σᾶς προτείνω λοιπὸν μιὰ συμφωνία. Ξέρω ποῦ βρίσκεται ὁ Μίκλεμ. Μπορῶ νὰ τὸν φυγαδέψω. Θὰ μοῦ δώσετε γι' αὐτὸ τὰ μισὰ μονάχα ἀπ' ὅσα σᾶς ζητάει ἡ ὀργάνωσι: 250 χιλιάδες δολλάρια.

»Σκεφτῆτε τὴν πρότασί μου! Σᾶς συμφέρει... Ἂν διαπραγματευτῆτε μὲ τοὺς ἄλλους, θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ πληρώνετε, ὥσπου δὲ θὰ σᾶς μείνῃ πιὰ τίποτε. Ἂν συμφωνήσετε μαζί μου, θὰ ξαναδῆτε ἀμέσως τὸ Μίκλεμ.

— Ἔτσι προδίνετε, λοιπὸν τοὺς συντρόφους σας; φώναξε μὲ μανία ὁ Χάρρυ.

Στράφηκε στὴ Μάριαν καὶ πρόσθεσε:

— Μὴν τῆς δίνετε ἐμπιστοσύνη, μίς!

— Δὲν εἴσαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μ' ἐμπιστευτῆτε, εἶπε ἡ Λορέλι. Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ σᾶς ἐμπιστευτῶ. Δὲ σᾶς ζητάω λοιπὸν νὰ μοῦ δώσετε τὰ λεφτὰ πρὶν ἐλευθερωθῇ ὁ Μίκλεμ. Πόσος καιρὸς χρειαζεται γιὰ νὰ φτάσουν τὰ λεφτὰ στὴν Ἰταλία;

— Πέντε ἢ ἕξη μέρες, ἀπάντησε ἡ Μάριαν.

— Ἂν σᾶς δείξω μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἐλευθερώσετε, μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας πὼς θὰ καταβέσετε τὶς 250 χιλιάδες δολλάρια στὴν Τράπεζα ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξω, καὶ πὼς δὲ θὰ πῆτε τίποτε στὴν ἀστυνομία;

— Ἂν εἶναι καλὰ ὁ κ. Μίκλεμ καὶ κατορθώσουμε νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε, θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ σᾶς δώσῃ τὰ λ-φτά, πρόσθεσε ἡ Μάριαν. Αὐτὸ μονάχα μπορῶ νὰ κάνω. Μοῦ εἶν' ἀδύνατο νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ λεφτὰ ποὺ δὲ μοῦ ἀνήκουνε...

— Δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί θὰ μὲ κάνανε, ἂν ἀνακάλυπταν αὐτὴ τὴν προδοσία μου! εἶπε ἡ Λορέλι μὲ βραχνὴ φωνή. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι χειροῦργος καὶ ἀλκοολικός. Περνάει τὸν καιρὸ του κάνοντας πειράματα σὲ ζῶα καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ τοῦ πέσουνε στὰ χέρια.

»Εἶδα τὰ ἀποτελέσματα μερικῶν ἀπ' αὐτὰ τὰ πειράματα... Ἂν ἀνακαλύπταν πὼς τοὺς προδίνω, θὰ γινόμουν κι' ἐγὼ πειραματόζωο! Ἐμπιστεύομαι στὰ χέρια σας κάτι περισσότερο ἀπ' τὴ ζωή μου... Πρέπει νἀχω τὴν ὑποσχεσί σας. Δὲ θὰ σᾶς βοηθήσω, ἂν δὲ μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας!

Ἡ Μάριαν δίστασε λίγο, κι' ὕστερα, ἀπάντησε:

— Σύμφωνοι. Θὰ πάρετε τὰ χρήματα.

— Καὶ δὲ θὰ πῆτε τίποτε στὴν ἀστυνομία;

— Ὄχι.

Ἡ Λορέλι γαμέλωσε τὸ ὅπλο της, τὸ φύλαξε στὴν τσέπη της καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸν τοῖχο. Οἱ τρεῖς ἄλλοι σηκώθηκαν.

— Τὸν ἔχουν κρυμένον ἐκεῖ

Μικρὲς Ἱστορίες

Ἦταν καὶ δύσκολος...

Μεγάλη ἀτυχία δέρνει τὸν νεαρὸ Ἀνεργίδη. Ἀφοῦ χτύπησε τοῦ κάκου ὁ φουκαρᾶς τόσες πόρτες γιὰ νὰ βρῇ μιὰ δουλίτσα στὴν Ἀθήνα, ἀναγκάστηκε νὰ «πάρῃ τῶν ὁμματιῶν» του γιὰ τὴν ἐπαρχία.

«Ἐκεῖ κάτι θὰ βρεθῇ καὶ γιὰ μένα» σκέφτηκε.

Καὶ ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὴν ὕπαιθρο.

Ἔτσι, μόλις ἔφτασε σ' ἕνα μεγάλο χτῆμα, ἔξω ἀπὸ ἕνα χωριό, ἔτρεξε καὶ βρῆκε τὸν ἰδιοκτήτη του.

— Μήπως ἔχετε γιὰ μένα καμμιὰ δουλειά; τὸν ρώτησε ὁ Ἀνεργίδης μὲ ἀγωνία.

Ὁ γερο - χτηματίας, ἀφοῦ τὸν κύτταξε πολλὴ ὥρα ἐξεταστικὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τοῦ εἶπε στὸ τέλος:

— Ναί, παιδί μου... Σήμερα ἔχουμε νὰ κόψουμε ἕνα δεμάτι ξύλα... Σοῦ δίνω ἕνα πενηντάρι. Θὰ σὲ βοηθήσῃ κι' ἡ κόρη μου...

Μὰ ὁ Ἀνεργίδης, παρ' ὅλη τὴ δυστυχία του φάνηκε ἐπιφυλακτικός.

— Χμ... Γιὰ νὰ δῶ! ἀπάντησε στόν... ἐργοδότη του.

— Τί νὰ δῇς; Τὰ ξύλα;... ἀπόρησε ἐκεῖνος.

Κι' ὁ Ἀνεργίδης, ἀφελέστατα:

— Ὄχι δά... Τὴν κόρη σας ἤθελα νὰ δῶ!...

κάτω, στὸ σπίτι; ρώτησε ὁ Χάρρυ.

— Ναί, Σὲ βάθος δέκα μέτρων.. Κάτω ἀπ' τὸ σπίτι ὑπάρχει μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὑπόγεια. Ξέρω ποῦ τὸν ἔχουν κλεισμένο καὶ πῶς θὰ μπορέσετε νὰ φτάσετε ὡς αὐτόν. Θάναι ὅμως δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο...

— Δηλαδή; ρώτησε ξερὰ ὁ Χάρρυ.

— Καθένας ἀπ' τοὺς ὑπογείους διαδρόμους μπορεῖ νὰ πλημμυρίση μὲ νερό, μὲ τὴν πίεση ἑνὸς κουμπιοῦ. Ὑπάρχουν ἐγκατεστημένα παντοῦ κουδούνια κινδύνου. Ὅλοι οἱ διάδρομοι ἔχουν στὶς δυὸ ἄκρες τους θωρακισμένες πόρτες, ποὺ ἀνοιγοκλείνουνε μὲ ἠλεκτρικὸ μηχανισμό. Ὑπάρχουν δὲ συνεχῶς φύλακες καὶ σκυλιὰ στὸ πάρκο.

— Τότε λοιπὸν πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ κεῖ;

— Πρέπει νὰ μελετήσω ἕνα σχέδιο, ἀπάντησε ἡ Λορέλι. Μὰ ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ πρῶτα πὼς θὰ μοῦ δίνατε τὰ λεφτά.

»Ἔχουμε τὸ λιγώτερο τρεῖς μέρες μπροστά μας... Θὰ σᾶς δώσω ἕνα σχεδιόγραμμα, γιὰ νὰ ξέρετε ποῦ βρίσκονται τὰ κουδούνια κινδύνου καὶ ποῦ περιπολοῦνε οἱ φύλακες. Θὰ σᾶς κατατοπίσω λεπτομερῶς γιὰ ὅλα ...Μὰ θὰ χρειαστῆ λίγος καιρὸς γι' αὐτό.. Θὰ ξαναέρθω ἐδῶ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, καὶ θἄχω τότε ἕτοιμο τὸ σχέδιό μου.

'Απ' ἔξω, ὁ Γουΐλλυ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρυφακούῃ. Τὸ βλογιοκομένο πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι μίσους καὶ φόβου...

'Η Λορέλι θἄβγαινε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

«Δὲν πρέπει νὰ μὲ δῇ!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Γουΐλλυ.

Γλύστρησε ἀθόρυβα ὡς τὴν πόρτα καὶ βγῆκε στὴ βεράντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

'Ο Ντὸν κύτταξε μελαγχολικὰ τὰ πέντε τσιγάρα ποὺ περιεῖχε ἡ ταμπακέρα του. Κι' ἀποφάσισε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ καὶ νὰ τὰ φυλάξῃ γιὰ καμμιὰ πιὸ ἐπείγουσα περίπτωσι.

"Ηταν καθισμένος χάμω, πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἄχυρα, κι' ἀκουμποῦσε τὴ ράχη του στὸν τοῖχο τοῦ ὑπογείου κελλιοῦ. 'Ο ἀστράγαλος τοῦ ἑνὸς ποδιοῦ του ἦταν φυλακισμένος σ' ἕνα ἀτσαλένιο βραχιόλι.

'Αναρωτιόταν ἂν θἄταν δυνατό, τὴν ἐρχομένη φορὰ ποὺ θὰ τοῦ φέρνανε φαγητό, νὰ σπάσῃ ἕνα δόντι τοῦ πιρουνιοῦ καὶ νὰ τὸ μετοχειριστῇ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν κλειδαριὰ τοῦ βραχιολιοῦ...

Ξαφνικά, διέκρινε ἕνα φῶς ποὺ προχωροῦσε μέσα στὸ ὑπόγειο. Σάστισε, ὅταν εἶδε τὴ Λορέλι, νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ νὰ μπαίνῃ στὸ φωτεινὸ κῶνο, ὅπου βρισκόταν κι' αὐτός. Φαινότανε νευρική. "Ηταν κατάχλωμη. Τὰ μάτια της πρόδιναν τὸ φόβο της. Πλησίασε καὶ γονάτισε δίπλα του.

— Μίλησα μὲ τὴ γραμματέα σας, τοῦ φιθύρισε. Τῆς εἶπα πὼς θὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ δῶ. Θέλω γι' ἀντάλλαγμα 250 χιλιάδες δολλάρια. 'Η γραμματέας σας μοῦ ὑποσχέθηκε αὐτὸ τὸ ποσόν. Ἐφόσον ὅμως θὰ πληρώσετε σεῖς, θέλω καὶ τὴ δική σας ὑπόσχεσι.

'Ο Ντὸν διάβασε τὸ φόβο στὰ μάτια της καὶ κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν εἰλικρινής. 'Ωστόσο τὴ ρώτησε:

— Πῶς αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ μεταβολή σας;

— Βαρέθηκα πιά. Θέλω νὰ φύγω. Μοῦ χρειάζονται ὅμως λεφτὰ γι' αὐτό...

»Ξέρω καλὰ πὼς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀφίσουν ποτέ. Θέλουν νὰ σᾶς πάρουν ὅλα τὰ λεφτά σας κι' ὕστερα νὰ σᾶς δολοφονήσουνε. Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ γλυτώσετε... Πρέπει ὅμως νὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας πὼς θὰ μοῦ πληρώσετε 250 χιλιάδες δολλάρια ὅταν θἄσαστε ἐλεύθερος.

— Μοῦ φαίνεται λογικὴ αὐτὴ ἡ ἀπαίτησί σας, εἶπε ὁ Ντόν. 'Εφόσον μάλιστα δὲν πρόκειται νὰ σᾶς δώσω τὰ λεφτά, παρὰ ὅταν θἄμαι ἐλεύθερος... Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου λοιπόν. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— 'Αλήθεια;

— 'Αφοῦ σᾶς τὸ ὑπόσχομαι! Μὰ πῶς θὰ μὲ βγάλετε ἀπὸ δῶ μέσα;

— Καταστρώνω τώρα ἕνα σχέδιο. "Ολες οἱ πόρτες ἐδῶ λειτουργοῦνε μ' ἠλεκτρισμό. Οἱ διάδρομοι μπορεῖ νὰ πλημμυρίσουν μὲ νερό. 'Ο θάλαμος ὅπου βρίσκονται τὰ διάφορα κουμπιά, φρουρεῖται νύχτα καὶ μέρα. Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ, πρὶν ἐξουδετερώσετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν φυλάει.

»Θἄναι πιὸ εὔκολο νὰ δραπετεύσετε τὴ νύχτα. "Ολοι θὰ κοιμοῦνται τότε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Κάρλος ποὺ ἀγρυπνεῖ ὅλη τὴ νύχτα στὸ θάλαμο ἐλέγχου.

'Ο Ντὸν ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Θέλετε νὰ πῆτε... πὼς θὰ χρειαστῆ νὰ ἐξουδετερώσω τὸν Κάρλος;

'Η Λορέλι κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ προμηθέψετε ἕνα ὅπλο; ρώτησε ὁ Ντόν.

— Πιστεύω. Θὰ προσπαθήσω...

— Εἶν' ἀπαραίτητο. "Αν δὲν εἶμαι ὁπλισμένος, πῶς νὰ τὰ βάλω μὲ τὸν Κάρλος;... Κι' αὐτὸ ἐδῶ;

Ψαχούλεψε τὸ ἀτσαλένιο βραχιόλι ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸν ἀστράγαλο.

— Μπορῶ ἴσως νὰ σᾶς φέρω μιὰ λίμα, εἶπε ἡ Λορέλι.

— Θὰ προτιμοῦσα μιὰ φουρκέτα, ἀπάντησε ὁ Ντὸν χαμογελῶντας.

"Εβγαλε ἀπ' τὰ κοκκινόξανθα μαλλιά της μιὰ φουρκέτα καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. "Επειτα σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Θὰ ξαναγυρίσω... Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς βρῶ ἕνα πιστόλι. Μὰ δὲ θάναι εὔκολο... Τὸ πολὺ-πολύ, θὰ σᾶς δώσω τὸ δικό μου.

Τὸν ξανακύτταξε ἐπίμονα καὶ πρόσθεσε:

— Βασίζομαι σὲ σᾶς, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὰ λεφτά, ὅταν θἄσας ἔχω βγάλει ἀπὸ δῶ.

— Δὲ βγῆκα ἀκόμα, παρατήρησε ὁ Ντόν. "Αν ὅμως τὸ κατορθώσω, θὰ πάρετε τὰ λεφτὰ ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα... Πρέπει νὰ ξέρετε ὡστόσο πὼς ἡ ἀστυνομία ψάχνει νὰ σᾶς βρῇ. Γι' αὐτὸ τὸ πράγμα δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτε!

— Αὐτὸ δὲ μ' ἀνησυχεῖ καθόλου.

— Ποῦ εἶναι ὁ θάλαμος ἐλέγχου;

—'Αντίκρυ στὸ ἐργαστήριο τοῦ "Ενγκλεμαν. Τὸ ξέρετε;

— Ναί. Προσπαθῆστε νὰ μοῦ φέρετε τὸ πιστόλι. Δὲ θάναι καθόλου εὔκολο νὰ ξεμπλέξω μὲ τὸν Κάρλος.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ.

'Η Λορέλι ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ της χάθηκε στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου διαδρόμου.

'Ο Ντὸν ἔκρινε πὼς ἄξιζε τὸν κόπο τώρα νὰ καπνίσῃ ἕνα τσιγάρο. Πραγματικά, τ' ἄναψε καὶ ρούφηξε τὸν καπνό.

Τὸ μέλλον τοῦ φαινότανε πιὸ καθησυχαστικό. Δὲν ἔχασε τὸν καιρό του ν' ἀναρωτιέται πῶς καὶ γιατί ἡ Λορέλι εἶχε ἐπιθυμήσει ἔτσι ξαφνικὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ συμμορία. Θὰ μποροῦσε νὰ τὰ σκεφτῇ ἀργότερα, ὅλ' αὐτά...

"Αρχισε ἀμέσως τὴ δουλειά, μὲ τὴ φουρκέτα που τοῦ εἶχε δώσει ἡ Λορέλι. Χρειάστηκαν ὑπομονετικὲς προσπάθειες μισῆς ὥρας, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν κλειδαριὰ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πόδι του ἀπ' τὸ ἀτσαλένιο βραχιόλι. 'Η κλειδαριὰ ἔκλεινε αὐτόματα, κι' ἔτσι θὰ μποροῦσε στὴν ἀνάγκη νὰ ξανακλειδώσῃ τὸ βραχιόλι γύρω ἀπ' τὸν ἀστράγαλό του μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο.

"Ηταν ἕτοιμος νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ λίγο καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεών του, ὅταν εἶδε πάλι ἕνα φῶς ποὺ πλησίαζε ἀπ' τὸ βάθος τοῦ τοῦνελ. Ξαναπέρασε ἀμέσως τὸ βραχιόλι στὸ πόδι του κι' ἔκρυψε τὴ φουρκέτα κάτω ἀπ' τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ του.

'Ο δόκτωρ "Ενγκλεμαν ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ σκοτάδι. Τρέκλιζε ἐλαφρὰ καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο σὰν πανί. Χοντρὲς στάλες ἱδρώτα γυάλιζαν στὸ μέτωπό του.

— Καλῶς ἤρθατε, τοῦ εἶπε ὁ Ντόν. Τί μὲ θέλετε;

'Ο "Ενγκλεμαν τὸν κύτταξε. Τὰ μάτια του λάμπανε μέσ' στὶς κόγχες τους.

— Πιθανόν, κύριε Μίκλεμ, νὰ σᾶς θέσουνε στὴ διάθεσί μου γιὰ ἕνα πείραμα, εἶπε μὲ φωνὴ λίγο μπερδεμένη ἀπ' τὸ πιοτό. Βέβαια, δὲν κανονίστηκε ἀκόμα τὸ πρᾶγμα... 'Ωστόσο, θὰ μ' ἐξυπηρετούσατε ἂν δεχόσαστε νὰ σᾶς ὑποβάλω ἀπὸ ἀπόψε σὲ ὡρισμένες προκαταρτικὲς ἐξετάσεις. Θἄθελα νὰ πάρω ἕνα δεῖγμα τοῦ αἵματός σας, νὰ μετρήσω τὸ σφυγμό σας καὶ νὰ ἐξετάσω τὰ μάτια σας.

— Λυπᾶμαι ποὺ θὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι, ἀλλ' ἀρνοῦμαι κατηγορηματικά, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ντόν. Ποτιμῶ δὲ νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι, ἂν μὲ πλησιάσετε, θὰ εὐχαριστηθῶ ἀφάνταστα νὰ σᾶς στρίψω τὸ λαρύγγι!

'Ο "Ενγκλεμαν πῆρε μιὰ ἔκφρασι τραχεία. Τραβήχτηκε ὅμως πίσω.

— Δὲ θἄθελα νὰ χάσω καιρό... ἐπεμεινε. "Αν ὡστόσο ἀρνηθῆτε νὰ μὲ βοηθήσετε, θὰ περιμένω νὰ μοῦ δώσουν τὴν ἄδεια νὰ σᾶς ἐξαναγκάσω.

— Θὰ περιμένετε πολύ... Σκοπεύω νὰ πληρώσω τὰ λύτρα ποὺ μοῦ ζητήσανε.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Εἶπα στὸν κύριο 'Αλσκόνι ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη μου, προσπαθεῖτε μονάχα νὰ κερδίσετε καιρό. Ξέρω τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τύπου σας! Δὲν εἴσαστε ἀπὸ κείνους ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσῃ κανεὶς νὰ κάνουν κάτι παρὰ τὴ θέλησί τους.

— Ἐ λοιπόν, θὰ κάνετε καλύτερα νὰ πάτε νὰ πῆτε στὸν 'Αλσκόνι ὅτι γελαστήκατε, ἀπάντησε ὁ Ντόν. Δὲν τόχω καθόλου σκοπὸ νὰ σᾶς χρησιμέψω γιὰ πειραμοπρόζωο!

— Μὰ σᾶς ἐξήγησε ὁ κύριος 'Αλσκόνι τὸ πείραμα ποὺ πρόκειται νὰ κάνω; Καταλαβαίνετε τὴ σημασία του;

— Ναί, βέβαια. Πρόσθεσε δὲ πὼς θἄσαστε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τύφλα στὸ μεθύσι ὅταν θὰ ἐπιχειρούσατε τὴν ἐγχείρησι, κι' ὅτι θ' ἀποτυχάνατε ἀσφαλῶς.

'Ο "Ενγκλεμαν κύτταξε τὸ Ντόν, μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φωτιές.

— Θἄναι μεγάλη εὐχαρίστησι γιὰ μένα, κύριε Μίκλεμ, νὰ σᾶς ἔχω στὸ χειρουργικὸ τραπέζι μου! εἶπε. 'Ελπίζω δὲ πὼς δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ περιμένω πάρα πολύ.

Γύρισε ὕστερα κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀκουμπῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι στὸν τοῖχο τοῦ ὑπογείου γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του.

'Ο Ντὸν τὸν κύτταξε ποὺ ἔφευγε. Πρόσεξε πὼς ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ καὶ τὸ στόμα του ἦταν κατάστεγνο.

★

'Ο Γουΐλλυ καθότανε κάτω ἀπόνα δέντρο, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν εἴσοδο τῆς Βίλλας Τριόνι. "Ηταν τόσο ἐκνευρισμένος καὶ ταραγμένος, ὥστε ὁ ἱδρώτας ἔσταζε ἀπ' τὸ πρόσωπό του σὰν νἄχε στύψει κάποιος πάνω στὸ μέτωπό του ἕνα μουσκεμένο σφουγγάρι.

Καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε ν' ἀντιδράσῃ ἀμέσως στὴν προδοσία τῆς Λορέλι. Εἶχε σκεφτῇ στὴν ἀρχὴ νὰ τρέξῃ νὰ ἐπαναλάβῃ στὸ Φ-λὶς ὅσα εἶχε ἀκούσει. Μὰ ὁ Φ-λὶς τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ ἐπιβλέπῃ τὴ βίλλα συνεχῶς. Ὥσπου νὰ τὸν ἀντικατασταθῇ ὁ Τζάκοπο. "Ηθελε δὲ πρῶτα νὰ ἐκτελοῦνται πιστὰ οἱ διαταγές του.

Βρισκόταν λοιπὸν σ' ἀμηχανία ὁ Γουΐλλυ. "Αν ἄφηνε τὴ θέσι του, κινδύνευε νὰ βρῇ τὸ μπελὰ του... Θέλοντας καὶ μή, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ περιμένῃ νὰ φτάσῃ ὁ Τζάκοπο, πρὶν πάῃ νὰ δώσῃ ἀναφορὰ στὸ Φελίξ.

Σκέφτηκε ὕστερα τὴ Λορέλι. Κρῖμα γι' αὐτήν! Θὰ κατέληγε ἀσφαλῶς στὰ χέρια τοῦ "Ενγκλεμαν...

Στὴ σκέψι αὐτή, ὁ Γουΐλλυ ἔκαμε ἕνα μορφασμό... Μά, στὸ κάτω κάτω, ἦταν δουλειὰ δική της! Αὐτὴ τὸ εἶχε θελήσει...

'Ενῶ ὁ Γουΐλλυ βασανιζόταν ἀπ' αὐτὸ τὸ δίλημμα, ὁ Φελὶξ ἔδινε ἀναφορὰ στὸν 'Αλσκόνι. 'Εκεῖνος καθότανε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στὸ στυπόχαρτο. Εἶχε κοντά του ἕνα μικρὸ φιλτισένιο ἠλεκτρικὸ κουμπί, κρυμένο μέσα στὸ γραφεῖο. 'Αρκοῦσε νὰ τὸ πατήσῃ ἐλαφρά, γιὰ νὰ πυροβολήσῃ μ' ἕνα ρεβόλβερ ἐγκατεστημένο κάτω ἀπ' τὸ γραφεῖο. Τὸ ὅπλο αὐτὸ ἦταν τώρα γυρισμένο πρὸς τὸ Φελίξ.

— Τὸ γράμμα τοῦ Μίκλεμ ἔφτασε στὸν προορισμό του, ἔλεγε ὁ Φελίξ. "Ολα πῆγαν καλά. 'Η γραμματεύς του θὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴ Νέα Υόρκη. Ὑπολογίζει δὲ ὅτι σὲ πέντε μέρες τὰ λεφτὰ ξάνουν φτάσει στὴν Τράπεζα τῆς Ρώμης.

'Ο 'Αλσκόνι χάϊδευε ἀφηρημένα τὸ μικρὸ φιλντισένιο κουμπί. "Ενοιωθε ἀπερίγραπτη εὐχαρίστησι μὲ τὸ νὰ ξέρῃ πὼς ἀρκοῦσε νὰ τὸ πιέσῃ λίγο, γιὰ νὰ στείλῃ μιὰ σφοῖρα στὴν κοιλιὰ τοῦ Φελίξ.

— Φαίνονται διατεθειμένοι νὰ δεχθοῦνε τοὺς ὅρους μας; ρώτησε.

— Προθυμώτατοι μάλιστα...

— Τοὺς ἔδωσε τὸ γράμμα ἡ Λορέλι;

— Ναί.

— "Ηταν μονάχη της.

— Νόμιζε πὼς ἦταν μόνη, ἀπάντησε ὁ Φελίξ. Μὰ ἐγὼ εἶχα φροντίσει νὰ βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴ βίλλα ὁ Γουΐλλυ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο

— Τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουνε, πῶς, ἂν εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία, θὰ ἐκδικηθοῦμε σκοτώνοντας τὸ Μίκλεμ;

— 'Ακολούθησε τὶς ὁδηγίες μου, καὶ τάβγαλε πέρα πολὺ καλά.

'Ο 'Αλσκόνι κύτταζε τὰ νύχια του.

— Ὡραῖα... πρόφερε. Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Γουΐλλυ;

— Βρίσκεται ἀκόμη στὴ βίλλα. Τοῦ εἶπα νὰ περιμένῃ ἐκεῖ ὥσπου νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὁ Τζάκοπο.

'Ο 'Αλσκόνι ἔξυσε τὸ πηγούνι του, κύτταξε τὸ Φελὶξ καὶ εἶπε:

— "Ωστε λοιπὸν γιὰ τὴν ὥρα ἔχεις μόνο τὴν ἀναφορὰ τῆς Λορέλι, γνωὶς τὴν ἐπιβεβαίωσι τοῦ Γουΐλλυ;

— Ποιὰ ἐπιβεβαίωσι; διαμαρτυρήθηκε ὁ Φελίξ. Δὲν καταλαβαίνω... Δὲ μίλησα ἀκόμα μὲ τὸ Γουΐλλυ, μὰ σίγουρα δὲ θἄχη νὰ μοῦ πῇ τίποτε τὸ ἀξιόλογο. Μήπως ἐννοεῖτε ὅτι δὲ μποροῦμε πιὰ νἄχουμε ἐμπιστοσύνη στὴ Λορέλι;

'Ο 'Αλσκόνι ἀνασήκωσε τὰ φρύδια του κι' ἀπάντησε:

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα! 'Ωστόσο, εἶναι προτιμότερο νὰ ἐξελέγξουμε τὴν ἀναφορά της.. Ποιὸς μᾶς λέει πὼς δὲν ἔχασε τὸ ἠθικό της τὴν τελευταία στιγμή;... Μπορεῖ κάλλιστα νὰ μὴν πῆγε καθόλου στὴ βίλλα Τριόνι. 'Εγὼ πιστεύω ὅτι πῆγε, μὰ εἶναι προτιμότερο πάντως, τόσο γιὰ μένα ὅσο καὶ γιὰ κείνη, ν' ἀκούσουμε κι' ἀπ' τὸ Γουΐλλυ τί ἀκριβῶς συνέβη.

—'Ο Γουΐλλυ φύλαγε ἀπ' ἔξω, παρατήρησε ὁ Φελίξ. Δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί κάνανε καὶ τὶ εἶπαν μέσα.

Μὰ ὁ 'Αλσκόνι εἶχε σηκώσει κι' ὅλας τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

—'Εσύ, Κάρλος; εἶπε. Στεῖλε τὸν Τζάκοπο στὴ βίλλα Τριόνι, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ Γουΐλλυ. Καὶ πὲς στὸ Γουΐλλυ, μόλις φτάσῃ ἐδῶ, ναρθῇ ἀμέσως νὰ μὲ δῇ.

"Αφησε ὕστερα τ' ἀκουστικὸ στὴ θέσι του καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βασιζώμαστε σὲ ὑποθέσεις, Φελίξ. Εἶναι μεγάλο λάθος, αὐτό.. Πρέπει νὰ μιλήσω στὸ Γουΐλλυ, γιὰ νὰ πειστῶ.

'Ο Φελὶξ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, ἐκνευρισμένος.

—"Οπως θέλετε... ἀπάντησε.

— Σίγουρα, θὰ συμφωνῆς καὶ σὺ ὅτι ἡ Λορέλι ἐπηρεάζεται εὐκολα καὶ χάνει τὸ ἠθικό της. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ πὼς ἐξετέλεσε σωστὰ τὴν ἀποστολή της. Θἄχω σὲ λίγο νὰ τῆς ἐμπιστευτῶ μιὰ λεπτὴ δουλειά.

»'Ο Κράντορ ἔχει νὰ μᾶς στείλῃ ἕνα μεγάλο ποσὸν σὲ λίρες. Θἄθελα λοιπὸν νὰ πάῃ στὸ Λονδῖνο ἡ Λορέλι καὶ νὰ φέρῃ αὐτὰ τὰ χρήματα... Τί λές, μπορούμε πάντα νὰ τῆς ἐχουμε ἐμπιστοσύνη; Πρόκειται γιὰ ἕνα σεβαστὸ ποσόν, καὶ θὰ μοῦ κόστιζε πολὺ ἂν τὄπαιρνε κι' ἔφευγε...

— Ποτὲ δὲ θὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Βεβαίωσε ὁ Φελίξ, προσπαθῶντας ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ διαπεραστικὴ ματιὰ τοῦ 'Αλσκόνι. Μπορεῖτε ἀσφαλῶς νὰ τῆς ἔχετε ἐμπιστοσύνη.. 'Ωστόσο, δὲν πρέπει νὰ τῆς ἀναθέσετε αὐτὴ τὴ δουλειά! 'Η ἀστυνιμία τοῦ Λονδίνου ἔχει τὴν περιγραφή της. Θἄναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ ξαναπάῃ ἐκεῖ...

—'Α, ναί, τὄχα ξεχάσει! Κι' ὅμως πρέπει νὰ πάῃ κάποιος νὰ φέρῃ αὐτὰ τὰ χρήματα. Μοῦ χρειάζονται... Πιστεύεις πὼς μπορῶ νὰ ἐμπιστευτῶ τὸ Γουΐλλυ;

'Ο Φελὶξ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—"Οχι, ἀπάντησε. 'Ο Γυΐλλυ εἶναι κατάλληλος γιὰ τὶς καθημερινὲς μικροδουλειές, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευτῆτε τόσα λεφτά!

— Θὰ δῶ λοιπὸν ἂν ἔχη νὰ μοῦ προτείνη ὁ Κράντορ κανέναν ἄλλον... Καλλίτερα νὰ βροῦμε κάποιαν ἄλλη δουλειὰ γιὰ τὴ Λορέλι. "Εχω τὴν ἐντύπωσι πὼς πηγαίνει χαμένη ἐδῶ. Δὲν ἔχει τὴ θέσι ποὺ τῆς ἀξίζει.

'Ο 'Αλσκόνι σώπασε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε, κυττάζοντας τὸ Φελὶξ μέσ' στὰ μάτια:

—"Εχω σκεφτῆ πὼς θὰ μποροῦσαμε ν' ἀρχίσουμε καινούργιες ἐπιχειρήσεις στὴ Νότιο 'Αμερική... στὸ Μπουένος "Αϊρες, ἐπὶ παραδείγματι. Τί λές, θὰ τῆς ἄρεσε νὰ πάῃ ἐκεί;

Λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῇ ὁ Φελίξ. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του, πῆρε ἕνα τσιγάρο καὶ τ' ἄναψε. "Ηταν σύμπτωσι ἄραγε, ἢ μήπως εἶχε ἀκούσει ὁ 'Αλσκόνι τὴν κουβέντα τους;...

— Στὸ Μπουένος "Αϊρες; Δὲν ξέρω. Μπορῶ ὅμως νὰ τὴν ρωτήσω...

'Ο 'Αλσκόνι χαμογέλασε.

— Μὴν τῆς πῆς τίποτε ἀκόμα. Μόλις μοῦ δοθῇ καιρός, θὰ τῆς μιλήσω ὁ ἴδιος... "Εχω πολὺν κοιρὸ νὰ κουβεντιάσω μαζί της.

»Αναρωτιέμαι κάποτε ἂν εἶναι φρόνιμο νὰ μεταχειριζώμαστε γυναῖκες στὴν ὀργάνωσι. Βέβαια, εἶναι χρήσιμες, ἀλλὰ καὶ ἀσταθεῖς!

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ πῆτε αὐτὸ γιὰ τὴ Λορέλι, διαμαρτυρήθηκε ὁ Φελίξ. Θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν τῆς ἔχετε πιὰ ἐμπιστοσύνη. Δὲν ἔχετε ὡστόσο κανένα λόγο νὰ δυσπιστῆτε σ' αὐτήν... Στὸ κάτω-κάτω, εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως. 'Αξίζει περισσότερη ἐκτίμησι ἐκ μέρους σας...

'Ενῶ βγῆκα πάντα πὼς μπορούσαμε νὰ βασιστοῦμε σ' αὐτήν, ὅταν ἐποκεῖτο γιὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς διαταγῆς.

— Εἶσαι σὲ θέσι καλλίτερη ἀπὸ μένα νὰ τὴν κρίνῃς, εἶπε ὁ 'Αλσκόνι. Πιστεύω ὅμως πὼς θὰ τῆς ἔκανε καλὸ λίγη ἀλλαγή... καινούργια πρόσωπα, νέες συνήθειες.

»Θὰ σ' ἐνδιέφερε νὰ πᾶς μαζί της στὸ Μπουένος "Αϊρες κι' ν' ἀσχοληθῆς μὲ τὶς ὑποθέσεις μας ἐκεί;

—"Αν μοῦ ζητήσετε νὰ πάω, δὲ θὰ πῶ ὄχι... ἀπάντησε ὁ Φελίξ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἱδρώνῃ. Πιστεύω ὅμως πὼς μπορῶ νὰ σᾶς χρησιμέψω περισσότερο ἐδῶ. Εἶναι δυὸ χρόνια τώρα, ποὺ ἔχω ἀναλάβει τὶς πιὸ δύσκολες δουλειές σας... "Αν ρωτήσετε τὴ γνώμη μου, θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω ἐδῶ.

'Ο 'Αλσκόνι ἀνασήκωσε τὰ φρύδια του.

— Μὰ θἄχανες τὴ Λορέλι, παρατήρησε. Πίστευα πὼς ἐνδιαφερόσουν γι' αὐτήν.

— Καμμιὰ γυναῖκα δὲ μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ σκλάβο της, βε-

— Κι' ἔτσι θὰ μπορέσω ἐπὶ τέλους νὰ σοῦ κόψω τὰ μαλλιά!...

(Τοῦ Φ. Καλογήρου)

Τό ΣΕΡΦ σάς δίδει καί τά ΔΥΟ!

X-SUR 59-2234

ΟΡΣΕΤΤΟ

120 χιονάτα ιταλικά κουφετάκια λεπτής γεύσεως και άρώματος. Περίπτερα, φαρμακεία, ζαχαροπλαστεία, καταστήματα τροφίμων. Δρχ. **3.**

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Δάφνη

Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

Διατηρῆστε τὴν ὀλυμπία σας ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ **Stephens**

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P„

Τὰ καλλυντικὰ «LYDIA P» εἶναι προϊόντα μακρᾶς ἐρεύνης καὶ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, παρασκευασμένα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐβοκιμάσθηκαν καὶ συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους δερματολόγους. Δοκιμάσατε. Ὀδηγίαι ὑπάρχουν ἐντός.

Γάλα καθαρισμοῦ εἰς τρεῖς πυκνότητας No 1, διὰ ξηρόν, No 2 διὰ κανονικὸν No 3 διὰ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμα βιταμίνης Α. Διὰ κανονικὸν ἢ στεγνὸν καὶ ἀφυδατωμένον δέρμα. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τὰς ρυτίδας. Τονωτικὴ λοσιὸν. Τονώνει τὸ χαλαρὸν δέρμα. Στυπτικὴ λοσιόν. Σφίγγει καὶ ἀπαλυμαίνει τοὺς πόρους. Κρέμα χεριῶν. Σᾶς προφυλάττει ἀπὸ σκάσιμο, πρήξιμο καὶ χιονίστρες. Κρέμα ἡλίου. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεῖα. Τηλ. 612—450.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8

Ἀκαδημίας 78 Τηλ 25.226

βαίωσε ὁ Φελίξ. "Ἐχετε πραγματικὰ σκοπὸ νὰ τὴ στείλετε στὸ Μπουένος Ἄϋρες;

—"Ἴσως ὄχι. Ἦταν μιὰ ἰδέα τῆς στιγμῆς. Μὰ θἄπρεπε πρῶτα νἄμαι βέβαιος πὼς μπορεῖ νὰ κάνη αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἡ Λορέλι, καὶ πὼς εἶναι διατεθειμένη νὰ τὴν ἀναλάβη. Θὰ δοῦμε...

Ὁ Ἀλσκόνι ἔκαμε μιὰ χειρονομία, ποὺ σήμαινε πὼς μποροῦσε νὰ φύγη ὁ Φελίξ. Ἐκεῖνος ἀνακουφίστηκε ποὺ θὰ γλύτωνε ἐπιτέλους ἀπ' τὴν ἐπίμονη κι' ἐρευνητικὴ ματιά του. Εἶχαν κλονιστῆ τὰ νεῦρα του. Γύρισε στὴν κάμαρά του, ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ ντουλάπα μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ καὶ γέμισε ἕνα ποτῆρι.

"Υστερα κάθησε, μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι, κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τὴν κατάστασι.

Εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πὼς ὁ ὑπαινιγμὸς τοῦ Ἀλσκόνι γιὰ τὸ Μπουένος Ἄϋρες θἄταν ἀσφαλῶς σύμπτωσι — μιὰ σύμπτωσι ὅμως ποὺ ἀποδείκνυε μέχρι ποιοῦ σημείου ἦταν παράλογο κι' ἐξωφρενικὸ τὸ σχέδιο τῆς Λορέλι. Μιὰ πόλι τόσο πολυάνθρωπη καὶ πλούσια, σὰν τὸ Μπουένος Ἄϋρες, δὲ μποροῦσε νὰ μείνη ἀνεκμετάλλευτη ἀπὸ τὸν Ἀλσκόνι...

"Ἀλλωστε, ἂν εἶχε ἀκούσει ὁ Ἀλσκόνι τὴ Λορέλι ποὺ προσπαθοῦσε, νὰ πείση τὸ Φελίξ νὰ φύγουνε μαζί, δὲ θὰ τοὔκανε αὐτὸ τὸν ὑπαινιγμό. Θὰ χτυποῦσε ἀμέσως ἀλύπητα κι' ἀπροειδοποίητα. "Ἤξερε καλὰ τὸν τρόπο ἐνεργείας του ὁ Φελίξ.

"Ἀδειασε τὸ ποτῆρι του καὶ τ' ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι.

Βέβαια, ἡ κατάστασι ἀπαιτοῦσε προσοχή. Δὲν ἦταν ὅμως ἀνησυχαστική...

Τὸ μεγάλο «ἀτοὺ» τοῦ Φελίξ ἦταν πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κατάλληλος γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήση. Οὔτε καὶ μποροῦσε, βέβαια, νὰ λειτουργήση μονάχη της ἡ ὀργάνωσι. Εἶχε φροντίσει νὰ τὸ ὑποδείξη αὐτὸ μὲ τρόπο στὸν Ἀλσκόνι.

Δὲ θἄταν λοιπὸν τόσο κουτὸς ὁ Ἀλσκόνι, ὥστε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ φορτωθῆ ἔτσι ὅλες τὶς δύσκολες δουλειὲς ποὺ ἔκανε ὡς τότε ὁ Φελίξ.

Ὡστόσο, στὸ ἑξῆς ἔπρεπε νὰ προσέχη! Εἶπε σταν ἑαυτό του νὰ φυλάγεται ἰδίως ἀπ' τὸν Κάρλος, τὸ τυφλὸ αὐτὸ ὄργανο τοῦ Ἀλσκόνι.

Ἔχωσε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του. Τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του... "Οσο γερὸς κι' εὐκίνητος κι' ἂν ἦταν ὁ Κάρλος, μιὰ σφαῖρα ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὸν βγάλη ἀπ' τὴ μέση!

Ξανάβαλε οὐΐσκυ στὸ ποτῆρι του καὶ σκιώθηκε. Θὰ πήγαινε νὰ πῆ δυὸ λόγια στὴ Λορέλι... Θὰ φρόντιζε νὰ τὴ φοβερίση, γιὰ νὰ πάψη μιὰ καὶ καλὴ νὰ σχεδιάζη ν' ἀφίση τὴν ὀργάνωσι. Μποροῦσε νὰ τῆς κοστίσουν ἀκριβὰ κάτι τέτοια λόγια!...

Πλησίασε στὸν καθρέφτη καὶ διώρθωσε τὸν κόμπο τῆς γραβάτας του. Χαμογέλασε στὴν εἰκόνα του, ποὺ ἔβλεπε μέσ' στὸ κρύσταλλο. Τὸ οὐΐσκυ τοὔδινε ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας.

"Εξακολουθοῦσε νὰ χαμογελᾶη, καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Δὲ θἄταν ὅμως τόσο ἤσυχος, ἂν ἤξερε πὼς, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ὁ Ἀλσκόνι μιλοῦσε «πρόσωπο μὲ πρόσωπο» λεφωνικῶς μὲ τὸν Κράντορ, στὸ ξενοδοχεῖο του, καὶ τοὔλεγε:

— Θέλω νὰ πάρετε ἀμέσως τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Ρώμη. Φέρετε μαζί σας καὶ τὸ «ἐμπόρευμα». Καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ;

— Ναί.., ἀπάντησε μονάχα ὁ Κράντορ, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη στ' οὐτιά του.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ Ἀλσκόνι. Καὶ καταλάβαινε πὼς ἦταν μιὰ στιγμὴ ἀποφασιστική γι' αὐτόν.

— Νὰ βρίσκεστε ἐδῶ ἀπόψε, τὰ μεσάνυχτα, συνέχισε ὁ Ἀλσκόνι. Σκοπεύω νὰ κάνω ὡρισμένες μεταβολὲς στὴν ὀργάνωσι. Μπορεῖ νὰ σᾶς βρῶ μιὰ θέσι ἐνδιαφέρουσα.

—"Ερχομαι! ἔσπευσε νὰ πῆ ὁ Κράντορ.

Ὁ Ἀλσκόνι ἄφησε τ' ἀκουστικό. "Υστερα πῆρε στὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο τὸν Κάρλος.

— Ποιοὶ εἶναι μαζί σου; τὸν ρώτησε.

—Ὁ Μενότι, ὁ κ. Φελὶξ κι' ἡ μὶς Λορέλι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὁ Τζάκοπο πῆγε ν' ἀντικαταστήση τὸ Γουΐλλυ.

— Στεῖλε μου τὸ Μενότι, διέταξε ὁ Ἀλσκόνι. Κι' ὕστερα κόψε τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Νὰ μὴ βγῆ κανεὶς ἀπ' τὰ ὑπόγεια. Κατάλαβες; Εἰδοποίησέ με, ἂν ἐπιχειρήση κάποιος νὰ βγῆ.

— Μάλιστα, ἀφεντικό.

Ἡ ἔκπληξι ποὺ πρόδινε ἡ φωνὴ τοῦ νέγρου, ἔκαμε τὸν Ἀλσκόνι νὰ χαμογελάση ὑπουλα καὶ μοχθηρά.

★

Ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος πίσω ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ ἀκουμποῦσε τὴ ράχη του ὁ Γουΐλλυ, τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση. "Ἔχωσε ἀμέσως τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του. "Ὑστερα στράφηκε, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, ἑτοιμος νὰ πυροβολήση.

Μὰ ἡσύχασε, βλέποντας νὰ ξεπροβάλλη μέσ' ἀπ' τοὺς θάμνους ὁ Τζάκοπο.

—Ἄ νὰ χαθῆς, ἠλίθιε! μούγκρισε. Γιατί δὲ μίλησες; Παρὰ τρίχα νὰ φᾶς μιὰ σφαῖρα στὴν κοιλιά!

— Δὲ σ' εἶχα δῆ, δικαιολογήθηκε ὁ Τζάκοπο προχωρώντας. Μὰ τί ἔχεις; Γιατί εἶσαι ἔτσι ἐκνευρισμένος;

Ὁ Γουΐλλυ ξαναφύλαξε τὸ πιστόλι στὴ θήκη του, κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του, καὶ σηκώθηκε.

— Τίποτα δὲν ἔχω, ἀπάντησε. "Ηρθες νὰ πάρης τὴ θέσι μου; Μὰ πῶς τόπαθες νὰ θιαστῆς μιὰ φορά;

— Μ' ἔστειλε ὁ γέρος. Θέλει νὰ σὲ δῆ... Οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σου, καϋμένε μου! Τί γκάφα ἔκανες;

Ὁ Γουΐλλυ τὸν κύτταξε μ' ἀπορία.

— Θέλει νὰ μὲ δῆ ὁ Ἀλσκόνι; ρώτησε.

—Ἀμ' ποιὸς ἄλλος; Κάνε γρήγορα μάλιστα. Σὲ περιμένει. Εἶπε πὼς σὲ θέλει ἀμέσως.

Ὁ Γουΐλλυ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του μὲ τὸ βρώμικο μαντήλι του. Μέσα σὲ δυὸ χρόνια, δὲν εἶχε μιλήσει μὲ τὸν Ἀλσκόνι παρὰ μιὰ φορὰ μονάχα.

"Ηταν τώρα ἐκνευρισμένος καὶ φοβισμένος μαζί. Εὕρισκε περίφημη τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ κερδίση κάτι παραπάνω... Δὲ θἄταν ὑποχρεωμένος νὰ περάση πρῶτα ἀπ' τὸ Φελίξ. Θὰ μποροῦσε νὰ πουλήση τὴν πληροφορία του ἀπ' εὐθείας στὸν Ἀλσκόνι.

Μὰ συγχρόνως ἕνας ξαφνικὸς φόβος τοὐσφιγγε τὴν καρδιά. Γιατί ἤθελε νὰ τὸν δῆ ὁ γέρος; Εἶχε κανένα παράπονο μαζί του;

Ὁ Τζάκοπο — ποὺ φρόντιζε πάντα ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ἐμφάνισί του — ἔριξε μιὰ ματιὰ περιφρονήσεως κι' ἀηδίας στὸ Γουΐλλυ. Αὐτὸς ἦταν ἀξύριστος, φοροῦσε ἕνα βρώμικο πουκάμισο, καὶ τὸ μαῦρο κοστοῦμι του ἦταν γυαλισμένο ἀπ' τὴν πολυκαιρία, τσαλακωμένο καὶ γεμάτο λεκέδες.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ περιποιηθῆς λιγάκι τὸν ἑαυτό σου, πρὶν πᾶς νὰ τὸν δῆς, τοῦ σύστησε ὁ Τζάκιπο. Μοιάζεις σὰν ἀλήτης, μὲ τὰ χάλια ποὺχεις!

—Ἐσὺ νὰ κυττᾶς τὴ δουλειά σου! μούγκρισε ὁ Γουΐλλυ. Δὲν εἶπε ὁ γέρος γιατί ἤθελε νὰ μὲ δῆ;

—Ἄκου ἐκεῖ ἐρώτησι!.., Θέλει νὰ σὲ στρώση μπροστά, γιατὶ δὲν ἔκανες τίποτα ἐδῶ καὶ μήνες... Ἐκτὸς ἂν τὸν κατάφερε ὁ Ἐνγκλεμαν νὰ σὲ κάνη δῶρο σ' αὐτόν, γιὰ τὰ πειράματά του!

Ὁ Γουΐλλυ διαβολόστειλε τὸ σύντροφό του. Μὰ ἐκεῖνος πρόσθεσε, μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ μοιαζε μᾶλλον μὲ μορφασμό:

— Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν τὸν ἀφίσης νὰ σὲ περιμένη πολλὴ ὥρα. Εἶπε πὼς σὲ θέλει «ἀμέσως».

— Δὲν τὸν φοβᾶμαι καθόλου, ἀπάντησε ψέμματα ὁ Γουΐλλυ. "Εχω νὰ τοῦ πῶ κάτι, ποὺ θὰ μοῦ τὸ ἀκριβοπληρώση. Θὰ γουρλώσης τὰ μάτια σου ἀπ' τὴ ζήλεια, ὅταν θὰ δῆς τ' αὐτοκίνητο ποὺ θ' ἀγοράσω!

— Μά... εἶσαι καλὰ στὰ μυαλά σου; μουρμούρισε ὁ Τζάκοπο, σαστισμένος.

— Θὰ δῆς... ἀπάντησε ὁ Γουΐλλυ μὲ ὕφος μυστηριώδες. Ἐγὼ δὲν ἔχω γιὰ φιγούρα τὰ μάτια μου καὶ τ' αὐτιά μου. Βλέπω κι' ἀκούω... Θὰ μὲ πληρώση καλὰ ὁ γέρος, σοῦ λέω, γι' αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ πῶ.

— Ποιὸ εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Τζάκοπο.

— Θὰ σοῦ τὸ πῆ ἐκεῖνος, ἂν θέλη νὰ τὸ μάθης. Ποῦ εἶναι τ' αὐτοκίνητο;

— Λίγο πιο κατω... Μὰ τί ἔχεις νὰ τοῦ πῆς;

Δίχως νὰ δώση ἀπάντησι, ὁ Γουΐλλυ ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ὁ Γουΐλλυ δὲν ὑπάκουσε σὲ μιὰ διαταγή. Κι' αὐτὴ ἡ ἀπειθειά του στάθηκε μοιραία...

Ὁ Τζάκοπο τοῦ εἶχε πῆ πὼς ἤθελε νὰ τὸν δῆ ἀμέσως ὁ Ἀλσκόνι. "Ηθελε ὅμως νὰ κάνη καλὴ ἐντύπωσι στὸ «ἀφεντικό». Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ χωθῆ πρῶτα στὴν κάμαρά του, γιὰ νὰ πλυθῆ, νὰ ξυριστῆ καὶ νὰ βάλη τὰ καλά του ροῦχα. Δὲ μποροῦσε νὰ ὑποπτευτῆ ὁ γέρος πὼς διέθεσε δέκα λεπτὰ γιὰ νὰ γίνη παρουσιάσιμος, πρὶν ἐνφανιστῆ μπροστά του. Καὶ θὰ σχημάτιζε καλὴ ἐντύπωσι ἀπ' τὸ παρουσιαστικό του.

"Αφισε τὴ «Σιτροὲν» στὴν ἄκρη τῆς ἀλλέας καὶ ἄνοιξε δρόμο ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, ὡς τὴ πίσω πόρτα τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ τοῦ Ἀλσκόνι. Μπῆκε στὰ ὑπόγεια ἀπ' τὴ μυστικὴ εἴσοδο, μερικὰ δευτερόλεπτα πρὶν κατεβάση ὁ Κάρλος τὸ διακόπτη ποὺ τὴν ἐμπόδιζε νὰ λειτουργήση.

Δίχως νὰ φαντάζεται πὼς δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ξαναβγῆ ἀπὸ κεῖ, ὁ Γουΐλλυ ἔτρεξε στὴν κάμαρά του. Καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα του, παρουσιάστηκε ὁ Φελίξ.

— Σὲ ζητάει ὁ γέρος, τοῦ εἶπε. Τὸν εἶδες;

—Ὄχι ἀκόμα... ἀπάντησε ὁ Γουΐλλυ, λίγο στενοχωρημένος. "Ηθελα νὰ συγυριστῶ πρῶτα... Μὰ τί συμβαίνει;

— Κάνε γρήγορα. Θέλει νὰ σὲ δῆ ἀμέσως.

— Δὲ μπορῶ νὰ πάω σ' αὐτὰ τὰ χάλια... Τί μὲ θέλει;

Ὁ Φελὶξ μπῆκε μαζί του στὴ μικρὴ καὶ στενόχωρη κάμαρά του. "Εκαμε ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας, γιὰ τὴν ἄσχημη μυρωδιὰ τῆς κλεισούρας ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα.

— Πούφ, πῶς βρωμάει! εἶπε.

—Ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τίποτε... ἀπάντησε ὁ Γουΐλλυ, ἐνῶ ἔβγαζε τὸ σακκάκι του.

Κρέμασε τὴ θήκη μὲ τὸ πιστόλι του στὴ ράχη μιᾶς καρέκλας κι' ἔβγαλε τὸ πουκάμισό του. "Υστερα ἄνοιξε τὴ βρύση τοῦ ζεστοῦ νεροῦ, στὸ νιπτῆρα.

—Ἔχει τίποτα ἐναντίον μου; ξαναρώτησε.

Καὶ κύτταξε μ' ἀγωνία τὸ Φελίξ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θέλει μονάχα νὰ μάθη ἀπὸ σένα τὶ συνέβη στὴ βίλλα, ὅταν πῆγε νὰ δώση τὸ γράμμα ἡ Λορέλι.

Ὁ Γουΐλλυ ἀνασκίρτησε. Τὸ σαποῦνι ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια του. Καθὼς ἔσκυβε νὰ τὸ πιάση, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Διαβολεμένος εἶναι τελοσπάντων, αὐτὸς ὁ γέρος! Δὲν πρέπει νὰ ξεφεύγει τίποτα».

Ὁ Φελίξ, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του, εἶχε ἀντιληφτῆ ἐκεῖνο τὸ σκίρτημά του κι' εἶδε τὴν ταραχὴ ποὺ ζωγραφίστηκε στὸ βλογιοκομένο πρόσωπό του. "Ενοιωσε ἀμέσως ἕνα κρῦο στὴ ράχη του...

— Εἶδες τὴ Λορέλι; ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ πάρη ἕνα τόνο ἀδιάφορο

— Ναί, τὴν εἶδα καὶ τὴν ἄκουσα, βεβαίωσε ὁ Γουΐλλυ.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὴ λάμψι τῆς ματιᾶς του... Σκουπίστηκε κι' ἄρχισε νὰ σαπουνίζη τὰ μάγουλά του γιὰ νὰ ξυριστῆ.

— Σὲ εἶδε αὐτή; τὸν ρώτησε ὁ Φελίξ.

—"Οχι.

Ὁ Γουΐλλυ δίστασε. "Επρεπε νὰ ἐπαναλάβη στὸ Φελὶξ ὅσα εἶχε ἀκούσει;...

Δὲν ἤθελε νὰ τὸν κάνη ἐχθρό του. Ἐπρόκειτο νὰ δουλέψη μαζὶ του γιὰ πολὺ ἀκόμα ἀφοῦ θὰ ξεχνιότανε πιὰ ἡ Λορέλι. Δὲ θἄμενε δὲ καθόλου εὐχαριστημένος ὁ Φελίξ, ἂν ἀνήγγελλε τὴν εἴδησι ἀπ' εὐθείας στὸν Ἀλσκόνι, χωρὶς νὰ κάνη λόγο σ' αὐτὸν πρῶτα.

Ὁπωσδήποτε, δὲ μποροῦσε πιὰ τώρα ὁ Φελὶξ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ τὰ διηγηθῆ ὅλα στὸ γέρο. Ὁ Ἀλσκόνι τὸν εἶχε ζητήσει, τὸν περίμενε, κι' ὁ Φελὶξ δὲ θὰ τολμοῦσε βέβαια νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ πάη, οὔτε καὶ νὰ τὸν κακομεταχειριστῆ.

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὰ πῆ ὅλα καὶ σ' αὐτόν. Βέβαιος πὼς δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο, ἀνυπομονοῦσε νὰ δῆ τὰ μοῦτρα ποὺ θἄκανε ὁ Φελίξ, ὅταν θὰ μάθαινε πὼς τὸν εἶχε προδώσει ἡ φιλενάδιτσα του...

—"Αν μ' ἔβλεπε, δὲ θὰ βρισκόταν ἐδῶ τώρα, ἀπάντησε σαρκαστικά.

Ἡ ἀντίδρασι τοῦ Φελὶξ ἦταν τόσο ἀστραπιαία, ὥστε δὲν πρόλαβε ὁ Γουΐλλυ ν' ἀποπάξη τὸ πιστόλι του: Ὁ ἄλλος τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν κόλλησε στὸν τοῖχο.

— Τί θὲς νὰ πῆς; μούγκρισε, χλωμὸς ἀπὸ μανία καὶ φόβο.

Ὁ Γουΐλλυ γαντζώθηκε ἀπ' τὰ δάχτυλά του, γιὰ νὰ ποοσπαθήση νὰ ἐλευθερωθῆ. Τὸ πρόσωπό του — ἔτσι ὅπως ἦτανε μὲ τὶς σαπουνάδες — μελάνιαζε, καθὼς τὸ σιδερένιο ἐκεῖνο χέρι χωνότανε στὸ λαιμό του.

Ὁ Φελὶξ τὸν τράνταξε ὁλόκληρο. "Υστερα χαλάρωσε λίγο τὸ σφίξιμό του.

— Τί θὲς νὰ πῆς; ξαναρώτησε.

Ὁ Γουΐλλυ ἀνάσανε βαθειά, ἄπληστα.

"ΔΑΛΕΚΤΩΡ„

Τὰ βαρειὰ ροῦχα...

κρατοῦν ζεστὸ καὶ προστατεύουν τὸ σῶμα. Τὴν ἐπιδερμίδα ὅμως τὴν προστατεύει μόνον ἡ Λανολίνη Μελπάν.

• "Οταν τὸ δέρμα ἐκτίδεται ἀπροστάτευτο στὴν παγωνιὰ, γίνεται στεγνό, ἀγριωπό, γεμίζει ἀπὸ λειχῆνες, ποὺ προμηνοῦν τὶς ρυτίδες. Γι' αὐτό, πρὶν βγῆτε ἔξω, περιποιηθῆτέ το μὲ Λανολίνη Μελπάν. Ἡ Λανολίνη Μελπὰν οὐδέποτε θὰ σᾶς ἀπογοητεύση.

• Ἡ Λανολίνη Μελπὰν περιέχει τὸ extrait purifié à la lanoline, ποὺ θὰ κρατήση τὸ πρόσωπό σας ἁπαλό, τρυφερό, φωτεινό, λεῖο, ὅσο κρύο κι' ἂν κάνει.

ΜΕΛΠΑΝ

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

—"Αφισέ με!.., τραύλισε. Θὰ τὸ πῶ... στὸ γέρο... "Αφισέ με!...

Ὁ Φελὶξ τὸν χαστούκισε μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

— Γιατί δὲ θἄταν ἐδῶ; ρώτησε ἄγρια. Ἐμπρός, μίλα, γιατὶ ἀλλοῶς δὲ θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπ' τὰ χέρια μου!

—Μᾶς πρόδωσε... κατάφερε νὰ πῆ ὁ Γουΐλλυ. Μᾶς πούλησε.

Ὁ Φελὶξ σήκωσε τὴ γροθιά του γιὰ νὰ τὸν χτυπήση, ἀλλὰ μετάνοιωσε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει τὸ χρῶμα τοῦ χώματος.

— Λὲς ψέμματα, σκουλῆκι! πρόφερε μὲ σφιγμένα δόντια.

— Τὴν ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου! ἀπάντησε ὁ Γουΐλλυ, ποὺ εὐχόταν νὰ μποροῦσε νὰ χωθῆ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τὸ Φελίξ. Εἶπε πὼς ἤθελε νὰ παρατήση τὴν ὀργάνωσι... Ζήτησε λεφτά... Ἀναλαβε νὰ ἐλευθερώση τὸ Μίκλεμ, γιὰ 250 χιλιάδες δολλάρια. Θ' ἀναλάβαινε νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ δῶ.

— Δέχτηκαν ἐκεῖνοι; ρώτησε ὁ Φελίξ.

— Καὶ βέβαια. Μὰ ἡ ἰδέα μου εἶναι, πὼς δὲν πρόκειται νὰ τῆς δώσουνε ποτὲ αὐτὰ τὰ λεφτά... Τοὺς εἶπε ὕστερα πὼς θὰ ἑτοιμάση τὸ σχέδιό της καὶ πὼς θὰ ξαναπάη νὰ τοὺς δῆ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ. Θὰ τοὺς δείξη ποὺ βρίσκονται τὰ κουδούνια κινδύνου καὶ θὰ τοὺς ἐξηγήση τί κάνουν οἱ φύλακες.

Ὁ Φελὶξ ἔσκυψε μπροστά. Ὁ ἱδρώτας κυλοῦσε στὸ πρόσωπό του.

—"Ακουσε, Γουΐλλυ! πρόφερε. Ὑπόκωφα. "Αν μοῦ εἶπες ψέμματα, θὰ σὲ σκοτώσω!

Ὁ Γουΐλλυ τραβήχτηκε πίσω, φοβισμένος.

— Σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια, βόγγησε.

Ὁ Φελὶξ ἔβγαλε τὸ μαντῆλι

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ARIETTE„

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις - πίλιγκ - θεραπεία ρυτίδων, παχυσαρκίας, ἀκμῆς κ.λ.π. ὑπὸ τῆς ΓΑΛΛΙΔΟΣ Αἰσθητικοῦ κ. ARIET.

ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 2 - Ἀθῆναι - Τηλέφ. 28-325

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εἰκόνες, 3 βιβλία σὲ ἕνα τόμον. Περιέχει: Ἀνατομικὴ περιγραφή, Ἀνικανότητα ἀνδρός, Ἀναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπεῖες, Στειρωσις ἀνδρός, γυναικός. Τεχνητὴ γονιμοποίησι. Ψυχολογία τοῦ "Ελληνος καὶ τῆς Ἑλληνίδος. Διασταυρώσεις. Ἐρμαφρόδιτοι. Ἐλεύθερος ἔρως καὶ παρθενία. Ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Παράνομος ἔρως. Πορνεία. Σύφιλις, Βλεννόρροια. Ραντεβουθεραπεία, ἡ τελευταία κατάκτησις. Αὐνανισμός. Νυμφομανία. Καὶ πολλὲς ἱστορίες παθόντων ἰδιόγραφες. Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ 50 δραχ. στὴ διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως Ἀλέξη Τσακίρη, Ἀγ. Κωνσταντίνου 28 στέλλεται στὶς ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερο καὶ τελειότερο ἀπὸ 20 ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγράφεως καὶ τὸ μόνο ἑλληνικὸ βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

του καὶ σκούπισε τὸ πρόσωπό του.

— Τί πρόκειται νὰ κάνουν τώρα; ρώτησε. Θὰ εἰδοποιήσουνε τὴν ἀστυνομία;

—"Οχι. 'Η Λορέλι τοὺς ἔβαλε νὰ τῆς ὑποσχεθοῦνε πὼς δὲ θ' ἀνακατέψουνε καθόλου τὴν ἀστυνομία σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

'Ο Φελὶξ ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω.

— Εἶπες τίποτα σὲ κανένα; ρώτησε.

—"Οχι.

— Οὔτε στὸ Τζάκοπο;

— Οὔτε... Γιατί νὰ τοῦ τὸ πῶ; Δὲν ἦταν δική του δουλειά.

'Ο Γουΐλλυ εἶχε συνέλθει κάπως, τώρα ποὺ ὁ Φελὶξ φαινότανε νἄχη ἠρεμήσει. Πῆρε τὸ ἠλεκτρικὸ ξυράφι του κι' ἄρχισε νὰ τὸ πηγαινοφέρνη πάνω στὰ μάγουλά του.

—'Ελπίζω νὰ μείνη εὐχαριστημένος ὁ γέρος, πρόσθεσε. Θὰ τοῦ ζητήσω σύβηση. Δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆ...

'Ο Φελὶξ σχεδὸν δὲν τὸν ἄκουγε πιά. Σκεπτότανε πὼς ἡ Λορέλι ἦταν χαμένη! 'Ο 'Αλσκόνι θὰ τὴν παρέδιδε στὸν "Ενγκλεμαν!

'Η σκέψι αὐτὴ τὸν ἔκανε ἄνω-κάτω. Κατάλαβε ξαφνικὰ πόσο τὴν ἀγαποῦσε...

"Ισως ἦταν χαμένος κι' αὐτός! "Ισως νὰ μὴν πίστευε ὁ 'Αλσκόνι πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάμιξι σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μπορεῖ μάλιστα νὰ φαντάζότανε πὼς ἦταν δικό του τὸ σχέδιο, πὼς αὐτὸς εἶχε βάλει τὴ Λορέλι νὰ ζητήση τὰ λεφτά!

"Ερριξε μιὰ ματιὰ στὸ Γουΐλλυ, ποὺ ἔπλενε τώρα τὸ πρόσωπό του.

"Ο,τι κι' ἂν τοῦ πρόσφερε τώρα, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πείση νὰ κρατήση τὴ γλῶσσα του. Τόξερε καλά... Θάταν τρέλλα νὰ ἐμπιστευτῆ ἕνα κάθαρμα σὰν τὸ Γουΐλλυ.

Θἄπαιρνε ὅ,τι θὰ τοῦδινε, κι' ὕστερα θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τὸν 'Αλσκόνι καὶ νὰ τοῦ τὰ πῆ ὅλα.

"Αν ἤθελε νὰ σώση τὴ Λορέλι, ἔπρεπε νὰ σκοτώση τὸ Γουΐλλυ!

Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του: Θὰ τὴν ἔσωζε...

'Ενῶ σκούπιζε τὸ πρόσωπό του μὲ μιὰ βρώμικη πετσέτα, ὁ Γουΐλλυ ρώτησε:

— Τί θὰ γίνη τώρα μὲ τὴ Λορέλι; Λὲς νὰ τὴν πετσοκόψη ὁ "Ενγκλεμαν;

'Ο Φελὶξ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ξερά. Οὔτε καὶ μὲ νοιάζει. "Ας βρῆ ὅ,τι τῆς ἀξίζει!

'Ο Γουΐλλυ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Σωστά, εἶπε. Πολὺ σωστά. Καὶ μένα δὲ μὲ κόφτει καθόλου τί θὰ γίνη...

»Τί λές, μπορῶ νὰ ζητήσω ἀπ' τὸ γέρο νὰ μοῦ δώση κάτι γιὰ τὸν κόπο μου;...

"Ανοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἕνα καθαρὸ πουκάμισο.

— Εἶδα μιὰ κούρσα θαύμα, στὴ Φλωρεντία, τὴν περασμένη βδομάδα. "Αν φανῆ κουβαρντᾶς ὁ γέρος, ἴσως μπορέσω νὰ τὴν ἀνοράσω.

— Πιστεύω νὰ σοῦ δώση κάτι, ἀπάντησε ὁ Φ-λίξ.

Συγχρόνως πλησίαζε, σιγὰ -σιγὰ καὶ μὲ τρόπο, στὴν καρέκλα ὅπου εἶχε κοιμᾶσει τὸ πιστόλι του ὁ Γουΐλλυ. Κατάφερε ἔτσι νὰ βρεθῆ ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸ ὅπλο.

—"Αν δὲ σοῦ δώση, μὴν ἐπιμείνης, πρόσθεσε. Θὰ φροντίσω ἐγὼ ὕστερα, θὰ τοῦ πῶ ὅ,τι πρέπει...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γουΐλλυ φωτίστηκε.

—'Αλήθεια; φώναξε. Μὰ βέβαια, εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ βγάλω κι' ἐγὼ καμμιὰ δεκάρα. Τ' ἀξίζω, μοῦ φαίνεται!

Τὸ χέρι τοῦ Φελὶξ ψαχούλεψε πίσω του. Τὰ δάχτυλά του πιάσανε τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ. Τόβγαλε μολακὰ ἀπ' τὴ θήκη του καὶ τὸ πέρασε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, ἔτσι ποὺ νὰ τὸ κρατάη ἀπ' τὴν κάνη.

— Καλὰ θάκανες νὰ βιαστῆς, συμβούλεψε τὸ Γουΐλλυ. "Αν ἀργήσης, θὰ θυμώση ὁ γέρος καὶ δὲ θὰ σοῦ δώση τίποτα.

'Ο Γουΐλλυ φόρεσε γρήγορα τὸ πουκάμισι, λέγοντας συγχρόνως:

— Ναί, ναί! Χασομέρησα κι' ὅλας πολύ!

Στράφηκε πρὸς τὸν καθρέφτη κι' ἄρχισε νὰ χτενίζη τὰ λιγδιασμένα καὶ ἀραιὰ μαλλιά του. Εἶδε μέσα στὸ κρύσταλλο τὸ Φελὶξ νὰ κάνη ἕνα βῆμα μπροστά. Οἱ ματιές τους διασταυρώθηκαν, μέσ' στὸν καθρέφτη. 'Η ἔκφρασι ποὺ διέκρινε ὁ Γουΐλλυ στὸ πρόσωπο τοῦ Φελίξ, τοῦ πάγωσε ἀπότομα τὸ αἷμα στὶς φλέβες.

Εἶδε νὰ σηκώνεται τὸ χέρι τοῦ Φελίξ...

"Ανοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξη. 'Ἤξερε ὅμως πὼς ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά... 'Η λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ τὸν χτύπησε στὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου.

Πέφτοντας, χτύπησε στὴν ἄκρη τοῦ νιπτῆρα. "Υστερα τὸ ἄψυχο κορμί του σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Δέκα λεπτὰ περίπου ἀφοῦ ἔφυγε ὁ "Ενγκλεμαν, ὁ Ντὸν ἀπαλλάχθηκε καὶ πάλι ἀπ' τὸ ἀτσαλένιο βραχιόλι ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸν ἀστράγαλο, καὶ σηκώθηκε ὄρθιος. 'Ἤξερε πὼς διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ τὸν ἀνακαλύψουν, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ μένη καθισμένος ἔτσι, χωρὶς νὰ κάνη τίποτα.

'Αποφάσισε λοιπὸν νὰ κάνη μιὰ ἐξερεύνησι. Διέσχισε τὸ κελλὶ ὅπου βρισκότανε, καὶ προχώρησε ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου. 'Η τύχη τὸν εὐνόησε. 'Η διαπεραστικὴ ματιά του διέκρινε μέσα στὸ σκοτάδι μιὰ μεταλλικὴ ἀντανάκλασι, ψηλὰ στὸν τοῖχο. "Εβγαλε τὸν ἀναπτῆρα του καὶ τὸν ἄναψε. Εἶδε τότε ἕνα μακρὺ καὶ ἰσχυρὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι, ἐφαρμοσμένο σὲ μιὰ βάσι στερεωμένη στὸν τοῖχο. Σίγουρα, θὰ βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ τὴν περίπτωσι διακοπῆς τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ.

'Ο Ντὸν τὸ πῆρε καὶ πάτησε τὸ κουμπί. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ἦταν δυνατό, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε πὼς ἦταν καινούργια ἡ στήλη του.

Κρατῶντας στὸ χέρι, ὁ Ντὸν τὸ φανάρι προχώρησε στὸ τοῦννελ. "Αφισε ἀριστερά του τὴν εἴσοδο τοῦ ἀνηφορικοῦ διαδρόμου. "Υστερα ἀπὸ καμμιὰ πενηντοριὰ μέτρα, βρῆκε μπροστά του μιὰ θωρακισμένη πόρτα ποὺ τοῦ ἔφραζε τὴ διάβασι.

Δίπλα της ὑπῆρχε ἕνα κουμπὶ ἀπὸ καουτσούκ. Τὸ πίεσε ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. "Υστερα ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω καὶ κύτταξε μ' ἀμηχανία τὴν πόρτα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ κρατοῦσε.

'Ἦταν χτισμένη γερὰ στὸν τοῖχο. "Οσο κι' ἂν τὴν ἔσπρωξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι, δὲ κατάφερε νὰ τὴν κουνήση καθόλου ἀπ' τὴ θέσι της.

Ξαναγύρισε τότε πίσω, ὡς τὸν ἀνηφορικὸ διάδρομο, τὸν ἀκολούθησε κι' ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα ποὺ ἔβγαζε στὸν ὑπόγειο χῶρο ὅπου βρίσκονταν τὸ ἐργαστήριο τοῦ "Ενγκλεμαν καὶ ὁ θάλαμος ἐλέγχου — ἂν βέβαια εἶχε πῆ ἀλήθεια ἡ Λορέλι.

Πάτησε τὸ κουμπὶ ποὺ ὑπῆρχε δίπλα της. 'Ακούστηκε ἕνας ἐλαφρότατος κρότος, κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε πρὸς τὰ μέσα.

'Ο Ντὸν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν κατάφωτο διάδρομο. Δὲν προχώρησε ὅμως περισσότερο. 'Ἤξερε τώρα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πήγαινε ὅποτε ἤθελε στὸ θάλαμο ἐλέγχου... Γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν προτιμώτερο νὰ περιμένη τὴν καινούργια ἐπίσκεψι τῆς Λορέλι.

Τράβηξε τὴν πόρτα, τὴν ξανάκλεισε καὶ γύρισε στὸ πρῶτο τοῦννελ.

Μὴ ἔχοντας νὰ κάνη τίποτε καλλίτερο, ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μὲ προσοχὴ τὰ τοιχώματά του. Δὲν ἄργησε λοιπὸν ν' ἀνακαλύψη κάτι ἐνδιαφέρον: Στὸ ὕψος τοῦ μετριοῦ καὶ σὲ ἀποστάσεις περίπου ἕξη μέτρων μεταξύ τους, ὑπῆρχαν κάτι μικρὲς χαλύβδινες πλάκες, στερεωμένες στὸν τοῖχο. Καθεμιά τους εἶχε στὸ κέντρο της ἕνα κουμπί.

"Επιασε ἕνα ἀπ' τὰ κουμπιὰ αὐτά, δοκίμασε νὰ τὸ μετακινήση, καὶ διαπίστωσε ἔτσι ὅτι ἡ πλάκα γλυστροῦσε πρὸς τὰ πλάγια καὶ ξεσκέπαζε μιὰ τρύπα, ἀπ' ὅπου φαινόταν ἕνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο σὰν γραφεῖο.

Δὲ βρισκόταν κανεὶς ἐκεῖ μέσα. 'Ο Ντὸν ξανάκλεισε τὴν πλάκα κι' ἄνοιξε τὴν ἑπομένη. Εἶδε τώρα τὴν κάμαρα τῆς Λορέλι.

'Η νέα γυναῖκα καθότανε μπροστὰ στὸ γραφεῖο της. Φαινότανε πολὺ ἀπορροφημένη. Κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα μολύβι. 'Ο Ντὸν συμπέρανε πὼς ἑτοίμαζε τὸ σχέδιο τοῦ ὑπογείου φρουρίου, ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τοῦ πάη.

'Ἦταν ἕτοιμος νὰ τῆς μιλήση, ὅταν ἄκουσε θόρυβο ἀπ' τὴν πόρτα. 'Η Λορέλι ἀνασκίρτησε, ἄφισε τὸ μολύβι της κι' ἔκρυψε μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της τὸ χαρτὶ στὸ ὁποῖο σχεδίαζε.

Χτυπήματα ἀνυπόμονα ἀντήχησαν στὴν πόρτα. Κι' ὁ Φελὶξ φώναξε ἀπ' ἔξω:

—"Ανοιξε! Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Μιὰ στιγμή... ἀπάντησε ἡ Λορέλι.

Ξεκούμπωσε βιαστικὰ τὴ ρόμπα της, ἀνακάτεψε τὰ μαλλιά της κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

—"Αλλαζα φόρεμα, δικαιολογήθηκε.

—'Από πότε κλειδώνεις τὴν πόρτα σου ὅταν ἀλλάζης; ρώτησε μπαίνοντας ὁ Φελίξ.

— Γύρισα μηχανικὰ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά...

Διευθύνθηκε πρὸς τὴν τουαλέτα, κάθησε κι' ἄρχισε νὰ βουρτσίζη τὰ μαλλιά της.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

'Ο Φελὶξ κάθησε στὸ κρεβάτι. "Αναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἔστειλε τὸν καπνὸ πρὸς τὸ ταβάνι. "Υστερα εἶπε:

—'Ο 'Αλσκόνι μὲ ρωτοῦσε πρὶν ἀπὸ λίγο τί συνέβη στὴ Βίλλα.

'Η βούρτσα ποὺ κρατοῦσε ἡ Λορέλι, λίγο ἔλειψε νὰ τῆς πέση ἀπ' τὰ χέρια. Τὴν ἄφησε πάνω στὴν τουαλέτα της καὶ πῆρε ἕνα χτένι.

—"Εκρινε, φαίνεται, πὼς τελείωσε πάρα πολὺ εὔκολα ἡ δουλειά, συνέχισε ὁ Φελίξ. Τοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶχες βοὴ καμμιὰ δυσκολία Καλὰ δὲν ἔκανα;

—'Ασφαλῶς, ἀπάντησε ξερὰ ἡ Λορέλι. Σοῦ διηγήθηκα ὅ,τι συνέβη. Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλης νὰ σοῦ τὰ ξαναπῶ ἀπ' τὴν ἀρχή.

—"Ωστε λοιπόν, τὰ λεφτὰ θὰ βρίσκωνται στὴν Τράπεζα τῆς Ρώμης μετὰ τέσσερες ἢ πέντε μέρες;

— Ναί. "Ετσι μοῦ εἶπε τοὐλάχιστον ἡ γραμματέας τοῦ Μίκλεμ.

'Η Λορέλι συμπλήρωσε τὸ χτένισμά της. Πῆρε τὴν τσάντα της, τὴν ἄνοιξε, ἔβγαλε τὴν τσιγαροθήκη της κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. 'Ο Φελὶξ προλαβε νὰ δισκοίνη τὸ πιστόλι της, στὸ βάθος τῆς τσάντας. Σηκώθηκε καὶ εἶπε:

—'Εν τάξει λοιπόν! 'Ο γέρος δυσπιστεῖ ἀκόμη λίγο γιὰ σένα, ἀλλὰ θὰ τοῦ διηγηθῶ πόσο καλὰ τἄβγαλες πέρα. Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα.

Πλησίασε στὴν τουαλέτα καὶ πρόσθεσε:

— Μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ σοῦ χαρίσω μιὰ καινούργια τσάντα, γι' ἀνταμοιβή σου.

Πῆρε συγχρόνως τὴν τσάντα, προλαμβάνοντας τὴν κίνησι τῆς Λορέλι ποὺ εἶχε ἁπλώσει γοργὰ τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΖΕΣΤΑΘΗΤΕ ;

ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ – ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ

«ΦΕΝΤΕΛΛΕ»

ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΠΑΜΦΘΗΝΑ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΑ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ

Τὸ κέντρον
τῶν ἐμπορικῶν σᾶς
συμφερόντων . . .

Ἔκθεσις Λειψίας

Τὸ ραντεβοῦ τῶν ἐμπόρων
ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου.
Τὸ "RINGMESSEHAUS„ εἶναι πάντοτε ἓν ἐλκυστικὸν μέγαρον, λόγῳ τῶν πολλῶν νεωτερισμῶν εἰς τὸν τομέα τῆς ὑφαντουργικῆς καὶ τῶν ἐπεξεργασμένων γουναρικῶν.

Σημειώσατε
παρακαλοῦμεν τὴν Ἀνοιξιάτικην Ἔκθεσιν
Λειψίας ἀπὸ τῆς προσεχοῦς 3.3. μέχρι τῆς 14.3.
1957 εἰς τὸ μέγαρόν μας τοῦ "RINGMESSEHAUS„
(ὑφαντουργικὰ καὶ ἐπεξεργασμένα γουναρικά).

Διὰ δελτία εἰσόδου καὶ ἀδείας ταξειδίου, ἀποταθῆτε παρακαλοῦμεν εἰς τὸ Γραφεῖον Κόσμος, Κανάρη 9α, Ἀθῆναι, Τηλ. 610-344.

Deutscher Innen- und Aussenhandel TEXTIL
Berlin W 8 — Telegrammadresse: Diatex
ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἄγρια κυνηγετικὰ πουλιὰ καὶ ζῶα

ΑΠΟ τὰ θηράματα, τ' ἄγρια δηλαδὴ πουλιὰ καὶ τριχωτὰ ζῶα, ποὺ ζοῦν τρώγοντας φάρια καὶ κυνήγια, ὑπάρχουν μερικὰ ποὺ τὰ χρησιμοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος στὸ ψάρεμα καὶ στὸ κυνήγι.

Τὰ θηρσματικὰ αὐτὰ πουλιὰ καὶ ζῶα, κάνουν τὴ δουλειά, ποὺ κάνουν τὰ κυνηγετικὰ σκυλιά. Ἄλλα πιάνουν ζωντανὰ τὰ φάρια καὶ τὰ παραδίδουν στὸν ἀφεντικό τους. Ἄλλα φοβίζουν τὰ ψάρια καὶ τ' ἀναγκάζουν νὰ μποῦν μέσα σὲ δίχτυα, ποὺ ἔχουν στήσει οἱ ψαράδες. Ἄλλα πιάνουν ζωντανὰ τὰ κυνηγετικὰ πουλιὰ καὶ ζῶα καὶ τὰ παραδίδουν στὸν ἀφεντικό τους καὶ ἄλλα, τέλος, τὰ τρομοκρατοῦν καὶ τ' ἀναγκάζουν νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ φωλιά τους καὶ νὰ περάσουν ἀπ' τὰ καρτέρια τῶν κυνηγῶν.

Ἀπ' τὰ κυνηγετικὰ πουλιὰ χρησιμοποιοῦνται στὸ κυνήγι τοῦ λαγοῦ καὶ τῆς πέρδικας, π. χ. τὰ γεράκια. Περιγραφὴ τοῦ κυνηγιοῦ αὐτοῦ δώσαμε στὸ τεύχος 933 τοῦ περιοδικοῦ.

Στὸ ψάρεμα χρησιμοποιοῦνται τὰ ὑδρόβια κυνηγετικὰ πουλιὰ «κολοβοῦτια» καὶ «θαλασσοκουρούνα».

Ἀπ' τὰ κυνηγετικὰ ζῶα χρησιμοποιεῖται στὸ ψάρεμα ἡ ἐνυδρὶς (Βύδρα) καὶ στὸ κυνήγι ἡ «μυογαλῆ» (νυφίτσα). Γιὰ τὸ κυνήγι μὲ νυφίτσα μιλήσαμε στὸ τεῦχος 937 τοῦ περιοδικοῦ.

Γιὰ τὴ χρησιμοποίησι τῆς βύδρας στὸ ψάρεμα θὰ μιλήσουμε ἀμέσως κατωτέρω.

Κυνηγετικὰ ζῶα ψαράδες

Ἡ βύδρα εἶναι δυὸ εἰδῶν: θαλασσία καὶ ποταμίσια. Γιὰ τὸ ψάρεμα χρησιμοποιεῖται ἡ θαλασσία, ποὺ ἐξημερώνεται εὔκολα.

Οἱ Κινέζοι, ἰδίως, εἶναι μανιῶδες μὲ βύδρα. Ἀφοῦ τὴν ταΐσουν καλὰ μὲ φάρια, τὴν ἀφίνουν νὰ βουτήξη στὴ θάλασσα.

Ἡ βύδρα ποὺ εἶναι ἄριστη κολυμβήτρια, βουτάει στὸ νερὸ καὶ ἔπειτα ἀπὸ κάθε βουτιά της, βγαίνει μ' ἕνα φάρι στὸ στόμα καὶ τὸ παραδίνει στὸν ἀφεντικό της.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ ὥσότου κουραστῆ τὸ ζῶο. Αὐτὸ τὸ δείχνει ἡ βύδρα, γιατὶ παύει νὰ παραδίνη στὸν ἀφεντικό της τὸ πιασμένο ψάρι, καὶ κάθεται καὶ τὸ τρώει.

Ἅμα γεράση ἡ βύδρα ἢ πάψη νὰ ψαρεύη, τὴ σκοτώνουν, γιὰ νὰ πάρουν τὸ δέρμα της, ποὺ εἶναι τὸ πολύτιμο γουναρικὸ λούτρ (loutre).

Κυνηγετικὰ πουλιὰ ψαράδες

Τὰ κολοβοῦτια (κολυμβηταί), ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος ἀγριόπαπιας, τὰ ἐξημερώνουν καὶ τὰ μαθαίνουν νὰ ὁδηγοῦν τὰ ψάρια στὰ δίχτυα, ὅπως τὰ τσοπανόσκυλα ὁδηγοῦν τὸ κοπάδι στὴ στάνη.

Τὸ ψάρεμα αὐτὸ γίνεται στὶς λίμνες. Τὰ κολοβούτια, μ' ἕνα σῆμα τοῦ ἀφεντικοῦ τους, ρίχνονται στὰ φάρια, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὶς ἄκτες τῆς λίμνης καὶ τὰ ἀναγκάζουν νὰ κατευθυθοῦν στὸ μέρος, ὅπου ὑπάρχει μιὰ εἰδικὴ δεξαμενή. Τὰ ψάρια, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ πουλιά, κατευθύνονται διὰ μέσου εἰδικῶν διόδων, στὴ δεξαμενή, ἡ ὁποία εἶναι κατασκευασμένη κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε, μόλις μπῆ σ' αὐτὴ ἕνα φάρι, εἶναι ἀδύνατο νὰ βγῆ.

Ἡ δεξαμενὴ χωρίζεται σὲ τρία τμήματα. Τὰ πουλιὰ-δίκτες ἀκολουθοῦν τὰ φάρια στὸ πρῶτο τμῆμα. Ἐδῶ ἐπεμβαίνουν οἱ ψαράδες καὶ μὲ πέτρες καὶ κουδούνια τρομοκρατοῦν τὰ πουλιὰ καὶ τ' ἀναγκάζουν νὰ φύγουν. Ἂν τ' ἀφίσουν, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταβροχθίσουν τὰ ψάρια. Ἀλλὰ δὲν διώχνουν ὅλα τὰ πουλιά. Ἀφίνουν μερικά, τὰ μικρότερα, γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν μὲ τὴ σειρά τους κι' αὐτὰ τὰ ψάρια καὶ τ' ἀναγκάσουν νὰ μποῦν στὸ δεύτερο τμῆμα τῆς δεξαμενῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σωθοῦν.

Κι' ἐκεῖ γίνεται ἡ ἴδια διαδικασία ὡσότου τὰ ψάρια φθάσουν στὸ τρίτο διαμέρισμα τῆς δεξαμενῆς. Ἐκεῖ τὰ διατηροῦν μὲ θαλάσσιο νερὸ κι' ἀπὸ ἐκεῖ τὰ παίρνουν γιὰ νὰ τὰ πουλήσουν.

Τὸν τρόπο αὐτὸ τοῦ ψαρέματος, τὸν μεταχειρίζονται κυρίως κατὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο. Τὸ καλοκαίρι τὰ φάρια ἀποτραμά τους μὲ τὴ βοήθεια τῶν πουλιῶν γίνεται ἐξαιρετικὰ δύσκολο ἂν ὄχι ἀδύνατο.

Τὰ πουλιὰ αὐτὰ εἶναι ὄχι μόνον ἄριστοι κολυμβηταί, ἀλλὰ καὶ ἐπιδέξιοι δύτες.

Βουτοῦν κάτω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ κυνηγοῦν τὰ ψάρια. Τὰ ψάρια, φοβισμένα, ἀναγκάζονται ἀπὸ τὰ πουλιὰ νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὴ δεξαμενὴ καὶ νὰ μποῦν μέσα. Ἡ συγκομιδὴ ἀπὸ τὸν τρόπο αὐτὸ τοῦ ψαρέματος, εἶναι ἀρκετὰ πλούσια. Φτάνει, συνήθως, σὲ πολλὲς ἑκατοντάδες ὀκάδες ψάρια, ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐξόρμησι τῶν ψαράδικων πουλιῶν.

Ἡ θαλασσοκουρούνα εἶναι κι' αὐτὴ πουλί, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν στὸ ψάρεμα. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγαλόσωμα ὑδρόβια πουλιά. Κι' εἶναι ἄριστος κολυμβητὴς καὶ δύτης.

Ἐξημερώνεται εὔκολα καὶ μαθαίνει νὰ φέρνη στὸ ἀφεντικό του τὰ ψάρια ποὺ πιάνει. Ἐπειδή, ὅμως, κύρια τροφὴ τῆς θαλασσοκουρούνας εἶναι τὰ ψάρια, γιὰ νὰ μὴ καταπίνη ἐκεῖνα ποὺ πιάνει ψαρεύοντας γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀφεντικοῦ της, τῆς περνοῦν στὸ λαιμὸ ἕνα στενὸ χαλκᾶ. Ὁ χαλκᾶς αὐτὸς τὴν ἐμποδίζει νὰ καταπιῆ τὸ ψάρι ποὺπιασε καὶ ἀναγκάζεται ἔτσι νὰ τὸ παραδώση στὸ ἀφεντικό της.

Ἂν καὶ ὑδρόβιο πουλί, ἡ θαλασσοκουρούνα, δὲ δυσκολεύεται νὰ στέκη ἀπάνω σὲ κανένα βράχο, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν ἀκτὴ ἢ ν' ἀνεβαίνη ἐπάνω σὲ κανένα γυμνὸ κορμὸ δέντρου, ποὺ βρίσκεται ἐπίσης κοντὰ στὴν ἀκτή.

Ἀπὸ κεῖ ἐπισκοπεῖ τὰ νερὰ κι' ἅμα δῆ κανένα ψάρι, βουτάει καὶ τὸ πιάνει.

Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῶν ἀγριμιῶν

Ὁ καλὸς κυνηγὸς πρέπει νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ γνωρίζη τί εἴδους ἀγρίμι κρύβεται στὸ μέρος ποὺ κυνηγάει. Δὲν πρέπει νὰ περιμένη πάντοτε ἀπ' τὸ σκυλί του νὰ τοῦ ξεπετάξη τὸ κρυμμένο ἀγρίμι ἢ νὰ ξεπεταχτῆ μόνο του ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του, γιὰ νὰ τὸ γνωρίση τότε.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τοὺς κυνηγούς, ἔχουν συμφέρον, γιὰ λόγους προσωπικῆς ἀσφαλείας τους, καὶ οἱ ἐκδρομεῖς τοῦ ὑπαίθρου νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ γνωρίζουν τί εἴδους ἀγρίμι κρύβεται στὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο περνᾶνε.

Ὁ κυνηγὸς δὲν διατρέχει προσωπικὸ κίνδυνο, γιατὶ εἶναι ὡπλισμένος καὶ μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίση ἀποτελεσματικὰ καὶ τὸ ἀγριώτερο θηρίο, ἂν εἶναι ψυχωμένος. Τί θὰ κάνη, ὅμως, στὴν ἴδια περίπτωσι, ὁ ἄοπλος πεζοπόρος ἐκδρομεύς; Θὰ μπορέση ν' ἀντιμετωπίση ἕνα λύκο μὲ τὸ μπαστουνάκι του; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Ἀπαραίτητο, λοιπόν, εἶναι ὅλοι ὅσοι βγαίνουν στὸ ὕπαιθρο, εἴτε γιὰ κυνήγι, εἴτε γιὰ ἐκδρομή, νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ πληροφορηθοῦν ἐγκαίρως τί εἴδους ἀγρίμι ἐνδέχεται ν' ἀντιμετωπίσουν. Αὐτὲς τὶς πληροφορίες θὰ τοὺς δώσουν τὰ κόπρανα καὶ τὰ ἀχνάρια τῶν ἀγριμιῶν.

Ὅταν λέμε «ἀγρίμια», ἐννοοῦμε τ' ἄγρια ζῶα γενικῶς, εἴτε τρώγεται τὸ κρέας τους, εἴτε ὄχι.

Ἄγρια ζῶα τοῦ τόπου μας, τῶν ὁποίων τὸ κρέας τρώγεται, εἶναι ὁ λαγός, τὸ ἀγριογούρουνο, τὸ ἀγριοκάτσικο, τὸ ζαρκάδι, τὸ ἐλάφι, τὸ ἀγριοκούνελο καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ σκαντζόχοιρος, ποὺ μερικοὶ βρίσκουν νόστιμο τὸ κρέας του. Ἄγρια ζῶα τοῦ τόπου μας, τῶν ὁποίων δὲν τρώγεται τὸ κρέας, εἶναι ὁ λύκος, ἡ ἀλεπού, ὁ ἀσβός, τὰ κουνάβια, ἡ βύδρα, ὁ λύγξ, τὸ τσακάλι, ὁ σκίουρος, ὁ ἀγριόγατος καὶ ἡ ἀρκούδα. Ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτὰ ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, εἶναι ἡ ἀρκούδα, ὁ λύκος, τὸ τσακάλι, ὁ λύγξ, ὁ ἀγριόγατος καὶ αὐτὴ ἡ ἀλεπού, ὅταν εἶναι λυσσασμένη.

Ἡ σπουδαιότερη ἔνδειξι ποὺ ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς στὸν καθορισμὸ τοῦ ζώου, ποὺ πέρασε ἀπὸ ἕνα μέρος, εἶναι τὰ κόπρανά του.

Τοῦ λαγοῦ τὰ κόπρανα εἶναι σὰν τὶς βιρβιλιὲς τῆς γίδας, σφαιρικά, λίγα, σκόρπια καὶ κιτρινωπά.

Τοῦ λύκου μοιάζουν μὲ τὰ κόπρανα τοῦ σκύλου καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ξυσίματα τοῦ ἐδάφους.

Τῆς ἀλεποῦς εἶναι σταχτιὰ καὶ μακρουλὰ καὶ περιέχουν τρίχες ποντικῶν, ὑπολείμματα ἐντόμων καὶ μικρὰ κομμάτια ὀστῶν. Τῆς βύδρας εἶναι μαῦρα καὶ περιέχουν ψαροκόκκαλα.

Τοῦ κουναβιοῦ εἶναι μαῦρα, ἀλλὰ μικρότερα ἀπ' τῆς βύδρας καὶ περιέχουν καὶ κουκούτσια ἀπὸ κεράσια ἢ σπόρους, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους.

Τοῦ ἀγριοκάτσικου, τοῦ ἐλαφιοῦ καὶ τοῦ ζαρκαδιοῦ τὰ κόπρανα μοιάζουν μὲ τὰ κοπρανα τοῦ προβάτου καὶ τῆς γίδας.

*

Ἡ ἀναγνώρισι τῶν ἀγριμιῶν ἀπὸ τὰ ἀχνάρια τους, παρουσιάζει δυσκολίες. Γιὰ ν' ἀποτυπωθοῦν τ' ἀχνάρια πρέπει τὸ ἔδαφος νὰ εἶναι μαλακό, λασπώδες ἢ ἀμμώδες ἢ ἀκεπασμένο μὲ σκόνη.

Ἄλλα ζῶα στηρίζονται στὰ νύχια τους. Ἄλλα στὰ δάχτυλά τους καὶ ἄλλα σὲ ὁλόκληρο τὸ πέλμα τοῦ ποδιοῦ.

Τ' ἀποτυπώματα (ἀχνάρια) τοῦ ἀγριόχοιρου μοιάζουν μὲ τοῦ ἥμερου χοίρου. Εἶναι δυὸ δάχτυλα μπροστὰ καὶ δυὸ χαρακιὲς πίσω.

Τ' ἀποτυπώματα τῆς ἀρκούδας μοιάζουν μὲ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποτυπώνεται ὁλόκληρο τὸ πέλμα μὲ τὰ πέντε δάχτυλα.

Τὰ ἀχνάρια τοῦ λύκου, τοῦ τσακαλιοῦ καὶ τῆς ἀλεποῦς μοιάζουν μὲ τ' ἀποτυπώματα τοῦ σκύλου. Εἶναι τέσσερα δάχτυλα μπροστὰ μὲ τὰ νύχια βγαλμένα ἔξω καὶ μὲ μιὰ βούλα πίσω τους.

Τ' ἀχνάρια τοῦ λαγοῦ μοιάζουν μὲ τῆς ἀλεποῦς, εἶναι ὅμως στενόμακρα, δὲν ἔχουν τὴν πισινὴ βούλα, ὅπως τῆς ἀλεποῦς καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δάχτυλα, ἀποτυπώνονται καὶ οἱ μύτες τῶν νυχιῶν τους.

Τ' ἀχνάρια τῶν ἀγριμιῶν ἐξαφανίζονται μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἢ ἅμα φυσήξη ἄνεμος καὶ τὰ σκεπάση μὲ σκόνη.

ΩΡΙΩΝ

Ἡ θαλασσοκουρούνα εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα ὑδρόβια πουλιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κυνηγετικὲς ἀπαγορεύσεις.

Ἡ Γῆ θὰ περάση μέσα ἀπὸ τὴν οὐρά του

ΣΤΙΣ 6 τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, δύο ἀστρονόμοι τοῦ ἀστεροσκοπείου τῶν Βρυξελλῶν ἀνακάλυψαν ἕναν καινούργιο κομήτη κι' ἔσπευσαν νὰ κάμουν γνωστὴ τὴν ἀνακάλυψί τους στὰ ἀστεροσκοπεῖα ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ δ.ηύθυναν ἀμέσως τὰ τηλεσκόπιά τους πρὸς τὸ μέ·ος του κι' ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα.

Ὁ καινούργιος κομήτης ὠνομάστηκε 1956h, γιατὶ εἶναι ὁ ὄγδοος κομήτης ποὺ ἐμφανίστηκε τὸ 1956 (τὸ h εἶναι τὸ ὄγδοο γράμμα τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου).

Ὁ κομήτης αὐτὸς τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τῆς Γῆς. Βρίσκεται σήμερα σὲ ἀπόστασι 250 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, ἀλλὰ κατὰ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου θὰ διασχίση τὴν τροχιὰ τῆς Γῆς καὶ θὰ φτάση σὲ ἀπόστασι μόλις μερικῶν δεκάδων χιλιομέτρων ἀπὸ μᾶς.

Ἀφοῦ διασχύση τὴν τροχιὰ τῆς Γῆς, θὰ περάση κατόπιν διαδοχικὰ ἀπὸ τὴν τροχιὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἔπειτα, ὅμοιος μὲ βολίδα, θὰ διευθυνθῆ πρὸς τὸν Ἥλιο. Ἀλλά, μόλις φτάση σὲ ἀπόστασι 40 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπ' αὐτόν, θὰ κάμη μιὰ μεγαλοπρεπῆ στροφὴ καὶ θὰ ξαναγυρίση πρὸς ἐμᾶς! Θὰ διασχίση τότε καὶ δεύτερη φορὰ τὶς τροχιὲς τοῦ Ἑρμοῦ, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὴ δική μας καὶ κατόπιν θὰ ἀπομακρυνθῆ γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὶς ψυχρὲς περιοχὲς ποὺ βρίσκονται πέραν ἀπὸ τὸ ἡλιακό μας σύστημα.

Ἀλλὰ —θὰ ρωτήσετε— πῶς οἱ ἀστρονόμοι ξέρουν προκαταβολικὰ τὸ δρομολόγιο, ποὺ θ' ἀκολουθήση αὐτὸς ὁ κομήτης;

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι γιὰ τοὺς ἀστρονόμους λιγώτερο δύσκολο ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῆ. Ἀπαιτεῖ. ὡστόσο, ἐξαιρετικὰ πολύπλοκους ὑπολογισμοὺς καὶ μιὰ σαφῆ γνῶσι τῆς καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ σὲ μιὰ δεδομένη περίοδο.

Οἱ ἀστρονόμοι, ἐξοντας τὴ θέσι τῶν διαφόρων οὐρανίων σωμάτων κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τὶς τροχιὲς ποὺ ἀκολουθοῦν, τὴ μάζα τοῦ καθενός, τὶς πιθανὲς συναντήσεις τους μέσα στὸ διάστημα, τὴν ἑλκτική τους δύναμι κλπ. εἶναι σὲ θέσι νὰ προσδιορίσουν προκαταβολικὰ τὶς ἐπιδράσεις, ποὺ θὰ ὑποστῆ αὐτὸς ὁ παρεισακτος —στὴν προκειμένη περίπτωσι ὁ κομήτης γιὰ τὸν ὁποῖο μιλᾶμε— καὶ νὰ προκαθορίσουν τὸ δρομολόγιό του μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια.

Ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα φαίνεται ὅτι ἡ γῆ θὰ διασχίση τὴν οὐρὰ τοῦ κομήτου 1956h, πού, πιθανώτατα, περιέχει δηλητηριώδη ἀέρια.

Ἀλλά, μᾶς λένε οἱ ἀστρονόμοι, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ν' ἀνησυχοῦμε. Γιατὶ τὰ ἀέρια ποὺ βρίσκονται στὴν οὐρὰ αὐτοῦ τοῦ κομήτου, ὅπως καὶ ὅλων τῶν κομητῶν, εἶναι τόσον ἀραιά, ὥστε δὲ μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἐπίδρασι στὴν ἀτμόσφαιρά μας. Αὐτὴ ἡ περίφημη οὐρά, μ' ὅλα τὰ δηλητηριώδη ἀέρια ποὺ περιέχει, θὰ μποροῦσε νὰ παραβληθῆ μὲ τὸ κενόν. Ἔτσι. δὲ θὰ αἰσθανθοῦμε καθόλου τὸ πέρασμά μας ἀπ' αὐτήν.

Ξέρουμε ἐπίσης σήμερα ὅτι καὶ ἡ σύγκρουσι μὲ τὴν κεφαλὴ ἑνὸς κομήτου δὲν εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνη. Γιατὶ ἡ κεφαλὴ τῶν κομητῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν κονιορτό. ποὺ κάθε μόριό του ἔχει βάρος μόλις μερικῶν δεκάτων

Ὁ καινούργιος κομήτης 1956h τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τῆς Γῆς. →

τοῦ γραμμαρίου. Ἂν, λοιπόν, ἕνας κομήτης εἰσχωροῦσε στὴν ἀτμόσφαιρά μας. τὰ μόρια αὐτὰ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κεφάλι του θὰ ἀναφλέγονταν ἀμέσως λόγω τῆς προστριβῆς καὶ θὰ ἐξατμίζονταν. Θὰ ἀπολαμβάναμε τότε τὸ μεγαλειώδες θέαμα μιᾶς βροχῆς διαττόντων ἀστέρων ποὺ θὰ ἔπεφταν πάνω στὴ γῆ.

Ὁ πρῶτος κομήτης, ποὺ ἡ ἐμφάνισί του εἶναι βεβαιωμένη ἱστορικά, χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 2315 π.Χ. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἔχουν παρατηρηθῆ 1700 κομῆτες.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς παρατηρήθηκαν κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες. Γιατί, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ τηλεσκοπίου, οἱ ἄνθρωποι δὲ μποροῦσαν νὰ δοῦν παρὰ τοὺς πιὸ λαμπεροὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς «καλῆτες» τοῦ διαστήματος.

Οἱ ἄλλοι, οἱ μικρότεροι, περνοῦσαν ἀπαρατήρητοι.

Κι' ὡστόσο, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη χρόνια τοῦ 17ου αἰῶνος ὁ μεγάλος Κέπλερος εἶχε πῆ. μὲ τὴν προφητικὴ διαίσθησί του. ὅτι οἱ κομῆτες εἶναι τόσοι πολλοὶ στὸν οὐρανό, ὅσο καὶ τὰ ψάρια στὴ θάλασσα!

Πραγματικά, οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες μᾶς λένε, ὅτι ὁ Ἥλιος παρακολουθεῖται, στὸ ταξίδι του στὸ Ἄπειρο, ἀπὸ μιὰ ὁλόλαμπρη συνοδεία κομητῶν, ποὺ ἀνέρχονται σὲ μεροικὲς δεκάδες ἑκατομμυρίων.

Οἱ κομῆτες διαιροῦνται σὲ δύο μεγάλες κατηγορίες: τοὺς περιοδικοὺς κι' ἐκείνους ποὺ ἐμφανίζονται ἀπροσπτα καὶ ποὺ κατόπιν τὰ ἴχνη τους χάνονται.

Ξέρουμε σήμερα περιοδικοὺς κομῆτες ποὺ ἐμφανίζονται κάθε 40, 80 ἢ 200 περίπου χρόνια.

Ἀλλ' ἡ διάκρισι αὐτὴ ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, δὲν ἔχει παρὰ σχετικὴ καὶ θεωρητικὴ μόνο ἀξία.

Γιατὶ κι' οἱ μὴ περιοδικοὶ κομῆτες εἶναι τὸ ἴδιο περιοδικοὶ μὲ τοὺς πρώτους. Μόνον ὅτι ἡ περίοδός τους ἐκτείνεται σὲ χιλιετηρίδες καὶ σ' ἑκατομμύρια χρόνια.

Ὑπολογισμοὶ π.χ. ποὺ ἔγιναν τελευταῖα μὲ τὶς ἠλεκτρονικὲς μηχανές, ἀπέδειξαν ὅτι ὑπάρχουν κομῆτες ποὺ συμπληρώνουν τὴν περιφορά τους μέσα στὸ διάστημα σὲ 20 ἑκατομμύρια χρόνια!

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἡλικία τῶν κομητῶν, φαίνεται ὅτι εἶναι ὅμοια μὲ ἐκείνη τῶν πλανητῶν. Κατὰ τὴν ἐκπρατοῦσα μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων ἀντίληψι. οἱ κομῆτες ἀποτελοῦνται ἀπὸ κοσμικὸ κονιορτό, ποὺ διασκορπίστηκε μέσα στὸ διάστημα κατὰ τὴν περίοδο τοῦ σχηματισμοῦ τῶν πλανητῶν.

Θὰ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ πῆ κανεὶς ὅτι εἶναι τὰ ἀπομεινάρια τῶν κόσμων.

Ἀλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἰάκωβος Ἰακώβου (μαθητὴς γυμνασίου), Ἁγίου Κενδέα Νο 1, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθητὰς 14—16 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά.

Ὁ Φίλιος Ἀβραμίδης (16 χρόνων), Ὀρφέως 5, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλική, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας ἢ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Στέλλης (17 χρόνων), Γύψου, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—19 χρόνων καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Τάκης Ἐλευθερίου (17 χρόνων), Ἁγίου Νικολάου ὁ, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνίδες 16—20 χρόνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Ἀντωνίου (17 χρόνων), Χρηστάκης Παναγιώτου (17), καὶ Τάσος Μιχαηλίδης (17), Ἀπείρεως Σχολή, Ἀγυρᾶς, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Χρηστάκης Κυριάκου (17 χρόνων), Παναγίας 79, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Σπυράκης Ἀρίστου, Κομηνοῦ 3, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀληθινῆς φιλίας.

Ὁ Χρηστάκης Μιχαήλ, Ἀπόλλωνος 40, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες μορφωμένες, κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Σαββίδης (17 χρόνων), μαθητής, Αὐτοκρατείρας Θεοδώρας 6, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ θ' ἀποια τοῦ γράψῃ, νὰ ἐσωκλείσῃ στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Γεώργιος Κωνσταντίνου (16 χρόνων), Ἁγίου Νικολάου 6, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Νεόφυτος Χατζηθημητρίου, Ἀθηνῶν Νο 9, Λευκωσία Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸν Κυπριωπούλα «Ζητῶ μιὰ ἀγάπη ποὺ νὰ μὲ νοιάσῃ».

Ὁ Δημητράκης Κ. Κομοδρόμος (19 χρόνων), Ἑρμοῦ 64, Τ.Κ. 38, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Κρητικοπούλες καὶ νέες τῆς Πίνδου.

Ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου (18 χρόνων), Πέρα Χωρίου, Νήσου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀδωνις Χαραλάμπους, Ἀρχάκι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸν «Φοῦ Λι - Χάν», τῆς ὁποίας τὴν ἀγγελία δημοσιεύσαμε στὸ 939 τεύχος.

Ὁ Ἀκης Ἀντωνιάδης, Βελονάκη 14 Παλουριώτισσα. Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Ἡρακλέους (18 χρόνων), ἀποφοίτος γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅποια γραφῇ, νὰ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Σάββας Πρωτοπαπᾶς (19 χρόνων), Ταχυδρομείου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Πεττεμερίδης (16 χρόνων), καὶ Νίκος Συμεωνίδης (17), Ἀπείρεως Σχολή Ἀγροῦ, Ἀγρός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—19 χρόνων.

Ὁ Α. Κρεσίδης, Ταχ. Κιβ. 8, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Ἐφη Α.» 26 χρόνων.

Ὁ Πανίκος Γεωργίου (19 χρόνων), Ἀνθεμίου 28, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ δσες γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Ἰωάννου (16 χρόνων), Τραχώνι, Κυθραίας, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὰ νησιά.

Ὁ Σταῦρος Ἰωάννου (17 χρόνων), Κερκύρας 3, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἡλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ἐκεῖνες ποὺ θὰ τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Θεόκλητος Πηγιώτης, Κερκύρας 1, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσημάων.

Ὁ Παντελάκης Βασιλείου, μαθητής, (18 χρόνων), Μόρτος, Ἐπ. Κυρήνεια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Νίκος Ἰωαννίδης (17 χρόνων), Ἰσοκράτους 7, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἡλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλοῦνται ἐκεῖνες ποὺ θὰ τοῦ γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Βασιλείου (17 χρόνων), μαθητής, Ριὰν Σμάτς 44, Λευκωσία Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅποια γραφῇ, νὰ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Γεώργιος Μιλιτιάδης, Τσώρτσιλ 39, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

Ὁ Γλαύκος Κωνσταντίνου, Τσώρτσιλ 50, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνική.

Ὁ Κώστας Φωτιάδης (17 χρόνων), Πλαταιῶν 5, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—17 χρόνων.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Δυὸ φίλοι μηχανικοί, ὁ Nicolas Merkouris (21 χρόνων) καὶ ὁ Serafim Kantarakias (22), Mavroleon Bross Ltd, Rex House, 38 King William St. London E.C. 40, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ κοπέλλες 16—20 χρόνων, στὴν ἰταλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Aprentis (ψευδώνυμον — 21 χρόνων), S)S Andros Pilgrim, Orion Shipping Co, 80 Broad St. New York 4, N.Y. U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες 17—20 χρόνων.

Ὁ George Philipou (28 χρόνων) καὶ ὁ Gus Paragioudakis (24) S)S Cassian, C)o Markou S. Sons Ltd, Bevis Mark House, London E.C. 3, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 30—40 χρόνων, καλῶς ἐγκατεστημένες, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ δόκιμος μηχανικὸς George Coumbaroulis S)T Aetolicus, Orion Shipping Co, 80 Broad Str. New York 4, N.Y. U.S.A. (24 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου.

Ὁ Jean Montessantos καὶ ὁ Constantinos Fassilis, S)S Neptune, W. Richarson, Armadores House, Burry St. E.C. 3, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Μαίρη, Δ.Κ.» ὁ πρῶτος καὶ «Πονεμένη καρδιὰ» ὁ δεύτερος.

Ὁ Bill Roszes, S)S Evi Cynthia, Stardoard Shipping Co, 11 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ποὺ ν' ἀπαντοῦν στὸ ὄνομα Χριστίνα ἢ Ἄννα καὶ τὶς παρακαλεῖ, νὰ τοῦ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ δόκιμοι πλοίαρχοι 20 χρόνων, ὁ Vladimiros Dousas καὶ ὁ Theodore Simiriotis S)S Loula Nomikos C)o Southern Steamships Ltd, 3, London Wall Building, London E. C. 2, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 15—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Dimitrios Papadatos, T)S W. Gratitude, C)o Niarchos London Ltd, 41)43 Park Str. W. 1, London, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα κοινωνικῶς μορφωμένη, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συνδέσῃ μαζί της τὴν τύχη του.

Ὁ Peter Sorras, S)T «Geo G.» C)o Seacrest Shipping, 11 Broadway Str. New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 18—25 χρόνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ τὶς ἐνδιαφερόμενες, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα, μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nicolas Santaroglou (30 χρόνων), S)S Marcella, 52 Broadway Suite 1010, New York 4, N.Y. U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Dimosthenis Kolitsas, S)S Stork, C)o N.J. Goulandris Ltd, 27 Leadenhall Str., London E.C. 3, England, (22 χρόνων) ἀνθυποπλοίαρχος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες μέχρι 20 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἐντυπώσεων.

Ὁ Jhon Giatras, S)S National Leader, C)o National Shipping Corp., 10 Columbus Circle, 19 New York, N.Y., U.S.A. θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Στέλλα» τοῦ τεύχους 930.

Ὁ Stellios Kalokanakis, S)T Chrysanthy L. C.M. Lemos S. Co. Ltd. 92 FrenchurchSt. London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—20 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν περιφέρεια Ἀττικῆς.

Δυὸ νεαροὶ Ἕλληνες τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, ὁ Peter Douvris, U.S.S. Cacapon 50, F.P.O. San Francisco, Calif. U.S.A., καὶ ὁ George Tank, U.S.S. Shea Dm 30, F.P.O. San Francisco, Calif. U. S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Fotios Coutras S)S «Irene» C)o Syros Shipping Co. Ltd, 9 Wormwood Str. London E.C. 2, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Tilemachos Lekas (18 χρόνων, καμαρῶτος) S)S Trader, C)o Goulandris Bros Ltd, 61St. Mary Ave, London, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες.

Δυὸ φίλοι, ὁ Nicolas Viahakis καὶ ὁ Panayiotis Benetakis (ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ 20 καὶ 24 χρόνων), S)S «Sea Breeze» C)o Seatraders Iic, 17 Battery Place, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Ἀθήνα 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Ὅσες γράψουν, νὰ προτιμήσουν τὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, καὶ νὰ στείλουν μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ὁ Steven Travlos (26 χρόνων) S)S «Geo G.» Seacrest Shipping Co. Inc. 11 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ E. N. Nicos Tsoukalas (23 χρόνων) καὶ Theodoros Kefalas (22) S)S «Constantis», C)o Fafalios Ltd, Dunster House, 37 Mincing Lane, London E. C. 3, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μέχρι 20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Athanassios Kokoris, S)S Everest, Messrs, The Fenton Steamship Co., Bevis Markc, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Denis Garinis (ἀνθυποπλοίαρχος), ὁ George Leventis (ν' μηχανικός), καὶ ὁ Mario Radovits (ἠλεκτρολόγος), S)T Devon, ἢ.J. Goulandris, Baltic House, 27 Leadenhall Str. London E.C. 3, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες μέχρι 25 χρόνων.

Ὁ ἀξιωματικὸς Ch. Kap. (32 χρόνων) S)S National Trader, National Shipping and Trading Corp., 10 Columbus Circle, New York 19, N. Y., U.S.A., μὲ μηνιαῖο εἰσόδημα 10. 000 δρ., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ὡς 25 χρόνων, εὐπαρουσίαστες καὶ καλῶν οἰκογενειῶν, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ πρῶτο γράμμα νὰ περιέχῃ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία.

Ὁ Athanassios Petropoulos καὶ ὁ Victor Kyriakidis, S)T Olympic Mountain, Central American Inc., 655 Madison Ave, New York 21, N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 18—22 χρόνων.

Ὁ George Kontos, M)v Atlantic Duke, C)o Maritime Brokers Inc, 52 Broadway, New York 4, N. Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Takis Malpas, S)S Achileus, Orion Shipping Co. Inc, 80 Broad Str. New York 4, N.Y. U.S.A., (28 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Panayiotis Tolis (δόκιμος πλοίαρχος), ὁ Jean Argyros (δόκιμος μηχανικός) καὶ ὁ Akis Tolis (δόκιμος μηχανικός), S)S Loida, C)o Transocean S.S. Agency, 52 Broadway, New York 4, N.Y. U. S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁποια γράψῃ, νὰ τοὺς στείλῃ καὶ μιὰ φωτογραφία της.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Μαρία Σταθοπούλου (18 χρόνων), Ἀκαδημία Πλάτωνος, Τέρμα Βασιλικῶν, Ἀθῆναι Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοαμερικανοὺς 24—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ ἰδία διεύθυνσι ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν Διονυσία Γραβάλου (18 χρόνων), ἡ ὁποία θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς 25—35 χρόνων, ἐπίσης μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Μελπομένη Μαριάνου (23 χρόνων), Φωκίωνος Νέγρη 72, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἐγκατεστημένους στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἡλικίας 30—40 χρόνων.

Ἡ Τάνια Τούση (18 χρόνων) καὶ ἡ Ρεζεντὰ Ἀγγέλου (17), Φιλοποίμενος 2, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι γράψουν στὴν πρώτη νὰ εἶναι κάτω τῶν 30 χρόνων, ἡ δεύτερη ὅμως προτιμᾶ νὰ εἶναι ἄνω τῶν 30. Καὶ οἱ δυὸ παρακαλοῦν ἐκείνους ποὺ θὰ τοὺς γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

Ἡ Ἀγγελικὴ Ἀργυροπούλου, Ἀλμυρὸς Θεσσαλίας, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδίως μὲ Κυπριωπούλες κάτω τῶν 14 χρόνων.

Ἡ Εὔα Λιάσκου καὶ ἡ Καίτη Σαραντίδου (18 καὶ 17 χρόνων), Στρατιωτικὴ Στάσις, Ἀλεξανδρούπολις, Θράκης, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Λίζα Παπαγιάννη καὶ ἡ Νέλλη Παπαδοπούλου, Ὀρφέως 14, Ρούφ, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ 26 —40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας

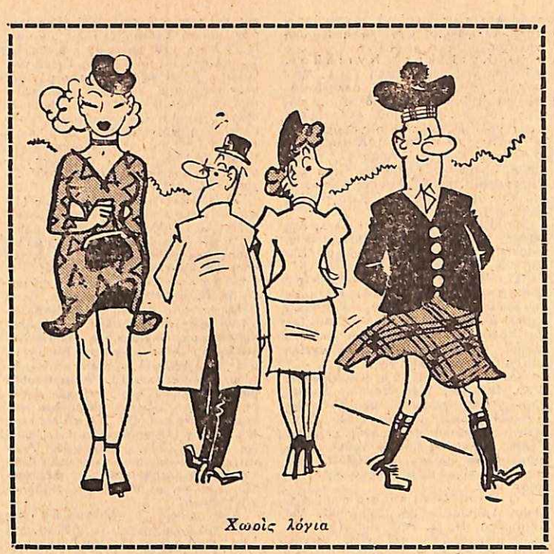

Χωρὶς λόγια

Ἡ Χαρὰ Ρογδάκη (20 χρόνων), Ἀσβεστοχώριον, Θεσσαλονίκης, Grèce, μορφωμένη καὶ ἀρκετὰ ὡραία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Ἡ Νούλα Ἀποστολίδου καὶ ἡ Λουσὴ Ἰορδανοπούλου, Σούρμενα, Γλυφάδας, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Τὸ «Καμπανάκι τῆς ἐρήμου» καὶ ἡ «Ἀμαρτωλὴ χωρὶς ἁμάρτημα», ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, 20—30 χρόνων. Ἡ «Μαραμένη ψυχούλα, Φ. Π.», θέλει νὰ μάθῃ τὴ διεύθυνσι τοῦ ναυτικοῦ Μιχαὴλ Βερνίκου, ποὺ ταξιδεύει στὴ γραμμὴ Συρία - Γερμανία. Ἡ Ἀντζέλα (32 χρόνων) καὶ ἡ «Παρὶ» (28) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἐγκατεστημένους στὴ Ροδεσία, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Νατάσα Σ.» (34 χρόνων), ἐμφανίσιμη, ἀρίστης οἰκογενείας καὶ μορφωμένη, ζητεῖ νὰ γνωριστῇ δι' ἀλληλογραφίας μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μορφωμένους, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτὲς ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Ἑλένη Ἀσλανίδου, Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας 127, Καβάλα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 19—25 χρόνων, μορφωμένους καὶ μὲ ἠθικὲς ἀρχές.

Ἡ Ρίτα Πετροπούλου (21 χρόνων) ὁδὸς Βουντζᾶ 9, Βύρων, Ἀθῆναι, Grèce, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους σοβαροὺς καὶ μορφωμένους 25—35 χρόνων, καλῶς ἐγκατεστημένους στὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φτογραφία τους.

Ἡ Χαρούλα Σκάρπα, Ἀσημάκη Φωτήλα 65Β, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ 40—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Βάσω Λιάκου (29 χρόνων), ἡ Νάτα Λιάκου (28) καὶ ἡ Ζωὴ Μιχαηλίδου (22), Ἁγίου Ὄρους 11, Πειραιεύς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Σίβιλ Βέϊν (19 χρόνων), Κουντουριώτου 34, Χαραυγή, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένους νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ νὰ ἀγαποῦν τὴν λογοτεχνία καὶ τὴν ποίησι.

Ἡ Μαίρη Κράλλη, Φ)δι κυρίου Μίμη Κυριαζῆ, Σπάρτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 35—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Χριστίνα Ἀθ. Καλάκου (18 χρόνων), Καλακεῖκα, Πύργου Ἠλείας, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Ἡ Βήτη καὶ ἡ Ρενὲ Νίκα (22 χρόνων), καθὼς καὶ ἡ Ἐλίζα Παπᾶ (19), Γρεβενῶν 9, Βοτανικός, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ὡς 36 χρόνων, καλῶς ἐγκατεστημένους στὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Τούλα Ἀρμάση (19 χρόνων) Εὐζώνων 44, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ" ἄνω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Μαρία Καγκαδῆ (20 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἐγκατεστημένους στὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

Ἡ Ἑλένη Ἀλιανάκη (16 χρόνων), Τρ. Μουτσοπούλου 28, Πασαλιμάνι, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ἡ Νιόβη Ἀλιανάκη (25 χρόνων), γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις.

Ἡ Ἰωάννα Παπαϊωάνου, Ἀμειτόπλεως 13, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Αὔρα Τσέκα, Poste Restante, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, (22 χρόνων), μοδίστρα, ὁμορφη καὶ μὲ ψυχικὰ χαρίσματα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μέχρι 34 χρόνων καὶ καλοῦ χαρακτῆρος, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Δέσποινα Μοναστηρίδου (20 χρόνων), ὁδὸς Ὀλυμπιάδος 63, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Μαιρούλα Βαρβάρα, Πλατεῖα Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, Σύρος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἕναν κύριο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μορφωμένο 40—50 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Σέφη Βασιλοπούλου (18 χρόνων), Poste Restante, Ταχ. Ἱπποκράτους, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ μετανάστευσι.

Ἡ Βούλα Βολιώτου (18 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλική, ἰταλικὴ ἢ ἱσπανικὴ γλῶσσα.

Ἡ Βιβή Καραγιαννίδου (16 χρόνων), ὁδὸς Ἀμύντα 92 καὶ ἡ φίλη της Ἰουλία Μπαλῆ (18), Γαλλικὴς Δημοκρατίας 76, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Εὐαγγελία Δρακουλάκη, Κακόπετρος Κισσάμου, Χανιὰ Κρήτης, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ S. G. Tiliacos, B.P. 5220 Akwa Douala Cameroun, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Panayotis Stefas, Kraft Foods Mil - Lel, Mt Gambier, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Δεσποινίδα Καίτη».

Ὁ Georges Emmanuelidis, 2 Cité Trevise, Paris, 9eme France, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Σύλδια Η.» ἀπὸ τὴν Κύπρο, τοῦ τεύχους 928. Μὲ τὴν ἴδια ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Taki Kamburopulo, Heybeliada, Ayyildiz Cad. 49, Istanbul, Turkiye.

Ὁ Victor Constantinus, 15 Brunswick St. Fitzroy, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—10 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Legionnaire Atnan Bachirs, C. I. No 1, 1 R.E. Saïda, (Oran), Afrique Francaise du Nord, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Λαλίτα».

Ὁ Adam Adam (23 χρόνων) 465 Princes Highway, Eapn Hill, N. S.W. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 20—21 χρόνων, κατὰ προτίμησιν στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γρά

Ανακουφίζει ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ
Υποβιβάζει ΤΟΝ ΠΥΡΕΤΟ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
ASPRO-NICHOLAS

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Άγ. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΚΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ίδιου το μυστικο μας
Τηλ. 53-100

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Έπιπλα σκυριανά · βυζαντινά : σκυριανά χώλ, 8 τεμάχ. δραχμ. 1.950. βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχ. 2.450 καί 2.875, βυζαντινές τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δραχ. 7.800, βυζαντινές έπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχ. 6.475. Κολοκυνθούς 4 καί γωνία Άγησιλάου. Κατερχόμενοι έξ Όμονοίας τήν όδόν Πειραιώς τράμ 4, είς τήν 2αν στάσιν, παρά τό Βρεφοκομείον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ή Στεφανόπουλος.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΞ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Μlle KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΦΙΑΤ 1.100 μεταχειρισμένο, κοβέρτμπλ, πωλείται. Πληροφορίαι 874—147.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καί 5—7 ὡς καί έπί συνεντεύξει. Καρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

τογραφία τους καί νά προτιμήσουν τήν έλληνική, άγγλική ή Ιταλική γρώσσα.

Ο Kyriakos Kyriakos, 45 Cromwell road, South Yarra, Melbourne, Australia, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο καί περιμένει μιά φωτογραφία τους μαζί μέ τό πρώτο γράμμα.

Ο Kyrianos Kontzapetros, Rue de l' Ange 42, Marcinelle Charleroi, Belgique, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες, μέ σκοπό τό γάμο. Άποστολή φωτογραφίας άπαραίτητη.

Ο Jimmy Vorrises, Sec Ridge Hostel Height, Morwell Vic. Australia, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο Ελληνογάλλος Robert Janssens (28 χρόνων) Place de la Station, Chatelineau, Belgique, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο. Όποια τού γράψη, νά στείλη καί μιά φωτογραφία της.

Ο Don Zapata (ψευδώνυμο), P.O. Box 59, Wad Medani, Sudan, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες 19—21 χρόνων, άπ' όλον τον κόσμο στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα. Όσες θέλουν νά πάρουν γράμμα του, μπορούν νά δώσουν τή διεύθυνσί τους καί άπό τις στήλες τής άλληλογραφίας μας.

Ο Jim Galanopoulos, John Laifalos, P.O. Silkwood, Via Immisfail, N. Q. Australia, (28 χρόνων, πτυχιούχος πολιτικών έπιστημών), τό όνειρο τού όποίου είναι νά μεταβή καί νά έργαστή στήν Άμερική, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες τής Άμερικής, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο A)2C Chris Aylotis, A. F. 1247 6568, Incirlik, Air Base, Adana, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Έλληνίδες τής Έλλάδος καί τής Τουρκίας, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Evangelos K. Poste Restante, Centrale, Alexandrie, Egypte, προσφέρει τή συντροφιά τής άλληλογραφίας του σέ νέες νοσηλεύομενες σέ σανατόρια ή άλλού, μορφωμένες καί κάτω τών 30 χρόνων.

Ο George Kalan, Railway Hostel 62, Leickhardt, Sydney, N.S. W. Australia, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες 18—20 χρόνων άπ' όλον τον κόσμο κατά προτίμησιν στήν έλληνική ή Ιταλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή τοπίων καί σκέψεων.

Ο Emmanouele Doundoulakh P.O. Box 1624, Addis Ababa, Ethiopie, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες τής Έλλάδος.

Ο Frank Fassoulas, 215 Cleveland St. Redfern Sydney, N.S. W. Australia (21 χρόνων), ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες κάτω τών 22 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Όσες τού γράψουν, νά στείλουν μιά πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ο Michel Papadoyanakis, Rue Micherinos 8, Camp Cesar, Alexandrie, Ramleh, Egypte, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες τής Έλλάδος.

Ο Nick Liakis (21 χρόνων), 1146 Madison Ave, New York City 28, N.Y. U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες καί νέους άπό τήν Έλλάδα. Τήν ίδια έπιθυμία έχει καί ό φίλος του Andrew Barros, 1105 Lexington Ave, New York City 28, U.S.A. (22 χρόνων).

Ο Stefanos Stefanou, 10 El Guinena, Ezbekieh, Cairo, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πονεμένη μαθητρούλα».

Ο Tofis Fallari, 80 Westbourne Rd. London, W. 7, England, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο 16—18 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Κωνσταντίνος Καραταύλης, Γάτσου 32, Νάουσα, Γρέce, ζητεί άλληλογραφία άπ' όλον τον κόσμο, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων. Ο Σωτήριος Ρέντζος καί Βασίλειος Καπίας, (21 χρόνων καί οί δύο), Κολχικόν, Λαγκαδά, Θεσσαλονίκη, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας.

Ο Κων)τίνος Κουτσός (21 χρόνων), μαθητής τής Σχολής ζωγραφικής Α.Β.Σ., Ν. Πλάγια, Χαλκιδική, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες ποϋ φοιτοϋν ή άπεφοίτησαν άπό τή Σχολή. Ο Γεώργιος Παύλου (18 χρόνων), φοιτητής, Σωκράτους 15, Μοσχάτον, Πειραιεύς, Γρέce, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες όλον τον κόσμο καί κατά προτίμησιν άπό τήν Άμερική, μέ σκοπό τήν δημιουργία πνευματικών σχέσεων καί τήν άνταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ο Νίκος Καρακατσάνης, Νικίου 5, Αίγάλεω, Άθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τό «Γκρίζο φθινόπωρο» τοϋ τεύχους 937.

Ο Ιωάννης Πάγκαλος (19 χρόνων), Μητροπόλεως 82, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μαθήτριες τών Άθηνών ή μέ νέες άπό άλλες έπαρχιακές πόλεις. Παρακαλεί νά τοϋ στείλουν μιά φωτογραφία τους. Ο Γεώργιος Συρόπουλος, μαθητής, Πύλος, Μεσσηνία, Γρέce, ζητεί άλληλογραφία, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων. Θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Νεράϊδα» άπό τήν Κεφαλληνία. Ο Γεώργιος Τσαπάρας (19 χρόνων), άπόφοιτος γυμνασίου, Δωδεκανήσου 18, Άγία Βαρβάρα, Αίγάλεω, Άθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Μαίρη Α.» τοϋ τεύχους 942. Ο Βασίλειος Κόγκος (17 χρόνων), καί ό Ιωάννης Τσώνης (23), Ξενοδοχείον Άθήναι, Κουντουριότου 17, Χανιά, Κρήτη, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπό τήν Έλλάδα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή σκέψεων.

Δυό φίλοι, ό Άθανάσιος Ρούπας, Έϊνάρδου 7, Άθήναι, καί Άντώνιος Παπαθανασίου, Άγίας Σοφίας 119, ό Λεωνίδας Γαϊτάνης, Καλοκαιρινοϋ 282, Ήράκλειον, Κρήτη, καί οί δυό άχώριστοι φίλοι, Φίλιππος Δρόσος καί Γεώργιος Ρουμελιώτης, πλατεία Κυψέλης 15, Άθήναι, ζητοϋν ν' άλληλογραφήσουν μέ τις άναγνώστριές μας τοϋ τεύχους 944, «Άρετή» καί «Κακία». Ο Γεώργιος Πασαλάς (27 χρόνων), μηχανικός, Μηχανοπειόον Γ. Άποστόλου, Χαλκίς, Γρέce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν Αύστραλία, τήν Άμερική καί τόν Καναδά, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

Ο Σταύρος Μουστακάκης, Σωτηριάδου 29Α, Πάτραι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τό «Δειλινό τοϋ Αίγαίου» καί τό «Καστανό Διαβολάκι». Ο Κων. Γκρίζας, 24 χρόνων, Poste Restante, Κεντρικόν, Άθήναι, Γρέce, Έλληνοαμερικανός, έγκατεστημένος στήν Έλλάδα καλών, μορφωμένος καί εύπαρουσίαστος, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο, στήν έλληνική, άγγλική ή γαλλική γλώσσα. Παρακαλεί όσες γράψουν, νά έσακλείσουν στό γράμμα καί μιά φωτογραφία τους. Ο Γεώργ. Άνδριανόπουλος, Αίτωλικοϋ 48, Πειραιεύς, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τό «Σπουργιτάκι» τοϋ τεύχους 939. Ο Σπύρος Σαρτζετάκης, 23 χρόνων, Βλάστη, Έορδαίας, Κοζάνη, ζητεί άλληλογραφία μέ τήν άναγνώστριά μας «Νεράϊδα τοϋ Αίγαίου» τοϋ τεύχους 939.

Ο Βασίλειος Μάστορης (18 χρόνων), Όρχομενός, Βοιωτίας, Γρέce, θέλει άλληλογραφία μέ νέες ηλικίας 15—21 χρόνων, στήν έλληνική, άγγλική ή Ιταλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ. Μέ τόν ίδιο σκοπό θέλει έπίσης ν' άλληλογραφήση καί ό Λάκης Παντουβάρης, Poste Restante, Κεντρικόν, Άθήναι. Ο Ιωάννης Φραγκάκης (20 χρόνων), άπόφοιτος γυμνασίου, Βασιλέως Κωνσταντίνου 22, Πειραιεύς, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες τοϋ έσωτερικοϋ, ηλικίας 18—22 χρόνων. Παρακαλεί όσες τοϋ γράψουν, νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ο Παναγιώτης Ζαφειρίου, Άγίου Νικολάου 5, Θεσσαλονίκη, ό Λάκης Άράπης Α. Poste Restante, Κεντρικόν, Άθήναι, ό Βασίλειος Ήλιόπουλος, Έξαμίλια, Κορινθίας, καί Άντώνιος Κανελλόπουλος, Άναλήψεως 111, Βόλος, ζητοϋν άλληλογραφία μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τήν Κύπρο, «Ζητώ μιά άγάπη ποϋ νά μέ νοιώση». Ο Έμμανουήλ Στρατουδάκης (24 χρόνων), Γαλατάς, Χανιά, Κρήτη, Γρέce, λογιστής, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Άμερική ή τόν Καναδά στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Ιωάννης Άνδρεάδης (άπόφοιτος γυμνασίου), Λεκάνη, Καβάλα, καί ό Δημήτριος Κανάρης (18 χρόνων), Κάτω Μέλπεια, Μεσσηνία, ζητοϋν άλληλογραφία μέ τήν «Ίζχρυση Κυπριωτοϋλα» τοϋ τεύχους 941. Ο Χρήστος Φαγογένης, (25 χρόνων), τεχνίτης, Πάροδος Πολυχρονίου Κωνσταντά 10, Κέρκυρα, Γρέce, θέλει άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17—22 χρόνων. Παρακαλεί όσες γράψουν, νά τοϋ στείλουν καί μιά φωτογραφία τους. Ο Γιώργος Χρονέας, Μ. Άλεξάνδρου 31, Κώς, Δωδεκάνησα, ζητεί άλληλογραφία μέ τήν «Χονολουλού».

Ο Γεώργιος Σταυρουλακις, Ρουστικα, Ρέθυμνον, Κρήτη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες μορφωμένες. Ο Βασίλειος Χαλκιάς, Νέα Μάκρη, Άττική, ζητεί άλληλογραφία μέ τήν Κυπριωπούλα ποϋ κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Γαρύφαλο στ' αύτί».

Ο Γεώργιος Άναργύρου (20 χρόνων), Άρτεμισίου 17, Πειραιεύς, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Σύλδια Η.». Ο Ιωάννης Δουκάκης, Poste Restante, Κεντρικόν, Άθήναι, ζητεί άλληλογραφία μέ τήν «Μαίρη Α.» τοϋ τεύχους 944.

Ο Άθανάσιος Φωτεινόπουλος, Φερρών 38, Καλάμαι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας τοϋ τεύχους 942 «Ζαΐρα Α. Α.». Ο Ιωάννης Λαμπρακος, (26 χρόνων), Μυριοφύτου 102, Αίγάλεω, Άθήναι, ζητεί άλληλογραφία μέ τήν άναγνώστριά μας ποϋ κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Χωρίς έρωτα».

Ο Γεώργιος Βαβαρούτσος, Μαγούλα, Σπάρτη, Λακωνία, οί δυό φίλοι Κων. Άντωνίου, Κουμουδούρου 63, Καρδίτσα, Θεσσαλίας, καί Άναστάσιος Βαλάφας, Βούλγαρη 60, Καρδίτσα, Θεσσαλία, καθώς καί, οί Χρήστος Βασιλόπουλος καί Ιωάννης Λέκας, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τις άναγνώστριές μας «Μάτια καστανά» καί «Μεγάλα μάτια». Ο Εύστάθιος Γιοβάρθης καί Ιωάννης Χοντρογιάνης, Έπίσκεψι, Κέρκυρα, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπό τήν Έλλάδα.

Ο Κυριάκος Χατζησάββας (18 χρόνων), Άΐνου 4, Καλιθέα, Σέρρες, Γρέce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω τών 18 χρόνων, στήν έλληνική γλώσσα. Παρακαλεί όσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους. Ο Παναγιώτης Χαλκιάς καί ό Ιωάννης Άσλάνης, 14 Κλινική, Ν. Σ. «Σωτηρία», ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπό τήν Αίγυπτο γιά τήν άνάπτυξι μιάς φιλικής γνωριμίας. Ο Παναγιώτης Παπαδόπουλος, Άγίου Νικολάου, Πάροδος Α. Η. Νο 6, Άρτα, Γρέce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν Έλλάδα καί τήν Ιταλία, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλίας. Ο ίδιος έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση καί μέ τήν «17χρονη Κυπριωπούλα».

Δυό φίλοι, ό Κωνσταντίνος Χιλιάρχος (19 χρόνων), καί ό Παντελής Θεοδωρόπουλος (18), Καμάρα, Λεοντάριον, Άρκαδία, Γρέce, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο. Προτιμοϋν οί δυό νέες ποϋ θά γράψουν, νά είναι καί φίλες. Ο Παναγιώτης Παπαδόπουλος, Ζαν Μωρέας 12, Άθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Νεράϊδα τής Άνοίξεως».

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ο Σπυρίδων Δαμουλάς καί ό Τηλέμαχος Μπίμπος, 114 Π.Μ. Μοίρα Τροφοδοσίας, Τανάγρα, Βοιωτία, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο στήν έλληνική, γαλλική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής φιλίας. Ο Κων. Παπαδημητρίου καί ό Δημήτριος Τσερτέλης, 342 Μ. Α., 114 Π.Μ., Τανάγρα, Βοιωτία, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ Έλληνίδες. Ο Χαρ. Μπόγλου, ό Άντων. Γαλανόπουλος καί ό Ιωάννης Μπουρολιάς, 111 Π.Μ., 490 ΜΠΑ, Νέα Άγχίαλος, Βόλος, ζητοϋν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, στήν έλληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο ύποσμηνίας Γεώργιος Άντώναρος καί ό Μιχαήλ Περδολαράκης, 11 Π.Μ., Μ. Έφοδιασμοϋ, Νέα Άγχίαλος, Βόλος, έπιθυμοϋν ν' άλληλογραφήσουν μέ δυό άδελφές ή άχώριστες φίλες τοϋ έξωτερικοϋ. Ο ύποσμηνίας Νικ. Κοπελιάς, 129 ΣΑΒ—ΜΕΑ., ΤΓΑ 1010, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τό «Καστανό διαβολάκι». Ο Σπύρος Τριανταφύλλου, 111 Π.Μ., Μοίρα Τροφοδοσίας, Τανάγρα Βοιωτία, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Άρης Καραβοκύρης, ό Ιωάννης Μπούρας καί ό Σταύρος Σιδεράς, 2α ΜΚΕΠ, ΣΤΓ 904 Α, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες ηλικίας 18—22 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή σκέψεων. Οί τρείς φίλοι ύποσμηνίαι Μάκης Ροδόπουλος, Ντίνος Μυκονιάτης καί Άρης Κυριακόπουλος, ζητοϋν άλληλογραφία άντιστοίχως μέ τις νέες ποϋ έχουν τά ψευδώνυμα «Μαίρουλα Μουρδές», «Τζίνα Λολομπρίντζινται» καί «Σοφία Λόρεν». Ή διεύθυνσίς των είναι: 28 ΑΤΑ, Μ.—ΑΚΕ, ΒΣΤ 904.

Ο Παναγ. Ραυτόπουλος, 110 Π. Μ., Μ. Α)ΦΚ, ΒΣΤ 904, Γρέce, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Οί σμηνίαι Θεόδ. Κοντάκης, Άγγελος Τριανταφύλλου καί Σπυρίδων Γιασεμής, 111 Π.Μ., Λέσχη Ύπαξιωματικών, Νέα Άγχίαλος, Βόλος, Γρέce, θέλει ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο, στήν έλληνική ή Ιταλική γλώσσα. Ο Λεωνίδας Βλάχος καί ό Άνδρέας Βασιλακόπουλος, 142 ΣΑΕ, ΒΣΤ 904, έπιθυμοϋν ν' άλληλογραφήσουν μέ τήν «Νεράϊδα τοϋ Αίγαίου» καί τό «Δειλινό τοϋ Αίγαίου», τοϋ 939 τεύχους μας.

Ο Φώτιος Γκολφινόπουλος, 113 ΠΜΕ)ΜΕΡΕ, ΒΣΤ 903, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες τής Έλλάδος. Ο Κώστας Τσαπικούνης, ό Διονύσιος Μαυρόγιαννος καί ό Θεόδωρος Κουγιουμτζόγλου, 11 Π. Μ., 405 ΜΠΑ, Νέα Άγχίαλος, Βόλος, Γρέce, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Ευάγγελος Τσακνάκης καί ό Γεώργιος Σάρτης, 111 Π.Μ., 409 ΜΠΑ Νέα Άγχίαλος, Βόλος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν Έλλάδα καί κατά προτίμησιν τις Εύβοίας καί τής Θεσσαλονίκης.

Ο Κων Κίννας, 113 ΠΜΕ) ΜΕΔΕ, ΒΣΤ 903, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Νεράϊδα τοϋ Αίγαίου». Ο σμηνίας Άλκης Μάρκου, 415 ΣΤΑΠ, ΒΣΤ 900, ζητεί άλληλογραφία μέ τή «Νεφέλη». Μέ τήν «Βεατρίκη» θέλει ν' άλληλογραφήση ό ύποσμηνίας Χρήστος Ίωαννίδης, ή διεύθυνσις τοϋ όποίου είναι: 1η Μ. ΚΕΠ, ΒΣΤ 903. Ο ύποσμηνίας Νίκος Παπαγεωργίου, ΜΓΕΑ, ΤΓΑ 1010, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες. Έπίσης μέ νέες άπ' όλην τήν Έλλάδα θέλουν ν' άλληλογραφήσουν καί οί Β. Νικολάου, Χαρ. Θεοχαρόπουλος, Κούλης Παπαγεωργίου, Γεώργ. Σμυρναίος, Κ. Άθανασίου καί Θεόδ. Νικολακόπουλος. Ή διεύθυνσίς τους είναι: 111 Π.Μ., Μοίρα Μεταφορών, Ν. Άγχίαλος, Βόλος.

Ο Ιωάννης Χαραλαμπίδης, ό Χρήστος Κατσαρός καί ό Παναγιώτης Γιαννάτσης, 114, Π.Μ., 342 Μ.Α., Τανάγρα, Βοιωτία, Γρέce, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Οί σμηνίαι Γεώργιος Κόφας (21 χρόνων) καί Βασίλειος Δημητρίου (23 χρόνων), καί ό Θεοφάνης Άναγνόστου (20 χρόνων), ΚΕΝ Κορίνθου, 12ος Λόχος, ΣΤΓ 909, Γρέce, ζητοϋν άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο. Παρακαλοϋν δέ όσες τούς γράψουν νά έσακλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους. Ο Λάκης Χαλδαϊάκης, ό Τάκης Χατζάκου καί ό Πάνος Ήλιάδης, 7ος Λόχος, ΚΕΒΟΠ, ΒΣΤ 902, Γρέce, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο, καί κατά προτίμησι τής Άμερικής καί τής Αύστραλίας.

Μέ τή «Νύφη τοϋ Θερμαϊκοϋ», έπιθυμοϋν ν' άλληλογραφήσουν οί κάτωθι: Ύπαξ)κος Νικόλαος Περαματζέλης, 398 ΣΚΑ, 2α Ίλη, ΒΣΤ 904. Ιωάννης Άγγελίδης, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ. Ύπαξ)κός Ιωάννης Πασσιάς, 628 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918. Ύπαξ)κός Εύάγγελος Παπαδασταλείου, 3ος Λόχος, ΚΕΝ Κορίνθου, ΣΤΓ 909. Μιχαήλ Κάλλης, ΚΕΝΤ, 8ος Λόχος, ΣΤΓ 928. Λοχίαι, Κων. Βακόλας καί Τάκης Ψυχογυιός, 415 ΣΜΛ, ΒΣΤ 902. Ύπαξ)κός Χαράλαμπος Ψηλογιαννόπουλος, 323 Σ. Ε., ΣΤΓ 915 Ύπαξ)κός Άντώνιος Φωτίου, 955 Λ)ΕΣΑ, ΣΤΓ 914. Ύπαξ)κός Γεώργιος Καλοχώριος, ΣΤΓ 917. Νικόλαος Νικολάου, 708 Τ.Μ., Κλιμάκιον, Ήθάκη. Ήλίας Τσιγκάκος, 203 ΕΤΠ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 922. Γεράσιμος Μουμπαγιατόγλου, 519 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 914Γ. Ύπαξ)κός Εμμανουήλ Χατζηδάκης, ΚΕΒΟΠ, 7ος Λόχος, ΒΣΤ 902.

Οί ύπαξ)κοί Νέρων Ροδόπουλος καί Άλκης Δρίβας, ΚΕΝ Καλαμών, 9ος Λόχος, ΣΤΓ 909Δ, Γρέce, ζητοϋν άλληλογραφία μέ Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο καί κατά προτίμησιν τής Κύπρου. Ο ύπαξ)κός Μάκης Χαρούλης, 188 Π. ΠΑΡ, ΒΣΤ 902, Γρέce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο, στήν έλληνική, γαλλική ή άγγλική γλώσσα. Ο Μίμης Βρόγκλικ, ΚΕΠ, 2α Μοίρα, ΣΤΓ 902, Γρέce, ό ύπαξ)κός Ιωάννης Κοσμίδης, ΚΕΒΟΠ, 7ος Λόχος, ΒΣΤ 902, Γρέce, οί ύπαξ)κοί, Κων. Μανουσάκης καί Άλέξανδρος Άλεξανδράκης, 520 Α)Τ Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, Γρέce, ό Άλέξανδρος Μινωτής, ό Μάκης Χριστόπουλος, ό Άγγελος Πανταζής, ό Κούλης Λοϊ γοθέτης, ό Γεώργιος Γαλανόπουλος καί ό Ντίνος Άναστασόπουλος, 1041 Ε.Α., ΒΣΤ 904, Γρέce, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τήν Αίγινα «Λένα Δ.», ζητοϋν άλληλογραφία οί κάτωθι: Λοχίας Άργύριος Μπούφης, ΚΕΒΟΠ, 9ος Λόχος, ΒΣΤ 902. Γεώργιος Θεοδωράκης, 708 Τ.Μ., Κλιμάκιον, Ίθάκη. Δημήτριος Παπαδόπουλος, 492 Τάγμα Διαβιβάσεων, Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918. Ντίνος Πολυμερόπουλος, Κίλας (23 χρόνων), 724 Τ. Μηχ) κού, 2ος Λόχος, ΒΣΤ 904. Ύπαξ)κός Έρ. Παπαδόπουλος, 757 Λ. Ο.Μ., ΣΤΓ 917. Μέ τήν «Αινίτα», έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση ό ύπαξ)κός Τάκης Παριανός, ΚΕΝ Πατρών, 8ος Λόχος, ΣΤΓ 927, ό ύπαξ) κός Εύάγγελος Κλαδάς, 2ος Λόχος, ΣΤΓ 928, ό λοχίας Παναγιώτης Σταυρόπουλος, Κ. Ε.Υ., ΛΕΟ, Χίος, καί ό ύπαξ)κός Γεώργιος Κόκκινος, ΛΥΒ) VII Μεραρχία, ΣΤΓ 915.

Ο λοχίας Άαρών Χαραλαμπίδης, 565 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 916Β, Γρέce, ζητεί άλληλογραφία μέ Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, στήν έλληνική, γαλλική ή Ιταλική γλώσσα. Ο Ιωάννης Άγγελίδης, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μαθήτριες διαφόρων ίνστιτούτων ξένων γλωσσών. Ο λοχίας Άθανάσιος Γιαννόπουλος, Σχολή Πεζικού, Χαλκίς, Γρέce, καί ό Σταύρος Λαζαρίκις, ΣΦΜ, Λαύριον, Γρέce, ζητοϋν άλληλογραφία μέ τή νέα τής Κύπρου ποϋ κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Πονεμένη μαθητρούλα».

Ο Τριχάς Ιωάννης, 515 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 914Β, Γρέce, ό λοχίας Άντώνιος Κατσουρός, 625 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ. γιώτης, ΣΤΓ 918Γ, Γρέce, ό Θεόδωρος Σουλιώτης, ό Άγαμέμνων Λαζάκας καί ό Παναγιώτης Παπαδόπουλος, 392 Σ.Α., 3η Ίλη, ΣΤΓ 913Γ, Γρέce, οί λοχίαι, Σούλης Άδαμάκης, Λάκης Μιχαλακόπουλος, Έρρίκος Γάκης καί Ντίνος Γιουλέκοϊ δέχεται 9—1 π. μ. καί 5—7 μ. μ. όδός Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975.

Ο ύπαξ)κός Κων. Στριμμέρος, 628 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918, ζητεί άλληλογραφία μέ τήν «Ναταλί Γκούντ», καί ό Θεοδόσιος Σταθογιαννόπουλος, 216 ΣΚΝΕ, ΣΤΓ 922, μέ τή «Λιάνα» καί τή «Λάουρα». Ο Δημήτριος Χρυσανθακόπουλος, ό Γεώργιος Άντωνιάδης, καί ό Ζήσης Ζησάτος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τις νέες ποϋ κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Νεφέλη», «Κίρκη» καί «Άννίτα». Ή διεύθυνσίς τους είναι: 401 ΓΣΝ, Θάλαμος Μανιουράκη, ΒΣΤ 902.

• Κάθε γυναίκα μπορεί νά άποκτήση μεγάλες βλεφαρίδες.
• Μεγαλώνει καί δυναμώνει τίς κοντές σπασμένες καί άδύνατες βλεφαρίδες.
• Άποκτήσατε καί σεῖς τά ώραιότερα λαμπερά μάτια.
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ
"ΣΑΜΠΡΙΝΑ"

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
"BEAUTE"
ΑΙΟΛΟΥ 53. ΤΗΛ. 29-647

Συμβουλαί δι' άλληλογραφίας ΔΩΡΕΑΝ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ
«ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ
ΧΩΡΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ»
Γιά τούς νέους ποϋ σκέπτονται.
Γιά κείνους π' άγάπησαν καί πόνεσαν.
Γιά κείνους π' άφιερώθηκαν στή μουσική.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
Κεντρική πώλησις:
Σταδίου 49β
Τηλ. 25 - 816

MENTIOYM
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καί 5—7 μ. μ. ὁδός Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975.

Ζητῆστε τό μοναδικό κατά τῆς παχυσαρκίας ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

'Αδυνάτισμα ταχύ καί χωρίς κίνδυνο. Ἐξασφάνισις τῆς κυτταρίτιδος καί ρυτίδων. Ξανάνεωμα προσώπου καί σώματος διά ἐντελῶς νέων θεραπειῶν τοῦ Φυσιοθεραπευτηρίου Αἰσθητικῆς καί ἀναναέωσεως τῶν ἱστῶν MEGALOFON, ὁδός Ἀκαδημίας 19, 2ος ὄροφος. Τηλ. 612-728. Ἀποτρίχωσις ριζική. Θεραπεία φαλάκρας ἀκμῆς, συσπειρωσις, ἐλίων. Πίλινγκ βιολογικόν.

Μαζί μὲ τὸ λοχία συνοδό τους, καθισμένο πλάϊ στὸν "Ιστβαν, οἱ δυὸ νιόπαντροι ἔφαγαν, γιὰ πρώτη φορὰ ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μπανάνες!

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ

Ὁ "Ιστβαν καὶ ἡ Γιοῦντιθ Μπορόνυϊ ποὺ ἔκαναν τὸν γάμο τους σ' ἕνα στρατόπεδο προσφύγων

Ὁ "Ιστβαν καὶ ἡ Γιοῦντιθ Μπορόνυϊ εἶναι σήμερα ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι, ἴσως ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τοῦ κόσμου... Τὸ σπίτι τους εἶναι... δυὸ κρεβάτια σ' ἕνα στρατόπεδο: τὸ στρατόπεδο Κίλμερ τῶν Οὐγγρων προσφύγων λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ μέλλον τους εἶναι ἀβέβαιο: ἀκόμη δὲν ξέρουν σὲ ποιά πολιτεία θὰ τοὺς ἐγκαταστήσουν καὶ τί δουλειὰ θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν. Ἀλλὰ ὅταν θυμοῦνται τὸ κοντινὸ ἀκόμη παρελθόν, τὸ τόσο ἐφιαλτικό, αἰσθάνονται πὼς ἡ εὐτυχία, ποὺ τοὺς δόθηκε, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐλπίσουν.

Ὁ ἔρωτας τοῦ "Ιστβαν καὶ τῆς Γιοῦντιθ, γεννήθηκε μέσα στὶς φλόγες τῆς ἐπαναστατημένης Βουδαπέστης. Ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ξέσπασε ἡ ἐξέγερσι, ἐκεῖνος ἦταν ἕνας ταπεινὸς ἐμποροϋπάλληλος κι' ἐκείνη σχεδιάστρια σὲ οἶκο μόδας. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν φανταζόταν τὴ μεγάλη περιπέτεια,ποὺ τοὺς ἐπιφύλασσε ἡ μοῖρα τους. Ἀλλὰ ἡ ἐπαναστατικὴ ὁρμή, ποὺ δόνησε ὁλόκληρο τὸν οὐγγρικὸ λαό, πῆρε τοὺς πιὸ ἁπλοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔκανε ἥρωες.

Ὁ "Ιστβαν καὶ ἡ Γιοῦντιθ, ἄγνωστοι ὡς τὴν προηγούμενη μέρα μεταξύ τους, βρέθηκαν νὰ πολεμᾶν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο. Πῶς δημιουργήθηκε ἀνάμεσά τους ὁ ἔρωτας, ποὺ τοὺς ἔδεσε, οὔτε οἱ ἴδιοι δὲν τὰ κατάλαβαν τότε. Τὶς δραματικὲς ἐκεῖνες ἡμέρες, ποὺ ὅλοι στὴν Οὐγγαρία,ἄντρες παιδιὰ καὶ γυναίκες,ζοῦσαν σὲ μιὰ ὁμαδικὴ ὑπερέντασι καὶ ἦταν ὁλόψυχα δοσμένοι στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγώνα, δὲν ὑπῆρχαν περιθώρια, γιὰ νὰ δημιουργήσουν δυὸ ἄνθρωποι τὴν προσωπικὴ ἱστορία τους, οὔτε, πολὺ περισσότερο, γιὰ ν' ἀνταλλάξουν τρυφερολογία. Ὁ "Ιστβαν καὶ ἡ Γιοῦντιθ βρέθηκαν ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο, χωρὶς ποτὲ νὰ μιλήσουν γιὰ ἔρωτα.

"Οταν ὁ παιράγοντας τῆς ἀριθμητικῆς καὶ ὑλικῆς ὑπεροχῆς ἔδωσε τὸ γνωστὸ τέλος της στὴν οὐγγρικὴ ἐπανάστασι, ὁ ἐμποροϋπάλληλος κι' ἡ σχεδιάστρια μόδας ποὺ εἶχαν πολεμήσει μαζὶ στοὺς δρόμους τῆς Βουδαπέστης, ἀκολούθησαν μαζὶ καὶ πάλι τὴν ὁδὸ τῆς αὐτοεξορίας. Πέρασαν τ' αὐστριακὰ σύνορα, καταφύγανε στὴ Βιέννη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα τοὺς πῆραν, μαζὶ μὲ δέκα χιλιάδες ἀκόμη Οὐγγρους πρόσφυγες, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταστήσουν στὸ στρατόπεδο Κίλμεο.

Μονάχα ὅταν γράφτηκε τὸ τελευταῖο αὐτὸ κεφάλαιο στὴν περιπέτειά τους, ὁ "Ιστβαν καὶ ἡ Γιοῦντιθ συνειδητοποίησαν πὼς δὲν ἦταν μόνο δυὸ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς εἶχαν ἑνώσει ἡ τύχη κι' οἱ περιστάσεις, ἀλλὰ πὼς κάτι ἐντελῶς διαφορετικὸ εἶχε γεννηθῆ μεταξύ τους. Καὶ τότε, ὁ "Ιστβαν, πολὺ ἁπλά, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τὸ ἀπόλυτα φυσικό, ποὺ δὲν χρειαζόταν ἴσως οὔτε κἂν νὰ συζητηθῆ, ρώτησε τὴ Γιοῦντιθ. Ἂν θἄθελε νὰ κάνουν τὸ γάμο τους. Ἕνα συγκινημένο «ναί» ἦταν ἡ ἀπάντησι ποὺ τοῦ δόθηκε...

Οἱ δυὸ ἥρωες τῆς ἱστορίας μας δὲν ἦταν οἱ μόνοι, μέσ' στὸ στρατόπεδο Κίλμερ, ποὺ θέλησαν νὰ παντρευτοῦν. Δυὸ ἀκόμη ζευγάρια προσφύγων, ἐργάτες καὶ ἐργάτριες ποὺ δούλευαν στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο καὶ ποὺ πολέμησαν μαζὶ στὴ Βουδαπέστη, ὑποβάλανε αἴτησι γάμου.

Οἱ τρεῖς γάμοι ὡρίστηκε νὰ γίνουν ταυτόχρονα στὴν ἐκκλησία τοῦ στρατοπέδου —μιὰ ξύλινη παράγκα. ποὺ πολὺ λίγο ξεχώριζε ἀπὸ τὶς ἄλλες ποὺ φιλοξενοῦσαν τοὺς πρόσφυγες— τὸ πρωῒ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Μιὰ ἀπρόβλεπτη, ὅμως, δυσκολία, ποὺ παρουσιάστηκε τὴν τελευταία στιγμή. ἐμπόδισε τὸν ἀπόλυτο συγχρονισμό τους.

Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας, ὁ Οὐγγροαμερικανὸς ἱερέας Μπέρταγκλαν, εἰδοποίησε τοὺς μελλόνυμφους πὼς δὲν εἶχε στὴ διάθεσί του παρὰ μόνο ἕνα γυψικὸ φόρεμα, ποὺ οἱ τρεῖς νύφες θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ φορέσουν ἑκ περιτροπῆς!

Ἔτσι, ἡ Γιοῦντιθ παντρεύτηκε πρώτη καὶ ἀμέσως μετὰ ὑποχρεώθηκε νὰ παραδώση τὸ νυφικὸ στὶς δυὸ ἐργάτριες.

Μετὰ τὴ γαμήλια τελετή, ἕνα καινούργιο πρόβλημα παρουσιάστηκε γιὰ τὸν "Ιστβαν καὶ τὴν Γιοῦντιθ: Τὸ πρόβλημα... τοῦ γαμήλιου ταξιδιοῦ. Τὸ νειόπαντρο ζευγάρι θεωροῦσε πολὺ θλιβερὸ νὰ γυρίση κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὸ θάλαμο τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ ζήση ἐκεῖ ἀκόμη καὶ τὸ πρῶτο εἰκοσιτετράωρο ἀπὸ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Παρακαλέσανε, λοιπόν, τὸν Ἀμερικανὸ ταγματάρχη, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴ διοίκησι τοῦ στρατοπέδου νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ κάνουν ἕνα «γαμήλιο ταξίδι», διαρκείας ἑνὸς ἡμερονυκτίου, μονάχα στὴ Νέα Ὑόρκη!

Ἐκεῖνος γέλασε, κύτταξε τὴ Γιοῦντιθ, ποὺ εἶχε κατεβάσει τὸ κεφάλι κάτω κοκκινίζοντας —ἐπειδὴ ἡ αἴτησι δὲν ἀφοροῦσε μόνο... τὴν ἡμέρα— καὶ δέχτηκε νὰ κάνη τὴ χάρι, μὲ τὴν προϋπόθεσι πὼς θὰ ἐπαιρναν μαζί τους καὶ ἕνα λοχία τῆς φρουρᾶς τοῦ στρατοπέδου, ποὺ τὴν ἡμέρα θὰ ἐκτελοῦσε χ' ἐν διερμηνέως καὶ ὁδηγοῦ τους στὰ ἀξιοθέατα τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλουπόλεως καί, τὸ βράδυ.... «ἀγγέλου πρὸ τοῦ παραπετάσματος μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη»!

Ἔτσι, μαζὶ μὲ τὸν ἀνυγκαστικὸ συνοδό, ποὺ ὑπῆρξε, ὅμως, διακοιτικώτατος καὶ ποὺ δὲ φόρεσε οὔτε τὴ στολή του γιὰ νὰ μὴ τοὺς δίνη τὴν ἐντύπωσι τοῦ φύλακα, ὁ "Ιστβαν καὶ ἡ Γιοῦντιθ ἔζησαν μιὰ ἀξέχαστη Πρωτοχρονιὰ στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἀνέβηκαν στὴ Βεράντα τοῦ ἑβδομηκοστοῦ ὀρόφου τοῦ Ροκφέλλερ Τσέντερ, γιὰ νὰ ἀποθαυμάσουν ἀπὸ ψηλὰ τὴν ἀπέραντη μεγαλούπολι, αὐτοσερβιρίστηκαν, κατὰ τὸ ἀμερικανικὸ σύστημα, σὲ μιὰ «καφετέρια» νάζεψαν στὸ ἑκθαμβωτικὸ Μπροντγουαίη, ἔφαγαν —γιὰ πρώτη φορά, ὅπως ἐδήλωσαν, μετὰ ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια—... μπανάνες, καὶ ἔνοιωσαν μιὰ πικρὴ νοσταλγία γιὰ τὴν πατρίδα τους, βλέποντας στὶς βιτρίνες τὶς πολύχρωμες πρωτοχρονιάτικες κάρτες, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ τὶς στείλουν σὲ κανένα δικό τους στὴν Οὐγγαρία...

«Εἶμαι σίγουρος —εἶπε ὁ "Ιστβαν στοὺς Ἀμτρικανοὺς δημοσιογράφους. ποὺ πῆγαν νὰ δοῦν τὸ νειόπαντρο ζευγάρι— πὼς κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ,ποὺ περνᾶν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὴ Βενετία ἢ στὴν Κυανὴ Ἀκτή. δὲν ἔζησε τὸ μεθύσι τοῦ ταξιδιοῦ, ὅσο ἐμεῖς. ποὺ γυρίσαμε γιὰ μερικὲς ὧρες στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Μονάχα ὅταν εἶναι κανεὶς πρόσφυγας κι' ἔχει δῆ ὅσα εἴδαμε, μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβη αὐτό!»

Σήμερα, ποὺ γράφονται οἱ γραμμὲς αὐτές, ἴσως, νὰ ἔχη γίνει ἐκεῖνο, ποὺ ὁ "Ιστβαν καὶ ἡ Γιοῦντιθ περιμένουν τόσο ἀνυπόμονα: Νὰ ἔχουν ἐγκατασταθῆ σὲ μιὰ πόλι τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ ἔχουν ἐαναρχίσει τὴ δουλειά τους, αὐτὸς ἐμποροϋπάλληλος, ἐκείνη σχεδιάστρια σ' ἕναν οἶκο μόδας. Ἀλλὰ ὅπου καὶ νὰ βρίσκωνται καὶ ὅσες καινούργιες χαρὲς ἂν τοὺς ἔχη ἐπιφυλάξει ἡ τύχη. ἡ μέρα τῆς φετεινῆς Πρωτοχρονιᾶς θὰ μείνη σίγουρα ἡ πιὸ ἀλησμόνητη τῆς ζωῆς τους!

ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΡΟΕ

Ἡ Σερὶ Νὸρθ ἔγινε ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου χάρις στὸ χαριτωμένο βάδισμά της. Ἡ Σερὶ ἦταν ὑπάλληλος σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης στὴν Καλιφόρνια ὅταν μιὰ μέρα πέρασε ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῆς «Φὸξ» καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ πάρη βενζίνη. Τοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωσι τὸ περπάτημά της καὶ τὴν κάλεσε στὸ στούντιο γιὰ μιὰ δοκιμή. "Ετσι ἡ Σερὶ Νὸρθ μετεπήδησε ἀπὸ τὸ πρατήριο στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα καὶ κατώρθωσε νὰ γίνη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀντιπαλος τῆς Μαίριλυν Μονρόε.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ... ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ Ροσσάνα Ροσσανίγκο, εἶναι σήμερα χάρις στὴν τηλεόρασι, τὸ κορίτσι τῆς ἡμέρας, σ' ὁλόκληρη τὴν Ἰταλία. Ἡ ὡραία Ροσσάνα ἔχει θριαμβεύσει μέχρι σήμερα σὲ τρεῖς διαγωνισμοὺς καλλιστείων. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν ἔκανε διάσημη καὶ πασίγνωστη ἦταν ἡ πράσφατη ἐπιτυχία της σ' ἕνα διαγωνισμὸ τῆς τηλεοράσεως. Ἀπάντησε μὲ τόση ἀκρίβεια σὲ διάφορες ἐρωτήσεις γύρω ἀπὸ τὴν παγκόσμιο φιλολογία, ὥστε μαζὶ μ' ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσό, κέρδισε καὶ τὸν θαυμασμὸ τῶν συμπατριωτῶν της. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ποὺ πάρθηκε στὸ σπίτι τῆς ὡραίας Ροσσανίγκο, δείχνει πὼς εἶναι καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μιὰ πολὺ καλὴ νοικοκυρά.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ μοναχὴ Δωροθέα

Ποωῒ ἀκόμη, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος χουσοπόρφυρος πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὸ Βουνό, τὸ ζεύγος Ζουλούφη μὲ μερικοὺς φίλους του ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἁγία Βαρβάρα. Οἱ φωνὲς τῆς συντροφιᾶς ξύπνησαν τὸν Κώστα Βέρα, ποὺ καθόταν στὸ ἀπάνω διαμέρισμα. Βγῆκε, λοιπόν, στὴ σκάλα γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ.

—Ἀντὶ νὰ θυμώνετε, θὰ μᾶς κάνατε εὐχαρίστησι ν' ἀρχόσαστε καὶ σεῖς μαζί μας, κύριε μισάνθρωπε! Ἐκτὸς ἂν δὲν βαστᾶνε τὰ κότσια σας!... τοῦ εἶπε πειραχτικὰ ἡ χαριτωμένη κυρία Ζουλούφη, ποὺ ἤξερε τὴν ἀντιπάθειά του γιὰ τὶς ἐκδρομές.

— Καὶ... κατὰ ποῦ πηγαίνετε;

— Στὸ Δαφνί. Θὰ κάνωμε λειτουργία στὴν Ἁγία Βαρβάρα, θὰ φᾶμε κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ θὰ γυρίσωμε ὰτὰ σπιτάκια μας.

— Πολὺ ὡραῖο! εἶπε ὁ Βέρας. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς δείξω ὅτι βαστᾶνε τὰ κότσια μου, ἔρχομαι κι' ἐγώ...

Μετὰ τὴ λειτουργία κι' ἀφοῦ ὁ Κώσταις τοὺς μίλησε γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀξία τοῦ Δαφνιοῦ, οἱ νεώτεροι τῆς συντροφιᾶς πρότειναν ν' ἀνεβοῦν στὸ ἐκκλησάκι τοῦ "Αη Γιάννη.

Τὸ δροσερὸ ἀεράκι βοήθησε πολὺ στὸ ἀνέβασμα. Μιὰ λεπτή, ψηλή, καμμιὰ ἐξηντατετάρτιὰ χρόνων καλόγρηα τοὺς ὑποδέχτηκε στὴν πόρτα μιᾶς καμαρούλας. ποὺ χρησίμευε γιὰ κατοικία της.

Μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο καλωσύνη χαιρέτησε ἡ καλόγρηα τοὺς ἐπισκέπτες, μὰ ὅταν ἔφτασε καὶ ὁ Κώστας ποὺ εἶχε μείνει τελευταῖος, τὸ χαμόγελο πάγωσε στὰ χείλη της. Τὰ μάτια της στηλώθηκαν πάνω του καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήση στὴν καλημέρα του, ψιθύρισε:

— Κώστα...

Ἐκεῖνος ξαφνιάστηκε.

— Πῶς ἔρετε τ' ὄνομά μου; τὴ ρώτησε, ἐνῶ σκουπίζε τὰ θαμπωμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα γυαλιά του.

Τὴν κύτταξε προσεχτικὰ γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ τὴ γνώρισε κι' αὐτός.

— Ἐσὺ εἶσαι, Κάκια;...

— Δωροθέα μὲ λένε τώρα, τοῦ εἶπε.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴν εὔθυμη συντροφιά του τὸν ρώτησε:

— Παντρεύτηκες;

— Ὄχι, Κάκια...

— Κι' ἐγὼ δὲν παντρεύτηκα...

Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο. Κυπάτχηκαν πάλι καὶ κάθησαν ἀμίλητοι στὸ πέτρινο πεζούλι.

Κι' οἱ δυό, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔφεραν στὴ μνήμη τους ἕνα βράδυ, πολὺ ἀπὸ σαράντα πέντε χρόνια: Τὸ βράδυ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τους.

"Ηταν κάτω ἀπὸ τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, —ὅπως διηγήθηκε ἀργότερα ὁ Κώστας Βέρας — καὶ γύρω τους βασίλευε ἡ σιωπὴ καὶ ἡ γαλήνη. "Οπως τότε ἔτσι καὶ τώρα ἔνοιωθαν ἕνα λυγμὸ νὰ τοὺς πνίγη κι' ἄκουγαν τοὺς δυνατοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς τους — μόνο ποὺ τώρα ἦταν ἀπὸ τὴν κούρασι τῶν γερατειῶν.

Ἡ μοναχὴ Δωροθέα σηκώθηκε καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα πῆγε κι' ἄναψε ἕνα κερὶ γιὰ νὰ δυναμώση τὸ λιγοστὸ φῶς τῶν καντηλιῶν μέσ' στὸ ἐκκλησάκι. Ἔπειτα χαμηλώνοντας τὸ μαῦρο μαντῆλι ὡς τὰ μάτια, σταύρωσε τὰ χέρια καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ περάσουν οἱ ἐπισκέπτες.

"Οταν βγῆκαν, γιὰ νὰ πάρουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ὁ Κώστας ρώτησε τὴν καλόγρηα:

— Εἶσαι καιρό, ἐδῶ;

— Σαράντα χρόνια! τοῦ ἀπάντησε χωρὶς νὰ τραβήξη τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἐδῶ βρῆκα τὴ γαλήνη γιὰ τὴν τρικυμισμένη μου ψυχή. Πρὶν πάρω, ὅμως, τὴν ἀπόφασι νὰ ἐγκαταλείψω τὸν κόσμο, περίμενα τέσσερα χρόνια, μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα πὼς θὰ γύριζες! Ἐσὺ ὅμως, οὔτε φάνηκες. Στὸ μεταξὺ ἔχασα τοὺς γονεῖς μου... "Ετσι, ἡ μοναξιὰ καὶ ὁ ὅρκος ποὺ σοῦ εἶχα δώσει μ' ὡδήγησαν ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ θεία γαλήνη...

— Τί παοαξένη ποὺ εἶναι ἡ ζωή, φίλε μου, ψιθύρισε ὁ Κώστας Βέρας, μιλώντας στὸ νέο ποὺ τὸν βοηθοῦσε νὰ κατεβῆ τὴν πλαγιά. Καλὰ λένε πὼς βουνὸ μὲ τὸ βουνὸ δὲν συίγει...

— Καιμιὰ παλιὰ ἱστορία;

Ὁ Κώστας Βέρας κοντοστάθηκε, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα κι' ἀπάντησε:

— Μόλις τώρα κατάλαβα πόσο παλιά, στ' ἀλήθεια εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία! Πόσο γεράσαμε!... Κι' ὅμως, ἐπὶ 45 χρόνια, βρισκόταν στὴ μνήμη μου μιὰ εἰκόνα δροσερή, χαρούμενη, σὰν τὴν ἀνοιξί! "Ηταν ἡ μοναδικὴ κοπέλλα ποὺ ἀγάπησα!... Μὰ τί κάθομαι καὶ φλυαρῶ τώρα γιὰ τὸν καϋμό μου. ποὺ δὲν φανέρωσα ποτέ, σὲ κανένα;... "Ηταν βλέπεις τόσο ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἡ συνάντησι... Κι' ὅμως οἱ ἀναμνήσεις μὲ πνίγουν... Καὶ θὰ ἤθελα νὰ πῶ τί ἦταν γιὰ μένα ἡ καλόγρηα ποὺ εἶδες...

»"Ημουν νέος, φοιτητὴς καὶ μιὰ ἡμέρα ἤρθα μὲ μερικοὺς συμφοιτητές μου νὰ μελετήσω τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ Δαφνιοῦ. Μιὰ κοπέλλα στεκόταν παράμερα καὶ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴ συζήτησί μας. "Ηταν γαλανομάτα, λυγερή, σὰν ἕνα ἐξωτικὸ πλάσμα. Καθόταν ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα σπιτάκι, μὲ τοὺς γονεῖς της. Μὲ δυὸ λόγια, ἀγαπηθήκαμε τρελλά!

»Γιὰ ἕξη μῆνες, κατὰ τὸ δειλινό, ἐνώναμε τὸν ἐρωτικό μας παλμὸ καὶ τοὺς ὅρκους μας. "Οταν τόμαθε ὁ πατέρας μου πὼς εἶχα ξεμυαλιστῆ κι' ἐρχόμουν ἐδῶ γιὰ νὰ τὴ συναντῶ, μ' ἔστειλε στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ σπουδές. Πρὶν φύγω, συνάντησα τὴν Κάκια. "Ηταν βράδυ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φεγγάρι, ὁρκιστήκαμε νὰ περιμένη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, νὰ μὴν παντρευτοῦμε. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ σπαραγμὸς τῆς τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἦταν μεγάλος. Γιὰ χρόνια ἄκουα τὰ κλάματά της μέσα στ' αὐτιά μου. Πῆγα στὸ ἐξωτερικό, σπούδασα, κι' ὅταν γύρισα, τὴν ἀναζήτησα παντοῦ, μὰ δὲν τὴ βρῆκα...

Ὁ Κώστας ἄναψε ἕνα τσιγάρο, τράβηξε δυὸ ρουφηξιὲς καὶ συνέχισε:

— Καὶ νά που τώρα... γέροι κι' οἱ δυό, βρεθήκαμε πάλι ὁ ἕνας ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἄλλο. Κι' ὅμως κάποτε ἤμαστε νέοι, γιομάτοι ὁμορφιὰ καὶ νειάτα, φλογισμένοι ἀπὸ τὸν πιὸ ἀγνὸ ἔρωτα!...

Ὁ Κώστας Βέρας ἔσκυψε τὸ γκρίζο κεφάλι του γιὰ νὰ κρύψη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νέου. τὰ δάκρυα ποὺ κύλησαν στὰ ρυτιδωμένα μάγουλά του.

Τ' ἀραιὰ σύννεφα στὸν οὐρανό, ἔκρυβαν πότε-πότε τὸν ἥλιο κι' ἅπλωναν τὴ σκιά τους στὶς πλαγιὲς τοῦ Βουνοῦ. Στὴν κορυφή του, δίπλα στὸ ἐκκλησάκι. διακρινόταν ἡ μαύρη σιλουέττα τῆς μοναχῆς Δωροθέας. Ἔστεκε ἀκίνητη, σὰν πένθιμο κυπαρίσσι πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τῆς νεανικῆς ζωῆς της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

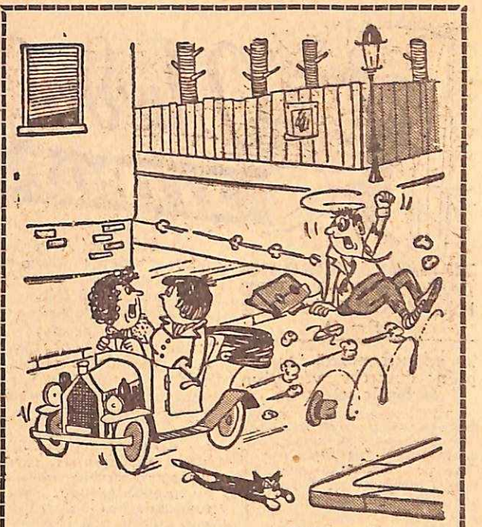

— *Λὲς νὰ χάσαμε τίποτα; Βλέπω κάποιον πίσω ποὺ φωνάζει!*

— *Νομίζω, πὼς μ' αὐτὸ θὰ σηκωθῆ ἐπιτέλους νὰ φύγη!*

— *"Ετσι περίμενα κι' ἐγὼ στὸ πρῶτο μου ραντεβοῦ. Ἀλλὰ τώρα λαμβάνω τὰ μέτρα μου καὶ δὲν μοῦ ἀποφαίνεται ἡ ὥρα!*

Ο Διεθνής Στίβος

ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ· Ο ΑΡΗΣ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕ 2—0

Ο τερματοφύλαξ Άχπαρίδης δυνατὸν νὰ γίνη διεθνοῦς κλάσεως

Τὸ Μακεδονικὸ Ποδόσφαιρο ἔδωσε στὴ Λεωφόρο Ἀλεξάνδρας ἕνα ἠχηρὸ «παρὼν» κατὰ τὸν ἀγώνα τοῦ Ἄρεως Θεσσαλονίκης μὲ τὸν Παναθηναϊκό. Ἦταν ἡ μπάλλα ποὺ «σφαῖρα εἶναι καὶ γυρίζει, ἄλλους συναντᾶ κι' ἄλλους ξεχωρίζει», δηλαδὴ ἦταν τυχαία ἡ νίκη; Ἡ μήπως οἱ Μακεδόνες ἐνθάρρυναν τοὺς παληοὺς ἑαυτούς των καὶ ἀναγεννήθηκαν σὰν φοίνικες ἀπ' τὴν τέφρα τους; Ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ἐθνικοῦ μὲ τὸν Ἄρη (1—0) μέσα στὴ συμπρωτεύουσα, τότε πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πὼς κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβη στὶς 27 Ἰανουαρίου γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ ὁ Ἄρης τόσο καθαρὰ καὶ δίκαια (1—0) στὸν πρωταθλητὴ Ἀθηνῶν.

Πραγματικὰ λοιπὸν οἱ Ἀρειανοὶ ἔπαιξαν ὑπέροχα. «Θρίαμβος τῆς αὐτοποιθήσεως» ἦταν ὁ ἀγώνας τους, ἔγραψαν οἱ ἀθλητικοὶ κριτικοί.

Ἡ πεντάδα τῶν κυνηγῶν τους (Κοτζαμπασίδης, Μπουλτατζῆς, Σισμανίδης, Καλλιατζῆς, Πασχουλίδης) ἐργάστηκε δραστήρια, ἐπιθετικά, γρήγορα, μαχητικά, εὐκίνητα. Ἡ ταχύτης τους αἰφνιδίαζε τὴν τριάδα τῆς παναθηναϊκῆς ἀμύνης (Ἀλούπης —Ἀγγελόπουλος—Κουρτζίδης). Ὁ πρῶτος (Ἀλούπης) ὡς «ντεφορμὲ» δὲ μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ μὲ τὴ γνωστή του ἑτοιμότητα καὶ εὐελιξία ἀκρετὲς φορὲς τὶς ὑπερφαλαγγίσεις καὶ τὶς ἐπικίνδυνες σέντρες.

Ὁ δεύτερος (Ἀγγελόπουλος), παίκτης δυναμικός, ψυχωμένος, σκληροτράχηλος, κράτησε ὅλο τὸ βάρος, ἀλλὰ διέπραξε βασικὰ σφάλματα, ὅπως ἐκεῖνο τὸ τραγικό, ποὺ στοίχισε στὸν Π. Α.Ο. τὸ δεύτερο τέρμα. Ὁ τρίτος (Κ υρτζίδης), ψύχραιμος, στωϊκὸς παίκτης ἀλλὰ κάπως βραδύς, δὲν ἦταν στὴν καλὴ ἡμέρα του. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐνῶ οἱ Ἀρειανοὶ κυνηγοὶ δὲν ἔκαναν πολλὰ σούτ, ὡστόσο μπόρεσαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ μοιρολατρισμό, τὴν ἀδράνεια καὶ τὰ σφάλματα τῆς ἀμύνης τοῦ Π.Α.Ο.

Τὰ χαφ τοῦ Ἄρεως δὲν εἶναι παίκτες κλάσεως. Ἔπαιξαν ὅμως μὲ πεποίθησι καὶ πεῖσμα. Χωρὶς ν' ἀνακαιτίζουν καὶ ν' ἀνακόπτουν μὲ τὴν ἑτοιμότητα καὶ μαεστρία ποὺ ἀπαιτοῦσε ὁ σκληρὸς ἀγώνας ἔπεφταν μὲ τὴν ψυχή τους στὰ δόντια καὶ κέρδιζαν τὴ μπάλλα καὶ τὸ χῶρο. Ἐκμεταλλεύτηκαν, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, τὸν κενὸ χῶρο ποὺ ἄφηναν οἱ Παναθηναϊκοὶ στὸ κέντρο τοῦ γηπέδου. Ὁ Ἀνδρέου καὶ ὁ Παπαντωνίου εἶχαν ἀλλοῦ τὸ νοῦ τους. Ὁ πρῶτος ταχὺς ἀλλὰ ὄχι γνώστης τῆς τεχνικῆς καὶ τακτικῆς τοῦ χάφ. Ὁ δεύτερος τεχνίτης ἀλλὰ βραδύς. Τὰ χὰφ τοῦ Ἄρεως λοιπόν, κατ' ἀνάγκην, ἀνεδείχθησαν στυλοβάτες στὸ παιγνίδι τοῦ κέντρου, γιατὶ τὰ παναθηναϊκὰ χὰφ δὲ δούλεψαν ὅπως ἔπρεπε καὶ τοὺς ἄφησαν πεδίο δράσεως ἐλεύθερο.

★

Ἡ ἄμυνα τοῦ Ἄρεως ἦταν «στατικοδυναμική». Ἦρως ὅμως ὁ τερματοφύλακας Ἀχπαρίδης. Ἐτοιμόνους,δρομητικός, ὑπολογιστικός, εἶχε μιὰ τρομερὴ διαίσθησι στὸ κατάλληλο πλασάρισμά του ἀνάλογα μὲ τὴ γωνία προβολῆς τοῦ ἀντιπάλου κυνηγοῦ. Δὲν τὸν εἶχαν ψυχολογήσει οἱ Παναθηναϊκοὶ σουτέρ, γιατὶ ἀλλοιῶς θἄβριskαν τὶς ἀδυναμίες του. Χρειάζεται ὁ Ἀχπαρίδης εἰδικὴ προπόνησι καὶ στὰ ὑψηλὰ καὶ στὰ χαμηλὰ καὶ στὰ πλάγια σούτ. Πρὸ παντὸς ὅμως στὴν εὐκαμψία καὶ στὴ μείωσι τοῦ «χρόνου ἀντιδράσεως». Στὰ χέρια ἑνὸς ἐπιστήμονος προπονητοῦ ὁ τερματοφύλακας τοῦ Ἄρεως θὰ ἐξελίσσετο σὲ «γκολκῆπερ» διεθνοῦς κλάσεως. Ἀπ' τὴν ὀπισθοφυλακὴ τοῦ Ἄρεως ἡ δεξιὰ πτέρυγα δὲν ἦταν τόσο ἀπροσπέλαστη ὅσον ἡ ἀριστερά. Τὰ δεξὶ μπὰκ ἔπαιξε περισσότερο ἀπ' ὅσον ἔπρεπε ἐμπρὸς καὶ αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο σὲ περίπτωσι ἑνὸς ταχυκίνητου «ἑξτρέμ». Τ' ἀριστερὰ μπὰκ ἀναχαίτιζε μὲ κλείσιμο τῆς γραμμῆς προσπελάσεως. Τὸ σέντερμπακ τοῦ Ἄρεως εἶχε μερικὲς στιγμὲς πολὺ καλές. Χρειάζονται ὅμως καὶ οἱ τρεῖς περισσότερη συνεργασία.

Τὰ μοναδικὰ τέρματα τοῦ ἀγῶνος Ἄρεως — ΠΑΟ σημείωσαν ὁ κεντρικὸς κυνηγὸς Σισπρανίδης. Τὸ πρῶτο πέτυχε στὸ 6'. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο τέρμα ἀπὸ μακρυά. Μὲ μιὰ βολίδα στὸ Γ διεμβόλισε τὴν παναθηναϊκὴ ἄμυνα καὶ ὁ τερματοφύλακας τοῦ ΠΑΟ Βουτσαρᾶς δὲν μπόρεσε ν' ἀντιδράσῃ. Τὸ δεύτερο τέρμα ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ «πονηρὰ γκόλ». Δημιουργήθηκε στὸ 26'. Ὁ Ἀγγελόπουλος ἐπέμενε νὰ στείλῃ τὴ μπάλλα στὸ Βουτσαρᾶ ποὺ εἶχε βγῆ ἔξω ἀπ' τὸ τέρμα του. Ἐπωφελήθηκε στιγμιαίας διστακτικότητος καὶ παρεμβλήθηκε στὸ μεταξὺ διάστημα. Ἔγινε κύριος τῆς μπάλλας καὶ μ' ἕνα τεχνικώτατο «λὸμπ» πέρασε τὴ μπάλλα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Βουτσαρᾶ καὶ τὴν ἔστειλε στὰ παναθηναϊκὰ δίχτυα.

★

Ὁ Παναθηναϊκὸς ἔπαιξε μοιρολατρικά, συγκρατημένα, ἀσύνδετα, μὲ μωσαϊκὰ συνθέσεως καὶ μειωμένη ἀπόδοσι. Ὁ "Αρης ἐπέβαλε τὸ παιγνίδι του καὶ μὲ τὸν ψυχικὸ δυναμισμό του νίκησε δίκαια. Ὁ διαιτητὴς κ. Δασκαλάκης κατελόγισε στὸν ΠΑΟ 11 φάουλ, 1 ὀφσάϊτ, 2 κόρνερ. Στὸν Ἄρη 27 φάουλ, 6 ὀφσάϊτ, 3 κόρνερ. Μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ ὁ κ. Δασκαλάκης τοὺς συμβιβασμούς. Ἀντιπαρήρχετο ἴσως τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς ἀποβολῆς παικτῶν σκληροτραχήλων. Ὡστόσο, κράτησε τὸν ἀγῶνα σὲ σταθερὸ σημεῖο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἀρειανοὶ εἶναι παληοὶ φίλοι δικαιοῦμαι κοντὰ στοὺς δικαίους ἐπαίνους νὰ τοὺς κάμω καὶ μερικὲς συστάσεις.

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς σκληροὺς παίκτες του νὰ παίζουν ἀθλητικώτερα. Ὄχι πὼς οἱ ἑκάστοτε ἀντίπαλοι τους παίζουν, μερικὲς φορές, λιγώτερο σκληρά. Ἀλλά, γιατὶ οἱ νίκες τους, ὅπως κατὰ τὸν ἀγῶνα μὲ τὸν ΠΑΟ, θὰ εἶναι πολὺ συμπαθέστερες καὶ εὐπρόδεκτες, ὅταν κατακτῶνται μὲ τὴν ἀξία τῆς ποδοσφαιρικῆς τέχνης καὶ ὄχι μὲ τὴν «σπάθη τοῦ κλαδέματος».

Γ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ ἥρως τοῦ ἀγῶνος "Αρεως—ΠΑΟ τερματοφύλακας Ἀχπαρίδης σὲ μιὰ ἐξαίσιετη ἐξόρμησί του.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Τὸ σταυρόλεξο τῶν «Κ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΚ — ΤΡΑΚΑ — ΥΓΚ. 2) ΑΚΟΜΗ — ΚΗΛΙΣ. 3) ΚΑΡΑ — ΚΥΡΗΣ—ΚΕ. 4) ΒΑ—ΚΟΡΟΣ—ΚΑ. 5) ΑΗ—ΚΗ—ΠΟΣ — ΚΥΡΑ. 6) ΚΩΜΟΣ — ΚΑΡΟΛ. 7) ΙΚΑΝΟΣ — ΚΑΣΟΝΙ. 8) ΚΥΤΟΣ—ΚΑΛΟΣ. 9) ΑΛΩΣ — ΚΑΚΩΣ—ΚΗ. 10) ΩΝ — ΚΑΡΙΣ — ΚΡ. 11) ΑΝ—ΚΟΠΙΑ—ΚΛΟΚ. 12) ΚΑΝΩΝ — ΚΛΑΚΑ. 13) Η-ΚΩ — ΤΣΑΚΙ — ΚΕΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΚ — ΑΔΙΚΑ — ΑΦΗ. 2) ΕΚΑΒΗ—ΚΥΛΩΝ. 3) ΚΟΡΑ — ΚΑΤΩΝ — ΚΩ. 4) ΜΑ — ΚΩΝΟΣ — ΚΑ. 5) ΤΗ—ΚΗ-ΜΟΣ — ΚΟΝΤ. 6) ΚΟΠΟΣ — ΚΑΠΩΣ. 7) ΑΚΥΡΟΣ — ΚΑΡΙΝΑ. 8) ΚΗΡΟΣ—ΚΑΚΙΑ. 9) ΑΛΗΣ — ΚΑΛΩΣ — ΚΙ. 10) ΙΣ — ΚΑΣΟΣ — ΚΛ. 11) ΥΣ.— ΚΥΡΟΣ — ΚΛΑΚ. 12) ΚΑΡΟΝ — ΚΡΟΚΕ. 13) ΚΚΕ — ΑΛΙΚΗ — ΚΑΙ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

1) Μπάξτερ, Σέρινταν, Μπλάϋθ, Φράνσις Μπάνκροφτ, Κράουφορντ.

2) «Σαντιάγκο», «Το λιμάνι τῆς κολάσεως», «Σμίνγαρχος τυφώνι», «Ἀρπαγὲς τῆς γῆς», «Τὸ καράβι τῶν σκλάβων», «Ἡρωϊκὴ ταξιαρχία».

3) Ἡ "Αννι Μπάξτερ.

4) «Ἡ ἁμαρτωλὴ τῆς ἐρήμου», «Μανταλένα, ἡ ἁμαρτωλή», «Ἡ ἀξιοπρεπὴς ἁμαρτωλή» — «Μιὰ μητέρα μὲ παρελθόν», «Πρὶν γίνω μητέρα», «Τρικυμία σὲ καρδιὰ μητέρας».

5) «Ὁ φαντάρος 20.815», «Τὸ κορίτσι τοῦ δωματίου 17», «Ἡ ἀνταρσία ἄρχισε στὸ κελλὶ 11», «Τὸ ταξὶ 499 δὲν ἀπαντᾶ», «Ὁ μυστικὸς φάκελλος 649», «Ξενοδοχεῖον Πλάζα, δωμάτιο 605».

6) Ὁ Κόρνελ Γουάϊλντ.

7) «Πῶς νὰ παντρευτῆτε ἑκατομμυριοῦχο» μὲ τὴν Μαίριλυν Μονρόε.

8) Νάτζις Νταίη — Τζέημς Στιούαρτ (δὲν εἶναι ἀνδρόγυνο).

9) «Ὁ κύριος Ἀρκαντίν», «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα», «Τὸ πένθος ταιριάζει στὴν Ἠλέκτρα».

10) Πρόκειται γιὰ προπολεμικὲς ἐπιτυχίες ποὺ προεβλήθησαν καὶ πάλι προσφάτως.

Λεξίγριφος

Γαλλία (Γαλῆ—Α).

Μεταγραμματισμὸς

Μέλι — Χέλι.

Αἴνιγμα

Τὸ γράμμα «Α».

Ὁμοιες γραμμές, ὅμοια τετράγωνα

Τὰ δύο ὅμοια τετράγωνα εἶναι τὸ πρῶτο τῆς 3ης σειρᾶς καὶ τὸ τελευταῖο. Οἱ δυὸ ὅμοιες ὁριζόντιες γραμμὲς εἶναι ἡ τρίτη τῆς πρώτης σειρᾶς καὶ ἡ πρώτη τῆς τρίτης. Τέλος οἱ δυὸ ὅμοιες κάθετες γραμμὲς εἶναι ἡ δεύτερη τῆς πρώτης καθέτου σειρᾶς καὶ ἡ τελευταία (κάτω δεξιά).

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 626 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΠΟΓΚΑΡΤ — ΕΛΙΣΑΒΕΤ. 2) ΠΑΡΕΕΣ — ΡΑΦ — ΚΟΛΟΒΑ. 3) ΑΡΑΙΑ—ΧΕΝΤΥ — ΣΦΥΡΙ. 4) ΡΙΜΑ — ΚΡΙΝΑ—ΑΛΑΝ. 5) ΟΣΑ — ΧΡΥΣΑ — ΑΑΑ—ΑΙΑ. 6) ΥΙ—ΘΡΑΣΥ—ΧΑΡΤΑ—ΑΡ. 7) ΩΜΗ—ΦΑΡΕΤΡΑ. 8) ΗΠΑΡ—ΑΙΜΑΡ—ΑΙΓΙΟΝ. 9) ΑΡΗΣ — ΣΟΝΙΑ—ΚΟΜΗ. 10) ΜΠΕΤΟΝ — ΔΟΝΤΙ — ΝΟΕΣ. 11) ΣΟΒΑΡΕΣ — ΤΩΝ. 12) ΣΚ — ΣΑΜΟΣ — ΑΙΝΤΑ — ΜΥ. 13) ΤΑΣ — ΣΥΣ — ΚΑΑΙ — ΣΟΛ. 14) ΙΤΕΑ — ΨΑΡΑΣ — ΚΑΡΤ. 15) ΚΑΡΙΑ — ΔΑΝΙΣ — ΚΑΚΙΑ. 16) ΟΡΑΣΙΣ — ΡΑΣ — ΛΑΪΓΚΟΝ. 17) ΣΑΜΑΡΕΙΑ — ΑΠΕΝΝΙΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΠΑΡΟΥΤΗ — ΜΥΣΤΙΚΟΣ. 2) ΠΑΡΙΣΙ — ΠΑΠ — ΚΑΤΑΡΑ. 3) ΟΡΑΜΑ—ΚΑΡΕΣ — ΣΕΡΑΜ. 4) ΓΕΙΑ — ΡΗΤΟΣ — Α'Ι'ΣΑ. 5) ΚΕΛ—ΧΡΩ — ΣΟΒΑΣ—ΑΙΡ. 6) ΑΣ—ΚΡΑΜΑ—ΝΑΜΥΡ—ΣΕ. 7) ΧΡΥΣΗΪΣ — ΡΟΣ. 8) ΤΡΕΪΣΥ — ΜΟΔΕΣ — ΨΑΡΑ. 9) ΑΝΝΑ — ΦΑΝΟΣ — ΚΑΝΑ. 10) ΕΦΤΑ — ΧΑΡΙΝ — ΛΑΡΙΣΑ. 11) ΑΑΡ — ΑΤΤΙΛΑΣ. 12) ΙΚ — ΠΑΡΕΑ — ΙΩΝΑΣ — ΛΕ. 13) ΣΟΣ — ΑΤΤΙΚ — ΝΤΙ — ΚΑΝ. 14) ΑΛΦΑ—ΑΡΓΟΝ — ΚΑΪΝ. 15) ΒΟΥΛΑ — ΑΙΜΟΣ — ΣΑΚΚΙ. 16) ΕΒΡΑΙΑ — ΟΗΕ — ΜΟΡΙΟΝ. 17) ΤΑΙΝΑΡΟΝ — ΣΟΥΛΤΑΝΑ.

ΤΟ ΗΞΕΡΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΥΡΙΖΕΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Στὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἄκρη τῆς Ἀφρικῆς, στὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ στὸν αὐτοκινητόδρομο, γιατὶ τὸ αὐτοκίνητό της εἶχε πάθει βλάβη. Οἱ τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι ἔτρεξαν κοντά της καὶ τῆς ζήτησαν τὸ διαβατήριο, ὅπου διάβασαν: «Γενεβιέβη Μπάρτλετ, ἀπεσταλμένη τοῦ «Γουήκλυ Μαγκαζίν». Τὴν ἄφησαν νὰ περάσῃ ἐλεύθερα, ἀλλὰ τὴν ὁδήγησαν, μιὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς βλάβης τοῦ αὐτοκινήτου της, δὲ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι της, κοντὰ σὲ μιὰ βίλλα, ὅπου τὴν ὑποδέχτηκε ἕνας ψηλὸς ἄντρας, μὲ κατσαρὰ μαλλιά, πολὺ συμπαθητικός.

—"Εμαθα τί σᾶς συνέβη, δεσποινίς...

— Μὲ λένε Γενεβιέβη Μπάρτλετ...

— Εἶμαι ὁ Γιόσεφ Βὰν Ρός, ἐγγονὸς τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ χτήματος. Θὰ στείλω δυὸ ἀνθρώπους μου νὰ ἐπισκευάσουν τὴ βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου σας. Δὲ θὰ μπορέσετε ὅμως νὰ φύγετε ἀπόψε. Θ' ἀναγκασθῆτε νὰ μείνετε ἐδῶ.

Προχώρησαν καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ πολυτελῆ, εὐρύχωρη τραπεζαρία.

— Θὰ φᾶμε μαζί, ἀπόψε.

Ἡ Γενεβιέβη, κατάπληκτη γιὰ ὅ,τι τῆς συνέβαινε, ἀφέθηκε νὰ ὁδηγηθῇ στὸ δωμάτιό της, ποὺ ἦταν πολυτελέστατο. Ζύθηκε καὶ φόρεσε μιὰ ἑξωμη τουαλέττα ποὺ τόνιζε τὴν ὁμορφιά της. Ὅταν, ἀργότερα, κατέβηκε στὴν τραπεζαρία, ὁ Βὰν Ρὸς τὴν περίμενε φορώντας τὸ σμόκιν του.

"Οταν τελείωσαν τὸ φαγητὸ ὁ Βὰν Ρὸς εἶπε στὴ Γενεβιέβη:

— Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω, δεσποινίς. Ἂς περάσουμε στὴ βιβλιοθήκη νὰ πάρουμε τὸν καφέ μας καὶ νὰ τὰ ποῦμε... Ἡ νεαρὴ γυναίκα δέχτηκε μὲ κάποιο φόβο.

— Καθῆστε, δεσποινίς Μπάρτλετ. Ἴσως νὰ σᾶς φανῇ παράξενο αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

"Ολα μοῦ φάνηκαν λίγο παράξενα, κύριε Βὰν Ρός. Πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲ φανταζόμουνα νὰ βρῶ τέτοια πολυτέλεια...

...Σ' ἕνα χτῆμα, θέλετε νὰ πῆτε; Ὁμολογῶ ὅτι μοῦ ἀρέσει ἡ πολυτέλεια κι' ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα. Τώρα θὰ σᾶς πῶ, γιατὶ μόλις σᾶς εἶδα, ἐπέμεινα νὰ μείνετε ἀπόψε στὴ βίλλα μου καὶ νὰ σᾶς φιλοξενήσω.

Σᾶς ἀκούω...

— Προσέξατε μήπως στὴν τραπεζαρία, ἀνάμεσα στὰ διάφορα τσαμπλό, ἕνα πίνακα ποὺ παριστάνει μιὰ νέα γυναίκα;

—"Οχι, κύριε Βὰν Ρός.

—"Ηταν ἡ γιαγιά μου. Σκοτώθηκε ὅταν οἱ "Αγγλοι πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Μπόερς. Ἀπὸ τότε ὁ παπποῦς μου ἔπαθε μιὰν ἤρεμη μορφὴ τρέλλας. Θυμᾶμαι πὼς ὅταν ἤμουν παιδί, ὁ παπποῦς μοῦ μιλοῦσε πάντα γιὰ κεῖνη. Ἔπειτα ὅταν ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω, ὁ πατέρας μοῦ διηγήθηκε τὴν ἀλήθεια. Ὁ πατέρας μου παρηκολούθησε τὴ θλιβερὴ ἱστορία. Ὁ παπποῦς του γι' αὐτὸν ὁ χρόνος σταμάτησε τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ἡ Γεραλδίνη, ἐνῶ ἀγαπιόντανε ἀκόμα, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ παντρευτήκανε. Σήμερα ὁ παπποῦς εἶναι ἐνενήντα δύο χρόνων καὶ πιστεύει πὼς ἡ Γεραλδίνη θαρθῇ, ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, νὰ μείνῃ κοντὰ στὸ προσκεφάλι του. Οἱ γιατροὶ λένε πὼς οἱ ὧρες του εἶναι πιὰ μετρημένες, εἶναι ἕνας σκελετός. Θ' ἀναρωτηθῆτε, μὶς Μπάρτλετ, γιατὶ σᾶς τὰ λέω ὅλ' αὐτά. Ἐλάτε ὅμως νὰ πᾶμε στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ δῆτε τὸν πίνακα τῆς γιαγιᾶς μου.

Ξαναγύρισαν στὴν τραπεζαρία. Ὁ Βὰν Ρὸς τὴν ἔσφιγγε ἀπ' τὸ μπράτσο, καθὼς σταμάτησαν μπρὸς στὸ ταμπλό.

— Κυττάξτε καλὰ αὐτὸ τὸ πορτραῖτο.

— Ναί, τοῦ εἶπε αὐτή, τὸ κυττάζω.

— Τώρα ἐλάτε μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη.

Ἡ Γενεβιέβη στάθηκε ἐκεῖ, ἐνῶ ὁ Βὰν Ρὸς πῆγε ἀπὸ πίσω της, σήκωσε τὰ χρυσαφένια μαλλιά της ψηλά, καὶ τὰ χτένισε ἐπιδέξια, σύμφωνα μὲ τὸ χτένισμα τῆς γιαγιᾶς του.

— Καταλάβατε τώρα; τὴ ρώτησε. Θὰ μπορέσουμε γιὰ λίγη ὥρα νὰ δώσουμε τὴν αὐταπάτη στὸν παπποῦ ποὺ ἀνειρεύεται ἀπὸ χρόνια, νὰ χαρίσουμε λίγο φῶς στὴν ἀγωνία του. Θέλετε νὰ γίνετε γιὰ λίγο ἡ Γεραλδίνη Βὰν Ρός;

★

"Οταν ἀργότερα, ἡ Γενεβιέβη κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, φορώντας τὴν τουαλέττα ποὺ φορούσαν οἱ κυρίες πρὶν ἑξήντα χρόνια, νόμισε πὼς ὀνειρευόταν.

"Οταν κατέβηκε στὴν τραπεζαρία, ὁ Βὰν Ρὸς τὴν περίμενε, λίγο χλωμός.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Γενεβιέβη, τῆς εἶπε. Εἶστε ἕτοιμη νὰ πάτε κοντὰ του;

— Πᾶμε, τοῦ ἀπάντησε ἀποφασιστικά.

Τράβηξαν σὲ μιὰν ἄλλη πτέρυγα τῆς βίλλας, ἀπόνα φωτισμένο διάδρομο. Ἡ κάμαρα ὅπου μπῆκαν ἦταν μισοσκότεινη.

— Ἐσύ σαι, Ἰωσὴφ; ρώτησε ὁ γέρος, ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

— Ναί, παπποῦ. Εἶν' ἐδῶ, μαζί μου, καὶ ἡ Γεραλδίνη. Χέρεις, ξαναγύρισε...

— Τόξερα, Γιόσεφ, πὼς θὰ ξαναγύριζε, εἶπε ὁ γέρος Βὰν Ρός, τόξερα. Ποῦ εἶσαι, Γεραλδίνη μου; Θάθελα νὰ σὲ δῶ ἀπὸ κοντά, ὅπως τότε. Ἔλα δῶ, ἀγάπη μου, ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή.

Ἡ Γενεβιέβη πλησίασε κι' ἔφησε τὸ χέρι της στὸ σκελετωμένο χέρι τοῦ γέρου.

— Ἤσουν πάντα πολὺ ὡραία, Γεραλδίνη. "Οπως καὶ τώρα, ἀκριβῶς ὅπως σὲ θυμᾶμαι. Ἤξερα πὼς θὰ ξαναγύριζες μιὰ μέρα, ἀγάπη μου...

Τὸ χέρι τοῦ γέρου λύθηκε ἀπ' τὸ χέρι τῆς νεαρῆς γυναίκας κι' ἔπεσε βαρὺ πάνω στὰ σεντόνια. Ἐκείνη τὴν ὥρα μπῆκε μέσα ὁ γιατρός. Πλησίασε τὸ γέρο, ἀκούμπησε τ' αὐτί του στὴν καρδιά του.

— Κοιμᾶται ἐν γαλήνῃ, κύριε Βὰν Ρός. Καὶ χαμογελάει, βλέπετε; εἶπε ὁ γιατρός.

Ἡ Γενεβιέβη δὲν ἄνθεξε πιά. Βγῆκε τρέχοντας ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ γεκροῦ καὶ τράβηξε γιὰ τὴν κάμαρά της. Ἐκεῖ ἔβγαλε γρήγορα τὴν τουαλέττα καὶ φόρεσε μιὰ λευκὴ μπλούζα κι' ἕνα ἀνδρικὸ παντελόνι. Σὲ λίγο χτύπησαν στὴν πόρτα της. Ἄνοιξε καὶ βρέθηκε μπρὸς στὸν Γιόσεφ Βὰν Ρός.

— Μπορῶ νὰ μπῶ;

— Ναί, εἶμαι ἕτοιμη. Ἐπιθυμῶ νὰ φύγω τὸ ταχύτερο.

— Ὅποτε θέλετε, δεσποινὶς Γενεβιέβη. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ τὸν καύμενο τὸν παππού. Θὰ δώσω διαταγὴ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ αὐτοκίνητό σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία, γιὰ ὅλα, κύριε Βὰν Ρός.

"Ηταν μπροστά του καὶ δίστασε. Δὲν ἤξερε τί ἤθελε. Ἴσως νὰ ἐπιθυμοῦσε ν' θὰ ξαναβλέπονταν ποτέ, ἴσως νὰ ἐπιθυνὰ τελειώσῃ ἡ παράξενη αὐτὴ περιπέτεια. Μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

★

Εἶχε νυχτώσει, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τῆς Γενεβιέβης σταμάτησε ξανὰ μπρὸς στὴ βίλλα τοῦ Βὰν Ρός. Ἡ νέα προχώρησε μὲ τὸ πουκάμισο καὶ μ' ἕνα παντελόνι ἀπὸ δέρμα.

— Κύριε Βὰν Ρός... ψιθύρισε.

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Τὴν ὁδήγησε καὶ πάλι στὴν εὐρύχωρη τραπεζαρία, ὅπου ἡ ὡραία γιαγιὰ τοὺς κύτταζε ἀπὸ ψηλά.

— Γιόσεφ... ξαναεῖπε ἡ κοπέλλα.

— Μὴ λὲς τίποτα, Γενεβιέβη, ἤξερα πὼς θὰ ξαναγυρίζες, σὲ περίμενα κιόλας ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβηκες στὸ αὐτοκίνητό σου...

— Γιόσεφ, κατάλαβα πὼς δὲν μπορῶσα νὰ φύγω, νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ πιά...

"Ενοιωσε τὸν ἑαυτό της πολὺ εὐτυχισμένο, ὅταν τὴν ἔκλεισε στὴ δυνατὴ ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ πρῶτο φλαγερὸ φιλὶ στὰ κόκκινα χείλη της, — τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβώνων τους.

ΤΟΜΑΣ ΜΟΡΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες 7.—
» ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Γαλ. 7.000
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος). ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Νέων Ἡρακλείων.

Γιατρὸς σας

Ἡ φαλάκρα

Σὲ πολλοὺς ἄνδρες ἀπὸ ἡλικίας 16—18 ἐτῶν ἀρχίζουν νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά τους καὶ κυρίως στὰ πλάγια τοῦ μετώπου καὶ σχηματίζουν ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς ἀπὸ ἕνα κόλπο φαλακρό.

Οἱ κόλποι αὐτοὶ οἱ φαλακροὶ σιγὰ-σιγὰ προχωροῦν πρὸς τὰ πίσω καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς καὶ ἑνώνονται μεταξύ τους καὶ ἀφήνουν μπροστὰ στὸ μέσο τοῦ μετώπου τὸ ἐπάνω καὶ ὀπίσθιο μέρος τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μιὰ τούφα μαλλιά, ποὺ καὶ αὐτὴ σιγὰ-σιγὰ πέφτει καὶ ἀφήνει τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ μπροστὰ τελείως φαλακρό. Συγχρόνως μὲ τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν στὲ πλάγια τοῦ μετώπου, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν ἀραιὰ καὶ τῆς μαλλιὰ τῆς κορυφῆς κι' ὕστερα ἀπὸ καιρὸ μπορεῖ νὰ πέσουν ὅλα καὶ νὰ καταλήξῃ τὸ κεφάλι τελείως φαλακρό.

Τότε παραμένουν μαλλιὰ μόνο στὰ πλάγια καὶ πίσω στὸν αὐχένα. Ἡ φαλάκρα αὐτὴ λέγεται ἱπποκρατικὴ φαλάκρα, εἶναι ἡ πιὸ βαρειὰ μορφὴ τῆς φαλάκρας καὶ προσβάλλει σχετικὰ λίγους ἀνθρώπους. Ἀπὸ τ

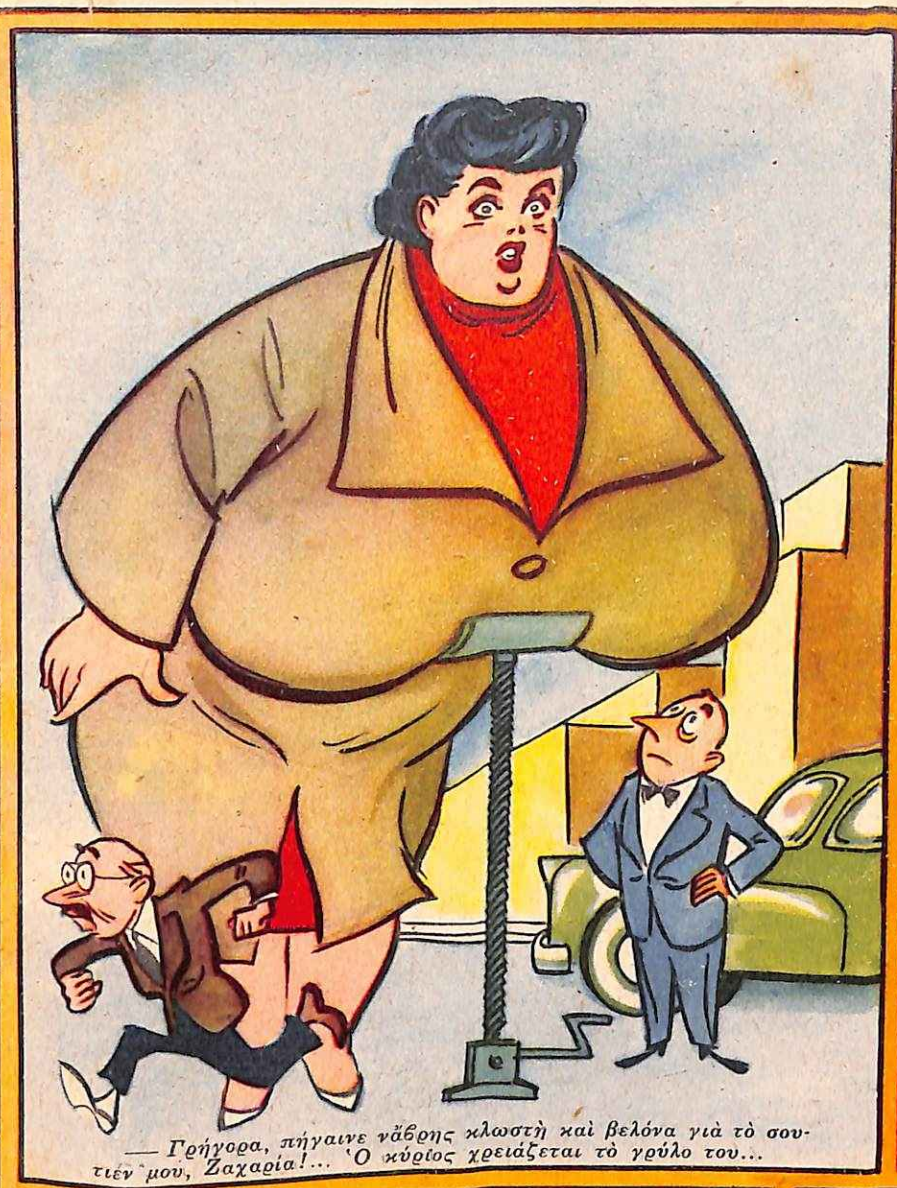

— Γρήγορα, πήγαινε νάβρης κλωστὴ καὶ βελόνα γιὰ τὸ σουτιέν μου, Ζαχαρία!... Ὁ κύριος χρειάζεται τὸ γρύλο του...

— Τώρα σ' ἀφίνω, Καίτη μου, γιατὶ μὲ φωνάζει ὁ Κώστας!

— Νομίζω πὼς χτυπᾶνε τὸ κουδούνι!...

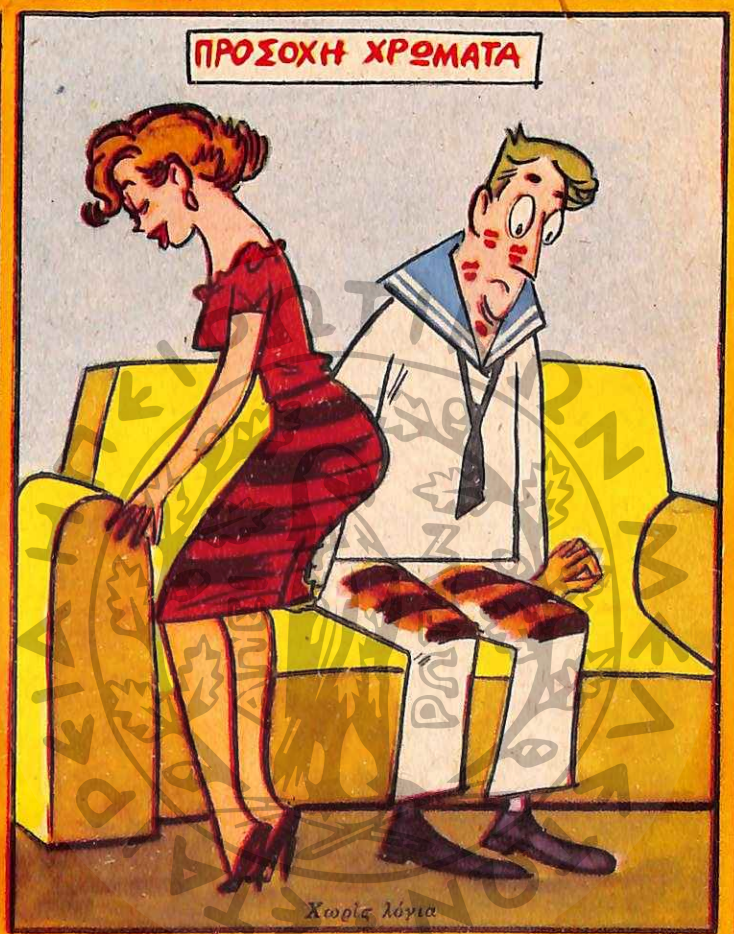

Χωρὶς λόγια

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ